

Giới thiệu Cổ Cháp Ngọt

Convert: Tàng thư viện.

Editor: Trà Đá.

Thể loại: 3S, song xử, hào môn thế gia, sáng văn, nhẹ nhàng, 1v1

Số chương: 84 chương + 29 NT

Mọi người trong thành phố phía Bắc đều biết được người con trai thứ ba nhà họ Hoắc nổi tiếng là một người đàn ông ưu tú, nhã nhặn, nổi bật hơn người, rỗng giữa vạn người.

Tuy nhiên chỉ có một mình Nam Từ biết, ẩn dưới vẻ bề ngoài nhã nhặn kia là một con người đáng sợ như thế nào.

~

Anh vuốt cằm cô, cười như không cười, hỏi: “Sợ tôi sao?”

Cô kiên trì, sợ hãi gật đầu.

Anh mỉm cười cúi người, môi mỏng kề sát bên tai cô, giống như người yêu thân mật nói nhỏ.

“Sợ cũng phải chịu đựng.”

Về sau, người ta gây chuyện với cô, đối phương đổ rượu lên người cô.

Sau khi anh biết chuyện, anh thay cô trả thù đối phương gấp mười lần.

Cuối cùng, anh vừa lau tay vừa nói: “Lá gan nào của mày dám đụng đến người của tao?”

~

“Sau này không cần phải nhịn nhục với những người khác.”

“Kể cả anh?”

“...Trừ anh.”

Chỉ có mình anh mới có thể bắt nạt, ức hiếp cô.

Sau đó, cô lại bị anh ép trong phòng ngủ, bị bắt nạt cả ngàn vạn lần.

~

Lão sói cổ chấp xấu bụng, lòng tham chiếm hữu muốn cung chiều nữ chính cực cao x Thỏ con với sức chiến đấu từ từ lớn mạnh nhưng vẫn không đánh lại nam chính.

~

Ngọt! Sủng! Nhảy hố thoải mái!

Nữ chính giai đoạn đầu hơi yếu, nhưng càng về sau càng trưởng thành bật ngược lại cận bá.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Editor: Trà Đá.

Tuần thứ hai Ngô Từ đến nhà họ Nam, cô bắt đầu lên kế hoạch bỏ trốn.

Mặc dù bây giờ cô đã đổi tên thành Nam Từ. Nhưng một tuần trước, cô đã chuyển tên vào hộ khẩu nhà họ Nam, trong vòng một đêm, cô gái nhỏ xuất thân từ nông thôn trong vùng núi đã lặn mình trở thành nhị tiểu thư nhà họ Nam ở thành phố Bắc.

Kỳ thật cho đến hôm qua thôi, đầu óc cô vẫn có chút không rõ ràng.

Không rõ tại sao người nhà họ Nam lại đến nhận mình, vì sao những ngày này lại đối tốt với cô như vậy.

Đương nhiên, cái “Tốt” này chỉ là vật chất, mua bao nhiêu là quần áo, đồ trang sức cho cô, ngay cả đồ ngủ cũng là những bộ đắt tiền, những mẫu mới nhất...

Tóm lại, nếu như người mẹ trên danh nghĩa của cô không trùng mắt với cô, sắc mặt không khó chịu với cô, thì cô đã thật sự tin mình là công chúa nhỏ trong nhà này.

Nhưng hôm qua đã phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Hôm qua, sau khi đi dạo phố về, cô mệt mỏi ngã vật ra giường ngủ, sau khi tỉnh lại thì trong nhà cũng đã sáng đèn, cô mơ màng xuống lầu uống nước, vô tình nghe thấy hai người lớn trong nhà cãi nhau.

“Thái độ của tôi như vậy là rất tốt rồi, chẳng lẽ ông còn muốn tôi phải tươi cười với nó nữa sao? Huống hồ thân phận của nó có gì vẻ vang, vừa mới về nhà họ Nam được bao lâu mà đã nghĩ mình là nhị tiểu thư nhà họ Nam!”

“Người cũng đã về đây rồi, sao bà không ráng nhìn một chút, dù sao con bé cũng đã trở thành nhị tiểu thư nhà họ Nam! Với lại, so với Châu Châu thì nhà họ Nam vẫn có thể chu cấp đầy đủ cho con bé mà, nên bà có thể đừng làm khó dễ con bé nữa được không?”

“So với Châu Châu?! Nam Chính Quốc, ông nói chuyện có lương tâm một chút, Châu Châu có thân phận gì, còn thân phận nó là gì! Không phải mẹ đẻ của nó năm đó gian dối với ông sao! Bây giờ nó vào được nhà họ Nam thì sao? Đừng tưởng rằng nó có một nửa dòng máu của nhà ông thì có thể làm công chúa!”

“Bà nói nhỏ một chút! Lỡ như con bé nghe thấy thì làm sao? Đừng quên mục đích ban đầu đưa con bé về đây là gì! Cơ bản con bé chỉ là người hi sinh thay Châu Châu, ở trong nhà này cũng không quá mấy tháng đâu, tôi bảo bà đối xử với con bé tốt tốt một chút thì có làm sao?”

“Ông nói hay quá nhỉ! Nếu là như vậy thì đáng ra nó còn phải cảm ơn Châu Châu kia kia, nếu như không phải thay thế Châu Châu gả vào nhà họ Hoắc, thì bây giờ chắc chắn nó còn đang ở trong cái vùng núi hẻo lánh không ai dòm tới kia, làm gì có cơ hội đến thành phố lớn như vậy, mỗi ngày còn được ăn sung mặc sướng! Mấy tháng sau lại trở thành thiếu phu nhân nhà họ Hoắc!”

“Nhà họ Hoắc tốt như vậy thì sao bà không gả Châu Châu đi?! Con bệnh nhà họ Hoắc như thế nào chẳng lẽ bà còn không rõ hơn tôi!”

Tiếng mắng chửi mẹ Nam càng lúc càng lớn, nói câu nào càng chói tai câu đó, hoàn toàn mất đi dáng vẻ cao quý hàng ngày của một phu nhân.

Nam Từ lặng lẽ quay về phòng ngủ, nghĩ thầm, may mắn cô còn biết chút sự tình, vẫn không ngu ngốc đến mức cảm thấy mẹ Nam mới là mẹ ruột của mình, bằng không thì khi nghe được những lời mắng nhiếc của mẹ Nam, thì nhất định khó chịu không thôi.

Cô lớn lên nhờ bàn tay chăm sóc của bà ngoại, khi còn nhỏ cô bị ức hiếp thì sẽ chạy về hỏi bà ngoại ba mẹ mình ở đâu? Vì sao những đứa trẻ khác khóc thì có ba mẹ dỗ dành, mua kẹo ngọt, còn cô chỉ có mình bà ngoại?

Khi đó bà ngoại thường xuyên muốn nói lại thôi, chỉ nhìn xem cô với ánh mắt rất đau thương.

Bà ngoại vuốt tóc cô, cười hiền lành rồi nói: “Từ Từ đừng sợ, con có bà ngoại, bà ngoại sẽ che chở cho con, sẽ mua kẹo ngọt cho con.”

Có thể sau này, cả thế giới chỉ có một mình bà ngoại đối tốt với cô cũng bỏ cô mà đi.

Thật ra cô cũng không mơ mộng gì về cuộc sống giàu sang, nếu như không phải lúc ba Nam đến tìm cô, đưa cho cô coi giấy xét nghiệm DNA, lại còn hứa hẹn cho cô một tổ ấm, thì cô đã không về đây với bọn họ.

Cô cũng từng mơ ước mình có ba có mẹ, nhưng sau khi vào nhà họ Nam thì cái ước mơ này càng ngày càng nhỏ dần.

Cho đến khi nghe được đoạn đối thoại đó, thì những gì còn sót lại trong ước mơ của cô cũng vỡ vụn.

Nhưng điều cô không ngờ tới chính là nhà họ Nam đưa cô về để lấy chồng thay Nam Châu.

Nam Châu là chị gái cùng ba khác mẹ với cô, những ngày qua hai người chỉ gặp nhau vài lần, Nam Châu là một tiểu thư nhà giàu lạnh lùng, cô ta chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua cô, không chào mừng cũng không chống đối, chỉ đối xử với cô như người qua đường.

Cô không biết Nam Châu vì sao lại không muốn gả vào nhà họ Hoắc, cũng không hiểu rõ “Con bệnh nhà họ Hoắc” là như thế nào, dù sao những chuyện này cũng không liên quan đến cô.

Bởi vì cô sẽ trốn khỏi đây.

Cô đến đây hi vọng được ba mẹ yêu mến, nhưng nếu cô chỉ là một thứ đồ chỉ để người ta lợi dụng, thì không bằng cô trốn đi.

Ở thành phố cái gì cũng tốt, nhưng nếu như không thuộc về cô, thì cô cũng không thể cưỡng cầu.

~

Nam Từ trốn ra khỏi biệt thự coi như thuận lợi, dù sao không ai biết cô đã nghe được đoạn hội thoại kia, cũng không ai nghĩ rằng một cô gái nhỏ sống ở vùng núi nghèo đói, sẽ bỏ cuộc sống giàu sang ở thành phố dễ dàng như vậy.

Cô thừa dịp trời tối để trốn ra ngoài, lúc này tất cả mọi người trong nhà họ Nam đã ngủ, người giúp việc cũng đã quay về phòng của mình, cô mang theo hành lý cùng số tiền hơn một trăm đồng mà cô dành dụm được, im ắng đi ra khỏi cổng lớn.

Trong quá trình chạy trốn, cô không một lần quay đầu lại nhìn, đáy lòng cũng không suy nghĩ gì hết, trong đầu chỉ còn lại niềm hưng phấn và vui sướng, ước mơ quay về chốn vùng núi sống yên bình.

Nhưng cô không ngờ rằng cái kế hoạch trốn thoát vừa mới bắt đầu thì đã bắt đầu sụp đổ.

Biệt thự nhà họ Nam nằm ở ngoại ô thành phố, bởi vì không khí ở đây tốt, cho nên có rất nhiều doanh nhân và gia tộc giàu có chuyển đến ở.

Ban ngày còn dễ nói, đi dọc theo biển báo rẽ trái rẽ phải xuống núi là được.

Nhưng một khi trời tối...

Nam Từ đi vòng qua khỏi một rừng cây, sau đó lại dừng bước, cẩn thận nhìn đồng hồ tây.

Lúc này cô đã mệt mỏi, thở hồng hộc, nhưng vẫn chưa tìm được đường xuống núi.

Bốn phía không có một bóng người, ánh đèn trong đường núi nhấp nháy, cô ngồi dưới ánh đèn đường, sau lưng nghe tiếng gió rừng thổi xào xạc quái dị, không khỏi rụt rụt cơ thể.

Cái hưng phấn vui sướng ban đầu, bây giờ đã thay bằng nỗi bất an và sợ hãi.

Đúng lúc này, có một chiếc xe lái về phía này, ánh đèn xe chói mắt chiếu vào mắt cô, lúc này cô quyết định...

Đón xe.

Tài xế nhìn thấy phía đằng xa có một cô gái, nhất thời giật mình.

Mặc dù mấy năm nay có rất nhiều tiểu thư nhà giàu theo đuổi ông chủ của mình, nhưng chưa bao giờ có chuyện đứng giữa núi bắt xe, đây là chuyện lần đầu tiên anh ta thấy.

Anh ta thả lỏng chân ga, lái chậm lại một chút.

“Ông chủ, phía trước có người muốn đón xe.” Tài xế dừng lại một chút, sau đó bổ sung, “Là một vị tiểu thư.”

Ở ghế sau, người đàn ông lặng lẽ ngồi nơi đó, bộ dáng lười biếng dựa ra ghế, trên thân mặc một cái áo sơ mi sạch sẽ thẳng thớm, một vết nhằn cũng không có.

Anh hơi cúi đầu, đường cong gò má rõ ràng, sống mũi cao thẳng làm cái giá đỡ cho cặp mắt kính gọng vàng.

Cả người toát ra vẻ cao quý lại quyền rũ.

Nghe thấy lái xe, anh không ngần đầu, ngón tay thon dài tiếp tục lật giờ tài liệu trên tay.

Sau đó, anh mở miệng, giọng nói như xuất phát từ nguồn nước dưới giếng sâu, trầm thấp dễ nghe.

“Thì sao?”

Đáp án này đã nói rõ, tài xế lập tức hiểu, nhưng vẫn không nhìn được nhìn ông chủ qua gương chiếu hậu một cái.

Người đàn ông này lúc nào cũng như vậy, trên mặt không có một tia biểu cảm dư thừa, khí thế cũng không tính quá lạnh lùng, nhưng nếu nhìn kỹ, khóe miệng anh còn mang theo một nụ cười như có như không.

Nhưng ai có thể biết được, tam thiếu gia nhà họ Hoắc nhìn bề ngoài lịch sự ưu nhã, lại là một động vật máu lạnh chính hiệu.

Lái xe hít một hơi, tiếp tục đạp chân ga, tay phải đổi hướng, cách xa Nam Từ.

Ban đầu Nam Từ còn cho là lái xe không nhìn thấy cô, cho nên càng không ngừng vung tay, nhưng khi nhìn thấy xe càng ngày càng gần, lại không có ý định giảm tốc, thì lúc này cô mới thật sự hoảng sợ.

Vào lúc xe cách cô chỉ có nửa mét, rốt cuộc cô chịu không nổi, chạy hai bước về phía bên phải, té nhào ở ven đường.

Khụy tay và đầu gối có vẻ như cũng bị xước, đau đớn lan khắp cơ thể, đầu muốn chảy nước mắt.

Lúc xe chạy ngang qua, cô vô tình ngẩng đầu lên, đúng lúc chạm mắt với người ngồi ghế sau.

Cô không cách nào hình dung được ánh mắt kia, nhìn thì có vẻ thoải mái, hết sức tùy ý, nhưng cũng lạnh lùng khiến người khác không dám tùy tiện.

Giống như thợ săn trong rừng, nhìn thì không có chút uy hiếp, nhưng một khi đã xác định được mục tiêu, thì con mồi chỉ có thể chết.

Cô ép mình cúi đầu xuống, chịu đựng tro bụi tung bay khi chiếc xe đi qua.

Xe lái về phía trước một đoạn, thì thấy hai bên đường xuất hiện không ít người.

Bọn họ ai ai cũng cầm đèn pin và điện thoại trong tay, biểu hiện rất gấp gáp, giống như là đang tìm cái gì đó.

Tài xế nhìn nhìn, nói với người đàn ông ngồi phía sau: “Ông chủ, là mấy người giúp việc nhà họ Nam?”

Người đàn ông chỉ tùy ý nói: “Hỏi xem có chuyện gì.”

Sau khi giúp việc nhà họ Nam nhìn vào trong xe, thì mọi bất an và lo lắng đều biến mất.

Phải nói, người sống trong khu biệt thự này không giàu thì giỏi, có rất nhiều người tính tình cổ quái, bọn họ chỉ sợ lúc này bọn họ đang âm thầm kiếm người, lại đắc tội với người ta.

Nhưng người trước mắt chính là tam thiếu nhà họ Hoắc, Hoắc Lâm. Đồng thời cũng là con nuôi của người đứng đầu nhà họ Nam, ngày bình thường anh toát lên một phong thái ưu nhã, đối với người họ Nam thì càng không thể chê, đối với những người giúp việc trong nhà cũng mười phần ôn hòa cảm thông.

Cho nên người dẫn đầu tốp người khi nhìn thấy anh cũng không khỏi thả lỏng: “Hoắc tiên sinh, nhị tiểu thư nhà chúng tôi mất tích, lão gia và phu nhân gấp đến độ phải mọi người xuống núi tìm người.”

Hoắc Lâm hơi nhíu mày, ý cười bên miệng càng sâu hơn, gương mặt tuấn tú nhìn qua càng thêm ưu nhã mê người.

“Là cô gái vừa mới được đưa về nhà họ Nam?”

“Đúng đúng, chính là cô gái đó.” Nói đến đây, người giúp việc nhà họ Nam có chút bức bối, “Không biết nhị tiểu thư nghĩ cái gì nữa, lão gia và phu nhân đối xử tốt như vậy, lại còn không biết điều, dám rời nhà trốn đi, hơn nửa đêm làm phiền người khác đi tìm, liên lụy đến cả lão gia và phu nhân không ngủ được!”

Trong câu nói không có một chút tôn trọng với tiểu thư, Hoắc Lâm nhìn ra nhưng không nói gì.

“Ban này tôi có thấy một cô gái ở chỗ sườn núi, nhìn giống như bị lạc đường, mọi người qua đó tìm thử xem.”

“A, thật sao? Bọn tôi lập tức tới đó! Cảm ơn tam thiếu!”

Sau khi người nhà họ Nam đi rồi, Hoắc Lâm lại bảo tài xế tiếp tục lái xe.

Tài xế nhin một chút, nhưng vẫn không chịu nổi, hỏi: “Ông chủ, chẳng lẽ cô gái đó chính là nhị tiểu thư nhà họ Nam sắp được gả cho tiểu thiếu gia sao ạ?”

Hoắc Lâm lại lật một tờ tài liệu, tùy tiện nói: “Chắc vậy.”

“Nhưng... Nhưng cô gái đó lại muốn chạy trốn lúc nửa đêm như thế này, thì chắc chắn là không đồng ý cuộc hôn nhân này rồi! Trông cũng thật đáng thương.”

Ánh mắt Hoắc Lâm quét nhẹ qua tài liệu, sau khi nghe tài xế nói, mí mắt hơi nhấc lên một chút.

Nét mặt của anh vẫn rất lịch sự ưu nhã, nhưng dưới tấm kính lại toát ra vẻ khí thế bức người.

“Biết tôi ghét nhất loại người nào không?”

“Không... Không ạ.”

“Tôi ghét nhất loại người xen vào chuyện của người khác.” Khóe miệng Hoắc Lâm càng lúc càng lớn, đáy mắt lạnh lùng càng ngày càng đậm: “Nếu thích

nhà họ Nam như vậy thì để tôi đưa cậu qua bên kia làm?”

Tài xế trong nháy mắt ngậm chặt miệng.

Hoắc Lâm lại gục đầu xuống một lần nữa, trong đầu không tự chủ nhớ lại cảnh ban nãy.

Một khuôn mặt nhỏ nhắn yếu đuối, hai mắt ngập nước mắt, bộ dáng đáng thương bất lực nhìn anh, phảng phất tia nhìn nhờ anh giúp đỡ.

Hoắc Lâm nhàn nhã lật tài liệu, nét cười trào phúng càng ngày càng đậm trong đáy mắt.

Có người nhờ anh giúp đỡ sao?

Thật là gây thơ.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Editor: Trà Đá.

Nhà họ Nam

Vào đêm Nam Từ bỏ trốn đã khiến tất cả người giúp việc trong nhà chạy đi tìm, lại kinh động đến cả người nhà họ Nam.

Thậm chí Nam lão gia từ cũng phải choàng áo xuống phòng khách ngồi.

Lúc Nam Từ chưa được tìm thấy, thì vợ chồng nhà họ Nam đều rất gấp gáp.

Nam lão gia từ chống cây quai trượng gỗ từ đàn, hai mắt nhắm lại, quanh thân đều toát ra khí thế cao quý bề trên, so với hai người kia, thì ông trầm ổn hơn nhiều.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nam lão gia từ hỏi, “Đang yên đang lành sao con bé lại bỏ trốn?”

Ba Nam liếc mẹ Nam một chút, rốt cuộc không nói ra, giữ lại một con đường sống: “Chắc con bé nhớ nhà, dù sao vừa mới tới nhà họ Nam, mọi thứ còn rất lạ lẫm, nên tâm tình cũng không ổn định.”

Nam lão gia từ chậm rãi mở mắt, ánh mắt không đục ngầu như những ông lão cùng tuổi, ngược lại còn sắc bén hơn cả ba Nam.

“Con bé ở đây cũng được hai tuần rồi mà tâm tình vẫn còn bất ổn? Con nghĩ ba sẽ tin sao?”

Ba Nam nghe thấy trọng nói của cha mình có chút nghiêm khắc, nên vội vàng lắc đầu: “Dạ không, chỉ là...”

Nam lão gia từ nâng cây gậy trong tay lên, chỉ về phía mẹ Nam, nói: “Đến con nói.”

Mẹ Nam ngày thường không sợ trời không sợ đất, nhưng lại rất sợ ba chồng, thấy ông chỉ về phía mình, lập tức có chút căng thẳng.

“Ba, cũng không có gì, chỉ là...”

Lúc này, lão quân gia hùng hùng hổ hổ chạy vào.

“Tìm được rồi! Tìm được nhị tiểu thư rồi!”

Lúc Nam Từ được đưa trở về trông cực kỳ chật vật, hai mắt bị cát bụi bay vào mắt đỏ lên, lúc này trông rất đáng thương.

Trên váy cũng dính đầy đất cát, khuỷu tay và đầu gối cũng bị trầy xước, lúc ra ngoài thì trông khỏe mạnh tươm tất, bây giờ lại trông tất tẩn.

Nhưng chương mắt nhất chính là trong tay cô còn cầm cái túi xách mang từ quê lên.

Ban đầu mẹ Nam muốn ném cái túi đi, nhưng cô một mực muốn giữ lại, giờ phút này lại thấy nên mẹ Nam cực kỳ tức giận.

“Con cầm túi xách muốn đi đâu?” Rốt cuộc mẹ Nam không thể duy trì được vẻ sang trọng thường ngày nữa, giọng điệu lúc nói có chút nặng nề.

Nam Từ cúi đầu, nhìn chăm chăm sàn nhà không nói chuyện.

Mẹ Nam nhìn thấy bộ dạng chống đối của cô, con tức giận càng tăng lên, chuẩn bị mở miệng dạy dỗ cô một trận, lại bị Nam lão gia từ chặn lại.

So với ba Nam và mẹ Nam, thì Nam Từ và Nam lão gia từ không tiếp xúc nhiều, chỉ gặp nhau mấy lần, mỗi lần gặp ông đều đóng vai một ông già ôn hòa hiền lành trong nhà.

Lúc này ông cũng giống như ngày thường, cười với Nam Từ.

“Tiểu Từ có chuyện gì sao? Đêm hôm khuya khoắt thế này lại muốn bỏ đi?”

Nam Từ nghe thấy, lẳng lặng ngẩng đầu nhìn Nam lão gia từ một chút, thật lâu sau lại cúi đầu, nói: “Con không có bỏ đi, con chỉ muốn đi vớt hành lý.”

Mẹ Nam đương nhiên không tin, vừa muốn mở miệng chất vấn, thì đã bị Nam lão gia từ nói trước.

“Hành lý có làm sao đâu mà con lại vớt đi?”

Nam Từ trả lời: “Những đồ này quá rách nát, Ngô Từ có thể giữ lại, nhưng Nam Từ thì không.”

Câu trả lời này đương nhiên khiến Nam lão gia từ rất hài lòng, ánh mắt của ông dành cho Nam Từ cũng thay đổi một chút.

“Lần sau mấy chuyện này chỉ cần giao người giúp việc trong nhà làm là được rồi, con nhớ kỹ, bây giờ con đã là nhị tiểu thư nhà họ Nam rồi, muốn cái gì làm cái gì đều có thể nói thẳng, không ai trách cứ con hết.” Nói đến đây, Nam lão gia từ lại cười cười, “Còn nữa, lần sau không được ra khỏi nhà lúc nửa đêm nữa. Hôm nay biết con đi chưa được xa, cho nên mới nói người trong nhà đi tìm, mặc dù thể lực nhà họ Nam chúng ta có lẽ không bằng những gia tộc khác trong thành phố này, nhưng chỉ ít muốn tìm người thì chắc chắn tìm được.”

Đặng sau những lời nói này coi như là lời cảnh cáo.

Nam Từ chỉ cảm thấy lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh, nhưng ngoài mặt chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu.

“Lên lầu đi ngủ.” Nam lão gia từ nói.

Nam Từ quay người lên lầu về phòng, sau khi đóng cửa phòng mới cảm thấy toàn thân mới được thả lỏng.

Cô coi như có ngốc thì cũng có thể nhìn ra được.

Nam lão gia từ nhìn qua thì giống như những người lớn tuổi bình thường, hiền lành vô hại, nhưng ông thật ra mới là người cầm lái nhà họ Nam này.

Mà mới vừa rồi, mặc dù trong câu nói không chỉ rõ nhưng cũng đã đủ cảnh cáo cô.

Đương nhiên hiện tại bọn họ cũng không biết cô đang nghĩ gì.

Nếu như bị phát hiện cô đã biết mục đích của nhà họ Nam, thì sau này cô hết đường chạy trốn.

Cô không muốn tương lai bị giam ở nhà họ Nam, càng không muốn gả cho nhà họ Hoắc.

Cho nên, bây giờ cô nhất định phải tạo một hình tượng giả trước mặt nhà họ Nam, để cho bọn họ cảm thấy cô hài lòng với cuộc sống hiện tại, không nỡ từ bỏ.

Mà bước đầu tiên là phải hủy bỏ quá khứ của mình.

~

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, mẹ Nam đã nói người giúp việc lên gõ cửa phòng Nam Từ, bảo cô rửa mặt thay đồ, nói là muốn dẫn cô ra ngoài dạo phố.

Lúc ngồi vào trong xe, Nam Từ phát hiện có cả Nam Châu.

Cô giả bộ kính cẩn, gật đầu với Nam Châu, rụt rè chào: “Chị hai.”

Nam Châu không có một chút phản ứng, chỉ mang một dáng vẻ khinh miệt cô, lườm cô một chút, sau đó quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Từ đầu đến cuối mẹ Nam chỉ nói chuyện phiếm với Nam Châu, coi Nam Từ như người vô hình, đến cửa hàng cũng một mực theo sát Nam Châu, quần áo thì Nam Châu chọn trước, sau đó chỉ tùy tiện mua hai bộ cho Nam Từ.

Đến giữa trưa, Nam Châu và mẹ Nam vẫn chưa có ý định ngừng lại.

Hai chân Nam Từ đã mỏi rã rời, gương mặt cũng mang theo chút mệt mỏi.

Nam Châu trông thấy, lần đầu tiên mở miệng hỏi cô: “Một sao?”

Nam Từ gật gật đầu, biểu lộ có chút xấu hổ.

Chỉ thấy Nam Châu lấy ra một thẻ phòng từ trong túi xách ra, đưa cho cô.

“Đây là thẻ phòng tổng thống ở khách sạn đối diện, đó là phòng của chị, em có thể qua đó ngủ một giấc, mẹ với chị mua sắm xong sẽ qua đón em”

Nói xong, cũng không cho Nam Từ cơ hội để cự tuyệt, gọi tài xế đưa Nam Từ qua bên khách sạn.

Nam Từ không biết làm sao, ban đầu cô dự định tìm cơ hội để tách ra, nhưng Nam Châu nào có để cô làm theo ý mình.

Nam Châu đã lên tiếng, cô dám không nghe sao!

Trước kia cô còn nghĩ Nam Châu là chị ruột của mình.

Bây giờ cô đã biết thân phận của mình, Nam Châu chưa xé xác cô đã là tốt rồi, còn tự mình đưa thẻ phòng cho cô nghỉ ngơi sao?

Hoặc có thể là đầm rồng hang hổ.

Bây giờ có muốn tránh cũng không được, tài xế đang đứng chờ cô ở đó.

Cô âm thầm hít một hơi thật sâu, đành bắt đầu đi theo tài xế.

Mẹ Nam nhìn bóng lưng Nam Từ rời đi, nhủ thầm.

“Châu Châu, con thật sự xem nó như em gái sao? Còn đưa phòng của mình cho nó nghỉ ngơi, con điên hả.”

Nam Châu cười một tiếng, nhẹ nhàng vuốt ve bộ móng mới làm hôm qua, nói: “Mẹ, mẹ lại không hiểu con rồi, con biết nó có thân phận như thế nào, năm đó mẹ nó khiến mẹ khóc đến mức nào, mẹ nghĩ con thật sự đối xử tốt với nó sao?”

“Vậy con...”

“Con làm gì có phòng riêng ở khách sạn đó, cái thẻ phòng đó là con nhờ người lấy, người đó biết phòng nào của con trai nhà họ Hoắc... Không chỉ như vậy, còn nói nhân viên quét dọn vào phòng dọn dẹp còn thấy máu và răng trên mặt đất. Mẹ nghĩ xem, trừ Hoắc Ngọc Trạch ra, thì làm gì có thiếu gia nhà họ Hoắc nào độc ác đến như vậy?”

Cái tên Hoắc Ngọc Trạch trong miệng Nam Châu chính là chồng sắp cưới trước của cô, bây giờ là chồng sắp cưới của Nam Từ, cháu trai duy nhất nhà họ Hoắc.

Có rất nhiều lời đồn đại xung quanh người này.

Có người nói hắn bệnh tật từ nhỏ, ở trong nhà lâu ngày buồn bực, sắc mặt tái nhợt giống như quỷ.

Có người nói hắn đã lâu không tiếp xúc với người ngoài, cho nên đã sớm có tính cách bạo lực, hàng ngày thích xem người khác bị ngược đãi.

Có người nói hắn nhìn thấy máu sẽ rất hưng phấn, thậm chí còn có thể liếm máu...

Mặc dù những cái này chỉ là lời đồn đại, phần lớn Nam Châu cũng không quá tin.

Nhưng cô ta vẫn tin tưởng một chuyện.

Hoắc Ngọc Trạch chắc chắn không phải người lương thiện, tính tình của hắn chắc chắn cũng không ôn hòa.

Về phần có phải có tính bạo lực, hưng phấn khi thấy người khác bị ngược đãi không...

Nên để Nam Từ xác nhận một chút.

Nghĩ đến đây, Nam Châu có chút thích thú nhìn bóng lưng đang rời đi của Nam Từ, giống như là nghiền ngẫm, cũng giống như là cười trên nỗi đau của người khác.

~

Tài xế giống như đã được Nam Châu dặn dò, cho nên anh ta trực tiếp dẫn Nam Từ đến tầng cao nhất, nhưng lại không đi theo, mà đứng ở đầu hành lang.

“Nhị tiểu thư, cô đi nghỉ trước đi, sau khi tỉnh dậy thì tôi đưa đến chỗ phu nhân và đại tiểu thư.”

Nam Từ không có cách nào cự tuyệt, chỉ có thể cầm thẻ phòng, trong lòng tiếp tục suy nghĩ tới đâu hay tới đó.

“Xoạch.”

Cửa phòng tổng thống mở ra, Nam Từ nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

Dưới chân là thảm lông dê xõa tung mềm mại, mỗi bước chân đạp lên cảm giác rất thích.

Trong phòng trang trí cũng cực kỳ đặc biệt, không xa hoa như tường tượng, mà lại giống như được sắp xếp theo sở thích của chủ phòng, màu sắc trầm tối đan xen, thoát nhìn trông rất đơn giản, nhưng khắp nơi lại lộ ra vẻ không tầm thường.

Nam Từ càng đi vào trong càng thấy thấp thòm, muốn quay người chạy ra, nhưng lại biết có người canh ở bên ngoài, cô nhất định chạy không thoát.

Không còn cách nào khác, cô chỉ có thể can đảm đi tiếp vào bên trong.

Lúc này, bên trong truyền ra một tiếng rên rỉ yếu ớt, cô lần bước theo âm thanh, cuối cùng đứng trước cửa phòng mở một nửa.

Phía bên trong cánh cửa, có hai người đàn ông đưa lưng về phía cô, một người ngồi trên ghế, còn một người đứng bên cạnh.

Trước mặt hai người là một người đàn ông trung niên bị đánh ngã, mặt mũi bầm dập, khóe miệng chảy máu.

Người đàn ông trung niên không ngừng cầu xin tha thứ, nói: “Ông chủ, tôi sai rồi, bỏ qua cho tôi lần này. ... Lần sau nhất định sẽ không...”

Cũng không biết người đàn ông ngồi trên ghế nghĩ gì, chỉ thấy anh nhẹ nhàng cúi người tới trước, tiến lại gần người đàn ông trung niên.

“Ông là người phản bội tôi, còn dám xin tôi tha thứ, lá gan cũng lớn đó.”

Nói xong, nhẹ nhàng nâng giày đặt trên bàn tay người đàn ông trung niên, một lát sau, một âm thanh nứt xương truyền ra, kèm theo tiếng hét đau đớn.

Người đàn ông chậm rãi đứng dậy, nhận lấy khăn tay từ trợ lý đứng gần đó, chậm rãi lau tay, sau đó ném khăn tay xuống đất.

Anh đứng trên cao nhìn xuống đối phương, giống như nhìn một con kiến sắp chết.

“Về nói với ông chủ của ông biết, nếu như còn muốn tiếp tục sống những ngày yên bình trong nhà họ Hoắc, thì bớt kiêu chuyện với tôi đi.”

Nam Từ cảm giác được nguy hiểm, vô thức lùi về sau hai bước, định bỏ chạy, nhưng lúc này, người đàn ông kia đã xoay người về phía cô.

Bốn mắt nhìn nhau, một cảm giác lạnh lẽo truyền từ bàn chân đến thẳng đỉnh đầu Nam Từ.

Người này...

Chính là người đàn ông ngồi ở ghế sau trong chiếc xe đêm hôm qua!!!

Chân cô thay đại não quyết định, nhanh chóng chạy ra cửa, vừa chạy vừa tê cả da đầu, lỗ chân lông toàn thân cũng giống như nờ ra hết mức.

Trong lòng cô chỉ có một ý nghĩ...

Phải chạy thoát bằng mọi giá!

Cô chạy một mạch tới cửa, mắt nhìn thấy tay đã cầm được tay nắm cửa, cánh cửa phòng cũng nặng nề được cô kéo ra một khe hở.

Mà đúng lúc này, một bàn tay yên lặng vươn tới trước, ấn ở trên cánh cửa.

Người đứng đằng sau có vẻ như chỉ cần dùng sức một chút, đã có thể đóng được cánh cửa Nam Từ đang mở ra.

Cô chỉ cảm thấy sau lưng có một cỗ thân nhiệt đang bám lấy mình, mang theo mùi đàn hương nhàn nhạt.

Bàn tay vừa mới chặn cánh cửa của anh hạ xuống, chuẩn xác bóp lấy cằm Nam Từ.

Anh dùng sức một chút, đã có thể xoay được gương mặt nhỏ nhắn của Nam Từ lại.

Hoắc Lâm từ trên cao liếc nhìn cô, dưới đôi kính gọng vàng chính là đôi mắt khẽ cười khiến người khác sợ hãi.

“Lại là cô.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấn Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Editor: Trà Đá.

“Lại là cô.”

Lại là...??

Nói như vậy, người đàn ông này cũng nhớ rõ hai người đã gặp nhau đêm hôm qua?

Nam Từ không tự chủ được lui về phía sau một chút, cô cảm thấy được người đàn ông này nhớ rõ thì chẳng có chuyện gì tốt lành.

Mặc dù cho đến bây giờ, thì đây là lần thứ hai cô gặp anh, nhưng cả hai lần gặp đều khiến cô chấn động.

Tối hôm qua thiếu một chút nữa là cô bị xe anh đụng chết rồi, mặc dù cô chạy ra ngoài chặn xe là không đúng, nhưng nhìn tài xế không có chút ý tứ giảm tốc độ, chắc chắn cũng là mệnh lệnh của người đàn ông này!

Tại sao người đàn ông này có thể đánh người ta bị thương, mà nét mặt vẫn lạnh lùng như không có gì!

Hoắc Lâm nhìn thấy cô đang sợ hãi, đuôi lông mày nhích lên một chút, nở nụ cười đẹp đến mức mê người.

“Tránh cái gì? Lúc trộm thẻ phòng của tôi không nghĩ tới sẽ bị phát hiện sao?”

Nam Từ nuốt nước miếng, giương mắt, cả gan đối mặt với anh.

“Không phải, có lẽ người nhà tôi cầm nhầm thẻ phòng, tôi thật sự...”

Hoắc Lâm không cho cô nói hết câu, lại hỏi: “Nhà họ Nam biết cô tới đây sao?”

Nam Từ cũng không ngu ngốc đến mức này, mặc dù cô biết lúc này lời Nam Châu ra là chính xác nhất, dù sao cũng là cô ta làm chuyện xấu.

Nhưng cô cũng hiểu rõ, một khi sự tình hôm nay bị lộ ra, thì người đàn ông trước mắt nhất định sẽ đến nhà họ Nam làm lớn chuyện.

Đến lúc đó cho dù là Nam Châu sai, thì người nhà họ Nam nhất định sẽ không trách cứ vị đại tiểu thư kia.

Mà có lẽ người gặp xui xẻo sẽ là cô.

Cho nên Nam Từ đảo mắt, trả lời: “Không phải, là tôi đi nhầm phòng.”

Hoắc Lâm nhìn chằm chằm cái thẻ phòng trong tay cô, mỉm cười gian xảo.

“Vậy thì hay quá, cô đi nhầm phòng mà sao thẻ phòng này lại mở được phòng của tôi.”

Đang trong lúc anh nói, thì bàn tay bắt đầu hành động.

Ngón tay thon dài đi thẳng một đường xuống phía dưới, cuối cùng dừng lại ở giữa cổ cô.

Cái cổ trắng nõn tinh tế, giống như một viên ngọc, tỏa ra ánh sáng óng ánh khi được đèn áp tường chiếu vào.

Anh nhấn nhẹ xuống, cảm thấy động mạch cổ của cô đang đập theo quy luật.

Cảm giác kia quá mức tuyệt vời, khiến anh không ngừng được nhấn mạnh hơn.

So với anh thì Nam Từ ở bên này thâm hơn nhiều.

Cô chỉ cảm thấy người đàn ông trước mắt này quá đáng sợ, rõ ràng đang cười, động tác cũng không phải rất quá đáng, nhưng lại khiến cô run rẩy.

Cô thấy anh nhẹ nhàng cúi người, gương mặt tuấn tú kề sát mặt cô.

Môi mỏng khẽ mở, còn mang theo hương vị bạc hà mát lạnh quanh quần nơi chóp mũi cô.

“Biết ở chỗ tôi mà nói láo thì sẽ có hậu quả như thế nào chứ?”

Nam Từ cảm thấy thân thể cứng đờ, không nhúc nhích nhìn anh chăm chăm.

Mắt thấy gương mặt anh càng lúc càng đến gần, cô bị dọa sợ đến mức nhắm chặt hai mắt lại.

Hoắc Lâm nhìn thấy phản ứng của cô, trong lòng cảm thấy vui vẻ, nụ cười bên môi cũng tăng lên mấy phần.

“Trêu cô thôi, đừng sợ.”

Anh đứng thẳng người, đưa tay vén vén mái tóc bị thấm mồ hôi lạnh ra sau tai cô, biểu hiện biến đổi, nghiêm nhiên trở lại vẻ ôn hòa lịch sự của tam thiếu nhà họ Hoắc.

“Con cháu nhà họ Nam ở chỗ này nếu làm sai đều có thể được tha thứ. A...” Hoắc Lâm dừng lại một chút, mỉm cười nhìn cô, “Cô còn chưa biết tôi là ai đúng không? Nếu nói về thân phận thì cô phải gọi tôi là chú.”

Nam Từ vừa mới bị dọa sợ, lúc này nhìn anh, phản ứng có chút chậm.

Một lúc lâu sau, cô mới đáp lại: “Chú?”

Trợ lý lễ phép tiến lên, thay Hoắc Lâm giải thích: “Nam nhị tiểu thư, khi còn bé Hoắc tiên sinh được ông nội tiểu thư nhận làm con nuôi, nên những năm qua hai nhà Hoắc Nam rất thân thiết, cho nên tiểu thư cũng nên gọi Hoắc tiên sinh hoặc chú.”

Nam Từ không còn cách nào khác, dưới tình huống này cô chỉ có thể bị động tiếp nhận, cho nên sợ hãi kêu một tiếng: “Chú.”

Hoắc Lâm đưa tay xoa đầu cô, mặc dù không nói gì, nhưng cô luôn cảm thấy đấm mắt anh biểu lộ như khen cô....

Rất ngoan.

Mặc dù với bộ dáng hiện tại của anh, Nam Từ còn cho là ảo giác. Nhưng cô cũng không ngốc, không thể tin người người lịch sự ưu nhã này lại là người đàn ông chân chính được.

Nhưng cô cũng không quan tâm đến việc này nhiều lắm, cô cảm thấy anh đã tha cho cô một lần, thì cứ như vậy xin phép ra về.

Thế là cô cười ngọt ngào, giống như một đứa cháu với trưởng bối, nói với anh: “Vậy Hoắc tiên sinh, tôi xin phép đi trước?”

Cô quay người muốn rời đi, nhưng đối phương nào cho cô có cơ hội, kéo lấy cổ áo cô.

“Không vội.”

“...”

“Cũng đã trưa rồi, ở lại ăn bữa cơm rồi đi.”

“...???”

Hoắc Lâm nói xong cũng quay đầu đi về phía phòng ăn, anh đi được hai bước phát hiện ra cô chưa động dậy, quay người lại.

“Sao?”

Vào lúc anh nhìn sang, mặt kính khúc xạ ra một tia ánh sáng lạnh, phối hợp với điệu cười bên khóe môi anh, khiến Nam Từ không khỏi lạnh sống lưng.

Cô nắm chặt lòng bàn tay đầy mồ hôi, ép buộc mình mỉm cười đi theo.

Trên bàn ăn bày đầy đồ ăn tinh tế, giống như đã được chuẩn bị tốt. Anh lấy một chai rượu vang trong tủ lạnh ra, nhìn qua trông cũng rất đắt tiền.

Hoắc Lâm cầm chai rượu, muốn rót rượu cho cô, khi đi được nửa đường thì ngừng lại.

“Đủ tuổi chứ?”

Nam Từ gật đầu một cái: “Tháng trước vừa tròn 20.”

Anh nhấc mày, âm thầm quan sát cô dò xét.

Cô gái ở trước mặt trông gầy gầy nhỏ nhỏ, khuôn mặt cũng non nớt, ban đầu còn tưởng rằng cô mới học cấp ba, không ngờ là đã học tới đại học rồi?

“Đã có kế hoạch học trường đại học nào chưa?”

Nam Từ có chút khó khăn, lắc đầu.

Lúc cô còn ở nhà cũ, mới học đến cao trung thì bà ngoại cô mất, trong nhà chỉ có nợ, không có tiền. Cô phải bỏ học đi làm, vừa để trả nợ lại tiện nuôi bản thân.

Lần này đến nhà họ Nam, trong gia đình cũng biết chuyện của cô, cho nên hứa hẹn qua một thời gian sẽ mời gia sư về dạy cô ôn tập chương trình cao trung, sang năm thi đại học.

Dù sao cô cũng được coi là nhị tiểu thư nhà họ Nam, nên không thể để trình độ văn hóa kém hơn người ta được.

“Đang suy nghĩ nên học cái gì sao?”

Nam Từ tiếp tục lắc đầu.

Bây giờ bộ dáng Hoắc Lâm thật sự giống ông chú nhà bên, ôn hòa nói chuyện với cô, cũng đã hỏi qua mấy vấn đề, rốt cuộc giống như nghĩ đến cái gì đó, lại nói: “Sợ tôi sao?”

Nam Từ cơ bản đã hơi thả lỏng một chút, nghe anh nói lại lập tức kéo căng thần kinh, lẳng lặng nhìn anh, nháy nháy mắt, không nói chuyện.

“Đừng có căng thẳng, tôi sẽ không làm gì cô đâu.” Ánh mắt Hoắc Lâm ung dung nhìn cô, “Chỉ ít là bây giờ.”

“...”

“Biết người lúc này làm cái gì để thành ra cái dạng đó không?”

Nam Từ cứng đờ lắc đầu.

“Hắn vốn là tâm phúc của ta, nhưng về sau lại làm con chó cho người khác.”

Hoắc Lâm ưu nhã lắc lắc ly rượu, khẽ mỉm cười, nhìn cô: “Bên trong thế giới của tôi, chỉ có người bên mình và người bên địch, cô nói xem, chính hắn lựa chọn làm kẻ địch của tôi, thì có phải là nên phạt không?”

Nam Từ mím mím môi, không dám động đậy.

“Cho nên cô nói xem, nếu là cô, thì cô lựa chọn như thế nào?”

~

Lúc Nam Từ được thả ra khỏi phòng, từng bước chân đều đi nhanh như bay.

Chỉ ở trong một tiếng ngắn ngủi, mà cô cảm thấy mình suýt chết mấy lần, mồ hôi lạnh trên lưng túa ra không ít.

Cô đứng trên hành lang, hít một hơi thật sâu.

Sau khi đã bình tĩnh lại, cô đi thẳng về phía thang máy.

Tài xế lái xe nhà họ Nam vẫn đứng ở đó, nhìn cô vẫn hoàn hảo, không chỗ nào bị thương, nên cực kỳ kinh ngạc.

Không phải đại tiểu thư đã nói khi con bé nhà quê này ra khỏi phòng thì không chết cũng sẽ mất đi vài lớp da sao?

Cái này nhìn giống như là chưa từng gặp chuyện gì hết?

Tài xế mang theo sự nghi hoặc đi theo Nam Từ vào trong thang máy.

Bên này, sau khi trợ lý nhìn chằm chằm Nam Từ đi khỏi mới quay về phòng.

Hoắc Lâm còn đang chậm rãi thưởng thức ly rượu vang đỏ.

“Đi rồi sao?”

“Dạ.” Trợ lý gật gật đầu, “Cô gái đó nhìn còn rất bình tĩnh, không biết ngài nói có tác dụng gì không.”

“Già vờ thôi. Lá gan cũng nhỏ, khi thấy tôi trừng trị con chó của Hoắc Tu Thần thì đã bị dọa sợ rồi.”

Trợ lý có chút không hiểu: “Vậy ngài còn mời cô gái đó ăn cơm làm gì? Lãng phí thời gian của ngài.”

“Nhìn cô bé giống như con thỏ con bị hoảng sợ, cho nên tôi nhìn không được muốn trêu đùa một chút.”

Bàn tay Hoắc Lâm giãn ra, năm ngón tay thon dài, xương ngón tay rõ ràng.

Anh nhìn tay mình, nở nụ cười nhạt.

“Cho tôi bây giờ mối quan tâm của thợ săn đều là quá trình săn, nhất là đối với con thỏ con yếu ớt như cô bé, cậu không cảm thấy nhìn cô bé không ngừng giãy dụa trong lòng bàn tay thú vị hơn trực tiếp bẻ gãy cổ sao?”

Trợ lý nghe xong lập tức run rẩy.

Đáy lòng không ngừng nghĩ ngợi, tuyệt đối không nên để ông chủ nhầm trúng.

Người như anh, cho dù là đã nhìn trúng, thì vẫn thích thú giãy vò đối phương, còn đối với đối phương mà nói thì đó là tai họa.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Editor: Trà Đá.

Lúc Nam Từ và tài xế đến, thì Nam Châu và mẹ Nam đang nhàn nhã uống trà chiều.

Cô ta nhìn thấy Nam Từ trở về bình thường như không có việc gì, có chút ngạc nhiên.

“Em... Em quay lại rồi sao?”

Nam Từ lặng lẽ nắm chặt tay, trong lòng dâng lên sự chán ghét.

Cô đoán không sai, Nam Châu biết hết mọi chuyện! Tất cả đều do cô ta sắp đặt!

Cơ bản thì không có căn phòng nào của Nam Châu hết! Thậm chí cô ta cũng biết bên trong phòng là ai! Cho nên cô ta mới “Có lòng tốt” để Nam Từ nghỉ ngơi!

Rốt cuộc mục đích của cô ta là gì?

Muốn thấy cô mất mặt? Muốn thấy cô thành trò cười? Hay muốn cô xảy ra chuyện gì?

Cô âm thầm buông lời phẫn nộ ở trong lòng, cắn chặt hàm răng giả bộ ngây thơ cười cười với Nam Châu.

“Không phải chị hai muốn em nghỉ ngơi sao? Em nghỉ ngơi đủ rồi thì quay lại nè, không thể để chị hai và mẹ đợi em như vậy được!”

Đáy mắt Nam Châu xẹt qua một tia không thể tin, sau đó lại quan sát đánh giá cô, tựa như đang kiểm chứng xem lời cô nói là nói láo hay là ráng chịu đựng cái gì.

Rõ ràng người quản lý quán rượu trong đó nói qua với cô, người ở tầng cao nhất trong khách sạn là con trai nhà họ Hoắc, mà nhân viên vệ sinh sau khi quét dọn lại nói thường xuyên thấy trong phòng cực kỳ hỗn loạn.”

Cho nên Nam Châu mới chắc chắn trong đó là Hoắc Ngọc Trạch.

Dù sao toàn bộ nhà họ Hoắc thì chỉ có hấn mới bị người ta đồn đại là tính tình u ám thủ đoạn độc ác.

Những người khác cũng chỉ còn lại nhị thiếu gia Hoắc Tu Thần, và tam thiếu gia Hoắc Lâm.

Nhưng hai người kia xưa nay nổi tiếng một là ôn hòa, người kia rất nho nhã, tuyệt đối không có khả năng làm ra những chuyện kia.

Nhưng...

Nam Châu quan sát tỉ mỉ Nam Từ, từ trên xuống dưới, từ lòng bàn chân đến cọng tóc, không có một chút tổn thương.

Cô ta muốn tìm trên người Nam Từ một kẻ hờ, hoặc là dấu hiệu bị ngược đãi nào đó.

Nhưng kết quả lại làm cô ta thất vọng, không những trên người không làm sao, thậm chí khóe mắt Nam Từ cũng không hề đỏ, có vẻ như chưa từng khóc.

Chẳng lẽ tin tức bị sai?

Trong phòng kia bây giờ không có người ở?

Bằng không thì coi như Hoắc Ngọc Trạch không làm gì Nam Từ, thì dù sao cô cũng chỉ là một cô gái đến từ nông thôn, cũng sẽ bị hấn dọa đến khóc chứ.

Nghĩ tới đây, Nam Châu có chút thất vọng, ban đầu còn đang hí hửng được cười trên nỗi đau của người khác, giờ phút này cũng tan thành mây khói.

Cô ta lạnh mặt, ánh mắt khinh thường nhìn Nam Từ, cầm túi đứng dậy đi.

Lúc đi ngang qua Nam từ, còn cố ý dùng sức đụng sượt qua cô một cái.

Mẹ Nam nhử nhử mảy nhìn Nam Từ một chút, sau đó cũng đi theo sát phía sau Nam Châu.

Trên đường trở về, Nam Từ vẫn tiếp tục giả ngu ngốc trả lời những câu hỏi của hai mẹ con nhà họ Nam, nhưng tất cả đạt được chỉ là những ánh mắt xem thường.

Rốt cuộc Nam Châu nhịn không được, lạnh lùng nói: “Em có thể ngậm miệng lại chưa?”

Nam Từ rút bả vai, ngoan ngoãn gật đầu.

Tài xế lái xe chứng kiến hết tất cả, nhìn Nam Từ qua gương chiếu hậu, trong lòng có chút không đành lòng.

Lúc trở lại nhà họ Nam, thì ba Nam và Nam lão gia từ đang chơi cờ vây.

Thấy ba mẹ con mua tương đối nhiều đồ, nhất thời thích thú, cười tùm tùm nhìn sang.

“Mua nhiều đồ quá nhỉ.” Nam lão gia từ nhìn túi trên tay Nam Từ, vẫy vẫy tay: “Mau lại đây, để ông nội coi thử con mua cái gì.”

Nam Từ ngoan ngoãn tiến lên, cười ngọt ngào với Nam lão gia từ: “Chị hai và mẹ mua quá trời quần áo và giày cho con, đồ nào cũng đẹp, cái nào con cũng thích, con không biết cảm ơn như thế nào cho đủ!”

“Thật sao.”

Nam lão gia từ cười, nhìn lướt qua mẹ Nam và Nam Châu một cái, còn nói: “Con là nhị tiểu thư nhà họ Nam chúng ta, mẹ con và chị con đều là người thân của con, nên tốt với con cũng là chuyện nên làm.”

Nam Từ gật gù: “Dạ con biết, sau này con cũng sẽ toàn tâm toàn ý tốt với mẹ và chị hai.”

Nói xong, cô còn làm như ngượng ngùng, giơ tay xoa xoa mũi.

“Thật ra trước đó con còn hiểu lầm chị hai có phải không thích con, bởi vì mỗi lần nhìn chị hai đều cảm thấy chị ấy có chút lạnh lùng với con, nên con có chút sợ hãi. Nhưng hôm nay con mới phát hiện ra, thật ra là con hiểu lầm, chị hai vẫn rất quan tâm đến con!”

“Tiểu Từ cũng dễ dãi dành như vậy sao?” Nam lão gia từ bày ra dáng vẻ của một ông già hiền lành, gõ lên chóp mũi Nam Từ một cái, “Chị Nam Châu mới mua cho con mấy bộ quần áo, mà con đã vui vẻ đến mức này rồi sao?”

“Không phải không phải.”

Nam Từ lắc đầu.

“Chị hai không chỉ mua quần áo cho con, mà thấy con đi dạo mệt mỏi, nên còn đưa thẻ phòng khách sạn của chị hai cho con, bảo con nghỉ ngơi.”

Nam Châu nghe đến đó, sắc mặt hơi đổi một chút, cảm thấy có chút không ổn.

Cô ta muốn mở miệng ngăn lại, thì lúc này ánh mắt Nam lão gia từ đã quét tới cô ta, những lời cô ta định nói lập tức nuốt lại.

Nụ cười trên môi Nam lão gia từ trở nên nhạt hơn, nhưng ánh mắt vẫn hiền lành nhìn Nam Từ.

“Khách sạn nào vậy? Nếu con thích thì ông nội cũng cho con một phòng.”

“Không cần đâu ạ.”

Nam Từ cự tuyệt.

“Là khách sạn Hi Hoàng ạ. Con thấy chỗ đó cực kỳ đẹp, nhưng so với trong nhà thì ở nhà vẫn thoải mái nhất ạ.”

Nói đến đây, cô giả bộ như nhớ tới cái gì, bỗng nhiên nhìn về phía Nam Châu.

“Em cảm thấy sẽ học hỏi theo chị hai, sửa đổi khẩu vị của mình một chút. Trước kia ở trong thôn, em thường qua nhà hàng xóm xem tivi đều thích những căn phòng trắng lẹ rọc rở, nhưng căn phòng kia của chị hai, nhìn qua cực kỳ có phong cách. Cách trang trí và đồ dùng đều là hai màu đen trắng, nhìn có vẻ đơn giản nhưng lại cảm thấy cực kỳ đắt giá.”

Trên mặt cô còn xuất hiện vẻ lúng túng và ngại ngùng.

“Con không nói dối ông nội đâu, lúc con vừa mới vào phòng, còn nghĩ là mình vào phòng của một người đàn ông mà nội.”

Cô nói xong, sắc mặt Nam lão gia tử đã trở nên lạnh đi, ngay cả ba Nam ở bên cạnh cũng cau mày nhìn Nam Châu.

Nam Châu không cách nào bình tĩnh lại, cô ta hung hăng cắn răng cực kỳ mạnh mới có thể không chế việc mắng chửi con nhỏ nhà quê kia!

Người ở chỗ này cũng chỉ có Nam Từ là không biết khách sạn Hi Hoàng.

Nhất là ở tầng trên cùng, mỗi căn phòng nơi đó đều được thiết kế dựa trên sở thích cá nhân, mỗi một căn phòng đều có cách trang trí và sắp xếp hoàn toàn khác nhau.

Lúc này Nam Từ vô tình để lộ ra, khiến cho Nam lão gia tử và ba Nam trong nháy mắt hiểu rõ chuyện gì xảy ra, cũng hiểu “Lòng tốt” của Nam Châu là như thế nào, cho nên làm sao còn giữ sắc mặt vui vẻ nổi.

Dừng một chút, Nam lão gia tử hơi cười một tiếng, nói với Nam Từ: “Đi dạo một ngày mệt rồi, tranh thủ về phòng nghỉ ngơi một chút, rồi xuống ăn cơm chiều.”

Nam Từ cười gật gật đầu, lại lễ phép chào người lớn trong nhà, sau đó vui vẻ lên lầu.

Sau khi đóng cửa phòng lại, thì nụ cười trên mặt trong nháy mắt biến mất.

Cô không ngừng hít thở để nhịp tim có thể dần đập bình thường trở lại.

Ngày hôm nay những chuyện phát sinh đều là những chuyện cô chưa từng trải qua, cô chưa từng nghĩ có ngày sẽ gặp được một người đàn ông đáng sợ như vậy, cũng chưa bao giờ nghĩ, mình phải giả vờ vô tội ngu ngốc trước mặt bao nhiêu người.

So với nơi này, thì thế giới trước kia của cô quá mức sạch sẽ.

Mặc dù lúc đi học cũng có âm ỉ với bạn bè, về sau bỏ học đi làm cũng không bị người khác quở trách, nhưng ít ra tất cả mọi người rất thẳng thắn, đồng thời không có ý đồ muốn hại đối phương.

Nhưng việc Nam Châu làm ngày hôm nay đã khiến Nam Từ mở rộng tầm mắt.

Điều này cũng cho cô hiểu rõ, nếu như cô cứ ngây thơ không biết gì, thì kết quả sẽ thảm hại như thế nào đây.

Cô có thể chịu đựng việc người khác lạnh nhạt, xem thường cô.

Nhưng cô không chịu đựng được việc người khác ra tay độc ác hại cô.

Trước mắt xem ra cô không thể thoát khỏi nhà họ Nam, nếu như vậy, cô phải bắt buộc bản thân cứng rắn hơn.

Mà chuyện nhà họ Nam rành nhất, đó chính là làm bộ vui vẻ giả trò, đây chính là bước đầu tiên cô muốn học.

~

Nam Châu bị gọi vào phòng Nam lão gia tử nửa tiếng, sau đó mới ra khỏi phòng với hai vành mắt đỏ hoe.

Mẹ Nam một mực đứng ngoài cửa chờ, sau khi nhìn thấy sắc mặt con gái không đúng, vội vàng muốn mở miệng hỏi han, lại bị Nam Châu lắc đầu ngăn lại.

Nam Châu dùng ánh mắt ra hiệu cho mẹ Nam đi trước, cuối cùng cô bình tĩnh đi vào thư phòng.

Trong thư phòng, Nam lão gia tử nhắm mắt, tay chống cây quai trượng, biểu lộ khó đoán.

Mà lão quản gia ở bên một bên quan sát thấy vẻ mặt của ông chủ, mở miệng: “Lái xe cũng vừa nói với tôi, đại tiểu thư và phu nhân đúng là không vui vẻ với nhị tiểu thư, thái độ cực kỳ lạnh nhạt, thậm chí còn trách móc nặng nề. Theo lý thuyết, thì nhị tiểu thư trở về là cứu đại tiểu thư, làm sao mà...”

Dù sao cũng là người ở dưới, cứ coi như được người đứng đầu nhà họ Nam thích và tín nhiệm, thì ông ta cũng không dám nói quá ngay thẳng.

Nhưng Nam lão gia nghe hiểu, ông lạnh lùng hừ một tiếng: “Hai mẹ con họ cảm thấy Nam Từ là đứa bé bần thiều sao! Chỉ là một đứa em gái cùng cha khác mẹ với Nam Châu, coi như là con bé vì Nam Châu mà hi sinh, thì tại sao lại có thái độ chán ghét. Nhưng khi đó chuyện gì xảy ra, đứa con trai của

ta không nói thật với bọn họ, chẳng lẽ tôi không biết sao? Nói cái gì mẹ Nam Từ dụ dỗ, nhưng thật ra...”

Lão quần gia nghe thấy, vội vàng ngăn cản: “Lão gia từ, chuyện trải qua nhiều năm rồi, ngài đừng nhắc nữa.”

Nam lão gia từ cũng biết bản thân nhất thời xúc động, hít sâu một hơi, không lên tiếng nữa.

Lão quần gia thở dài: “Cũng may trời sinh nhị tiểu thư tính tình hoạt bát sáng sủa, lại ngây thơ trong sáng, bằng không thì nếu hôm nay phu nhân và đại tiểu thư làm chuyện gì quá phận, sợ nhị tiểu thư sẽ có cái nhìn không hay về nhà họ Nam, đến lúc đó có muốn gả nhị tiểu thư qua nhà họ Hoắc, thì có lẽ cũng không giúp ích được gì cho ngài.”

“Ngây thơ?”

Nam lão gia cười cười.

“Ông cảm thấy Nam Từ thật sự vô tình nói những lời đó sao?”

Lão quần gia nghi hoặc.

“Con bé cố ý nói cho tôi nghe.”

Nam lão gia từ ý cười càng sâu, biểu lộ càng phát ra âm đậm khó lường.

“Trông con bé ngốc vậy thôi, nhưng thật ra còn có chút thông minh. Mà tôi lại luôn luôn thích người thông minh, chỉ cần thông minh của con bé có lợi với nhà họ Nam, thì tôi không ngại cho con bé mấy phần mặt mũi đâu.”

Ban đầu ông chỉ muốn rước Nam Từ về chỉ để thay thế Nam Châu gả cho nhà họ Hoắc, dù sao Nam Châu cũng là cháu nội ông ở bên cạnh ông từ nhỏ, còn đứa bé nhà họ Hoắc nhiều năm như vậy còn chưa lộ mặt ra ngoài, bên ngoài đồn đại hắc rất hung dữ, mà ông lại không muốn để Nam Châu mạo hiểm.

Thế nhưng lợi ích nhà họ Hoắc và nhà họ Nam nhất định phải đi đôi với nhau, coi như ông nhận Hoắc Lâm làm con nuôi thì cũng chưa đủ.

Cho nên ban đầu ông nghĩ tới nghĩ lui mới nhận đứa bé này về nhà họ Nam.

Nhưng ông cũng không nghĩ tới là đứa bé này cũng khiến ông vui vẻ.

Nam lão gia từ nghĩ tới đây, khẽ cười cười.

Xem ra, về sau ông có thể đặt niềm tin vào Nam Từ.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Editor: Trà Đá.

Những ngày tiếp sau đó, Nam Từ và nhà họ Nam cũng coi như chung đụng hòa hợp.

Chỉ ít ngoài mặt là vậy, Nam Châu không còn đối xử lạnh nhạt hay nhìn cô một cách căm thù nữa, cô ta giống như thu mình lại một chút, có thể nói những lời nói của Nam lão gia từ có tác dụng.

Nhưng Nam Từ cũng không muốn ngồi chờ chết, trước mắt cô tạm thời không trốn khỏi đây được, đã như vậy, cô sẽ sử dụng tốt những gì nhà họ Nam cho cô.

Trước kia không có tiền, trong thôn không được đọc sách, nhưng bây giờ chắc chắn được.

Vậy là vào lúc cơm tối, cô nhắc đến chuyện này trước mặt mọi người nhà họ Nam.

Ba Nam gật đầu: “Đúng, tìm gia sư cho con nên đưa vào danh sách quan trọng, lát nữa ba gọi điện cho thư ký tìm gia sư giỏi cho con.”

Nam Châu đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu lên, nhìn Nam Từ.

“Em muốn thi đại học sao?”

“Dạ, em muốn nhanh chóng trau dồi kiến thức, không thể khiến nhà họ Nam mất mặt được.” Nam Từ nói.

Nam Châu nhủ thầm, cười với cô, sau đó quay đầu nhìn ba Nam: “Ba, con có biết một người rất hợp làm gia sư cho em gái, đang học đại học Q, thành tích rất tốt, hơn nữa kể cả văn hay toán đều giỏi, con cảm thấy có thể để người đó làm gia sư cho em gái xem sao.”

Nam lão gia từ giường mắt nhìn Nam Châu một chút.

Nam Châu tiếp tục mỉm cười, nói: “Thật ra con cũng thấy thái độ của mình với em gái không tốt, con có lỗi, trước kia con luôn là công chúa nhỏ nhà họ Nam, nhưng đột nhiên trong nhà xuất hiện thêm em gái, con sợ em gái được ba mẹ yêu thương, cho nên con mới có chút ghen tỵ. Nhưng hôm đó sau khi nói chuyện với ông nội, thì con cũng biết con sai chỗ nào, sau này con muốn giúp đỡ em gái, mọi người đều vui vẻ, thì nhà họ Nam mới vững mạnh, nên con cũng muốn xen vào sinh hoạt của em gái nhiều một chút.”

Nói đến đây, Nam Châu nháy mắt mấy cái với Nam Từ.

“Em sẽ không từ chối ý tốt của chị hai chứ?”

Nam Từ có chút mơ hồ, không biết rốt cuộc Nam Châu đang bày trò gì.

Dù sao nếu Nam Châu muốn hại cô, thì chắc chắn sẽ không nói ra những lời này trước mặt nhà họ Nam.

Cho nên bây giờ, Nam Từ coi như đâm lao phải theo lao, những nghi ngờ mâu thuẫn cũng chỉ dám để trong lòng, cũng chỉ có thể đáp ứng.

“Em tin tưởng chị hai mà.”

Sau khi mọi chuyện được giải quyết, ngoài mặt mọi người xem như đều rất hài lòng, nhất là Nam lão gia từ, ông cảm thấy những lời nói của ông có tác dụng với Nam Châu, nếu không thì sao Nam Châu lại bỗng nhiên thay đổi thái độ như thế.

Sau bữa ăn, mẹ Nam kéo Nam Châu qua một bên, nhỏ giọng hỏi: “Sao con lại đi quan tâm chuyện của nó? Lần trước không phải vì nó mà ông nội mắng con sao? Nên mấy chuyện của nó con đừng nên xía vào nhiều quá. Dù sao nó ở đây cũng chỉ mấy tháng rồi sẽ được gả cho nhà họ Hoắc, cũng chẳng có quan hệ gì với chúng ta nữa.”

Nam Châu nhìn mẹ Nam với ánh mắt thâm thúy, cảm thấy mẹ cô không có tâm cơ thù đoạn, trong lòng nổi lên tia chán ghét.

Nhưng cô ta không tỏ ra bên ngoài, chỉ thản nhiên nói: “Mẹ, trước đó chúng ta nghĩ nó gây thơ, nhưng mấy ngày nay con đang suy nghĩ, hôm đó sao nó có thể trùng hợp nói ra những lời đó, lại còn làm như “Vô tình” nói ra, trước đó mẹ con mình nghĩ nó chỉ là một con bé nhà quê, nói lung tung nên mới bị ông nội nhìn ra. Nhưng càng nghĩ càng thấy không đúng, nó chắc chắn không đơn giản như con nghĩ!”

Mẹ Nam ngẩn người, trong đầu không ngừng nhớ lại đến biểu hiện và bộ dáng của Nam Từ, có chút không tin.

“Chắc không đâu, mẹ thấy nó vẫn vâng vâng dạ dạ, mà lúc mới tới cũng không chẳng biết gì... Loại con gái nhà quê như nó thì làm gì có tâm cơ như con nói?”

Nam Châu nhếch nhếch đôi môi đỏ xinh đẹp, trong lòng có chút do dự, cuối cùng, cô ta nói: “Cho dù như thế nào thì chúng ta cũng phải đề phòng nó. Lần trước ông nội nói rất bất mãn với con, ông nội luôn luôn đặt lợi ích của nhà họ Nam lên đầu, cho nên chúng ta không thể công khai chống lại con bé nhà quê đó được.”

“Cái này mẹ biết, nên mẹ mới muốn chúng ta đừng xía vào, vậy mà con còn ôm vào người sao?”

“Con đâu rảnh mà ôm chuyện vào người, con chỉ là tạo một cái bẫy, còn nó có thoát ra được không thì phải xem bản lĩnh của nó.”

Mẹ Nam có chút không hiểu rốt cuộc con gái muốn làm gì, nhưng nhìn mặt Nam Châu cười cười, cho nên bà cũng im lặng không nói gì nữa.

~

Ngày hôm sau, người nhà họ Hoắc qua thăm nhà họ Nam.

Người nhà họ Hoắc qua chơi chính là Hoắc phu nhân và Hoắc Tu Thần, hai mẹ con họ nhìn cực kỳ tình cảm, trong bữa cơm Hoắc Tu Thần còn không ngừng gấp thức ăn cho Hoắc phu nhân, nhưng thái độ cũng không phải lấy lòng, mà động tác rất cẩn thận, đầu vào đấy.

Nam Từ yên lặng đánh giá, nếu như cô đoán không sai, trong căn phòng khách sạn, người phản bội mà tam thiếu nhà họ Hoắc nhắc đến chính là Hoắc Tu Thần.

Chẳng lẽ chính là người trước mắt này?

Nhưng nhìn anh ta rất trầm lại dịu dàng, không giống loại người tiểu nhân giở trò sau lưng.

Đột nhiên cô nhớ lại Hoắc Lâm, người đàn ông kia ngoài mặt cũng trầm ổn ưu nhã, nhưng ai biết sau lưng anh lại đáng sợ như vậy...

Thôi quên đi, mắt nhìn người của cô cũng còn quá non, không nên vừa nhìn mặt đã phán như vậy.

Sau khi xong bữa cơm, Hoắc phu nhân lôi kéo mẹ Nam nói chuyện không ngừng, cuối cùng hỏi: “Nam Châu đâu rồi? Lâu lắm rồi tôi chưa gặp con bé.”

“Công ty có chút chuyện cần con bé ở lại giải quyết, cho nên sẽ về trễ.”

Mẹ Nam giống như đã sớm chuẩn bị lý do, không chỉ đẩy Nam Châu ra ngoài, mà còn dễ dàng nhắc đến Nam Từ.

Mẹ Nam vẫy tay gọi Nam Từ tới, làm ra vẻ người mẹ hiền vuốt tóc cô.

“Lúc này chưa tiện giới thiệu cho bà biết, con bé này... Thật ra là nhị tiểu thư nhà họ Nam, lúc nhỏ bị lạc đường, gia đình tôi mới tìm lại được cách đây không lâu.”

Mẹ Nam vừa dứt lời, biểu hiện của Hoắc phu nhân có chút biến đổi, giống như nhớ lại chuyện gì đó, thần sắc hơi ngưng trệ.

Hoắc Tu Thần nhìn mẹ Nam một chút, dịu giọng nói: “Con bé ở bên ngoài chắc chịu nhiều khổ sở, bây giờ lại tìm được cũng coi như là rất có phúc.”

Mẹ Nam gật đầu đồng ý: “Cũng không giấu gì, con bé rất có phúc, lúc nhỏ tôi có dẫn Nam Châu và Nam Từ đi lên chùa bái Phật, sau đó tìm đại sư xem bát tự, kết quả biết sao không? Số mệnh của con bé còn hoàn hảo hơn cả Nam Châu. Đại sư nói sau này con bé cực kỳ may mắn, kể cả người ở bên cạnh cũng được hưởng phúc không ít, chữa khỏi bệnh tật.”

Bây giờ Hoắc Tu Thần đã hiểu rõ ý đồ của mẹ Nam, âm thầm cười lạnh.

Nam Từ cũng đã đoán ra được mẹ Nam muốn cái gì, nhưng cũng không phá đám, tiếp tục ngoan ngoãn lắng nghe.

Hoắc phu nhân ban đầu còn chút bần thần, nhưng sau khi nghe mẹ Nam nói thì không khỏi quan sát Nam Từ.

Cuối cùng cười nói: “Con bé có nhiều may mắn và phúc khí như vậy, thì sau này phải cho nhà họ Hoắc hưởng chút ánh sáng.”

“Đương nhiên rồi.”

Sau đó, Hoắc phu nhân và Hoắc Tu Thần cũng không ở lại lâu rồi rời đi, lúc này Nam Châu cũng chưa trở về.

Hoắc phu nhân có chút tiếc, nhưng cũng bất lực, mặc dù lần này bà ta đến đây để tìm Nam Châu, cũng muốn bàn về chuyện hôn nhân với nhà họ Nam một chút, nhưng bây giờ Nam Châu không có ở nhà, đành phải tạm thời ra về.

Nam Từ thân là phận con cháu, dù có không muốn cũng phải đi theo tiễn bọn họ ra về.

Hai nhà lại tiếp tục đứng trước cửa hàn huyên thêm chút nữa, sau đó hai mẹ con nhà họ Hoắc chuẩn bị lên xe rời đi.

Nhưng không ngờ lúc này lại có một chiếc xe chạy tới, Hoắc Tu Thần nhìn biển số xe, có chút cười nhạo.

Anh ta nói với Hoắc phu nhân: “Mẹ, là xe của chú ba.”

Hoắc phu nhân ngẩn người, động tác lên xe có chút do dự, biểu lộ trên mặt cũng có chút biến đổi.

Cuối cùng bà ta ngừng lại, đứng bên cạnh Hoắc Tu Thần, chờ chiếc xe kia dừng lại.

Chiếc xe màu đen quả nhiên ngừng lại, tài xế xuống mở cửa xe sau, Hoắc Lâm bước ra ngoài.

Nam Từ cơ bản còn chưa kịp nghĩ ra “Chú ba” là ai, lúc này nhìn thấy người đàn ông đáng sợ đó, lập tức run chân.

Trước đó cô còn có ý nghĩ chắc không bao giờ gặp lại người đàn ông đó, nhưng... Nhưng ai mà ngờ ở nhà cũng gặp được anh!

Nam Từ lặng lẽ lùi ra phía sau, sau đó tìm đúng thời cơ chuẩn đi.

Bên kia, Hoắc Lâm mở miệng trước: “Mẹ.”

Nét mặt, động tác, giọng điệu của anh cực kỳ vừa vặn, nhã nhặn và lịch sự, nhưng đó... Lại không phải là thái độ của một người con trai đối với mẹ của mình.

Ít ra Nam Từ lén nhìn, luôn cảm thấy thái độ của anh đối với Hoắc phu nhân cực kỳ... Lạnh nhạt.

Nhưng Nam Từ không ngờ đến chính là Hoắc phu nhân ban nãy còn hiền hòa vui vẻ với Hoắc Tu Thần, thì lúc này nhìn Hoắc Lâm với thái độ rất lạnh nhạt, thậm chí nghe con trai nói xong cũng chỉ thần nhiên gật đầu một cái.

Hoắc Tu Thần kịp thời cứu vớt bầu không khí, cười nói với Hoắc Lâm: “Chú ba, công ty có bận rộn như thế nào cũng nên sắp xếp về thăm nhà một

chút, mấy ngày trước ba mẹ còn nhắc lâu rồi không thấy chú về nhà.”

Hoắc Lâm hơi cười một cái, giương mắt nhìn anh ta một cái, trả lời: “Nhà họ Hoắc còn có anh hai, thì cần gì ai nữa, và lại mỗi lần ba nhìn thấy em lại tức giận, nên em ít về nhà ngày nào thì ba đỡ phải lên huyết áp.”

Hoắc phu nhân nhướn mày, giọng điệu có chút lạnh lùng: “Biết ba con sẽ tức giận, vậy mà lần nào con cũng chọc giận ba là sao?”

Hoắc Lâm chỉ nở nụ cười, không trả lời.

Nam Từ lẳng lặng xem màn kịch, nghĩ thầm người đàn ông này che giấu bản thân rất giỏi, lúc này không lộ ra vẻ nguy hiểm dọa người. Nếu như không phải cô được thấy bộ mặt thật của anh, thì có lẽ cũng đã bị anh lừa gạt.

Mà những chuyện này cũng không liên quan gì đến cô, cô thấy mọi người đang tập trung trên ba người nhà họ Hoắc, cho nên lùi về sau hai bước, cảm thấy không ai phát hiện lại quay đầu xoay người trốn đi.

Cô định trực tiếp đi về phòng, nhưng lúc đi ngang qua phòng ăn, lại cảm thấy đói bụng, thế là lại đi vào bếp.

Lúc này trên bàn ăn cô không dám ăn gì hết, lúc này lại đói bụng, nên thừa dịp không có ai nên kiếm chút gì đó bỏ bụng.

Ai ngờ mới ăn được một nửa thì dì Chu đi vào.

Dì Chu cũng là người giúp việc nhà họ Nam, phụ trách việc trong bếp, tay nghề vô cùng giỏi, mà người cũng rất hiền lành, không ham muốn quyền lực.

Lúc này bà ta thấy Nam Từ giống như một con chuột đáng thương đang ăn vụng, nên nhìn không được cười một cái.

“Đừng ăn đồ thừa, để đi làm mì cho con ăn.”

Nam Từ nghe xong, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Cô tiến tới ôm lấy cánh tay dì Chu, giống như lúc nhỏ cô ôm bà ngoại.

“Dì Chu, dì tốt với con quá.”

Dì Chu bất đắc dĩ gõ gõ chóp mũi cô.

Lúc Nam Từ đang ăn mì, dì Chu cũng đang dọn dẹp trong nhà bếp, Nam Từ nghe thấy bà ta thở dài.

“Dì Chu, sao dì lại thở dài?”

“Không có gì, chỉ là dì thấy thương cho đứa bé Hoắc Lâm kia.”

Nam Từ nghe thấy tên anh thì trong lòng lập tức gọn sóng.

Trên mặt cô giả bộ bình tĩnh, cô húp một hớp nước, rũ mí mắt, ánh mắt có chút lóe lên.

“Người đó và nhà họ Nam có quan hệ rất thân thiết sao ạ?”

“Đương nhiên, cậu ấy là con nuôi của ông nội tiểu thư, cậu ấy qua nhà họ Nam còn nhiều hơn về nhà họ Hoắc nữa, biệt thự bên cạnh nhà họ Nam là của cậu ấy đó, chỉ là ít khi về đó thôi.”

Nam Từ nghe xong thì cảm giác ăn không vào nữa.

Người đàn ông đáng sợ kia không những rất thân thiết với nhà họ Nam, thậm chí còn ở bên cạnh nhà họ Nam nữa?!

Sau này cô có sống thoải mái được không đây?!

Cả thế giới đều cảm thấy anh là một người lịch sự ưu nhã, nhưng cô lại là người thấy được bộ mặt độc ác của anh, mặc dù cô không dám nói lung tung nhưng anh... Sẽ bỏ qua cho cô dễ dàng vậy sao?

Cô thầm thở dài trong lòng, lại tùy ý hỏi: “Vậy người đó như thế nào ạ? Sao dì lại thấy người đó đáng thương?”

Dì Chu lại thở dài, chậm rãi mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Editor: Trà Đá.

Những lời di Chu nói cứ lớn vồn trong đầu Nam Từ, cho đến nửa đêm cô vẫn không tài nào ngủ được.

Cô nhìn đồng hồ treo tường, sau đó đứng dậy, khoác áo khoác định ra ngoài sân đi dạo một chút.

Giờ phút này bóng đêm bao trùm, khiến mọi thứ yên lặng như tờ.

Cô đi theo ánh sáng của ánh trăng, đi dạo từ trước nhà ra sau nhà.

Cô vô tình phát hiện ra phía sau nhà có một cánh cửa nhỏ.

Cửa không khóa, không biết quỷ thần sai khiến thế nào cô lại mở cửa đi qua bên kia.

“Gâu! Gâu gâu gâu!”

Một tràng tiếng chó sủa truyền từ nơi xa tới, mắt cô thấy một con chó lớn bụi đang chạy về phía cô, khiến cô bị dọa sợ không ngừng lui về sau, quay người muốn chạy, nhưng lại bất cẩn đạp hụt thêm đá, ngã ngửa xuống đất.

Con chó hung dữ đó chuẩn bị bỏ nhào vào cô, thì cách đó không xa truyền đến một giọng nói.

“Lucifer.”

Giọng nói trầm thấp mang theo vài phần tối tăm, cùng với phong cảnh ban đêm nghe cực kỳ hấp dẫn.

Sau khi Nam Từ nghe thấy giọng nói thì trái tim không ngừng đập nhanh.

Giọng nói này...

Rõ ràng là Hoắc Lâm!

Tiếng bước chân thanh thản chậm rãi tiếng đến, từng chút từng chút, từ xa lại gần, mỗi một bước không nặng nhưng giống như đang đang dậm nát trái tim Nam Từ.

Cô bị dọa sợ muốn đứng dậy, nhưng lại thấy con chó đang một mực đứng gần nhìn chăm chăm canh gác cô, cho nên sự kiên cường muốn bỏ chạy bị tan biến, kết quả cô vẫn ngồi đó không nhúc nhích chờ Hoắc Lâm đến gần.

Hoắc Lâm mặc quần áo ngủ màu đen, giữa ngón tay thon dài kẹp một điếu thuốc lá.

Anh đi đến trước mặt Nam Từ, dừng lại, cứ đứng yên nhìn cô từ trên cao.

Trên đầu anh là tán cây rậm rạp, ánh trăng theo khe hở giữa những cành lá chiếu xuống, rơi trên đỉnh đầu anh.

Trời quá tối, cho nên cô không nhìn thấy rõ sắc mặt của anh.

Nhưng lúc anh mở miệng, cô tựa như nghe thấy trong giọng điệu của anh có chút nguy hiểm và vui vẻ.

“Cô nghĩ cô đụng được vào tay tôi sao?”

Làm sao đụng vào tay anh sao?

Anh cho là cô muốn sao?!

Nam Từ muốn điên rồi, cô cơ bản bị dọa đến mức run chân, lúc này một lớn một nhỏ, một người một chó, hai loại sinh vật đáng sợ đều đứng gần gót chân cô, cô trực tiếp bị hù đến toàn thân cứng ngắc.

Cô giương mắt nhìn chăm chăm con chó, sau đó lại nhìn Hoắc Lâm, sợ anh ra lệnh là con chó sẽ bay thẳng vào người cô.

Mặc dù cô không lưu luyến gì với cuộc sống nơi này, mỗi giây mỗi phút đều muốn về nhà.

Nhưng cũng không có nghĩa là cô có thể chấp nhận được việc bị chó cắn hư mặt mũi, sau đó còn bị nhà họ Nam vứt ra đường.

Hoắc Lâm thấy cô không tiếng nào, giống như một con thú nhỏ đang giẫy dụa trong lưới, toàn thân đang dâng lên một sự cảnh giác, khiến anh khẽ nhíu

mày.

“Người lớn đang hỏi mà cô cũng không trả lời sao?”

“...”

Người đàn ông này thật đúng là da mặt quá dày, ban đầu cô không biết gì, nhưng cô đã nghe được những gì dì Chu nói, thì anh chỉ lớn hơn cô năm tuổi là nhiều lắm, không đến mức người lớn!

Nam Từ không dám chọc anh, cô phải ráng nhìn xuống con sợ hãi, mí mắt giương lên nhìn thẳng vào anh.

“Chào ngài.”

Nói xong, cô lại cả gan chỉ chỉ tay về phía con chó đang đứng lè lưỡi bên cạnh cô.

“Ngài... Ngài có thể bảo nó đi chỗ khác được không? Tôi có chút sợ.”

Hoắc Lâm không để ý tới cô, anh hít một hơi khói thuốc thật sâu, sau đó tiện tay quăng mẫu thuốc lá đi.

“Chào ngài?”

Giọng nói của anh có chế giễu, anh chậm rãi ngồi xổm người xuống.

Ngón tay vừa mới kẹp điếu thuốc lá kia nhẹ sờ khuôn mặt cô, chậm rãi ung dung giúp cô lau đi vệt mồ hôi trên trán.

Đầu ngón tay hơi lạnh, lúc chạm đến làn da Nam Từ còn mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt, tiến vào xoang mũi khiến thần kinh cô tê dại.

“Lần trước đã gặp qua rồi, còn nhớ chứ?” Anh hỏi.

“...”

“Tôi đã nói tôi là chú của cô đúng không?”

“Vâng.”

“Cho nên nhìn thấy người lớn ngay cả chào hỏi còn không chào, lại còn muốn xoay người bỏ trốn sao?”

Nói đến đây, ngón tay Hoắc Lâm trùng hợp đặt lên cánh môi Nam Từ.

Cô không biết mình có ảo giác hay không, nhưng cô cảm thấy ngón tay anh nhẹ vuốt lên cánh môi cô, sau đó nhẹ lấy một sợi tóc dính trên môi cô ra.

Tất cả sự chú ý của Nam Từ đặt trên đầu ngón tay anh, hoàn toàn không nghe thấy anh nói gì, cho nên cũng không đáp lại.

Anh nhìn thấy, yên lặng lẽ đi chuyển ngón tay, dùng chút sức nắm cằm cô.

Cô có chút đau, nhú nhú mày.

“Cô là người đầu tiên dám lơ câu hỏi của tôi.”

Nói xong, gương mặt tuấn tú hơi nhìn xuống, dưới tròng kính là tròng mắt đen mang theo một cỗ lạnh lẽo bức người.

Nam Từ bị dọa đến mức không dám nháy mắt, cứ chăm chú nhìn anh, bàn tay nhỏ không tự chủ được nắm thành quyền.

Đại khái khoảng cách còn năm centimet, anh bỗng nhiên dừng lại.

“Biết sai chưa?”

Đầu óc Nam Từ choáng váng, hoàn toàn không hiểu ý anh.

“Tôi hỏi cô, biết sai chưa?” Anh nhấn nại hỏi một lần nữa.

Nam Từ liên tục không ngừng gật đầu, sai rồi sai rồi, tất cả đều là lỗi của cô, chỉ cần anh có thể tranh thủ thả cô ra, vậy thì sau này cô sẽ biết mất không để anh thấy bóng của mình nữa!

Anh có vẻ hài lòng, khoe môi khẽ nhếch, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve cằm cô.

“Sai rồi thì phải bị phạt, hiểu không?”

Tác giả có lời muốn nói: Một năm sau.

Tiểu Từ: Biết sai chưa?

Tam thiếu: ...Rồi.

Tiểu Từ: Biết sai thì phải bị phạt, hiểu chưa?

Tam thiếu: ...

Tiểu Từ: Ngày hôm nay ngủ ngoài phòng khách!

Bạn đang đọc truyện *Cố Chắp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Editor: Trà Đá.

Nam Từ cũng không hiểu tại sao sự tình lại phát triển như vậy, cô bị phạt phải ngồi chài lông chó.

Con chó này tên Lucifer, cơ thể rất lớn, đáng đáp cũng cực kỳ hung hăng, nhưng Nam Từ đã tiếp xúc qua nó, ngoài ý muốn phát hiện ra tính cách của nó cũng rất ngoan ngoãn.

Ít ra...

Lúc cô chài lông cho nó, nó không hề cắn cô, cũng không sủa loạn xạ nữa.

Tóm lại, so với ban nãy thì bây giờ coi như tốt hơn nhiều.

Ít ra cô không còn nom nớp lo sợ nó nữa.

Cho nên cô vừa chài lông cho Lucifer, vừa len lén liếc nhìn Hoắc Lâm.

Theo lời di Chu nói, thì tam thiếu gia nhà họ Hoắc bây giờ mới 25 tuổi, vốn là con thứ hai nhà họ Hoắc, không hiểu sao bây giờ lại xếp thứ ba, cái này nói ra rất dài dòng.

Trên Hoắc Lâm còn có một người anh trai, lúc anh trai Hoắc Lâm hơn hai mươi tuổi thì Hoắc lão gia và Hoắc phu nhân có Hoắc Lâm, xem như lớn tuổi lại có con.

Hai người lớn trong nhà xem Hoắc Lâm như sinh mạng, từ khi vừa mới sinh ra đã cưng chiều đến tận trời, sau này anh trai Hoắc Lâm có con trai cũng không được coi trọng như Hoắc Lâm.

Nhưng ông trời lại không chiều lòng người, một đứa bé được cưng chiều bị lạc đường lúc năm tuổi.

Lúc ấy Hoắc phu nhân không thấy con trai về nhà, thì cảm giác bầu trời sụp đổ. Ngày nào cũng khóc, đại khái qua hơn một tháng, vẫn chưa tìm được con trai, tinh thần bà ta bắt đầu bất thường.

Khi đó chuyện bà ta hay làm nhất chính là nhân lúc nhà họ Hoắc không chú ý, sẽ chạy đến đồn cảnh sát.

Đồn cảnh sát có nhận được đứa trẻ nào đi lạc thì sẽ đưa về đồn, bà ta trông mong ngày này qua ngày khác, rốt cuộc vào một ngày xé chiều, con của bà ta cũng trở về.

Lúc bà ta vui mừng điện thoại báo cho chồng và con trai lớn biết, bọn họ đều cực kỳ vui mừng. Nhưng lúc đó bọn họ cơ bản quên là tinh thần Hoắc phu nhân đang ở trạng thái nào.

Cho đến khi bọn họ đến đồn cảnh sát, mới phát hiện ra đứa bé... Chỉ có vài phần đáng đáp giống Hoắc Lâm, cơ bản không phải Hoắc Lâm.

Nhưng Hoắc phu nhân ôm đứa bé kia không buông tay, cứ một mực nói đây là Hoắc Lâm... Không, không đúng, chính xác đó là Hoắc Tu Thần, cũng chính là người thay thế Hoắc Lâm, vợ chồng nhà họ Hoắc cũng cho đứa bé đó một cái tên.

Ba con nhà họ Hoắc không còn cách nào khác, chỉ có thể để đứa bé ở đồn cảnh sát, chờ xem có ba mẹ ruột đứa bé đến tìm hay không.

Đợi qua ba ngày, mà ba mẹ ruột của đứa bé cũng không đến tìm, cuối cùng cảnh sát báo bọn họ biết có lẽ đứa bé bị bỏ rơi.

Anh trai Hoắc Lâm thấy mẹ anh ta cực kỳ vui vẻ khi ôm một đứa bé xa lạ, nghĩ nghĩ, cuối cùng đề nghị với ba Hoắc nhận nuôi đứa bé bị bỏ rơi.

Sau này, người thay thế Hoắc Lâm, Hoắc Tu Thần nghiễm nhiên trở thành con trai thứ hai nhà họ Hoắc.

Mặc dù ban đầu hai cha con nhà họ Hoắc nhận nuôi đứa bé để Hoắc phu nhân đỡ buồn phiền, nhưng ở chung lâu ngày nên cũng có tình cảm tốt, tính cách Hoắc Tu Thần còn rất tốt, rất hiểu chuyện lại biết lấy lòng người lớn, cho nên nhà họ Hoắc cũng coi như có mấy năm vui vẻ.

Nhưng tiếc vui chóng tàn, lúc này Hoắc Lâm mà bọn họ tìm kiếm bao lâu nay lại được tìm thấy, mà nhà họ Nam sai người sang báo đã tìm thấy được Hoắc Lâm.

Lúc này Hoắc Lâm đã mất tích được năm năm, cũng là năm thứ năm Hoắc Tu Thần thành con thứ hai nhà họ Hoắc.

Theo như người nhà họ Nam nói, thì Hoắc Lâm bị bán đến một thôn nhỏ trong khe núi, nhưng người nhà nhận nuôi đứa bé thì chưa bao lâu đã lần lượt qua đời, nên đứa bé cơ bản tự sống tự lớn lên.

Lúc nhà họ Nam tìm thấy Hoắc Lâm, thì cậu bé đang bị một thanh niên trêu chọc.

Một đứa bé choai choai vật một thanh niên cao một mét bảy xuống đất, sau đó như một con sói nhỏ hung hăng cắn cổ đối phương.

Mà khi đó, Hoắc Tu Thần đang đi được Hoắc phu nhân dẫn đi mua máy bay điều khiển từ xa.

Sau năm năm gặp lại, hai cha con nhà họ Hoắc có biểu lộ rất phức tạp, có thương tiếc, có hối hận, có đau lòng, nhưng nhiều nhất vẫn là cảm thấy khó xử.

Bởi vì bệnh tình của Hoắc phu nhân ngày một chuyển biến tốt đẹp hơn, bà ta hoàn toàn nhận định Hoắc Tu Thần chính là con trai ruột của mình, mà để đền bù nhần tổn thất trước đó nên Hoắc phu nhân càng ngày càng yêu thương Hoắc Tu Thần hơn.

Bọn họ suy nghĩ hai ngày, quyết định gọi Hoắc Lâm tại nhà họ Nam trước, chờ sau khi Hoắc phu nhân tiếp nhận được hiện thực sẽ đưa Hoắc Lâm về.

Nhưng ai mà ngờ, Hoắc Lâm ở nhà họ Nam được hai ngày, thì Hoắc phu nhân lại dẫn theo Hoắc Tu Thần qua thăm nhà họ Nam. Lúc ấy Hoắc Lâm đang treo cây ở sau vườn, Hoắc Tu Thần đi dạo nhìn thấy, trực tiếp gọi Hoắc Lâm là con hoang, lại mắng chửi là đồ nhà quê.

Hoắc Lâm như có dòng máu sói trong mình, cho dù đã vào thành phố nhưng vẫn không biến mất, cho nên khi nghe Hoắc Tu Thần chửi mắng mình thì cậu bé lập tức nhào tới Hoắc Tu Thần, cắn mất một miếng da trên cánh tay Hoắc Tu Thần.

Sau đó Hoắc phu nhân thấy cánh tay Hoắc Tu Thần bị thương, khuôn mặt lập tức lạnh đi, muốn lên tiếng dạy dỗ Hoắc Lâm, nhưng lại đột nhiên thấy trên cổ Hoắc Lâm đeo một cái khuyên tai ngọc.

Hoắc phu nhân tiến lên giật lấy sợi dây chuyền của Hoắc Lâm, chất vấn cậu bé, hỏi tại sao cậu bé lại có chiếc khuyên tai bằng ngọc này?! Hỏi xong lại quay đầu hỏi Hoắc Tu Thần hỏi có phải Hoắc Lâm lấy đồ của Hoắc Tu Thần không?!

Hoắc Lâm nhào tới muốn lấy lại đồ của mình, nhưng Hoắc phu nhân lại rất cố chấp, rút cuộc cậu bé cắn tay bà ta, bà ta có cố chấp đến mấy cũng phải buông tay.

Hai cha con nhà họ Hoắc chạy tới, thì sự việc đã không thể cứu vãn được nữa, đành phải nói sự thật cho Hoắc phu nhân biết.

Có thể biết sau khi Hoắc phu nhân biết được chân tướng sự việc thì sẽ phản ứng ra sao.

Nhưng lần này coi như Hoắc phu nhân còn lý trí, cũng không suy sụp quá lâu, bà ta ngay lập tức gọi cha con nhà họ Hoắc mang Hoắc Lâm về nhà.

Sau khi Hoắc Tu Thần thấy Hoắc Lâm trở về nhà họ Hoắc, giống như cảm thấy điều gì, hai mắt bắt đầu rung rung, nhìn Hoắc phu nhân, cầu xin bà ta đừng ném mình đi, Hoắc Tu Thần hứa có đồ gì sẽ cho em trai, chỉ cầu xin Hoắc phu nhân đừng bỏ rơi mình.

Dù sao Hoắc phu nhân coi như đã “Tĩnh lại”, biết Hoắc Tu Thần không phải con ruột của mình, nhưng mấy năm qua gần gũi cũng có tình cảm.

Cho nên Hoắc phu nhân nói với cha con nhà họ Hoắc rằng bà ta muốn giữ Hoắc Tu Thần lại.

Hai cha con nhà họ Hoắc cũng cảm thấy chuyện này không sao, nhưng bọn họ vẫn cân nhắc đến cảm nhận của Hoắc Lâm, thế là lúc ấy đi hỏi Hoắc Lâm, thì cậu bé phản ứng rất lạnh nhạt, cảm thấy chuyện này không có quan hệ gì tới mình.

Hoắc lão gia sợ vì chuyện này mà Hoắc Lâm có khoảng cách với gia đình, còn hứa sự tồn tại của Hoắc Tu Thần chắc chắn sẽ không ảnh hưởng gì với Hoắc Lâm, con trai thứ hai nhà họ Hoắc vẫn là Hoắc Lâm, ngay cả cái tên “Hoắc Tu Thần” cũng có thể đổi cho Hoắc Lâm.

Phản ứng của Hoắc Lâm vẫn lạnh nhạt như trước, chỉ trả lời một câu: “Không, con không cần đồ đã cho người khác.”

Tính cách phản nghịch của Hoắc Lâm cũng dần dần rõ hơn, Hoắc lão gia và Hoắc phu nhân đều ôm lòng áy náy với Hoắc Lâm, muốn đền bù, nhưng

mỗi lần như vậy thì cậu bé đều phản kháng rất mãnh liệt.

Ngược lại, Hoắc Tu Thần từ trước đã là người được mọi người yêu thích, sau chuyện này càng trở nên hiếu thảo hiếu chuyện.

Hai đứa bé trong nhà, vô tình tạo ra sự chênh lệch rất rõ ràng.

Ban đầu Hoắc phu nhân cảm thấy vừa áy náy vừa thương Hoắc Lâm, nhưng sự tương phản giữa hai đứa bé quá rõ ràng, khiến tình cảm của bà ta càng ngày càng nhạt, cuối cùng gần như biến mất.

Đối với những gia tộc lớn mà nói thì người ta cực kỳ chú trọng phong thủy, cho nên cực kỳ tin tưởng những thầy phong thủy nổi tiếng. Một lần đó, có một thầy phong thủy đến nhà họ Hoắc làm khách, chỉ nhìn Hoắc Lâm một chút, lập tức nói đứa bé này mang vận xui.

Hoắc phu nhân nghe xong lập tức choáng váng đầu óc, bà ta bỗng nhiên nhớ lại chuyện bà ta xem chút nữa mất mạng vì sinh Hoắc Lâm, lại nhớ tới mấy năm qua gia đình nhà họ Hoắc đang sống yên bình, nhưng từ khi Hoắc Lâm trở về thì nhà họ Hoắc xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Mặc dù sự việc cũng không lớn, nhưng đó cũng được xem là mầm mống của tai họa.

Về sau Hoắc phu nhân càng ngày càng ghét bỏ Hoắc Lâm, không còn biểu hiện hiền lành của một người mẹ đối với con trai nữa.

Mà phần ghét bỏ và lạnh lùng này bắt đầu bộc phát sau ba năm.

Nguyên nhân là vì đại thiếu gia nhà họ Hoắc qua đời.

Sau khi Hoắc phu nhân biết tin con trai lớn qua đời, bà ta lại rơi vào trạng thái suy sụp một lần nữa, lần này không chỉ có bà mà đến cả Hoắc lão gia cũng bị đá kích.

Con trai lớn ông dốc lòng yêu thương dạy dỗ, kết hôn sinh con... Rồi lại qua đời như vậy, cho dù là ai cũng không thể tiếp nhận được.

Nhưng không ai ngờ sau khi Hoắc phu nhân tỉnh táo trở lại thì chuyện đầu tiên bà ta làm chính là mắng chửi Hoắc Lâm, nói chính Hoắc Lâm mang vận rủi đến cho nhà họ Hoắc, đưa Hoắc Lâm trở về chính là sai lầm.

Hoắc lão gia hoàn toàn không tin phong thủy, cho nên khi nghe Hoắc phu nhân nói chỉ cảm thấy bà ta không thể nói lý, nhưng việc khiến ông bất ngờ chính là Hoắc Lâm chỉ cười lạnh một tiếng.

“Mẹ cho rằng con thích ở lại đây sao?”

Từ đó, như một mối lửa, khiến Hoắc phu nhân và Hoắc Lâm... Không, chắc hẳn là nhà họ Hoắc và Hoắc Lâm đứng ở hai đầu chiến tuyến.

Hoắc Lâm chủ động chuyển ra khỏi nhà họ Hoắc, cho dù Hoắc lão gia thương con trai, nhưng cũng để ý đến cảm nhận của Hoắc phu nhân. Huống hồ, lời nói lúc đó của Hoắc Lâm như một nhát dao cứa vào trái tim một người cha.

Vậy là ông ta ngầm đồng ý với lựa chọn của Hoắc Lâm, đồng thời cho Hoắc Lâm một khoản tiền để anh tự chăm sóc bản thân.

Việc đầu tiên Hoắc Lâm làm chính là mua một căn biệt thự bên cạnh nhà họ Nam, sau này cũng không khác trước kia là bao, chỉ là tính tình ngày càng trầm ổn, cũng ngày ngày cố gắng đi học.

Anh liên tục học vượt cấp, mới 14 tuổi đã thi đậu vào trường đại học danh tiếng ở nước ngoài, sau này anh ở nước ngoài sáu năm, trong thời gian này, anh chưa từng quay về nhà họ Hoắc, chỉ trừ việc Hoắc lão gia chủ động gọi điện thoại hỏi thăm tình hình gần đây của anh, còn lại anh không có bất kỳ liên lạc nào với nhà họ Hoắc.

Mà chuyện không ai ngờ đó chính là sau khi về nước, việc đầu tiên anh làm chính là trả cả vốn lẫn lời số tiền Hoắc lão gia cho anh trước đó.

Đồng thời, tại bữa cơm ở nhà họ Hoắc, anh thông báo mình chuẩn bị mở một công ty của mình.

Lúc đó, tính tình của anh đã không biểu lộ ra ngoài như lúc nhỏ nữa, mà càng ngày càng nhã nhặn lịch sự, cũng không đối chọi gay gắt với Hoắc phu nhân như trước nữa, thậm chí còn chủ động cười gọi bà một tiếng “Mẹ”.

Hoắc Lâm thành lập một công ty ô tô nguồn năng lượng mới, đồng thời cũng trở thành đối thủ cạnh tranh của ô tô Hoắc Thị.

Nam Từ nghĩ tới đây, trong lòng có chút chấn động.

Nếu như cẩn thận suy nghĩ một chút, thì cô có thể hiểu tại sao Hoắc Lâm lại trở thành một người như vậy.

Người nhà không thương, người thay thế vẫn ganh đua với anh, bắt đầu từ năm tuổi, thế giới của anh cơ bản chỉ còn lại một mình anh.

Một người sống trong hoàn cảnh như vậy, lớn lên sẽ rất lạnh lùng cố chấp, lòng dạ độc ác cũng coi như chuyện bình thường.

Nhưng cho dù cô có thể thông cảm với anh, nhưng không có nghĩa là đồng tình với anh.

Sau này cô vẫn phải tiếp tục cách xa anh một chút, dù sao... Anh quả thật rất nguy hiểm.

Đang lúc Nam Từ chìm đắm vào suy nghĩ của bản thân, thì Lucifer bỗng nhiên lộn một cái, nằm ngửa giờ bốn chân lên trời, làm ra bộ dáng nhõng nhẽo.

Cô có chút không hiểu, không biết nên làm cái gì.

Đúng lúc này, Hoắc Lâm nhẹ nhàng đi tới sau lưng cô, ngồi xổm xuống.

Một cổ mát lạnh dễ ngửi bao vây lấy cô từ phía sau.

Cánh tay thon dài rắn chắc nhẹ nhàng vòng qua cánh tay cô, bàn tay nhẹ cầm mu bàn tay cô.

Khuôn mặt tuấn tú khẽ tựa lên vai cô, hơi thở anh gần sát bên tai cô, mang theo một chút hấp dẫn dụ hoặc.

“Để tôi dạy cho cô.”

Anh vừa nói, vừa cầm bàn tay nhỏ của cô xoa bóp cho Lucifer.

Khoảng cách quá gần, động tác lại quá mức thân mật, đại não Nam Từ đột nhiên trở nên trống không, nhưng sự bài xích đối với anh vẫn còn ở đó.

Cho nên một lát sau, cô có chút di chuyển cơ thể ra ngoài.

Động tác nhỏ bé của cô cũng đã bị anh nhận ra.

Anh cười cười, nhẹ giọng lẩm bẩm: “Cô biết tôi thích nhất chuyện gì không?”

“K...Không.”

“Tôi thích nhất là nhìn người khác gãy dựa đầu đòn, nhất là những người càng sợ tôi, thì tôi càng cảm thấy hưng phấn.”

“...”

“Cho nên tránh né đối với tôi đều không có tác dụng.”

Hoắc Lâm đưa tay nắm cầm cô, bắt cô đối mặt với anh.

Anh nhàn nhả nhìn xem cặp mắt cô, giống như cười mà không cười: “Chỉ cần tôi muốn thì cô nghĩ cô tránh được tôi sao?”

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Từ: Người đàn ông này thật sự độc ác, không muốn chọn người này làm chồng!

Nghe đến đây, tam thiếu hói: Hà? Vậy muốn chọn ai?

Khiêng lên vai, tắt đèn.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Editor: Trà Đá

Ngày đó, sau khi Nam Từ trở lại phòng ngủ của mình cũng đã qua nửa đêm.

Cô chỉ là mất ngủ một chút, nhưng sau khi bị Hoắc Lâm dọa nạt, thì cô lại càng mất ngủ, cứ nằm trên giường như vậy cho đến rạng sáng.

Cô không ngừng tự hỏi tương lai mình sẽ ra sao.

Theo suy nghĩ của Nam Từ, thì cô sẽ không ngu ngốc ở lại nhà họ Nam. Nhưng phải trốn thoát như thế nào, lại khiến nhà họ Nam từ bỏ mình như thế nào cũng là một vấn đề.

Bằng không nếu cô cứ chạy trốn như trước, thì với thể lực nhà họ Nam, nếu cảm thấy cô còn có tác dụng, thì chắc chắn sẽ một mực tìm ra cô.

Nhất là cho đến bây giờ, cô đã gặp Hoắc phu nhân và con nuôi Hoắc Tu Thần, nên người nhà họ Nam càng không dễ dàng từ bỏ.

Cô khẽ thở dài, lẩn lộn mấy vòng trên giường.

Trước kia lúc ở trong thôn, còn cảm thấy lòng dạ của mình không đáng dùng, bây giờ gặp phải tình huống như vậy thật sự khiến cho cô có cảm giác mình trở thành kẻ ngốc rồi.

Được rồi, tới đâu hay tới đó.

~

Hiệu suất làm việc của Nam Châu cực kỳ cao, mới ngày trước còn nói về việc kiếm gia sư cho Nam Từ, hôm sau trên mâm cơm, cô ta lập tức đưa Wechat của đối phương cho Nam Từ.

Mặc dù Nam Từ không có ý định thân thiết với người nhà họ Nam, nhưng khả năng học tập cũng không tệ. Nam Từ vừa mới tới chưa được bao lâu, coi như không ai dạy cô, cô cũng đã tìm hiểu về smartphone, cũng biết dùng app.

Lúc này trông thấy Nam Châu đưa Wechat gia sư cho cô, cô chỉ do dự một giây, rồi sau đó thêm kết bạn.

Thật ra cô vẫn nghi ngờ động cơ Nam Châu khi giúp cô, nhưng cô cũng biết, loại nghi ngờ này không thể nói trước mặt Nam lão gia tử và ba Nam.

Bây giờ cô giả bộ ngây thơ, thì sau này mới có lợi cho cô.

Với lại cô cũng biết bọn họ tiếp cận với cô với mục đích gì, nếu như bây giờ còn chưa được gả qua nhà họ Hoắc, mà cô đã có tâm lý phòng bị với nhà họ Nam, thì sau này bọn họ sẽ nghĩ cô như thế nào?

Bọn họ sẽ không cảm thấy cô không có ích lợi gì với nhà họ Nam, chỉ là một đứa con rơi vô dụng?

Nếu như đơn giản làm con rơi cũng tốt, sợ là sợ bọn họ cảm thấy cô vô dụng, nhưng mà không thể thả cô đi.

~

Hơn năm giờ chiều cùng ngày, vị gia sư kia mới đồng ý kết bạn với cô.

Nam Từ vốn không để ý, nhưng người bên kia sau khi đồng ý kết bạn thì lập tức nhắn cho cô: Đường 91 Đông Dương.

Sau đó lại nhắn tiếp: Tới đây.

Cô thật ra muốn từ chối, dù sao bây giờ cũng sắp tối rồi, cô lại không biết vị trí cụ thể kia ở đâu, đợi đến lúc cô tới rồi nói không chừng trời đã tối, có thể học cái gì đây?

Cô nghĩ nghĩ, sợ lần này không đi, thì đối phương cho là cô không có cố gắng, đến lúc đó lại nói cho Nam Châu biết, thì cô ta nhất định sẽ nói với người nhà họ Nam.

Thôi được rồi, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, cô nên đi gặp đối phương một lần.

Cô chuẩn bị đơn giản rồi xách túi ra cửa.

Tài xế đang đứng lau xe trong sân, cô mở cửa xe phía sau, vừa định nói chuyện với tài xế, thì Nam Châu bỗng nhiên vội vã ra ngoài cửa.

“Nhanh đưa tôi đi chỗ này, có chuyện gấp phải xử lý.”

Nam Châu đi đến cửa xe bên kia, sau khi mở cửa xe mới giả bộ như phát hiện ra Nam Từ, gương mặt nhìn cô.

“Em cũng có việc hả?”

“Em...”

“Việc của em có quan trọng không? Nếu không thì em đi taxi được không? Việc của chị bên này rất gấp.”

“...”

Nam Châu đã nói vậy thì cô có quyền phản bác sao?

Nam Từ đóng cửa xe lại, cười yếu ớt nhìn Nam Châu: “Chị hai đi thông thả.”

Nam Châu rất hài lòng, cho tài xế xuất phát.

Sau khi Nam Từ nhìn chiếc xe rời đi, cũng từ từ đi xuống núi.

Cũng may trời chưa tối, cô cũng sẽ không bị lạc đường giống như trước, đại khái đi được nửa tiếng thì cô thấy một chiếc taxi.

Sau khi taxi định vị địa chỉ xong hơi nhìn Nam Từ một chút, nhưng cũng không lên tiếng, bình tĩnh chờ cô tới đó.

Sau khi Nam Từ xuống xe mới biết được, ánh mắt của tài xế nhìn cô là có ý gì.

Ai có thể nói cho cô biết, tại sao gia sư lại muốn gặp cô ở đây, địa điểm gặp mặt chính là....

Quán bar??

Cô nhìn ngoài cửa quán bar có hai người bảo vệ mặc vest đen đứng bên trái bên phải, bắt đầu do dự có nên vào hay không.

Đúng lúc này, có tiếng xe moto ồn ào truyền từ nơi xa đến, Nam Từ còn chưa quay đầu, thì chiếc xe moto màu đen đã dừng lại trước mặt cô.

Nam sinh lái chiếc moto còi mũi bảo hiểm ra, nhìn khuôn mặt cực kỳ vô lại.

“Em gái Nam Châu?” Anh ta hỏi.

Nam Từ gật gật đầu: “Anh là... Là gia sư của tôi?”

Nam sinh đó không trả lời cô, mà quan sát đánh giá cô một vòng, cuối cùng bước xuống xe, tắt máy.

“Đi theo tôi.”

Nam Từ cơ bản đang do dự, nhưng anh ta không cho cô cơ hội để cự tuyệt, cô hít sâu một hơi đi theo phía sau anh ta.

Quán bar này coi như có tiếng ở thành phố này, quy mô không lớn nhưng rất đông người tụ tập.

Mặc dù chưa tới thời gian sống về đêm, nhưng nơi này đã tụ tập không ít người.

Âm nhạc DJ cực lớn lại chói tai, kích thích thần kinh của mỗi người, hàng ghế dài bên cạnh có vẻ như cũng không còn chỗ ngồi, trong sàn nhảy, nam nữ trẻ tuổi nhảy nhót nhiệt tình, nhìn xa xa đều cảm thấy nóng người.

Nam sinh dẫn Nam Từ đi tới dãy ghế dài trong góc, nơi đó đã ngồi mấy người, nhìn qua có vẻ là bạn của nam sinh này.

Nam sinh đẩy một ly nước đầy màu sắc cho Nam Từ, nói: “Uống trước đi.”

Nam Từ trực tiếp từ chối: “Tôi không biết uống rượu.”

“Không phải rượu, là nước trái cây thôi.” Nam sinh thông thả ngồi bắt chéo chân, “Cô cảm thấy tôi sẽ đói bụng mà ăn bậy sao, lấy danh nghĩa là học thêm rồi ra tay với cô gái quê mùa như cô sao?”

“...” Đã nói đến mức này rồi thì Nam Từ cũng không muốn phản bác nữa.

Cô cầm ly nước, cẩn thận ngửi một cái, xác định không nghe thấy vị cồn, sau đó uống một ngụm nhỏ.

Nam sinh thấy hành động của cô, có vẻ hài lòng, lấy hộp thuốc lá từ trong túi ra, nghiêng người đốt thuốc.

Sau khi hít hai hơi, rồi nhìn Nam Từ, nói: “Giới thiệu một chút, tôi là Tần Dư.”

“Chào anh.” Nam Từ đáp.

“Tôi là người không thích lòng vòng, cho nên chúng ta đi thẳng vào vấn đề.”

Tần Dư hít một hơi thuốc, sau đó phun ra một vòng khói giữa không trung.

“Nam Châu trả tôi 200 ngàn, muốn tôi dụ dỗ cô.”

“Phụt... Khụ khụ khụ.”

Nam Từ bị lời nói và thái độ của Tần Dư hù dọa.

Cô thật ra biết Nam Châu không có ý tốt, nhưng cũng không nghĩ cô ta lại nghĩ ra cái loại việc này.

Mà càng không nghĩ tới là...

Nam Châu lại tuyển một người... Không bình thường?

Làm gì có ai lại đi nói trước cho đối phương biết “Tôi muốn hại cô”?!

Nam Từ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Tần Dư có vẻ như nhìn thấu suy nghĩ của Nam từ, nhưng anh ta cũng không thêm đề ý, lại nhàn nhả nhả khói thuốc, nói: “Tôi chưa nói cho cô biết, chủ yếu là tôi muốn biết suy nghĩ của cô. Tôi chỉ cần tiền, nếu như cô có thể trả cho tôi gấp 20 lần tiền thù lao kia, thì tôi sẽ giúp cô phản công.”

Nói đến đây, anh ta có ý dừng lại, dường như khiêu khích lại trên chốc nhìn xem cô.

“Sao, cô muốn hợp tác chứ?”

~

Tầng hai quán bar.

So với tầng một, thì không khí tầng hai tương đối yên tĩnh hơn một chút, người cũng không nhiều.

Hàng ghế dài gần sát ban công ở bên trên có bốn người đàn ông đang ngồi đó.

Trần Tiến cầm ly rượu đỏ nhìn thoáng qua Hoắc Lâm, không khỏi bủi môi ghét bỏ.

“Biết cậu đến đây uống rượu, nhưng người khác nhìn vào lại tưởng cậu đi lạc vào đây đó. Ở đây đâu có người ngoài, có thể vứt cái bộ mặt giả vờ ưu nhã kia đi được không.”

Hoắc Lâm liếc anh ta một cái, nói: “Trước khi dạy dỗ tó, thì cậu nên thực hiện lời hứa lúc đua xe thua tó đi. Sắp hai tháng rồi đó, coi như không đi nước ngoài thì cũng trong nước chứ.”

“...” Trần Tiến không dám chọc anh, ngậm miệng lại.

Chu Khởi và Thẩm Mộ Ngan nhìn thấy hai người cãi nhau chỉ cười cười.

Chu Khởi hút thuốc lá, đôi chân dài gác lên bàn thủy tinh, nhìn Hoắc Lâm.

“Hôm nay hình như tâm tình cậu không tệ?”

Hoắc Lâm nhấp một miếng rượu vang, ý cười trong đáy mắt càng sâu.

“Chắc vậy.”

“Không phải trước đó còn nói cậu gặp mẹ cậu và Hoắc lão nhị trước cửa nhà họ Nam sao?”

Chu Khởi nói đến đây thì mọi người cũng hiểu, chỉ cần Hoắc Lâm gặp nhà họ Hoắc, thì trên mặt sẽ u ám đi không ít.

Đám bạn bè bọn họ mỗi khi nghe nói anh gặp người nhà họ Hoắc thì sẽ nghĩ cách để anh vui trở lại.

Nhưng ngày hôm nay ở đây lại không nghĩ Hoắc Lâm trông thoải mái như vậy.

Hoắc Lâm nghe vậy, ánh mắt nhẹ quét qua Chu Khởi một chút.

“Cậu nghĩ tó vẫn còn quan tâm con chó kia sao?”

“...” Phải, là bọn họ phí công quan tâm thôi?

Chu Khởi không cam tâm, lại truy vấn ngọn nguồn.

“Vậy có chuyện gì vui sao?”

“Chuyện vui? Không hẳn.”

Nhiều lắm là gặp được món đồ chơi thú vị thôi.

Nghĩ tới đây, anh thoáng nhìn xuống dưới lầu một. Một giây sau, ánh mắt ngưng lại, một lát sau, nhú nhú mày.

“Tó xuống dưới một tí.”

“Hà? Nè! Nè!”

Ba người đàn ông thấy anh đi nhanh xuống dưới, không khỏi nghi ngờ.

Trần Tiến ngồi vào vị trí của Hoắc Lâm, cũng nhìn xuống lầu một, nhưng cũng không thấy gì khác thường.

“Cậu ấy thấy ai sao? Lại khiến cậu ấy đi gấp như vậy nữa.”

“Ai mà biết.” Chu Khởi hít một hơi thuốc, sau đó nhấn điều thuốc vào gạt tàn, “Tớ cảm thấy hôm nay cậu ấy không giống ngày thường.”

“Bọn tớ cũng không mù.” Trần Tiến liếc Chu Khởi.

Thẩm Mộ Ngan trước đó vẫn luôn yên lặng, bỗng nhiên mở miệng.

“Hay là có liên quan đến phụ nữ?”

Bầu không khí rơi vào im lặng trong chốc lát, cuối cùng Trần Tiến cười ha hả.

“Cậu quên hả, Hoắc Lâm là ai? Đâu phải người nhìn thấy người đẹp là rung động đâu.” Trần Tiến bỏ một miếng dưa hấu vào miệng, nhai nhai, “Trước đây có bao nhiêu cô gái xinh đẹp mơ ước cậu ấy, vậy mà cậu ấy thì sao? Đến cả cái liếc mắt cũng không động. Chắc, tớ nghi ngờ cậu ấy không thích phụ nữ.”

Thẩm Mộ Ngan lắc đầu: “Tớ không cho là vậy.”

“Đừng, cậu ấy kén quá thôi.” Chu Khởi tùy ý nhìn xuống lầu một, lập tức nhìn thấy Hoắc Lâm đang ở dưới đó, “Cậu ấy bình thường chắc chắn không rung động, mà đã rung động thì chắc chắn là tai họa.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Editor: Trà Đá.

Nam Từ lão đảo đi vào toilet trong quán bar.

Cô cũng không biết là do âm thanh ở đây quá lớn, hay là ly nước Tần Dư đưa không đúng.

Hiện tại cô cảm thấy rất chóng mặt, ý thức càng ngày càng yếu, gương mặt và toàn thân nóng rực.

Chỉ những cái đó ra thì cũng không có phản ứng gì khác.

Cô cố gắng vào toilet, rửa mặt bằng nước lạnh, nhưng cảm giác choáng váng vẫn không giảm, mà ý thức cũng càng ngày càng yếu đi.

Cô lão đảo ra khỏi toilet, cô chỉ cảm thấy một trận đau đầu hoa mắt, cô dựa vào tường ngã ngồi bên tường.

Trong hành lang người lui tới rất nhiều, mọi người cũng đã có men say trong người, cho nên cũng không chú ý đến cô.

Cô giống như con gà đang mổ thóc, cái đầu nhỏ gục tới gục lui, không dừng lại được, thân thể mỏng manh trông có chút đáng thương.

Lúc đầu cô gục càng ngày càng thấp, cơ thể chuẩn bị ngã nhào ra mặt đất, thì một bàn tay kịp thời xuất hiện, nắm cầm cô.

Đối phương dùng sức nâng đầu cô lên.

Nam Từ mê mang nâng mí mắt, hốc mắt có chút đỏ, đáy mắt cũng mang theo tầng sương mù.

Cảm giác như một con thỏ lạc đường trong rừng rậm, gương mặt đáng thương như cầu xin anh mang cô đi.

Trái tim Hoắc Lâm có chút ngừng đập một giây.

Ánh mắt anh không ngừng nhìn cô, lướt qua cái mũi thanh tú, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên đôi môi cô.

Cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp hơi hé, độ dày cánh môi cũng vừa phải, không mỏng không dày.

Màu môi không nhạt nhẽo như người bình thường, nhưng cũng chẳng phải đỏ, mà hơi hồng phấn một chút.

Nhìn...

Rất thích hợp để hôn.

Ánh mắt anh lại hướng xuống cái cổ thon dài, cái cổ trắng nõn tinh tế, không có một tí vết.

Ánh mắt anh nhẹ lướt qua, trong lòng không ngừng nghĩ nếu như đặt một dấu hôn trên cổ cô sẽ có cảm giác như thế nào.

Càng nghĩ ánh mắt anh càng phát ra vẻ thâm trầm.

~

Tần Dư một mực ngồi chỗ ghế dài với đám bạn, một lúc lâu sau vẫn chưa thấy Nam Từ quay trở lại, bạn bè anh ta đều hỏi có phải cô trốn rồi không.

Tần Dư không để ý lắm, đáng vẻ bất cần mở một chai bia, đáp: “Đi thì đi thôi, cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng.”

Bạn bè anh ta không hiểu, hỏi: “Không phải cậu nói đã nhận hai trăm ngàn của Nam Châu sao, sao lại tùy tiện thả người đi, không sợ Nam Châu gây khó dễ sao?”

“Tớ sợ cô ta chắc?”

Tần Dư nhẹ hừ một tiếng, uống một ngụm, nói: “Cô ta cơ bản cũng coi tớ như kẻ ngốc, lúc trước nếu như không phải đánh cược với các cậu, thì nghĩ sao tớ theo đuổi cô ta? Người phụ nữ xấu tính như cô ta nghĩ sao tớ chịu. Lần này bày đặt giờ giọng nếu tớ thích cô ta thì phải giúp cô ta việc này, coi tớ là đồ ngu sao?”

“VẬY... Cậu chỉ kiếm một chút từ cô ta thôi, chứ không muốn giúp cô ta hại con nhỏ kia sao?”

“Cho là vậy đi, nhưng dù sao tớ cũng hoàn thành được một nửa nhiệm vụ, coi như là không để cô ta phí tiền.”

“Hoàn thành cái gì? Đừng nói cậu cho con bé kia uống rượu chứ!”

Tần Dư nhướn nhướn lông mày: “Thì sao?”

Nam Châu nói cho anh ta biết, đêm nay cô ta muốn con bé kia uống quá chén rồi say xỉn, khiến Nam Từ trở thành trò hề càng tốt, cô ta sẽ bố trí người chụp ảnh, còn ảnh chụp xong để làm gì thì anh ta không biết.

Mặc dù lúc Nam Từ rời đi, cũng không có say xỉn làm trò hề.

Nhưng anh ta đã hoàn thành việc chuốc rượu, còn những cái khác cũng không thể việc anh ta có thể khống chế được!

~

Hoắc Lâm không thể quay lại tầng hai, chỉ có thể ôm Nam Từ đi ra khỏi quán bar.

Tài xế và trợ lý đã chờ sẵn ở bên ngoài, lúc này thấy ông chủ mình ôm một cô gái đi ra, nhất thời ghen hòng nhìn trân trối.

Bề ngoài Hoắc Lâm có bao nhiêu nho nhã ôn hòa, nhưng bên trong xương tủy lại cực kỳ lạnh lùng.

Thường ngày có không ít các cô gái theo đuổi anh, có cả minh tinh hoa hậu các loại, nhưng anh đều không mảy may đoái hoài tới.

Người ngoài nói anh giữ mình trong sạch, nhưng chỉ có những người thân cận làm việc với anh mới biết. Anh rõ ràng không để ý là không để ý, thậm chí bên trong xương còn cực kỳ chán ghét...

Bằng không thì sao anh nở thẳng thùng từ chối những cô gái theo đuổi anh không chịu từ bỏ, cũng không biết có mấy cô gái không chịu nổi, khóc sụt sùi rồi còn trịnh trọng tạm biệt anh, chúc anh hạnh phúc.

Tài xế có đôi khi cảm thấy những người phụ nữ tiếp cận Hoắc Lâm đều nịnh nọt anh, nếu như các cô biết bộ mặt thật của anh, thậm chí biết anh ra tay độc ác vô tình đến cỡ nào, thì cũng không biết phản ứng của các cô sẽ ra sao?

Sẽ tiếp tục nuôi hy vọng có mối tình đậm sâu với anh sao?

So với tài xế thì trợ lý bình tĩnh hơn nhiều.

Anh ta bước nhanh đến trước mặt Hoắc Lâm, hỏi xem có cần giúp gì không.

Hoắc Lâm lắc đầu: “Không cần, mở cửa.”

Trợ lý vội vàng mở cửa xe.

Nam Từ thấy anh muốn đẩy cô vào trong xe, bắt đầu giãy dụa.

“Thả tôi ra! Bà ngoại nói không được đi theo người lạ! A... Thả tôi ra!”

Trợ lý vốn đang bình tĩnh, trên mặt nhất thời biến đổi.

Nhị tiểu thư nhà họ Nam này đã say đến mức này vậy mà ý thức tự vệ vẫn rất cao.

Hoắc Lâm ban đầu bị bất động, nhưng sau đó ấn đầu cô, ngang ngược đẩy cô vào trong xe.

Nam Từ ngã ra ghế sau, cảm thấy có chút đau đớn, méo miệng, ánh mắt đáng thương.

“Anh còn muốn hành hung tôi sao!”

Hoắc Lâm nắm cầm cô, buồn cười nói: “Hành hung cô thì sao?”

Nam Từ không nói chuyện, không nhúc nhích ngẩng đầu nhìn anh, một lát sau hốc mắt lập tức đỏ lên.

Hoắc Lâm thấy cô như vậy, huyết dịch trong người vừa mới đề xuống lại lần nữa sôi trào, ánh mắt anh sâu lại, buông cô ra, đóng cửa xe lại.

Sau khi anh vòng qua bên kia lên xen, còn thấy Nam Từ đang móm móm muốn mở cửa xe.

Cơ thể cô mềm oặt như con mèo nằm ở đó, cái đầu gục gục trông vừa ngốc nghếch vừa đáng thương.

Ánh mắt Hoắc Lâm nhàn nhạt đảo qua, sau đó vươn tay ra kéo cô về phía mình.

Có thể vì động tác của anh quá mạnh, cho nên Nam Từ có chút choáng váng, trời đất quay cuồng, còn buồn nôn.

Hoắc Lâm kịp thời nắm gò má cô: “Dám nôn ra ở đây là tôi vả miệng cô đó.”

Nam Từ thận trọng, cảm giác buồn nôn cũng tiêu mất, nháy nháy mắt nhìn anh.

Cuối cùng, ánh mắt lại trở nên hết sức đáng thương.

“Đừng có đánh tôi, tôi sẽ mang đồ ăn ngon đến cho anh mà.”

Hoắc Lâm ngẩn người, trong đầu bỗng nhiên nhớ lại hình ảnh lúc xưa.

Trong trí nhớ của anh, có một cô gái nhỏ gãy hai cái răng cửa, tóc cột hai sừng, nhảy nhót vui vẻ trước mặt anh.

Anh đánh cô, mắng cô, muốn đuổi cô tránh xa anh.

Nhưng mỗi lần như vậy cô bé đều rung rung nước mắt nhìn anh, vừa muốn khóc vừa nhìn anh, giơ miếng đồ ăn trong tay về phía anh.

“Anh trai, em cho anh đồ ăn ngon, anh đừng đánh em nữa.”

Vậy là trong khoảng thời gian tối tăm nhất cuộc đời anh lại có một điểm ấm áp. Sau này vào lúc gian nan nhất của nhà họ Hoắc, anh thậm chí còn cảm thấy hối hận, tại sao anh lại quay về đây?

Nếu như vẫn còn ở nơi đó, cho dù ăn không no mặc không ấm, nhưng ít ra anh còn tự do, còn vui vẻ.

Còn có ánh mặt trời nhỏ thuộc về anh, nếu như anh muốn thì mặt trời nhỏ kia cũng chỉ thuộc về một mình anh.

Sau khi anh từ nước ngoài trở về, có thể lực, anh lập tức phái người về tìm cô bé nhỏ năm xưa, nhưng kết quả đạt được chỉ là người thân duy nhất của cô bé qua đời, cũng không biết tung tích của cô.

Lại đúng lúc bên nhà họ Hoắc có chuyện không ổn, anh không muốn để cô bé ở bên người, trở thành điểm yếu của anh, cho nên... Anh lựa chọn từ bỏ.

Nên bây giờ anh đột nhiên nghe thấy giọng điệu quen thuộc đó, không nhận được bản thân.

Nam Từ chưa tỉnh, thậm chí còn ôm lấy cánh tay Hoắc Lâm

Khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào áo anh, giống như lấy lòng.

“Đừng có đánh tôi, đồ ăn ngon cho anh hết.... Cho anh hết...”

Cô càng nói thì mí mắt càng nặng, tác dụng của cồn càng ngày càng mạnh, ban đầu cô còn sức để đối phó, bây giờ toàn thân mệt mỏi chỉ muốn ngủ. Hoắc Lâm kịp thời đỡ được cô, cô cũng thuận thể nhưn người về phía trước, giống như muốn tìm vị trí thoải mái hơn, trực tiếp bò lên người anh. Nam Từ uống say cũng mất đi đáng sợ hải hàng ngày đối với anh.

Thậm chí cô còn chui vào ngực anh, chủ động ôm cổ anh, khuôn mặt dính vào cổ anh, vô ý thức cọ xát cổ anh.

Anh nhú mắt, sắc mặt không biểu lộ ra vui hay bực.

Lúc đó tài xế và trợ lý cũng lau mồ hôi, chỉ thấy Hoắc Lâm hơi khép cánh tay, nhẹ nhàng vòng qua eo Nam Từ.

Tài xế và trợ lý cực kỳ sửng sò.

Hai người đã chứng kiến qua thái độ của Hoắc Lâm đối với những cô gái khác, bây giờ đột nhiên chuyển biến lớn như vậy, khiến cho bọn họ không thể tưởng tượng nổi.

Trong lòng hai người không khỏi nhìn nhận lại Nam Từ, thậm chí còn có chút xiu vui mừng.

Dám ngủ trên người sói, vậy mà không bị sói hất ra hay cắn chết, đây quả thật là kỳ tích!

Nam Từ giống như còn chưa thoải mái, cô hơi di chuyển người, nhưng tất cả đều bị Hoắc Lâm đè xuống.

Hai tay vòng bên eo cô cũng càng ngày càng chặt, hai người ở giữa cũng càng ngày càng thân mật.

Một lát sau, Hoắc Lâm bỗng nhiên mở miệng: “Hai người xuống xe.”

???

Bắt đầu cảm thấy bọn họ vương vís rồi sao?

Giống như đọc được suy nghĩ của bọn họ, Hoắc Lâm giương mắt nhìn về phía bọn họ: “Bên ngoài có người đi theo, ra ngoài kiểm tra một chút.”

Trong nháy mắt hai người rõ ràng, lần lượt mở cửa xe, nhưng mới bước ra một bước, chưa kịp đứng thẳng người, đã nghe ông chủ nói thêm một câu.

“Tìm được người rồi cứ chờ ở ngoài, khi nào có lệnh của tôi mới tới đây.”

“...” Vẫn ngại bọn họ.

Sau khi tài xế và trợ lý đi xa rồi, ánh mắt Hoắc Lâm lập tức thay đổi.

Tròng mắt anh nhìn vật nhỏ trong lòng ngực mình, tâm tình có chút khó hiểu.

Vật nhỏ trong ngực anh không ngừng cọ quảy, giống như cảm thấy phía dưới mông có vật gì đó cản đến khó chịu, không ngừng cọ cọ.

Ánh mắt anh dần dần sâu, nắm cầm cô, nói: “Lộn xộn nữa là tôi ném cô cho chó ăn đó!”

Lúc này cô căn bản không nghe hiểu, khó khăn mở mắt ra, nhìn anh, giả bộ hung dữ.

“Lại ồn ào...Ồn ào nữa là tôi hôn anh đó!”

Lông mày Hoắc Lâm nhưn lên một chút, khóe môi khẽ nhếch, tiến sát tới gần cô.

“Vậy cô làm thử xem”

Tác giả có lời muốn nói:

Tam thiếu: Vợ, nói ra sợ em không tin, nhưng hôm đó em là người mở lời trước.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Editor: Trà Đá.

Lúc Nam Từ tỉnh lại, hai chân đã tê đến không còn cảm giác.

Cánh tay bên phải cũng bị ép cả đêm, lúc này cực kỳ đau.

Ngoài cửa sổ xe, sắc trời đã sáng, ánh nắng sáng sớm chiếu thẳng vào trong xe, cô nhú nhú mắt ráng chống lại ánh sáng, nhưng nhờ ánh nắng nên cô có chút tỉnh táo.

Ký ức trong đầu cô dừng lại lúc gặp Tần Dư trong quán bar, sau đó cô uống ly nước “Trái cây” anh ta đưa, sau đó lại bị lời nói của anh ta dọa sợ.

Tiếp đó cô cảm thấy đầu óc choáng váng như muốn ngất đi, đi vào toilet rửa mặt...

Rồi tiếp theo là sao?

Những chuyện sau này cô không tài nào nhớ nổi?

Mà bây giờ cô đang ở đâu đây?

Vừa nghĩ cô vừa muốn nhúc nhích cả cơ thể tê dại.

Nhưng lúc này cô mới nhúc nhích được cái đầu nhỏ, cả người ngây ngẩn.

Cảm giác này...

Cô hơi nghiêng đầu, nhẹ nhàng nâng mí mắt.

Đập vào mắt cô là yết hầu của ai đó, sau đó cô hướng ánh mắt lên trên, là đường cong xinh đẹp của cái cằm.

Sau đó...

Chính là gương mặt lạnh lùng kia.

Lúc này đối phương đang ngủ, con mắt khẽ nhắm, mặt không cảm xúc, nhưng hai đầu lông mày vẫn có mấy phần khí thế bức người.

Do ánh nắng chiếu vào xe quá gắt, cho nên cô vẫn chưa kịp nhận ra người đang ôm mình là ai.

Đợi đến khi ánh mắt cô tỉnh táo, cô mới thấy rõ người này là ai, khiến cô sợ đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Chuyện gì xảy ra? Sao cô lại ở cùng Hoắc Lâm?

Cô nhớ rõ hôm qua đâu có gặp được Hoắc Lâm, sao bây giờ lại tỉnh ngủ trong lòng ngực anh?

Nam Từ cảm thấy mình bị dọa sợ đến mức mắt năng lực suy nghĩ, cô thậm chí không dám động đậy, sợ hành động của cô khiến anh tỉnh dậy.

Nhưng...

Cứ tiếp tục nằm trong lòng anh cũng không được.

Hoắc Lâm sớm muộn gì cũng tỉnh, đến lúc đó không biết sẽ hù dọa cô như thế nào.

Mặc dù cô tò mò tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu như phải hỏi anh, thì thà cô im lặng còn hơn.

Ngưng một lát, cô bắt đầu thử di chuyển người.

Nhưng ai mà biết, cô vừa mới dịch chuyển một tí, còn chưa nhướn người ra ngoài thì đã bị bàn tay bên hông cô xiết chặt.

Cơ thể nhỏ nhắn của cô lại đột nhiên dính sát vào lòng ngực anh.

Lúc Hoắc Lâm mở miệng, tiếng nói còn trầm thấp hơn ngày thường mấy phần.

“Muốn trốn sao?”

“...”

Nam Từ không dám ngẩng đầu, trong đầu tính toán phải mở miệng như thế nào.

Nhưng tuổi cô còn rất trẻ, cũng chưa trải qua những chuyện như thế nào, nên lúc này càng nghĩ càng đau đầu, biểu lộ bất an cũng lộ ra bên ngoài.

Hoắc Lâm nhìn thấy hết tất cả, nhúu nhúu mày, đưa tay nắm cằm cô, xoay mặt cô qua.

“Sao? Đang nghĩ lý do để lừa tôi hả?”

Nói xong, anh hơi cúi người về phía trước, gương mặt tuấn tú mê người gần sát gương mặt cô.

Trên người anh mang theo chút mùi đàn hương, khi cô hít thở thì mùi của anh tràn đầy trong khoang mũi cô.

“Tôi cho cô biết.” Anh nhẹ nhàng mở miệng, con ngươi thâm thúy giống như đang nhìn một con mồi, “Đừng cho là mình giỏi.”

Nam Từ cực kỳ sợ hãi, nhất là khi tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy, lại bị anh một mực nhốt chặt trong ngực.

Cô cũng hiểu bây giờ không phải lúc để sợ hãi, cô phải đối mặt với người đàn ông đáng sợ này.

Dựa vào kinh nghiệm đối mặt vài lần với Hoắc Lâm, cô biết nếu như cô càng sợ hãi..

Thì anh càng hưng phấn, càng thích thú.

Đối mặt với loại người không bình thường như anh, cô phải ép buộc bản thân bình tĩnh.

Cô hít sâu một hơi, gương mặt nhìn anh.

“Hoắc tiên sinh, tôi... Tôi không nhớ tôi qua đã xảy ra chuyện gì, ngài có thể nói cho tôi biết được không?”

Giờ phút này mặc dù cô hơi run, nhưng dáng vẻ lại hoàn toàn khác biệt tối hôm qua.

Trong lòng Hoắc Lâm có tiếng cười, nhưng nhìn thấy bộ dáng giả vờ tỉnh táo của cô, lại không nhìn được ý định muốn trêu chọc cô.

Thế là anh liếc cô, nói: “Cô uống nhiều quá, gặp tôi ở cửa quán bar, ôm chân tôi nói thích tôi, muốn hôn tôi.”

“Không bao giờ!”

Nam Từ không do dự giây nào, mở miệng phủ nhận.

Hoắc Lâm nheo nheo mắt.

“Đúng là cô không nói thích tôi, mà là đánh tôi, nói tôi đáng sợ, muốn tránh xa tôi.”

Lần này Nam Từ có chút không tin lắm, nhưng dù sao cô bị say, cho nên những lời này có lẽ xuất phát từ nội tâm, mà đó chính là những gì trong thâm tâm cô nghĩ, chính là cảm giác sợ hãi anh...

Thấy cô không trả lời, biểu lộ trên gương mặt anh trong nháy mắt biến hóa, đuôi lông mày anh có chút nhướn lên.

Lúc mở miệng, nét mặt của anh trở lại dáng vẻ ưu nhã như ngày thường.

“Tôi đoán đúng rồi chứ.”

“...” Đoán đúng? Vậy anh đang lừa cô sao?

“Tôi thích cô bé như thế, vậy mà cô bé lại chán ghét tôi sao, tôi cũng quá đáng thương đi.”

Hoắc Lâm vừa nói vừa làm bộ thờ dài, nếu như không phải vẻ mặt anh không thay đổi, chỉ nghe giọng nói không thì Nam Từ cũng muốn tin là thật.

Anh cũng không để ý đến phản ứng của cô, mà kéo đầu cô dựa vào lồng ngực mình, bàn tay khẽ xoa lên mái tóc cô.

Mái tóc cô mềm mại lại thơm mùi dầu gội, anh cứ khẽ vuốt nhẹ mái tóc cô, động tác cực kỳ dịu dàng.

“Con người của tôi, đối với người uy hiếp tôi, chưa từng hạ thủ lưu tình. Còn đối với người tổn thương tôi, thì càng phải như vậy.”

“Bé con, cô nói xem, cô khiến tôi bị tổn thương, thì tôi nên phạt cô như thế nào đây?”

Bàn tay anh dừng lại nơi cổ cô, lòng bàn tay hơi lạnh bao trùm lấy làn da nhẵn nhụi của cô, động mạch cổ ập ập nhảy lên trong lòng bàn tay anh.

Anh cúi đầu xuống, đôi môi mỏng gần sát bên tai cô, giọng nói của anh như có như không khuếch tán bên tai cô.

“Cái cổ xinh đẹp như vậy có nên bẻ gãy không nhỉ?”

Nam Từ bị dọa đến mức khẽ run rẩy, trong nháy mắt cô bắt đầu tưởng tượng ra cảnh máu chảy ồ ạt vì cổ bị bẻ gãy, cô không ngừng rùng mình, thân thể cũng bắt đầu giãy dụa mãnh liệt.

Hoắc Lâm mở miệng dọa cô, chính là muốn nhìn thấy cô bày ra dáng vẻ giãy dụa bất lực.

Thậm chí còn âm thầm nghĩ nếu như bộ dáng cô có thể giống như trong quán bar tối hôm qua, ánh mắt mơ màng nhìn anh thì càng tốt hơn.

Cho nên anh ngồi ở đó, trừ việc bàn tay bên eo cô càng lúc càng dùng sức, thì không làm gì khác, thậm chí cả vẻ mặt cũng không thay đổi.

Nhưng dần dần hô hấp của anh bắt đầu nặng hơn, yết hầu cũng nhấp nhô hai lần.

“Đừng nhúc nhích.”

Nam Từ làm gì còn tâm trí nghe, hiện tại cô chỉ muốn nhanh chóng trốn thoát khỏi anh, sau đó sẽ trốn anh xa thật xa, không gặp mặt anh càng tốt.

Thấy cô không nghe lời anh, còn đang ra sức giãy dụa, khuôn mặt anh bắt đầu lộ ra vẻ khó chịu.

“Nếu cử động nữa là tôi bẻ gãy cổ cô đó!”

Uy hiếp quả nhiên cực kỳ hữu hiệu, cô dần dần dừng lại, nhưng cảm xúc vẫn không thể không chế nổi.

Lo sợ, đề phòng lúc này đều trở nên tui thân, hốc mắt đỏ lên.

Hoắc Lâm nắm vuốt cằm cô, nâng đầu cô lên, lập tức nhìn thấy ánh mắt đầy sưng mù đầy mờ lung.

Điều không giống nhất chính là tối hôm qua đôi mắt này mang theo vẻ ngây thơ cùng men say.

Bây giờ lại là tui thân và lên án.

Nhưng chẳng biết tại sao anh lại cảm thấy lúc này cô còn hấp dẫn hơn hôm qua.

Một lát sau, anh lạnh mặt ra lệnh.

“Xuống xe.”

Nam Từ như được ơn đại xá, vội vàng mở cửa nhảy xuống xe, chạy trốn chết không quay đầu lại nhìn.

Hoắc Lâm đưa mắt nhìn cô chạy đi, sắc mặt lạnh lùng chưa khôi phục lại.

Anh lẳng lặng rũ mắt, tầm mắt chuyển đến bụng dưới eo mình.

Nhìn thấy giữa hai chân mình có một khối u lên khiến anh nhăn mày.

Đây là lần đầu tiên anh bị một người con gái khiến anh chột vật như vậy.

Mà đối phương lại là một con nhóc không có một tí quyền rũ của phụ nữ.

Nếu như đám bạn anh mà biết thì chắc chắn sẽ cười anh.

Trợ lý và tài xế cả đêm đứng cách đó không xa chờ lệnh, lúc này thấy Nam Từ rời đi, trợ lý vội vàng tiến lên gõ gõ cửa sổ xe.

Cửa sổ xe hạ xuống, nửa khuôn mặt Hoắc Lâm lộ ra, anh không cử động, trực tiếp mở miệng hỏi: “Người đâu?”

Trợ lý lập tức hiểu ý, vẫy tay với tài xế, tài xế dẫn một người đàn ông tới.

Người đó chính là người chụp lên ngày hôm qua, lúc này thấy Hoắc Lâm, đoán chắc chắn là người có thể lực, hai chân lập tức mềm nhũn.

“Tiên sinh, tôi...”

Hoắc Lâm cắt ngang lời hắn: “Ai phái mày đến?”

Người kia nghẹn họng, dừng một chút: “Tôi cũng không biết rõ là ai, nhưng người đó là nữ.”

Hoắc Lâm yên lặng trong chốc lát, quay đầu hỏi trợ lý: “Kiểm tra ảnh chụp chưa?”

“Rồi ạ, chỉ vài bức ảnh chụp ngài và Nam nhị tiểu thư... Thân mật, còn lại không có gì hết.”

Hoắc Lâm rù mắt, biểu lộ trở nên hứng thú.

“Đưa tôi xem.”

Trợ lý nghe xong, bận bịu lấy máy ảnh đã tịch thu được đưa cho Hoắc Lâm.

Người kia chụp mấy chục tấm, mà nhân vật chính là anh và cô nhóc kia. Khuôn mặt nhỏ nhắn kia giống như ngày hôm qua, trong màn hình mang theo sự ngây thơ và men say, nhìn qua cũng khiến người ta muốn bắt nạt.

Cuối cùng, anh giao lại máy ảnh cho trợ lý.

“Sao chép tất cả ảnh chụp.”

“Vâng, sau khi sao chép sẽ trực tiếp xóa bỏ đi chứ ạ?”

“Không cần.” Hoắc Lâm nhìn sang người chụp ảnh, “Hắn lãng phí thời gian nhiều như vậy, không nên để hắn về tay không.”

“...”

Trợ lý không dám làm trái, vội vàng lấy laptop sao chép tất cả ảnh.

Sau khi làm xong mọi thứ, Hoắc Lâm gọi trợ lý trả máy ảnh cho đối phương, còn nói: “Thả người.”

Anh nói nhưng ánh mắt lại nhìn người chụp ảnh, nở một nụ cười cực kỳ nhã nhặn.

“Nhưng tôi biết cậu là người thông minh, biết chuyện gì nên nói và chuyện gì không nên nói, cậu biết rõ đúng không?”

Anh còn đang cười, nhưng người kia đã cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Kỳ thật việc này không phải được giao cho hắn, người thuê tìm anh trai hắn, nhưng anh trai hắn đang bận chăm sóc chị dâu, cho nên việc này mới đến tay hắn.

Hắn vừa mới vào thế giới này chưa được bao lâu, vẫn chưa hiểu rõ hết về các gia tộc, nhưng cứ cho là hắn chưa hiểu rõ, thì cũng không khó nhìn ra người đàn ông trước mắt này chắc chắn không phải người lương thiện.

Cho nên hắn không ngừng gật gật đầu.

“Hôm nay tôi chưa từng gặp qua ngài, cũng chưa từng nói chuyện gì với ngài, tôi đã nhận tiền, nên trực tiếp giao ảnh cho người ta, không cần nói bậy gì hết!”

Ý cười nơi khóe miệng Hoắc Lâm dần sâu hơn: “Tốt, thông minh lắm.”

Tác giả có lời muốn nói:

Một vài năm sau.

Tiểu Từ: Năm đó anh đòi bẻ cổ em anh có nhớ không?

Tam thiếu: Không, em nói ai vậy? Anh á? Làm gì có chuyện đó! Chắc chắn không phải anh đâu!

Tiểu Từ: ...

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Editor: Trà Đá.

Sau khi thả người đi rồi, trợ lý có chút không hiểu.

“Ông chủ, cứ thả hấn đi như vậy sao? Lỡ như là người bên nhà họ Hoắc thì sao?”

“Không đâu.” Hoắc Lâm biểu lộ rất thân nhiên.

Trước đó mấy ngày, Hoắc phu nhân nhìn thấy anh chắc chắn còn đang rất tức giận, mấy ngày nay Hoắc Tu Thần ở nhà chăm sóc cho bà ta, không có thời gian làm mấy chuyện nhàm chán đâu.

Mà Hoắc Tu Thần cũng không ngu, hấn chụp hình thân mật của anh và Nam nhị tiểu thư được gì? Mặc dù nhà họ Nam cố ý để Nam Từ thay Nam Châu giả qua nhà họ Hoắc, nhưng chuyện này thì bên nhà họ Hoắc không biết.

Cho nên anh và Nam nhị tiểu thư có xảy ra chuyện gì thì cũng chẳng làm sao.

Anh tin tưởng lời nói của tên chụp hình lén kia, đoán chừng là cô gái nào đó muốn theo đuổi anh nên bày ra mấy trò này.

Nên anh cũng không để cho hấn xóa ảnh, cũng chính là mượn cơ hội này để đối phương hết hi vọng.

Bớt một người nhớ thương anh, anh cũng bớt một phiền phức.

Trợ lý không đoán ra được suy nghĩ của anh, nghĩ nghĩ, còn nói: “Hôm nay chỉ có hai cuộc họp nội bộ công ty, không gấp lắm, ngài muốn hoãn đến ngày mai không? Ngài muốn về nhà nghỉ ngơi một chút không ạ? Tối hôm qua...”

Hoắc Lâm bị bệnh mất ngủ, ai ở gần cũng biết. Ngày thường anh phải thường xuyên dùng thuốc ngủ, nếu gặp chuyện cần xử lý, thì anh có thể không ngủ mấy ngày liền.

Mà hôm qua anh lại ở cùng với con mợ men Nam Từ, đoán chừng anh càng không thể nghỉ ngơi.

Cho nên trợ lý mới đề nghị anh về nhà nghỉ ngơi.

Nhưng không ngờ Hoắc Lâm lại cười cười, lắc đầu.

“Không cần, tối hôm qua tôi ngủ rất ngon.”

“Hả?”

“Ngạc nhiên không?” Khóe miệng anh khẽ nhếch lên, ngón tay nhẹ nhàng đẩy gọng kính, “Tôi cũng rất ngạc nhiên.”

Bình thường anh phải uống thuốc ngủ mới ngủ được, vậy mà tối hôm qua ôm cô nhóc kia thì anh lại ngủ rất ngon.

Đến chính anh cũng không thể tưởng tượng nổi.

~

Đây là lần đầu tiên cô đi cả đêm không về nhà.

Sau khi lên xe taxi, đầu óc cô cũng bắt đầu tỉnh táo rất nhiều, có rất nhiều chuyện nghĩ không thông.

Hôm qua Nam Châu rõ ràng cố ý không cho cô dùng xe không nhà, ý đồ không muốn cho tài xế trong nhà đi theo cô. Nếu cô đoán không sai thì Nam Châu muốn bớt đi một “Nhân chứng”.

Còn về chuyện Nam Châu muốn làm cái gì cũng không khó đoán.

Nam Châu mua chuộc người gia sư kia, muốn hấn dụ dỗ cô, nếu tình huống bình thường, thì một cô gái xuất thân từ nông thôn ngây thơ như Nam Từ nhất định sẽ không chịu nổi sự dụ dỗ. Cứ cho là ban đầu sẽ không có gì quá giới hạn, nhưng dần dần cũng sẽ bị dụ dỗ.

Mà Tần Dư cho cô uống ly nước kia chắc chắn cũng là rượu tinh chế, bằng không thì sao cô lại say đến mức không nhớ gì hết.

Cô cảm thấy Tần Dư không bỏ thuốc vào ly rượu, vì nếu anh ta bỏ thuốc thì cô cũng không có cơ hội gặp Hoắc Lâm.

Nhưng Nam Châu muốn anh ta chuốc say cô để làm gì?

Muốn cô làm chuyện gì đó mất mặt, sau đó chuyện này sẽ truyền đến tai người nhà họ Nam?

Nam Từ mím mím môi, cho đến khi xe chạy tới nhà họ Nam, cũng chưa thể nghĩ ra được.

Cô còn nghĩ rằng lúc cô về nhà chắc chắn sẽ bị ba người lớn trong nhà chất vấn, nhưng chuyện ngoài ý muốn chính là trong nhà không có người lớn, di Chu thấy cô về, lập tức lôi Nam Từ vào trong góc.

“Con bé này, sao tối hôm qua không về nhà?”

Nam Từ không trả lời, mà ôm cánh tay dì Chu, hỏi lại: “Ông nội và ba mẹ con không có ở nhà hả dì?”

“Hôm qua bọn họ đi dự tiệc, xế chiều hôm nay mới về.”

Nam Từ nghe xong lập tức thở hắt ra.

Dì Chu cũng không buông tha cô, dùng sức gõ đầu cô một cái, hỏi: “Nói mau! Rốt cuộc hôm qua có chuyện gì! Nếu như hôm qua đi không giúp con che giấu, thì chị con chắc chắn phát hiện ra con không về nhà rồi đó!”

Hai mắt Nam Từ lấp lánh: “Dì giúp con?”

“Thì sao?” Dì Chu chỉ tiếc rên sát không thành thếp, trừng cô: “Con vừa tới cái nhà này, nên cẩn thận một chút, rốt cuộc hôm qua xảy ra chuyện gì mà con lớn gan không về nhà.”

Nam Từ kể lại chuyện hôm qua cho dì Chu nghe, nhưng không nói ra sự nghi ngờ của mình đối với Nam Châu, chỉ cường điệu nói Tần Dư không đáng tin. Sau đó lại nói mình đụng phải Hoắc Lâm, anh thấy cô uống nhiều quá sợ ông nội lo lắng, nên cho cô ngủ ở bên nhà anh một đêm.

Sau khi dì Chu nghe chuyện xảy ra, tâm tình thả lỏng một chút.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không khỏi nhủ mấy đánh giá Nam Từ, lúc nói chuyện cô cũng không buông lời oán hận Nam Châu, chỉ đơn giản cảm thấy người gia sư Nam Châu giới thiệu có chút quái dị.

Dì Chu trong lòng cảm thấy thương xót cho Nam Từ, nghĩ cô bé còn nhỏ tuổi, tâm tư đơn giản, bị người ta lừa trò cũng không biết.

Bà ta nhớ lại hôm qua Nam Châu trở về với gương mặt có vẻ rất vui đi tìm Nam Từ, nếu như không phải trước đó bà ta để sẵn một đôi giày của Nam Từ trước cửa nhà, lại dùng gối ôm giả làm người nằm trong chăn, thì đoán chừng lúc này Nam Châu đã đạt được mục đích của mình.

Nam Châu chắc chắn là muốn người gia sư chuốc say Nam Từ, để cô biến thành trò hề, sau đó khiến Nam lão gia từ và Nam lão gia chán ghét Nam Từ.

Cũng may tối hôm qua nhà họ Nam phải đi dự tiệc, nếu không thì chuyện này đã bị lộ rồi.

Sau khi Nam Từ nói chuyện với dì Chu xong thì quay về phòng, tranh thủ thay bộ đồ ngủ.

Vô tình cô liếc ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên thấy Nam Châu đang hùng hùng hổ hổ bước xuống xe.

Cô dừng động tác một chút, bắt đầu suy nghĩ thật nhanh.

Mà bên kia, sau khi Nam Châu nhận được ảnh trong tay, trong nháy mắt tức giận bùng bùng.

Cô ta mang theo sự tức giận về nhà họ Nam, hoàn toàn mất đi dáng vẻ một tiểu thư lạnh lùng thường ngày, đập cửa “Rầm” một cái.

“Nam Từ, sao hôm qua không về nhà!”

Nam Từ nằm trên giường, biểu hiện có chút co rúm sợ hãi, lúc nhìn Nam Châu còn lộ ra vẻ bất an.

“Em... Em ngủ bên nhà người quen.”

Nam Châu cắn răng nhìn cô: “Người quen? Là Hoắc tam thiếu sao? Cô uống nhiều đến mức ngủ ở lại nhà anh ta sao?!”

Nam Từ giả bộ bất ngờ, hỏi: “Chị hai, sao chị biết em uống quá chén? Có phải người gia sư đó...”

Ánh mắt Nam Châu có chút lóe lên, nhưng cũng không thêm đề ý, nói thẳng: “Đừng có lừa người khác vào, cô nói xem, có phải là Hoắc tam thiếu không?”

“Hoắc tam thiếu? Chị đang nói đến chú Hoắc Lâm sao? Em đúng là có ngủ ở lại nhà...”

Vừa nghe thấy Nam Từ thừa nhận, tất cả máu huyết trong người Nam Châu lập tức tăng vọt lên đỉnh đầu.

“Cô là cái thá gì chứ?! Chú Hoắc Lâm?! Tại sao trước kia tôi không nhìn ra tâm cơ của cô lớn như vậy nhỉ, lại còn dám tiếp cận tam thiếu nữa?!”

Nam Châu tức muốn điên rồi.

Hôm qua, cô ta chỉ muốn Tần Dư chuốc say Nam Từ, cô ta còn sắp xếp người chụp lên, dự định chụp vài tấm ảnh Tần Dư và Nam Từ có cử chỉ thân mật, sau đó đưa ảnh chụp cho người nhà họ Nam xem.

Ông nội xưa nay làm việc lúc nào cũng đặt lợi ích lên hàng đầu, hiện tại ông nội chiếu cố Nam Từ như vậy cũng bởi vì Nam Từ sẽ thay cô ta gả vào nhà

họ Hoắc, duy trì mối quan hệ giữa hai nhà Hoắc Nam

Đương nhiên, Nam Châu cũng sẽ không làm to chuyện, cô ta chỉ có mưu đồ để cho ông nội và ba Nam điều tra xem Nam Từ bị người ta dụ dỗ hay là ngu ngốc, đến lúc đó mặc dù ông nội không bỏ rơi Nam Từ, nhưng đáy lòng sẽ chán ghét Nam Từ.

Như vậy, coi như sau này Nam Từ được gả vào nhà họ Hoắc, thì tất cả mọi thứ nhà họ Nam sẽ là của cô ta.

Thế nhưng có ai lường trước được việc Tần Dư chơi cô ta!

Nhưng bởi vì người chụp lên có nói là chụp được vài tấm thú vị, cho nên ban đầu cô ta nghĩ Tần Dư chỉ nói đùa thôi, bởi vậy sáng hôm nay cô ta lập tức hí hửng xem ảnh.

Ai mà biết được Nam Châu lại bị sốc đến mức này.

Đúng là trong tấm hình là những cử chỉ thân mật của Nam Từ với một người đàn ông, nhưng người đàn ông đó không ai khác lại là Hoắc Lâm!

Mà Hoắc Lâm lại là người Nam Châu yêu!

Mặc dù Nam Châu có thể thuyết phục ông nội đẩy cuộc hôn nhân này qua Nam Từ, cũng bởi vì cô ta nói với ông nội rằng cô ta thích Hoắc Lâm.

Ông nội luôn luôn đặt lợi ích lên hàng đầu, mà mối quan hệ giữa hai nhà Hoắc Nam là điều đầu tiên cần phải giữ bền vững, nhưng nếu như bây giờ có hai tầng thì chẳng phải càng kiên cố hơn sao?

Huống chi Hoắc Lâm đã sớm tách biệt với nhà họ Hoắc, thậm chí hiện tại đã có chỗ đứng và địa vị ngang hàng với nhà họ Hoắc.

Cô ta lợi dụng loại tâm lý này với ông nội, cho nên mới xảy ra tình cảnh hiện tại.

Đương nhiên chuyện này cũng tạo điều kiện cho cô ta yên tâm nghĩ cách tiếp cận Hoắc Lâm.

Nhưng hiện tại... Cái con nhóc nhà quê này lại thân mật với Hoắc Lâm?!

Trong tấm hình, Hoắc Lâm còn một mực ôm Nam Từ, động tác cực kỳ dịu dàng, cái này sao có thể không khiến cô ta ghen ghét được đây!!

Cho nên hôm nay cô ta hành động thiếu suy nghĩ, nhưng cũng không hối hận.

Nam Châu mắng nhiếc Nam Từ như thế này cũng coi như không nể mặt mũi Nam Từ. May mắn là trong nhà không có người lớn, chứ nếu như có ông nội và ba Nam ở nhà thì Nam Châu đâu có thể nói chuyện thiếu suy nghĩ như vậy.

Nghĩ tới đây, Nam Châu dùng giọng điệu miệt thị và trào phúng, đi về phía trước hai bước, tiến sát gần Nam Từ.

“Tôi cảnh cáo cô, những gì cô nhận được từ nhà họ Nam đều là của tôi, tôi bố thí cho cô thì cô có thể nhận. Những gì tôi không cho cô động tới, mà cô vẫn một mực muốn động, thì tôi chắc chắn không bỏ qua cho cô đâu! Ngày hôm nay, vì cô vi phạm lần đầu, cho nên tôi chỉ lên tiếng cảnh cáo cho cô biết, nhưng nếu như lần sau tôi phát hiện ra cô dụ dỗ quyến rũ Hoắc tam thiếu, thì cuộc đời nhị tiểu thư nhà họ Nam coi như cũng chấm hết!”

Nam Từ không nhúc nhích, giống như bị hù dọa, môi run rẩy, yếu ớt nói: “Chị hai, chị hiểu lầm rồi, em thật sự không có...”

“Cứ biết điều như vậy là được!”

Nam Châu không muốn nói với Nam Từ nữa, chỉ trừng cô một chút rồi quay người rời đi.

Nam Từ thấy Nam Châu đã đi xa, mới bắt đầu lờ đi điện thoại di động từ trong chăn ra, ghen ngào mở miệng:

“Ông nội, chuyện về người gia sư kia... Con phải làm phiền ông nội rồi, chị hai hiểu lầm con, chị... Chị hai có lẽ thật sự không thích con. Con... Con không dám làm phiền chị hai nữa.”

Người ở bên đầu kia của điện thoại chính là Nam lão gia tử, ông trầm mặc thật lâu, cuối cùng trầm giọng nói: “Ừ, ông nội biết rồi.”

Sau khi cúp điện thoại, Nam Từ bất an xuống giường đóng cửa phòng lại.

Sau khi khóa cửa phòng lại, thì biểu hiện của cô cũng thay đổi.

Đúng vậy, cô cố ý, mặc dù cô không biết kế hoạch của Nam Châu là gì, nhưng ban nãy thấy dáng vẻ nổi giận đùng đùng kia của Nam Châu, nghĩ chắc chắn sẽ tìm đến cô gây chuyện.

Cô cố ý điện thoại trước cho Nam lão gia tử, đơn giản nói qua chuyện Nam Châu giới thiệu người gia sư kia, hẹn cô ở quán bar, chỉ là cô ngại thẹn không biết gì nên mới uống ly nước pha rượu, dẫn đến chuyện cô bị say.

Kết quả còn chưa nói xong thì Nam Châu đã xông vào.

Cô cơ bản chỉ là muốn nghe Nam Châu nói gì, nhưng nào nghĩ cô ta lại xúc động như vậy, trực tiếp để lộ sơ hở.

Nam Từ lập tức thuận nước đẩy thuyền, trước tiên đã biết được mục đích thật sự của Nam Châu, còn những cái khác...

Nam Từ suy nghĩ lại lời nói và biểu hiện của Nam Châu, trong lòng không khỏi kinh ngạc...

Nam Châu thích Hoắc Lâm, người đàn ông đáng sợ đó lại hợp khẩu vị Nam Châu.

Nghĩ đến đây, Nam Từ không nhịn được rung mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Editor: Trà Đá.

Ngày đó Nam Từ cố ý làm vậy, chỉ là muốn Nam lão gia từ sẽ giáo huấn Nam Châu vài câu để cô ta bớt kiêu chuyên với cô.

Nhưng cô không nghĩ tới chính là việc sáng sớm ngày hôm sau, ngay trên bàn cơm, Nam lão gia từ nói thẳng muốn phái Nam Châu ra nước ngoài giám sát nhà máy.

Nam Châu ngẩn người, nhìn Nam lão gia từ, hỏi: “Ông nội, nhà máy ông nội nói có phải... Cái nhà máy ở Nam Phi không ạ?”

Nam lão gia từ còn chưa nói gì, ba Nam nhú nhú mày, mẹ Nam phản ứng kịch liệt, trực tiếp cao giọng: “Ba, bên kia không phải đã có người quản lý rồi sao? Sao đột nhiên lại muốn Châu Châu qua đó? Mà hoàn cảnh sống bên kia...”

“Ba biết.” Nam lão gia từ cắt đứt lời mẹ Nam, ánh mắt quét qua Nam Châu, “Nhà họ Nam chúng ta từ xưa đến nay đều thưởng phạt rất công bằng, Châu Châu hiểu ý ông nội chứ?”

Nam Châu cắn cắn môi, đáy lòng đã đại khái đoán ra được việc Nam Từ tố cáo cô ta, nghĩ nghĩ, cảm xúc nhất thời không kiềm chế được, hai hốc mắt đỏ ửng.

“Ông nội, em gái đã nói gì với ông nội? Con biết tính tình của con đối với em gái không tốt, có thể trong lúc vô tình làm chuyện không phải với em gái, nhưng... Nhưng ông nội cũng phải cho con cơ hội để giải thích chứ, không thể ngay lập tức phán quyết con có tội như vậy được.”

Nam Châu nói, còn làm bộ nhìn Nam Từ, nhìn cực kỳ đau lòng, nói với cô: “Nam Từ, có phải em cảm thấy người trong nhà tốt với chị hơn em, cho nên em thấy tủi thân không? Nếu là vậy thì có thể nói với chị, đâu cần bịa chuyện với ông nội hại chị!”

Nói xong, không để cho Nam Từ có cơ hội lên tiếng, tiếp tục thút thít với Nam lão gia từ.

“Ông nội, con là một tay ông nội nuôi lớn, con như thế nào không phải ông nội là người hiểu nhất sao, cứ cho là con làm sai chuyện gì đi, thì đó chắc chắn là vô tình thôi, ông nội phải tin con!”

Nam Từ nhìn thấy vở kịch của Nam Châu, cực kỳ muốn vỗ tay tán thưởng, cô còn cho là kỹ năng diễn xuất của cô đã hay rồi, không ngờ so với Nam Châu thì cô còn kém rất xa.

May mắn hôm qua Nam lão gia từ đã trực tiếp nghe được những gì Nam Châu nói, cho nên ông mới sai người âm thầm điều tra, nếu không thì sáng nay sao có thể được chứng kiến màn kịch hấp dẫn như vậy.

Nghĩ tới đây, Nam Từ khẽ nhếch khóe miệng, một lát sau, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt cũng đầy cảm xúc bi thương.

“Chị hai, em không hiểu chị đang nói cái gì, em...”

Nam lão gia từ hất tay một cái, Nam Từ lập tức im lặng, cúi đầu xuống, cả người giống như một con thỏ nhỏ, yếu đuối lại bất lực.

So với cô, thì biểu hiện vừa nãy của Nam Châu xốc nổi hơn nhiều.

Nam lão gia từ cũng không mù, hướng hồ ông đã cho người điều tra rõ nguyên nhân của sự việc, lúc này không nói ra, chính là muốn chừa lại chút mặt mũi cho Nam Châu.

Dừng một chút, ông mở miệng với thâm ý khác: “Châu Châu, con có nhớ khi con còn bé, ông nội đã cầm tay chỉ dạy cho rất nhiều thứ, ông nội đã nói

với con rất nhiều lần, nhà họ Nam chúng ta ngoài việc nổi danh ở trong nước, thì cũng phải giỏi cả việc đối ngoại.”

Mặc dù lời nói của Nam lão gia từ không rõ ràng, nhưng với người thông minh như Nam Châu thì chắc chắn sẽ hiểu rõ ý của ông.

Quả nhiên, lời vừa nói ra, thì sắc mặt Nam Châu lập tức thay đổi, cô ta cắn môi, trầm mặc thật lâu, cuối cùng cố ép rặn ra nụ cười với ông nội.

“Ông nội, con nghe lời ông nội, con sẽ qua Nam Phi giám sát nhà máy.”

Lúc cô ta nói chuyện, ánh mắt lạnh lùng nhìn Nam Từ: “Nhưng chuyện gì cũng có kỳ hạn của nó đúng không nội? Con muốn biết con phải ở bên kia bao lâu?”

“Ba tháng.”

Mẹ Nam nghe xong, hít một hơi thật sâu.

Ai cũng biết hoàn cảnh bên Nam Phi rất khó khăn, nếu như được, bà ta cũng không muốn con gái mình qua bên kia, bây giờ Nam lão gia từ lại muốn Nam Châu qua đó ba tháng sao?

Vừa nghĩ tới đó, mẹ Nam vội vã mở miệng: “Ba! Châu Châu từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ rời khỏi căn nhà này, chuyện này...”

“Nếu con có thắc mắc, vậy thì ba để con qua đó cùng Nam Châu?”

Giọng nói của Nam lão gia từ rất trầm ổn, nhưng người sáng suốt sẽ nhìn ra ông đã bắt đầu tức giận rồi.

Nam Châu vội vàng đề tay mẹ Nam lại, lắc lắc đầu.

Sau khi ăn cơm xong, Nam Châu lập tức lên lầu chuẩn bị hành lý.

Lúc đi ngang qua Nam Từ, cô ta còn mỉm cười vỗ vỗ bả vai Nam Từ, giống như chị em thân thiết, rất thân mật tiến đến sát Nam Từ nói chuyện.

“Đừng tưởng cô thắng tôi lần này thì sẽ thắng toàn bộ, ba tháng sau gặp lại cô. Ha ha, hy vọng đến lúc đó cô sẽ lợi hại hơn bây giờ, nếu không thì tôi chơi mãi vẫn chưa hết chán đâu.”

Nói xong, cô ta chậm rãi rời đi.

Nam Từ nhìn bóng lưng của cô ta, trong lòng thầm thở hắt ra một tiếng.

Nam Châu rõ ràng là đang chơi trò tâm lý với cô, nhưng cũng đáng tiếc là chưa chắc ba tháng sau cô còn ở lại nhà họ Nam.

Cứ coi như cô vẫn còn ở lại nhà họ Nam thì đến lúc đó chắc chắn cô sẽ mạnh mẽ hơn bây giờ.

Đến lúc đó, ai chơi ai vẫn chưa nói trước được.

~

Nam lão gia từ không bố trí gia sư về nhà dạy học, mà là dẫn Nam Từ đến “Trường học tư nhân” tương đối nổi tiếng.

Cái gọi là “Trường học tư nhân” thật ra chính là trường luyện thi mắc tiền, trừ những chương trình học bên ngoài, thì còn có những lớp cảm kỳ thi họa cho các tiểu thư con nhà giàu.

Ban đầu Nam lão gia từ không đưa cô đến đây vì sợ Nam Từ quá mức đơn giản, không có một thái độ và thần thái của một tiểu thư nhà giàu.

Nhưng qua vài lần, ông phát hiện Nam Từ không hề yếu đuối như vẻ bề ngoài, mà xem ra đầu óc của cô cũng thông minh hơn Nam Châu.

Như vậy chỉ bằng bây giờ đưa cô ra ngoài gặp nhiều người một chút, học hỏi thêm kinh nghiệm.

Chỗ nào có người trẻ tụ tập thường có nhiều chủ đề nói chuyện, bồi dưỡng tình cảm một chút, nói không chừng sau này còn giúp ích được cho nhà họ Nam.

Ông để Nam Từ tự lựa chọn lớp học cho mình, Nam Từ suy nghĩ hai ngày, cuối cùng cô chọn khiêu vũ, cờ vây và tiếng nước ngoài, thời gian còn lại cô đều tập trung cho chương trình học cao trung.

Thời gian đi học đối với Nam Từ mà nói cực kỳ mới mẻ, cho nên một tháng chớp mắt đã trôi qua.

Ngày ngày, sau giờ học cô cũng không trực tiếp về nhà, mà nói tài xế thả cô xuống chỗ khu mua sắm gần đó, sau đó nói mình muốn đi dạo một vòng, bảo tài xế đi trước.

Nhưng không nghĩ tới, cô vừa mới vào cửa hàng chưa được bao lâu, lại gặp bạn học cùng trường, đồng thời cũng là người lúc nào cũng muốn kiểm

chuyện với cô.

Cô ta tên là Luru Lâm Lâm, cũng cỡ tuổi cô, học chung lớp múa với Nam Từ.

Có vẻ như cô ta có mối quan hệ khá tốt với Nam Châu, cho nên lần đầu tiên gặp Nam Từ đã lập tức nhận ra cô, rồi từ đó về sau, lúc nào cũng kiếm chuyện gây sự với cô, gặp cô thì lập tức châm chọc khiêu khích, khiến Nam Từ cảm thấy cực kỳ phiền phức.

Nhưng Nam Từ cũng biết rõ tình cảnh của mình, cho nên lúc nào tránh được thì cô sẽ tránh, tránh không được thì chỉ nhẹ nói lại một hai câu, dù sao mỗi lời nói mỗi hành động của cô đều đại diện cho nhà họ Nam, Nam lão gia từ cũng không có khả năng giúp cô tránh được việc bị người ta khi dễ.

Lúc này Luru Lâm Lâm nhìn thấy cô lại gờ giọng chế giễu: “À, đây không phải là nhị tiểu thư nhà họ Nam sao? Sao lại đến đây mua quần áo? Tôi nhớ quần áo của chị Nam Châu toàn là đồ hiệu thôi mà, cô là em gái không phải cũng được ưu đãi này sao?”

Nam Từ cười cười: “Vậy cô là bạn thân của chị tôi không phải cũng được ưu đãi này sao?”

Hai bên kẻ tám lạng người nửa cân, đứng tại đây lên giọng trào phúng lẫn nhau.

Luru Lâm Lâm nghe xong, sắc mặt cứng đờ, cũng không để ý nhiều, lại nói: “Chỉ là tôi ở nhà chán quá nên ra ngoài dạo chơi thôi!”

“Hừm, vậy tôi cũng thế.” Nam Từ tiếp tục mỉm cười.

Luru Lâm Lâm nhìn thấy dáng vẻ đắc ý của Nam Từ, bực bội mà không phát tiết được.

Cô ta chỉ dám trừng mắt dữ tợn nhìn Nam Từ, lúc này cách đó không xa bỗng nhiên có một bà điên tóc tai bù xù lao đảo chạy tới.

Quần áo bà điên trông rất bẩn thỉu, trong miệng còn niệm niệm lá nhai tiếng địa phương.

Luru Lâm Lâm ghét bỏ lui về sau hai bước, sau đó đảo mắt nhìn Nam Từ, bỗng nhiên trong đầu có kế hoạch.

“Ai da, Nam Từ, nghe nói cô lớn lên ở vùng nông thôn trong khe núi đúng không? Cô nhanh qua nghe bà điên kia nói tiếng địa phương gì kia, không chừng là tiếng chỗ thôn cô, tôi trông bà ta cũng rất gấp, cô lương thiện như vậy sao không qua giúp.”

Nam Từ nhú nhú mày.

Giọng nói của Luru Lâm Lâm cực kỳ lớn, khiến những người trong cửa hàng cũng nghe được, chưa biết chừng trong đó có người nhận ra người nhà họ Nam, lúc này cô chắc chắn không thể làm lớn chuyện, khiến nhà họ Nam bị mất mặt.

Nhưng mà...

Nam Từ nhìn người đàn bà kia một chút, trong đáy lòng bỗng nhiên nổi lên cảm giác thương hại, nhất là khi thấy quần áo bà ta rách rưới, cảm thấy có điểm giống mình lúc trước.

Được rồi, cứ lên hỏi xem đối phương xảy ra chuyện gì.

Cô tiến lên mấy bước, cười hỏi người đàn bà kia: “Dì có chuyện gì sao? Dì nói đi, nhiều khi con giúp được dì.”

Người đàn bà kia tiếp tục nói một đồng, Nam Từ không khỏi kinh ngạc nhú mày, sau đó bắt đầu đối thoại với đối phương.

Luru Lâm Lâm ở bên này đã som lấy điện thoại di động ra quay lại được, trong lòng không khỏi chế giễu, quả nhiên là đồ nhà quê, lúc này lại xỏ tiếng địa phương ra như thế, đến lúc đó cô ta đưa bạn bè coi video này thì sẽ thế nào nhỉ, người nhà họ Nam sẽ thấy mất mặt, trừng phạt Nam Từ! Cái này cũng coi như là báo thù cho chị Nam Châu!

Đang nghĩ ngợi, thì cách đó không xa có một người đàn ông chạy lại, người kia ăn mặc đơn giản, nhưng tướng mạo lại cực kỳ tuấn tú.

Luru Lâm Lâm chỉ nhìn người đó một chút đã nhận ra ngay, là công tử nhà họ Chu, Chu Khởi.

Chu Khởi thờ dài một hơi, kéo người phụ nữ kia: “Mẹ, đủ rồi đó, mẹ ở nhà diễn kịch chưa đủ sao? Sao lại ra đây gây phiền phức cho người khác.”

Trong lòng Chu Khởi bất đắc dĩ, người đàn bà này là mẹ anh ta, bình thường không giống như những phu nhân nhà giàu khác tìm mua kim cương, quần áo đắt tiền, mà lại thích làm những chuyện kỳ quái.

Trong nhà thì không sao, anh ta và ba có thể chấp nhận được, nhưng hiện tại không có việc gì lại chạy ra ngoài gây phiền phức cho người khác.

Nghĩ tới đây, Chu Khởi gật gật đầu với Nam Từ: “Xin lỗi cô, mẹ tôi lại gây phiền phức cho cô.”

Nam Từ cười lắc đầu, biểu hiện không sao.

Ngược lại, Luru Lâm Lâm phản ứng rất lớn, chen giọng vào: “Cái gì? Người này là mẹ anh á?”

Cô ta giống như gặp quý, không ngừng đánh giá người đàn bà kia, còn bày ra bộ dáng không thể tin nổi: “Anh Chu, anh nói đùa sao? Bà điền này nhìn có lẽ là người nhà quê, mà lúc này lại xô một tràn tiếng địa phương không ai hiểu! Nam Từ còn vừa mới nói chuyện với bà ta!”

Chu Khởi nhú mồm, vừa định mở miệng thì đã bị mẹ Chu cướp lời trước.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Editor: Trà Đá.

Bà Chu không còn bộ dáng hoảng loạn như ban nãy nữa, bây giờ trở nên nghiêm túc, liếc mắt nhìn Lư Lâm Lâm: “Nếu như tôi không nhầm thì cô là tiểu thư nhà họ Lư?”

Lư Lâm Lâm kinh ngạc: “Bà biết tôi sao?”

“Đương nhiên, dù sao trong cái thành phố này, gia đình giàu lên nhờ buôn bán bòn cầu không phải chỉ có nhà họ Lư sao.”

Sắc mặt Lư Lâm Lâm trong nháy mắt trở nên khó coi.

Cô ta kiêu ngạo từ nhỏ, ghét nhất người khác nói chuyện làm ăn nhà cô, từ nhỏ đã bị người khác chế giễu, cho nên bây giờ nghe như vậy thì sao có thể nhịn được.

“Đừng có nói mò! Nhà tôi cũng không phải chỉ bán mỗi bòn cầu!”

Bà Chu gật gù đầu như đồng ý: “Đúng, nhà cô buôn bán bòn cầu xảy ra chuyện, cho nên ba cô đang muốn tìm cơ hội để đổi nghề.”

Bà Chu lại quan sát, đánh giá Lư Lâm Lâm từ trên xuống dưới, chắc chắn hai tiếng: “Để tôi nói cô nghe, không chỉ việc buôn bán bòn cầu của nhà cô có vấn đề, mà ngay cả công chúa bòn cầu là cô cũng có vấn đề về đầu óc, cũng nên chữa trị gấp đi.”

“Bà...!”

“Ban nãy tôi rõ ràng nói tiếng Tây Ban Nha, cô nghe nửa ngày mà còn nghĩ đó là tiếng địa phương sao, nếu tôi là cô, mấy loại chuyện mặt mặt này chắc chắn sẽ giấu đi, còn cô ngược lại lớn tiếng ồn ào, sợ người khác không biết cô bị mù chữ à, chắc chắn, lần đầu tiên tôi gặp phải một tiểu thư không biết xấu hổ như cô đó, bội phục bội phục.”

Bà Chu nói xong, quay đầu nhìn Chu Khởi: “Lúc này mẹ nghe con bé gọi con là anh Chu, hai đứa biết nhau sao?”

Chu Khởi rõ ràng biết mẹ mình đang dạy cho Lư Lâm Lâm một bài học, nào dám phá hư sự hăng hái của bà, lập tức vội vàng lắc đầu: “Bên cạnh con lúc nào cũng có rất nhiều cô gái, con không nhớ rõ đã từng gặp qua người này chưa.”

Trông thấy hai mẹ con nói đùa, Nam Từ nhin không được cười một tiếng.

Lư Lâm Lâm bị nói đến mức đỏ mặt, lại thấy Nam Từ cười nhạo mình, vừa tức vừa xấu hổ, chỉ vào mặt cô, hung hăng nói: “Coi chừng tôi!”

Lúc Lư Lâm Lâm chạy đi, bà Chu còn đang trừng mắt nhìn theo.

Cuối cùng, bà ta đổi nét mặt, cười cười nắm tay Nam Từ.

“Cháu gái, đừng có sợ.”

Nam Từ lắc đầu.

Cô thật ra không bị hù dọa, chỉ là có chút kinh ngạc, nếu như không phải cô chọn lớp Tây Ban Nha, thì chắc chắn cô cũng không hiểu.

Nam Từ cũng không muốn ở lại lâu, cho nên nói vài câu với bà Chu xong cũng xin phép rời đi.

Bà Chu nhìn bóng lưng cô, cảm thán: “Trước đó có nghe nhà họ Nam đưa về một nhị tiểu thư, hôm nay được gặp mặt cảm thấy cô bé này còn hiểu chuyện hơn vị đại tiểu thư nhà họ Nam.”

Chu Khởi nhú mồm: “Người đó là nhị tiểu thư nhà họ Nam?”

Bà Chu gật gật đầu, giống như nghĩ đến cái gì, hai mắt tỏa sáng.

“Con hỏi cái này làm gì? Con có hứng thú với con bé hả? Mẹ cũng thích con bé, chỉ bằng bảo con bé làm dâu nhà họ Chu đi!”

Chu Khởi bắt đầu đi lắc đầu, vừa muốn lên tiếng thì điện thoại đổ chuông.

Người điện thoại là Hoắc Lâm, hỏi: “Cậu đang ở đâu?”

“Tớ qua bên cửa hàng đổi điện tìm mẹ, mẹ tớ lại lên con nghiện đóng kịch... À, tớ cũng vừa mới gặp nhị tiểu thư nhà họ Nam, cậu ở bên cạnh nhà họ Nam đã từng gặp qua chưa?”

Hoắc Lâm ở bên kia trầm mặc, hỏi một câu: “Cô bé còn đang ở cửa hàng hả?”

“Đi rồi.” Chu Khởi lại nhìn thoáng qua hướng Nam Từ rồi đi, “Lên lầu rồi, chắc là vẫn muốn mua sắm.”

Nói xong, Chu Khởi giống như nhận ra gì đó: “Chờ chút, cậu mà không có hứng thú thì sẽ không hỏi nhiều vậy, hôm nay sao thế? Chẳng lẽ có hứng thú với cô bé kia sao?”

Đáp lại anh ta chỉ là những tiếng bíp bíp vô tình.

Trong lòng Chu Khởi trầm mặc một tiếng.

~

Nam Từ đi lên tầng cao nhất của khu mua sắm, cô nhớ trước đây có đến đây đi dạo, cô có thấy một cửa hàng bán giày múa ba-lê. Đôi giày cô đang dùng hơi chật, nên lần này cô cũng tiện mua một đôi.

Nhưng tầng cao nhất lại không giống những tầng ở dưới, cô lại không có cảm giác về phương hướng, quẹo trái quẹo phải, bỗng nhiên quẹo vào hành lang không có ai hết.

Mà trên hành lang cũng không có tiếng nói, bởi vì thảm lông dày nên từ lúc bước vào, không có một tiếng bước chân phát ra.

Cô quyết định nhìn trước ngõ sau một chút, phát hiện cách đó không xa có thang máy, nghĩ nghĩ, quyết định không đi nữa mà sẽ đi xuống bằng thang máy.

Cô ấn thang máy đứng chờ chưa bao lâu, thì cuối hành lang xuất hiện hai người.

Một người cao to mặc âu phục đẩy xe lăn, còn người ngồi trên xe lăn là một cậu thanh niên trẻ tuổi.

Người thanh niên mặc áo sơ mi trắng quần tây, áo khoác gác bên tay. Lần đầu tiên nhìn, cảm thấy tương tá người này cực kỳ khôi ngô, giữa hàng lông mày mang theo sự lạnh lùng, sắc mặt có chút tái nhợt, không giống một người khỏe mạnh bình thường.

Lúc người đẩy xe lăn thấy Nam Từ, đầu tiên là hơi ngạc nhiên, sau đó giống như định nói cái gì, nhưng lại bị người thanh niên trẻ ngồi xe lăn giơ tay ngăn lại.

Người thanh niên trẻ tuổi cũng không nhìn Nam Từ, chỉ đứng chờ thang máy cùng cô.

“Đing.”

Cửa thang máy mở ra, Nam Từ đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, định để hai người bên kia tiến vào trước, nhưng đâu có biết bên kia cũng có ý định nhường cô đi trước.

Rất cuộc người thanh niên trẻ tuổi mở miệng trước:

“Cô đi trước đi.”

Giọng nói của người đó trầm thấp có chút lạnh lùng, nhưng cũng cực kỳ êm tai.

Nam Từ không ngừng liếc anh ta một cái.

Thấy anh ta kiên trì không nhúc nhích, nên cô cũng không nói thêm nữa, bước vào trong thang máy.

Sau khi cửa thang máy đóng lại, trong không gian kín chỉ có ba người bọn họ.

Nam Từ không chế bản thân không nên liếc trộm nữa, nhưng trong lúc vô tình nhìn vào tấm gương phản quang trong thang máy, lại bắt gặp ánh mắt của đối phương.

Anh ta không nói gì, cũng không xấu hổ với người lạ mặt, cứ lẳng lặng nhìn cô.

Nam Từ có chút không hiểu lắm.

Người thanh niên trước mắt này, nhìn cực kỳ bình tĩnh, lại bí ẩn, còn bị bệnh...

Cô cẩn thận lục lại trí nhớ những người mình đã từng gặp qua, sau khi xác định chưa từng gặp qua người này, cô mới miễn cưỡng cười cười với đối phương.

Ánh mắt cô vô tình liếc tới bánh xe lăn, nhìn thấy chỗ bánh xe có chút không đúng.

Cô không ngẩng đầu, mở miệng: “Cái kia...”

Người đẩy xe lăn phản ứng lại: “Vị tiểu thư này, không có điện thoại Wechat gì hết nhé, nên xin cô đừng lên tiếng.”

Nam Từ ngăn người, có chút không hiểu nhìn anh ta, sau đó chỉ chỉ về phía bánh xe lăn.

“Tôi chỉ muốn nói là ống tay áo khoác bị kẹp dưới bánh xe thôi.”

Anh ta nhìn nhìn, quả nhiên, ống tay áo khoác bị bánh xe lăn đè lên.

Lúc này anh ta hơi lúng túng, mặt không đỏ bình tĩnh rút ống tay áo khoác ra, không nói thêm gì nữa.

Ngược lại người thanh niên kia nhìn qua Nam Từ:

“Cảm ơn.”

Nam Từ cười lắc đầu một cái, không lên tiếng nữa.

Thang máy nhanh chóng xuống tới tầng Nam Từ muốn, cô đi ra khỏi thang máy, bước chân dừng một chút, nghĩ nghĩ, sau đó quay đầu lại nói: “Gặp lại sau.”

Người thanh niên trẻ tuổi kia cũng trả lời lại: “Gặp lại sau.”

Cửa thang máy lại chậm rãi khép lại, cuối cùng, Nam Từ ngẩng đầu lên, đúng lúc chạm mắt với người thanh niên kia.

Hai ánh mắt nhìn nhau khoảng hai giây, cuối cùng bị cánh cửa thang máy ngăn lại.

Nam Từ luôn cảm thấy có chút kỳ quái, lại không nghĩ ra chỗ nào quái, nghĩ một lúc không nghĩ ra, cuối cùng lắc đầu đi về phía trước.

Lúc đi ngang qua toilet, cô muốn vào sửa sang quần áo một chút, nhưng cô chưa bước chân vào thì có cảm giác phía sau gáy nhói nhói, giống như bị điện giật.

Sau đó mắt cô dần tối sầm đi, mất ý thức.

Trước khi bất tỉnh, cô hình như nghe thấy giọng nói của Lưu Lâm Lâm:

“A! Để xem cô còn dám phách lối nữa không!”

~

Sau khi Nam Từ tỉnh lại, phát hiện mình đang bị nhốt trong buồng toilet.

Quần áo trên người không cánh mà bay, chỉ còn lại chiếc quần lót.

Cô ngồi trên bồn cầu nhìn trái nhìn phải, không có bất kỳ tấm vải nào.

Cô vẫn cảm thấy đầu ong ong, một hơi lạnh dâng lên từ lòng bàn chân thẳng đến đỉnh đầu.

Với tình hình như bây giờ, cô không thể ra ngoài được.

Nhưng quần áo đã bị người ta lấy đi, ngay cả túi xách và điện thoại cũng không thấy, cô không ra ngoài... Chẳng lẽ chỉ có thể chờ đợi người ta đến tìm?

Đến lúc đó cô sẽ trở thành cái dạng gì đây?

Nhà họ Nam dốc lòng bồi dưỡng nhị tiểu thư, vậy mà cô lại ngốc đến mức bị người ta lột sạch quần áo, nhốt trong toilet, loại chủ đề này đoán chừng cũng đủ để các bà các cô đàm tiếu một tháng.

Càng nghĩ càng loạn, càng nghĩ càng bế tắc.

Cô cắn răng, nhớ lại gương mặt Lư Lâm Lâm, trong lòng dâng lên một sự căm thù chưa từng có!

Nam Từ âm thầm thì, nếu như lần này cô có thể biến nguy thành an, thì hôm sau cô nhất định sẽ trả Lư Lâm Lâm gấp bội lần!

Lúc này, một loạt tiếng bước chân bỗng vang lên ở bên ngoài, từ xa mà gần.

Nam Từ trong lòng vui mừng, co rụt cơ thể, đưa hai chân ra trước ngực, hai tay ôm hai chân để che đi tất cả cảnh xuân.

Sau đó cô giơ một tay gõ gõ cánh cửa.

“Có ai không?”

Người bên ngoài dừng lại, yên lặng trong chốc lát, cũng không trả lời cô.

Cô mấp máy môi, còn nói: “Có thể hơi đường đột một chút... Nhưng làm ơn cho tôi mượn quần áo một chút được không? Hoặc giúp tôi mua một bộ quần áo cũng được, sau khi ra khỏi đây tôi nhất định sẽ trả tiền gấp mười! Làm ơn giúp tôi!”

Trong giọng nói của cô còn mang theo chút vội vàng, lúc nói chuyện, cô chỉ cảm thấy quanh thân lạnh toát, nổi lên một lớp da gà.

Cô rụt rụt thân thể, chờ người bên ngoài đáp lại.

Người bên ngoài không nói chuyện, chờ giây lát, tiếng bước chân lại vang lên một lần nữa, lần này, người đó đứng ở trước cửa buồng toilet.

Nam Từ nhìn xuống đáy khe cửa thấy có một bóng người.

Cô còn chưa kịp suy nghĩ gì, thì tay cửa bị người bên ngoài mở ra.

Sau khi cánh cửa mở ra, thì một thân hình quen thuộc xuất hiện trước mắt Nam Từ.

Ban đầu Hoắc Lâm còn có chút biểu lộ hăng hái, lúc này thấy Nam Từ đang cuộn mình ngồi co ro, ánh mắt dần dần thay đổi.

Anh nhìn thấy cô đang dùng hai cánh tay mảnh khảnh ôm cơ thể, đôi chân thon dài đặt phía trước ngực, nhưng cũng không thể che đi được cái khe rãnh nhàn nhạt.

Mọi thứ bày ra trước mắt anh, cộng thêm gương mặt vừa bất lực vừa đáng thương của cô, khiến cho huyết dịch trong người anh chậm rãi sôi trào, hưng phấn không ngừng kêu gào nơi đáy lòng.

Anh lẳng lặng nhìn cô, một lát sau, khóe miệng hơi nhếch, lộ ra bộ dáng mà Nam Từ sợ nhất.

“Tôi là thương nhân, xưa nay không làm chuyện buôn bán thua lỗ, nếu ai muốn nhờ tôi, tôi nhất định sẽ ra giá lại gấp mười lần!”

Anh dừng lại một chút, giọng nói chậm rãi.

“Vậy cô có cần tôi giúp không?”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Editor: Trà Đá.

Nam Từ nghĩ mãi cũng không thông, từ nhỏ đến lớn cô đều sống rất thành thật, mặc dù sau khi bà ngoại mất, vì không để người khác bắt nạt mình, cô giả bộ ương bướng mạnh mẽ để đối phó với những người trong thôn.

Nhưng ngoài cái đó ra thì cô chưa từng làm qua bất cứ chuyện gì quá đáng.

Coi như sau khi vào thành phố sống, cô cũng cẩn thận một chút, trừ việc Nam Châu một mực kiểm chuyện với cô, thì cô cũng không thể phản kích lại...

Cô thật sự đã làm gì chứ.

Vậy tại sao ông trời hết lần này đến lần khác đẩy cô vào tình cảnh oái ăm?

Cô bị Lưu Lâm Lâm hại thành cái dạng này coi như không nói, vất vả lắm mới tìm kiếm được tia hy vọng, cảm thấy có thể được cứu, thế nhưng...

Đối phương lại là người mà cô sợ nhất, người cô muốn tránh nhất.

Nam Từ càng nghĩ càng uất ức, hai tay ôm chặt đôi chân mảnh khảnh, hận không thể thu mình bé hơn nữa. Cứ như vậy ngồi ngốc ngếch ở đó, im lặng, hai mắt đỏ hoe.

Cô càng như vậy càng khiến đáy lòng Hoắc Lâm thêm hưng phấn, nếu như bị kích động thì càng nghiêm trọng.

Theo như bác sĩ tâm lý chữa trị cho anh đã không ngừng nói qua nhiều lần với anh, tâm lý của anh cực kỳ vận vẹo, mà trong tiềm thức lại có ý muốn phá hoại cực mạnh.

Đơn giản mà nói, thì anh muốn cái gì thì nhất định sẽ giày vò nó trước.

Đối phương càng đáng thương bất lực, thì anh càng cảm thấy hưng phấn.

Anh không hiểu, cũng xem thường.

Nhưng trước tình cảnh hiện tại, nhìn Nam Từ anh có vẻ như đã hiểu một chút lời bác sĩ nói.

Bởi vì vào giờ phút này, trong đầu anh đều những cảnh tượng anh muốn giày vò cô.

Cô nằm trên chiếc giường lớn thoải mái dễ chịu, hai tay bị anh giữ trên đỉnh đầu.

Hai gò má ửng hồng, mái tóc dài đen nhánh xõa ra trên giường lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương giống như hiện tại.

Bất lực, uất ức, đáng thương.

Nhưng anh vẫn bất động, chỉ nắm vuốt cầm cô, hung ác giày vò cô hơn.

~

Nam Từ còn đang chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân, hoàn toàn không phát hiện ra dã thú trước mặt đang tính toán gì.

Chỉ là sự trầm mặc quá lâu của cô khiến Hoắc Lâm có chút bất mãn, nhưng anh không biểu lộ ra ngoài, anh giống như một người thợ săn ung dung sửa sang lại ống tay áo của mình.

“Nghĩ xong chưa? Cần tôi giúp chứ?”

Nam Từ cắn cắn môi, móng tay cũng hung hăng găm vào da thịt, muốn bản thân phải thật tỉnh táo.

“Hoắc tiên sinh, tôi biết ngài là người tốt, ngài giúp tôi lần này, ông nội và ba tôi nhất định sẽ cảm ơn ngài gấp bội!”

Cô nói cực kỳ chân thành, phối hợp với bộ dáng đáng thương kia, càng khiến cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

Hoắc Lâm lại im lặng.

“Người khác có lẽ không biết, nhưng tôi là người như thế nào thì cô phải là người rõ nhất chứ nhỉ?”

Anh cười giống như không cười: “Huống hồ cô có chắc chắn chuyện hôm nay nên nói cho người lớn nhà cô biết không?”

Nói xong, động tác trên tay anh dừng một chút, đáy mắt hiện lên một tia lạnh lẽo.

“Cô nghĩ tôi ngốc đến mức bị cô lừa sao?”

Nam Từ khẽ cắn môi, trong lòng rối bời.

Cô vừa mới dùng những lời kia làm làm kế hoãn binh, cô muốn Hoắc Lâm giúp cô, chỉ cần trước mắt vượt qua được chuyện này, thì sau đó cô quyết nợ anh cũng không muộn.

Dù sao hiện tại cô cũng đã biết mối quan hệ giữa Hoắc Lâm và nhà họ Nam, cô là cháu gái của nhà họ Nam, cứ coi như anh bị lừa một lần, cũng sẽ không đến nhà họ Nam báo oán.

Nhưng ai có thể ngờ là người đàn ông này hoàn toàn không mắc mưu?

“Nhanh lên, tôi không có thời gian chơi trò này với cô.” Anh bắt đầu mất kiên nhẫn, thúc giục cô.

Nam Từ cắn chặt răng, trong lòng không ngừng đấu tranh, cuối cùng, quyết định, ngẩng đầu nhìn về phía anh.

“Chỉ cần ngài giúp tôi, thì sau này ngài nói gì tôi cũng nghe.”

“Cái gì cũng nghe?”

“... Đúng, cái gì cũng nghe.”

Một giây sau, Hoắc Lâm có chút cúi người, gương mặt đẹp trai tiến đến trước mặt cô.

Trên đỉnh đầu là ngọn đèn vàng lơ lửng, lúc anh tiến sát đến cô thì có một khoảng bóng đen bao trùm lên người cô.

Cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn đang co rúm dưới cái bóng của anh, bị bọc lấy, bị chiếm hữu.

Anh nhẹ nhàng mở miệng, giọng nói có chút tà dị.

“Nhớ kỹ lời cô vừa nói, cũng đừng có ý định xù nọ tôi.”

Anh vuốt ve cằm cô, nói ra từng chữ.

“Nếu không thì tôi cũng không biết mình sẽ làm gì với cô đâu.”

Một giây này, Nam Từ nhìn anh, có chút hoảng hốt.

Anh không giống như người bình thường, mà giống như là ma quỷ giáng trần.

Mà cô vừa mới lập khế ước với anh.

~

Hoắc Lâm gọi điện thoại cho trợ lý mang một cái áo khoác tới đây.

Đại khái chỉ năm sáu phút sau, trợ lý đã lên lầu, cũng tìm được vị trí của bọn họ.

Chưa có chỉ thị của Hoắc Lâm, anh ta cũng không dám làm loạn tiến vào, huống chi bên ngoài còn đặt một cái bảng “Đang sửa chữa”.

Anh ta ngừng ở ngoài cửa, gọi điện thoại cho Hoắc Lâm, chưa bao lâu thì anh ra, lấy áo khoác rồi quay vào trong, không thèm liếc anh ta lấy một cái.

“Bảo tài xế lái xe tới đây.”

Đi hai bước, anh dừng một chút, cũng không quay đầu lại, thấp giọng nói: “Đến cửa bên hông.”

Bên hông khu mua sắm có một cửa nhỏ, người lui tới cũng không nhiều, trợ lý hơi ngạc nhiên, trong lòng không ngừng nghi ngờ, ông chủ sao lại đi cửa bên hông?

Về sau anh ta ngồi bên cạnh tài xế, trở mắt nhìn ông chủ dùng áo khoác bọc lấy một người ngồi vào trong xe.

Ông chủ cướp người!

Trong đầu trợ lý đang rối loạn một hồi, nhưng không biểu lộ ra ngoài mặt, vẫn tỉnh táo như trước, hỏi: “Ông chủ, chúng ta đi đâu đây ạ?”

“Qua bên khu mua sắm bên phố vàng.”

Trợ lý hơi kinh ngạc, khu mua sắm bên kia bán toàn quần áo đồ dùng xa xỉ, mà đồ nữ lại chiếm đa số, chẳng lẽ người ông chủ ôm trong ngực thật sự là một cô gái sao?

Nhưng nghĩ thì nghĩ, anh ta cũng không dám quay đầu nhìn, chỉ có thể nhìn chằm chằm phía trước: “Vâng.”

Sau đó nói với tài xế: “Bấm tám che lên đi.”

Tám che nâng lên, biến không gian phía sau thành một không gian kín.

Nhưng cho đến bây giờ Nam Từ vẫn xấu hổ không dám ngẩng đầu lên.

Cô không hiểu người đàn ông này đang nghĩ gì! Cô xấu xin anh như vậy, thỏa hiệp với anh như vậy! Vậy mà anh còn không chịu giúp cô một cách đáng hoàng.

Cô còn tưởng anh nói trợ lý mua giúp cô bộ quần áo, sau đó cô sẽ mặc rồi có thể tự về nhà.

Ai có thể ngờ anh gọi trợ lý đưa tới một cái áo khoác nam!

Lúc anh cầm áo khoác, như cười như không nói: “Lại đây”, Nam Từ thiếu chút nữa cắn lưỡi tự tử vì xấu hổ.

Từ nhỏ đến lớn, đừng nói con trai, mà ngay cả con gái cũng cực kỳ ít khi “Thay đồ trước mặt nhau”! Có lẽ chỉ trừ bà ngoại, còn chưa có người thứ hai thấy cô trần truồng như vậy.

Làm sao cô chấp nhận được chứ.

Vậy là cô dùng hết lời ngon ngọt, thậm chí còn gấp đến mức sắp khóc, vậy mà người đàn ông kia vẫn không động lòng.

“Một là lại đây, hai là đừng mặc gì hết.”

Anh nói xong, thậm chí bắt đầu đếm ngược: “Cho cô năm giây, năm, bốn, ba, hai...”

Trước tình huống này, cô làm gì còn suy nghĩ được, khi nghe thấy anh đếm tới “Một”, trong nháy mắt cô nhảy xuống khỏi bồn cầu, trực tiếp nhào vào ngực anh.

Trước ngực anh là áo khoác mềm mại ngăn cách hai người, cô không dám ngẩng đầu lên, cũng không dám tưởng tượng ra gương mặt anh lúc này như thế nào.

Cô chỉ có thể nhắm mắt, khẽ run trong ngực anh, nhỏ giọng cầu xin: “Hoặc tiên sinh, tôi... Tôi tự mặc được...”

Khi đó hô hấp của Hoắc Lâm có vẻ nặng nề hơn mấy phần.

Một lát sau, không cho cô cơ hội phản kháng, trực tiếp quần áo khoác quanh người cô, sau đó bế cô lên.

Cô đương nhiên không chịu, giãy dụa đòi xuống.

Anh chỉ nhẹ nhàng hăm dọa: “Cử động thêm chút nữa là tôi lấy lại áo khoác đó, cô tự về được không.” Sau đó cô lập tức bất động.

Hơn nữa còn chủ động giấu mặt vào lồng ngực anh.

Dù sao...

Nếu như không ai trông thấy mặt cô, thì có thể sẽ bùng nổ xi căng đan Hoắc Lâm và “Cô gái bí ẩn”.

Nhưng nếu mặt cô bị lộ ra...

Cô thật sự không dám tưởng tượng về sau sẽ như thế nào nữa.

Nghĩ đến đây, Nam Từ hơi bần thần, sau khi xe đi được một đoạn, đồng thời cũng yên tĩnh hơn, cô bắt đầu giãy dụa, muốn thoát khỏi lồng ngực Hoắc Lâm.

Anh không thả, mà còn ôm cô chặt hơn.

“Làm gì?”

Cô nhếch miệng, ngẩng đầu nhìn anh một cách đáng thương.

“Hoặc tiên sinh, tôi muốn ngồi trên ghế.”

Lúc cô nói chuyện, trên gương mặt đầy sự cầu xin, ánh mắt mềm mại, giống như muốn dùng dáng vẻ này để anh buông tha mình.

Anh nhìn xem cô, ngón tay thon dài đặt nhẹ lên gương mặt cô.

“Muốn ngồi trên ghế?”

“Vâng.” Cô gật đầu.

“Không được.”

“...”

Cô lẳng lặng nhìn anh, giống như là đang im lặng phản đối.

Anh nhướn mày, ngón tay bắt đầu khẽ vuốt ve gương mặt cô.

“Trước đó cô còn hứa sẽ làm theo những gì tôi nói, bây giờ tôi mang cô ra ngoài được rồi thì tính giờ trò sao?”

Nam Từ nghĩ nghĩ, lại quan sát sắc mặt anh, cảm thấy vẫn còn có thể thương lượng được với anh, lập tức mở miệng thăm dò: “Cái đó... Hoắc tiên sinh, trước đó tôi có nói là sẽ làm những gì ngài nói, nhưng chúng ta có thể thương lượng một chút được không?”

Hoắc Lâm nhìn con thỏ nhỏ trong ngực anh bắt đầu ra điều kiện với anh, chỉ hơi cười một tiếng.

“Thương lượng như thế nào.”

Nam Từ nghe xong lập tức cảm thấy có tinh thần.

Mâu thuẫn và sợ hãi trong lòng cũng tạm thời biến mất, chỉ đơn giản suy nghĩ một chút, nói: “Ngài không thể lấy tôi ra để bàn chuyện làm ăn của ngài, càng không thể bắt tôi làm những chuyện... Có hại đến nhà họ Nam.”

Cô biết người đàn ông này có mối quan hệ cực kỳ thân thiết với nhà họ Nam, nhưng không có chuyện tuyệt đối.

Nhất là trong giới thương trường, lợi ích lúc nào cũng được đặt lên hàng đầu. Mặc dù Nam Từ lúc nào cũng muốn tìm cách thoát khỏi nhà họ Nam, nhưng nếu nhà họ Nam xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì càng tốt cho cô thoát khỏi đó... Nhưng hiện tại cho dù cô có ở nhà họ Nam một ngày, thì cũng là người nhà họ Nam, nếu như nhà họ Nam có chuyện gì, thì nhất định không thể là cô ra tay được.

Nếu không đến lúc đó, cô sẽ có kết cục cực kỳ thảm.

Hoắc Lâm thấy bộ dáng nghiêm túc của cô, trong lòng cảm thấy buồn cười, nghĩ nghĩ, lại dâng lên cảm giác muốn trêu đùa cô.

“Không một ai dám đặt điều kiện với tôi đâu.”

Ánh mắt của hai người giao nhau: “Nhưng cô là trường hợp ngoại lệ.”

“Cùng lắm thì tôi phá lệ vì cô.”

“Vậy cô phải cảm ơn tôi như thế nào đây?”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Editor: Trà Đá.

Nam Từ trầm mặc.

Lấy cái gì cảm ơn anh?

Cô làm sao biết lấy cái gì cảm ơn anh?

Cô thậm chí không hiểu rốt cuộc người đàn ông này có ý gì, tại sao cứ muốn làm khó dễ cô như vậy chứ.

Cô tự biết bản thân không có đồ vật đáng giá gì, đối với người ngoài thì cô có thân phận là nhị tiểu thư nhà họ Nam, nhưng bên trong thì cô chẳng phải là cái gì hết.

Cô không tin Hoắc Lâm không biết điều này.

Có thể trừ cái đó ra, thì cô chẳng có gì thu hút được sự chú ý của anh cả

Nhan sắc? Tính cách?

Mặc dù cô đọc sách không nhiều, nhưng cũng không phải dạng không có đầu óc, dựa vào vẻ bề ngoài và thủ đoạn của Hoắc Lâm, thì muốn phụ nữ như thế nào mà không được, làm gì có chuyện để mắt đến một con nhóc như cô.

Vậy rốt cuộc là sao?

Tại sao anh lại một mực chủ động tiếp cận cô, lại vừa làm khó dễ với cô?

Nghĩ kiểu gì cũng không thông, Nam Từ cũng không dò xét nữa, chỉ cố ý cười cười lấy lòng với anh, sau đó cúi đầu không nói tiếp nữa.

Hoắc Lâm thấy cô giống con thỏ nhỏ đang thu mình lại trong ổ, đáy mắt không ngừng cười.

Xe vẫn tiếp tục đi thẳng về phía trước, hai người cũng không nói gì thêm nữa.

Nam Từ cũng không đòi ngồi xuống ghế nữa, mặc dù đáy lòng còn rất mâu thuẫn và e ngại, nhưng cũng im lặng vùi trong lồng ngực anh.

Bao bọc lấy cô đều là hơi thở của anh, hương vị mát lạnh, vẫn đan xen mùi đàn hương như trước, cũng khiến cho Nam Từ dần dần bình tĩnh hơn.

Sau khi đầu óc đã ổn định, cô bắt đầu nghĩ về chuyện của Lưu Lâm Lâm.

Cô rơi tình trạng như bây giờ đều là do cô ta tặng cho.

Từ nhỏ đến lớn, Nam Từ luôn luôn suy niệm người không hại ta, ta không đụng đến người, nhưng nếu người khác hại cô, thì cô không có lý do gì không phản công!

Trước đó lúc trong lớp múa, Lưu Lâm Lâm lúc nào cũng ăn nói lỗ mãng với cô, mặc dù trong lòng cô không thoải mái, nhưng cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Cô không chỉ cân nhắc đến mối quan hệ giữa hai bên gia đình, còn cân nhắc đến mối quan hệ giữa Lưu Lâm Lâm và Nam Châu.

Nam Châu bị lộ sơ hở, đồng thời còn bị trừng phạt nặng như vậy, lúc trở lại nhất định sẽ không dễ yên cho cô.

Cô đối phó với Nam Châu đã đủ mệt mỏi rồi, không nghĩ lại gặp phải tiểu nhân Lưu Lâm Lâm, kiểu này cô phải một mình chống chọi với hai quân địch.

Nhưng đương nhiên đối phương cũng không nghĩ như vậy.

Đã như vậy, cô không cần thiết phải nhịn nhục nữa.

Nghĩ tới đây, ánh mắt cô để lộ ra một tia sắc lạnh.

Hoắc Lâm nhìn thấy hết nét mặt của cô, nhất là nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn kia lộ ra thần sắc hung ác, tâm tình còn vui vẻ hơn trước.

“Đang nghĩ gì đó?” Anh hỏi.

Nghe thấy tiếng anh hỏi, Nam Từ giật nảy mình, vô ý thức giương mắt nhìn anh một chút, sau đó lại vội rủ mắt xuống, lắc đầu.

“Không nghĩ gì hết.”

Hoắc Lâm không tin, thân nhiên dùng ngón tay đùa nghịch với mái tóc của cô, vừa thưởng thức vừa hỏi: “Tìm cách đối phó tôi?”

Cô vội vàng lắc đầu, động tác lắc đầu còn mạnh hơn lúc nãy.

“Làm gì có, ngài không nên hiểu lầm.”

“Vậy là muốn đối phó với người khác?”

Nam Từ hơi ngạc nhiên, không nghĩ tới anh lại có thể dễ dàng đoán được tâm tư của cô, cúi đầu, không lên tiếng.

Hoắc Lâm nắm cầm cô, bắt cô nhìn anh.

“Cần tôi giúp không?”

Trong lòng Nam Từ nổi sóng.

Anh có ý gì? Ra tay giúp cô? Chẳng lẽ anh đã biết kẻ cầm đầu là Lưu Lâm Lâm sao?

Không, không đúng, lúc anh đi tới đó chỉ là sự trùng hợp thôi. Mà cứ coi như là anh biết, thì tại sao lại muốn giúp cô?

Khi anh nói những lời này, thì chắc chắn còn có những điều kiện phía sau, chẳng lẽ anh đang dụ dỗ cô.

Chuyện xảy ra ở toilet là bất đắc dĩ, còn hiện tại thì không cần.

Thế là sau vài giây suy nghĩ, cô lắc đầu.

“Không cần, cảm ơn ý tốt của ngài, nhưng chuyện của tôi, tôi có thể xử lý được.”

Thấy bộ dáng cảnh giác và mầu thuẫn khi cô sợ rơi vào bẫy của anh, khiến trong lòng Hoắc Lâm cảm thấy ngứa ngáy.

Anh cũng không làm khó cô nữa, thuận miệng nói với cô: “Tùy cô.”

Xe nhanh chóng lái vào khu phố vàng, tài xế dừng lại ở trước cửa tòa nhà thương hiệu D, sau khi dừng lại, trợ lý lập tức xuống mở cửa xe.

Nam Từ muốn tự mình đi, nhưng nhớ lại sự hăm dọa từ anh, cho nên cũng không dám nhúc nhích. Chỉ có thể yên lặng chờ anh.

Quả nhiên, Hoắc Lâm cũng không có ý định thả cô ra, sau khi xuống xe, lại xoay người bế cô ra.

Trong lòng Nam Từ thầm mắng, nhưng trên mặt lại không biểu lộ ra ngoài, chỉ có thể giống như trước, dính sát vào lồng ngực anh.

Mặc dù nhân viên cửa hàng không quá biết về Hoắc Lâm, nhưng cũng biết anh là tam thiếu nhà họ Hoắc. Trong lòng không khỏi ngạc nhiên khi thấy anh ôm một cô gái đi vào cửa hàng.

Cửa hàng trưởng tiến tới lễ phép hướng anh cười: “Hoắc tiên sinh, xin hỏi tôi có thể giúp gì được cho ngài?”

Hoắc Lâm không để ý, hỏi lại: “Phòng VIP ở đâu?”

Cửa hàng trưởng vội vàng dẫn đường.

Sau khi vào phòng VIP, Hoắc Lâm ngồi xuống ghế salon.

“Lấy một bộ nội y, và vài bộ váy.”

Dừng một chút, anh bỗng nhiên nói thêm “Tất cả đều là màu trắng.”

Trên mặt cửa hàng trưởng vẫn duy trì nụ cười chuyên nghiệp của mình, nhưng trong lòng không khỏi cảm thán, Hoắc tam thiếu trông vậy mà lại thích sự ngây thơ, mua quần áo cho bạn gái đều màu trắng!

Lúc trở lại, cửa hàng trưởng cầm theo mấy bộ quần áo, cô ta còn bày từng bộ ra bàn đối diện, để cho anh dễ lựa chọn.

Cuối cùng, cô ta nói với Hoắc Lâm “Hoắc tiên sinh, hay là ngài để bạn gái ngài thử một chút. Tôi sẽ thay quần áo giúp tiểu thư.”

“Không cần, cô ra ngoài đi.” Giọng điệu Hoắc Lâm rất thân nhiên.

Cửa hàng trưởng cũng không cảm thấy kinh ngạc trước chuyện này, mỉm cười lễ phép, rồi xoay người rời đi.

Sau khi biết cửa hàng trưởng đã đi rồi, Nam Từ mới lộ đầu ra, cô liếc thấy trên bàn toàn là váy áo màu trắng, cơ thể hơi cử động.

“Hoắc tiên sinh, tôi... Tôi muốn đi thay quần áo.”

Anh cũng không làm khó cô, buông tay ra.

Nam Từ giống như được on đại xá, lập tức nhảy ra khỏi lồng ngực anh, hai tay nhỏ ôm chặt áo khoác trên người, sợ không chú ý lại lộ ra cánh xuân.

Cô đi chân trần trên mặt thảm, bàn chân trắng nõn giẫm lên mặt thảm màu đỏ thẫm, càng lộ ra vẻ mỏng manh yếu ớt.

Hoắc Lâm nhìn cô từng bước đi về phía trước, mở miệng hỏi: “Cần tôi giúp gì không?”

Nam Từ bị dọa đến mức lao đảo, thiếu chút nữa ngã sấp mặt.

Giúp? Giúp cái gì? Giúp cô mặc quần áo sao?

Trong lòng cô hoảng sợ, vội vàng cự tuyệt, động tác càng nhanh hơn, tùy tiện cầm áo váy và nội y đi về phía phòng thử, vừa đi vừa nói: “Không cần, tôi tự làm được.”

Sau khi vào phòng thử quần áo, bởi vì căng thẳng mà nhịp tim vẫn còn chưa ổn định. Cô khóa trái cửa phòng thử, lại thử một chút, sau khi xác định cửa đã khóa, cô mới nhẹ nhàng thở hắt ra.

Mặc dù cô biết vừa rồi Hoắc Lâm chỉ muốn trêu chọc cô, nhưng cô vẫn không ngăn được sự rối bời trong lòng.

Cô thở dài, người đàn ông kia thật đáng sợ, bây giờ cô đã có tâm lý e sợ anh, nếu lần này an toàn về nhà, thì sau này nhất định tránh tiếp xúc với anh càng nhiều càng tốt.

Nếu không phải là tình huống bất đắc dĩ, thì không cần gặp mặt anh.

Mặc dù cô có hứa là sẽ làm theo những gì anh muốn, nhưng... Anh bận rộn việc thương trường như vậy, thì chắc sẽ không tiếp tục dây dưa với cô nữa.

Mà cô cũng cảm thấy anh chẳng có chuyện gì cần cô làm cả.

Nghĩ tới đây, cô càng thêm vững tâm, động tác mặc quần áo cũng nhanh nhẹn hơn rất nhiều.

Không thể không nói, mặc dù thương hiệu D là một thương hiệu nổi tiếng trong nước, nhưng phải cạnh tranh gắt gao với những thương hiệu nước ngoài, cho dù vậy thì quần áo và thiết kế của thương hiệu D vẫn rất phong cách.

Diễn hình là cái váy dài mà cửa hàng trưởng chọn cho Nam Từ, toàn thân đều là màu trắng, nhìn thì rất bình thường, nhưng những chi tiết trên váy lại cực kỳ tinh xảo.

Sau khi Nam Từ mặc vào, cũng không ngừng đánh giá vài lần qua gương.

Sau đó, cô hít một hơi thật sâu, quay người mở cửa.

Ai mà ngờ người đàn ông đang ngồi ở ghế salon tận đằng xa, lúc này lại đứng chờ trước cửa phòng thử đồ.

Sau khi Nam Từ mở cửa thiếu chút nữa là ngã vào lòng ngực anh, may mắn cô nhanh chân dừng lại, không thôi là sẽ có những tiếp xúc thân mật với anh.

Cô nhìn anh, vừa nghi ngờ vừa có chút lúng túng, hơi căng thẳng ngẩng đầu, miễn cưỡng cười với anh.

“Hoắc tiên sinh.”

Hoắc Lâm không để ý tới cô, ánh mắt nhẹ lướt qua gương mặt cô, sau đó lại lướt xuống phía dưới, ánh mắt rơi trên bộ váy trắng cô mới thay.

Nam Từ không biết anh có ý gì, chỉ dám trầm mặc giấu nỗi bất an trong lòng, cô không ngừng cọ cọ hai bàn chân, mím môi, không biết nên làm gì.

Hoắc Lâm nửa ngồi nửa quỳ, lấy một đôi giày từ trong góc ra.

“Nhấc chân.” Bây giờ giọng nói của anh trầm hơn bình thường mấy phần.

Nam Từ nào dám để anh mang giày giúp cô, vội vàng từ chối: “Hoắc tiên sinh, tôi tự mang được.”

Nói xong, định cúi người lấy đôi giày, nhưng không ngờ, một giây sau, bàn tay của anh đã trực tiếp nắm cổ chân cô.

Cô hơi bất cẩn không chuẩn bị, xem chút nữa mắt thẳng bằng ngã xuống, may sao cô phản ứng kịp thời, dùng tay vịn vào vách tường.

Thấy anh hành động ngang bướng, Nam Từ mím mím môi, không dám nói gì.

Đầu tiên Hoắc Lâm phui phui bụi lòng bàn chân cô, sau đó trực tiếp xỏ giày vào chân cô. Sau khi đã mang giày cho cô xong, anh đứng dậy.

“Tôi nay qua biệt thự của tôi.” Hoắc Lâm bỗng nhiên mở miệng, ngừng lại, sau đó bổ sung: “Đợi sau khi người nhà họ Nam ngủ hết rồi hãy qua.”

Nam Từ giật mình, giương đôi mắt cảnh giác nhìn anh.

“Ngài... Ngài có ý gì?”

Giọng điệu Hoắc Lâm rất thản nhiên: “Ý tôi là vậy đó.”

Trong câu nói của anh có ý gì chứ!

Tại sao anh lại muốn cô qua biệt thự của anh? Hơn nữa còn là ban đêm, không, không đúng, anh nói đợi sau khi người nhà họ Nam ngủ hết rồi hãy qua... Thì lúc đó phải là nửa đêm.

Nửa đêm cô qua nhà anh làm gì!

Đáy lòng Nam Từ bất an không thôi, gấp đến độ không chịu nổi: “Hoắc tiên sinh, hôm nay tôi...”

“Cô nghĩ cô có quyền lựa chọn sao?”

Hoắc Lâm trực tiếp chặn cô, nắm lấy gương mặt cô, từ trên cao nhìn xuống cô.

“Tôi hôm nay, tôi nhất định phải nhìn thấy cô trong nhà tôi, không nói nhiều.”

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Từ: Người đàn ông này hung ác quá mà, hu hu hu.

Tam thiếu (Bóp cằm cô): Em không thích sao?

Tiểu Từ (Run run): Thích thích!

Tam thiếu: Ngoan.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Editor: Trà Đá.

Sau khi Nam Từ về đến nhà, buồn bực như phát điên, lăn lộn tới lui trên giường, vận dụng hết toàn bộ trí thông minh cũng không thể nghĩ ra được cách gì.

Dáng vẻ Hoắc Lâm cũng không giống nói đùa, mà với con người anh, thì cho dù cô có kiếm lý do gì cũng vô dụng.

Mà cho dù cô có kiểm tra lý do, thì cô không có Wechat của anh, cũng không có số điện thoại của anh, mối quan hệ giữa bọn họ không thể để cho người trong nhà biết được, cho dù đi Chu rất thân thiết với cô thì cô cũng không thể kể chuyện này.

Đến lúc đó nếu như anh vẫn một mực chờ cô cả một đêm, kết quả cô không qua...

Trong đầu Nam Từ bắt đầu hiện ra dáng vẻ cười như không cười của Hoắc Lâm, lại nhớ tới cảnh tượng lúc anh trừng phạt tên phản bội kia, không khỏi rung mình một cái.

Rốt cuộc nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ đến đêm cũng không thể nghĩ ra được biện pháp gì.

Khi đồng hồ điểm đến 12 giờ khuya, cô mới thở dài, bắt đầu mặc quần áo xuống lầu.

Không thể mặc đồ ngủ, nhưng cũng không thể mặc váy áo xinh xắn như hằng ngày, nếu không thì Hoắc Lâm sẽ hiểu làm cách ăn mặc của cô thì làm sao?

Mặc dù Nam Từ nghĩ bình thường cô đều tỏ rõ thái độ e ngại với anh, thì anh chắc chắn sẽ không hiểu làm cách ăn mặc của cô. Nhưng gì thì gì, an toàn vẫn hơn.

Nghĩ tới đây, Nam Từ tùy ý chọn một bộ váy màu đen, nghĩ nghĩ, cô lại mặc thêm một lớp áo khoác bên ngoài.

~

Khu biệt thự cực kỳ yên tĩnh so với trong thành phố, lúc này lại là nửa đêm, trừ tiếng gió bốn phía ra, thì không có bất kỳ tiếng động gì khác.

Một cơn gió lạnh thổi qua khiến Nam Từ muốn nhảy mũi, cô cũng kéo áo khoác che kín một chút, bước chân đang do dự ban đầu dần dần tăng tốc, những suy nghĩ “Thoát thân” dần dần bị bỏ qua.

Cô im ắng đi qua cánh cửa nhỏ sau vườn, đi thẳng một đường đến trước cửa biệt thự của Hoắc Lâm.

Cửa lớn hơi hé, giống như chắc chắn cô sẽ không thất hứa.

Nhịp tim Nam Từ càng lúc càng đập nhanh, cô hít sâu một hơi, sau đó mở cửa ra, tiến vào.

Phòng khách lâu một không có ai, nhưng đèn điện vẫn được bật sáng choang chiếu sáng khắp căn nhà. Cô cẩn thận đi vào bên trong từng li từng tí, mỗi một bước đi thì nổi bất an trong lòng tăng lên một phần.

“Có ai không?”

Không ai đáp lại, dừng một chút, cô lại tiến hai bước vào bên trong.

“Hoắc tiên sinh?”

Lúc này, tầng hai bỗng nhiên truyền đến tiếng cười khẽ.

“Còn tưởng cô có gan dám thất hứa với tôi.”

Nam Từ giật nảy mình, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên trên, quả nhiên, Hoắc Lâm đang đứng ở đó.

Anh vẫn mặc bộ quần áo ngủ màu đen, có lẽ đã tắm rồi, bộ dáng không giống ngày thường, mái tóc bông bênh rủ trên trán, có mấy sợi còn rơi trên mắt kính.

Nói thật, tướng mạo Hoắc Lâm cực kỳ tuấn tú, mà khí chất lại rất đặc biệt, bộ dáng ở nhà cũng khiến người ta nhìn không chớp mắt.

Nhưng Nam Từ làm gì có tâm tình thưởng thức, cô không biết có phải từ lúc cô bước vào đã luôn bị anh đứng ở trên lầu nhìn chăm chăm, giống như cô đã bước vào trong lồng giam.

Nhất là lúc này, nhìn thấy anh cao cao tự tại đứng trên lầu nhìn xuống, toàn thân bắt đầu cảm thấy không thoải mái.

Anh không cho cô có thời gian dư thừa, trực tiếp nói: “Lên đây.” Sau đó quay người, đi vào trong phòng.

Nam Từ không có cách nào khác, chỉ có thể bắt buộc lên lầu.

Cô đi đến trước cửa phòng, không trực tiếp đi vào, đang trong lúc do dự thì Hoắc Lâm lại lên tiếng:

“Đợi tôi mời cô vào nữa sao?”

“...”

Nam Từ cắn cắn môi, đẩy cửa tiến vào.

Lúc này Hoắc Lâm đang ngồi trên ghế salon xem tài liệu, chân dài nhẹ bất chéo, một cánh tay nhẹ khoác lên ghế salon, trên mặt không còn dáng vẻ nhả nhặn như bình thường, mà thay bằng khuôn mặt trầm lạnh, mang theo một tia căm dục.

Biết cô đã vào, anh cũng không ngẩng đầu, ngón tay chỉ vào bộ váy ngủ màu trắng trên giường.

“Thay đồ.”

Nam Từ lấy làm kinh hãi.

Thay đồ?

Nếu như cô không nhìn nhầm thì đó là váy ngủ mà?

Tại sao lại muốn cô mặc váy ngủ? Anh muốn cô ngủ lại đây?

Ý thức cảm thấy tình huống này không thích hợp, Nam Từ vô thức lùi về sau hai bước.

“Ngài đang nói đùa đúng không?”

Rốt cuộc Hoắc Lâm ngẩng đầu, cười như có như không nhìn cô.

“Cô nghĩ sao?”

Biết anh muốn làm thật, Nam Từ trực tiếp bị dọa quay người muốn bỏ chạy, trong đầu không kịp suy nghĩ mình có chạy thoát không.

Cô chỉ muốn nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt người đàn ông này thôi.

Kết quả cô còn chưa kịp ra khỏi cửa, giọng nói của anh vang lên sau lưng.

“Cô nghĩ không có mệnh lệnh của tôi thì người của tôi sẽ mở cửa cho cô sao?”

Nam Từ vừa sợ vừa cuống cuống, nhưng cũng biết thời điểm cô bước vào nhà anh thì đã không thể làm loạn được.

Cô im lặng mấy giây, chậm rãi xoay người.

“Rốt cuộc là ngài muốn gì.”

Hoắc Lâm nhẹ nâng mí mắt, nhàn nhạt liếc qua cô: “Muốn gì thì tôi cũng đã nói rồi, đừng để tôi nhắc lại lần nữa.”

Cô buông hai cánh tay, nắm chặt gấu áo, cổ giả bộ bình tĩnh hỏi: “Tôi có quyền từ chối chứ?”

Hoắc Lâm cười: “Cô nghĩ sao?”

Nam Từ bị thần sắc quý dị của anh dọa lạnh sống lưng, cô chỉ cảm thấy da đầu tê rần, huyết dịch toàn thân cũng đông cứng lại.

~

Váy ngủ Hoắc Lâm chuẩn bị cho cô cũng rất kín đáo, mà lại vải cotton nguyên chất, mặc vào rất dễ chịu.

Sau khi Nam Từ thay quần áo xong, nhìn vào gương, trong lòng không ngừng hối hận, sớm biết sẽ rơi vào cục diện này, thì chi bằng trước đó cô mặc nguyên đồ ngủ qua đây luôn.

Tiếp đó, cô sợ hãi Hoắc Lâm mất kiên nhẫn, cô cẩn thận bước từng chút ra ngoài.

Hoắc Lâm đã chuyển từ ghế salon qua giường, lúc này anh đang dựa vào đầu giường, tư thái mang chút lười biếng.

Thấy cô ra, anh cất tài liệu vào trong hộc tủ bên cạnh, cũng tháo mắt kính xuống.

Anh nhắm mắt nhéo nhéo sống mũi, ra lệnh: “Lại đây.”

Nam Từ không muốn động đây, đáy lòng càng lúc càng bất an, hoàn toàn không biết anh muốn làm gì, cho nên đứng yên tại chỗ không tiến lên.

Hoắc Lâm mở mắt, cũng không biết có phải giọng nói của anh quá mềm hay không, nên ánh mắt của anh lập tức thay đổi, thâm thúy và khí thế hơn nhiều lần.

“Sao?”

Nam Từ sợ, lập tức tiến tới.

Mới đi đến trước mặt anh, đã bị anh dùng tay kéo một cái, sau một trận trời đất quay cuồng, thì bây giờ cô đang nằm trên giường lớn, đồng thời còn bị anh ôm vào trong lòng ngực.

Cô vội vã giãy dụa, thấy anh không buông tay, cô vừa bối rối vừa vội, nói: “Mặc dù bây giờ tôi chưa có vị trí gì trong nhà họ Nam, nhưng không phải để dãi dề ngài muốn làm gì thì làm!”

“Nếu như tôi muốn làm gì cô thì sao?”

“...” Nam Từ cắn răng, “Vậy thì tôi chắc chắn với ngài là ngài sẽ không yên ổn đâu, con thỏ bị dồn đến chân tường sẽ quay lại cắn người, hình tượng mà ngài duy trì bao lâu nay chắc cũng không dễ dàng gì, hay là ngài muốn tôi trực tiếp xé bỏ vỏ bọc của ngài trước thiên hạ!”

Sau khi Hoắc Lâm tháo kính ra, thì đôi mắt anh xem ra trông thâm thúy hơn rất nhiều, lúc này anh đang nhìn cô, hơi cười một tiếng, cái bộ dáng tà dị kia lại xuất hiện.

“Lá gan không nhỏ, dám uy hiếp tôi sao.”

“...”

“Nhưng dù sao tôi đã chấp nhận điều kiện của cô, cho nên cô có thể yên tâm.”

Đáy lòng Nam Từ hơi hồi hộp một chút, không tin nhìn anh.

Chỉ thấy anh chậm rãi vuốt tóc cô, giống như đang an ủi một con thỏ.

“Nếu không nghe lời, vậy thì tôi giam cô lại nhé.”

“...”

Nam Từ hoàn toàn không thể phân biệt được trong lời nói của anh đâu là thật đâu là giả, vừa nghe đến việc anh có ý định giam mình lại, tất cả sợ hãi bây giờ trở thành uất ức, trong nháy mắt nước mắt xộc lên hốc mắt.

Lại một lần nữa anh thấy bộ dáng mỏng manh yếu ớt của cô, đáy lòng Hoắc Lâm lại nổi sóng cuộn cuộn, huyết dịch trong người càng lúc càng sôi trào, khiến hô hấp của anh cũng không khỏi nặng thêm vài phần.

Phát giác thấy mình không đúng, biết không thể tiếp tục nữa, cho nên anh vội vàng nhắm mắt lại.

Anh dùng lực kéo cô vào trong lòng ngực mình, không nhìn đáng vẻ đáng thương của cô nữa, sau khi hô hấp bình thường trở lại, anh mở miệng:

“Ngủ với tôi một đêm, sáng mai tôi để cô về.”

“...”

Nam Từ lớn lên trong thôn nhỏ, mà người trong thôn lại kết hôn từ rất sớm, bạn bè khi còn bé chưa tới hai mươi đã đính hôn, chỉ đợi tuổi tác vừa đủ là sẽ đi đăng ký kết hôn.

Cho nên cô chưa từng trải qua, nhưng cũng đã nghe bạn bè kể không ít về chuyện nam nữ.

Giữa nam và nữ, hoàn toàn không có chuyện đơn giản sống chung với nhau, huống chi nằm chung trên giường! Cô không ngờ đến nỗi nghĩ anh thật sự đơn giản chỉ muốn ngủ chung như vậy!

Lá gan cô không lớn, nhưng cũng không nhỏ, mặc dù trước mặt anh cô chỉ cảm thấy bất an và sợ hãi, nhưng cũng không có nghĩa là cô sẽ nhẫn nại và nhượng bộ!

Nếu như ngày hôm nay cô bị người đàn ông kia làm gì, thì chi bằng để cô chết đi cho xong!

Càng nghĩ thì cảm xúc càng kích động, lực giãy giụa cũng lớn hơn, không chỉ cánh tay và toàn thân, mà cô cũng bắt đầu đá đá chân.

Mới đầu Hoắc Lâm chỉ ôm chặt lấy cô, sau không biết cô đá phải nơi nào, chỉ nghe anh bực bội “Hừ” một tiếng, mở miệng.

“Còn giãy dựa nữa là tôi thật sự làm gì đó!”

Nam Từ nghe xong, dần dần ngừng lại.

Cô lấy can đảm, lặng lẽ nâng mí mắt, vô tình vừa khéo chạm ánh mắt với anh.

Cô hốt hoảng di chuyển ánh mắt đi chỗ khác, hỏi: “Hoắc tiên sinh, tôi... Tôi còn nhỏ tuổi, không có kinh nghiệm, chắc chắn sẽ không làm ngài vui được, ngài bỏ qua cho tôi đi, tôi xin ngài đó, chỉ cần ngài bỏ qua lần này thì ngài nói gì tôi cũng nghe!”

Hoắc Lâm lạnh lạnh nhìn cô một cái: “Tôi chỉ muốn cô ngủ một đêm với tôi thôi, cô nghĩ tôi muốn làm gì cô?”

“Chỉ đơn giản là đi ngủ thôi sao?”

“Nếu không thì sao?” Ánh mắt anh quét nhẹ qua bộ ngực không rõ đường cong của cô, giọng điệu lạnh nhạt, “Cô cũng nói cô còn nhỏ, thì tôi làm ăn được gì?”

“...” Ý của cô là về tuổi tác mà!

Hoắc Lâm không quan tâm về mặt xấu hổ của cô, anh nhẹ cúi đầu xuống, hô hấp của hai người lại quấn lấy nhau, Nam Từ không khỏi cảm thấy đáy lòng xẹt qua một tia dị dạng.

“Cho nên cô phải ngoan một chút, ok?”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Editor: Trà Đá.

Nam Từ cực kỳ khổ sở, cả đêm cô không thể chợp mắt nổi, trơ mắt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ dần dần sáng lên, đến khoảng năm giờ sáng thì cô mới mơ màng chợp mắt.

Cảm giác thì giống như ngủ gật, nhưng khi mở mắt ra đã thấy bên ngoài sáng rõ.

Ánh sáng chiếu vào phòng ngủ tràn ngập khắp cả căn phòng, khiến căn phòng màu trắng đen trở nên ấm áp hơn.

Trên giường lúc này chỉ còn một mình Nam Từ, không biết Hoắc Lâm đã đi đâu, sau khi tỉnh táo hơn, trong lòng cô hơi trầm xuống, vội vàng xoay người xuống giường.

Cũng không biết đã mấy giờ, mặc dù người lớn trong nhà sẽ không tìm cô lúc sáng sớm, nhưng mỗi sáng dì Chu sẽ lên phòng gõ cửa kêu cô dậy, nếu như lúc này không thấy cô thì cô không biết phải giải thích như thế nào?

Nghĩ đến đây, bước chân cô càng lúc càng nhanh, cấp tốc đi vào toilet, định thay đồ xong rồi rời đi.

Mới vừa đi tới trước cửa toilet, còn chưa kịp đưa tay mở cửa, thì cửa lập tức bị mở ra.

Hoắc Lâm xuất hiện trước mắt cô, giống như vừa mới tắm xong, cũng không mặc quần áo, chỉ ở trần, bên hông quấn khăn tắm màu trắng.

Nam Từ có chút trở tay không kịp, ánh mắt chưa kịp nhận biết, cho nên trực tiếp đâm vào người anh.

Hoắc Lâm bình thường mặc âu phục, nên không có cảm giác, nhưng lúc này anh đang ở trần, cho nên cơ bắp trên người lộ ra ngoài.

Nhưng cơ ngực anh cũng không phải là kiểu quá phô trương, hai tay mơ hồ có đường cong của cơ bắp, nhìn xem rất rắn chắc. Ngược lại cơ bụng tương đối rõ ràng, tám khối cơ bụng chính tề, xuống phía dưới nữa, đường nhân ngư thoát ẩn thoát hiện dưới khăn tắm.

Từ nhỏ đến lớn Nam Từ rất ít khi tiếp xúc với nam sinh, đừng đề cập đến chuyện nhìn thấy cơ thể trần trụi của nam sinh, cho nên lúc này hai má cô đỏ lên giống như phát sốt, nóng đến mức không chịu nổi.

Cô vội vàng rũ mắt xuống, ánh mắt mất tự nhiên.

“Hoắc tiên sinh, tôi... Tôi muốn thay quần áo, sau đó về nhà.”

Hoắc Lâm không trả lời ngay lập tức, mà yên lặng nhìn cô một chút, ánh mắt âm trầm không rõ.

Sau khi trầm mặc một lúc lâu, anh lên tiếng:

“Trên ghế salon có một bộ đồ thể thao, mặc bộ đó đi.”

Nam Từ kinh ngạc, không rõ anh chuẩn bị đồ thể thao cho cô làm gì.

Nhưng nghĩ nghĩ lại hiểu ý của anh. Người đàn ông này rõ ràng là muốn kiểm lý do thay cô, giả bộ đáng vẻ mới đi chạy bộ về, nên người trong nhà sẽ không nghi ngờ được.

Nam Từ không ngờ anh lại nghĩ ra cách che giấu cho cô, nghĩ đi nghĩ lại thì chính anh là người khiến cô gặp phiền phức, anh làm vậy thì cũng hợp tình hợp lý.

Mặc dù anh suy tính vì người khác nhưng đáng vẻ của anh lại trông rất bình thường, có chút không thích hợp.

Sau khi cô thay quần áo xong thì vội vã rời đi.

Hoắc Lâm đứng ở ban công phòng ngủ, nhìn bóng lưng cô rời đi, một lúc lâu sau vẫn chưa cử động.

Cuối cùng, anh đốt một điếu thuốc, lại lấy điện thoại di động ra, nhấn gọi một người.

Chốc lát sau, bên kia truyền đến giọng nói nhiệt tình của một người đàn ông.

“Hoắc, tớ còn cho là đời này chắc chắn không bao giờ được nhận điện thoại của cậu nữa chứ.”

Hoắc Lâm nhẹ nhàng gạt tàn thuốc, biểu lộ không đổi, nói: “Hình như tớ tìm ra được biện pháp chữa mất ngủ rồi.”

Bên kia biểu hiện hoàn toàn bị bất ngờ, giọng điệu hơi cao: “Là vật lý trị liệu gì? Hoắc, tớ cảnh cáo cậu, không được tùy tiện thử bất kỳ thứ gì khác, vấn đề của cậu là tâm lý, nếu như chỉ cần dựa vào thuốc, thì rất dễ sinh ra tính ỷ lại, đến lúc đó xuất hiện hậu quả gì thì tớ không dám chắc đâu.”

“Không phải uống thuốc.” Hoắc Lâm hồ hững đáp lại.

Người bên kia càng lấy làm kinh hãi, yên lặng nửa ngày, giống như bị đả kích, nói: “Quốc gia cậu có bác sĩ lợi hại hơn sao? Không, tớ không tin! Không được, tớ phải đến Trung Quốc, tớ nhất định phải đến Trung Quốc, tớ muốn gặp người bác sĩ chữa khỏi cho cậu!”

“Cô ấy không phải bác sĩ.”

“Hả? Không phải bác sĩ? Vậy rốt cuộc là chuyện gì?”

Hoắc Lâm khẽ đơn giản sự tình giữa mình và Nam Từ cho đối phương nghe, giọng nói cực kỳ bình thường, nhưng trong lúc nói chuyện, chính anh cũng không phát hiện ra trong giọng nói của mình có chút vui vẻ.

Cuối cùng, người bên kia nói: “Nói cách khác, mấy năm qua tớ cố gắng cũng đều không được gì, vậy mà một cô gái có thể chữa khỏi cho cậu sao?”

Hoắc Lâm không thêm đề ý đến câu hỏi của đối phương, hỏi: “Tớ gọi điện thoại cho cậu là muốn hỏi cậu, y học có thể giải thích chuyện này không?”

“Tạm thời tớ vẫn chưa nghĩ ra, cho tớ chút thời gian, tớ về xem tài liệu với hỏi ý kiến những chuyên gia khác xem sao, có lẽ sẽ có bước đột phá. Tuy nhiên...”

“Tuy nhiên làm sao?”

Bên kia cười cười, không khỏi tò mò: “Cậu cũng vừa mới nói cảm giác của cậu có chút đặc biệt dành cho cô ấy, thậm chí những người phụ nữ khác chưa từng mang lại cảm giác này cho cậu, mà cậu lại tìm thấy trên người cô ấy, không chừng hai người... A, Trung Quốc người ta nói sao nhỉ? Có duyên phận đúng không? Không được không được, tớ nhất định phải gặp cô gái này một chút, để xem cậu có duyên phận gì với người ta không!”

Hoắc Lâm không thèm để ý đến lời trêu chọc của anh ta, trực tiếp lạnh giọng, nói: “Chưa tìm ra nguyên nhân thì đừng có gọi điện thoại cho tớ.”, sau đó trực tiếp cúp máy.

Đôi phương ở bờ bên kia đại dương bị Hoắc Lâm cúp điện thoại cũng chỉ tặc lưỡi ghét bỏ, có vẻ như chuyện này cũng là chuyện bình thường thôi.

Sau đó anh ta chớp chớp mắt, con mắt màu xanh lạnh lập tức không đứng đắn, tự nhủ: “Xem ra phải đi Trung Quốc sớm hơn rồi.”

Mà bên này, sau khi Hoắc Lâm cúp điện thoại, vẫn đứng ngoài ban công hút thuốc lá, anh vừa mới tắm xong cho nên vài sợi tóc ướt rũ xuống trước mắt anh, trông anh tuần tú một cách lạnh lùng.

Tiếng đập cửa vang lên, mấy giây sau, trợ lý đi vào.

“Ông chủ, chuyện ngày hôm qua đã điều tra ra, người khiến Nam nhị tiểu thư khó xử chính là là thiên kim nhà Lư thị, Lư Lâm Lâm.”

Hoắc Lâm nhíu nhíu mày: “Là Lư thị bán bòn cầu sao?”

“Đúng, chính là Lư thị đó ạ.” Trợ lý bình tĩnh nói, “Tối hôm qua đúng là đã điều tra ra được, nhưng Lư Lâm Lâm có vẻ đã sớm chuẩn bị, cô ta đã sớm sai người xóa bỏ những đoạn CCTV giám sát, mà lại làm cực kỳ cẩn thận, tôi phải tìm mấy vị cao thủ máy tính mới phục hồi được đoạn CCTV ạ.”

Ánh mắt Hoắc Lâm hướng về phía xa xa, không nói gì.

Trợ lý không rõ ý của ông chủ mình, lại chờ đợi, nhưng vẫn thấy anh không nói gì, cho nên lên tiếng hỏi: “Ông chủ, có cần tôi giải quyết không ạ?”

Hoắc Lâm nhíu nhíu, nói: “Hôm qua nhìn cô nhóc có vẻ có ý định của mình, việc của cậu là coi cô bé định làm cái gì, nếu như không được thì cậu cứ hành động.”

Trợ lý có chút kinh ngạc, mặc dù biết ông chủ mình chắc chắn có cảm giác đặc biệt với Nam nhị tiểu thư, nhưng cũng không thể nghĩ đến mức này.

Trong lòng anh ta, ông chủ là một thương nhân khôn khéo, nhiều lúc thủ đoạn còn cực kỳ đáng sợ, làm chuyện gì cũng phải được báo đáp gấp mười lần, nếu không thì sẽ không nhúng tay vào.

Lần này vì chuyện của Nam nhị tiểu thư, mà anh còn sai người âm thầm bảo vệ cô, hơn nữa nhìn đáng về muốn theo đuổi Nam nhị tiểu thư.

Cái này cực kỳ không bình thường!

Cho dù anh ta ngạc nhiên, nhưng cũng không lộ ra ngoài, chỉ đáp “Vâng”, lại bổ sung thêm “Nếu Nam nhị tiểu thư biết ông chủ bảo vệ cô ấy như thế, chắc chắn sẽ rất vui vẻ.”

Hoắc Lâm trào phúng cười một cái, vui vẻ? Dựa theo thái độ tránh né của cô, nếu như cô biết anh âm thầm điều tra chuyện này, nhất định sẽ càng thêm e ngại, càng muốn tránh xa anh.

Một lúc lâu, anh mở miệng: “Đôi ngày đi nước Y, sáng mai đi.”

Trợ lý hơi kinh ngạc, không rõ lần này ông chủ định làm gì, sau khi chần chừ lại gật gù đầu.

“Vâng.”

Khóe miệng Hoắc Lâm nhẹ cười, mắt sắc lại xẹt qua một tia thâm trầm.

Hiện tại anh cần một khoảng thời gian để tĩnh táo một chút, suy nghĩ thêm cô bé có thật sự đặc biệt đối với anh không, nếu như sau khi anh đi nước ngoài về, mà cảm xúc của anh dành cho cô vẫn mãnh liệt như trước, thì anh cũng không tiếp tục nhẫn nại nữa.

Dù sao, anh muốn, thì chưa bao giờ phải cầu xin ai.

Nghĩ tới đây, anh mở bàn tay ra, nhìn lòng bàn tay mình, ý cười bên môi càng lúc càng đậm.

Nếu như tâm ý của anh dành cho cô không thay đổi, thì đến lúc đó, cô muốn chấp cánh thoát ra khỏi lòng bàn tay là chuyện không bao giờ xảy ra.

~

Sau khi Nam Từ từ nhà Hoắc Lâm về, cô lập tức bắt đầu vui đùa vào học, trừ những ngày lên lớp, còn lại cô hầu như không bước chân ra khỏi cửa.

Đến cả di Chu cũng rất ngạc nhiên, cảm thấy cô ngày càng trầm tĩnh hơn. Nam lão gia từ thấy biến hóa của cô, cũng nói thẳng để khích lệ, nói cô càng

ngày càng có khí chất của một tiểu thư.

Ba Nam cũng rất vui, mẹ Nam thì lạnh nhạt, bí mật quan sát Nam Từ, vẫn cái bộ dáng giận nghiêng răng nghiêng lợi.

Vào thời gian giữa tháng, Nam Châu gọi điện thoại từ Nam Phi về.

Cũng không biết cô ta nói gì trong điện thoại, mà nét mặt của Nam lão gia tử vốn đang rất nghiêm nghị, chốc lát sau như bị chọc cười.

Về sau người lớn trong nhà thay nhau nhận điện thoại, cuối cùng, mẹ Nam còn vẫy tay gọi Nam Từ.

“Tiểu Từ, chị hai muốn nói chuyện với con nè.”

Nam Từ sinh lòng cảnh giác, nhận điện thoại, “Alo” một tiếng.

Giọng điệu Nam Châu rất bình thường, đơn giản nói với cô vài câu, cuối cùng, bỗng nhiên nói: “Tiểu Từ, nghe nói mấy ngày trước em đắc tội với thiên kim nhà họ Lưu?”

Nam Từ cau mày, giọng của Nam Châu không lớn không nhỏ, nhưng Nam lão gia tử ngồi bên cạnh cô, cũng không biết có nghe thấy hay không.

Cô trầm mặc một chút, sau đó trả lời: “Không có, chỉ là có chút hiểu lầm thôi.”

“Ồ? Thật sao? Vậy thì tốt rồi.” Nam Châu ở bên kia có vẻ tâm tình rất tốt, “Mấy ngày tới em phải gặp lại cô ta rồi, đến lúc đó tuyệt đối không được gây ra chuyện gì hiểu lầm, bây giờ trong nhà chỉ có mình em, không thể để ông nội phải lo lắng chuyện của em.”

Trong lòng Nam Từ có chút chán ghét, nhưng trên mặt không biểu hiện ra.

Sau khi cúp điện thoại, cô luôn cảm thấy Nam Châu đang giễu cợt ám chỉ cái gì đó, mà qua câu “Mấy ngày tới em phải gặp lại cô ta” là có ý gì? Nếu như chỉ đơn giản gặp nhau trên lớp múa, thì Nam Châu hoàn toàn không cần phải nói kiểu úp mở như vậy.

Mà ba ngày sau, cô cũng biết đáp án.

Tác giả có lời muốn nói: Tam thiếu của chúng ta xác định tâm ý rất nhanh, sau khi xác định xong thì...

Ai da, Tiểu Từ, cô tự cầu phúc đi ~

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Editor: Trà Đá.

Chủ tịch Chu thị năm nay vừa tròn sáu mươi tuổi, bình thường ông ta rất giản dị, cho nên sinh nhật năm nào cũng tổ chức cực kỳ đơn giản.

Nhưng năm nay lại khác, mấy đứa con cháu trong nhà họ Chu đều hết sức thuyết phục lão gia tử, đại thọ mừng sáu mươi nhất định phải cực kỳ hoành tráng, cho nên mới mời những gia tộc và doanh nhân có tiếng trong thành phố, rất nhiều người đã sớm nhận được thiệp mời.

Nam lão gia tử kỳ thật đã sớm quyết định công khai thân phận Nam Từ, chỉ là thiếu cơ hội, nên lần này mượn buổi mừng đại thọ của chủ tịch Chu, ông sẽ công khai.

Sau khi nhận được thiệp mời, ông cũng không nói cho Nam Từ biết, mà nói mẹ Nam trước, bảo mẹ Nam dẫn Nam Từ đi trang điểm một chút, mua thêm bộ lễ phục mặc ngày hôm đó.

Sau khi mẹ Nam biết chuyện này, cũng đã kể cho Nam Châu, cho nên ngày hôm đó, Nam Châu cố ý úp úp mở mở với Nam Từ.

Nhưng những ngày sau đó Nam Từ cũng không biết, cho đến một ngày trước buổi tiệc cô mới được biết.

Lúc đó trong thâm tâm cô cực kỳ mâu thuẫn, nếu như đi dự buổi mừng đại thọ của chủ tịch Chu, thì sau này cô đi đến đâu thì ai cũng biết cô là nhị tiểu thư nhà họ Nam.

Đến lúc đó, nhà họ Nam có mối quan hệ rất tốt với các gia tộc trong thành phố, cho nên một khi cô biến mất, thì thế lực khắp nơi sẽ hỗ trợ nhà họ Nam tìm kiếm cô, cô có muốn chạy trốn cũng rất khó.

Thế nhưng cô có muốn cự tuyệt cũng là chuyện không bao giờ xảy ra.

Mà trước đó Nam Châu đã sớm “Tốt bụng” nhắc nhở Lưu Lâm Lâm cũng sẽ tham dự buổi tiệc này, lúc trước cô bị Lưu Lâm Lâm hại ra cái dạng thâm hại này, thù này nếu không báo cũng không cam lòng.

Thế là sau khi cân nhắc một chút, cô chỉ có thể thuận theo ý của Nam lão gia tử, sáng sớm bắt đầu rửa mặt đi chăm sóc da và trang điểm, ngoan ngoan trở thành một tiểu thư danh giá.

Dáng dấp Nam Từ không tệ, nhất là từ sau khi đến nhà họ Nam, lập tức được nuôi mập mập đầy đặn hơn trước, làn da cũng càng ngày càng trắng, mà cặp mắt cơ bản đã trong suốt, bây giờ lại càng trở nên sạch sẽ tuyệt đẹp.

Cô mặc bộ lễ phục màu trắng, thiết kế chiết eo, vạt áo dài hơi bông, trên vải còn điểm xuyết thêm chút kim cương rơi, trông cực kỳ xinh đẹp.

Cô một tay dìu Nam lão gia tử, đi vào cửa nhà họ Chu, lập tức thu hút rất nhiều ánh mắt.

Ngược lại cũng không phải do Nam Từ xinh đẹp, dù sao trong giới nhà giàu này thì có rất nhiều cô gái trông rất xinh đẹp duyên dáng. Bọn họ hiểu kỹ chính là thân phận của cô, dù sao người ta cũng chỉ biết tiểu thư Nam Châu nhà họ Nam.

Ban đầu Nam Từ có chút khiếp đảm, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên cô tới một bữa tiệc sang trọng như vậy, đồng thời cũng bị nhiều người chú ý đến vậy.

Nhưng cô cũng thích ứng rất nhanh, đứng bên người Nam lão gia tử, lưng thẳng tắp, khẽ nâng cằm, ánh mắt ôn hòa mỉm cười, lại phối hợp với nhan sắc và trang phục lộng lẫy nên trông cực kỳ ra dáng một vị tiểu thư.

Nam lão gia tử rất hài lòng với biểu hiện của cô, dùng tay vỗ vỗ tay cô, giống như là đang trấn an và cổ vũ.

Sau đó, không do dự trực tiếp dẫn cô đến giữa đám người, tới trước mặt chủ tịch Chu.

“Lão Chu, tôi dẫn theo cháu gái đến chúc thọ ông đây.”

Hai vị này đã có mối quan hệ tốt nhiều năm, mặc dù nhà họ Chu và nhà họ Nam không quá mức thân thiết, nhưng ngoài mặt vẫn rất hòa hợp, lúc này thấy Nam lão gia tử tới, biểu hiện của chủ tịch Chu cực kỳ nhiệt tình hoan nghênh.

“Gặp mặt ông thật sự không dễ chút nào, còn không bằng Nam Châu, cô bé này là...”

Chủ tịch Chu bỗng nhiên ngừng lại.

Ánh mắt của ông ta quét đến người Nam Từ, giống như là chút kinh ngạc, không biết là phản ứng thật hay giả vờ.

“Tôi còn tưởng ông nói dẫn cháu gái tới ý chỉ Nam Châu.” Chủ tịch Chu lại nhìn kỹ Nam Từ, cười hiền lành một tiếng: “Vậy vị tiểu thư này là ai?”

Nam lão gia tử cười cười, nói: “Đây là Nam Từ, là em gái cùng cha cùng mẹ với Nam Châu, cũng là cháu gái của tôi.”

Lời vừa nói ra, đáy lòng mọi người lập tức lấy làm kinh hãi.

Mặc dù có một số người ở bên trong có biết chút tin tức về nhị tiểu thư nhà họ Nam, nhưng bọn họ cũng không quá tin là thật, nghĩ Nam lão gia tử nhận cháu nuôi. Nhưng bây giờ ông nói gì? Cháu gái ruột?

Ai không biết nhà họ Nam chỉ có một mình Nam Châu là người thừa kế, cho nên nhiều năm qua, có rất nhiều người muốn trèo vào nhà họ Nam.

Dù sao Nam lão gia tử đã già, mà con trai của ông cũng vô dụng, cho nên ánh mắt của mọi người đều tập trung về phía Nam Châu.

Mà cô gái nhỏ trước mắt này lại là em gái của Nam Châu?

Tất cả mọi người đều dâng lên một dự cảm bất quá, bữa tiệc lập tức yên lặng đến dị thường.

Nam lão gia tử không có ý định che giấu, hôm nay ông tới đây chính là muốn công khai thân phận của Nam Từ, thế là lại mở miệng lần nữa trước con mắt kinh ngạc của tất cả mọi người.

“Con bé này số khổ, khi còn bé bị người ta bắt cóc, nhà họ Nam chúng tôi vẫn không ngừng tìm kiếm con bé, cũng may trời không phụ lòng người, rốt cuộc cũng tìm thấy.”

Nam lão gia tử nói chuyện rất rành mạch, trong lúc nói, ánh mắt có vẻ như có chút ngán lệ.

Mọi người trong giới nhà giàu đều là những người đức cao vọng trọng, mà mọi người cơ bản là tin lời ông nói, cho nên lúc ông nói xong, mọi người hầu như đều tin đến tám phần.

Trong lúc nhất thời, những ánh mắt nhìn Nam Từ cũng trở nên phức tạp hơn.

Nam lão gia tử đã thừa nhận thân phận của nhị tiểu thư nhà họ Nam, chính là nói rõ, trong lòng ông, Nam Từ và Nam Châu ngang bằng nhau, nói theo cách khác... Sau này, Nam Từ cũng sẽ là một trong những người thừa kế nhà họ Nam?

Mấy người đàn ông trẻ tuổi ở đây ý thức được điều này, cho nên đều có chút kích động, muốn tìm cơ hội tiếp cận cô.

Dù sao Nam Châu có tiếng là tiểu thư lạnh lùng, cho nên so với Nam Châu thì Nam Từ nhu mì này lại dễ ra tay hơn. Đến lúc đó, một khi Nam Từ có trong tay quyền thế của nhà họ Nam, thì thân là bạn trai của cô cũng sẽ dính được một chút may mắn.

Nam Từ hoàn toàn không nghĩ tới có người bắt đầu có ý đồ với cô, sau khi Nam lão gia tử giới thiệu thân phận cô xong, lập tức vỗ tay cô ý bảo cô qua bên kia chơi, không cần đi cùng ông nữa.

Nam Từ thật sự không muốn một mình đối mặt với những người xa lạ kia, nhưng Nam lão gia tử đã lên tiếng thì cô không thể cự tuyệt, cho nên đành hơi cười, quay người cất bước.

Quả nhiên, cô vừa rời khỏi tay Nam lão gia tử, thì có rất nhiều thanh niên trẻ tuổi bắt đầu vây quanh cô, đầu tiên là giới thiệu bản thân, tư thái không cao không thấp trả lời cô, một lát sau, xung quanh Nam Từ đã có thêm hai mươi mấy người lạ lẫm khác.

Cô cực kỳ mệt mỏi, sau khi vất vả đối phó với đám người lạ mặt xong, cô tranh thủ tìm một góc không có người, ngồi xuống bàn.

Mới ngồi chưa được bao lâu, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng nói.

“Tiểu thư, cần Champagne không?”

Nam Từ ngẩng đầu, muốn từ chối, nhưng không ngờ lại thấy một gương mặt quen thuộc.

“Là anh?”

Ánh mắt của cô có chút trùng lớn, có chút ngạc nhiên.

Nếu cô nhớ không nhầm thì người đàn ông trước mặt cô là vị gia sư Nam Châu giới thiệu cho cô!

Anh ta mặc bộ trang phục phục vụ, trong tay cầm khay đựng mấy ly rượu Champagne.

Anh ta hiển nhiên cũng không ngờ sẽ thấy cô ở đây, trong nháy mắt xuất hiện bộ dáng hăng hái, giữa lông mày lộ ra một vẻ vô lại.

“A thì ra bạn nhỏ lần trước, hôm đó về nhà an toàn chứ?”

Anh ta còn dám hỏi sao!

Vừa nghe đến đây, Nam Từ tức giận không có chỗ để phát tiết.

Tuy nói người chủ mưu là Nam Châu, nhưng anh ta cũng là đồng lõa! Nếu như không phải bởi vì bọn họ, cô sẽ không chạm mặt Hoắc Lâm, nếu như không có lần đó, thì những chuyện sau này cũng sẽ không có!

Càng nghĩ càng giận, hiện tại cô đều nom nớp lo sợ Hoắc Lâm, kết quả người đàn ông này không biết xấu hổ còn xuất hiện trước mặt cô.

“Nam Châu cho anh không đủ sao? Sao lại chạy qua đây làm phục vụ.”

Nam Từ trào phúng, một bên lặng lẽ mở túi xách, lấy điện thoại di động ra.

Cô nhớ lúc cô mày mò điện thoại, đã vô tình cài phím tắt, khóa số một hình như là ghi âm.

Cô nhân lúc Tần Dư không để ý, nhấn phím một, trực tiếp ghi âm.

Bây giờ cô không có biện pháp gì bắt anh ta và Nam Châu, nhưng không có nghĩa cô chịu ngồi yên!

Nghĩ tới đây, cô mở miệng lần nữa: “Không phải lần trước anh nói Nam Châu muốn hại tôi, mà anh còn đang suy nghĩ không biết có nên hợp tác với cô ta hay không, nhưng anh lại là người chuốc say tôi. Anh có biết ngày đó tôi gặp được một người đáng sợ đến mức nào không, nếu như tôi thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh nghĩ Nam Châu sẽ gánh trách nhiệm thay anh sao? Đến lúc đó, người đắc tội với nhà họ Nam chỉ có một mình anh mà thôi.”

Tần Dư thật ra đã sớm thấy động tác của cô, nhưng lại không muốn phá, ngược lại muốn xem bộ dáng giả vờ cố bình tĩnh của cô, thậm chí còn chơi tâm lý, cố ý nói theo ý của cô.

“Tôi làm vì tiền, Nam Châu đưa tiền cho tôi muốn tôi hại cô, tôi chỉ có thể nghe theo thôi.”

Nói xong, anh ta cố ý tiến lại gần cô: “Lần trước không phải tôi đã nói rồi sao, nếu như cô có thể trả gấp đôi thì tôi sẽ giúp cô, sao, lần này cô muốn hợp tác không?”

“...” Nam Từ chỉ muốn nói suông thôi, ai ngờ cuộc trò chuyện lại đi theo hướng này!

Đang nghĩ không biết trả thế nào, thì bên kia bỗng nhiên vang lên giọng nói.

“A, đây không phải thiên kim nhà họ Nam vừa mới ra mắt đó sao? Sao vậy, vừa được nhiều công tử vây quanh như vậy mà vẫn không hài lòng à, đến cả nhân viên phục vụ cũng muốn dụ dỗ luôn? Cũng đúng, hoàn cảnh trước kia của cô chắc chắn đã tiếp xúc qua rất nhiều người hạ đẳng như vậy, cho nên đâu thể quen với không khí sang trọng nơi đây, đúng không?”

Người nói chuyện chính là Lưu Lâm Lâm, không nghĩ tới cô còn chưa đi tìm cô ta, thì cô ta đã tự dẫn xác tới.

Nam Từ thấy cô ta mặc một cái váy dài khoét cổ chữ V thật sâu, quần áo rất đẹp, nhưng lại không hợp với người lùn như cô ta, cho nên lúc này nhìn có chút mất tự nhiên.

Nhưng cô ta có vẻ cũng không nhận ra, còn thần thái cực kỳ tự tin, sau khi đến gần, trực tiếp lấy một ly rượu trong khay của Tần Dư.

“Nếu cậu không có chuyện gì ở đây thì đi chỗ khác.” Lưu Lâm Lâm nói với Tần Dư.

Tần Dư cũng không chịu nổi cái mùi nước hoa nồng nặc trên người cô gái này, đang buồn nôn, lúc cô ta đến gần là anh ta đã muốn rời đi, nghe cô ta nói thế thì lập tức quay người rời đi không do dự.

Trước khi đi, anh ta còn liếc mắt với Nam Từ một cái, ý bảo có việc cứ liên hệ.

Nhưng ánh mắt này đã bị Lưu Lâm Lâm nhìn thấy, cho là ánh mắt mờ ám.

Cô ta không khách khí ngồi bên cạnh Nam Từ, tiếp lấy đĩa bộ nhấp rượu, sau khi nhìn quanh bốn phía, xác định không có ai, cô ta trực tiếp đổ rượu lên váy Nam Từ.

“Cô không biết sao, chỗ này chính là góc chết của CCTV, ha ha ha ha, cho nên tôi có làm gì cũng không ai phát hiện ra được.”

Nam Từ nghe xong, hai mắt có chút nheo lại.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Từ: Tôi đối phó với người đàn ông đáng sợ đó không được coi như bỏ qua, tôi chấp nhận, nhưng cái loại tiểu nhân như cô là cái thá gì, hừ! Nhìn xem tôi trả thù cô thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Editor: Trà Đá.

Thật ra từ lúc đối đầu, Nam Từ đã nhận ra Lưu Lâm Lâm chỉ là dạng hữu dụng vô mưu*.

*Hữu dụng vô mưu: Chỉ cậy mạnh chứ không có mưu trí gì.

Cô ta vì Nam Châu nên thỉnh thoảng lại kiểm chuyện với cô, cũng đủ hiểu cô ta có trọng lượng như thế nào. Nếu như là người hiểu biết, thì tuyệt đối không xen vào chuyện nhà người khác, nhưng cô ta lại muốn làm khó Nam Từ chỉ để lấy lòng Nam Châu.

Nam Từ rũ mắt xuống nhìn vết bẩn màu vàng nhạt trên cái váy trắng của mình, ánh mắt càng ngày càng sâu.

Cô hơi cười với Lưu Lâm Lâm, nói: “Cảm ơn cô đã nhắc nhở.”

Sau đó, cô lập tức ra tay phản công, tát Lưu Lâm Lâm một bạt tai!

Nam Từ ra tay rất mạnh, đánh đến mức khiến nửa gương mặt Lưu Lâm Lâm tê dại. Cô ta bày ra vẻ mặt không thể tin, trừng lớn hai mắt nhìn Nam Từ: “Cô dám đánh tôi?!”

Nam Từ cười cười: “Xin lỗi, nhưng tôi không chỉ muốn đánh mỗi mặt cô đâu.”

Nói xong, cô túm lấy đầu Luru Lâm Lâm, đập thẳng vào tường.

Mặc dù sau đầu có tóc che đỡ, nhưng cũng không thể chống lại bức tường cứng ngắc, huống chi Nam Từ còn xuống tay rất độc ác!

Nhưng cái này cũng không thể khiến Nam Từ nguôi giận, cô thật sự đã nhìn rất lâu, cô không phải là người đi gây chuyện thị phi, nhưng càng không phải người sợ phiền phức khi có người ra tay hại cô!

Người đàn ông đáng sợ như Hoắc Lâm thì coi như bỏ qua, cô không thể chọc vào, nhưng loại tiểu nhân như Luru Lâm Lâm thì cũng giống như một con ruồi nhảy nhót làm phiền bên cô, thật sự coi cô là bánh bao mềm sao?

Nghĩ đến đây, cô tiếp tục dùng sức, ghì đầu Luru Lâm Lâm đập vào tường thêm lần nữa.

Sau đó cô lập tức đứng dậy, nhìn trước nhìn sau, cuối cùng ánh mắt rơi vào cái bể bơi ở phía xa.

Cô rời khỏi góc chết của CCTV, bước nhanh về phía trước, từ bóng lưng có thể nói cô đang bị cái gì đó đuổi theo, cô thỉnh thoảng còn quay đầu về phía sau nhìn vài lần.

Đương nhiên, chỗ đó có thể bị CCTV ghi hình, nhưng trong mắt Luru Lâm Lâm, Nam Từ làm chuyện xấu xong sợ bị phiền phức nên muốn chạy trốn!

Cô ta làm sao để yên!

Thế là Luru Lâm Lâm vuốt đầu tóc, đứng dậy đuổi theo.

“Cô đứng lại đó cho tôi!!”

Lúc này Nam Từ đã đi nhanh tới bên cạnh bể bơi, nghe thấy giọng nói của Luru Lâm Lâm, cô xoay người, biểu lộ sợ hãi nhìn cô ta, vừa nhìn vừa đi lùi về phía sau.

Luru Lâm Lâm bị cô đánh đến mức hoa mắt váng đầu, lúc này nhìn thấy cô đang sợ hãi, nhất thời cảm thấy hưng phấn, chỉ muốn mau tới trước mặt giáo huấn cô ta.

“Lá gan ban nãy của cô đâu? Cô đánh tôi mà còn sợ gì nữa?”

Nam Từ bày ra dáng vẻ sợ hãi: “Cô đừng tới đây, tôi chỉ không muốn để cô bắt nạt tôi nữa!”

Luru Lâm Lâm hoàn toàn không nghe, giờ tay muốn đánh trả Nam Từ, nhưng ai ngờ Nam Từ đưa tay chặn lại, sau đó chỉ thấy đáy mắt cô hiện lên một tia tàn nhẫn, lúc Luru Lâm Lâm còn chưa kịp phản ứng, cô khẽ đảo về sau một chút.

Không chỉ như vậy! Cô trực tiếp nắm lấy cổ tay Luru Lâm Lâm, kéo cô ta xuống bể bơi!

Sự tình phát sinh quá nhanh, Luru Lâm Lâm chưa kịp phản ứng, sau khi rơi xuống nước, mới bắt đầu giãy dụa muốn ngoi lên.

Nam Từ đâu dễ dàng bỏ qua, cô dùng sức đè cô ta xuống nước, còn một tay khác cũng không nhàn rỗi, nắm tóc cô ta, đập thẳng đầu cô ta vào thành bể bơi.

Vừa nãy bị nện ở cổ, bây giờ bị nện ở trán, hai nơi bị đau cách gần nhau như vậy khiến Luru Lâm Lâm hoàn toàn bất lực, biên độ giãy dụa cũng dần dần yếu đi.

Nam Từ thấy thế, cũng chậm rãi thu tay lại, trong nháy mắt Luru Lâm Lâm chỉ còn bản năng sinh tồn, cảm giác không có lực cản, lập tức boi một hơi lên bờ.

Mà Nam Từ ở phía sau cô ta, trực tiếp lớn tiếng kêu cứu.

“Cứu! Cứu!”

Bên tai Luru Lâm Lâm đều ta tiếng ong ong, đầu cũng đau như búa bổ, cho nên hoàn toàn không biết Nam Từ muốn làm gì.

Lúc cô ta vừa chậm rãi xoay người lại, thì đã thấy có người nhảy vào bể bơi.

Hai vị tiểu thư rơi vào trong bể bơi lập tức truyền đến tai người nhà họ Chu, chủ tịch Chu nghe xong lập tức biến sắc, nhất là khi bên cạnh ông còn có một vị, ông ta cảm thấy áy náy, thế là mang theo người bên cạnh đến bể bơi.

Mà sau khi những vị khách nghe thấy tin tức, cũng lập tức kéo đến bể bơi xem náo nhiệt, chủ tịch Chu và Nam lão gia tử cũng đi tới đó.

Trong lúc nhất thời, bữa tiệc trở nên cực kỳ náo nhiệt.

Lúc này Nam Từ vừa được “Cứu”, mà người cứu cô cũng từng gặp qua ở cửa hàng cách đó không lâu, Chu Khởi.

Cô không biết anh ta vô tình đi qua, hay đã thấy hết mọi việc, trong lúc hoảng loạn, cô nhắm chặt hai mắt, giả vờ ngất.

Lưu Lâm Lâm nhìn thấy ba mình tới, tất cả sợ hãi và uất ức dâng lên, khóc đến kinh trời động đất, vừa khóc vừa chửi mắng Nam Từ.

“Đều tại con nhỏ đáng ghét kia! Ba! Ba phải đòi lại công bằng cho con! Con nhỏ đó kéo con rơi vào bể bơi! Không chỉ vậy còn tát con, đập đầu con vào tường nữa!”

Giờ phút này, Lưu Lâm Lâm hoàn toàn không quan tâm đến hình tượng của mình, bộ váy trên người cô ta được làm bằng chất vải đặc biệt, lúc này bị thấm nước cang vô dụng, hầu như cơ thể cô ta bị phơi bày ra.

Ông Lưu vì chuyện thương trường dạo gần đây, cho nên hôm nay đến bữa tiệc để lấy lòng những gia tộc khác, lúc này thấy con gái tàn tạ, khuôn mặt lập tức tối sầm lại.

Mà Lưu Lâm Lâm vừa nói cái gì? Nam Từ kéo cô ta rơi xuống nước?

Nghĩ tới đây, trong mắt ông Lưu bắt đầu tính toán.

“Lão Nam, tôi gọi ngài một tiếng trưởng bối, bình thường rồi rất tôn trọng ngài, nên tôi cũng rất tôn trọng nhà họ Nam, nhưng con gái tôi bị ức hiếp vì lý do gì chứ, chuyện ngày hôm nay mong ngài có thể đòi lại công bằng cho con gái tôi!”

Nam lão gia từ cau mày, không lên tiếng.

Ông Lưu thấy thế, càng thừa thắng xông lên: “Tôi cũng không muốn làm khó ngài, trước tiên tôi muốn bàn bạc với ngài về...”

Ông ta còn chưa dứt lời, Nam Từ ở bên kia đột nhiên ho hai tiếng, sau đó phun ra một ngụm nước, tỉnh lại.

Lúc đầu Nam Từ trông rất nhỏ nhắn xinh xắn, lúc này bị dính nước, sắc mặt càng tái nhợt, nhìn cực kỳ đáng thương.

Vành mắt cô đỏ lên, cô lấy tay che ngực, ngồi dậy.

“Ông nội, chủ tịch Chu, Nam Từ lại mang phiền toái đến cho mọi người rồi.”

Cô bắt buộc phải tỉnh dậy, ông Lưu rõ ràng muốn nhân cơ hội này đe dọa dẫm, chuyện này hôm nay nếu như đúng ý đồ của ông ta, khiến Nam lão gia từ phải hứa hẹn gì đó, thì bất luận là cô đúng hay sai, chắc chắn sẽ bị Nam lão gia từ ghét bỏ.

Ngược lại cô lại không quan tâm cách nhìn của ông nội, nhưng nếu như bị ông nội chán ghét, thì thời gian tới chắc chắn không dễ chịu đối với cô, cô không thể khiến mình rơi vào thế bị động, cho nên chỉ có thể giả bộ như tỉnh lại, ngụy trang bằng đáng vẻ đáng thương, bày đủ đáng vẻ của người yếu thế.

Nhưng ông Lưu thấy cô như vậy, cảm thấy cô chột dạ, cho nên thuận nước đẩy thuyền.

“Con bé này, nhìn thì xinh xắn đáng yêu, sao có thể làm chuyện mất mặt như vậy? Cô nói xem, rốt cuộc Lâm Lâm nhà tôi làm gì cô, cô còn ngang ngược đánh con gái tôi, đẩy nó rơi xuống nước nữa?”

Nam Từ trầm mặc, ngẩng đầu nhìn Lưu Lâm Lâm, có một tia cảm xúc không rõ xẹt qua người.

“Lâm Lâm nói như vậy sao?”

“Cái gì mà Lâm Lâm nói như vậy? Chẳng lẽ cô không làm?!”

Lưu Lâm Lâm có chỗ dựa lưng, cảm thấy sung sướng, hoàn toàn không ý thức được hình tượng trước mắt mọi người, còn nâng cằm khiêu khích.

Ánh mắt Nam Từ dần dần phức tạp, người bên ngoài nhìn thấy như cô đang bị oan, giống như là nhẫn nhịn, càng giống như có một tia quật cường ở trong đó.

“Tôi không có gì để nói, kiểm tra CCTV đi.”

Ông Lưu và Lưu Lâm Lâm hoàn toàn không nghĩ tới cô sẽ nói vậy, nhất thời có chút lúng túng. Mà chủ tịch Chu nghe xong, trực tiếp phản pháo: “Đúng, kiểm tra CCTV đi, chúng ta không nên nghe từ một phía đã vội kết luận.”

Trong câu nói của ông ta nghe thì có vẻ như muốn giải quyết chuyện này công bằng, nhưng người thông minh sẽ hiểu ra ông ta đang thiên vị nhà họ Nam.

Ông Lưu không còn cách nào khác, chỉ có thể đồng ý. Mà đầu óc Lưu Lâm Lâm vô cùng rối bời, cô ta nhớ lại những lời khi dễ Nam Từ mà cô ta đã nói trước đó.

...Chỗ đó là góc chết, có kiểm tra CCTV cũng vô dụng thôi!

Không, không đúng, cứ cho là chỗ đó không thấy được, nhưng lúc Nam Từ kéo cô ta xuống nước thì chắc chắn quay lại được.

Nghĩ tới đây, Lưu Lâm Lâm cảm thấy an tâm.

Nhưng cô ta lại không ngờ, Nam Từ lại rất may mắn, từ chỗ góc quay của CCTV, hoàn toàn không bắt được hành động Nam Từ túm cô ta rơi xuống nước! Ngược lại, Nam Từ trông một mực sợ hãi lui lại, giống như Lưu Lâm Lâm đang hại cô!

“Không đúng! Không đúng! Nhất định con nhỏ này đã có kế hoạch trước! Chứ tôi không có ức hiếp cô ta! Tôi còn bị cô ta đánh nữa! Mặt tôi, trán và gáy đều bị cô ta làm đau! Không tin thì mọi người nhìn nè!”

Đám người nghe xong, cũng nhìn sang phía Lưu Lâm Lâm, nhưng hoàn toàn không thấy vết thương gì, thậm chí cô ta còn nói mình bị Nam Từ tát, nhưng trên mặt lại không bị đỏ.

Trong lòng Nam Từ thầm cười lạnh, mặc dù cô dùng sức đánh, nhưng không có ngóc đến độ để lại vết trên mặt Lưu Lâm Lâm, cho nên coi như dấu vết đó không lưu lại quá lâu, huống chi cô ta còn bị ngâm dưới nước lạnh lâu như vậy nữa.

Tổn thương trên trán càng dễ che giấu hơn, bị đập dưới nước chắc chắn rất đau, nhưng không để lại dấu vết gì. Mà sau gáy càng có tóc cản trở, cho nên chỉ không cần chảy máu, thì cơ bản sẽ không nhìn ra.

Cho nên trong lúc Lưu Lâm Lâm nói tới vết thương, càng chứng minh cô ta đang nói dối.

Đám người bắt đầu so sánh, Nam Từ trông cực kỳ tinh táo và trầm mặc, còn Lưu Lâm Lâm trông như một bà chằn, không có một chút đáng vẻ của tiểu thư, cho dù là ai cũng sẽ đứng về phía Nam Từ.

Mà đúng lúc này, Nam Từ đâm một nhát cuối cùng vào Lưu Lâm Lâm.

“Lâm Lâm, tôi biết cô cực kỳ ghét tôi, khinh bỉ tôi, nhưng bởi vì mối quan hệ giữa hai nhà, nên tôi không dám mang phiền phức đến cho ông nội tôi, nên mới cần phải chịu đựng. Nhưng cô cũng đừng lấy sự nhịn nhục của tôi để nói dối mọi người, ban nãy rõ ràng là cô nhục mạ tôi trước, còn đồ ly Champagne lên vấy tôi, tôi đã không muốn gây chuyện với cô, đã tránh né cô, vậy mà cô lại hùng hổ dọa người, đuổi theo tôi, thậm chí còn đẩy tôi xuống nước, cô có lẽ bị mất trọng tâm khi đẩy tôi cho nên bị rơi xuống nước, bây giờ còn đổ lỗi cho tôi sao! Tôi không biết bơi, nếu như lúc này không có người nhảy xuống cứu tôi, thì có lẽ bây giờ tôi đã không ngồi đây nói chuyện với cô. Vậy mà cô còn nói là tôi ức hiếp cô sao?”

Nam Từ vừa nói vừa khóc, trông vừa đáng thương vừa quật cường.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Editor: Trà Đá.

Lời nói của Nam Từ như đổ thêm dầu vào lửa, mọi người có mặt lúc đó mặc dù ngoài mặt trông bình tĩnh, nhưng đáy lòng đã sớm gợn sóng, đồng thời biểu lộ của Lưu Lâm Lâm cũng thay đổi.

Nhà họ Lưu không phải là người gốc gác ở thành phố này, nếu điều tra kỹ hơn, thì bọn họ chỉ mới nổi lên từ một đời trước, giàu lên từ việc kinh doanh bán nội thất nhà tắm, so với những gia tộc giàu có nhiều đời, thì bọn họ chỉ là nhà giàu mới nổi.

Mà Lưu Lâm Lâm nổi tiếng ương ngạnh, làm đủ loại việc xấu, lúc này thấy cô ta la lối om sòm, lại nghe Nam Từ nói, thì mọi người ở đó đã cực kỳ xem thường cô ta.

Những người đứng gần cô ta vô thức lui về sau hai bước, giống như sợ bị ô ứ.

Lưu Lâm Lâm hoàn toàn không nghĩ tới Nam Từ lại diễn kịch như vậy, lại trông thấy ánh mắt của mọi người coi thường cô ta, lập tức có chút hoảng hốt.

“Cô nói láo! Rõ ràng là cô ức hiếp tôi! Cô đánh tôi nhiều như vậy mà chưa gì đã quên rồi sao? Cô còn kéo tôi rơi xuống nước! Là cô! Tất cả là do cô hết!”

Lúc này Chu Khởi cầm một cái khăn tắm sạch sẽ đi tới, cúi người khoác cho Nam Từ.

“Không sao chứ?”

Nam Từ lắc đầu, cũng không nhìn Chu Khởi, khoác khăn tắm lên người, cố hết sức đứng lên.

Cô nhàn nhật nhìn Luru Lâm Lâm.

“Trong CCTV đã chứng minh ai hùng hổ dọa người, mà tôi cũng không nói láo chuyện cô đổ rượu Champagne lên người tôi.”

Nói xong cô còn xòe váy ra, để cho mọi người thấy vết bẩn màu vàng trên áo.

“Cái váy này tôi cực kỳ thích, mà giá cả cũng rất đắt đỏ, hơn nữa lại là váy mẹ tôi tặng tôi. Mà ban nãy chỗ đó chỉ có mình tôi và cô, cô nghĩ tôi sẽ vu khống cô bằng cách tự đổ rượu lên váy mình sao?”

Nam Từ vừa nói vừa ghen, nhưng trong câu chữ đã nói rõ ý tứ... Cô coi trọng cái váy này hơn Luru Lâm Lâm, cô sẽ không hi sinh thứ cô thích chỉ để hăm hại Luru Lâm Lâm.

“Nói hay lắm!”

Ở nơi xa bỗng nhiên truyền đến giọng nói, một người phụ nữ trung niên đang chậm rãi đi tới.

Đội sau khi bà ta tới nơi này, Nam Từ hơi ngạc nhiên.

Đây không phải là người phụ nữ cô gặp ở khu mua sắm sao, bà là Chu phu nhân, cũng là mẹ của Chu Khởi?

Nghĩ tới đây, Nam Từ nhìn thoáng qua Chu Khởi.

Chu Khởi cũng bắt đầu đi, nhìn mẹ anh ta lại lên cơn ghen kịch, nhỏ tiếng nói: “Mẹ, mẹ lại làm gì nữa vậy.”

Bà Chu khoát tay, giống như không thêm đề ý đến trang phục của mình, nói thẳng: “Trước đó tôi có đi đến khu mua sắm, vị tiểu thư nhà họ Luru chỉ vào mặt tôi nói tôi là đồ nhà quê, còn nói tôi nói tiếng nhà quê. Hôm đó cô ta chế giễu tiểu thư nhà họ Nam, còn nói cô bé lớn lên ở nông thôn, chắc chắn sẽ hiểu tiếng tôi nói, còn kêu con bé giúp tôi.”

Nói đến đây, bà Chu trào phúng quét mắt nhìn Luru Lâm Lâm một chút.

“Nhưng sự thật là, mặc dù tôi ăn mặc có chút quê mùa một chút, nhưng tôi không nói tiếng nhà quê, mà là tiếng Tây Ban Nha. Vị tiểu thư nhà họ Luru này còn không thể phân biệt đâu là tiếng địa phương đâu là tiếng nước ngoài nữa, vậy mà tôi không hiểu cô ta lấy sự tự tin ở đâu, còn nhắm vào con bé nhà họ Nam!”

Người ở chỗ này, ngoài những người có mối quan hệ thân thiết với nhà họ Chu ra, thì chưa ai từng gặp qua Chu phu nhân, chỉ biết bà ta là một người rất tinh nghịch, thường xuyên làm những chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Cho nên những lời bà ta nói khiến mọi người không tin lắm, dù sao bà ta ăn mặc quê mùa đi ra ngoài đường dạo phố thì... Cũng không phù hợp với một phu nhân.

Nhất là lúc này, Chu Khởi cũng lên tiếng.

“Lời mẹ tôi nói hoàn toàn là sự thật, hôm đó tôi cũng có mặt ở đó.”

Sau khi Chu Khởi lên tiếng xác nhận, mọi người lập tức tin một trăm phần trăm. Trong lúc nhất thời, Luru Lâm Lâm từ một tiểu thư ương ngạnh, lại có thêm cái danh nói láo.

Luru Lâm Lâm không chịu phục, cô ta không thể chọc vào nhà họ Chu, nhưng Nam Từ lại khác. Trước đó Luru Lâm Lâm biết Nam Từ vừa mới đến nhà họ Nam, tâm tình vốn đã ngửa ngậy, nên cô ta muốn khi dễ Nam Từ một chút, chắc hẳn nhà họ Nam cũng không quản mấy chuyện này, huống chi cô ta chơi thân với Nam Châu, nếu như có chuyện gì thì cô ta cũng có thể cầu cứu Nam Châu.

Nghĩ đến đây, Luru Lâm Lâm cảm thấy yên tâm.

Cô ta hung tợn trừng mắt Nam Từ, nói: “Tôi không muốn nhắc đến chuyện trước kia, tôi chỉ muốn nói chuyện ngày hôm nay! Cô dám thề là cô chưa từng ra tay đánh tôi?! Cô...”

“Nếu có bị đánh thì cũng là do cô tự tìm.”

Tần Dư vốn chỉ đứng bên ngoài xem náo nhiệt, không muốn xía vào, nhưng anh ta nhìn thấy Nam Từ phát run, co ro trong khăn tắm, lại nhìn thái độ Luru Lâm Lâm quá đáng ghét, suy nghĩ nửa ngày cuối cùng quyết định lên tiếng.

Mọi người đứng gần anh ta đã di chuyển ra hai bên, anh ta xuất hiện với bộ dáng rất lưu manh.

“Tôi không biết Nam tiểu thư có ra tay đánh cô hay không, nhưng nếu như Nam tiểu thư có ra tay thì tôi cũng hiểu được. Dù sao cũng không phải ai chịu được việc bị người khác nhục mạ mình.”

Nói xong, anh ta quay người cúi chào cung kính với Nam lão gia tử và chủ tịch Chu.

“Lúc này tôi hỏi Nam tiểu thư có cần rượu hay không, vừa mới lên tiếng thì Lưu tiểu thư đi tới, thái độ rất khinh thường, nhục mạ tôi là người nghèo hèn, còn nói Nam tiểu thư cũng nghèo hèn giống như tôi, cho nên đừng chung một chỗ rất hợp.”

Tần Dư rất thông minh, anh ta không nói ra câu nói kia của Lưu Lâm Lâm, cũng không nhắc đến chuyện mập mờ giữa anh ta và Nam Từ, nhưng mọi chuyện lại rất hợp lý.

Sau khi anh ta nói xong, đến người bình tĩnh nhất cũng không nhịn được, bắt đầu nhỏ tiếng bàn luận.

Bà Chu càng nhúu chặt mày, càng thêm chán ghét Lưu Lâm Lâm.

Ông Lưu nhìn thấy tình thế bị đảo ngược, cũng bị dọa đến mức không dám thở, chợt cảm thấy lo lắng.

Lưu Lâm Lâm nói không lại, chỉ có thể không ngừng gân cổ lên cãi, trong câu từ cũng tràn đầy sự nhục mạ.

Chủ tịch Chu đột nhiên lên tiếng, nói với ông Lưu: “Tổng giám đốc Lưu, không phải mới này cậu còn muốn đòi lại công bằng sao? Bây giờ có phải cậu cũng nên trả lại sự công bằng cho nhà họ Nam chứ?”

Ông Lưu nhìn chủ tịch Chu, lại nhìn Nam lão gia tử, lập tức cảm thấy bầu trời sụp đổ, trong một khoảnh khắc thật sự muốn bóp chết con gái mình.

“Chỉ bằng... Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện kỹ càng một chút?”

~

Sau khi mọi người tản đi, trong lòng Nam Từ mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Cô đang định tìm toilet, nhưng lúc trên đường đi trông thấy Tần Dư và mấy người phục vụ đang dọn dẹp, nghĩ nghĩ hai giây đi về phía anh ta.

Thấy Nam Từ tới, khoe miệng Tần Dư ngoắc ngoắc, lại biến thành bộ dáng lưu manh.

Anh ta nhìn xung quanh, giọng nói trầm thấp: “Sao? Muốn tìm tôi hợp tác hả?”

“...”

Nam Từ có chút bất đắc dĩ, nhìn anh ta hai giây, nói: “Tôi tới cảm ơn anh, lúc này tôi thật sự bất ngờ khi thấy anh lên tiếng giúp tôi.”

Nghĩ nghĩ, cô lại bổ sung: “Hôm nay anh giúp tôi, chuyện lúc trước coi như xóa bỏ, chỉ cần sau này anh đừng hại tôi, tôi cũng sẽ không quan tâm đến anh, chúng ta nước sông không phạm nước giếng.”

Tần Dư cười cười, cố ý đụng đụng gót chân cô, giống như là đang nói chuyện rất thân mật.

“Đừng, tôi ra mặt giúp cô lần này vô tình đã đắc tội với Nam Châu, sau này cô ta không hợp tác với tôi nữa thì làm sao.”

“...”

Ở phía đằng xa, Chu Khởi đang gọi điện thoại, tay còn lại kẹp điều thuốc.

Ánh mắt anh ta tùy ý đánh giá cặp nam nữ đứng cách đó không xa, lúc mờ miệng còn mang theo chút hương vị cười trên nỗi đau của người khác.

“Nói thật với tớ đi, có phải cậu có hứng thú với cô bé kia không?”

Đầu bên kia điện thoại không phải ai khác, mà chính là Hoắc Lâm.

Trước đó Chu Khởi nhận được điện thoại của Hoắc Lâm, anh ta có chút kinh ngạc.

Phải biết là Hoắc tam thiếu bình thường hiếm khi chủ động liên lạc với bạn bè, cho dù có công việc cũng sẽ để trợ lý liên lạc.

Cho nên lúc nhìn thấy số điện thoại của Hoắc Lâm, anh ta còn tưởng mình hoa mắt.

Anh ta còn tưởng chuyện gì, chưa kịp lên tiếng thì bên kia Hoắc Lâm đã lên tiếng trước.

“Con bé nhà họ Nam đang ở nhà cậu, cậu lập tức đi tìm đừng để ai bắt nạt cô bé.”

Kiểu nói không đầu không đuôi, Chu Khởi hoàn toàn không kịp phản ứng. Nhưng anh ta vẫn nghe Hoắc Lâm, đi tìm người.

Kết quả, anh ta vừa tìm ra Nam Từ là lúc cô đang kêu cứu.

~

Hoắc Lâm cũng không quá để ý tới lời trêu chọc của Chu Khởi, yên lặng vài giây, nói: “Cô bé có bị thương ở đâu không?”

“Sao mà bị thương được, cùng lắm là chỉ uống vài ngụm nước.”

Chu Khởi nói xong, vẫn chưa từ bỏ ý định, lại nói: “Mà nè, tớ cũng nhắc nhở cậu, nếu cậu thật sự thích người ta, thì tranh thủ cơ hội đi. Tớ thấy cô bé nhìn còn rất nhỏ tuổi, nếu như cậu không chủ động, thì chưa biết chừng sẽ có nam sinh trẻ trung nào đó cướp trước đó. Hôm nay còn có tiểu soái ca ra mặt giúp cô bé nữa đấy nhé.”

Chu Khởi có ý không nói ra thân phận của Tần Dư, chỉ là muốn Hoắc Lâm hiểu lầm, nhanh chóng hành động.

Hình tượng của Hoắc Lâm cực kỳ chừng mực ưu nhã, anh và Thẩm Mộ Ngan giống y như nhau, có chuyện gì cũng đều giấu trong lòng. Chỉ có một điều không giống, có lẽ là bề ngoài Hoắc Lâm trông rất kiệt xuất, còn Thẩm Mộ Ngan lại trông rất nghiêm túc khó chịu.

Cho nên Chu Khởi cực kỳ chờ mong hai người bạn mình sẽ trở thành cái dạng gì nếu như bị mất khống chế, nhưng cũng đáng tiếc là cho đến bây giờ vẫn chưa thấy qua.

Lúc này anh ta bỗng nhiên bắt được cái đuôi hổ, làm gì có chuyện anh ta dễ dàng bỏ qua được?

Hoắc Lâm nghe thấy “Tiểu soái ca” rồi “Nam sinh trẻ tuổi”, đáy lòng có chút lạnh đi, nhưng giọng điệu vẫn mang vẻ điềm tĩnh như cũ.

“Chắc chắn cô bé sẽ không thích.” Coi như cô có thích, thì anh sẽ có rất nhiều biện pháp loại trừ.

Nhưng bây giờ, điều quan trọng nhất vẫn là ý tứ trong lòng anh.

Chỉ là...

Hoắc Lâm nhìn lướt trên bàn làm việc một cái, khoe môi khẽ nhếch, vẽ ra một nụ cười khiến người ta sợ hãi.

Chỉ là, trong tích tắc, anh giống như đã xác định được tâm tư của mình.

~

Sau khi Nam Từ nhận lại túi xách, ngay lập tức tìm điện thoại di động.

Màn hình đã tắt, máy ghi âm cũng tự động ngắt.

Cô cũng không quan tâm, dù sao mục đích xử lý Lưu Lâm Lâm cũng đã đạt được, nên đoạn ghi âm trước đó cũng không còn ý nghĩa.

Cô tùy ý mở điện thoại di động, muốn dọn dẹp một chút, lúc nhấn vào cuộc gọi gần đây, thì hiện ra một dãy số lạ, mà số điện thoại này lại nằm trong phím tắt #1 trong điện thoại của cô.

Hơn nữa, số điện thoại này...

Đáy lòng cô hơi căng thẳng, bắt đầu suy đoán.

Cô dừng lại một chút, nhấn vào dãy số.

Hai ba giây sau, đã được kết nối.

Giọng nói trầm thấp vang lên trong điện thoại, mang theo giọng điệu lạnh lùng khiến cô lạnh cả sống lưng.

“Cô bé khiến tôi rất vui đó.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Editor: Trà Đá.

Nam Từ nghe thấy giọng nói của Hoắc Lâm, cả người đều ngơ ngẩn.

Cô chưa từng lưu số điện thoại của Hoắc Lâm, càng không bao giờ nói số điện thoại của mình cho anh biết, cho nên rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Tại sao số điện thoại của Hoắc Lâm lại nằm trong phím tắt #1 của cô?

Chẳng lẽ đêm đó tại biệt thự của anh, lúc cô ngủ anh đã trộm gài số điện thoại của anh lại?!

Nghĩ tới đây, Nam Từ không ngừng nhớ lại lần đầu cô mảy mò điện thoại, có tải mấy phần mềm chụp ảnh, cô lại còn tự sướng chụp với tai mèo tai thỏ... Còn làm những điệu bộ đáng yêu nữa chứ...

Không thể nghĩ nổi nữa, Nam Từ kịp thời dẹp những suy nghĩ bát nháo qua một bên, hít sâu một hơi, mở miệng: “Hoắc tiên sinh?”

Hoắc Lâm ở bên kia cười cười, giống như là sự vui vẻ thật sự phát ra từ đáy lòng.

“Sao bây giờ lại ngoan vậy? Bộ dạng giờ nhanh múa vuốt lúc nãy đâu rồi?”

Hai mắt Nam Từ trừng lớn.

Anh nghe thấy được!

Cô còn cho là mình nhấn nút ghi âm, lại không ngờ lại chính là nhấn số điện thoại của anh, mà anh lại không trực tiếp cúp máy, cứ như vậy kiên nhẫn nghe tiếp!

Nam Từ khẽ cắn môi, thần kinh căng đến mức không chịu được nữa.

Hoắc Lâm là người cực kỳ nguy hiểm, trước đó cô vô tình gặp phải anh, biết toàn bộ con người thật sự của anh, hoàn toàn có sự bài xích đối với anh.

Cô chỉ muốn tránh xa khỏi anh, cũng muốn cho anh biết, cô chỉ là một cô bé đáng thương, cực kỳ yếu đuối, cho nên mới giả vờ bày ra bộ dáng mạnh mẽ.

Mục đích của cô là muốn anh thấy cô không có gì ngoài bộ dáng yếu đuối đáng thương, anh nên quên cô đi thì hơn.

Có thể kế hoạch của cô không như mong đợi, anh cũng đã nghe được đoạn cô phản kích Lưu Lâm Lâm.

Anh có lẽ sẽ cảm thấy cô chính là một người không trong ngoài không giống nhau, bằng mặt mà không bằng lòng?

Nếu như Hoắc Lâm thật sự để ý đến hình tượng bên ngoài của bản thân, không muốn để người khác biết được bộ mặt thật của mình, vậy thì cô có lẽ bị anh nhắm làm mục tiêu để dạy dỗ?

Càng nghĩ càng loạn, cuối cùng, Nam Từ vô thức muốn đấu với anh tới cùng.

Mặc dù không thấy người đối diện, nhưng cô vẫn cố giả dạng làm bộ bình tĩnh, nói: “Sao? Ngài muốn gì?”

Hoắc Lâm không hề bực bội bởi giọng điệu của cô, anh nhẹ nhàng nói: “Nếu tôi nhớ không lầm thì cô là người chủ động gọi điện thoại cho tôi trước mà?”

“Ngài biết rõ chuyện gì xảy ra mà!”

Nam Từ cắn răng, trong lòng không ngừng mắng anh, rõ ràng anh lén lưu số điện thoại của anh vào phím tắt trong điện thoại cô, bây giờ dựa vào cái gì mà nói như vậy!

Sau đó cô không muốn lãng phí miệng lưỡi với anh, dừng một chút, rồi mở miệng:

“Chuyện lần này là do tôi không kiểm tra, tôi nhận lỗi. Nhưng chúng ta coi như huề nhau, tôi biết bí mật của ngài, ngài biết bí mật của tôi. Chỉ bằng chúng ta coi như bị mất trí nhớ đi, quên những chuyện này, chúng ta nước sông không phạm nước giếng.”

Đầu bên kia, Hoắc Lâm nghe xong, lòng mảy mò hơi nhướn.

“Cô đang uy hiếp tôi?”

“Không phải uy hiếp, mà là giao dịch.”

Nam Từ mấp máy môi, cố gắng để giọng nói mình thật bình tĩnh, nhưng trái tim cô đã nhảy lên tận cổ họng rồi.

“Tôi biết ngài sợ tôi nói chuyện lúc trước ra khiến hình tượng kinh doanh của ngài bị đổ vỡ. Chuyện ngày hôm nay ngài đã bắt được thóp của tôi, thì coi như chúng ta đều nắm được điểm yếu của đối phương, nên tôi muốn mỗi người lùi một bước, không nên làm phiền cuộc sống của nhau, được chứ?”

Nam Từ cảm giác thái độ của mình đã hết sức thành khẩn, nhưng không ngờ Hoắc Lâm nghe xong lại nhẹ giọng cười gằn một tiếng.

Giống như đang vui vẻ, lại giống như đang chế giễu cô chỉ là một cô nhóc không biết tự lượng sức mình, lại dám đàm phán với anh.

Giọng của anh truyền tới từ đầu bên kia, có chút lười biếng, lại có chút đùa giỡn.

“Vậy cô cứ tự nhiên nói ra.”

“...”

“Chỉ là tôi rất ghét bị người ta uy hiếp.”

“...”

“Cho nên nếu cô phạm sai lầm, thì nhớ lần trước tôi nói gì không? Làm sai thì phải bị phạt.”

Anh cố ý dừng một chút, lúc mở miệng, giọng nói của anh rất trầm thấp êm tai mặc dù cách mấy ngàn vạn cây số:

“Ngoan, chờ tôi về phạt cô.”

~

Sau khi cúp điện thoại, Nam Từ vẫn chưa hoàn hồn.

Câu cuối cùng Hoắc Lâm nói có phải là uy hiếp cô không?

Sao cô lại cảm thấy trong giọng nói của anh nghe vừa mập mờ vừa thân mật?

Đáng sợ nhất là sau khi cúp máy, trong đầu cô lập tức xuất hiện gương mặt Hoắc Lâm, khiến cô bị hù dọa.

Cô chắc chắn điên rồi, suy nghĩ Hoắc Lâm đối với cô...

Sau khi vứt bỏ những suy nghĩ lung tung của bản thân, cô vội vàng sửa sang khăn tắm trên người mình, khoác túi xách, chuẩn bị rời đi.

“Không sao chứ?” Chu Khởi hỏi.

Nam Từ lắc đầu: “Không sao, lúc này quên nói, cảm ơn anh đã cứu tôi.”

“Không có gì, Hoắc Lâm dặn dò tôi để ý đến cô.”

Nam Từ trừng mắt, có chút không dám tin.

Cô vô ý thốt ra: “Chú Hoắc?”

Chu Khởi hỏi lại: “Cô gọi cậu ta là chú?”

Nam Từ ý thức được, lúng túng, nhưng cũng đã quá muộn, nên chỉ gật đầu một cái.

Chu Khởi nhìn Nam Từ, trong lòng không nhận được mắng Hoắc Lâm cảm thú, anh thẳng thừng từ chối những cô gái xinh đẹp quyến rũ khác, nhưng lại chọn cô gái trong sáng này sao.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Hoắc Lâm đã rất lâu rồi mới gặp được một cô gái khiến anh rung động, trông cực kỳ bi thảm, nên Hoắc Lâm có biến thái thì cũng chấp nhận được.

Ai bảo bọn họ là bạn bè thân thiết như anh em làm gì!

Nghĩ đến đây, Chu Khởi không nhận được muốn giúp Hoắc Lâm.

“Cô gái nhỏ, thật ra Hoắc tam của chúng tôi rất đáng thương, từ nhỏ đã không được ba mẹ yêu thương, nên lớn lên bị mắc bệnh đa nghi, đừng nói đến chuyện trai gái. Cho nên nếu như cô chấp nhận cậu ấy, nói không chừng chính là mối tình đầu của Hoắc Lâm đó! Cô thử tưởng tượng xem, một đại ma vương biến thái, ở trên cao xem thường chúng sinh, nhưng rất cô đơn, lại bị cô thu phục... A, nghĩ đến đây cảm thấy rất thoải mái. Cô thấy sao?”

“...” Nam Từ nhìn Chu Khởi, có chút bất lực, “Chu tiên sinh, anh hiểu lầm rồi, tôi và chú Hoắc...”

“Hay để tôi nói thế này cho dễ hiểu, cô chấp nhận Hoắc Lâm, coi như giúp xã hội diệt trừ đi một nhân vật nguy hiểm, quên mình vì người, yêu thế giới. Đến lúc đó tôi và mấy anh em còn lại sẽ giúp cô, trực tiếp khắc lên mấy chữ nữ hùng cứu thế, thấy sao?”

“...” Nam Từ rất bất đắc dĩ, cũng không biết trả lời thế nào.

Đúng lúc này, Nam lão gia tử đi ra ngoài cùng với vài người, cô giống như tìm thấy phao cứu sinh, mau nói: “Chu tiên sinh, ông nội tôi ra rồi, tôi đi trước, hôm nào nói chuyện tiếp.”

Nói xong, không để cho Chu Khởi có cơ hội phản kháng, cô trực tiếp rời đi.

Chu Khởi nhìn theo bóng lưng cô rời đi, sờ sờ cằm.

Một lát sau, anh cầm điện thoại di động lên, mở Wechat, nhấn vào nhóm chat [Làm hại nhân gian].

Trong nhóm chat chỉ có bốn người, Chu Khởi, Hoắc Lâm, Thẩm Mộ Ngạn và Trần Tiến.

Nhưng ngày bình thường cơ bản chỉ có Trần Tiến nói nhảm một mình trong nhóm chat, Chu Khởi cũng hay trả lời lại, chỉ có Thẩm Mộ Ngạn và Hoắc Lâm rất hiếm khi tham gia vô cuộc trò chuyện.

Cho nên trong nhóm chat hầu như chỉ có Chu Khởi và Trần Tiến nói chuyện.

ZQ: Ai da, tớ vừa mới chào hàng cực lực Hoắc tam của chúng ta với nhị tiểu thư nhà họ Nam, kết quả người ta không thèm quan tâm. Xem ra Hoắc tam khiến con gái nhà người ta sợ hãi quá rồi đó.

Trần Tiến ở bên kia trả lời.

Trần Tiến tài tiến bảo: Nhị tiểu thư nhà họ Nam? Ai? Hoắc Lâm? Cậu không có nói sai người đó chứ?

ZQ: Nghĩ sao, tớ không giống cậu đâu.

Trần Tiến tài tiến bảo: ???

ZQ: Thôi, nói chuyện với cậu chán quá đi, không có ý kiến thảo luận gì hết.

Trần Tiến tài tiến bảo: ?

Chu Khởi vừa định cất điện thoại, không ngờ có người trả lời trong nhóm chat.

Anh ta nhìn chăm chú một chút, còn cho là mình hoa mắt.

Kết quả phát hiện ra người trả lời là Hoắc Lâm!

Hoắc Lâm: Đừng có trêu chọc người của tớ.

Chu Khởi ở bên này chắc chắc hai tiếng, ngón tay động động mấy lần, nhanh chóng trả lời.

ZQ: Ai là người của cậu?

~

Hoắc Lâm không nói chuyện nhiều trong nhóm chat, tắt điện thoại, quay người gọi trợ lý.

Trợ lý đi vào: “Ông chủ.”

Hoắc Lâm không ngẩng đầu, trực tiếp nói: “Mấy ngày tới phái người để ý con gái nhà họ Lưu một chút, không được để cô ta gây chuyện.”

“Ý ông chủ là gây chuyện với Nam nhị tiểu thư?”

Hoắc Lâm lạnh lạnh nhìn anh ta một cái, nói: “Sao?”

Trợ lý không bị thái độ của anh hù dọa, ngược lại bắt đầu nịnh nọt: “Ông chủ, ngài đối với Nam nhị tiểu thư rất tốt, nếu tiểu thư biết ngài làm những chuyện này vì tiểu thư, thì tiểu thư nhất định sẽ rất cảm động.”

“Muốn chết hả?”

Mặc dù Hoắc Lâm hù dọa, nhưng giọng điệu lại không giống vậy, hơn nữa trợ lý cũng hiểu khá rõ ông chủ mình, từ thần thái cũng có thể nói tâm tình Hoắc Lâm đang rất tốt.

Trợ lý nghĩ thầm xem ra lúc nãy mình đoán đúng quá.

Cuối cùng, Hoắc Lâm nói với trợ lý: “Ra ngoài đi.”

Sau khi trợ lý rời khỏi phòng, anh cũng không xem tài liệu nữa, mà đi đến trước cửa sổ, ánh mắt nhìn về phía xa.

Bây giờ chỗ anh đang là đêm khuya, bên ngoài màn đêm đã buông xuống, nhà nhà bật đèn khiến cảnh sắc về đêm cực kỳ rục rờ.

Hoắc Lâm nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, thần sắc càng khó đoán.

Cô gái nhỏ dám lên tiếng đàm phán với anh, cái gì mà nước sông không phạm nước giếng, cô cho là tùy tiện nói vài câu đã có thể đuổi anh đi được sao.

Thật sự là ngậy thơ.

Giữa bọn họ, cô không phải người bắt đầu, càng không thể là người kết thúc.

Anh đã quyết định, thì sao cô thoát nổi đây?

A, kiếp sau đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Tam thiêu: Kiếp sau cũng không thể, sinh là con thỏ của anh, thì chết cũng là con thỏ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Editor: Trà Đá.

Lúc Nam Từ ngồi xe về nhà họ Nam, tâm tình còn có chút không yên.

Cô không ngừng nghĩ về đoạn hội thoại trước đó với Hoắc Lâm, cảm xúc cũng không khống chế nổi lộ ra ngoài.

Nam lão gia từ phát hiện thấy cô không thích hợp, nhưng cho là cô vẫn còn suy nghĩ về chuyện xảy ra ở nhà họ Chu, cũng không để ý, thậm chí về mặt hiền lành an ủi cô vài câu.

“Tiểu Từ, ông nội biết con chịu khổ, con bé nhà họ Luru cũng quá ngang ngược vô lý, khiến con chịu uất ức. Ông nội cũng đã nói chuyện với ba con bé, đòi công bằng lại cho con, nhà họ Luru cũng để chúng ta rất nhiều hạng mục, cho nên con đừng suy nghĩ chuyện này nữa.”

Đáy lòng Nam Từ lạnh lùng chế giễu, giúp cô đòi lại công bằng?

Coi như sau khi biết cô bị Luru Lâm Lâm “Úc hiếp”, bọn họ cũng đã bí mật đàm phán xong, không phải cũng chỉ là lợi ích đôi bên thôi sao?

Ngày hôm nay may là cô đã dạy dỗ Luru Lâm Lâm, bằng không thì nhịn nữa lại khiến cô ta được nước lấn tới.

Với lại, nhìn thần sắc của ông nội cô, không khó đoán ra, ông và ba của Luru Lâm Lâm nhất định đàm phán không tệ, chắc chắn ông cũng đã lấy không ít lợi về phần mình.

Nghĩ nghĩ, cô quay lại nhìn Nam lão gia từ, miễn cưỡng cười cười.

“Con không sao đâu ông nội, con biết nặng nhẹ, không nên gây thêm phiền toái cho nhà họ Nam nữa.”

Nam lão gia từ đương nhiên nhìn ra biểu hiện mất tự nhiên của cô, khẳng định trong lòng cô không cam tâm, nhưng lại giả vờ không sao, đứa bé này từ lúc tới nhà họ Nam luôn khiến ông bất ngờ, cũng biết đúng mực, cho nên cho dù cô có không phục thì cũng không làm chuyện gì quá đáng.

Dù sao, ông cũng nên giáo huấn cô một chút, đều là người nhà họ Nam, phải đặt lợi ích nhà họ Nam lên hàng đầu.

Ông nhìn cô vừa hiền lành vừa cười cười, nói: “Con hiểu là được rồi, con là đứa nhỏ rất thông minh, cũng không cần ông nội chỉ dạy gì thêm. Hôm nay ông nội dẫn con đi dự tiệc, là muốn cho hơn nửa những gia tộc ở thành phố này biết rõ thân phận của con, bắt đầu từ ngày mai, tất cả mọi người sẽ biết đến nhị tiểu thư nhà họ Nam, cho nên con ra ngoài phải chú ý đến lời nói của mình, nhớ chưa?”

Nam Từ ngoan ngoãn gật đầu.

~

Hôm sau đến lớp múa, các vũ sư đều nhìn Nam Từ với ánh mắt coi trọng hơn rất nhiều.

Lúc nhà họ Nam chưa công khai thân phận cô, thì các vũ sư chỉ nghĩ Nam Từ là người thân ở tạm nhà họ Nam.

Bởi vì... Các vũ sư cũng chưa từng gặp một tiểu thư 20 tuổi mới đến lớp múa võ lòng.

Có thể tối hôm qua các cô mới nghe đến tin tức Nam Từ chính là nhị tiểu thư nhà họ Nam lúc nhỏ đi lạc, trong khoảng khắc đó, trong lòng các cô nổi lên những gợn sóng không nhỏ.

Đại đa số người cảm thấy may mắn, vì trước đó cũng chưa từng trào phúng hay khinh miệt cô, bằng không thì coi như đã vô tình đắc tội với người nhà Nam.

Các cô đồng thời cũng nghe được chuyện của Lưu Lâm Lâm.

Các vũ sư cơ bản đã không hài lòng Lưu Lâm Lâm, hôm nay lập tức biểu hiện ra bên ngoài, mà những cô gái khác bị Lưu Lâm Lâm bắt nạt trước đó, lập tức tụ tập chằm chọc Lưu Lâm Lâm.

Nhưng hôm nay Lưu Lâm Lâm không dám gây sự, hôm qua ba cô ta đã cảnh cáo, cho nên cô ta có muốn bắt nạt người khác, cũng phải lựa quả hồng nào mềm một chút.

Cô ta dạo một vòng, cuối cùng cố định ánh mắt lên cô gái đang đứng uống nước.

Cô ta giơ tay đánh “Bộp” một phát, ly nước trong tay đối phương đổ ra sàn nhà.

Bầu không khí trở nên căng thẳng, mà cô gái bị gạt đổ ly nước cũng bình tĩnh trừng Lưu Lâm Lâm, trên người tỏa ra khí chất lạnh lùng.

“Cô muốn gì?”

Lưu Lâm Lâm chưa từng thấy cô gái đó kể về chuyện trong nhà, cho nên lúc này chắc chắn cô gái đó xuất thân từ gia đình bình thường, nên Lưu Lâm Lâm cũng không che giấu, cứng đầu nói: “Không muốn gì hết, chỉ là nhìn cô ngứa mắt quá.”

Nam Từ vốn không muốn xía vào, nhưng nhìn thấy Lưu Lâm Lâm quá đáng, mà cô lại có ấn tượng rất tốt với cô gái đó, cho nên nghĩ nghĩ, lên tiếng:

“Lưu Lâm Lâm, đừng có quá đáng.”

Lưu Lâm Lâm liếc cô: “Liên quan gì đến cô?”

Nam Từ còn định nói gì đó, nhưng lại bị cô gái kia giơ tay ngăn lại.

Cô ta lẳng lặng nhìn Lưu Lâm Lâm, mặt không thay đổi: “Nhìn ngứa mắt thì có thể làm gì thì làm sao?”

Nói xong, cô gái hung hăng tát Lưu Lâm Lâm một bạt tai!

Lưu Lâm Lâm bị đánh bất ngờ, lùi về sau hai bước, suýt nữa ngã ra sàn.

Ở đây phần lớn người đứng xem nào nhiệt đều không kịp phản ứng, chỉ có hai cô gái đứng trong góc lúc này cười chế giễu, nhìn Lưu Lâm Lâm giống như một con kiến không biết tự lượng sức mình.

Mà cô gái kia, sau đi đánh người xong cũng chỉ hơi hệt phui tay: “Tôi đánh cô cũng chỉ vì trông cô ngứa mắt quá.”

Lúc này, Nam Từ lập tức ngưỡng mộ cô gái kia, cô cảm thấy trước đó cô dạy dỗ Lưu Lâm Lâm cũng đủ rồi, ai dè hôm nay còn đụng phải thứ dữ hơn.

Chẳng hiểu sao cô muốn kết bạn với cô gái đó!

Mà sau khi Lưu Lâm Lâm hoàn hồn, cũng kịp phản ứng, sắc mặt lập tức trở nên dữ tợn.

“Cô bị điên hả, cô lấy thân phận gì mà dám đánh tôi?”

Nói xong, cô ta muốn động thủ. Nam Từ đứng một bên muốn giúp đỡ, nhưng lại bị cô gái kia ngăn lại.

Chỉ thấy cô gái kia nắm lấy cổ tay Lưu Lâm Lâm, hung hăng bẻ tay cô ta, hất Lưu Lâm Lâm ngã ra sàn giống như vứt một đồng rác.

Lần này Lưu Lâm Lâm không đứng vững, ngã sòng xoài ra sàn, mất cá chân cũng bị trật đến mức đau đến phát khóc.

Cô gái kia nhìn Lưu Lâm Lâm cách khinh bỉ, lạnh nhạt nói: “Lưu thị dạo gần đây buôn bán tốt chứ? Nếu như không đủ tiền trả thuốc men, thì cứ qua bên nhà họ Đường tìm tôi.”

Lưu Lâm Lâm và phần lớn người ở đó đều ngẩn người, trừ các vũ sư thì các cô gái khác đều giật nảy mình.

Các cô còn tưởng cô gái này không phải con gái nhà giàu, nhưng không ngờ lại là con cháu nhà họ Đường! Phải biết là nhà họ Đường nắm gần một phần tư bất động sản của cả nước! Với thành phố này tắc đất tắc vàng, thì có hơn phân nửa tòa nhà là của nhà họ Đường.

Ngược lại, Nam Từ lại không hiểu rõ về nhà họ Đường, nhưng có thể nhận ra trong giọng nói của đối phương không phải nhân vật tầm thường. Trong lúc nhất thời có chút ngại kết bạn.

Nhưng cô cũng không ngờ, sau khi kết thúc giờ học, tiểu thư nhà họ Đường lại chủ động tới nói chuyện với cô.

“Tôi biết cô là Nam Từ, tôi tên Đường Uyên.”

Nam Từ ngẩn người, một lát sau, gật gật đầu: “Chào.”

“Sau này tôi sẽ bảo kê cho cô, Lulu Lâm Lâm có làm gì cô thì cứ tìm tôi, mà qua lần này tôi nghĩ cô ta không dám tìm cô kiếm chuyện đâu.”

Nam Từ không hiểu lắm, sao Đường Uyên lại giúp cô.

Giống như đọc hiểu nét mặt của cô, Đường Uyên lên tiếng: “Trần Tiến, biết chưa?”

Nam Từ cẩn thận nhớ lại một chút, lắc đầu.

Đường Uyên thấy thế, không khỏi nhún mày: “Gì vậy, anh ta cũng không biết cô, vậy sao anh ta lại nói tôi để ý cô làm gì?”

Nói xong, lại bổ sung: “Thôi được rồi, để tôi hỏi anh ta.”

Nói xong Đường Uyên định đi, Nam Từ suy nghĩ một giây, gọi Đường Uyên lại.

“À thì... Tôi có thể kết bạn Wechat với cô được không?”

Đường Uyên cũng thoải mái, trực tiếp lấy điện thoại di động ra kết bạn Wechat với Nam Từ.

Sau khi xong xuôi, Nam Từ không dám lãng phí thời gian của Đường Uyên nữa, trực tiếp đi cùng cô ta ra khỏi lớp học múa.

Mà cách đó không xa là Lulu Lâm Lâm đang cà nhắc đi tới, đúng lúc thấy hai người rời đi, lại bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô ta vừa mới biết thân phận của Đường Uyên, cũng biết thế lực nhà họ Đường và nhà họ Nam không sai biệt lắm, không dễ chọc vào.

Nhưng cô ta không nuốt trôi cục tức này, trước kia cô ta được mọi vây quanh nịnh bợ, từ khi Nam Từ xuất hiện thì thế giới của cô ta cũng thay đổi!

Đúng! Tất cả đều tại Nam Từ!

Nếu không phải vì Nam Từ, thì chị Nam Châu sẽ không bị điều đi Nam Phi.

Nếu không phải vì Nam Từ, cô ta cũng không bị xấu mặt trước mọi người, còn bị đánh cho một trận.

Lại càng không xảy ra sự tình ngày hôm nay!

Càng nghĩ càng điên máu, trên đường về nhà, cô ta cũng không thể nguôi giận.

Thế là việc đầu tiên khi về nhà, cô ta lập tức gọi điện thoại cho Nam Châu.

Thái độ của Nam Châu vẫn bình thường với cô ta, giọng điệu rất thân thiết, quan tâm.

“Lâm Lâm.”

Cô ta nghe thấy, mũi cay cay, cảm thấy uất ức: “Chị Nam Châu, em... Em rất thâm, hu hu...”

Mặc dù Nam Châu ở tận Nam Phi xa xôi, nhưng những chuyện trong nước, nhất là chuyện của Nam Từ vẫn rất quan tâm, cho nên Lulu Lâm Lâm có bộ dạng thâm thê thế nào thì cô ta cũng đã biết rồi.

Nhưng Nam Châu vẫn giả ngu, hỏi: “Sao vậy, Lâm Lâm, ai bắt nạt em?”

“Còn không phải em gái đáng ghét kia của chị sao! Chị Nam Châu, con nhỏ đó rất phiền, không chỉ hại chị bị điều đi Nam Phi, còn khiến em trông thâm thê nữa! Lần trước em đã nói với chị mấy tấm hình... Em không nhìn được nữa, em phải tung ra ngoài! Em muốn cho con nhỏ đó một bài học!”

Lần trước cô ta có nói cho Nam Châu về chuyện cô ta đánh ngất Nam Từ, sau đó vứt Nam Từ vào nhà vệ sinh nam, còn cởi đồ của Nam Từ rồi chụp hình lại nữa.

Nhưng lúc đó cô ta không phải hận Nam Từ nghiêng răng nghiêng lợi như bây giờ, và mấy tấm hình chỉ là lấy lòng Nam Châu, nhưng bây giờ đã không

giống như trước, cô ta bị hại đến mức bi thảm như vậy, thì cô ta không muốn nhin nữa.

Nam Châu nghe xong, cau mày.

Mấy tấm hình của Nam Từ cô ta đã xem qua, nhưng lại có tính toán của riêng mình.

Bây giờ Nam Từ còn chưa đụng gì đến lợi ích của cô, mặc dù cô ta rất ghét Nam Từ, nhưng cũng biết nặng nhẹ.

Nam Châu lưu những tấm hình kia lại, cũng vì muốn chuẩn bị kế hoạch dự phòng, một khi Nam Từ làm gì quá phận, thì cô ta sẽ dùng những tấm hình đó uy hiếp Nam Từ.

Ông nội lúc nào cũng đặt lợi ích của nhà họ Nam lên đầu, bây giờ Lưu Lâm Lâm vì một chuyện nhỏ mà đã muốn tung hình ra ngoài sao? Chẳng phải là muốn liên lụy nhà họ Nam sao?

Mà hiện tại hôn ước giữa nhà họ Nam Hoắc vẫn còn đó, nếu như Nam Từ bị hủy hoại, thì không phải cô sẽ bị gả cho con ma bệnh kia sao?

Nghĩ tới đây, cô ta ôn tồn khuyên bảo Lưu Lâm Lâm, bảo không nên vì tức giận động thủ, chờ cô ta về rồi tính tiếp.

Lưu Lâm Lâm nghe thấy Nam Châu nói vậy, trong lòng lập tức lạnh đi rất nhiều, cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa, tùy tiện nói vài câu rồi cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, cô ta lập tức cười lạnh một tiếng.

“Nam Châu à, có phải cô nghĩ tôi ngu đến mức nghe lời cô, đợi cô về sao? A, lần này cô không giúp tôi, thì cũng đừng trách tôi không nể tình chị em bao lâu nay.”

Cô ta thấp giọng nói ra, ánh mắt càng ngày càng lạnh.

Nam Từ, cô chờ thanh danh của cô bị hủy hoại đi.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Editor: Trà Đá.

Lời editor: Tự nhiên chương này dài đã man, nhưng mà tui không muốn cắt ra, nên đăng lên hết cho cả nhà coi cho đã ==))

Hành động của Lưu Lâm Lâm rất nhanh, buổi tối hôm đó lập tức nhắn tin cho trang giải trí nổi tiếng nhất cả nước, nhưng mà không biết đối phương có cảm thấy cô nói láo hay không, mà đến ngày thứ hai cô ta vẫn chưa thấy câu trả lời từ đối phương.

Vậy là cô ta quyết định tăng giá cả, dù sao cô ta cũng chẳng tiền, chỉ là muốn tung ảnh chụp của Nam Từ lên báo thôi.

Cô ta gọi đi mười mấy tấm hình, có thể tưởng tượng ra Nam Từ sẽ thảm hại đến mức nào.

Vừa tưởng tượng Nam Từ khóc lóc thảm thiết như thế nào, Lưu Lâm Lâm lập tức sung sướng.

~

Ở nước ngoài, Hoắc Lâm làm việc liên tục mấy đêm không nghỉ, trừ việc thời gian chênh lệch, thì anh vẫn mất ngủ hàng đêm.

Ngày hôm nay vừa đàm phán xong một hạng mục lớn, cực kỳ vất vả khiến anh có chút ứ rữ, nên đi ngủ một chút, nhưng lại không ngờ Lưu tiểu thư kia lại hành động.

Trợ lý cực kỳ nhứt đầu, anh ta sợ phải đánh thức ông chủ, nhưng chuyện này liên quan đến Nam nhị tiểu thư, nếu như không có chỉ thị của ông chủ, thì anh ta cũng không dám tùy tiện hành động, nếu như tiếp tục trì hoãn, bên kia có động tác gì mới thì đoán chừng anh ta sẽ bị ông chủ giết chết, còn vứt xác ra ngoài vũ trụ.

Cân nhắc tới lui, anh ta quyết định đặt bản thân vào vùng nguy hiểm, đi gọi ông chủ.

Hoắc Lâm ngủ cực kỳ nồng, cơ bản trừ hai đêm ôm Nam Từ ngủ, thì anh chưa bao giờ được ngủ say giấc.

Cho nên lúc trợ lý vừa mới đi tới, anh nghe thấy tiếng bước chân thì lập tức tỉnh lại.

Anh nhú mày, con người lạnh lùng mang theo khí thế mờ ảo, khiến da đầu trợ ký tê rần một hồi.

Anh ta đứng im cứng ngắc, không dám ngẩng đầu nhìn ông chủ, nói thẳng: “Ông chủ, vị Lưu tiểu thư kia thật sự ra tay với Nam nhị tiểu thư.”

Hoắc Lâm nghe thấy là chuyện liên quan đến Nam Từ, ý lạnh quanh thân giảm đi không ít.

Anh néo néo sóng mũi, hỏi: “Chuyện gì?”

Trợ lý vội vàng đưa ipad đến trước mặt Hoắc Lâm, sau đó chủ động lùi về sau hai ba mét.

Hoắc Lâm nhìn ảnh chụp, tinh thần cơ bản còn chút mệt mỏi bấy giờ hoàn toàn tỉnh táo.

Ngày đó anh gặp được Nam Từ, nhưng lúc cô tỉnh lại và trong bức ảnh là hai bộ dáng hoàn toàn khác nhau.

Khi đó, cô trông đáng thương bất lực, vành mắt đỏ hoe, thần sắc cầu cứu anh.

Mà trên tấm ảnh...

Cô đang co quắp như một món ăn trên bàn ăn, bị người ta bung đến trước mặt anh, chờ anh đến ăn.

Suy nghĩ đến đây khiến cô tà vọng trong xương tủy anh dâng lên, Hoắc Lâm nhìn chăm chăm bức ảnh, ánh mắt càng ngày càng nặng.

Anh muốn một mực giữ cô trong lòng bàn tay anh, muốn khóa giam cô lại trong phòng của mình.

Anh muốn cô chỉ khóc và cười với một mình anh.

Anh muốn hung hăng chiếm hữu cô không ngừng nghỉ.

Ánh mắt Hoắc Lâm vẫn trông bình tĩnh, cho nên trợ lý cũng không phát hiện ra điều gì không đúng.

Nhưng mà một lúc sau, anh ta hỏi Hoắc Lâm: “Ông chủ, bước tiếp theo...”

Ánh mắt Hoắc Lâm không rời khỏi màn hình ipad, hỏi không cảm xúc: “Cậu xem qua ảnh chụp rồi hả?”

Trợ lý kinh hãi, liên tục lắc đầu: “Không có! Không có!”

Anh ta không nói láo, trước đó anh ta bố trí người theo sát mọi hành động của Lưu Lâm Lâm, cho nên cô ta có động tác gì thì trợ lý sẽ được biết ngay lập tức.

Lúc đó anh ta có mở file ảnh ra, nhưng vừa kéo đến bức thứ nhất, thấy đầu vai Nam Từ lộ ra, sau đó là một mảng da trắng như tuyết bày ra, anh ta đã cảm thấy tình huống nhất định không đúng.

Anh ta biết ông chủ nhà mình lần đầu tiên để ý đến một cô gái, mà ông chủ lại đáng sợ như vậy, anh ta làm sao dám tùy tiện xem đây!

Hoắc Lâm nhìn trợ lý một lúc lâu, cuối cùng cũng không nói gì thêm, chỉ thuận miệng nói: “Gởi hết tất cả hình ảnh qua mail cho tôi, sau đó cậu cũng xóa hết đi.”

Dừng một chút, còn nói: “Hack hết tất cả thông tin thiết bị của Lưu Lâm Lâm, phải chắc chắn hình ảnh của Nam Từ không xuất hiện nữa.”

Trợ lý nghĩ nghĩ, hỏi: “Vậy lỡ như cô ta lưu trong USB thì sao ạ?”

Hoắc Lâm liếc anh ta một chút, cười cười, đáy mắt có chút nguy hiểm.

“Vậy để tôi làm việc thay cậu nhé?”

Trợ lý đâu dám lên tiếng nữa, tranh thủ thời gian lắc đầu, sau đó đi ra ngoài nghĩ biện pháp.

Sau khi rời khỏi phòng, anh ta ý thức được có gì đó không thích hợp.

Thường những chuyện quan trọng, ông chủ nhất định sẽ bàn bạc với anh ta hướng giải quyết sâu hơn, thậm chí còn nhấn tâm đào hố hạ gục đối phương, sao lần này chỉ việc hủy hình ảnh là xong?

Nghĩ đi nghĩ lại, anh ta giống như nhận ra điều gì đó.

Ông chủ không trừng phạt Lưu tiểu thư, thì chắc chắn đang tính toán cái gì đó! Nhất định là vậy!

Trước kia việc lớn việc nhỏ của ông chủ đều do cấp dưới giải quyết, nhưng nếu như thật sự chọc giận anh, thì anh sẽ suy nghĩ cực kỳ chi tiết và tỉ mỉ cách chơi như thế nào để giết đối phương, không chừa cho đối phương một con đường sống.

Nghĩ tới đây, trợ lý rung mình một cái.

Lưu tiểu thư kia nên tự cầu phúc đi. Chọc phải người thương của ông chủ, thì cũng có khác gì chọc phải ông chủ.

Có lẽ... Kết quả còn tồi tệ hơn cả việc chọc ông chủ nữa!

~

Sau khi trợ lý đi rồi, Hoắc Lâm cũng mất ngủ, đứng dậy, tiện tay cời quần áo ngủ, đi vào phòng tắm.

Sau khi tắm xong, giống như nghĩ đến cái gì đó, một tay anh lau tóc, một tay mở điện thoại di động, nhấn Wechat cho Nam Từ.

[Mấy ngày tới không nên ra ngoài, ngoan ngoãn chờ tôi về]

Anh biết Nam Từ sẽ không trả lời anh, cho nên anh cũng không đợi, quay người mặc quần áo từ tế, chuẩn bị đi ra ngoài.

Nam Từ không phải cố ý không trả lời, mà thật sự là cô không để ý đến điện thoại.

Từ lúc Nam lão gia từ chính thức giới thiệu cô trong bữa tiệc, cho nên cũng không kiêng dè nữa, chỉ cần cô rảnh rồi, ông đi đâu cũng dẫn cô đi cùng.

Hôm nay ông muốn qua nhà họ Hoắc bàn luận về một hạng mục mới hợp tác, thế là xin phép giáo viên cho Nam Từ nghỉ một ngày, dẫn cô qua nhà họ Hoắc.

Cô đại khái hiểu rõ ý định của Nam lão gia từ, bọn họ muốn cô gả qua nhà họ Hoắc thay Nam Châu, nên cô càng phải xuất hiện nhiều hơn, để người nhà họ Hoắc hiểu cô, nếu như người nhà họ Hoắc thích cô thì càng tốt.

Cho nên trên đường đi, Nam lão gia từ luôn miệng dặn dò Nam Từ, đến nhà họ Hoắc phải ngoan ngoãn hiểu chuyện, phải vui vẻ với trường bối.

Nam Từ không có cảm giác gì, dù sao cô cũng đã quen với việc giả vờ ngoan ngoãn.

Hai nhà Nam Hoắc hợp tác với nhau đã lâu, có lẽ mỗi hạng mục đều có lợi ích cho đôi bên, năm đó Nam lão gia từ nhận nuôi Hoắc Lâm, nhà họ Hoắc mắc nợ ông, cho nên mỗi lần ông tới thì người nhà họ Hoắc lúc nào cũng chào đón rất nhiệt tình.

Lần này Nam Từ đến cũng không khiến người nhà họ Hoắc thấy lạ lẫm, trước đây lúc nào cũng làm Nam Châu đi cùng Nam lão gia từ, bây giờ Nam Châu không có ở đây, nên Nam Từ đi theo chăm sóc ông cũng là điều đương nhiên.

Lúc sau mấy vị trường bối đi vào thư phòng để bàn bạc chuyện hợp tác, còn Nam Từ ở lại trong phòng khách nói chuyện với Hoắc phu nhân.

Hoắc phu nhân có ấn tượng không tệ với Nam Từ, nhất là nghe nói chuyện cô bị Lưu Lâm Lâm ức hiếp, không kiêu ngạo không tự ti, mà còn phản bác lại Lưu Lâm Lâm, càng nhìn càng thấy cô gái nhỏ này rất thông minh.

Hai người tán gẫu vài câu, Hoắc phu nhân hỏi cái gì, Nam Từ đều có thể trả lời rất rõ ràng, ngược lại không giống một đứa bé lớn lên ở nông thôn. Trong khoảnh khắc cảm thấy thích Nam Từ rất nhiều.

Lúc này, bỗng nhiên có một cậu bé mũm mĩm chạy tới, lập tức nhào vào lòng Hoắc phu nhân.

Hoắc phu nhân nhìn thấy cậu bé, giống như là thấy bảo bối, hai mắt cười tít hết cả lên.

“Không phải con đang chơi trong sân sao? Sao lại chạy tới đây?”

Cậu bé là cháu trai của lão quản gia nhà họ Hoắc, từ nhỏ đã ở trong nhà họ Hoắc, Hoắc phu nhân ngày ngày chứng kiến cậu bé lớn lên, còn cậu bé vừa đáng yêu vừa ngoan ngoãn, lần nào cũng có thể chọc cho Hoắc phu nhân cười ha ha, cho nên Hoắc phu nhân cũng không keo kiệt niềm vui của mình.

Cậu bé cười tủm tỉm, nói: “Con muốn dẫn bà Hoắc đi xem dâu tây trong vườn, trước đó con phát hiện ra có một quả dâu tây lớn cực kỳ luôn! Cực kỳ đẹp luôn!”

Nói xong, cậu bé lặng lẽ nhìn Nam Từ một chút, giống như đang ngượng ngùng, nói: “Nếu... Nếu chị gái này muốn đi cùng cũng được.”

Hoắc phu nhân cười phá lên, gõ gõ lên đầu nhỏ, nói: “Con đúng là tiểu quỷ mà, thì ra muốn chơi với chị gái nên mới tới viện lý do với bà hả!”

Nam Từ nhìn xem, trong lòng có chút phức tạp.

Cô không biết cậu bé này có thân phận gì, chỉ nghĩ chắc là thân thích nhà họ Hoắc, nhưng Hoắc phu nhân lại cười tươi vui vẻ với cậu bé, vậy mà lại cực kỳ lạnh lùng với con ruột của mình là Hoắc Lâm.

Cô thật sự không hiểu Hoắc phu nhân rốt cuộc là người như thế nào...

Sau đó, Hoắc phu nhân quay đầu nhìn Nam Từ, cười cười: “Tôi cũng hơi mệt, nên muốn nghỉ trưa một chút, Tiểu Từ chơi với thằng bé một tí nhé?”

Nam Từ nào dám cự tuyệt, cũng mỉm cười gật đầu: “Vâng, phu nhân cứ yên tâm nghỉ ngơi ạ.”

Cậu bé dắt Nam Từ đi vào trong sân, cũng không biết nghĩ đến cái gì, gương mặt bắt đầu đỏ bừng, vừa muốn nhìn lại không dám nhìn Nam Từ.

Cô cảm thấy thú vị, chủ động ngồi xổm xuống, nhéo nhéo má cậu bé.

“Nè nhóc con, em muốn nói gì với chị hả?”

Cậu bé lặng lẽ rũ mi mắt, chưa kịp mở miệng, thì có giọng nói vang lên ở đằng xa.

“Lạc Lạc.”

Giọng nói có chút lạnh lùng, không mang theo tâm tư tình cảm, nhưng lại rất êm tai.

Nam Từ nhìn sang, thấy một người thanh niên trẻ tuổi ngồi trên xe lăn.

Chờ chút!

Người thanh niên này hình như cô đã từng gặp qua, nếu như cô nhớ không nhầm, thì cô gặp người này trong thang máy tại khu mua sắm!

Sao người này lại xuất hiện ở đây?

Cô còn đang suy nghĩ, thì cậu bé kéo cô đến trước mặt người thanh niên.

Lúc này cô đang đứng trước mặt anh ta, nhất thời có chút lúng túng, miễn cưỡng nhìn anh ta, nói: “Thật đúng là có duyên.”

Nói xong lại hối hận, lần trước chẳng qua là tình cờ gặp nhau, người ta làm gì nhớ mặt cô, bây giờ cô nói kiểu này có lẽ hơi thất lễ.

Đầu ngón đôi phương cũng gật gật đầu, nói: “Đúng là có duyên.”

Người này nhận ra cô?

Nam Từ nhìn anh ta một chút, vẫn cảm thấy bầu không khí có chút ngượng ngùng, chỉ có thể tiếp tục hỏi: “Anh cũng là khách nhà họ Hoắc sao?”

Đôi phương im lặng nhìn cô, giọng điệu lạnh nhạt: “Đây là nhà tôi.”

Nam Từ giật nảy mình, nhà anh ta? Vậy anh ta cũng là người nhà họ Hoắc?

Nghĩ tới đây, cô bỗng nhiên nhớ lại Nam Châu và mẹ Nam đã từng nhắc đến...

Con bệnh nhà họ Hoắc.

Chẳng lẽ người trước mặt cô chính là con bệnh nhà họ Hoắc, Hoắc Ngọc Trạch?

~

Trong đầu Nam Từ, cô nghĩ “Con bệnh” sẽ là người ho khan không ngừng, sắc mặt trắng bệch, nằm liệt giường đã lâu.

Mà Hoắc Ngọc Trạch trông sắc mặt cũng không khỏe lắm, nhưng tinh thần trông có vẻ rất tỉnh táo, trừ việc anh ta ngồi xe lăn, còn lại cũng không khác người bình thường là bao.

Thậm chí anh ta trông còn tuấn tú hơn nhiều người bình thường khác, khí chất rất lạnh lùng.

Nam Châu ghét bỏ một người như vậy, nhưng lại thích người đàn ông đáng sợ Hoắc Lâm kia sao?

Xem ra khẩu vị của Nam Châu cũng rất đặc biệt.

Mà lúc này cậu bé mở miệng gọi Hoắc Ngọc Trạch, giống như gián tiếp xác nhận nghi ngờ của cô.

“Anh Ngọc Trạch, em dẫn chị gái đi xem dâu tây.”

Hoắc Ngọc Trạch đối với cậu bé có chút ảm áp, ánh mắt cũng hiền lành hơn.

“Em ăn gần hết vườn dâu tây rồi, còn gì nữa đâu mà khoe.”

Cậu bé đỏ mặt, giống như là bị mất hình tượng trước mặt Nam Từ, nhào tới che miệng Hoắc Ngọc Trạch.

“Anh Ngọc Trạch đừng có nói bậy, em ăn rất ít!”

Cậu bé không khống chế được sức mạnh, tới tới lui lui vô tình đẩy Hoắc Ngọc Trạch ra phía sau, anh ta lại sợ cậu bé bị té, cho nên cuối cùng bánh xe lăn lui tới mép cầu thang.

Cũng may Nam Từ phát hiện kịp thời, tiến lên mấy bước, nhanh chóng dùng chân chặn bánh xe lại.

Hoắc Ngọc Trạch giương mắt nhìn cô, sau đó lấy hai tay di chuyển bánh xe về trước, lạnh nhạt nói: “Cảm ơn.”

Ngược lại thái độ của Nam Từ cũng không có cảm giác gì, dù sao chỉ là tiện tay, cô cũng không cần anh ta cảm ơn.

Cậu bé vẫn không ý thức được mình gặp rắc rối, lúc này vừa đùa giỡn với Hoắc Ngọc Trạch xong, lại xấu hổ chạy tới chỗ Nam Từ.

“Chị gái, dâu tây là thứ em quý nhất, em muốn chị hái dâu với em, được không?”

Nam Từ cười yếu ớt xoa xoa đầu cậu bé: “Được chứ.”

Nhưng chưa tới một phút, cô đã có chút hối hận.

Nam Từ nhìn thấy đồng bunn nhào nhọt, lại nhìn đôi giày màu sáng cô đang mang, bắt đầu do dự.

Kết quả cuối cùng, dưới ánh mắt mong chờ của cậu bé, cô lựa chọn cởi giày ra, đi chân trần tiến vào.

Cậu bé cười đùa ầm ĩ, mà lúc này Nam Từ cũng cảm thấy vô cùng thoải mái. Biểu lộ không còn giả vờ nữa, mà ý cười cực kỳ chân thật.

Hoắc Ngọc Trạch vẫn đứng ở một bên nhìn bọn họ, lúc này thấy Nam Từ cười, đáy mắt có chút nổi lên gợn sóng.

Nhưng một lớn một nhỏ chơi chưa được bao lâu, thì có một giọng nói trầm trầm vang lên.

“Tiểu Từ, con đang làm gì vậy hả?”

Thân thể Nam Từ cứng đờ, bất an dâng lên khắp toàn thân, lúc quay đầu lại, quả nhiên là gương mặt Nam lão gia từ đang rất tức giận.

Người nhà họ Hoắc ngược lại không nói gì, Hoắc phu nhân còn vui vẻ giúp cô giải vây: “Không sao, Nam Từ còn nhỏ tuổi, chơi đùa một chút cũng là chuyện bình thường.”

Nam Từ cắn môi: “Con xin lỗi ông nội, con không cố ý làm loạn.”

~

Lúc Nam Từ đi ra về cùng với Nam lão gia từ, cô cố ý quay lại nhìn phía sau, phát hiện Hoắc Ngọc Trạch không còn ở đó nữa.

Mà sau khi cô rời đi rồi, Hoắc Ngọc Trạch mới từ trong góc đi ra.

Cậu bé thấy anh ta, có chút oán trách: “Anh Ngọc Trạch, lúc nãy sao anh trốn đi vậy? Sao anh không nói chuyện với chị gái? Bà Hoắc thương anh như vậy, anh nói chuyện với chị gái chắc sẽ không bị mắng đâu!”

Hoắc Ngọc Trạch nhẹ nhàng xoa xoa đầu nhỏ, nói: “Anh không thể đứng quá gần người khác, nếu không thì họ sẽ gặp xui xẻo.”

Anh ta biết ý định của nhà họ Nam, vì như vậy nên anh ta mới càng phải giữ khoảng cách với Nam Từ.

Ngay từ đầu anh ta đã không muốn cưới Nam Châu, mặc dù cảm thấy tính cách của Nam Châu có chút lạnh lùng, nhưng anh ta cũng không muốn hại Nam Châu.

Bây giờ đối tượng đổi thành Nam Từ, anh ta lại càng không muốn.

Nhưng anh ta không muốn, không có nghĩa là người khác cũng nghĩ như anh ta.

Hoắc lão quân gia là người nhìn Hoắc Ngọc Trạch lớn lên, lúc này không biết nghĩ gì, đi sau lưng Hoắc phu nhân cười không ngừng.

Hoắc phu nhân hỏi ông ta có chuyện gì, ông ta thần thần bí bí nói: “Từ lúc tiểu thiếu gia bị bệnh, đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu ấy thân thiện với người lạ đó ạ.”

Hoắc phu nhân kinh ngạc: “Ài?”

“Lúc đó tôi đang ở trong phòng bếp giám sát người giúp việc quét dọn, vô tình liếc ra ngoài, phát hiện tiểu thiếu gia đang nói chuyện với Nam nhị tiểu thư, thần sắc cũng không lạnh lùng như hằng ngày.”

Hoắc phu nhân quả nhiên hào hứng, nói: “Ông nói Ngọc Trạch có có cảm tình với Nam Từ?”

Lão quản gia gật gật đầu.

Hoắc phu nhân không nói gì nữa, nhưng đương nhiên đã bắt đầu suy nghĩ về lời lão quản gia nói.

~

Sau khi từ nhà họ Hoắc trở về, Nam lão gia tử và Nam Từ cũng không nói thêm gì nữa, nhưng rõ ràng thái độ của ông đối với Nam Từ cũng có chút thay đổi.

Cái rõ ràng nhất chính là thái độ biểu hiện ra ngoài mặt, còn những cái khác vẫn như cũ.

Nam Từ biết ông muốn dùng hành động này để nhắc nhở cô, cô là nhị tiểu thư, không nên làm những việc làm mất đi dáng vẻ của một tiểu thư.

Mặc dù mẹ Nam không rõ chuyện gì xảy ra ở nhà họ Hoắc, nhưng bà ta cũng cảm giác thái độ của Nam lão gia tử có sự thay đổi dạo gần đây.

Chuyện này khiến bà ta sượng như điên, lập tức gọi điện thoại cho Nam Châu.

Nam Châu ở bên kia chỉ cười nhạt một tiếng, nói: “Con còn chưa ra tay mà nó đã bại rồi sao? Thật là thất vọng quá.”

Mẹ Nam không có nhiều tâm cơ như Nam Châu, chỉ cảm thấy Nam Từ không được Nam lão gia tử thích nữa, thì sẽ không tranh được gì với con gái bà, chính là chuyện vui nhất.

Thế là, mẹ Nam vốn đang nhìn Nam Từ cũng dần dần buông lỏng. Bà ta bắt đầu khắt khe với Nam Từ nhiều hơn.

Ngày nào Nam Từ học xong cũng có tài xế tới đón, nhưng hôm nay đợi đã lâu cũng chưa thấy.

Cô lấy điện thoại ra gọi tài xế, bên kia ập a ập ứng, điện thoại bỗng nhiên bị mẹ Nam đoạt đi.

“Tài xế đang đưa mẹ đi dạo phố, con học xong rồi thì tự về nhà đi, con cũng biết đường về nhà mà, đừng làm cái kiểu nhị tiểu thư nữa, cho là mình đáng giá sao!”

Sau đó không đợi Nam Từ nói gì, trực tiếp cúp điện thoại.

Trong lúc nhất thời, Nam Từ nhìn dòng người và xe cộ trên phố, trong đầu bỗng nhiên nổi lên ý định bỏ trốn.

Có thể cô cũng nhận ra loại suy nghĩ này chỉ là nhất thời.

Thân phận của cô đã bị công khai, trừ khi cô phạm phải lỗi lầm gì quá lớn, nếu không thì nhà họ Nam cũng không buông tha cho cô.

Mà tên cô cũng nằm trong hộ khẩu của nhà họ Nam rồi, nên với thế lực nhà họ Nam thì tìm cô dễ như trở bàn tay.

Cho nên cô không thể hành động tùy tiện được.

Nhưng mà...

Cô nuốt không trôi cục tức này!

Nghĩ tới đây, ánh mắt Nam Từ lạnh lùng nhìn về phía trước.

~

Thời gian cũng đã muộn, trên đường đã không còn xe buýt nữa.

Mà Nam Từ lại không mang tiền mặt, trong di động cũng không có phần mềm trả tiền, nếu như đón xe đến nhà họ Nam, gọi người ra trả tiền, thì sẽ kinh động đến trưởng bối.

Đến lúc đó, mẹ Nam lại thêm dặt chuyện gì thì không biết.

Nghĩ nghĩ, cô quyết định đi bộ về nhà.

Thật ra chỗ học cũng không cách xa biệt thự lắm, nhưng cô mang một đôi giày không thích hợp để đi bộ, bình thường ngồi xe không có cảm giác gì, lúc này đi bộ một đoạn đường cảm giác chân muốn chảy máu rồi.

Mà đúng lúc này, Nam Từ bỗng nhiên cảm giác người hơi lạnh, hình như có người hắt nước lên người cô, vậy cô bị ướt một mảng lớn.

Cô quay đầu lại, phát hiện ra Luru Lâm Lâm.

“Ai da, xin lỗi, trời tối quá, không thấy cô.”

Luru Lâm Lâm ngồi trong xe, nằm sắp bên cửa sổ, bộ dáng châm chọc khiêu khích.

“Mà sao Nam Từ tiểu thư hôm nay không đi đi xe riêng nhỉ, ban đêm lạnh vậy mà cô còn đi dạo sao?”

Nam Từ lạnh lùng nhìn cô ta, không muốn đôi co, nhưng cô ta hắt nước lên người cô, lại chế giễu cô, thật sự không nhịn được.

“Luru Lâm Lâm, tôi cũng nổi tiếng là người mạnh bạo trong thôn, lần trước cô cũng đã được thử rồi đúng không? Cô muốn thử lại lần nữa không?”

Luru Lâm Lâm ngẩn người, nhớ lại cô ta bị Nam Từ đập đầu vào tường, nhất thời không dám lên tiếng nữa.

Nam Từ đi tới hai bước, ngón tay vân vê mái tóc bị ướt.

“Cho nên nếu cô chọc vào tôi, tôi không dám chắc mình sẽ nhịn được bao lâu đâu.”

Vừa nói, vừa cầm cái đuôi tóc bị ướt quất vào mặt Luru Lâm Lâm, động tác và biểu hiện mang theo sự lạnh lùng và khinh miệt.

Luru Lâm Lâm bị ăn đòn, lại nhớ tới lời ba máng, nhất thời không dám nói thêm gì nữa. Chỉ hừ hừ mấy tiếng, bảo lái xe mau chóng rời đi.

Luru Lâm Lâm nhìn bóng dáng Nam Từ càng lúc càng xa, nỗi sợ hãi trong lòng vẫn chưa tiêu tan.

Suy nghĩ một chút, lại khề cần môi, lấy điện thoại di động mở Wechat ra, vẫn chưa thấy đối phương bên báo tạp trí V trả lời cho cô.

~

Nam Từ đi đến khu biệt thự, cảm giác chân mình đã bị mài nát. Trên người ướt át khó chịu, bốn phía âm u không có ánh sáng, cô cảm giác đi mãi không tới điểm cuối cùng.

Cô chịu đựng cơn đau, trong đầu vẫn đang suy nghĩ phải xoay sở như thế nào.

Đã trốn không thoát, thì cũng không thể tiếp tục như vậy nữa.

Hiện tại ở nhà họ Nam, bởi vì Nam lão gia tử có thái độ khác biệt với cô, cho nên những ngày an nhàn của cô cũng lập tức biến mất.

Nam Từ nghĩ tới mức nhập thần, hoàn toàn không chú ý tới xung quanh, có một chiếc xe vẫn một mực đi theo sau cô.

Cho đến khi...

“Tại sao mỗi lần tôi gặp cô đều thấy cô thâm hại vậy nhỉ?”

Cô thất kinh quay đầu, không biết xe Hoắc Lâm ở sau lưng cô từ lúc nào nữa.

Xe chậm chạp dừng lại, anh đi xuống, đi tới trước người cô.

Anh nắm cầm cô, nhìn ngắm cô một chút.

“Xảy ra chuyện gì? Sao đêm hôm khuya khoắt lại đi lung tung ở đây?”

Nam Từ thề, trong lòng cô vốn không thoải mái, nhưng chẳng biết tại sao lúc gặp Hoắc Lâm, bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ tùy thân.

Lòng uất ức của cô càng lúc càng dâng cao.

Dần dần, hai vành mắt cô đỏ hoe.

Sắc mặt Hoắc Lâm thay đổi, biểu lộ có chút lạnh lẽo khó lường.

“Mặc dù tôi rất thích đáng về khi cô khóc, nhưng không muốn nhìn người khác làm cô khóc.”

“...”

“Cho nên nói tôi biết, chuyện gì xảy ra?”

Nam Từ không muốn nói, nghiêng đầu sang chỗ khác: “Ngài hỏi chuyện này làm gì?”

Ánh mắt anh trầm lãnh, không thể nắm bắt được cảm xúc, đẩy mắt anh cuộn cuộn.

“Cho cô một chỗ dựa.”

~

Nam Từ cũng không biết vì cái gì, cô cực kỳ không muốn có dính líu với anh, vậy mà lúc cô chột vạt nhất thì anh lại xuất hiện trước mặt cô.

Cô càng không rõ tại sao, rõ ràng lúc nào cô gặp anh cũng rất sợ hãi, nhưng giờ phút này cô lại cảm giác có chút an toàn.

Hoắc Lâm thấy cô không nói chuyện, cũng không nói gì nữa. Kéo tay cô, trực tiếp đẩy cô vào trong xe mình, thái độ rất cường ngạnh.

Nam Từ không biết anh muốn làm gì, hơi giãy giụa: “Ngài muốn đưa tôi đi đâu?”

Anh lạnh lùng lườm cô một chút: “Bây giờ tôi đang không bình tĩnh, cô tốt nhất đừng chọc tôi.”

Sau đó anh lại bỏ sung: “Vội lại, cô nhìn cô đi, cô nghĩ cô về nhà họ Nam được sao?”

Nam Từ hiểu ý tứ trong câu nói của anh, hiện tại bộ dáng của cô rất thảm, nếu cô về nhà họ Nam thì chắc chắn sẽ bị Nam lão gia từ tra hỏi, đến lúc đó cô sẽ lúng túng đến mức nào.

Người khác không nói, nhưng mẹ Nam mà thấy cô đang trong cái dạng này, thì nhất định sẽ thêu dệt lên cả một câu chuyện.

Nam lão gia từ đã có ấn tượng không tốt với cô, cô cũng không muốn tình trạng này trở nên tồi tệ hơn nữa.

Nhưng tại sao Hoắc Lâm lại là người mất bình tĩnh? Người bị ức hiếp là cô, sao sắc mặt anh lại trở nên như vậy?

Nhưng Nam Từ không dám hỏi, chỉ có thể im lặng thuận theo ý anh.

Xe chạy một đường tới biệt thự của Hoắc Lâm, Nam Từ lại bước vào nhà Hoắc Lâm một lần nữa, mặc dù không sợ như lần trước nhưng cũng không dễ dàng.

Vội lại... Cô luôn cảm thấy thái độ của anh có chút u ám lạnh lùng.

Cũng không biết có phải cô đã sớm biết con người thật sự của anh, cho nên anh cũng không che giấu con người trước mặt cô, hiện tại ngay cả giả vờ cười cũng không có, mà đáng vẻ hoàn toàn trở thành một người đáng sợ.

Cô không biết mình chọc gì anh, mặc dù trước đó cô có kháng cự một chút, nhưng không phải lúc sau cô chấp nhận thuận theo ý anh sao?

Nhưng có đánh chết Nam Từ thì cô cũng không ngờ, sở dĩ sắc mặt Hoắc Lâm khó coi như vậy là bởi vì thấy cô bị ức hiếp.

Từ sau khi xác định tình cảm của mình, Nam Từ đã sớm trở thành vật sở hữu trong lòng anh, anh lúc nào cũng tính toán làm sao đào cái bẫy để gạt con thỏ nhảy vào, sau đó làm sao để củng cố cô, làm sao để chiếm cô.

Kết quả, vừa không chú ý thì cô đã bị người khác ức hiếp rồi?

Nghĩ tới đây, lồng ngực Hoắc Lâm cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Sau khi lớn lên, anh đã có thể tập được cách khống chế cảm xúc giống như hiện tại, anh hoàn toàn không quan tâm đến chuyện của người khác, ngay cả chuyện bên nhà họ Hoắc anh cũng không để tâm đến.

Nhưng hôm nay, anh phá lệ vì Nam Từ.

Anh xoay người, yên lặng quan sát đánh giá cô một chút.

Nam Từ bị anh nhìn chăm chăm đến mức sợ hãi, không dám thở mạnh.

“Hoắc tiên sinh, sao vậy?”

“Không có gì.”

Chỉ là anh nhìn cô một chút, cũng khiến anh khống chế được sự nổi điên trong lòng anh.

Anh thận trọng suy nghĩ, thần sắc cũng không còn lạnh lẽo như trước.

Anh cởi áo vest, tùy ý ngồi xuống ghế salon, nói lỏng cà vạt, cởi hai viên cúc áo sơ mi trên cùng.

Sau đó, anh nói cô: “Đi tắm rửa trước đi. Tôi gọi người giúp việc giúp cô.”

Nam Từ đâu dám cự tuyệt, vội vàng gật đầu, nói: “Làm phiền ngài quá.”

Anh nhú nhú mày, Hoắc Lâm không thể nghe lọt tai cái chữ “Ngài” này nữa.

Lúc mới biết nhau, anh bắt buộc cô phải lễ phép với mình, bây giờ nghe cô một chữ “Ngài”, hai chữ “Ngài”, khiến anh không thích.

Anh nhàn nhạt nhìn cô một cái, quăng một câu: “Sau này đừng gọi tôi là “Ngài” nữa.”

Anh vừa nói vừa đi lên lầu, môi mỏng cũng chưa chịu khép lại, lại nói: “Cô muốn gọi tôi như thế nào thì tùy. Đừng để tôi nghe cô gọi tôi là “Ngài” nữa...”

Anh dùng chân một chút, liếc cô một cái: “Nếu để tôi nghe thấy, thì tôi sẽ phạt cô đó.”

Nam Từ có chút không hiểu, căn bản chưa kịp phản ứng, thì anh đã đi lên lầu rồi.

Đợi sau khi cô hoàn hồn rồi, cô mới bắt đầu hối hận vì theo anh về đây... Nhưng bây giờ cô cũng không thể bỏ trốn.

Cô quay đầu lại nhìn cửa chính đang đóng chặt, khóa cửa cũng dùng khóa vân tay, đáy lòng không ngừng thờ dãi.

Hoắc Lâm nói người giúp việc pha nước tắm cho cô, còn anh thì đi thẳng đến phòng quần áo.

Phòng quần áo ban đầu chỉ toàn là quần áo của anh, nhưng giờ phút này, nửa căn phòng quần áo có cả đồ dùng của phụ nữ nữa.

Lúc anh ở nước ngoài đã bố trí người chuẩn bị quần áo cho cô.

Lúc đó anh đã quyết định khóa cô ở bên cạnh anh, cho nên không hề nghĩ ngợi, lập tức bố trí người chuẩn bị quần áo và đồ dùng hàng ngày cho cô, thậm chí anh còn nói người mua chút đồ ăn vặt để trong nhà.

Anh toàn tâm toàn ý chuẩn bị, đương nhiên sẽ không để cho cô từ chối anh.

Cô chỉ có thể cam tâm tình nguyện ở bên anh, nếu không, anh sẽ dùng hết tất cả thủ đoạn chỉ để cô ở bên anh.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Hoắc Lâm đang dừng trên những bộ quần áo nữ, bỗng nhiên chậm rãi chuyển tới khu áo sơ mi.

Cuối cùng, anh suy nghĩ hai giây, lấy một cái áo sơ mi đen.

~

Lúc Nam Từ vào phòng tắm, thì người giúp việc đã chuẩn bị nước tắm cho cô, người giúp việc bảo cô cởi đồ ra rồi để ở ngoài, sẽ có người tới lấy đồ đi giặt cho cô. Còn quần áo cô mặc sau khi tắm xong sẽ do Hoắc Lâm lựa cho cô.

Lúc nói chuyện, người giúp việc cực kỳ kính cẩn, nhưng đáy mắt hiện lên chút dục vọng bất quá, hiếu kỳ nhìn Nam Từ, dù sao đây cũng là lần đầu tiên ông chủ đưa một cô gái về nhà.

Nam Từ gật đầu cảm ơn, sau khi thấy người giúp việc rời đi, mới lặng lẽ nhẹ nhàng thở hắt ra.

Cô nghe theo lời người giúp việc, cởi bỏ áo quần bản để ở gian bên ngoài, sau đó đi chân trần bước vào bồn tắm.

Cô ngồi xuống bồn tắm, cả cơ thể được dòng nước ấm áp bao quanh, tinh thần và thể xác một môi rớt cuộc cũng được thả lỏng.

Nam Từ cảm thấy từ khi cô chuyển vào thành phố này sống, thì cô sống không hề dễ dàng.

Khi đó mặc dù cuộc sống khó khăn, nhưng trong lòng cô không có tạp niệm, không ai muốn hại cô, cô cũng không cần phải suy nghĩ làm sao để phản kích.

Nhưng bây giờ đã khác, cô càng nhịn, thì đối phương càng không ngừng phách lối. Cô không chủ động, thì trong mắt người khác cô chỉ là một tiểu thư nhu nhược vô dụng.

Nếu như vậy thì cô càng phải thêm cứng rắn hơn.

Nhưng cái suy nghĩ này xuất hiện chưa được nửa tiếng lập tức tiêu tan.

Nam Từ muốn mạnh mẽ hơn, nhưng cũng phải phân loại đối tượng...

Ví dụ như Hoắc Lâm!

Cô nhìn áo sơ mi đen trong tay mình, đáy lòng thoáng qua rất nhiều suy nghĩ.

Đây chính là quần áo anh chuẩn bị cho cô sao?

Mặc dù cô còn nhỏ tuổi, nhưng cũng hiểu ở trong nhà một người khác phái mặc quần áo của đối phương, nhưng mặc áo sơ mi... Là như thế nào?

Mặc dù cô cảm thấy Hoắc Lâm không có khả năng có ý gì đối với mình, nhưng ăn mặc như thế này cũng sẽ khiến cô cảm thấy mập mờ lúng túng!

Nam Từ hồi hận muốn chết rồi.

Nếu biết sớm như vậy, thì cô đã không để quần áo bản ở bên ngoài để người giúp việc mang đi giặt rồi, coi như mặc quần áo bản cũng còn tốt hơn mặc cái này!

Cô vô thức cầm áo sơ mi đo đo trước người mình, cũng may là vóc người cô cũng không quá cao, mà Hoắc Lâm lại rất cao lớn, cho nên cô mặc áo sơ mi thì chắc hẳn cũng không bị lộ gì quá nhiều.

Nhưng mà... Đôi chân chắc chắn là không che được!

Vừa nghĩ đến việc hai cái đùi của cô lộ ra trước mặt anh, cô lập tức đỏ mặt.

~

Lúc Nam Từ đi ra phòng khách, Hoắc Lâm đang ngồi trên ghế sofa đọc tài liệu.

Anh vẫn chưa thay quần áo, vẫn mặc áo sơ mi trên người, so với dáng vẻ lịch sự ưu nhã hàng ngày, thì bây giờ trông anh có chút lười biếng.

Anh nghe thấy tiếng động, tùy ý ngẩng đầu, ánh mắt anh lập tức ngừng lại.

Trước đây anh cho là Nam Từ chỉ hợp với quần áo màu trắng nhất.

Nhưng hôm nay thấy cô mặc áo sơ mi đen, đôi chân dài trắng muốt lộ ra, dáng vẻ rụt rè đứng ở đó, anh đột nhiên cảm thấy người anh chọn mặc gì cũng đẹp.

Nhất là gương mặt cô, bởi vì mới tắm nước nóng nên hai gò má hơi đỏ ửng.

Bờ môi cô ngày thường đã rất đẹp rồi, nhưng lúc này trông cực kỳ mong nước, khiến người khác nổi lên dục vọng muốn nếm thử.

Đáy lòng Hoắc Lâm dâng lên một cỗ tà ý, vẫy tay với cô.

“Lại đây.”

Lúc này Nam Từ cực kỳ lúng túng và bất an, thậm chí không dám nhìn Hoắc Lâm, không ngừng dùng tay kéo kéo vạt áo, muốn che giấu da thịt càng nhiều càng tốt.

Ánh mắt Hoắc Lâm sâu lại: “Sao?”

Cô cảm thấy trong giọng nói của anh có sự nguy hiểm, nên không dám lè mề, bước về phía anh.

“Hoắc tiên sinh, ngài...”

Hoắc Lâm cười cười nhìn cô: “Một lần.”

Trong nháy mắt cô hiểu ý anh, nghĩ nghĩ, sau đó mở miệng: “Hoắc tiên sinh, anh còn quần áo nào khác không? Chỉ cần quần áo nữ là được, cũ mới không sao hết, người khác mặc rồi cũng được.”

Về mặt Hoắc Lâm yên tĩnh mấy giây, bỗng nhiên cười một tiếng.

“Người khác mặc qua rồi cũng không sao?”

Nam Từ nháy mắt, gật gật đầu: “Không sao hết.”

Nói xong, cô lại nhịn không được, nghĩ nghĩ, cô đã hạ thấp yêu cầu hết mức có thể rồi, anh chắc chắn không thể làm khó cô.

Huống chi với thân phận của anh, coi như chưa kết hôn, nhưng đương nhiên cũng đã từng có một hai cô bạn gái đúng không? Ngay cả trước đó cô làm việc trong khách sạn, ông chủ ở đó cũng có hai cô bạn gái.

Mà trong mắt người khác, Hoắc Lâm lại là một người cực kỳ “Hoàn mỹ”.

Ý cười trong mắt Hoắc Lâm càng đậm, đáy mắt mang theo một tia lạnh khó phát hiện: “Cô không bắt bẻ gì hết.”

“Không sao, Hoắc tiên sinh, tôi không ngại, tôi... Á!”

Nam Từ còn chưa nói hết câu, bỗng nhiên bị Hoắc Lâm bóp lấy hai gò má, môi đỏ bị ép cong lên, đáy mắt hiện lên vẻ kinh hoàng.

Anh đứng lên, khuôn mặt tuấn tú che đầy một tầng lạnh lùng, nhìn cô chăm chăm không nhúc nhích.

“Tâm tình tôi vừa tốt lên một chút, nhưng vì lời cô nói mà nên muốn bực bội lại rồi.”

Mặc dù Nam Từ không biết mình đã nói sai cái gì, nhưng một khi anh đã nói anh tức giận, thì chắc chắn có điều gì đó không đúng.

Vì vậy ánh mắt trong veo của cô nhìn anh, trong giọng nói mang theo một tia nức nở:

“Hoắc tiên sinh, tôi sai rồi.”

Một ánh mắt, sáu chữ, trong nháy mắt khiến tất cả sự bực bội của anh bị dập tắt.

Ánh mắt anh dần dần sâu, buông cô ra, quay người đi lên lầu.

Thấy anh đi, Nam Từ cho là mình bị bỏ rơi ở đây, nhất thời luống cuống, vội vàng nói: “Hoắc tiên sinh, quần áo...”

“Đừng chờ đó.” Anh vừa đi vừa nói.

Vừa đi anh vừa nghĩ, cái sự ham muốn giày vò đối phương tận sâu trong đáy lòng anh đã bị Nam Từ khơi dậy.

Nếu không thì sao mỗi giây mỗi phút anh đều tưởng tượng việc muốn giày vò cô, muốn chiếm hữu cô.

~

Lúc Hoắc Lâm đi xuống, trên tay anh là áo ngủ anh hay mặc.

Nam Từ không ngờ anh lại đưa áo ngủ của mình cho cô mặc, nhất thời hơi mâu thuẫn.

Hoắc Lâm cầm áo ngủ đi vòng ra sau lưng cô, muốn mặc cho cô, nhưng Nam Từ lại không giơ tay lên.

“Hoắc tiên sinh, tôi tự mặc...”

Cô còn chưa nói hết câu, đã bị Hoắc Lâm chặn lại: “Một là mặc vào, hai là không mặc gì hết.”

Nam Từ trầm mặc, ngoan ngoan vờn tay lên.

Hoắc Lâm không làm khó cô, anh giúp cô mặc xong rồi xoay người qua đi qua bên kia. Nam Từ thừa dịp Hoắc Lâm không chú ý, lặng lẽ ngửi ổng tay áo một cái.

Trên áo ngủ là mùi hương đặc trưng của anh, cả người cô bị áo ngủ anh vây lại, bị mùi hương của anh bao lấy, cảm giác giống như cô đang được anh ôm vào ngực.

Suy nghĩ này khiến cô giật nảy mình, một lát sau lại nghĩ mãi mà không ra, tại sao cô lại có suy nghĩ tào lao này chứ!

Lúc này Hoắc Lâm đã ngồi lên ghế salon, trên bàn trà bày một hộp dụng cụ y tế, anh mở hộp thuốc ra, nói: “Lại đây.”

Nam Từ vừa đi tới trước mặt anh, anh trực tiếp kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình.

Chân dài lộ ra dưới ánh đèn, làn da trắng sáng tinh tế giống như sứ, không thấy lỗ chân lông.

Trước đó Nam Từ ở trong thôn, luôn luôn bị người khác ghen tỵ, người ta nói cũng làm việc cực nhọc sống khổ như nhau, lại sống trong khe núi, vậy mà Nam Từ có làn da trắng nõn tinh tế, còn các cô gái khác lại trông thô ráp sần sùi.

Ngay lúc này đây, Hoắc Lâm cũng có suy nghĩ như vậy.

Gương mặt và cơ thể Nam Từ giống y như được nuôi dưỡng như con nhà giàu, nhưng tính dẻo dai, và tính cách của cô lại không giống như được nuôi trong một gia đình giàu có.

Cho nên anh mới để ý đến bảo bối này sao?

Nam Từ bị động tác của anh làm giật mình, bối rối muốn kéo vạt áo, chợt cổ chân của cô bị anh nắm lấy, sau đó dùng sức trực tiếp đặt chân trái của cô lên đầu gối anh.

“Hoắc tiên sinh! Anh muốn làm gì!”

Hoắc Lâm ngẩng đầu nhìn cô một cái, cười như không cười, nói: “Cô hi vọng tôi làm gì cô?”

Hai gò má Nam Từ nóng lên: “Tôi không có!”

Thần sắc Hoắc Lâm nhạt đi một chút, giọng điệu có chút lạnh: “Nếu không thì ngồi im.”

Nói xong, anh cũng không để ý tới phản ứng của cô, cúi đầu tiếp tục công việc.

Anh lấy ra một cây tăm bông và oxy già, đổ một chút oxy già lên tăm bông, sau đó lật gót chân cô ra.

Quả nhiên, gót chân cô đã rách da, chắc là đã bị chảy máu, nhưng sau khi tắm thì có lẽ vết máu đã sớm mất đi, chỉ còn lại vết da bị tróc ra.

Hoắc Lâm sợ cô đau, không dám dùng lực quá mạnh, nhưng anh lại nghe thấy cô hít một hơi thật sâu.

Anh giương mắt nhìn cô một chút.

“Đau?”

Nam Từ có chút đau, gật gật đầu.

“Đáng đời.”

“...”

“Ai bảo cô ngốc như thế.” Vừa nói, anh giảm lực trên tay, “Không có xe đón sao? Sao lại muốn đi bộ về nhà?”

Cô nhỏ giọng phản bác: “Tôi không có tiền, lại không tìm ra chỗ rút tiền.”

“Cũng không có điện thoại sao?”

“Có điện thoại, nhưng trong điện thoại không có phần mềm thanh toán.”

“Vậy tại sao không biết gọi điện thoại cầu cứu?” Sau khi anh đã sát trùng cho cô, anh xé một miếng băng cá nhân dán vết thương lại, “Tôi nhớ không nhầm thì phím tắt #1 là của tôi đúng không? Sao không gọi cho tôi?”

“...”

Bọn họ có quan hệ gì? Cô làm gì nhớ tới anh? Với lại... Cô cảm thấy nếu gọi điện thoại cầu cứu anh, thì thà đi bộ về nhà còn hơn.

Một cái là tinh thần bị tra tấn, một cái là thể xác bị tra tấn, khách quan mà nói cô thà chịu đau về thể xác một chút!

Nhưng cô nào dám nói lời này ra, chỉ cười cười xấu hổ: “Không dám làm phiền Hoắc tiên sinh.”

“Không muốn làm phiền tôi, nhưng muốn làm phiền người khác sao?”

Nam Từ lắc đầu.

Hoắc Lâm nhìn cô, trong giọng nói mang theo tia cường ngạnh.

“Nhớ kỹ, lần sau nếu có chuyện gì phải lập tức tìm tôi, đừng để tôi phát hiện ra cô đi cầu cứu người khác, bằng không thì...”

Anh dừng một chút, nhếch miệng, mang theo một tia nguy hiểm.

“Người giúp cô sẽ bị phiền toái đó.”

~

Nam Từ bị cưỡng chế ở lại nhà Hoắc Lâm.

Sau khi anh thoa thuốc cho cô, cô lập tức muốn đi về, dù sao cũng là thân con gái, cả đêm không về nhà cũng không hay cho lắm.

Nhưng ai ngờ Hoắc Lâm vừa nghe xong, không thêm để ý, tháo mắt kính xuống, trả lời cô: “Tôi đã tắt nguồn điện thoại di động của cô rồi, đêm nay cô ngủ chỗ tôi, sáng ngày mai tôi đưa cô về.”

Nam Từ nghe xong, giật nảy mình, vội vàng tiến lên, nói: “Hoắc tiên sinh, tôi không thể ở đây, ông nội và mọi người nhất định sẽ lo lắng.”

“Cô sợ bọn họ lo lắng hay sợ bọn họ tức giận?” Hoắc Lâm tháo mắt kính xuống, ánh mắt anh trông thâm thúy rất nhiều, nhìn cô, nói: “Tôi sẽ không để cô bị việc gì hết, đừng có hoảng sợ nữa.”

Nói xong, anh quay người đi lên lầu, hình như là muốn đi tắm, anh vừa đi vừa cởi cúc áo.

Anh không quay đầu lại, chỉ ra lệnh: “Lên thư phòng chờ tôi.”

Nam Từ như ván đã đóng thuyền, Hoắc Lâm không hề có ý định thả cô đi, chỉ có thể thờ dài trong lòng, nhận lệnh.

Cô nghe lời lên thư phòng, cửa không khóa, lúc mở cửa ra, cô phát hiện trong thư phòng của anh cũng chỉ trang trí hai màu trắng đen, cực kỳ lạnh lẽo.

Nam Từ biết Hoắc Lâm là người làm ăn, trên bàn chắc chắn có rất nhiều tài liệu quan trọng, có lẽ cũng không muốn người ngoài đụng vào.

Cô không muốn bị phiền phức, để tránh nghi ngờ, cô ngồi xuống ghế salon cách bàn đọc sách rất xa.

Trên salon bày đủ mấy quyển sách tài chính và tạp chí kinh tế, bên cạnh còn có hai quyển sách văn học nước ngoài, mà quyển sách ở trên cùng chính là sách Tây Ban Nha.

Cô nghĩ nghĩ, cầm lên đọc.

Thời gian học tiếng Tây Ban Nha của cô chưa dài, lần trước cô có thể nói chuyện được với Chu phu nhân bởi vì bà ta cũng chỉ nói những câu thông dụng, nhưng bây giờ đọc sách Tây Ban Nha thì cực kỳ khó, mười từ thì hết bảy tám từ cô chưa học qua.

Cô cực kỳ chán nản, lại không biết Hoắc Lâm muốn làm gì, chỉ có thể tập trung vào đọc sách mới không suy nghĩ lung tung.

Cho nên rất khó đọc, nhưng cô cũng ép buộc bản thân đọc.

Lúc Hoắc Lâm đi vào, thì trông thấy bộ dáng cô đang cúi đầu đọc sách.

Ngón tay cô nhẹ đặt bên trên trang sách, hàng lông mày nhíu lại, mái tóc ẩm ướt được vén qua hết một bên, có mấy sợi roi trên trang sách.

Anh lặng lẽ đi đến gót chân cô, ánh mắt nhìn vào quyển sách, nhàn nhạt mở miệng: “Teamo.”*

*Teamo: anh yêu em

Nam Từ kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn thấy anh, có chút xấu hổ muốn trả quyển sách lại.

Hoắc Lâm ngồi xuống bên cạnh cô, anh ôm eo cô, bế cô ngồi lên đùi mình.

Nam Từ giãy dụa, nhưng đã sớm bị anh đè lại.

“Đừng nhúc nhích, tôi không làm gì cô đâu.”

“...” Cô bị anh ôm, còn muốn làm gì nữa?!

Sắc mặt Nam Từ có chút xấu hổ lại có chút oán trách bản thân vô dụng.

Trên người anh tràn ngập mùi đàn hương và mùi sữa tắm đan xen vào nhau, cô hít một hơi, cảm thấy toàn bộ thế giới đều là mùi hương của anh.

Hoắc Lâm thấy gương mặt cô càng ngày càng đỏ, nhàn nhạt cười.

Cánh tay anh kéo cơ thể của cô, khiến cả người cô dựa vào lồng ngực mình, còn một tay khác thì cầm quyển sách cô vừa mới đọc.

“Nghe Chu Khởi nói cô học tiếng Tây Ban Nha?”

Khoảng cách rất gần, giọng anh lại rất dịu dàng.

Nam Từ cảm thấy giống như sợi lông vũ thấm rượu đang nhẹ nhàng phẩy bên tai cô, có chút gian nan lại có chút say mê.

Cô ráng giữ bình tĩnh, đáp: “Ông nội có giúp tôi đăng ký lớp tiếng Tây Ban Nha, nhưng tôi chỉ mới học thôi.”

Hoắc Lâm cười cười, tiếng cười trầm thấp êm tai, cô khó chịu rụt rụt cơ thể, làm cách nào cũng không trốn thoát khỏi anh.

“Có muốn tôi dạy cô không?” Anh như thì thầm bên tai cô.

Cô lại di chuyển bản thân ra ngoài tránh một chút: “Là sao?”

Anh trực tiếp dùng hành động trả lời, lật sách đến trang Nam Từ đang đọc lúc này.

Anh đọc nhanh như gió, cuối cùng không biết đọc thấy cái gì, anh lại cười cười.

“Để tôi dạy cô đọc: DequémodoteamoDejaquecantelasformas.”

Phát âm của anh cực kỳ hay, nghe cực kỳ gọi cảm, Nam Từ cảm thấy còn chuyên nghiệp hơn cả thầy dạy cô nữa.

Thấy cô không đọc, Hoắc Lâm nắm chặt cánh tay cô: “Sao?”

Nam Từ không còn cách nào khác, chỉ có thể mở miệng: “Dequémodoteamo? Dejaquecantelasformas.”

Giọng hai người một trước một sau không ngừng vang lên, đại khái sau hai phút, Hoắc Lâm bỗng nhiên dừng một chút.

Cũng không biết có phải Nam Từ gặp ảo giác không, lúc mở miệng thì giọng nói của anh đã trầm đi hai phần.

“ysiDiosasilodesea, traslamuerteteteamaréaunmás.”

Câu này có chút khó đọc, Nam Từ đọc vấp tới vấp lui, Hoắc Lâm cũng không vội, lại trầm giọng đọc lại lần nữa, giống như nhất định phải dạy cho cô đọc bằng được.

Rốt cuộc cô cũng đã có thể đọc hoàn hảo cả câu.

“ysiDiosasilodesea, traslamuerteteteamaréaunmás.”

Dịch: Nếu như thượng đế đồng ý, thì xin ngài hãy làm chủ, đời này kiếp này, tôi sẽ càng yêu em/anh nhiều thêm, nhiều thêm

Giọng của hai người một trước một sau vang lên giống như đang đọc lời thề, cảm giác này khiến Hoắc Lâm cực kỳ hưng phấn.

“Nhớ kỹ bài thơ cô học hôm nay, cả đời cũng không được quên.”

Mặc dù Nam Từ không hiểu mình vừa đọc cái gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhẹ nhàng gật đầu.

Anh cười hài lòng, đưa tay vuốt ve mái tóc dài của cô, nói: “Nói tôi nghe, rốt cuộc hôm nay xảy ra chuyện gì?”

Nam Từ không biết sao anh có thể đổi chủ đề nhanh như vậy, nhất thời không biết thế nào, chỉ có thể lác đác: “Không có gì.”

“Tôi không thích bị người ta qua mặt.” Hoắc Lâm nắm cầm cô, để cô nhìn anh, “Tôi đã nói là cho cô chỗ dựa, nên chuyện lớn nhỏ gì của cô tôi cũng phải biết, nói đi.”

Nam Từ giật mình.

Sự nhiệt tình và tốt bụng của anh cũng quá đột ngột, trước đó còn lấy cô làm niềm vui để bắt nạt, sao bây giờ lại muốn đối tốt với cô?

Cô có chút không tin, chỉ lẳng lặng đánh giá anh, ánh mắt phức tạp, lộ ra mấy phần ngốc nghếch và đáng yêu.

Hoắc Lâm cảm thấy buồn cười, gương mặt tuấn tú tiến sát cô.

“Đừng sợ, sau này tôi sẽ không ức hiếp cô, chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời tôi.”

Trán anh dựa lên trán cô, dịu dàng nói: “Nên cô nói cho tôi biết, rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì, ok?”

Nam Từ cảm thấy mình bị anh ta xoay như chong chóng, càng đừng nhắc đến sự tiếp xúc thân mật như bây giờ.

Thế là cô đành phải nói ra chuyện mẹ Nam làm khó dễ cô.

Hoắc Lâm đương nhiên đã đoán ra được, nhưng anh vẫn muốn nghe chính miệng cô nói ra.

Cuối cùng, anh nói: “Sáng mai tôi đi cùng cô về nhà họ Nam.”

Ý định muốn giúp cô giải quyết mẹ Nam

Nam Từ không dám cự tuyệt, cũng không muốn cự tuyệt.

Hiện tại tình cảnh của cô đã hết đường lựa chọn, nhất là đêm nay lại không về nhà ngủ, ấn tượng của Nam lão gia từ đối với cô chỉ càng ngày càng kém, dựa vào năng lực của cô cũng rất khó thay đổi cục diện.

Nghe thấy Hoắc Lâm mở miệng giúp cô cũng không hẳn là chuyện xấu.

Nhưng mà...

Cô im lặng suy nghĩ, giương mắt nhìn anh, nói: “Lần này anh giúp tôi, anh lại muốn gì ở tôi đây?”

“Không cần gì hết.”

Anh rũ mắt, ngón tay thon dài vuốt ve môi cô, khiến nhiệt độ cơ thể của Nam Từ dần dần lên cao.

“Không chỉ vậy, tôi còn có thể dạy cô những thứ khác.”

“Cái gì?”

“Dạy cô làm sao ra tay một chiêu cũng khiến đối phương mất mạng, dạy cô lật tay thành mây, trở tay thành mưa.”

“...”

Động tác của Hoắc Lâm càng lúc càng mạnh, khiến màu môi của Nam Từ càng ngày càng đỏ.

Giọng nói của anh cũng trầm đi mấy phần:

“Sao? Muốn học không?”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Editor: Trà Đá.

Nam Từ cảm thấy đầu óc mình có chút choáng váng.

Cảm giác này không bình thường, cô cảm thấy nếu cứ tiếp tục thì cô sẽ bị anh dắt mũi mắt.

Không biết có phải cô thật sự bị ảo giác hay không, mà cô cảm thấy Hoắc Lâm đêm nay có một vẻ hấp dẫn khác người.

Anh giống như một thợ săn, cười cười cảm thức ăn dụ con mồi, kết quả tốt xấu thế nào thì anh không thêm để ý. Con mồi ở trong lòng sống chết thế nào thì cũng do anh quyết định.

Cho nên cô cực kỳ tin anh có thể lật tay thành mây, trở tay thành mưa.

Nhưng đối với cô, người đáng sợ nhất chính là Hoắc Lâm, mà cô thì lúc nào cũng nghĩ đến biện pháp đối phó với anh.

Nếu như đến lúc đó, cô dùng phương pháp anh dạy để đối phó với anh...

Nam Từ cảm giác không thể nào tiếp tục cái suy nghĩ đáng sợ này nữa, cô có chút chột dạ, thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt anh, vội vội vàng vàng muốn tránh thoát khỏi anh.

Nhưng cánh tay Hoắc Lâm vẫn ôm chặt bên eo cô, không buông tha.

“Còn chưa nói xong mà gấp gấp cái gì?”

Nam Từ khẽ cắn môi, không ngẩng đầu, tùy tiện nói: “Tôi không muốn gây chuyện, những việc tôi làm trước đó chỉ là muốn tự vệ thôi. Sau này người không hại tôi, thì tôi cũng không chủ động đi hại người.”

Hoắc Lâm không để ý lắm, nhú nhú mày, dựa mặt vào sau gáy cô.

“Vậy quên đi, chỉ cần có tôi thì không ai dám trêu chọc cô hết.”

Lời nói này khiến Nam Từ giật mình, cô cảm thấy bầu không khí không đúng, thế là giả vờ, nói: “Hoắc tiên sinh, tôi buồn ngủ rồi.”

Hoắc Lâm cũng không làm khó cô, trực tiếp ôm cô về phòng ngủ.

Đêm đó, Nam Từ bị anh ôm ngủ một đêm, cô còn cho là mình sẽ không ngủ được, nhưng lại ngoài ý muốn ngủ rất ngon trong lòng Hoắc Lâm, ngủ một giấc say đến sáng.

Lúc tỉnh lại, Hoắc Lâm đã rời giường, cô nhìn vị trí bên cạnh hơi lồi xuống, cảm giác có chút không chân thật.

Hôm qua Hoắc Lâm rất kỳ quái, dễ giận lại dễ dụ, hơn nữa lại cười với cô.

Nụ cười cũng không giống bình thường, không u ám, nhưng lại cực kỳ vô hại hiền lành.

Cô luôn cảm thấy trước đây mình bị anh chơi đùa, mà bắt đầu từ hôm qua, lại thấy anh giống như đang giăng lưới, nhích từng xú từng chút đến gần cô, hướng dẫn cho cô nhảy vào bẫy của anh.

Nhưng hết lần này đến lần khác, anh lại không hề để lộ ra bất cứ sơ hở hay khác thường.

Nam Từ thất thần suy nghĩ thật lâu, cuối cùng nhớ lại phải nhanh về nhà họ Nam.

Cô nhìn đồng hồ treo tường, đã mười giờ sáng! Trong lòng cô giật nảy mình, nhanh chóng xuống giường, vội vàng vào phòng tắm chuẩn bị về.

Lúc mở cửa ra còn phát hiện thấy bộ đồ hôm qua của cô đã được giặt sạch, còn có cả một bộ đồ lót sạch.

Nam Từ cảm thấy nóng mặt, những cái khác coi như không tính, nhưng Hoắc Lâm lại đi chuẩn bị cả đồ lót cho cô, điều này cũng khiến người khác xấu hổ!

Nhưng cô cũng không có thời gian nghĩ nhiều, tranh thủ mặc vào, không ngờ lại cực kỳ vừa người cô, thậm chí còn thoải mái hơn rất nhiều.

Trong nội tâm cô cảm giác là lạ, càng khiến cô có những suy đoán bất an, cô không dám nghĩ thêm nữa, chỉ có thể ép buộc bản thân bình tĩnh.

Lúc cô xuống lầu, Hoắc Lâm đang ngồi ngay ngắn ở phòng khách họp qua laptop, lúc này thần thái của anh không khác biệt hàng ngày. Hai tay đan xen, khuỷu tay tùy tiện khoác lên thành ghế salon.

Hai chân bắt chéo, cả cơ thể nhàn nhã dựa ra sau.

“Tôi lãng phí thời gian nghe nửa ngày, rốt cuộc mấy ông bảo hạng mục này quá khó, không còn cách nào khác sao?”

Nhân viên bên kia áp a áp ứng, giọng điệu cẩn thận từng li từng tí: “Chúng tôi họp bàn một đêm mới đưa ra kết luận này, tổng giám đốc, ngài nhìn...”

“Nhìn cái gì? Nhìn mấy ông đang lãng phí thời gian của tôi sao?”

Hoắc Lâm vẫn cười, thậm chí ý cười trên môi càng đậm, nhưng ánh mắt sau tròng kính lại xẹt qua một tia áp bức và nguy hiểm.

“Nếu mấy ông không làm được, vậy thì nhường cái ghế đó cho người khác đi.”

Bên kia còn chưa đáp lại, anh trực tiếp cúp máy.

Nam Từ thấy anh tắt máy rồi, đi tới trước: “Hoắc tiên sinh.”

Hoắc Lâm quay đầu nhìn cô, cảm xúc có vẻ như không bị ảnh hưởng vì chuyện mới này.

“Dậy rồi sao?”

Nam Từ gật đầu, nghĩ đến bây giờ đã mười giờ sáng, lập tức có chút vội vàng: “Vâng, chúng ta tranh thủ về nhà họ Nam đi.”

“Có tôi ở đây, cô gấp cái gì?”

Nói xong, đứng dậy đi vào phòng bếp, lúc quay ra, trong tay anh là ly sữa bò và đĩa bánh mì.

“Ăn đi.”

Nam Từ không từ chối, mặc dù trong lòng gấp gáp, nhưng cũng không ăn như hổ đói, nhai từng chút từng chút, giống như con thỏ đang gặm cà rốt.

Tâm tình Hoắc Lâm vui vẻ.

Vừa ra đến cửa, anh nói với cô: “Về nhà họ Nam rồi thì cô đừng lên tiếng, để tôi, ok?”

Nam Từ gật gật đầu.

~

Lúc Nam Từ trở về, đi Chu vui vẻ đi vào phòng khách: “Nhị tiểu thư về rồi à!”

Lúc ấy mẹ Nam đang pha trà cho Nam lão gia từ và ba Nam, nghe đi Chu nói, đáy mắt thoáng có chút hả hê.

Người còn chưa thấy đâu, bà ta lên tiếng mở miệng: “Con bé này cũng thật là, bởi vì ông nội mới nói hai câu đã giận dỗi rồi sao? Chưa gì đã học cái thói đi đêm không về nhà, chị gái nó lớn vậy, chứ chưa bao giờ không về nhà...”

Bà ta còn chưa nói xong, bỗng nhiên ngậm miệng.

Bởi vì bà ta thấy Hoắc Lâm đi theo sau Nam Từ.

Nam lão gia từ và ba Nam cũng thật sự bất ngờ khi thấy Hoắc Lâm, bởi vì tuổi tác và thân phận của Nam lão gia từ, cho nên thái độ của Hoắc Lâm vẫn rất cung kính lễ phép với trưởng bối, dù sao ông cũng là cha nuôi của Hoắc Lâm.

Ba Nam thì khách sáo hơn nhiều, mặc dù ông ta có chức vụ trong công ty, nhưng quyền lực lại không lớn. Ông ta cũng biết, bởi vì đầu óc làm ăn của ông ta không nhạy, cho nên cũng không oán giận gì.

Mặc dù không có nhiều quyền lực, nhưng lại thường xuyên đi xã giao.

Cho nên sau khi nghe người ta nói, thì ông ta vẫn có cảm giác sợ Hoắc Lâm.

Nếu bỏ qua chuyện giữa Hoắc Lâm và nhà họ Hoắc, chỉ nói đến thủ đoạn trên thương trường, thì cũng khiến ba Nam và đám bạn hữu của ông ta thấy e ngại.

Cho nên nếu không thể trở thành bạn bè với Hoắc Lâm, thì cũng nên làm người xa lạ.

Tuyệt đối không nên đối đầu với Hoắc Lâm, nếu không thì chết lúc nào không hay.

Hoắc Lâm ngày thường đối xử với người ta cực kỳ lịch sự nhã nhặn, nhưng lại được chứng kiến những thủ đoạn độc ác trên thương trường của anh, nên đáy lòng ba Nam vẫn có chút e dè với Hoắc Lâm.

Mỗi lần nhìn thấy Hoắc Lâm, ông ta sẽ chủ động chào hỏi, lần này cũng không ngoại lệ.

“Hoắc Lâm tới đó à, hôm nay sao rảnh rồi vậy? Lâu lắm rồi không thấy cậu qua đây chơi.”

Mẹ Nam cũng ngồi một bên nói chen vào, biểu lộ không giống như lúc quở trách Nam Từ, còn cực kỳ thân thiết: “Trước đó Châu Châu còn nhắc đến cậu, hỏi sao không thấy cậu qua nhà chơi, con bé nói gọi điện thoại cho cậu thì cậu không nhận, lúc này cậu tới thì con bé lại đang ở nước ngoài mất tiêu.”

Mẹ Nam biết tình cảm của Nam Châu đối với Hoắc Lâm, cho nên đáy lòng đã sớm xem anh là con rể, trong câu chữ cũng đều nhắc đến Nam Châu.

Hoắc Lâm hơi hơi cười một tiếng: “Giữa em và Nam Châu không có chuyện gì cần nói, nên em không nhất thiết phải nghe điện thoại của Nam Châu.”

Thái độ lúc anh nói chuyện rất tốt, nhưng trong câu chữ lại cực kỳ vô tình.

Đừng nói chỉ đến chuyện Nam Châu thích Hoắc Lâm, nhưng dựa theo mối quan hệ giữa anh và nhà họ Nam, thì cũng không cần phải nói chuyện kiểu không nề mặt như vậy chứ, lại còn làm bề mặt mẹ con bà ta trước mặt Nam Từ.

Sắc mặt mẹ Nam có chút tối sầm đi, nhưng lại không biểu hiện quá rõ, cho nên chỉ có thể trút giận lên Nam Từ.

“Lúc nãy mẹ chưa nói xong, sao hôm qua...”

Kết quả còn chưa nói xong, Hoắc Lâm bỗng nhiên mở miệng chặn đứng:

“Hôm qua con bé đi cùng với em.”

“Cái gì?!” Mẹ Nam giật mình trừng lớn hai mắt.

Hoắc Lâm không quan tâm đến phản ứng của bà ta, nhìn Nam lão gia từ.

“Lão gia từ, có phải nhà họ Nam thiếu tài xế lái xe sao? Nếu quả thật thiếu thì nói với con, trong gara nhà con vẫn còn mấy chục chiếc xe chưa dùng tới mà, đâu cần phải đối xử với người trong nhà như vậy chứ ạ.”

Nam lão gia từ biết hôm qua đã xảy ra chuyện gì đó mà ông không biết, cũng không gấp, bình tĩnh nhấp một ngụm trà, hỏi: “Sao phải hỏi chuyện này?”

“Hôm qua con nhặt được con bé ở ven đường, lúc ấy trời cũng đã gần khuya rồi, con bé phải đi bộ về biệt thự. Con ở khu này lâu rồi mà chưa từng tiểu thư nhà nào phải cuộc bộ về nhà, cho nên mới không biết trong nhà họ Nam thiếu tài xế hay sao.”

Hoắc Lâm nói chuyện rất nhẹ nhàng, nhưng từng câu chữ như tát thẳng vào người nhà họ Nam.

Nhất là mẹ Nam, hôm qua có ý không cho lái xe đi đón Nam Từ, đồng thời cũng không nói với Nam lão gia tử, bởi vì bà ta nghĩ sau khi Nam Từ trở về, thì bà ta cũng không để cho Nam Từ nói với Nam lão gia tử.

Nhưng hiện tại Hoắc Lâm đang ngồi ở đó nói hết mọi chuyện, còn không nề mặt mũi ai hết, nhất là Nam lão gia tử rất coi trọng mặt mũi nhà họ Nam, chắc chắn không bỏ qua chuyện này.

Nghĩ đến những thứ này, bà ta cảm thấy đưa Nam Từ về nhà chính là sai lầm! Còn chưa thấy lợi ích gì, mà đã khiến bà ta xui xẻo mấy lần!

Quả nhiên, sau khi Nam lão gia tử nghe xong, sắc mặt lập tức nặng đi một chút.

Ông không tức giận ngay lúc đó, chỉ là âm thầm liếc nhìn mẹ Nam một chút, sau đó nói với Hoắc Lâm: “Không có, xe và tài xế trong nhà vẫn đầy đủ.”

Suy nghĩ một chút, lại bổ sung: “Sau này tôi sẽ bảo lão Trần đưa đón Tiểu Từ, ba cũng không ra ngoài nhiều, cũng không cần dùng xe nhiều.”

Mẹ Nam cả kinh.

Lão Trần là tài xế lâu năm nhà họ Nam, một mực vẫn đi theo Nam lão gia tử, lái xe cực kỳ ổn định, lại không lảm chuyện, mẹ Nam mấy lần cũng nói với Nam lão gia tử để lão Trần lái xe cho Nam Châu.

Nhưng Nam lão gia tử vẫn không chịu.

Kết quả lần này lại dễ dàng để cho lão Trần làm tài xế đưa đón Nam Từ?!

Mẹ Nam âm thầm trừng Nam Từ một chút, cắn răng nghiêng lợi, tức giận đến mức không chịu nổi.

Hoắc Lâm nhú lông mày, bộ dáng rất thoải mái: “Vậy thì con yên tâm rồi.”

Nam lão gia tử không muốn tiếp tục chủ đề này với Hoắc Lâm nữa, vội vàng đứng dậy, muốn kêu anh vào thư phòng để bàn chút chuyện làm ăn.

Trước khi đi, Hoắc Lâm bỗng nhiên nói với mẹ Nam: “Nói với Nam Châu không có việc gì thì đừng điện thoại cho em, mặc dù Nam Châu chỉ có số điện thoại đối ngoại của em, nhưng cũng đừng lãng phí thời gian của trợ lý em, dù sao cậu ta cũng nhiều việc lắm.”

Sắc mặt mẹ Nam trông cực kỳ khó chịu, bà ta hoàn toàn không hiểu trước đó mặc dù Hoắc Lâm có chút lạnh nhạt với hai mẹ con họ, nhưng ít ra cũng không nói chuyện không nề mặt mũi như vậy!

Mà Nam Từ cũng cực kỳ kinh ngạc trước thái độ của anh, không phải anh muốn duy trì hình tượng bên ngoài của mình sao? Sao lần này lại hùng hổ dọa người như vậy?

Chẳng lẽ chỉ vì giúp cô thôi sao?

Cô suy nghĩ gì cũng bị Hoắc Lâm đoán được, nhưng anh suy nghĩ cái gì, cô hoàn toàn không đoán ra được.

Anh đương nhiên thích nguy trang bản thân bên ngoài, nhưng chỉ là không muốn để người ta tiếp cận anh.

Nhưng anh không nhất thiết phải dính với hình tượng mình xây dựng, mặc cho người ta giẫm đạp. Mà chộc phải người của anh, thì hình tượng này không có cũng không sao.

Mà ngày hôm nay anh đến đây là muốn cho nhà họ Nam biết...

Nam Từ có anh là chỗ dựa.

~

Nam lão gia tử và Hoắc Lâm đi vào thư phòng, cũng không ai mở miệng trước, giống như là đang chờ đối phương lên tiếng.

Cuối cùng, Nam lão gia tử lên tiếng trước: “Trước kia con không bao giờ xem vào chuyện người khác.”

Hoắc Lâm cười cười: “Nhà họ Nam có ân huệ với con, nên con cũng tự nhiên muốn chăm sóc cho con cháu nhà họ Nam.”

Nam lão gia tử nhìn thấy bộ dáng cười cười không ngớt như thường ngày của anh, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Hoắc Lâm đã nói như vậy, thì đoán chừng ông nói gì anh cũng không tin.

Chăm sóc cho con cháu nhà họ Nam?

Vậy sao lúc nãy lại không nề mặt mũi nói Nam Châu như vậy?

Nếu Hoắc Lâm thật sự có cảm tình với nhà họ Nam, thì sẽ nói chuyện nể mặt mũi con dâu ông chứ?

Thế nhưng nếu nói Hoắc Lâm vì con bé Nam Từ, thì cũng không thể tin nổi.

Hoắc Lâm là người như thế nào, người khác không biết, nhưng ông lại hiểu rất thấu.

Anh nhìn thì khiêm tốn lịch sự, hiền lành lễ phép, nhưng kỳ thật bên trong xương rất lạnh lùng.

Qua nhiều năm như vậy, Hoắc Lâm và nhà họ Nam không động chạm nhau trên thương trường, cũng bởi vì năm đó anh mang ân tình Nam lão gia từ nhận anh làm con nuôi.

Thật ra thì đó cũng được coi là nể mặt mũi lắm rồi, dù sao trên thương trường, Hoắc Lâm cũng không hề nể mặt cha ruột mình.

Cho nên qua nhiều năm như vậy, mối quan hệ giữa Hoắc Lâm và nhà họ Nam vẫn không hề tốt lên, cũng bởi vì công ty của anh đối đầu với Hoắc thị. Mẹ anh vốn đối xử với đứa con nuôi tốt hơn với anh, tính cách của anh lại quá phản nghịch, cho nên khiến bà ta cực kỳ bất mãn.

Cũng bởi vì như vậy, nên Nam lão gia từ mới cân nhắc đến lời đề nghị của Nam Châu, cuối cùng đồng ý với suy nghĩ của Nam Châu.

Vì nhà họ Nam, nhất định phải giữ Hoắc Lâm lại.

Mà với cái kiểu hôn nhân không chắc chắn này, thì Hoắc Lâm nhất định không quan tâm, chỉ khi nào anh thật sự để ý đến người nhà họ Nam, thì mới suy nghĩ đến lợi ích của nhà họ Nam.

Nghĩ tới đây, Nam lão gia từ nói: “Nam Châu nói với ba là con bé thích con.”

Độ cong trên khóe môi anh vẫn không thay đổi, nhưng ánh mắt lại mang theo tia chế giễu.

“Thì sao?”

Sắc mặt Nam lão gia từ tối sầm, im lặng nửa ngày, mới mở miệng: “Trước đó ba có nói về chuyện hợp tác...”

“Con đồng ý thôi.” Hoắc Lâm vui vẻ lên tiếng.

Nam lão gia từ hơi kinh ngạc, trước đó bọn họ đã nói sơ qua chuyện hợp tác, nhưng Hoắc Lâm một mực không hé miệng, sao hôm nay lại chịu đồng ý nhẹ nhàng như vậy.

Quả nhiên, một giây sau, ông nghe anh nói: “Con đồng ý lần hợp tác này, đồng thời có thể để ba hai hạng mục có lợi nhất, nhưng ba cũng phải đáp ứng một điều kiện của con.”

Nam lão gia từ ngừng một chút, hỏi: “Điều kiện gì?”

“Giao Nam Từ cho con, và ba cũng đừng có ý đồ gì với con bé nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Editor: Trà Đá.

Ngày đó Hoắc Lâm đi lúc nào, Nam Từ cũng không biết.

Bởi vì sau khi anh và Nam lão gia từ vào thư phòng, còn cô cũng đi về phòng.

Mẹ Nam bị Hoắc Lâm nói đến mức không nể mặt như vậy, chắc chắn sẽ tìm cô để trút giận, cô không trốn đi mới là kẻ ngốc.

Nam Từ cũng không biết rốt cuộc Hoắc Lâm đã nói gì với Nam lão gia từ, mà từ sau khi anh đi, thái độ của ông nội đối với cô hoàn toàn khác.

Chỉ ít... Ở trước mặt mọi người, quở trách mẹ Nam.

Lúc ấy là trên mâm cơm, Nam Từ còn nhớ rất rõ.

Ông nói với mẹ Nam: “Tiểu Từ có làm cái gì không phải, thì con làm mẹ phải nói rõ ra, chứ không phải làm cái kiểu đó để phạt con bé. Bây giờ còn bị Hoắc Lâm chê cười, mặt mũi con để đâu hả?”

Sắc mặt mẹ Nam lúc trắng lúc xanh, nhìn ba Nam một chút, muốn ông ta thay mình nói chuyện, nhưng ba Nam giống như không quan tâm, làm bộ ăn cơm.

Nam lão gia từ cũng không khách khí, thấy bà ta không nói lời nào, còn nói: “May mà Tiểu Từ gặp Hoắc Lâm, nếu gặp người xấu thì sao? Đến lúc đó hậu quả như thế con chịu trách nhiệm nổi không?!”

Mặc dù Nam lão gia từ đã lớn tuổi, nhưng tinh thần rất minh mẫn, ông nói hơi nhanh, nhưng khí thế vẫn áp bức người khác.

Ông nhẹ nhìn mẹ Nam, nói: “Xin lỗi Tiểu Từ.”

Trên mặt Nam Từ không biểu hiện ra, nhưng trong lòng thì giật mình.

Nam lão gia từ đang muốn đóng kịch gì đây?

Mặc dù cô cũng hận mẹ Nam khiến làm khó dễ cô, nhưng chuyện này đâu nghiêm trọng đến mức khiến mẹ Nam phải xin lỗi cô?

Chẳng lẽ Hoắc Lâm đã nói gì sao?

Mẹ Nam đương nhiên không nghĩ câu chuyện lại đi theo hướng này, bà ta chỉ muốn làm khó Nam Từ một chút, kết quả phải cúi đầu nhận lỗi sao?

Bà ta có chút không phục: “Ba, con...”

Nam lão gia từ nhàn nhạt lên tiếng: “Còn hơn một tháng nữa là Nam Châu về rồi. Hay con muốn để con bé ăn tết ở bên kia?”

Mẹ Nam nghe xong loại uy hiếp này, nhất thời cũng hoảng hồn.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, khẽ cắn môi, không nhìn Nam Từ, miễn cưỡng nói: “Xin lỗi.” Sau đó đứng dậy đi lên lầu.

Không ai để ý đến sự tức giận của bà ta, ba Nam đã sớm bảo bà ta phải ráng nhịn, đối tốt với Nam Từ một chút, dù sao đó cũng là con gái ông, huống chi sau này còn thay thế Nam Châu gả qua nhà họ Hoắc. Nhưng mẹ Nam lại không muốn, lấy hết mọi sự oán hận nhiều năm trước trút giận lên Nam Từ.

Bà ta vẫn cho là năm đó mẹ Nam Từ ham hư vinh, cố ý dụ dỗ ông ta, nên mới có Nam Từ.

Nhưng sự thật như thế nào chỉ có ông ta và Nam lão gia từ biết.

Nghĩ tới đây, thần sắc ba Nam hơi sâu, tựa hồ như tránh né ánh mắt Nam Từ, không ngẩng đầu nhìn cô.

Nam lão gia từ cười cười với Nam Từ, còn khôi phục lại bộ dáng hiền lành đối với cô.

“Tiểu Từ đừng giận nữa, ông nội đã bảo mẹ xin lỗi con rồi, chuyện này coi như đã xong nhé?”

Nam Từ chỉ muốn cuộc sống mình dễ dàng hơn thôi, không nghĩ mọi chuyện lại xoay chuyển như thế này, lúc này đâu thể nói thêm điều gì, chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu.

Nụ cười trên môi Nam lão gia từ càng sâu, nói tiếp: “Nếu con đã hết giận, thì phải nghe lời ông nội, sau này có chuyện gì thì người nhà chúng ta đóng cửa giải quyết với nhau, hiểu chưa?”

A...

Xem ra thật đúng bởi vì Hoắc Lâm.

Nam Từ nghĩ thầm, nếu như đóng cửa lại nói chuyện, thì hiện tại người khóc sẽ là cô.

Cô cũng không nói gì thêm nữa, vẫn ngoan ngoãn trả lời: “Ông nội nói rất đúng.”

“Cháu gái ngoan.”

Đáy lòng Nam lão gia từ vẫn còn chút bất mãn với Nam Từ, nhưng những bất mãn này có khả năng đổi lấy nhiều lợi ích cho nhà họ Nam thì cũng không đáng nhắc tới.

Mà Hoắc Lâm đã nói rõ, anh muốn Nam Từ.

Mặc dù không biết kết quả sẽ như thế nào, nhưng bây giờ đối tốt với Nam Từ một chút không hại gì. Đến cuối cùng cô được gả cho Hoắc Ngọc Trạch hoặc là Hoắc Lâm thì vẫn có ích với nhà họ Nam.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Nam lão gia tử nhìn Nam Từ có chút khó lòng.

~

Sau khi chuyện ngày đó kết thúc, cuộc sống của Nam Từ cũng yên bình trôi qua.

Không chỉ trong nhà, mà ngay cả trong lớp múa cũng như vậy, không biết Lưu Lâm Lâm gặp chuyện gì vui, mà mỗi lần lên lớp đều trông rất vui vẻ, mặc dù ánh mắt nhìn Nam Từ vẫn mang theo sự khiêu khích và khinh bỉ, nhưng cũng không chủ động kiếm chuyện với cô.

Nam Từ vẫn luôn câu trời yên biển lặng, cho nên cuộc sống bây giờ khiến cô rất thoải mái.

Đại khái qua một tuần, cuộc sống yên bình của cô chấm dứt, Hoắc Lâm bỗng nhiên xuất hiện.

Ngày đó cô vừa xong lớp buổi sáng, lúc ra ngoài tìm xe nhà họ Nam, lại bị một chiếc xe màu đen ngăn ở ven đường.

Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, gương mặt Hoắc Lâm xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Trái tim cô bắt đầu đập nhanh, tâm tình vốn đang thả lỏng lại bắt đầu căng thẳng.

“Hoắc tiên sinh, anh có chuyện gì không?”

Anh nhìn cô một chút: “Lên xe.”

Nam Từ nghĩ nghĩ, không nói gì, chui vào xe anh.

Kỳ thật bây giờ cô đã bớt e ngại Hoắc Lâm, từ lúc anh giúp cô, cô cảm thấy người đàn ông này mặc dù rất đáng sợ, nhưng sẽ không làm gì cô.

Mà cô lại luôn có ảo giác là mình có chút đặc biệt đối với anh?

Nhưng cái loại suy nghĩ này không tồn tại lâu trong đầu cô, dù sao bị anh để mắt tới cũng không phải là chuyện gì tốt.

“Mấy ngày qua không gặp, nhớ tôi không?” Hoắc Lâm chờ sau khi cô ngồi xuống, mới trực tiếp mở miệng hỏi.

“...” Nam Từ nín thở, một lúc sau mới trả lời, “Chuyện lần trước, cảm ơn Hoắc tiên sinh.”

Khóe môi Hoắc Lâm ngoắc ngoắc, ánh mắt dưới tròng kính gọng vàng nhàn nhạt cười.

“Chỉ cảm ơn thôi sao?”

Nam Từ nghe anh nói vậy có chút không biết làm sao, nghĩ nửa ngày cũng không biết đáp lại như thế nào, cuối cùng vẫn là Hoắc Lâm lên tiếng trước.

“Buổi chiều đừng lên lớp, tới công ty tôi một chút.”

Nam Từ không muốn, cô định mở miệng tìm lý do cự tuyệt, lại bị anh dùng một ngón tay đặt trên môi cô.

“Đừng nói, tôi không thích nghe đâu.”

“...”

“Cô không cần phải sợ, tôi có quà tặng cho cô.”

“...” Anh đã nói đến mức này rồi, cô còn có thể nói gì đây?

Hoắc Lâm ngang nhiên dẫn cô đến công ty, kinh động đến các nhân viên trong công ty, mặc dù lúc đi vào cũng rất vắng vẻ, nhưng lúc vào thang máy cũng đụng phải mấy vị trưởng phòng cấp cao.

Bên cạnh Hoắc Lâm chưa bao giờ xuất hiện phụ nữ, huống chi bây giờ anh lại đi với một cô bé?

Trong lúc nhất thời, trong lòng bọn họ cũng bắt đầu suy đoán lung tung, rốt cuộc Nam Từ có thân phận gì.

Nhưng trợ lý lại rất vui, cũng nhìn thấy rõ thái độ của ông chủ.

Bình thường anh làm gì để phụ nữ lại gần mình như vậy, càng đừng nói đến chuyện để nhân viên dò xét mối quan hệ của anh.

Nhưng lần này anh không chủ động lên tiếng, cũng không phản bác.

Không phản bác thì chính là ngầm thừa nhận.

Anh ngẫm thừa nhận mối quan hệ của mình và Nam nhị tiểu thư.

Mặc dù cho đến thời điểm hiện tại có lẽ chỉ mình anh đơn phương.

Nhưng dù vậy, trợ lý vẫn rất vui vẻ. Dù trước khi có bà chủ, thì khi ông chủ tức giận, anh ta chỉ có thể im lặng chịu trận.

Nhưng bây giờ không giống vậy, có bà chủ rồi, ông chủ có tức giận thì anh ta cũng có chỗ dựa lưng.

À, một tí nữa nhất định phải tìm cách kết bạn Wechat với Nam Từ, cũng thuận tiện liên lạc, thuận tiện than thở một chút, nói không chừng bà chủ thương hại anh ta, thì thăm với ông chủ tăng lương cho anh ta.

Nam Từ và Hoắc Lâm đi lên tầng cao nhất, mà tầng trên cùng chính là văn phòng làm việc của anh, chỉ có gian phía ngoài là văn phòng của trợ lý.

Anh nắm tay Nam Từ đi vào văn phòng, trợ lý biết điều không đi theo.

Nam Từ còn tưởng anh để quà trong văn phòng làm việc, nhưng lúc đi vào lại không thấy thứ gì đặc biệt, hơi nghi ngờ nhìn anh một chút.

“Gấp cái gì?”

Hoắc Lâm kéo cô đến trước bàn làm việc, sau khi anh ngồi xuống rồi ôm cô ngồi lên đùi mình.

Lần này Nam Từ đã rút được kinh nghiệm, không giãy dụa.

Dù sao... Cô cũng biết mình có giấy dựa cũng vô dụng.

Anh tiện tay rút một quyển sách ra, giống như đêm hôm đó, vừa ôm cô vừa đọc sách.

Nam Từ nhìn nhìn, quyển sách trên tay anh chính là quyển sách Tây Ban Nha đêm hôm đó.

Cô lập tức đỏ mặt, có chút lúng túng.

Đêm hôm đó anh dạy cô đọc một bài thơ, sau khi về cô có tra qua thì mới biết đó là bài thơ tình.

Nhất là khi nhớ lại anh lặp đi lặp lại, dạy cô nói cho bằng được, sau khi cô hiểu được ý nghĩa của bài thơ, lập tức nóng mặt suy nghĩ lung tung.

Cô vất vả lắm mới bình tĩnh được một chút, sao bây giờ anh lại bắt đầu nữa rồi?

“Thầy giáo bắt đầu kiểm tra bài, bài lần trước tôi dạy cô, về nhà có ôn tập không đó?”

Lúc Hoắc Lâm nói chuyện, môi mông như có như không dán bên tai cô, Nam Từ cảm thấy nhiệt độ cơ thể bắt đầu nóng lên, cảm xúc phức tạp chưa rõ tên bắt đầu xuất hiện lần nữa.

Anh mở sách, tìm đúng trang có bài thơ tình.

“Đọc lại một lần tôi nghe xem nào?”

Lúc anh nói chuyện, bàn tay anh hơi sùng sức mà sát eo cô, khiến cô có chút ngứa, mà nhịp tim cũng tăng lên không ít.

Nam Từ luôn cảm thấy ngày hôm nay có chuyện gì đó sẽ xảy ra, trong lòng càng lúc càng bất an.

Cô đang muốn lên tiếng từ chối, thì điện thoại bàn trong phòng vang lên.

Hoắc Lâm tiện tay ấn nút, giọng trợ lý vang lên: “Ông chủ, cha con nhà họ Lưu đến rồi ạ.”

Nét mặt anh không đổi, nói: “Cho bọn họ vào.”

Nam Từ chưa suy nghĩ ra ai là cha con nhà họ Lưu, còn tưởng là đối tác làm ăn của anh, vội vàng muốn thoát khỏi đùi anh, nhưng lại không thành công.

Cô khó xử nhìn anh: “Hoắc tiên sinh...”

“Không cần đi, cô cũng biết hai người này mà.”

Dừng một chút, anh còn nói: “Tôi đã nói là tặng quà cho cô mà, sao cô đi được.”

Trong nháy mắt, trong đầu Nam Từ xuất hiện hình ảnh của Lưu Lâm Lâm và cha cô ta, còn đang suy nghĩ không biết có đúng không, thì cửa văn phòng bị mở ra.

Người tới quả nhiên là hai cha con Lưu Lâm Lâm!

Hai người phía đối diện đương nhiên cũng bất ngờ khi thấy Nam Từ.

Lúc bọn họ đi vào, biểu lộ rất nóng lòng, giống như là xảy ra chuyện gì nghiêm trọng lắm.

Lưu Lâm Lâm đầu tiên ngậy người hai giây, sau đó không khách khí chỉ thẳng Nam Từ mắng: “Con tiện nhân này! Sao mày lại ở đây? Có phải mày dụ dỗ Hoắc tiên sinh đứng không? Mày có biết tao sắp trở thành bạn gái anh ấy chưa hả!”

Nam Từ đầu đầy dấu chấm hỏi, chờ một giây, nhìn Hoắc Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Editor: Trà Đá.

Dáng vẻ Hoắc Lâm rất thanh thản, ánh mắt tùy ý liếc nhìn Lưu Lâm Lâm, giống như nhìn một con ruồi bị dặm nát.

“Lưu tiểu thư ăn nói cho cẩn thận, tôi nhớ không nhầm thì tôi cũng chưa từng làm chuyện gì gây hiểu lầm.”

Lưu Lâm Lâm không dám tin, trừng lớn hai mắt: “Không thể nào... Mấy ngày nay thái độ của anh đối với tôi rất khác, hơn nữa còn đồng ý đầu tư cho công ty gia đình tôi nữa, anh còn cười với tôi, hẳn tin nói chuyện với tôi... Anh, anh chắc chắn là thích tôi!”

Cô ta vừa nói vừa hung ác chỉ Nam Từ: “Là nó! Nhất định là do nó đúng không? Nó dụ dỗ anh! Nếu không thì sao anh lại thay lòng đổi dạ như vậy chứ!”

Hoắc Lâm cười cười, vẫn bộ dáng lịch sự nhã nhặn, nhưng những câu chữ anh nói đều cực kỳ vô tình.

“Có vẻ Lưu tiểu thư có khuynh hướng ảo tưởng hơi nhiều, cần tôi liên lạc bác sĩ giúp không?”

Lưu Lâm Lâm đã bị lòng dố kỵ làm choáng váng đầu óc, hoàn toàn không nghe Hoắc Lâm nói gì nữa, trực tiếp muốn tiến tới chỗ Nam Từ, cho dù bây giờ Nam Từ đang ngồi trên đùi Hoắc Lâm, nhưng Lưu Lâm Lâm vẫn muốn kéo Nam Từ xuống.

Thấy cô ta có ý định tiến tới gần, rốt cuộc Hoắc Lâm nhú nhú mày.

Ông Lưu ở bên cạnh nhìn xem, thấy nét mặt Hoắc Lâm biến đổi, lập tức kéo Lưu Lâm Lâm lại.

Cô ta gấp không chịu nổi: “Ba, ba làm gì vậy! Mau buông con ra! Con muốn đánh chết con tiện nhân kia!”

Ông Lưu dù sao cũng là người đã trải qua nhiều sóng gió, trong lòng có khiếp sợ và nghi hoặc, nhưng cũng không thể để Lưu Lâm Lâm làm ầu.

Ông ta ép buộc bản thân bình tĩnh lại, ánh mắt nhìn như bình thường, nhưng thực tế mang theo chút tia căng thẳng và nịnh bợ.

Ông ta hỏi Hoắc Lâm: “Tổng giám đốc Hoắc, về việc đầu tư lần trước ngài nói...”

Kỳ thật mấy ngày qua ông Lưu đã bắt đầu gọi thẳng tên Hoắc Lâm, bởi vì mấy ngày qua thái độ của Hoắc Lâm đối với ông ta cực kỳ khiêm tốn, rất là tôn trọng. Ông ta nhất thời lảng lảng, cũng thật sự đối đãi rất tốt với anh.

Thế nhưng ông ta đã quên, Hoắc Lâm không phải một người trẻ tuổi bình thường, thủ đoạn hơn ông, vuron xa hơn ông... Không, phải nói Hoắc Lâm thậm chí còn vuron xa hơn mấy lão đại kinh doanh trong thành phố này.

Ông ta vừa nói xong, Hoắc Lâm cũng chỉ cười cười, dáng vẻ có chút như đáng tiếc.

“Xin lỗi, chủ tịch Lưu, bất kỳ quyết định nào của công ty cũng phải đi theo đúng quá trình, theo đánh giá mà nói thì công ty ngài cũng không đủ tốt, cho nên lần này không thể hợp tác được.”

Dù ông Lưu đã chuẩn bị tinh thần trước, nhưng khi nghe anh nói, vẫn cảm giác như sét đánh ngang tai.

“Tổng giám đốc Hoắc... Ngài không nên đùa kiểu này! Trước đó ngài đề nghị tôi đầu tư vào hạng mục, cho nên tôi đã bắt đầu quảng tiền vào, bây giờ toàn bộ công ty cũng đã mang đi thế chấp, nếu như ngài không đầu tư thì sao tôi làm việc được?”

Hoắc Lâm vẫn giữ cái nụ cười lịch sự kia: “Nhìn tôi giống như đang nói đùa sao?”

“Nhưng... Nhưng mà ngài đã hứa sẽ đầu tư cho Luru thị!”

Ánh mắt Hoắc Lâm nhàn nhạt, bộ dáng hững hờ, nói: “Có hợp đồng sao?”

Ông Luru không thể nói bây giờ ông có cảm giác gì, có phần nộ có tuyệt vọng, nhưng đáy lòng vẫn còn mang một tia hy vọng.

Cho nên ông ta lại mở miệng: “Tổng giám đốc Hoắc, ngài không thể như vậy... Dù sao chúng ta cũng có giao tình, với lại... Với lại Lâm Lâm, đúng! Còn có Lâm Lâm nữa! Ngài đâu thể không nể mặt Lâm Lâm, thấy chết mà không cứu!”

Luru Lâm Lâm nghe thấy ba mình nói, đáy mắt cũng dấy lên tia hi vọng.

Mặc dù mấy ngày qua Hoắc Lâm không có những hành động bày tỏ gì, nhưng cũng chưa từng từ chối cô ta!

Trước kia trong đàn nam thần lạnh lùng, thì nam thần lạnh lùng nhất, không bao giờ để phụ nữ quá gần mình lại chủ động với cô ta! Điều này cũng đủ để cô ta kiêu ngạo!

Cho nên mấy ngày qua, Luru Lâm Lâm còn cho mình là vợ tương lai của Hoắc Lâm, lúc đó có một vị có tiếng tăm lên tiếng dạy dỗ cô ta, anh còn bảo bọn họ không biết tự lượng sức mình.

Anh rõ ràng là thích cô ta! Chỉ là chưa thổ lộ mà thôi!

Nghĩ đến đây, Luru Lâm Lâm tiến lên hai bước, nói: “Hoắc tiên sinh, ngài nhất định đang nói đùa với ba tôi đúng không? Anh thích tôi, anh sẽ không thấy chết mà không cứu!”

Khóe môi Hoắc Lâm ngoắc ngoắc, mang theo tia trào phúng.

“Có vẻ không chỉ đầu óc Luru tiểu thư có vấn đề, mà đến thính lực cũng không tốt luôn. Hay là cô cảm thấy mình có ưu điểm gì để khiến tôi phải bỏ qua cái thói ngang ngược ngu ngốc của cô, để tôi yêu cô đây?”

Lời nói của Hoắc Lâm đã rất rõ ràng, ông Luru nghe cũng hiểu.

Lúc trước ông ta còn buồn bực vì không thấy Hoắc Lâm chủ động tìm kiếm hợp tác, càng đừng nói đến chuyện đầu tư, sao đột nhiên chuyện tốt lại rơi trúng đầu ông ta?

Khi đó ông ta còn nghĩ con gái ông ta đặc biệt, nhất thời bị tiền làm choáng váng đầu óc, cho là Hoắc Lâm nhìn trúng Lâm Lâm, còn nghĩ mình sắp trở thành ba vợ tương lai của Hoắc Lâm.

Vậy là Hoắc Lâm nói cái gì ông ta cũng cảm thấy rất đúng.

Đầu tiên Hoắc Lâm đến trước mặt ông ta đề nghị việc đầu tư, lại còn nói hạng mục nào tốt, nếu như Luru thị muốn khắc phục khó khăn thì phải đầu tư vào hạng mục đó.

Chính ông ta cũng đã đọc bản kế hoạch, xác thực cũng rất coi trọng, khi đó người cạnh tranh nhiều, ông ta sợ Luru thị bỏ lỡ cơ hội lần này, cho nên tức tốc mang công ty đi thể chấp, cộng với tài sản riêng của ông ta, tất cả tiền đều đổ vào dự án đó.

Ông ta còn tưởng rằng Hoắc Lâm ngay lập tức sẽ đầu tư tiền vào, ai ngờ ông ta đợi mãi đợi mãi, không thấy tiền đầu tư, mà ngay cả Hoắc Lâm cũng làm bỗng nhiên biến mất không dấu vết.

Hiện tại xem ra, Hoắc Lâm chỉ đang đào một cái bẫy, mà mục đích thật sự chính là trả thù cho Nam nhị tiểu thư!

Nghĩ tới đây, ông ta bắt lực nói: “Dự án này... Chẳng lẽ còn vấn đề gì sao?”

“Có vấn đề hay không thì chủ tịch Luru có thể tự nhận ra mà, tôi chỉ cung cấp cơ hội cho ông thôi.”

Về phần cơ hội này, ông ta cũng có thể xác định được là kẻo ngọt hay độc được.

Ông Luru nhìn Hoắc Lâm, cảm thấy sao bản thân có thể đi tin lời Hoắc Lâm?

Suy nghĩ cẩn thận một chút cũng biết, loại người như Hoắc Lâm sao có thể để ý đến Lâm Lâm? Trong giới nhà giàu ở thành phố này, thì tiếng tăm của con gái ông không tốt lắm, tướng mạo cũng không xinh đẹp, lại không có ưu điểm gì.

Trước đây có bao nhiêu người đẹp tiếp cận Hoắc Lâm, vậy mà anh cũng chưa từng rung động, vậy thì sao có thể coi trọng con gái ông ta đây?

Cho nên tất cả mọi chuyện hết thảy đều là một kế hoạch trả thù tỉ mỉ, không, nói là tỉ mỉ cũng không đúng, có lẽ Hoắc Lâm cũng không phải dày công bày mưu tính kế, chỉ tiện tay đào một cái hố, không tốn một chút sức, thì cha con họ đã tự động nhảy vào rồi.

Nghĩ tới đây, ánh mắt ông ta chuyển qua Nam Từ.

Hiện tại ông ta có thể chắc chắn, tất cả mọi chuyện Hoắc Lâm làm đều vì nhị tiểu thư nhà họ Nam này, nhất định bởi vì Lâm Lâm đắc tội với cô, cho nên Hoắc Lâm mới ra tay trả thù cho cô.

Cầu xin Hoắc Lâm đã thất bại, nhưng nếu như cầu xin Nam nhị tiểu thư thì có lẽ... Còn chút hy vọng sống?

Ông ta khẽ cắn môi, nói với Lư Lâm Lâm: “Lâm Lâm, quỳ xuống, nhận lỗi với Nam tiểu thư!”

Lư Lâm Lâm không dám tin: “Ba, ba nói gì vậy?!”

“Nhanh lên!” Ông Lư đè vai Lư Lâm Lâm, dùng sức ép cô ta quỳ xuống.

Làm xong, thái độ hèn mọn thành khẩn nói với Nam Từ: “Nam tiểu thư, trước đó con gái tôi không hiểu chuyện, đã đắc tội với tiểu thư. Tiểu thư có thể nể mặt mũi trưởng bối tôi tha thứ cho con bé không? Cho con bé một con đường sống, cũng là cho Lư thị một con đường sống?”

Nam Từ ngẩn người, không biết phải phản ứng sao trước tình huống đột ngột này.

Ngược lại Hoắc Lâm ôm Nam Từ, thân nhiên dựa ra lưng ghế, chỉ nhẹ liếc mắt nhìn Lư Lâm Lâm đang quỳ đằng kia.

“Sao tôi không nhìn thấy đáng về nhận lỗi của Lư tiểu thư nhỉ?”

Ông Lư nghe xong, lập tức hiểu ý Hoắc Lâm.

Ông ta vỗ lưng Lư Lâm Lâm một chút, nhắc nhở: “Nói xin lỗi mau!”

Lư Lâm Lâm cắn răng, hung tợn trừng mắt Nam Từ, cũng không biết trải qua bao lâu, mới có thể rặn ra được hai chữ:

“Xin. Lỗi!”

Nam Từ hoàn toàn không hề nghĩ tới tình cảnh này, cô ngây người, dời ánh mắt, không phản ứng với cha con bọn họ.

Không phải tâm địa cô độc ác, mà cô hiểu rõ, chuyện trên thương trường không phải một câu nói của cô đã có thể giải quyết được. Thay vì tự chuốc lấy nhục nhã, thì chỉ bằng giả vờ không thấy.

Hơn nữa nhìn đáng về của Hoắc Lâm cũng không phải người lương thiện.

Hoắc Lâm nhìn thấy bộ dáng này của cô, có chút buồn cười.

Anh vuốt vuốt tóc cô, lười biếng nói với ông Lư: “Chủ tịch Lư, ông cũng thấy rồi đó, cô bé nhà tôi vẫn chưa chịu tha thứ cho con gái ông đâu.”

Sau lưng ông Lư đã đổ đầy mồ hôi lạnh, ông ta tưởng chỉ cần ép buộc con gái xin lỗi thì Nam Từ sẽ không giận nữa, nói không chừng còn cảm thấy bọn họ đáng thương, thay bọn họ nói với Hoắc Lâm một tiếng.

Nhưng tình huống hiện tại...

Ông ta cắn răng, cuối cùng, ông ta cũng nặng nề quỳ xuống.

“Nam tiểu thư, Hoắc tiên sinh, cầu xin hai vị thương chúng tôi, tôi đã phải thế chấp cả công ty và tài sản cá nhân của mình để đổ tiền vào dự án này, một mình tôi không chống đỡ nổi... Hoắc tiên sinh, nếu như... Nếu như ngài không đầu tư, thì Lư thị sẽ bị tuyên bố phá sản!”

Hoắc Lâm nhàn nhạt nhìn ông ta: “Thì sao? Liên quan gì đến tôi?”

Lời nói của anh như chậu nước lạnh, trực tiếp hắt vào người ông Lư. Ông ta cảm thấy trời đất quay cuồng, trước mắt tối đen, suýt nữa ngã xuống.

Lư Lâm Lâm thấy ba mình như vậy, vội vàng chạy quỳ tới đỡ ông ta: “Ba!”

Ông Lư không ngừng thở hổn hển, qua rất lâu sau, ông ta mới nhìn về phía Hoắc Lâm.

“Cậu làm việc tuyệt tình như thế không sợ bị trả thù sao?”

Hoắc Lâm hơi cười cười một tiếng: “Không sao, chỉ cần bọn họ có thể trả thù được tôi.”

Nói xong, anh gọi trợ lý, ánh mắt nhìn hai cha con nhà họ Lư, nhưng lại nói với trợ lý: “Thay tôi tiễn chủ tịch Lư và Lư tiểu thư ra ngoài.”

Ông Lư đã tuyệt vọng, cho nên lúc ra ngoài, cũng không nhiều lời. Ngược lại, Lư Lâm vẫn không phục, nhưng cũng chỉ dám trừng Nam Từ vài lần.

Sau khi tiễn bọn họ ra về rồi, trợ lý đi vào văn phòng Hoắc Lâm một lần nữa.

“Ông chủ, bọn họ đi rồi.”

“Ừ.” Giọng điệu anh hờ hững: “Không được để Lưu thị ngược lại quá nhanh, cũng không cho bên đó một tia hy vọng nào hết.”

Trợ lý không rõ: “Ông chủ?”

“Gần đây nghe nói đi kéo máy (Đánh bạc) có thể phát lên sau một đêm, cái này cũng rất thích hợp với chủ tịch Lưu.”

Nam Từ nghe xong, lạnh cả sống lưng.

Hoắc Lâm muốn phái người dụ dỗ chủ tịch Lưu đi đánh bạc? Đây chẳng phải là anh muốn dùng hoàn cảnh để ép người sao? Không còn lực để phản kích?

Mặc dù nói dụ dỗ là một chuyện, nhưng mắc câu lại là một chuyện khác, nhưng... Nhưng Hoắc Lâm ra tay ác độc không cho đối phương có đường thoát, cũng rất đáng sợ!

Cô không dám nghĩ nữa, trước đó cô còn cho là mình đã không còn sợ Hoắc Lâm, nhưng chính mắt cô thấy chuyện ngày hôm nay, cả người cô lại bắt đầu sợ anh.

Sau khi trợ lý nhận lệnh, rời khỏi phòng, lúc này Hoắc Lâm nắm chặt hai tay Nam Từ.

“Sao? Cô thích món quà tôi tặng chứ?”

Toàn thân Nam Từ dâng lên sự cảnh giác đối với anh, nhưng lại không dám phản kháng.

Chỉ có thể hơi khẽ run, hỏi anh: “Tại sao? Tại sao anh lại làm những chuyện này?”

Hoắc Lâm nhú mày: “Tôi vì lý do gì mà em cũng nhìn không ra sao? Đương nhiên là vì em rồi.”

Anh dùng chop mũi cọ nhẹ lên gương mặt cô, thần sắc cực kỳ hưởng thụ, hơi thở của hai người đan xen vào một chỗ.

“Người nào ức hiếp người của tôi đều đáng chết.”

Nam Từ cảm thấy trái tim mình đang nhảy loạn xạ, sau khi hạ quyết tâm, cô mới lại hỏi: “Nè... Tại sao anh lại làm chuyện này vì tôi?”

“Em không biết?”

Nam Từ lắc lắc đầu.

Hoắc Lâm nặng nề cười một tiếng, sau đó ngón tay dài vuốt ve đôi môi cô, nhẹ nhàng chậm chạp lại mê hoặc lòng người.

Khi anh nói, giọng nói của anh cực kỳ êm dịu, giống như là đang thủ thỉ với người yêu.

“Không, bảo bối, em biết, em thông minh như vậy sao lại không biết được?”

Nam Từ chỉ cảm thấy máu huyết toàn thân đều vọt lên đỉnh đầu, cô nhìn Hoắc Lâm, cũng không nói nên lời.

“Tôi biết em đang suy nghĩ gì, nhưng vô dụng thôi.”

Hoắc Lâm dùng chút sức nhấn ngón tay lên môi cô, đôi môi xinh đẹp của cô bỗng chốc đỏ rực.

“Bắt đầu từ giây phút này, em đã không có quyền lựa chọn nữa rồi.”

Ánh mắt anh tầm tó, cảm xúc khát máu đang cuộn trào mãnh liệt trong lòng.

“Em chỉ có thể yêu tôi, cả đời này chỉ được yêu một mình tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Editor: Trà Đá.

Sau khi thất bại của cô đã nhận được câu trả lời, Nam Từ ngoài việc sợ hãi thì không còn gì hết.

Trước đó cô đã từng nghĩ tới chuyện Hoắc Lâm có ý với mình, nhưng mà... Điều này nằm ngoài sức tưởng tượng của cô! Sự chênh lệch của bọn họ không nhỏ, mặc dù cô cũng nghĩ ngờ, nhưng sau khi nghe được câu trả lời, cô vẫn chưa thể tiếp nhận được.

Cô không biết nên làm sao bây giờ, không có cách nào để trực tiếp từ chối, nhưng càng không thể thân nhiên tiếp nhận.

Cô cảm thấy mình đang đi trên một sợi dây mỏng, chỉ không cẩn thận là sẽ rơi vào hố sâu, không còn khả năng trở mình.

Hoắc Lâm nhìn thấy sự bối rối và luống cuống của cô, nhưng anh cũng không thêm để ý.

Gương mặt đẹp trai lại tiến về phía trước một lần nữa, anh dùng chóp mũi cọ xát gương mặt trắng nõn của cô, nhẹ nhàng chậm rãi mở miệng: “Bảo bối, em không thoát được đâu.”

Anh đã nắm được con mồi ở trong tay, cô không có khả năng trốn thoát khỏi anh.

Nếu cô cam tâm tình nguyện thì tốt, nhưng nếu không thì anh sẽ trực tiếp dùng mọi thủ đoạn để có được cô, sau đó lại dụ dỗ, cung chiều cô đến khi cô cam tâm tình nguyện.

Cả đời này, đây là lần đầu tiên anh có dự niệm muốn chiếm hữu mãi mãi liệt như vậy, cho nên anh chỉ có thể thành công.

Cơ thể Nam Từ cứng ngắc, không biết nên nói cái gì.

Cuối cùng, cô cắn cắn môi: “Hoắc tiên sinh, tôi muốn về nhà.”

Hoắc Lâm rũ mắt xuống nhìn cô, nói: “Được.”

Nhưng tay anh lại không buông cô ra, mà môi mỏng trực tiếp hướng xuống phía dưới, dừng lại nơi cái cổ trắng nõn của Nam Từ.

Lúc cô chưa kịp phản ứng, anh đột nhiên khẽ mút cổ cô.

Nam Từ cảm thấy nhói đau một chút, lại có chút ngứa ngáy khó chịu.

Cảm giác này quá mức xa lạ, trái tim cô không chịu nổi khẽ run, tay chân giống như bị rút sạch sinh khí.

Đợi đến khi Hoắc Lâm ngẩng đầu lên, anh nhìn thấy nét mặt chưa bao giờ có trên mặt Nam Từ, khiến mắt anh tối sầm lại, cực kỳ muốn chiếm đoạt cô từng chút.

Lúc anh nói, giọng nói của anh đã trở nên khàn hơn:

“Tôi tha em đi, là cho em thời gian suy nghĩ rõ ràng, trốn tránh tôi là điều không bao giờ được.”

Nói xong, ngón tay thon dài xoa nhẹ lên vết đỏ trên cổ cô.

“Cái này coi như là thời gian tôi cho em suy nghĩ, chờ sau khi nó hoàn toàn biến mất, thì em phải trả lời cho tôi biết.”

Hoắc Lâm nhìn cô, ánh mắt mang theo sự áp bức, không cho phép cô kháng cự.

“Và đương nhiên là anh không chấp nhận câu trả lời phủ định.”

~

Đêm hôm đó, Nam Từ cuộn người trên giường suy nghĩ cả đêm, cảm thấy mình không thể ngồi chờ chết được.

Cô còn cho là mình chỉ cần sống yên ổn qua ngày, lại tìm cơ hội để nhà họ Nam bỏ cô, nhưng bây giờ càng lún càng sâu. Không những không thể rời khỏi nhà họ Nam, thậm chí còn dính vào người đàn ông đáng sợ Hoắc Lâm kia.

Cô rơi vào nhà họ Nam thì còn có con đường sống, nếu như quả thật rơi vào trong tay Hoắc Lâm, thì khả năng cả đời này cô đừng hòng trốn thoát khỏi anh.

Nếu như anh là một người đàn ông bình thường như bao người khác thì có lẽ cô đã suy nghĩ lại.

Nhưng tính cách của anh vốn không giống người bình thường, mà từ hôm qua, ánh mắt anh nhìn cô không giống bình thường, có vẻ như muốn chiếm hữu

cô rất mãnh liệt.

Tính cách Hoắc Lâm rất đáng sợ, nếu như còn bị anh nhìn chăm chăm như thế, thì tương lai của cô...

Cô không dám tưởng tượng nữa!

Trốn! Nhất định phải trốn!

Cho dù bị bắt trở về cũng không sao! Còn hơn là chưa thử!

Sau khi nghĩ đầu vào đó, Nam Từ quyết định đứng dậy, vội vàng hấp tấp thu dọn quần áo, và số tiền cô dành dụm được bao lâu nay.

Không điện thoại, không thẻ ngân hàng, những đồ vật có thể bị lần theo dấu vết cô đều bỏ lại, quần áo cũng chỉ chọn những bộ cực kỳ đơn giản, công thêm số tiền cô dành dụm được, thì cô không lấy gì thêm.

Cô suy nghĩ rất đơn giản, có tiền là đủ rồi.

Cô chỉ cần thuận lợi bỏ trốn, coi như không về quê, tùy tiện đến một thành phố nhỏ, trốn ba bốn năm, thì số tiền trong tay cũng đủ dùng.

Cô lại không có yêu cầu cao gì về vật chất, cũng không ngại sống cực khổ.

Và lại, cô còn có tay chân, còn có thể đi làm công. Mặc dù mơ ước duy nhất của cô là vào được đại học... Nhưng tình hình bây giờ đã thay đổi, cô chỉ có thể sống yên ổn trước, rồi mới nghĩ đến cái khác.

Nam Từ cũng cảm thấy Hoắc Lâm có lòng ham muốn chiếm hữu cô mãnh liệt, muốn khống chế cô, nhưng có lẽ chỉ là ham muốn nhất thời của anh. Nếu vậy thì chỉ cần cô biến mất mấy năm, thì anh cũng sẽ dần quên cô.

Đến lúc đó coi như anh có tìm thấy cô, thì đoán chừng ánh mắt anh cũng thay đổi, anh sẽ dùng ánh mắt hờ hững đối xử với cô như những cô gái khác.

Nghĩ đến đây, Nam Từ cảm thấy tràn đầy hy vọng.

Cô nhìn đồng hồ treo tường, lúc này đã mười hai giờ, cô lặng lẽ đi ra ngoài.

Lần chạy trốn này của Nam Từ vẫn có chút khác biệt so với lần trước.

Lần trước bởi vì cô chưa có phương hướng cảm giác, hơn nữa đêm bị lạc đường, lần này thì khác, cô đã quen thuộc con đường ở đây đến mức không thể quen thuộc hơn nữa.

Cô đi nhẹ nhàng hết mức có thể, mỗi một bước đi đều cẩn thận từng li từng tí, lúc mở cửa ra ngoài rồi thì cô mới thở phào nhẹ nhõm một cái.

Nhưng ai ngờ, Nam Từ vừa mới mở cổng lớn ra, thì phát hiện có mấy người mặc âu phục màu đen, bỗng nhiên yên lặng xuất hiện trước cổng lớn.

“Nam tiểu thư, xin tiểu thư quay vào trong nhà.”

Giọng nói nghiêm túc trầm thấp khiến Nam Từ giật nảy mình, cô lao đảo lùi về sau hai bước, suýt chút nữa vấp ngã.

Sau khi đứng vững trở lại, cô nhìn bọn họ có chút không dám tin.

“Mấy người...”

“Ông chủ phái chúng tôi đến đây.”

Nói xong, một người khác cầm điện thoại đưa tới cho Nam Từ.

“Nam tiểu thư, ông chủ muốn nói chuyện với cô.”

Nam Từ chưa hoàn hồn, nhìn cái điện thoại di động như đang nhìn một củ khoai lang nóng bỏng tay.

Nhưng cô không thể không nhận máy.

Sau khi cô cầm điện thoại áp sát bên tai mình, cô còn chưa lên tiếng, bên kia đã truyền đến giọng nói của Hoắc Lâm.

Giọng điệu anh có chút nặng nề, nghe không rõ tâm tình gì, nói với cô: “Đừng có làm điều dại dột, về ngủ đi.”

Nam Từ cắn răng, không lên tiếng.

Hoắc Lâm đợi nửa ngày, còn nói: “Nếu không muốn về nhà thì qua chỗ tôi.”

Quả nhiên, Nam Từ bị anh hù dọa, trực tiếp trả điện thoại về cho những người kia, còn mình thì đi vào nhà họ Nam.

Chờ một lát sau, sau khi xác định Nam Từ không ra nữa, thì cấp dưới lại rút điện thoại ra gọi cho Hoắc Lâm.

“Ông chủ, Nam nhị tiểu thư vào nhà rồi ạ.”

“Ừ.”

Lúc đó, Hoắc Lâm đang uống rượu vang ở trong phòng, sau khi cúp điện thoại, gương mặt đang bình tĩnh của anh bỗng nhiên lạnh đi, khiến người khác phải sợ hãi.

“Rốp!”

Ly rượu trong tay bị anh bóp nát, màu đỏ của rượu theo kẽ tay anh chảy xuống sàn nhà.

Một lúc sau, anh lấy điện thoại gọi điện thoại cho trợ lý.

Trợ lý có vẻ đã ngủ, mặc dù tinh thần rất tập trung, nhưng trong giọng nói có chút mệt mỏi.

“Ông chủ?”

“Điều gấp thêm hai người đến nhà họ Nam, nếu Nam Từ ra ngoài thì lập tức đi theo.”

Trợ lý ngạc nhiên, nhìn đồng hồ treo tường, hỏi: “Bây giờ?”

“Đúng, ngay bây giờ.”

Nói xong, Hoắc Lâm trực tiếp cúp điện thoại, quăng một bên, sau đó xử lý những mảnh thủy tinh vỡ găm trong lòng bàn tay mình.

Mỗi lần rút một mảnh thủy tinh ra, thì miệng vết thương bắt đầu chảy máu, cho đến miếng cuối cùng bị rút ra, thì bàn tay anh đã bị nhuộm đỏ bởi máu.

Nhìn thấy bàn tay đầy máu, càng khiến đáy mắt Hoắc Lâm hiện lên vẻ khát máu điên cuồng.

Cuối cùng, anh lấy khăn giấy, chậm rãi thấm hết vết máu trong lòng bàn tay, ánh mắt nhìn chăm chăm phía trước, khóe môi khẽ cong lên một nụ cười lạnh lẽo.

Con chó của anh không nghe lời anh, anh phải phạt cô như thế nào đây?

~

Mà bên này, sau khi cúp điện thoại, trợ lý có chút không kịp phản ứng.

Ông chủ bình thường sẽ không tùy tiện làm gì lúc nửa đêm, ngày bình thường cũng hiếm khi xảy ra tình huống đột ngột phải xử lý, trừ mấy việc bắt buộc phải có mặt, còn không thì sau giờ làm anh đều về nhà.

Có thể ngày hôm nay...

Vừa nhớ lại giọng điệu lúc nói chuyện của ông chủ, trợ lý không khỏi rung mình một cái.

Có lẽ Nam nhị tiểu thư đã làm chuyện gì rồi? Sao nửa đêm lại chọc ông chủ điên đến mức này.

~

Nam Từ một đêm mất ngủ.

Trong lòng cô tràn đầy sự sợ hãi. Hiện tại Hoắc Lâm đã biết cô có ý định chạy trốn, thì anh có đối xử với cô giống như trước nữa không?

Mặc dù trước kia anh cũng chưa chắc là tốt với cô bao nhiêu, nhưng ít ra gần đây anh xác thật đã giúp cô rất nhiều, còn giúp cô đối phó với cha con nhà họ Lưu.

Có thể hiện tại anh đã phát hiện ra chuyện cô không muốn ở cùng một chỗ với anh, anh có thay đổi thái độ với cô không?

Cô còn nhớ rõ lần đầu tiên cô qua biệt thự của anh, anh còn nói muốn giam cô lại.

Bây giờ cô đã làm chuyện chống đối lại anh, thì anh có tức giận đến mức giam cô lại không?

Dựa theo tích cách và thủ đoạn của anh, thì anh hoàn toàn có thể giấu cô đi thần không biết quỷ không hay, thậm chí nhà họ Nam cũng không có khả năng tìm thấy cô.

Nếu chuyện đó quả thật xảy ra, thì cô nên làm cái gì đây?!

Nam Từ không dám nghĩ thêm nữa, cô cảm thấy mình giống như đã đi vào ngõ cụt, tiến lên cũng không được, mà lùi lại cũng không xong.

Cô nằm trần trọc cho đến sáng. Cho đến lúc đi Chu lên phòng gọi cô xuống ăn sáng, cô mới vực dậy chút tinh thần.

Nhưng điều làm cô ngỡ ngàng chính là lúc xuống phòng khách lại thấy Hoắc Lâm.

Cô có chút không tin, lúc cô đi ra khỏi phòng ngủ thì đồng hồ mới chỉ tám giờ sáng, mới sáng sớm mà anh... Anh đã qua nhà họ Nam làm cái gì?

Lúc này Hoắc Lâm đang chơi đánh cờ với Nam lão gia tử, anh mặc áo sơ mi đen, quần tây màu xám đậm. Không đeo cà vạt, hai nút áo trên cùng cũng không cài, mơ hồ lộ ra xương quai xanh gợi cảm.

Nam lão gia tử nghe thấy tiếng động, ngừng đầu.

“Ba mẹ con hôm nay có việc ra ngoài, không ăn sáng ở nhà. Mà ông nội chưa đánh cờ xong, con xuống bếp nói đi Chu làm cơm con ăn trước đi.”

Nam lão gia tử nói xong, mắt nhìn Hoắc Lâm theo bản năng, nhưng ông bất ngờ vì Hoắc Lâm không ngừng đầu lên, giống như không thèm để ý đến Nam Từ, một mực cúi đầu tập trung đánh cờ.

Nam Từ ước gì anh cứ không thèm nhìn cô, cứ vậy quên đi thì càng tốt, cho nên căn bản không để ý đến phản ứng của anh, nhanh chóng đi vào nhà bếp.

Sau khi ăn sáng xong, có lẽ hai người trong phòng khách đã đánh xong ván cờ, Nam lão gia tử không biết đã đi đâu, trong phòng khách chỉ còn một mình Hoắc Lâm.

Anh rú mí mắt, giữa ngón tay cầm một quân cờ, nhẹ nhàng vôn về nó, không biết đang suy nghĩ gì.

Nam Từ cảm thấy bộ dáng này của Hoắc Lâm rất khó lường, cô vô thức bước nhanh hơn, chỉ muốn mau chóng lên lầu trở về phòng.

Nhưng lúc này Hoắc Lâm bỗng nhiên đứng dậy, anh đi nhanh đến trước mặt cô, cô còn chưa kịp phản ứng, thì anh đã trực tiếp nắm cổ tay cô kéo cô vào trong phòng tắm lâu một.

Sau khi đi vào, anh lập tức khóa trái cửa.

Lúc Hoắc Lâm xoay người lại, Nam Từ cảm thấy da đầu mình tê rần.

Chỉ thấy anh bước từng bước một, chậm rãi đi tới gần cô.

Cuối cùng, anh dừng trước mặt cô, cười như không cười:

“Tiếp tục chạy đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Editor: Trà Đá.

Nam Từ nhìn thấy bộ dáng này của anh, cả người đều cảm thấy sợ hãi tột độ.

Nếu như Hoắc Lâm thật sự tức giận, thì anh cứ mắng cô một trận thì có lẽ cô đỡ sợ hơn bây giờ.

Cô sợ nhất chính là trạng thái này của anh, rõ ràng rất tức giận, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ tươi cười nhả nhặn, có thể trong lúc vung tay nhắc chân sẽ khiến người khác cảm nhận được cơn tức giận của anh, nhưng không biết anh sẽ bộc phát lúc nào, và sẽ bộc phát như thế nào.

Cô sợ hãi lùi lại, thu hết can đảm mới dám ngừng đầu nhìn anh.

“Hoắc tiên sinh...”

Không biết sao Hoắc Lâm thấy cô lùi lại mấy bước, sắc mặt đột nhiên tối sầm.

“Tránh tôi?”

Hai chân Nam Từ cứng đờ, không dám lùi lại theo bản năng nữa, cứ đứng im một chỗ nhìn anh bước từng bước lại gần mình.

Hoắc Lâm rũ mắt, nhìn thấy hết phản ứng của cô, cuối cùng, lúc đi tới trước mặt cô, anh vươn hai cánh tay ôm eo cô, nhẹ nhàng nhấc cô ngồi lên bồn rửa tay.

Anh yên lặng nhìn cô, nét mặt lạnh nhạt: “Tiếp tục tránh tôi đi.”

Lúc nói chuyện, thân thể anh không ngừng cúi xuống, hai tay đặt hai bên khóa cô lại, nhìn tư thế có vẻ lười biếng tùy ý, nhưng khí thế lại không cho cô cự tuyệt.

Đương nhiên Nam Từ muốn cự tuyệt cũng không được.

Bây giờ cả người cô đang ở trạng thái lơ lửng, nếu ngã ra sau sẽ bị té ra sau, còn hướng về trước lại có Hoắc Lâm, cho nên cô chỉ có thể run rẩy vịn vào hai cánh tay anh để giữ thăng bằng.

Thấy anh càng ngày tiến càng gần, cô không chịu nổi, rốt cuộc rũ mắt xuống, nghiêng đầu sang bên cạnh.

“Hoắc... Hoắc Lâm, đủ rồi...” Cô quýnh lên, quên gọi Hoắc tiên sinh, lại gọi thẳng tên anh.

Hoắc Lâm thân nhiên nhìn cô, ánh mắt có chút lạnh.

“Đủ cái gì? Tôi còn chưa bắt đầu đâu.”

“...”

Nam Từ thấy anh không ngừng, đưa một tay chống đỡ trước ngực anh.

Lòng bàn tay cô ấm áp, mà vị trí cô chống lên lại là nơi trái tim anh, trái tim đập theo quy luật nhảy lên nhảy xuống trong lòng bàn tay cô, trong lòng cô xẹt qua một tia khác thường.

Cảm giác không đúng, Nam Từ vội vàng dời tay đi, kết quả vừa mới nhúc nhích, bàn tay nhỏ bé đã bị Hoắc Lâm bắt được.

“Lộn xộn cái gì đó?”

Nam Từ cảm thấy cơ thể mất thăng bằng, lung la lung lay, thế là mau nói: “Thả tôi xuống!”

Hoắc Lâm lặng lẽ nhìn cô, thân nhiên mở miệng: “Cầu xin tôi.”

Nam Từ cắn môi, gương mặt bắt đầu xuất hiện vẻ uất ức, cuối cùng thỏa hiệp.

“Cầu xin anh đó.”

Anh không thả cô xuống, nhưng lại vươn một cánh tay vòng qua eo cô, giống như đảm bảo an toàn cho cô.

“Sao bây giờ lại ngoan vậy, lá gan lớn đêm hôm qua đâu?”

Nam Từ chống tay lên ngực anh, không trả lời.

“Sao?” Anh nheo nheo cái eo mềm mại của cô, giọng nói mang theo chút nguy hiểm.

Nam Từ rũ mắt, cái đầu nhỏ suy nghĩ vô số đáp án, cuối cùng chỉ nhẹ nói: “Tôi sợ.”

Ánh mắt Hoắc Lâm tối lại, mặc dù trong lòng anh đã đoán ra được lý do chạy trốn của cô, nhưng khi nghe chính miệng cô nói ra, vẫn không ngăn được khí lạnh tỏa ra toàn thân.

Một tay anh ôm eo cô, một tay nắm cằm cô, bắt buộc cô ngẩng đầu lên.

“Sợ tôi?”

Cô nhắm mắt, sợ hãi gật đầu.

Anh cười cười, đẩy mặt hiện lên sự ngang ngược.

Tiếp đó, anh cúi đầu xuống, môi mỏng dán sát bên tai cô, giống như đang thủ thi với người yêu.

“VẬY CŨNG PHẢI RẮNG CHỊU.”

Nói xong, anh nhẹ nhàng cắn vành tai cô.

Cảm giác này quá mức lạ lẫm và kích thích, cô thậm chí còn cảm thấy khó chịu hơn lần trước.

Vành tai tê tê hơi đau, hô hấp cực nóng của anh thổi vào tai cô, cô cảm thấy toàn thân trên dưới như bị điện giật.

Cô mở miệng cầu xin anh, trong giọng nói mang theo nước nức:

“Hoắc Lâm, dừng...”

Hoắc Lâm không thèm để ý đến phản ứng của cô, môi mỏng vẫn đang nghiền ngẫm vành tai cô, sau một lúc khá lâu mới chậm rãi buông ra.

Hô hấp của anh có vẻ còn nặng nề hơn một chút, ánh mắt cũng tối sầm đi nhiều.

“SỢ TÔI CŨNG PHẢI CHỊU, CÁI GÌ TÔI MUỐN, THÌ CHƯA BAO GIỜ CÓ HAI CHỮ ‘TỪ BỎ’”

Nói xong, anh đưa tay xoa xoa vành tai đang đỏ ửng của cô, hài lòng.

“VÌ VẬY EM DỪNG ĐỂ TÔI PHÁT HIỆN RA EM MUỐN CHẠY TRỐN TÔI, NẾU LẶP LẠI MỘT LẦN NỮA...”

Nam Từ bất an nhìn anh, không nhúc nhích.

Giọng nói của anh mang theo sự uy hiếp: “NẾU LẶP LẠI MỘT LẦN NỮA THÌ TÔI SẼ GIAM EM LẠI ĐÓ, ĐẾN KHI NÀO EM ĐỒNG Ý LÀM VỢ TÔI, THÌ TÔI MỚI THẢ EM RA.”

Nói đến đây, anh cười cười, có chút lạnh lùng.

“CHỈ LÀ ĐẾN LÚC ĐÓ MỌI NGƯỜI CÒN NHỚ NAM NHỊ TIỂU THƯ HAY KHÔNG THÌ RẤT KHÓ NÓI.”

~

Nam Từ biết anh không nói đùa, anh nhất định sẽ giam cô lại.

Cho nên cô không thể chạy trốn, cô sợ mình sẽ chọc giận anh một lần nữa...

Đến lúc đó, hậu quả sẽ rất thảm.

Với lại cô cũng đã được tận mắt chứng kiến, làm gì còn ý định muốn bỏ trốn nữa, anh bố trí nhiều người canh giữ trước cửa nhà họ Nam như vậy mà. Lần này đã bị bắt được một lần, thì đương nhiên sẽ có thêm nhiều người canh giữ hơn.

Hiện tại cô nhìn thì có vẻ như được tự do, nhưng thực tế đã bị giam bên trong lồng chim, có bay nhảy làm sao cũng không thể thoát ra khỏi chiếc lồng, tội gì cô phải mạo hiểm gây dục.

Nhưng mà cô không muốn mạo hiểm, cũng không có nghĩa là cô từ bỏ.

Cô vẫn cảm thấy Hoắc Lâm chỉ là nhất thời muốn thử cảm giác chiếm hữu, một khi những cảm xúc này đi qua, thì anh đối với cô cũng lạnh nhạt như những cô gái khác.

Nhưng vấn đề là làm cách nào để tránh né trong khoảng thời gian này đây?

Chạy trốn là việc không thể nào, cô có chạy cũng không thoát.

Còn có phương pháp nào đây?

Cô nằm lì trên giường buồn bực, không ngừng suy nghĩ nên làm cái gì, cô vô tình ngẩng đầu lên, trông thấy trên tủ đầu giường đặt chồng sách luyện tập, đột nhiên nhớ lại.

Nếu như Nam Từ nhớ không nhầm thì trước đó giáo viên bộ túc có nói với cô về trường luyện thi, từng gợi ý cho cô đến trường luyện thi để quan tòa căng, tập trung vào ôn tập? Hình như chương trình học ở đó học nửa năm, mỗi tháng được về nhà một lần, thời gian còn lại đều ở trong trường ôn tập.

Trước đó cô cũng có suy nghĩ đến điều này, nhưng gần đây xảy ra nhiều chuyện khiến cô quên đi việc này.

Bây giờ đây chẳng phải là lý do tốt nhất để trốn tránh anh sao!

Nghĩ tới đây, tinh thần Nam Từ trở nên phấn chấn, cô không muốn lãng phí bất kỳ giây nào, trực tiếp chạy xuống lầu tìm Nam lão gia tử, muốn nói chuyện này cho ông nội biết.

Nhưng lại không may là Nam lão gia tử có việc ra ngoài.

Cô chỉ hơi tiếc, nhưng cũng chuẩn bị đi học, quay về rồi nói cũng được.

Khi cô trở về, trời cũng đã tối muộn, cũng may Nam lão gia tử chưa ngủ, đang đọc tài liệu và uống trà trong phòng khách với ba Nam.

Thấy cô về, ba Nam mở miệng hỏi trước: “Tiểu Từ về rồi đó à?”

Nam Từ cười gật đầu.

Cô đi đến gần, cực kỳ ngoan ngoãn rót cho hai vị trưởng bối chén trà. Đạo này cô có học thêm lớp trà nghệ, cho nên tư thế pha trà trông rất điêu luyện.

Nam lão gia tử vẫn rất hài lòng Nam Từ.

Chỉ ít so với Nam Châu, thì Nam Từ luôn cố gắng mài dũa bản thân, cũng thường xuyên khiến ông vui lòng.

Trên cơ bản, ngoài chuyện lần trước ở nhà họ Hoắc, thì ông không có bất mãn gì với Nam Từ.

Lúc này thấy Nam Từ ngoan ngoãn hiền dịu rót trà cho ông và ba Nam, trong lòng ông lại thích cô thêm mấy phần.

Dù sao ai cũng sẽ yêu thích một hậu bối ngoan ngoãn vâng lời.

Người như vậy thì mới có ích cho nhà họ Nam.

Nam Từ đương nhiên không biết tâm tư này của Nam lão gia tử, cô chỉ muốn lấy lòng bọn họ trước, sau đó nói về chuyện trường luyện thi.

Cho nên cô mím mím môi, giống như có chút khó khăn lại ngượng ngùng nhìn bọn họ.

“Ông nội, ba, con có chuyện muốn thưa với hai người.”

Nhìn thấy bộ dáng căng thẳng của cô, ba Nam cảm thấy có chút buồn cười.

Ông ta xoa xoa đầu cô, hiền lành nói: “Muốn nói cái gì thì cứ nói, không cần căng thẳng như vậy.”

Mặc dù Nam lão gia tử không nói gì, nhưng cũng lảng lảng nhìn cô.

Dừng một chút, cô giống như đã hạ quyết tâm, mở miệng: “Con... Con muốn ghi danh vào học trong trường luyện thi ạ.”

Nam lão gia tử cau mày: “Trường luyện thi?”

Nam Từ cắn cắn môi, gật gật đầu, nói tiếp: “Mặc dù bây giờ con cảm thấy có thể theo kịp chương trình học, nhưng không còn bao lâu nữa là đến tháng sáu năm sau rồi, con muốn mình cố gắng hơn nữa. Hiện tại sinh hoạt ở nhà quá an nhàn, mà mọi người trong nhà đối với con tốt như vậy, con sợ mình sẽ không đủ chuyên tâm học hành. Đến trường luyện thi rồi, không được ra ngoài, chỉ tập trung học tập sáng tối, chắc chắn sự cạnh tranh cũng tăng lên rất nhiều, đến lúc đó thì cơ hội thi đậu trường danh tiếng trong thành phố là điều chắc chắn chín mười.”

Nam lão gia tử nghe xong, nheo nheo mắt, giống như là đang dò xét cô, không nói chuyện.

Ngược lại ba Nam tỏ chút dáng vẻ kiêu ngạo, vỗ vỗ bờ vai cô.

“Con nỗ lực như vậy là rất tốt.”

Nam lão gia tử chậm rãi nhấp một ngụm trà, một lúc lâu sau, nói với ba Nam: “Con lên thư phòng ba tìm hợp đồng hợp tác của công ty B cho ba, ba nhớ mình để ở trên giá sách đó.”

Ba Nam không chút hoài nghi, trực tiếp đứng dậy lên lầu.

Chờ sau khi ba Nam đi xa rồi, Nam lão gia tử mới chậm rãi mở miệng: “Con nói thật cho ông nội biết đi, sao tự dưng con lại muốn rời khỏi nhà.”

Nam Từ cũng đoán ra ông nội sẽ nghi ngờ, nhưng không nghĩ ông lại hỏi thẳng như vậy.

Nam Từ do dự một chút, nói: “Không có đâu ông nội, con thật sự muốn tập trung học tập thôi ạ.”

Nam lão gia tử thân nhiên nhìn cô, nhấp một ngụm trà, nói: “Nếu chỉ như vậy, thì con cứ ở nhà ôn tập, ông nội tin tưởng năng lực học tập của con, dù có học ở nhà cũng không khiến ông nội thất vọng.”

“...”

Nam Từ không còn cách nào khác, suy nghĩ thật lâu, mới nói: “Thật ra con còn một nguyên nhân khác nên mới muốn rời khỏi nhà...”

Nam lão gia từ liếc nhìn cô: “Vi Hoắc Lâm sao?”

Nam Từ ngẩn người, nhìn Nam lão gia từ, ngạc nhiên làm sao ông biết chuyện của cô và Hoắc Lâm.

“Trước đó Hoắc Lâm đã nói chuyện với ông nội, thằng bé nói nó thích con.”

Hai mắt Nam Từ tròn trũng, có vẻ như không tin.

Cô còn cho là Hoắc Lâm chỉ bí mật đối xử với cô như vậy, nhưng không ngờ anh đã sớm biểu hiện ra ngoài, thậm chí còn nói chuyện với ông nội nữa?!

Nam lão gia từ nhìn cô, cũng đọc được suy nghĩ của cô, hỏi: “Trước đó ông nội cảm thấy con còn nhỏ, cho nên không nói con biết, bây giờ con đã như vậy thì ông nội hỏi con, con có ý tứ gì với Hoắc Lâm không?”

Nam Từ cắn cắn môi, nghĩ nửa ngày mới nghĩ ra được câu trả lời ổn nhất.

“Hoắc Lâm là người chị hai thích, con chỉ muốn cách xa người đó một chút, con được trở về nhà họ Nam đã rất tốt rồi, bây giờ cuộc sống của con cũng rất thoải mái, con không muốn tranh đua gì với chị hai hết.”

Câu trả lời này rõ ràng nói cô không có ý gì với Hoắc Lâm, còn nói rõ cô không muốn động chạm đến Nam Châu.

Không thể không nói, Nam lão gia từ nghe xong cực kỳ hài lòng.

Ông còn đang không biết suy nghĩ của Nam Từ, đang do dự không biết nên làm thế nào. Nếu như quả thật giao Nam Từ cho Hoắc Lâm, thì Nam Châu nhất định sẽ không chịu, mà hôn ước giữa hai nhà Nam Hoắc nhất định phải tiếp tục.

Nhưng mà Hoắc Lâm là một người thủ đoạn như vậy, nếu như ông cản trở anh, thì anh nhất định sẽ không bỏ qua.

Ngược lại cũng không phải không có cách đối phó với Hoắc Lâm, chỉ là không cần thiết làm lớn chuyện, cũng không cần thiết chọc giận anh, từ đó ảnh hưởng đến mối quan hệ nhà họ Nam và Hoắc Lâm.

Nhưng bây giờ thì khác.

Ông âm thầm quan sát Nam Từ một chút, đáy mắt tràn đầy dấu vết tính toán không hề che giấu.

Ông chưa kịp ra tay, thì Nam Từ đã ý thức được việc muốn tách ra khỏi Hoắc Lâm, coi như nếu Hoắc Lâm nổi giận, thì cũng không trách được ai.

Chuyện tình cảm là chuyện hai người, không có liên quan gì đến ông.

Ông chưa làm gì, nhưng lại đạt được kết quả như mong đợi, nghĩ đến đây, Nam lão gia từ không ngừng cười cười.

“Hôm nay đã nói đến chuyện này thì ông nội cũng không giấu con nữa. Sau khi nhận con trở về, ông nội và ba mẹ con lúc nào cũng cảm thấy có lỗi với con, cho nên cũng suy nghĩ rất lâu, quyết định giúp con tìm một gia tộc môn đăng hộ đối, an bài chuyện hôn sự cho con, sau này không có gia đình ở bên cạnh, thì cũng có người đối xử tốt với con.”

Nam Từ ngẩn người, không nghĩ tới sao ông nội lại đổi đề tài.

Nhưng trong thâm tâm của cô đã biết ông nội muốn nói cái gì, đơn giản chính là nhân cơ hội này muốn nói ra sẽ gả cô qua nhà họ Hoắc.

Đương nhiên sẽ về với viễn cảnh tốt đẹp hơn một chút, dù sao Nam lão gia từ cũng không biết cô đã sớm biết hết mọi chuyện.

Nghĩ nghĩ, cô giả vờ ngây thơ thẹn thùng cúi đầu xuống, không lên tiếng phản bác, giống như là đang tiếp tục nghe Nam lão gia từ nói chuyện.

Phản ứng này của cô rất được lòng của đối phương, Nam lão gia từ cũng không chờ cô mở miệng, còn nói: “Nhà họ Hoắc ngoài Hoắc Lâm và con nuôi Hoắc Tu Thần, thì cũng chỉ còn một người thừa kế là Hoắc Ngọc Trạch. Con cũng thấy quan hệ giữa Hoắc Lâm và nhà họ Hoắc không hề tốt, mà Hoắc Tu Thần lại là con nuôi, mặc dù bây giờ đang quản lý công ty, nhưng vẫn là người không cùng dòng máu. Trừ hai người kia thì cũng chỉ còn cháu trai độc nhất của Hoắc tiên sinh và Hoắc phu nhân, Hoắc Ngọc Trạch.”

“Đứa bé kia thích yên tĩnh, bình thường cũng không lộ mặt quá nhiều, nhưng ông nội cam đoan với con đứa bé đó là người ưu tú. Nếu như con có thể gả cho thằng bé, thì cuộc sống của con chắc chắn sẽ còn thoải mái hơn ở nhà họ Nam nữa. Ông nội già rồi, ba con lại chậm chạp, sau này nhà họ Nam phải nhờ vào con và Nam Châu, mà con cũng biết, chị con thích Hoắc Lâm, con lại hiểu chuyện, muốn tách ra để tránh sự nghi ngờ, ông nội rất vui. Cho nên hôn sự với nhà họ Hoắc, con cũng không được để ông nội thất vọng nghe không?”

Trong lòng Nam Từ cảm thấy cực kỳ chán ghét, cô cảm thấy người nhà họ Nam giả vờ giả vịt quá xuất sắc, rõ ràng là muốn đẩy cô vào hố lửa, vậy mà còn bày đặt diễn xuất như mình rộng lượng, muốn cô phải cảm kích sao?

Nhưng cô không biểu hiện ra ngoài mặt, cô không ngẩng đầu, vẫn giữ nguyên tư thế cũ, nói: “Con suy nghĩ một chút được không?”

Nam lão gia tử nghe thấy, chỉ nghĩ là Nam Từ ngượng ngùng, cho nên chỉ có thể gật đầu.

“Đương nhiên, con còn nhỏ, chuyện hôn sự này cũng không gấp gáp, thời gian suy nghĩ của con còn rất nhiều.”

Nam Từ gật gật đầu: “Vâng ạ.”

Sau đó, cô dừng một chút, rồi ngẩng đầu hỏi: “Vậy còn chuyện trường luyện thi...”

Nam lão gia tử cười, nói: “Con cũng vì chị Nam Châu nên mới suy nghĩ cẩn thận như vậy, sao ông nội không đồng ý được chứ?”

Nghe thấy thế, Nam Từ cảm thấy yên tâm.

Dù sao chuyện quan trọng nhất bây giờ là cô tránh ra ngoài, né tránh Hoắc Lâm, còn cái khác, chờ sau khi cô thi đại học xong rồi sẽ kiếm cách cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Editor: Trà Đá.

Về chuyện trường luyện thi, ngày hôm sau Nam Từ lập tức ghi danh.

Nam lão gia tử nói mẹ Nam đi theo, đồng thời cũng chào hỏi giáo viên một chút, để bọn họ chiếu cố Nam Từ thật tốt trong phương diện sinh hoạt.

Không biết Nam lão gia tử đã nói với mẹ Nam cái gì, có lẽ là nói về chuyện Nam Từ không muốn tranh giành gì với Nam Châu, cho nên lần này bà ta giúp Nam Từ ghi danh, coi như cũng rất nhiệt tình. Ở trước mặt người ngoài còn đóng vai hình tượng một bà mẹ tốt.

Sau khi ghi danh cũng không cần phải vào học ngay lập tức, bởi vì bọn họ cần phải sắp xếp lớp học và chỗ ở, cho nên nói Nam Từ về nhà chờ điện thoại, đại khái khoảng hai ba ngày sau sẽ thông báo cho Nam Từ biết.

Đã đến nước này rồi thì chờ đợi thêm hai ba ngày nữa cũng không sao.

Cho nên mấy ngày nay cô làm gì cũng cực kỳ vui vẻ, mà điều làm cô vui vẻ nhất chính là Hoắc Lâm ở bên kia cũng không có động tĩnh gì, giống như là đã quên mất cô.

Nếu quả thật anh có thể buông tha cho cô luôn thì càng tốt, như vậy Nam Từ cũng không cần lãng phí tâm trí tìm cách tránh anh!

Nhưng mà trước một ngày nhận thông báo từ trường luyện thi, thì Hoắc Lâm gọi điện thoại cho cô lúc nửa đêm.

Lúc ấy Nam Từ đang ngủ say, dạo gần đây xảy ra quá nhiều chuyện khiến cô bị mất ngủ, thời gian gần đến ngày vào trường luyện thi càng khiến cô vui vẻ, cho nên ban đêm đi ngủ rất sớm.

Chuông điện thoại vang lên ba tiếng, rốt cuộc cô cũng bị đánh thức bởi tiếng ồn, cô nhắm mắt, quét mắt qua màn hình, qua hai giây cô cũng bình tĩnh.

Cô không biết Hoắc Lâm lại muốn tìm cô làm gì, nhất thời không biết phải tiếp nhận ra sao, cho nên đành phải nhét di động xuống gối, để tiếng chuông nhỏ lại, không kinh động đến người khác.

Nhưng Hoắc Lâm cực kỳ kiên nhẫn, anh gọi lần thứ nhất cô không bắt máy, anh lại tiếp tục gọi không ngừng, không để cho cô tránh né.

Đến khi chuông điện thoại vang lên lần thứ tư, cô rốt cuộc không nhịn được, nhận điện thoại.

Cô còn chưa lên tiếng, bên kia đã mở miệng trước: “Qua nhà tôi.”

Nam Từ nhìn đồng hồ treo tường, đã mười một giờ, giờ này anh kiếm cô làm gì đây?

Cô không muốn đi, lại không biết từ chối như thế nào, đang do dự, Hoắc Lâm lại mở miệng: “Năm phút nữa tôi chưa thấy cô ở đây, thì tôi không ngại qua nhà họ Nam bắt người đâu.”

Nói xong, anh trực tiếp cúp máy.

Cái này quả là sự uy hiếp nghiêm trọng, mà Nam Từ tin anh chắc chắn làm được chuyện này.

Cho nên cô cũng không còn thời gian nghỉ ngơi nữa, choàng áo khoác lạng lẹ ra ngoài.

Hôm nay Lucifer ngủ ngoài vườn, cho nên khi nghe thấy tiếng động mở cửa sau, chú chó nhanh chóng đứng dậy với dáng vẻ hung dữ, nhưng khi trông thấy cô, lập tức biến thành một chú chó ngoan ngoãn.

Lucifer tiến lên trước gót chân cô, vẫy vẫy đuôi muốn được cô vuốt ve. Nếu như không phải sợ Hoắc Lâm qua nhà bắt người, thì Nam Từ cũng muốn chơi với nó một chút.

Cô nhẹ nhàng xoa xoa đầu nó, rồi nhanh chóng đi vào trong biệt thự.

Cửa biệt thự vẫn mở, cô chỉ cần đẩy cửa ra, là lập tức ngửi thấy mùi bò bít tết.

Cô đi theo mùi hương, phát hiện Hoắc Lâm đang ở trong bếp.

Đây là lần đầu tiên cô thấy anh xuống bếp, anh không mang tạp dề, mà anh vẫn mặc bộ đồ ngủ màu đen thường ngày kia.

Dây buộc bên hông khá lỏng, cho nên vạt áo phía trên cũng không hoàn toàn khép kín, lộ ra lồng ngực rắn chắc, khiêu gợi.

Hoắc Lâm giống như đã biết là Nam Từ, cho nên cũng không quay đầu lại, chỉ nói: “Ngồi đi.”

Nam Từ không biết anh muốn làm gì, đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống trước.

Ánh mắt cô vô tình quét qua chồng văn kiện trên bàn ăn, toàn bộ văn kiện đều bị úp ngược lại, cho nên cô không thấy được nội dung.

Nhưng cô cũng không quan tâm đến đồ của người khác, hiện tại cô chỉ muốn biết Hoắc Lâm muốn làm gì.

Chẳng lẽ anh phát hiện ra cô muốn đi đến trường luyện thi sao?

Nếu quả thật như vậy, với tính cách của Hoắc Lâm, thì chẳng lẽ anh nhẫn nhịn đến bây giờ mới bộc phát sao?

Hơn nữa cô cũng đã qua tới, nếu như anh thật sự tức giận, thì sẽ trực tiếp trừng phạt cô, sao bây giờ lại có thời gian làm bò bít tết như thế này?

Chẳng lẽ đêm hôm khuya khoắt anh gọi cô qua chỉ để ăn cơm cùng với anh?

Nam Từ trầm mặc, nếu quả thật là như vậy thì trình độ nổi điên trong lòng anh đã đạt đến một tầm cao mới.

Lúc này Hoắc Lâm đã nấu xong, trong tay anh cầm một cái đĩa.

Anh cũng tùy ý đặt cái đĩa lên bàn ăn, sau đó đứng dậy đi vào phòng khách, vừa đi vừa cởi áo ngủ.

Nam Từ trông thấy tấm lưng trần trụi của anh, cô xấu hổ quay đầu đi.

Lúc trở lại, có vẻ Hoắc Lâm đã đổi áo ngủ, nhưng kiểu dáng và màu sắc giống y như đút cái áo ngủ vừa rồi.

Anh ngồi đối diện Nam Từ, động tác không vội vàng, lấy một chai rượu vang ra, chậm rãi đổ rượu vào ly.

Sau khi đã chuẩn bị xong hết, anh mới chậm rãi giương mắt nhìn Nam Từ.

“Lại đây.”

Nam Từ nháy nháy mắt: “Hoắc tiên sinh?”

Anh trầm giọng lặp lại một lần nữa: “Lại đây.”

Nam Từ chậm rãi đứng dậy, cực kỳ không cam lòng, không biết là anh muốn làm gì nữa? Anh chuẩn bị một phần bò bít tết, còn bảo cô qua đó làm gì?

Nam Từ vừa mới đến bên cạnh anh, chuẩn bị ngồi xuống cái ghế bên cạnh anh, nào ngờ bị anh giữ lại.

Sau đó cô chỉ cảm thấy anh dùng sức một cái, xiết chặt eo cô, đặt cô ngồi lên đùi anh.

Nam Từ biết gãy dựa cũng vô dụng, nên sau khi ngồi xuống cũng không nhúc nhích.

Hoắc Lâm nhướng lông mày: “Sao hôm nay lại ngoan ngoãn vậy?”

Nam Từ không trả lời, mà lại hỏi: “Hoắc tiên sinh, anh tìm tôi có chuyện gì?”

Anh thân nhiên nhìn cô: “Không có chuyện thì không được tìm em sao?”

“Không có.” Cô nghe trong giọng nói của anh có mùi nguy hiểm, vội vàng phủ nhận, “Tôi còn tưởng anh có chuyện gì gấp, nếu không thì nửa đêm đã không gọi tôi sang đây.”

“Ăn cơm với tôi có được tính là việc gấp không?”

Nam Từ sững sốt: “Chỉ ăn cơm thôi sao? Không có chuyện gì khác?”

“Nếu không thì sao?”

Hoắc Lâm ôm chặt cô, biểu lộ có chút lười biếng, ánh mắt lại mang theo chút ý vị thâm trường.

“Hay là em làm việc gì trái lương tâm, sợ tôi phát hiện, cho nên mới căng thẳng như vậy?”

Nam Từ bị anh nói, hơi chột dạ, cô vội vàng lắc đầu: “Không có, nhất định là không.”

Hoắc Lâm miễn cưỡng cong môi, nói: “Không có thì ăn cơm.”

Nói xong, hai cánh tay anh vươn về phía trước, bắt đầu cắt bỏ bớt.

Cũng may đáng người Nam Từ nhỏ nhắn, ngồi trong lòng ngực anh như một con búp bê vải, không chiếm chỗ, không động đậy.

Cuối cùng, Hoắc Lâm cũng cắt xong bỏ bớt, anh găm một miếng, đưa tới trước miệng Nam Từ.

“Há miệng.”

Nam Từ không ngờ anh lại dứt mình ăn, mở miệng định từ chối, nhưng anh lại nắm bắt cơ hội, trực tiếp nhét miếng bỏ vào miệng cô.

Cô bất đắc dĩ nhai nhai, lại nhìn gương mặt tuần tú của anh, không thể nào đoán ra được anh muốn làm gì.

“Hai ngày qua nhớ tôi không?”

Anh vừa nói, vừa dùng cái nĩa mới dứt Nam Từ ăn xong găm một miếng bỏ vào miệng, động tác cực kỳ tự nhiên.

Đây không phải lần đầu tiên Nam Từ nghe thấy câu hỏi này, lần trước còn có thể qua loa tránh né, nhưng lần này không thể trả lời tùy tiện.

Nghĩ nghĩ, cô nói: “Nhớ.”

Dù sao mỗi ngày cô đều kiểm cách làm sao để rời xa anh, làm sao để anh quên cô, kiểu này... Cũng coi như là nhớ đi?

“Nhớ sao không tìm tôi?” Anh hững hờ cười cười, vừa nhìn cô vừa hỏi.

Nam Từ bị anh nhìn chăm chăm có chút ngượng ngùng, ánh mắt vô thức nhìn đi chỗ khác, nhỏ giọng nói: “Học hành có chút bận rộn.”

Khóe môi Hoắc Lâm ngoắc ngoắc, nụ cười chậm biếm ngày càng rõ.

Anh đưa tay cầm ly rượu, nhẹ nhàng lắc, màu đỏ của rượu không ngừng đánh vào thành ly.

“Vội vàng đăng ký trường luyện thi là muốn tránh né tôi?”

Thần kinh Nam Từ căng hết mức, cô bối rối ngẩng đầu nhìn anh.

Anh còn đang cười, thần sắc cũng không giống như đang tức giận, Nam Từ không rõ anh đang ở trong trạng thái nào.

Là giận tới cực đỉnh mà vẫn phản ứng như bình thường, hay anh quả thật không hề tức giận.

“Tại sao không nói chuyện? Hả?”

Một tay anh bóp eo cô, gương mặt tuần tú thân mật tiến sát gương mặt cô, hơi thở ấm áp mang theo chút nguy hiểm, từng chút từng chút phả vào mặt cô.

Cô biết bây giờ cô nói gì anh cũng không tin. Nhưng nếu như không nói thì anh chắc chắn không bỏ qua cho cô.

Cho nên cô đẩy anh, tránh né qua một bên, nói: “Không phải là tôi tránh né anh, mà sự thật là... Tôi sợ mình thi không đậu đại học, khiến nhà họ Nam mất mặt, cho nên mới xin ông nội đăng ký trường luyện thi...”

“Thật sao?” Anh cười cười, môi mòng khê hôn lên vành tai trắng nõn của cô, “Vậy em chứng minh đi.”

Thân thể Nam Từ cứng đờ, giọng nói có chút run rẩy.

“Chúng mình... Chúng mình như thế nào?”

Hoắc Lâm cười, hai con mắt bình tĩnh nhìn cô.

“Hôn tôi.”

“...!”

Nam Từ kinh ngạc tròn trừng hai mắt, nhìn anh chăm chăm không nhúc nhích, giống như đang quan sát nét mặt anh, xem thử có phải anh đang nói đùa không.

“Sao? Không làm được hả?”

“...”

Sắc mặt anh không thay đổi, nắm cầm cô, lực đạo có chút hung ác, biểu lộ cũng cực kỳ lạnh lẽo.

“Làm không được có nghĩa là em đang nói dối tôi, mà nói dối tôi thì em biết như thế nào rồi đó?”

Nam Từ sợ hãi lắc đầu: “Không có, tôi không nói dối anh.”

“Vậy thì hôn tôi đi.”

Nam Từ hoàn toàn không biết làm thế nào mới được, bây giờ cô giống như một con mồi bị nhốt trong lồng, cô giãy dụa phản kháng không được, mà cô càng không thể nhận mệnh chờ chết được.

Nếu như cô thừa nhận mình nói dối, thì anh sẽ làm gì cô?

Cô không dám nghĩ nữa, nhưng cô biết, hậu quả còn nghiêm trọng hơn gấp trăm lần chuyện hôn anh.

Nam Từ trầm mặc, âm thầm tiến tới đụng môi anh.

Đúng vậy, là đụng.

Cô hoàn toàn không có kinh nghiệm, trước kia ở nhà cũ coi tivi thấy người ta hôn chính là môi đụng môi, cô cũng hiểu kỳ nó có cảm giác gì, nhưng chưa bao giờ nghĩ nụ hôn đầu của mình lại ở trong hoàn cảnh này.

Hoắc Lâm đương nhiên cũng không ngờ tới động tác của cô, lúc cái đầu nhỏ của cô tiến tới, anh chưa kịp phản ứng, đã bị cô đụng một cái, môi răng đập vào nhau có chút đau.

Anh rõ ràng bị giật mình, nhưng chưa tới hai giây sau, anh lập tức đảo khách thành chủ, bàn tay anh đặt sau gáy cô, nắm quyền chủ động trong tay.

Nam Từ hoàn toàn bị mê man, không biết lúc tách ra nên có phản ứng gì, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, cái miệng nhỏ thờ hờn hển.

Hoắc Lâm cũng thờ dốt dừ dội, trán anh dựa lên trán cô, anh rù mắt xuống nhìn cô.

Đáy mắt anh mang theo lòng chiếm ham muốn chiếm hữu mãnh liệt, cùng với sự si mê.

Tiếp đó, anh lại nhẹ hôn lên đôi môi đỏ rục như muốn rướm máu của Nam Từ.

“Bảo bối, em thật sự là khắc tinh của tôi.”

Nếu không thì sao lại có thể khiến anh mất khống chế, khiến anh mê muội đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Editor: Trà Đá.

Hô hấp nặng nề của Hoắc Lâm phả lên gương mặt Nam Từ, mang theo mùi rượu, khiến cô bị hôn đến nỗi muốn say, càng cảm thấy suy nghĩ có chút lằng lằng.

Nam Từ cũng không hiểu, rõ ràng trên tivi chỉ là tùy tiện đung một chút, tại sao trên thực tế lại khiến cô có cảm giác chán động như vậy.

Cô bắt buộc phải thừa nhận rõ ràng lúc ban đầu hoàn toàn không nghĩ đến chuyện này, sao đến cùng cô lại bị Hoắc Lâm hôn, mà hôn đến mức cô mờ mịt, đến bây giờ vẫn chưa thoát cái cảm xúc mà nó mang lại.

Hoắc Lâm nhìn thấy bộ dáng ngốc nghếch của Nam Từ, ý cười nơi đáy mắt càng đậm.

Anh đưa tay xoa xoa vết tích trên môi cô, đuôi mắt có chút chớp chớp lười biếng nhìn cô.

Anh giống như một con mãnh thú vừa mới được ăn uống no nê, thu hồi móng vuốt và hàm răng bén nhọn lại, bắt đầu trêu đùa với con mồi bị anh ăn hết nửa cái mạng.

“Thích không?”

Anh vừa nói vừa vuốt ve đôi môi đang sưng đỏ của cô, ánh mắt nhuộm một tầng ánh sáng làm say đắm lòng người.

Nam Từ vẫn không biết nên phản ứng ra sao. Cô cảm thấy buổi tối hôm nay đã xảy ra chuyện vượt quá phạm vi hiểu biết của cô.

Nhất là Hoắc Lâm...

Rõ ràng trước đó còn bày ra bộ dáng tức giận đến mức muốn hủy diệt cả thế giới, sao bây giờ lại bỗng nhiên trở mặt như vậy... Một lời khó diễn tả hết.

Mà anh còn hỏi cô có thích không?

Đây là vấn đề cô thích hay không sao? Chuyện này rõ ràng từ lúc bắt đầu cô là người bị ép buộc, mặc dù cô chủ động hôn anh, nhưng cũng vì bị anh hù dọa đến mức không thể không làm!

Hiện tại còn hỏi ngược lại cô có cảm giác gì sao.

Trong lòng Nam Từ tức đến sôi máu, cô rũ mắt, lựa chọn không trả lời để chống cự.

Hoắc Lâm cũng không vội, có lẽ vì mới hôn cô cho nên tâm tình tốt hơn, lúc nhắc đến chuyện học ở trường luyện thi của cô cũng không còn bộ dáng đáng sợ như trước nữa.

Anh đưa tay lấy sập văn kiện trên bàn tối, mở ra, đúng lúc này Nam Từ nhìn thấy, ánh mắt lập tức ngừng lại.

Cái này... Không phải là phiếu ghi danh của cô sao?

Lúc cô điền đơn có viết sai hai chữ, còn xóa bỏ, lúc này tất cả mọi thứ hiện ra trước mắt cô.

Nam Từ có chút giật mình.

Hoắc Lâm tra ra được hành tung của cô cũng không khiến cô bất ngờ, tra ra được cô có ý định trốn tránh anh cô cũng không bất ngờ.

Nhưng mà... Anh thậm chí còn lấy được bộ hồ sơ ghi danh của cô, cái này khiến cô hơi kinh ngạc.

Không phải chỗ trường luyện thi đã bảo là bảo mật rất nghiêm ngặt sao? Lúc mẹ Nam dẫn cô đi ghi danh, người phụ trách còn nói khoác bọn họ có nhà đầu tư giàu có sau lưng, Nam Từ còn tưởng rằng chỗ này rất uy tín, chỉ ít còn giữ bí mật cho học viên?

Sao bây giờ đơn ghi danh lại ở trong tay Hoắc Lâm?

Hoắc Lâm nhẹ quét mắt qua sập tài liệu ghi danh “Nam Từ”, mở miệng nói: “Mới mấy phút trước, trong đầu tôi còn không biết phải xé mấy tờ giấy này trước mặt em như thế nào đây.”

Anh nghĩ anh đã quá nuông chiều con thỏ không nghe lời, bỏ trốn trực tiếp không được, cho nên tìm cách khác để tránh né anh, thật sự coi anh là kẻ ngốc không nhìn ra sao?

Cho nên khi Hoắc Lâm nhận được tin này thì cực kỳ phẫn nộ.

Lúc anh cầm sập giấy tờ này, tâm tình anh như muốn hủy diệt cả thế giới.

Khi đó Hoắc Lâm cảm thấy nếu như không triệt để dạy dỗ con thỏ này, thì không biết sau này cô sẽ làm ra những chuyện gì chọc tức anh nữa đây.

Cho nên đêm hôm khuya khoắt anh bảo cô qua nhà anh, mục đích ban đầu chỉ là muốn dọa cô một chút, tốt nhất là hù dọa cô để cô mãi mãi không dám mạnh động tìm cách trốn tránh anh.

Nhưng Hoắc Lâm cũng không ngờ cô thật sự hôn anh.

Anh nói ra điều kiện đó chỉ là muốn nhìn thấy cô khó xử, nhìn thấy cô uất ức, nhìn thấy cô đáng thương nghĩ cách cầu xin anh.

Nói cho cùng thì anh vẫn chỉ muốn giày vò cô mà thôi.

Nhưng ai mà ngờ con thỏ của anh lại khiến anh vui đến như vậy.

Không thể không nói cô liều mạng lấy lòng anh, mà cô lại bị động và ngây ngô, càng làm đầy lòng anh cảm thấy vui vẻ.

Mặc dù anh biết cô không có kinh nghiệm trong chuyện tình cảm, càng không có kinh nghiệm cho tình huống vừa rồi, cho nên anh có thể thấy cảm xúc thực tế của cô.

Anh nhìn tròng bảo bối, bắt đầu là anh, kết thúc nhất định phải là anh, từ đầu đến cuối cô chỉ thuộc về một mình anh, suy nghĩ một chút cũng khiến huyết mạch anh sôi trào hưng phấn.

Vì vậy tâm tình anh dần dần tốt hơn, anh quyết định thả cô một lần.

Anh nhìn Nam Từ: “Lần này tôi quyết định thả em ra ngoài.”

Nam Từ ngẩn ngơ, ngạc nhiên nhìn anh.

Cô còn tưởng chuyện này đã bại lộ, cô chắc chắn không có cơ hội tới trường luyện thi, dựa theo tính tình của anh, thì anh không tức giận đến nỗi giam cô lại đã là chuyện tốt lắm rồi, sao bây giờ lại đồng ý?

Nam Từ dừng một chút, thử thăm dò hỏi: “Hoắc tiên sinh, anh nói thật chứ?”

“Sao?” Hoắc Lâm liếc liếc cô, “Em không muốn hả?”

Nam Từ nhỏ giọng lầm bầm: “Không có.”

Hoắc Lâm cũng lời biếng để ý đến phản ứng của cô, tiếp tục nói: “Tôi có thể thả em học trong trường luyện thi nửa năm, chấp nhận ý nguyện của em, nhưng em chỉ có thể xa tôi nửa năm thôi.”

Anh dồn lực vào hai cánh tay, rút ngắn khoảng cách giữa hai người, cả người cô vô tình dính vào lồng ngực anh.

“Nhưng mà em cũng phải hiểu rõ, tôi cho em thời gian nửa năm, không phải để em trốn tránh tôi, mà là cho em thời gian để tiếp nhận tôi.”

“Nửa năm sau, không cần biết em nghĩ như thế nào, không cần biết em có cam tâm tình nguyện hay không, em phải ở bên cạnh tôi, trở thành người của tôi.”

“Đừng bao giờ có cái suy nghĩ xa tôi càng lâu thì tôi sẽ quên em, sẽ buông tha cho em. Trong lòng tôi, em là độc nhất vô nhị.”

Nói xong, anh khẽ hôn lên trán cô, mang theo sự nghiêm túc và thành kính.

“Em trốn không thoát đâu.”

Anh bị bệnh, bệnh đã rất lâu rồi, rốt cuộc anh đã tìm ra phương thuốc cứu mạng anh, sao anh lại dễ dàng buông tha được?

Anh nhất định không buông tay, cho đến chết, anh cũng không buông tay.

~

Ngày Nam Từ đến trường luyện thi, bên ngoài đã bắt đầu rơi tuyết đầu mùa.

Cô lớn lên ở phía Nam, từ nhỏ chỉ thấy tuyết trên tivi, cho nên đây là lần đầu tiên cô thấy tuyết rơi.

Cho nên lúc ngồi trên xe, cô nhìn hoa tuyết bay bay ngoài cửa sổ, trong lòng tràn đầy ngạc nhiên, ngay cả những phiền muộn làm cách nào để đối phó Hoắc Lâm cũng bắt đầu dĩ nhiên đi rất nhiều.

Chuông điện thoại vang lên, cô tùy ý nhìn lướt qua, thấy tên xuất hiện trên màn hình lập tức trở nên căng thẳng.

Lão Trần tài xế vẫn đang tập trung lái xe, giống như không để ý đến chuyện của cô.

Nam Từ nghĩ nghĩ, cuối cùng nhận điện thoại.

Ở đầu bên kia điện thoại, truyền đến giọng nói của Hoắc Lâm.

“Đi rồi sao?”

“Vâng...”

“Nhớ những gì tôi dặn em chưa?”

“...Rồi.”

“Lặp lại tôi nghe.”

Nam Từ nhìn thoáng qua tài xế Trần, xác định ông ta không chú ý tới mình mới thận trọng nhỏ giọng mở miệng:

“Mỗi tối tôi đều phải nhắn tin Wechat với anh, mỗi tuần phải gọi điện thoại cho anh ba lần, ngày nghỉ mỗi tháng phải dành thời gian cho anh.”

Hoắc Lâm cảm thấy hài lòng, giọng nói dịu dàng: “Ngoan.”

Xe rẽ về bên phải, mắt thấy sắp đến nơi, Nam Từ muốn cúp máy, thế là vội vàng nói: “Hoắc tiên sinh, tôi đến nơi rồi, nói chuyện sau.”

Nói xong cũng không cần biết anh có đồng ý hay không, cô trực tiếp cúp máy.

Bên này nghe thấy tiếng cúp máy, Hoắc Lâm nhìn màn hình di động, nở nụ cười sâu xa.

Lá gan của con thỏ càng ngày càng lớn, dám cúp máy trước.

Nhưng dù vậy cũng tốt.

Hoắc Lâm mở album hình ảnh trong điện thoại, trong đó là những tấm hình anh chụp lúc cô đang ngủ.

Cô ngoan ngoãn nằm ngủ trên giường, gương mặt ửng hồng cực kỳ mê người.

Anh nhìn xem ảnh chụp, ánh mắt dần dần sâu hơn.

Anh quả thật thích nhìn bộ dáng sợ hãi của cô, nhưng anh cũng biết rõ điều này không nên kéo dài.

Vậy nên anh quyết định dung túng cô một chút, dủ dỗi cô một chút, khiến cho cô bị mắc lừa rơi vào trong cái bẫy anh đã dày công chuẩn bị.

Tới lúc đó, cả thể xác và tinh thần của cô đều nằm trong tay anh, còn nếu cô vẫn muốn chạy?

A, nằm mơ đi.

~

Hành lý của Nam Từ không nhiều, cho nên không cần phiền đến tài xế Trần.

Cô kéo hành lý đến lầu ký túc xá, lúc này bên trong cực kỳ yên tĩnh, các bạn học khác có lẽ đang học. Quản lý ký túc xá đưa cô tới phòng ở tầng ba, một mình một phòng nhỏ, trông có vẻ không lớn nhưng lại rất gọn gàng sạch sẽ.

Sau khi đã thu dọn xong, cô lập tức đi tìm giáo viên, thầy giáo dẫn cô đến phòng học, trong lớp là mười mấy học sinh có lẽ nhỏ tuổi hơn cô.

Nhưng điều khiến cô bất ngờ chính là cô còn thấy Tần Dư ở trong lớp.

Đương nhiên Tần Dư cũng không nghĩ tới sẽ gặp cô, hơi nhú nhú mày khi thấy cô.

Anh ta nhẹ xoay cây bút, lười biếng dựa ra ghế.

“Thầy, em biết bạn học này, để bạn học ngồi bên cạnh em đi.”

Nam Từ nhú nhú mày, trực tiếp cự tuyệt: “Bọn em không quen, thầy đừng nghe người đó nói bậy.”

Mặc dù cô tới đây cũng vì muốn tránh né Hoắc Lâm, nhưng thật sự cũng muốn tập trung học tập!

Cô thấy sắc mặt Tần Dư không có ý tốt, mặc dù trước đây anh ta đã giúp cô một lần ở nhà họ Chu, nhưng cũng không thể tiếp nhận thói hư tật xấu của anh ta.

Huống hồ cô còn chưa hiểu rõ về mối quan hệ giữa anh ta và Nam Châu, đến cùng chỉ vì lợi ích tiền bạc, hay còn gì đó sâu hơn?

Cô không muốn rước lấy phiền phức, cho nên gặp phải loại người phiền toái này, nên chủ động tránh càng xa càng tốt.

Thầy giáo bình thường cũng rất bất mãn với Tần Dư, cảm thấy anh ta không nghiêm túc học tập, cho nên khi nghe Nam Từ từ chối, cũng phụ họa theo.

“Cậu cho là tôi tin cậu sao, không lo học tập còn muốn kéo theo bạn khác bỏ bê giống cậu sao, bạn học Nam này đã nói chuyện với tôi, muốn thi vào những trường đại học danh giá ở thành phố này, ngồi cùng bàn với cậu sao có hy vọng được đây?”

Tần Dư lơ đãng, thậm chí còn cười cười: “Ài da, bạn học Nam thật là có ý chí nỗ lực.”

Nam Từ không thèm để ý đến anh ta, sau khi được thầy giáo sắp xếp chỗ ngồi, lập tức cầm sách vở xuống ngồi.

Cả buổi sáng cô đều hết sức tập trung nghe giảng, Tần Dư ném giấy qua bên cô mấy lần, cô đều làm lơ.

Cho đến giờ nghỉ trưa, động tác của cô chậm nửa nhịp, trực tiếp bị anh ta ngăn lại.

“Bạn học Nam, nếu như tôi nhớ không nhầm, thì trước đó tôi đã giúp đỡ cô mà đúng không?”

Tần Dư nhắc chân chặn ghế, cơ thể có chút nghiêng về phía trước, bày ra dáng vẻ vô lại.

“Cô muốn qua cầu rút ván sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Editor: Trà Đá.

Nam Từ vốn mặc kệ anh ta, cô luôn cảm thấy da mặt Tần Dư cực kỳ dày.

Nhưng lúc này nghe anh ta nói cái gì qua cầu rút ván, cô có mặc kệ cũng không nhịn được, mở miệng:

“Cái gì gọi là qua cầu rút ván? Không phải lần trước tôi đã nói với anh, ân oán giữa tôi và anh đã chấm dứt. Anh chỉ nhớ rõ chuyện anh giúp tôi, vậy sao không nhớ rõ chuyện anh hại tôi?”

Tần Dư lười biếng đưa ra sau, hai tay khoanh trước ngực.

“Cái đó không thể tính là hại cô được, chẳng qua là việc hợp tác không tốt, cho nên tôi mới cho cô cơ hội, mà cô cũng đâu có chịu.”

“...”

Nam Từ im lặng, không muốn dây dưa với anh ta.

Mà cô lại cảm thấy chuyện lần trước, Tần Dư không chỉ hại cô, mà còn hại cả Nam Châu.

Trước đó Nam Châu nói sinh viên kia học ở đại học danh tiếng, vậy sao sinh viên này lại tới trường luyện thi?

Hay Nam Châu cố ý lừa cô và người nhà họ Nam, hay chính Tần Dư cũng lừa Nam Châu.

Mà những chuyện này cũng không liên quan đến cô, Nam Từ lạnh mặt đứng dậy, ánh mắt nhìn anh ta không có một chút nao núng.

“Trước đó anh mở miệng ra lúc nào cũng nói đến tiền, sau đó còn đến nhà họ Chu làm phục vụ... Anh thật sự cần tiền đến như vậy sao? Học phí trong trường luyện thi này không rẻ, anh chọn vào đây học có nghĩa là anh cũng đã quyết định nửa năm sau thi đại học, anh muốn tôi phá hỏng kế hoạch của anh sao?”

Nam Từ chung đụng với Hoắc Lâm mấy lần, cũng học được giọng điệu uy hiếp trong câu chữ. Mặc dù ý tứ của cô có chút cáo mượn oai hùm, nhưng kết hợp với bộ dáng giả vờ cứng rắn kia, cũng mang theo mấy phần dọa người.

Tần Dư nheo nheo mắt.

“Cô làm vậy với tôi không sợ Nam Châu tìm tôi hại cô sao?”

“Anh cứ thử xem.”

Nam Từ nói xong, đẩy anh ta ra, trực tiếp cầm sách vở ra khỏi lớp.

Tần Dư nhìn thấy cô rời đi, sau khi không thấy bóng dáng của cô nữa, mới cúi đầu cười một tiếng.

Tiếp đó, anh ta lấy điện thoại di động ra, phát đi một tin nhắn.

[Em gái cô lần này khó lừa hơn lần trước, thêm tiền, nếu không thì không làm nữa]

~

Ngày đầu tiên Nam Từ trôi qua vui vẻ, ngoại trừ việc gặp Tần Dư, còn lại cũng không có gì khiến cô buồn bực.

Buổi tối mới tắm rửa xong, Hoắc Lâm gọi video Wechat cho cô.

Nam Từ có chút bất đắc dĩ, vốn còn định cố ý kéo dài thời gian, để đến tối muộn mới gọi anh, nói chuyện qua loa rồi cúp máy. Ai mà ngờ anh lại chủ động điện thoại cho cô.

Cô ngồi vào bàn học, bày sách vở, giả vờ bộ dáng nghiêm túc học tập, sau đó nhận điện thoại.

Đầu kia Hoắc Lâm cũng có vẻ bận bịu, lúc kết nối anh vẫn còn đang xử lý tài liệu, phía sau anh là bối cảnh trong văn phòng công ty.

“Hoắc tiên sinh.”

Anh vẫn còn đang đọc tài liệu, không ngắt đầu: “Ừ, hôm nay đã quen chưa?”

“Rồi.” Nam Từ ngoan ngoãn trả lời.

“Học tập có bận rộn không?”

“Không bận lắm.”

“Vậy tại sao không gọi điện thoại cho tôi?”

Nói xong, Hoắc Lâm chậm rãi ngắt đầu. Mắt kính gọng vàng trên sống mũi làm nổi bật lên gương mặt tuấn tú của anh, cũng có lẽ là do bóng đêm ở phía sau và không khí trong văn phòng, khiến Nam Từ nhìn anh cũng có chút hiểu tại sao người ngoài lại nói anh lịch sự bí ẩn rồi.

Nam Từ còn chưa kịp trả lời, lại phát hiện ánh mắt Hoắc Lâm hơi di chuyển xuống phía dưới, yết hầu nhẹ nhàng nhúc nhích một cái.

“Mới tắm xong hả?”

“Vâng.”

Nam Từ không hiểu lắm, không biết là anh đang nhìn gì, vừa nói vừa cúi đầu xuống.

Kết quả...

Nam Từ xấu hổ đỏ mặt, hai cánh tay ôm trước ngực, thẹn quá hóa giận: “Hoắc tiên sinh!”

Ký túc xá bật máy sưởi, cho nên trong phòng hơi nóng, Nam Từ đã sớm chuẩn bị váy ngủ mùa hè.

Váy ngủ màu vàng nhạt, bình thường thì không sao, nhưng cô vừa mới tắm xong, tóc còn ướt, cho nên có vài giọt nước làm ướt vạt áo bên trên, sau đó, vài vóc trong nháy mắt trở nên trong suốt.

Hoắc Lâm nặng nề cười một tiếng, sự lạnh lẽo giữa hàng lông mày đã hoàn toàn biến mất, gương mặt đẹp trai lúc này trông cực kỳ tỏa sáng.

“Che cái gì? Sớm muộn gì tôi cũng được thấy thôi.”

“...”

Nam Từ không muốn đề ý đến sự lưu manh của anh nữa, tức giận đến sắc mặt cũng không tốt, nhú nhú mày nhìn anh.

“Hoắc tiên sinh, đã muộn rồi, nếu như anh không có việc gì thì tôi cúp máy đây.”

Hoắc Lâm liếc cô một chút: “Em thử cúp máy xem.”

Nam Từ nghe thấy mùi nguy hiểm trong lời nói của anh, có chút sợ, mặc dù còn tức giận, nhưng cũng không dám làm càn.

“Cúp máy xong thì đi ngủ hay học bài?” Hoắc Lâm hỏi.

Nam Từ không suy nghĩ, đáp: “Học bài.”

“Vậy em cứ học đi, đặt điện thoại xa ra chút là được rồi.”

Cô nháy nháy mắt: “Không cúp máy?”

“Ừ.”

Nam Từ không rõ anh muốn làm gì, nhưng cũng không phản bác, làm theo lời anh nói, đặt điện thoại ra xa một chút, sau đó không nghĩ nhiều nữa, vùi đầu học bài.

Hoắc Lâm vốn đang chuyên tâm xử lý văn kiện, lúc này cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, không cách nào tập trung làm việc được.

Anh quyết định để tài liệu qua một bên, đốt một điếu thuốc, chậm chậm hút một hơi, nhả một làn khói mỏng vào màn hình.

Hoắc Lâm thừa nhận anh có chút hối hận rồi.

Nhất là khi màn đêm buông xuống, anh chỉ muốn bắt cô về, ôm cô vào lòng không bao giờ buông.

Hiện tại anh chỉ có thể thấy cô qua màn hình điện thoại, cũng chỉ là như giải khát mà thôi.

Hoắc Lâm hít một hơi thuốc, lại tiếp tục nhả khói trước màn hình.

Nếu như có thể, anh nhất định khiến thời gian trực tiếp nhảy đến nửa năm sau.

Thời gian vừa đến, anh trực tiếp bắt cô đi cục dân chính, để cô trở thành vợ của anh, anh không quan tâm cô có nguyện ý hay không, đều cũng phải ở bên cạnh anh, làm người của anh.

~

Một tháng học tập trôi qua, Nam Từ sống yên ổn thuận lợi.

Chương trình học rất bận rộn, ngoại trừ giờ lên lớp và ôn tập, cô còn thỉnh thoảng gọi điện thoại cho Hoắc Lâm, đôi khi cô cảm thấy thời gian ngủ không đủ, nhưng lại không dám phàn nàn với Hoắc Lâm.

Dù vậy cô cũng cảm thấy thời gian ở đây tốt hơn ở nhà họ Nam.

Chỉ ít mỗi ngày không cần phải đề phòng cái này, lo lắng cái kia, không cần sống trong bầu không khí ngột thở, cũng không cần đoán tâm tư của người lớn trong nhà.

Cô cũng may mắn, nơi này không xuất hiện người giống Lưu Lâm Lâm, bằng không thì thời gian học tập của cô cũng không thể yên ổn.

Mà Tần Dư sau hôm đó cũng không làm phiền cô nữa, có lẽ sự uy hiếp của cô có tác dụng, nhưng Nam Từ cũng không quan tâm, anh ta tốt nhất đừng tiếp cận cô, cô quá lười biếng đối phó với anh ta rồi.

Nhưng ông trời đâu có chiều lòng người.

Ngày nghỉ đầu tiên của tháng thứ nhất, tâm tình Nam Từ cực kỳ tốt, Nam lão gia từ gọi điện thoại nói phái lão Trần tới đón cô, nhưng cô từ chối.

Chương trình học quá bận rộn và áp lực, cô muốn đi dạo một chút trước khi về nhà. Cho nên sau đi ra khỏi trường, cô đi về phía trạm xe bus để đón xe đi tới khu mua sắm.

Ai mà ngờ, cô mới đi chưa được mấy bước đã thấy bên trong con hẻm nhỏ đang có một trận ẩu đả.

Chính xác mà nói là một đám người đang đánh một người, mà người bị đánh chính là Tần Dư.

Nói thật, Nam Từ không muốn dính vào, nhưng nếu cứ bỏ mặc mà đi như thế lại có chút trái với lương tâm.

Mà lúc cô đang do dự không biết thế nào, thì Tần Dư cũng nhìn thấy cô.

Anh ta có vẻ muốn kéo cô vào vụ này, lập tức la lớn: “Nam nhị tiểu thư, cô tới trả tiền giúp tôi đúng không?”

“...” Nam Từ im lặng, lạnh lùng nhìn anh ta, tất cả lòng áy náy của cô lập tức bị dội tắt.

Nhưng sự việc đã đổ lên người cô, cô cũng không thể trực tiếp bỏ đi, hướng chỉ nhìn mấy người kia bộ dáng hung hăng, có vẻ như cũng không dễ dàng tha cô đi.

Nam Từ bước lên mấy bước, cúi đầu nhìn mặt mũi sưng tấy của Tần Dư, hỏi: “Anh thiếu bọn họ bao nhiêu tiền?”

Một người mặt mũi đáng sợ tiến lên: “Em gái nhỏ, nhìn cô ăn mặc hàng hiệu thế này, chắc nhà cô có tiền lắm đúng không? Sao, muốn trả nợ thay nó hả? Vậy cô em tới gần sát đây, anh sẽ nói cho cô em biết nó thiếu bao nhiêu tiền.”

Trong lòng Nam Từ tràn đầy sự chán ghét, không để ý tới hắn, cô tiếp tục nhìn Tần Dư, muốn nghe anh ta trả lời.

Ánh mắt Tần Dư hơi lạnh, mí mắt rủ xuống: “Nợ ban đầu là năm mươi ngàn, bây giờ lên tám trăm ngàn rồi.”

Nam Từ vừa nghe thì hiểu ngay lập tức, nhóm người này cho vay nặng lãi, lãi mẹ đẻ lãi con mới ra nhiều tiền như vậy.

Cô mím mím môi, cầm điện thoại di động chia về phía trước.

“Vậy các người là đám cho vay nặng lãi sao?”

Một người có theo đầy mặt, hung tợn nói: “Đúng thì sao? Em gái tính đứng đó nói nhảm cái gì đó, có tiền thì trả giúp nó, còn không thì cút đi!”

Nam Từ nhìn Tần Dư một chút, cuối cùng liếc liếc về đám người, tính toán khoảng cách đường cái, tiếp đó khẽ cắn răng, vươn tay lên.

“Tôi vừa mới báo cảnh sát, những lời mấy người vừa nói chắc chắn cảnh sát đã nghe thấy được, nếu mấy người không muốn bị bắt thì tốt nhất tranh thủ chạy đi! Nếu không lát nữa cảnh sát tới thì hậu quả thế nào thì mấy người biết rồi đó!”

Đám người kia nghe xong, cả người đều bức tức, hùng hùng hổ hổ tiến lên muốn bắt lấy cô.

Cô cố giả vờ bình tĩnh, lùi về sau hai bước, khí thế càng lúc càng cứng rắn.

“Mấy người muốn tiếp tục dây dưa ở đây sao? Có lẽ giờ này cảnh sát đã xuất phát rồi đó!”

Đám người kia khẽ cắn môi, một người trong đó hung hăng dẫn đầu nói: “Mày chờ đó!”

Nói xong, ra lệnh cho những người khác rút lui.

Nam Từ nhìn thấy bọn họ chạy đi thật rồi, mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Cô nhìn Tần Dư đang nằm trên đất, cảm thấy có chút đáng thương, lại hỏi: “Cần tôi đưa anh đi bệnh viện không?”

Tần Dư lại lộ ra vẻ lưu manh: “Mấy vết thương nhỏ này mà nhắm nhò gì, trước đó tôi bị đám người đó đánh nhiều lần rồi, đoán chừng đã trở thành bệnh nhân thân thiết ở bệnh viện rồi.”

Tâm tình Nam Từ có chút phức tạp, trước đó cảm thấy anh ta rất đáng hận, lúc này nghe lời này, lại cảm thấy anh ta có chút đáng thương.

Nhưng cô cũng không có hứng thú nghe anh ta nói tiếp: “Nếu không cần thì tôi đi trước đây.”

Nói xong định quay người rời đi.

“Cô cứ như vậy bỏ tôi đi sao?” Giọng nói Tần Dư vang lên sau lưng cô.

Nam Từ cau mày, quay lại nhìn anh ta.

“Không phải anh nói không cần tôi đưa đi bệnh viện sao?”

“Đúng là tôi nói không cần cô đưa tôi đến bệnh viện, nhưng cũng không nói để cô đi như vậy.”

Nói xong, anh ta lại bày ra vẻ mặt vô lại.

“Tôi đói rồi, cô mời tôi ăn bữa cơm đi.”

~

Tần Dư không yêu cầu cao, anh ta dẫn Nam Từ đến một tiệm lẩu gần trường luyện thi.

Lúc này đang là buổi sáng, không có nhiều người, cho nên khi bọn họ vào không cần đợi lâu, trực tiếp ngồi xuống bàn gần cửa sổ.

Tần Dư không khách khí, chỉ chỉ không ít món ăn, Nam Từ nhìn có chút đau lòng nhưng lại không tiện nói.

Trong lúc chờ đồ ăn, Tần Dư chống cằm, nhìn Nam Từ có chút hăng hái.

“Tôi phát hiện ra cô rất tốt, bình thường con gái thấy mấy chuyện đó thì chắc chắn sẽ rất hoảng hốt, nhưng cô lại có thể lừa gạt bọn chúng. Mà bây giờ cô cũng không nhắc một lời đến chuyện lúc nãy, cũng không hỏi tôi chuyện gì xảy ra.”

Nam Từ lạnh lùng nhìn anh ta.

“Mới này tôi cũng không suy nghĩ gì nhiều, chỉ là không muốn anh bị đám người kia đánh nữa, mà tôi không chỉ cứu anh, mà còn tự cứu cả tôi nữa, cho nên phải hoàn toàn bình tĩnh mới được. Ít ra bây giờ...”

Cô nhẹ chớp chớp mắt, không có biểu tình, nói: “Tôi không có hứng thú với anh, đối với nguyên nhân vay tiền hay khó khăn gì của anh, tôi lại càng không có hứng thú, cho nên tôi không cần thiết phải hỏi anh chuyện gì xảy ra.”

Tần Dư bị cô nói đến mức á khẩu, anh ta nhìn cô, nheo nheo mắt. Một lúc sau, anh ta nói: “Không được, con người tôi thích nhất là làm việc người khác không thích, cô không muốn nghe, thì tôi càng muốn nói.”

“...” Nam Từ im lặng, trầm mặc chờ anh ta tiếp tục.

Về sau Tần Dư nói đơn giản vài câu, Nam Từ nghe đại khái đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Ba anh ta nghiện cờ bạc, mỗi lần vay tiền đi đánh bài, thì bọn cho vay nặng lãi đều đến đòi tiền anh ta. Một tối hai đi đã trở thành thói quen, anh ta mới trễ nãi việc thi đại học, cho nên lúc nào cũng cần tiền.

Nam Từ nghe xong, trong lòng không dâng lên cảm xúc nào, cũng không phải là cô máu lạnh, mà chẳng qua là cô cảm thấy cuộc sống cô cũng rất thảm, không có rãnh rỗi đi thương hại anh ta.

Tần Dư hiển nhiên không nghĩ tới chiều thâm thiết này không hiệu quả, anh ta biểu lộ hơi khoa trương, nói: “Nè cô gái, tuyến nước mắt bị chặn rồi hả?”

Nam Từ không thèm để ý anh ta, đứng dậy muốn đi toilet.

Tần Dư còn tưởng rằng cô bị anh chọc giận, lập tức giữ tay cô.

“Nè, giận hả?”

Nam Từ cau mày rút tay ra, chưa kịp lên tiếng, thì chuông điện thoại vang lên.

Là Hoắc Lâm

Cô nghe thấy tiếng chuông, có chút chột dạ, với tính tình của Hoắc Lâm, nếu như biết lúc này cô đang ở cùng với người khác, còn là một nam sinh... Đoán chừng anh sẽ hung hăng trừng phạt cô.

Nam Từ cố gắng bình tĩnh, nói với Tần Dư “Đừng lên tiếng”, sau đó nhận điện thoại.

“Hoắc tiên sinh.”

“Về nhà chưa?”

“À thì... Đang ở trên đường, chuẩn bị về nhà. Không... Không phải chiều nay anh mới đi công tác về sao? Buổi tối gặp sao?”

Hoắc Lâm ở bên kia cười cười, không biết Nam Từ có bị ảo giác hay không, cô cảm thấy ý cười này không bình thường.

“Sao hôm nay em nói nhiều vậy? Làm chuyện gì sai sao? Chột dạ hả?”

“Không có...” Nam Từ vừa nói vừa vô tình nhìn ra ngoài cửa sổ, kết quả còn chưa nói xong chữ “Mà” đã lập tức im miệng, cô ngại ngùng cả người.

Có một chiếc xe màu đen đang đậu ở bên ngoài tiệm lẩu, cửa sổ phía sau xe hạ xuống một nửa, mà Hoắc Lâm đang ngồi bên trong.

Anh đang nghe điện thoại, ánh mắt nhìn Nam Từ, trên mặt tràn đầy sự lạnh lùng, không cười.

“Ra ngoài.”

Anh nặng nề ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Editor: Trà Đá.

Nam Từ cảm thấy vận khí của mình không tốt.

Hôm qua lúc cô gọi điện thoại cho Hoắc Lâm, anh còn nói hôm nay anh sẽ về thành phố lúc chiều muộn, sao bây giờ đã xuất hiện ở đây rồi?

Hơn nữa nhìn nét mặt của anh có vẻ như cũng không phải vừa mới tới..

Nam Từ nhanh chóng suy nghĩ một chút, cảm giác có vẻ như ngoài việc cô bị Tần Dư nắm cổ tay, thì cũng không có làm cái gì khác, cứ cho là anh bị bức bối thì cũng không quá tức giận đến mức muốn hủy diệt thế giới chứ?

Nam Từ tự an ủi trong lòng, nhưng cũng không chắc chắn.

Sau khi cô cúp điện thoại, hít sâu một hơi, rút ra hai tờ tiền đặt lên bàn.

“Anh cứ tiếp tục ăn đi, có người đến đón tôi rồi, tôi đi trước.”

Nói xong, cũng không để ý đến phản ứng của Tần Dư, cô trực tiếp đi ra ngoài.

Đáy mắt Tần Dư xẹt qua một tia dị dạng, quay đầu lại nhìn về phía cửa sổ, trùng hợp chạm ánh mắt với Hoắc Lâm.

Tần Dư coi như cũng gặp qua không ít các ông lớn bà lớn, nhưng đây là lần đầu tiên anh ta cảm giác bị bức ép khi ở khoảng cách xa như vậy.

Hoắc Lâm rõ ràng không có phản ứng gì, ánh mắt cũng rất lạnh, không mang theo chút cảm xúc nào, nhưng lại khiến đỉnh đầu Tần Dư tê rần một hồi.

Tần Dư không muốn thua, cho nên dù cảm giác không đúng, nhưng vẫn một mực nhìn theo.

Cuối cùng, Nam Từ xuất hiện trước cửa xe, chặn ánh mắt của hai người.

Tần Dư nhìn thấy cô ngồi lên xe, nhìn thấy cửa kính xe nâng lên, rồi nhìn xe rời đi.

Cuối cùng anh ta bật cười, cúi đầu bắt đầu ăn lẩu.

~

Xe đi ổn định trên đường, lúc Nam Từ ngồi vào ghế sau, thì lái xe đã bấm nút nâng miếng che lên, cho nên lúc này cô cảm thấy không khí xung quanh có chút quỷ dị.

Cô không ngừng trấn an bản thân, không ngừng an ủi mình, nhưng mà... Có lẽ cũng không có tác dụng.

Hoắc Lâm còn chưa lên tiếng, mà cô đã sợ tới trắng mặt.

Cô quyết tâm mở miệng: “Anh... Không phải hôm qua anh nói sẽ về trễ sao?”

Hoắc Lâm cong môi, quay đầu nhìn cô.

“Sao? Tôi về sớm em không vui sao?”

Nam Từ vội vàng khoát tay: “Không có, chỉ là hơi bất ngờ, nếu biết anh về sớm vậy thì đã nói anh tới đón tôi rồi.”

Cô biết Hoắc Lâm thích nghe cái gì, mà hiện tại bầu không khí đã rơi vào trạng thái này, cô phải nói vài câu lấy lòng anh.

Quả nhiên, độ cong bên khóe môi Hoắc Lâm sâu hơn, nhưng ánh mắt vẫn còn lạnh lẽo.

Anh vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô cực kỳ thân mật.

“Cô bé của tôi càng ngày càng lợi hại, càng lúc càng giỏi nói dối.”

“...”

Nam Từ không biết nên nói gì, cũng không dám nhúc nhích, chỉ có thể để mặc đầu ngón tay Hoắc Lâm tự do vuốt ve gò má cô.

Cô cảm thấy Hoắc Lâm lúc này không bình thường, toàn thân trên dưới đều lộ ra vẻ nguy hiểm đáng sợ, mặc dù anh đang cười, nhưng còn khiến cô sợ hãi hơn lúc anh nổi giận.

Nam Từ cố gắng chịu đựng, cuối cùng xe cũng ngừng lại.

Hoắc Lâm kéo cô xuống xe, động tác không hề dịu dàng, mà có chút mạnh bạo.

Nam Từ không biết đây là đâu, chỉ cảm giác đây có lẽ là chung cư căn hộ cao cấp, cô chưa kịp nhìn kỹ, thì đã bị Hoắc Lâm kéo vào thang máy.

Anh không nói chuyện, sắc mặt nhìn có vẻ bình tĩnh, không, cực kỳ bình tĩnh, Nam Từ đã cảm thấy sợ hãi tột độ.

Hoắc Lâm muốn làm gì? Chẳng lẽ anh thật sự hiểu lầm cô và Tần Dư?

Hiện tại anh tức giận như vậy chắc chắn là do thấy bọn họ ngồi ăn với nhau, lúc này Tần Dư còn kéo cổ tay cô, chắc chắn anh cũng đã thấy?

Với tính cách cường thế độc chiếm của Hoắc Lâm mà nói...

Nam Từ không dám nghĩ nữa, cô chỉ muốn giải thích rõ ràng hiểu lầm này, cô và Tần Dư xác thật không có gì hết, huống chi cô chán ghét anh ta còn không kịp, sao có thể có ý tứ gì với anh ta!

“Hoắc tiên sinh, tôi...”

Sắc mặt Hoắc Lâm không thay đổi, cắt lời cô: “Đừng nói nữa.”

Giọng nói của anh thấp hơn bình thường, lúc nói chuyện cũng không nhìn cô, nhưng bàn tay nắm lấy cổ tay cô càng lúc càng dùng sức.

Cô cảm giác cổ tay mình đã sắp bị bóp gãy, xương cốt đều sắp bị anh bóp nát, vừa buồn bực vừa đau, mà cô lại không thể nói, chỉ có thể khẽ cắn môi, cố nén.

Thang máy dừng lại ở tầng 26, cả tầng đều là nhà đơn. Sau khi mở cửa, Hoắc Lâm cũng không cho cô thay giày, trực tiếp dắt cô vào trong phòng tắm.

Anh vặn vòi nước, anh thậm chí còn không điều chỉnh nhiệt độ nước, anh cứ mặc kệ nước lạnh, còn anh trực tiếp cọ rửa cổ tay cô.

Anh cứ tập trung cọ rửa tay cô, cho đến khi nào anh cảm thấy đã đủ sạch sẽ rồi, sau đó kéo cô vào phòng khách, lấy hộp thuốc cứu thương, anh bắt đầu lấy thuốc sát trùng và bông băng ra.

Sắc mặt anh lạnh lùng, ánh mắt một mực nhìn chằm chằm cổ tay Nam Từ, động tác cũng không ngừng, lấy hết miếng bông này đến miếng bông khác sát trùng cổ tay cô.

Nam Từ bị động tác của anh hù dọa, cô cảm thấy cổ tay cô cực kỳ đau rát, nhưng cô không dám động đậy.

Giờ phút này Hoắc Lâm đang cực kỳ điên cuồng.

Sắc mặt anh có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lúc vung tay nhắc chân lại không bình tĩnh.

Giống như mặt biển về đêm, nhìn thì rất bình thường, nói không chừng một giây sau, sẽ lập tức cuộn trào lên một con sóng cao vài thước, trong nháy mắt hủy diệt cả một thôn nhỏ.

Nam Từ cảm giác quanh thân đều bị khí lạnh bao trùm, từ đầu đến chân, ngay cả chân tay cô cũng không dám cử động, mắt nhìn Hoắc Lâm không chớp, hi vọng anh nổi điên sớm một chút rồi mau chóng kết thúc.

Qua một lúc lâu sau, rốt cuộc anh cũng hài lòng, anh lấy khăn, chậm rãi lau lau tay cô.

Mặc dù cổ tay Nam Từ không tính là mềm mại, nhưng da thịt cũng không dày béo đến nỗi bị chà xát lâu như vậy mà không có vấn đề.

Cho nên lúc Hoắc Lâm lau tay cô, sự ma sát khiến cô cảm thấy vùng da ở cổ tay đau rát.

Cô có chút đau, cũng có chút uất ức, cô cắn môi, bắt đầu khó chịu.

Hoắc Lâm vốn vừa phát tiết một trận, tâm tình có chút tốt hơn, lúc này trông thấy bộ dáng này của cô, còn tưởng cô không phục, trong lòng lại bắt đầu bốc hỏa.

Anh nắm cầm cô, nở một nụ cười lạnh lùng.

“Sao? Tôi rửa cái tay mà thằng khác nắm qua, em buồn sao?”

Nam Từ cảm thấy uất ức có thể không phải vì điều này, cô lần đầu tiên ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn anh.

“Anh hoàn toàn nói chuyện rất vô lý!”

Hoắc Lâm cười lạnh một tiếng, độ cong bên môi càng phát ra tia trào phúng.

“Vô lý? Tôi đang nói chuyện rất có lý, nên mới được chứng kiến cảnh ngày hôm nay! Sớm biết em không an phận như vậy, thì tôi đã giam em lại rồi, như vậy em làm sao có cơ hội gặp những người đàn ông khác!”

Nói xong, anh hung hăng ném khăn mặt xuống đất, không để ý Nam Từ, quay người đi.

Nam Từ không biết anh muốn làm gì, cho nên lúc này cũng không sợ anh phát cáu nữa, đi từng bước theo sát sau lưng anh.

Nhưng ai ngờ anh mặc áo vest vào, sau đó trực tiếp ném lại một câu: “Ồ yên đấy cho tôi.” Sau đó đóng cửa rồi đi.

Nam Từ sợ ngây người, chuyện này là sao?

Hoắc Lâm, anh... Anh thật sự muốn giam cô lại?!

~

Hoắc Lâm đi công tác mấy ngày, trợ lý vẫn một mực càn cù theo sát anh, ở nước ngoài bận rộn không kể ngày đêm, vất vả lắm mới xong việc về nước, trong đầu ông chủ chỉ nhớ về bà chủ, anh ta còn cho là mình sẽ được yên ổn nghỉ ngơi một ngày, ai dè anh ta vừa về đến nhà, chưa kịp ôm người yêu, thì ông chủ đã gọi điện thoại tới.

Trong lòng trợ lý vô cùng khó chịu, nhưng lại không thể không bắt máy.

Hoắc Lâm ở bên kia không nhiều lời, trực tiếp bỏ trí: “Cậu mau đi điều tra một tháng Nam Từ ở trong trường luyện thi đã từng tiếp xúc với ai, nhất là nam sinh.”

Trợ lý nghe xong, không hiểu.

Cái này cái này cái này... Bà chủ lại chọc gì ông chủ nữa sao?

Anh ta đi theo Hoắc Lâm đã lâu, hiệu suất làm việc rất tốt. Cho nên đại khái khoảng hai tiếng sau, anh ta lập tức giao nộp bản báo cáo tình hình Nam Từ một tháng qua trong trường luyện thi.

“Ông chủ, một tháng qua không có vấn đề khác thường với Nam tiểu thư, giáo viên cũng đã nói không thấy nam sinh nào tiếp xúc với cô ấy... Trừ ngày đầu tiên đến lớp, có một nam sinh tên là Tần Dư, nói có quen biết Nam tiểu thư, muốn ngồi cùng bàn với Nam tiểu thư.”

Nói xong, anh ta gỡ vài trang trong tư liệu, mở đến trang ảnh chụp đặt trước mặt Hoắc Lâm.

“Chính là người này.”

Hoắc Lâm liếc một cái đã nhận ra người này ngồi ăn lẩu với Nam Từ, đồng thời còn nắm cổ tay cô.

Đáy mắt anh cuộn cuộn sự khát máu, anh lạnh lùng nhìn tấm hình nửa ngày, sau đó nói:

“Cẩn thận điều tra tư liệu về hắn, không được chừa bất cứ thứ gì, trước đêm nay, tôi muốn biết tất cả thông tin về hắn.”

Sau khi Hoắc Lâm nói xong câu này, lập tức đứng dậy đi.

Trợ lý vẫn đứng nguyên tại chỗ, khờ sờ nhìn chằm chằm hình ảnh Tần Dư, thảm thờ dài.

Trên đời này chắc hẳn chỉ có anh ta là khổ nhất? Việc công ty còn chưa xử lý xong, bây giờ còn phải xử lý luôn cả việc riêng của ông chủ.

Mà Nam tiểu thư này cũng thật là, không có chuyện gì lại đi chọc giận ông chủ! Ông chủ không nỡ làm tổn thương cô, nhưng một người trợ lý nhỏ như anh ta phải chịu khổ!

~

Sau khi Hoắc Lâm rời đi, Nam Từ ngồi khóc một trận, sau khi khóc một quá, cũng không suy nghĩ được gì, cuộn tròn trên ghế salon ngủ thiếp đi.

Lúc Hoắc Lâm quay lại, lập tức thấy cô đang ôm đầu gối, cơ người lại ngủ ngon lành.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bị che đi một nửa, một tay đặt dưới mặt, còn một tay rũ xuống bên cạnh.

Mà cánh tay rũ xuống chính là cánh tay bị anh hung hăng tẩy rửa, lúc này vừa sưng vừa đỏ, Hoắc Lâm cảm giác có chút ảo não lại có chút đau lòng.

Kỳ thật sau khi đã bình tĩnh lại, Hoắc Lâm suy nghĩ rất nhiều.

Lúc ấy Nam Từ đối mặt với nam sinh kia có vẻ cũng không kiên nhẫn, mà anh cũng nhìn thấy, là nam sinh kia chủ động nắm cổ tay cô, mà cô còn có dấu hiệu muốn tránh né.

Nhưng anh vẫn tức giận.

Anh đã xem cô như vật sở hữu của riêng mình, cho nên không được để những nam sinh khác động vào, đừng nói đến chuyện nắm tay, mà ngay cả ngồi cùng bàn ăn cơm cũng không được phép.

Nghĩ tới đây, anh lấy hòm y tế ra, lấy thuốc chống sưng, bắt đầu bôi lên tay Nam Từ.

Nam Từ bị cảm giác lạnh lạnh làm thức giấc, khi tỉnh lại, đúng lúc trông thấy Hoắc Lâm đang dịu dàng bôi thuốc cho cô, trông cực kỳ cẩn thận, giống như tay cô là một bảo vật.

Nhưng mà rõ ràng mấy tiếng trước, anh giống như bị nổi điên, mà tay cô bị sưng đỏ cũng rõ ràng là do anh tặng cho!

Nghĩ tới đây, cô hồn dỗi muốn rút tay về.

Hoắc Lâm có lẽ đã sớm chuẩn bị, cho nên dùng sức giữ tay cô.

“Đừng nhúc nhích.”

Nam Từ biết không thể xoay chuyển được anh, nhắm hai mắt lại, làm ngơ.

Nhưng cô không biết hành động này của mình rơi vào trong mắt Hoắc Lâm lại khiến anh nghĩ là cô đang nhõng nhẽo.

Cho nên anh cười cười, tâm tình tốt hơn, sau khi bôi thuốc cho cô xong, anh trực ôm cô ngồi lên đùi mình.

Nam Từ bị anh ôm, sự tiếp xúc thân mật này khiến cô có chút luống cuống, định giãy dụa, nhưng anh lại không cho phép.

Hoắc Lâm ôm lấy eo cô, nói: “Muốn bị giam ở đây thật sao?”

Nam Từ rất giận, nghiêng đầu không nhìn anh nữa, bộ dáng lạnh lùng, lại khiến Hoắc Lâm cười sâu hơn.

“Không có gì muốn giải thích sao?”

Cô liếc mắt nhìn anh: “Tôi giải thích thì anh sẽ tin sao?”

Hoắc Lâm nắm xoay cằm cô, buộc cô đối mặt với mình.

“Chỉ cần em nói sự thật,

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Editor: Trà Đá.

“Chuyện thật ra chính là như vậy, cứu anh ta là bị động, còn chuyện trong quán ăn...”

Nam Từ nói đến đây, dừng một chút.

Hoắc Lâm nhìn cô nói chuyện, một mực trầm mặc không lên tiếng, lúc này thấy cô dừng lại, cũng không muốn nghe nữa, ngược lại cầm lấy cổ tay đang sưng của cô, khề hôn một cái.

“Còn đau không?”

Nam Từ cảm thấy lúc này anh đã bớt nguy hiểm, cho nên nhò nhẹ gạt đầu, nói: “Một chút.”

“Xin lỗi em, hôm nay tôi không khống chế được cảm xúc.”

“...”

“Nhưng tôi không dám hứa chắc, lần sau nếu như thấy em có những cử chỉ thân mật với người đàn ông khác, thì không biết tôi sẽ như thế nào nữa.”

Nam Từ rất bất đắc dĩ, cô cũng đã giải thích rõ ràng rồi, anh còn nghĩ cô có ý gì với Tần Dư chứ?

“Vì vậy,”

Hoắc Lâm lại trình trọng hôn lên cổ tay đang sưng của cô một cái nữa.

“Để không khiến tôi nổi điên nữa, thì sau này em nên cách xa những người đàn ông khác một chút.”

Không phải nhắc nhở, mà là khẳng định, hơn nữa còn mang theo tính uy hiếp.

Nam Từ cảm thấy đau đầu, cô hoàn toàn không muốn chủ động tiếp cận bất kỳ một người đàn ông nào, lấy đâu ra cách xa?

Chẳng lẽ anh muốn sau này cô cũng không được giao tiếp với người khác sao?

~

Tối hôm đó, Hoắc Lâm đưa Nam Từ về nhà họ Nam, sau đó quay về công ty, trợ lý đã đợi ở công ty một hồi lâu, thấy anh tới thì lập tức giao tài liệu cho anh.

Trong tài liệu, lời giáo viên nói cũng không sai biệt lắm so với Nam Từ, trong thời gian học tập cũng không giao lưu nhiều, trừ ngày đầu tiên đến trường gặp Tần Dư, thì sau đó cũng không tiếp xúc nữa.

Chỉ là...

“Cô nhí?” Hoắc Lâm đọc tài liệu, “Chắc chứ?”

Trợ lý gật đầu: “Chắc chắn, tôi có gọi điện thoại đến cô nhí viện lúc trước hấn ở, hấn đúng là cô nhí.”

Hoắc Lâm có chút cong môi: “Như vậy nói cách khác, hấn không có ba nghìn cò bạc gì hết?”

Trợ lý không rõ ràng lắm: “Ông chủ, ngài nói gì?”

Hoắc Lâm không trả lời anh ta, mà dừng một chút, còn nói: “Đi điều tra thử đám lưu manh làm náo loạn ở bên ngoài trường là ai, hỏi bọn họ tại sao muốn đánh hấn.”

Trợ lý gật gù đầu, tiếp tục chờ ông chủ nói tiếp, nhưng Hoắc Lâm lại không nói gì nữa.

Anh ta không nhịn được, hỏi: “Ông chủ, vậy người này, ngài có muốn tôi xử lý một chút không?”

Hoắc Lâm buồn cười nhìn anh ta: “Xử lý cái gì?”

“Kiểu như nghĩ cách đẩy hấn ra nước ngoài, hoặc là làm gì đó...”

“Không cần.” Hoắc Lâm nhẹ nhàng liếc mắt nhìn tài liệu, “Loại người này tôi lười động thủ.”

Đáy lòng trợ lý tràn đầy oán trách, nhưng không dám nói ra.

Lúc này mới về nước chưa được bao lâu, đã phải lao tâm khổ trí đi điều tra tư liệu về nam sinh này, kết quả còn bị nói là không đáng nhắc tới?

Trợ lý bĩu môi, ông chủ nhìn trúng Nam nhí tiểu thư như vậy, sao lại không thêm để ý đến một nhân vật cản trở này chứ?

Quả nhiên, trợ lý còn chưa nghĩ xong, Hoắc Lâm giống như đột nhiên nghĩ ra cái gì, nói:

“Không cần xử lý hấn, nhưng cũng đừng để hấn tiếp tục học trong trường luyện thi, gọi giáo viên đuổi học hấn.”

Đáy lòng trợ lý cười trộm, quả nhiên!

Anh ta tranh thủ thời gian, trả lời: “Vâng!”

Sau khi trợ lý rời phòng, sắc mặt Hoắc Lâm dần dần trở nên nặng hơn.

Anh sợ dĩ không nói trợ lý đi xử lý nam sinh kia, hoàn toàn bởi vì anh sợ mình ra tay, sẽ khiến Nam Từ có suy nghĩ không hay.

Hiện tại nam sinh kia đối với cô mà nói thì chẳng khác người đi đường là bao.

Chỉ khi nào anh ra tay, thì người kia vô tình trở thành người có dính líu với Nam Từ.

Con thỏ nhỏ trông thì bình thản lạnh lùng, nhưng xương bên trong lại cực kỳ lương thiện mềm mại.

Huống chi bây giờ cô còn e ngại anh, anh không thể khiến cô e sợ anh hơn nữa.

Nhưng cái sự bức rút trong người anh không hề giảm.

Suy nghĩ một chút, anh lấy điện thoại ra gọi cho Chu Khởi.

“Đi tập.”

~

Chỗ đó chính là câu lạc bộ quyền anh.

Hoắc Lâm cởi bỏ âu phục, trên người chỉ mặc áo thun ngắn tay màu đen, bên dưới mặc quần dài màu đen.

Anh tháo kính xuống, tóc tai gọn gàng ngày thường bây giờ có chút lộn xộn, vài sợi tóc rớt trước mắt, khiến anh trông cực kỳ hấp dẫn.

Chu Khởi tập luyện với anh hai tiếng đồng hồ, lúc này mệt mỏi dựa ra ghế.

Anh ta mở chai nước uống vài ngụm, rồi lướt mắt nhìn về phía Hoắc Lâm.

“Nhà họ Hoắc lại làm phiền cậu hả?”

Lời này vừa nói ra, anh ta đã cảm thấy không đúng lắm.

Hiện tại Hoắc Lâm đã không còn giống Hoắc Lâm trước kia, lúc trước người nhà họ Hoắc gây chuyện với anh, anh sẽ có chút không khống chế nổi cảm xúc. Lúc ấy chuyện anh thường làm chính là gọi đám anh em bọn họ đi chơi boxing.

Thế nhưng mấy năm gần đây, Hoắc Lâm càng lúc càng che giấu cảm xúc rất tốt, cũng ít khi rủ bọn họ đi phát tiết.

Cho nên lúc Chu Khởi nhận điện thoại của anh, còn có chút kinh ngạc.

Thấy sắc mặt Hoắc Lâm khá hơn một chút, Chu Khởi đưa anh một chai nước, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Thần sắc Hoắc Lâm thản nhiên, tùy ý vịn nắp bình, nói: “Không có gì.”

Nói xong, anh ngừng đầu uống hai ngụm nước.

Lúc này hai bên thái dương anh có chút mồ hôi, còn có mồ hôi chảy xuống cổ, lúc uống nước yết hầu lặn nhẹ.

Dáng vẻ Hoắc Lâm không có vẻ lịch sự ưu nhã như ngày thường nữa, mà mang theo một chút dáng vẻ hấp dẫn, quyến rũ, thu hút bao nhiêu ánh mắt hội viên nữ.

Chu Khởi nghe thấy anh nói, nhẹ “Ừ” một tiếng.

“Thời gian của tớ cũng rất quý giá, nếu cậu không nói thật thì lần sau đừng hòng rủ tớ ra ngoài.”

Hoắc Lâm không thêm đề ý, giọng điệu vẫn lạnh nhạt: “Không có cậu thì còn Trần Tiến.”

“...” Chu Khởi liếc anh một cái, suy nghĩ một chút, nói: “Cậu không nói thì tớ cũng đoán ra, những thứ cậu quan tâm rất đơn giản, một là công ty cậu. Nhưng tớ cũng là một cổ đông nhỏ trong công ty cậu, gần đây không nghe thấy có chuyện gì nghiêm trọng.... Thứ hai là nhà họ Hoắc, nhưng lâu nay cậu không về bên kia, bọn họ cũng không gây chuyện với cậu. Cuối cùng chỉ còn lại...”

Chu Khởi giống như nhớ ra được cái gì, nhìn về phía anh: “Chẳng lẽ bởi vì cô bé nhà họ Nam?”

Hoắc Lâm không nhúc nhích, nhưng rõ ràng sắc mặt có hơi chút biến hóa.

Chu Khởi vui vẻ, nói: “Đúng là vì cô bé đó sao?”

Vừa nói, anh ta khoác một chân lên đầu gối, trên người đầy vẻ vô lại.

“Có cần anh em tốt của cậu nghĩ cách giúp không? Tớ cảm thấy cô bé kia còn rất ngây thơ, cũng dễ tìm cách.”

Hoắc Lâm lạnh nhạt liếc anh ta: “Nghe nói gần đây cậu theo đuổi một cô gái đến nỗi người khác còn tưởng cậu phá sản nữa đúng không?”

“...” Chu Khởi cảm thấy người anh em này không thể nói chuyện được nữa, quá độc, quá thật như muốn đâm nát trái tim anh ta.

Chu Khởi thấy Hoắc Lâm muốn đứng dậy đi, lại mau nói: “Tớ nói cậu nghe, để theo đuổi một cô gái có rất nhiều cách, nếu như cậu cứ tiếp tục duy trì

cái bộ dáng giống ngày thường, thì cho dù cậu có tốt cỡ nào thì cô bé cũng bị cậu dọa chạy đó.”

Vừa nghe đến hai chữ “Dọa chạy”, sắc mặt Hoắc Lâm chìm xuống.

“Chạy đi thì bắt lại.”

Chu Khởi cà lơ phát phơ cười cười, nói: “Hoắc tam, chết cậu rồi.”

Thật sự không ngờ một tổng giám đốc Hoắc tàn nhẫn, không từ một thủ đoạn, lại có một ngày thua một cô bé, hơn nữa nhìn đáng vẻ Hoắc Lâm có vẻ không muốn rút lui?

Khóe miệng Hoắc Lâm cười cười, giống như là tự giễu.

“Đúng vậy, tớ thật sự chết trong tay cô bé đó rồi.”

Hơn nữa anh lại cam tâm tình nguyện, vui vẻ chịu đựng.

~

Sau lần đó, Nam Từ không còn thấy Tần Dư ở trường luyện thi nữa.

Điều này cũng nằm trong sự dự đoán của cô, với tính cách thích khổng chế của Hoắc Lâm, thì anh chắc chắn không để người khác ở gần cô.

Nhưng chuyện này chỉ khiến cô suy nghĩ được mấy phút, Tần Dư chỉ là một “Người xa lạ” với cô, còn anh ta có quan hệ gì với Nam Châu, thì cô không rảnh cũng không có tâm tư suy nghĩ.

Nhưng điều khiến cô ngạc nhiên chính là từ ngày đó về sau, Hoắc Lâm cũng không xuất hiện nữa.

Thậm chí ngay cả tin nhắn Wechat hay điện thoại cũng không có.

Nam Từ có chút không hiểu, ban đêm còn suy nghĩ lung tung Hoắc Lâm bị làm sao, nhưng thời gian sau đó cô cũng đã quen dần, càng ngày càng tập trung vào việc học.

Đào mất đã tới tết nguyên đán.

Trường luyện thi cho nghỉ ba ngày, Nam Từ không thu dọn hành lý nhiều, chỉ mang một chút sách vở và tài liệu về nhà ôn tập.

Cô dự định trong thời gian ăn tết, trừ những trường hợp bắt buộc phải lộ diện, còn không thì cô chỉ ở trong phòng ôn tập, tránh thị phi.

Nhà họ Nam là gia tộc lớn, ngày bình thường thấy ít người lui tới, nhưng đến tết thì có rất nhiều người tới chúc tết.

Nam Châu đã về nhà trước cô hai ngày, nghe nói lúc cô ta ở nước ngoài quản lý nhà máy, đã ký được hai hợp đồng liên tiếp, lợi nhuận rất tốt.

Cho nên ngày hôm đó Nam Châu về nước, mẹ Nam cho là Nam lão gia từ ngàn thừa nhận Nam Châu, cho nên làm một bữa tiệc nhỏ.

Nam Từ hiểu rõ ý tứ của mẹ Nam, vào lúc Nam Châu không ở trong nước, mặc dù Nam Từ đã cố gắng giấu mình, nhưng vẫn không thoát khỏi cái danh Nam nhị tiểu thư. Sau đó Nam lão gia từ còn nhiệt tình cho cô mấy phần mặt mũi, trong lúc nhất thời, thanh danh nhị tiểu thư nhà họ Nam còn cao hơn cả Nam Châu, điều này sao có thể khiến mẹ Nam cam tâm được?

Cho nên lúc Nam Châu có chút công lao ở nước ngoài, bà ta hận không thể cho toàn thế giới biết con gái bà ta giỏi như thế nào, chỉ để ép danh tiếng của Nam Từ một chút.

Những điều này Nam Từ cũng hiểu, cho nên vào ngày tổ chức tiệc, mẹ Nam giả vờ giả vịt khách khí với cô, hỏi cô có thể về nhà không, nhưng cô trực tiếp từ chối khéo.

Mẹ Nam ở bên kia có vẻ như có chút tiếc nuối: “Chị hai con nói nhớ con đó, thiệt là, nếu con có thể về nhà thì càng tốt, cũng đã lâu lắm rồi chị em con chưa gặp nhau.”

Trong lòng Nam Từ cười lạnh, chỉ còn một tiếng nữa là vào tiệc rồi mới điện thoại muốn cô trở về sao?

Cô cũng lười biếng đối phó với mẹ Nam, cho nên chỉ nói vài câu rồi cúp điện thoại.

Nhưng Nam Từ sao có thể biết, bởi vì cô không có mặt trong bữa tiệc mừng Nam Châu về nước, lại bị mẹ Nam nói ra cho hết thân thích bà con nhà họ Nam biết, không biết bà ta xuyên tạc cái gì, khiến tất cả bà con nhà họ Nam đều nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ.

Vì vậy lúc cô về nhà họ Nam nghỉ tết, lần đầu tiên cô gặp bà con nhà họ Nam đã cảm thấy ánh mắt mọi người không thích hợp.

Sau khi Nam Từ về nhà, mẹ Nam là người phát hiện đầu tiên, giả vờ lên giọng thân thiết: “Tiểu Từ về rồi đó à?”

Cô nắm chặt dây đeo ba lô, giả bộ ngoan ngoãn nhẹ gật đầu với mọi người.

Sau đó nói với mẹ Nam: “Mẹ.”

Mẹ Nam tiến về phía trước mấy bước, nắm lấy tay cô cực kỳ thân mật: “Con bé này rồi cuộc cũng chịu về, trước đó chị hai con cứ nhắc mãi đến con, còn tưởng rằng con không thích chị hai nên mới không về dự tiệc.”

“...” Nam Từ thật sự không rõ, vì sao mẹ Nam lại có ý nhắc đến chuyện này trước mặt mọi người, hơn nữa chuyện không có gì nhưng cứ nhắc đi nhắc lại cũng khiến nó thành chuyện nghiêm trọng.

Nam Từ cười cười: “Mẹ, con không có, con...”

“Mẹ! Sao mẹ lại nói Tiểu Từ như vậy!”

Nam Châu đột nhiên xuất hiện, cắt đứt Nam Từ.

Nói xong, cầm một hộp quà nhỏ tiến lên, vừa đi vừa nói: “Tiểu Từ ham chơi, mà con nít thì đùa nào không thích náo nhiệt, nên bữa tiệc đó cũng quá chán so với tuổi của con bé, sao mẹ cứ nhắc chuyện đó mãi vậy, con nghe phát chán rồi đây.”

Nam Châu cười tươi, mặc dù lời nói mang ý nghĩa khác, nhưng người nghe lại nghĩ chỉ có chị em thân thiết mới nói chuyện như vậy được.

Nhưng lời này lọt vào tai Nam Từ lại cực kỳ chói tai.

Cô còn chưa kịp đáp lại, Nam Châu đã đi tới trước mặt cô, đưa hộp quà cho cô.

“Ồ Nam Phi không có đồ gì tốt hết, chị hai vất vả lắm mới tìm được một viên kim cương nhỏ, mà chị cũng không muốn đánh thành đôi bông tai vì muốn tặng cho em nè.”

Nói xong, Nam Châu mở hộp quà ra, một viên kim cương chưa được đánh bóng xuất hiện trước mắt mọi người.

Cũng không biết là ai, lúc này đột nhiên lên tiếng.

“Nam Châu chúng ta tốt với em gái quá, không biết em gái có biết cảm ơn thành ý của chị hai không đây!”

Lúc này, một giọng nói mỉa mai khác vang lên: “Em gái cái gì, chỉ là anh hai bị một con đàn bà không biết trời cao đất dày dụ dỗ, nên mới có đứa con hoang này, tuổi gì mà so sánh với Nam Châu nhà chúng ta?”

Nam Từ ban đầu còn coi như bình tĩnh, nghe thấy mấy câu này, sắc mặt có chút tối sầm.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Editor: Trà Đá.

Bà con nhà họ Nam kỳ thật đều nghe tin tức về chuyện ba Nam năm đó, nhưng người thông minh sẽ không nhắc đến chuyện này trước mặt mọi người.

Lúc này người khiến Nam Từ khó xử trùng hợp lại là hai người lúc nào cũng thân thiết với mẹ Nam, lại còn hay nịnh bợ cô.

Nét mặt của những người khác có chút thay đổi, cho dù là ai cũng sẽ nghĩ lung tung, nếu như không phải có người cố ý tính toán trước, thì ai sẽ làm cái loại chuyện đắc tội với người khác?

Đương nhiên mẹ Nam cũng không cảm thấy gì, sau khi nghe hai người kia lên tiếng, đáy mắt còn xuất hiện một tia cười lạnh trào phúng.

Dù sao lợi ích của nhà họ Nam chính là lợi ích của mọi người, cho nên loại việc xấu trong nhà sẽ không truyền ra ngoài. Nếu đã không truyền đi, thì tại sao không lợi dụng tốt một chút?

Thời gian Nam Châu ở nước ngoài, bà ta vì Nam Từ đã nhận bao nhiêu uất ức, bây giờ vất vả lắm mới có thể tìm ra người trút giận thay bà ta, thì đại gì bà ta không làm?

Huống hồ bà ta cũng muốn mọi người nhớ kỹ, nhà họ Nam vĩnh viễn chỉ có một đại tiểu thư danh chính ngôn thuận chính là Nam Châu, còn với đứa con

hoang mang tiếng là Nam nhi tiểu thư cũng chỉ là con hoang không hơn không kém!

Nam Từ thật sự không quan tâm người khác nói mình ra sao, nhưng lại cực kỳ chán ghét người khác nhắc đến mẹ mình.

Theo lời bà ngoại, thì mẹ cô là một người dịu dàng tốt bụng, mặc dù cô không biết tại sao mình lại được sinh ra, nhưng từ đầu đến cuối cô không bao giờ tin những gì người nhà họ Nam nói về mẹ cô, cái gì là ham hư vinh, dụ dỗ chồng người khác chứ.

Nhưng cô cũng hiểu bây giờ cô phải nhịn nhục, không còn cách nào khác.

Nam Châu thấy Nam Từ có vẻ như có chút khó chịu, trong lòng cực kỳ thích thú.

Mấy tháng ở nước ngoài, mặc dù cô ta ăn ở trong khách sạn, nhưng không thể nào so sánh được với nhà cô ta.

Huống hồ cô ta còn nghe nói mẹ cô ta còn bị ông nội bắt xin lỗi Nam Từ!

Tại sao?!

Coi như là mẹ cô ta đã làm gì sai đi, thì Nam Từ cũng nên ngoan ngoãn chấp nhận chứ!

Nghĩ đến đây, Nam Châu mỉm cười nắm chặt tay Nam Từ, nói: “Không sao, Tiểu Từ, mẹ em là mẹ em, em là em, em cố gắng lại ngoan ngoãn như vậy, chắc chắn không giống mẹ em đâu ha.”

Người phụ nữ kia vừa nghe Nam Châu nói xong, lạnh nhạt mỉa mai: “Châu Châu, con cũng đừng có ngốc như vậy, em gái con đâu có xem con ra gì, con còn đối xử tốt với nó làm gì?”

Người kia khi nói chuyện kỳ thật đã nhìn thấy Nam lão gia tử, ba Nam và mấy người đàn ông trong nhà lên lầu trò chuyện chuyện công ty rồi, cho nên lúc này mới thoải mái nói hai ba câu.

Huống hồ đây là chuyện mẹ Nam ra hiệu ngầm cho bà ta, mặc dù mẹ Nam không nói rõ, nhưng tất cả mọi người không ngốc, đều hiểu chuyện gì xảy ra.

Năm đó mẹ Nam bị chồng phản bội, lúc này sản phẩm của sự phản bội lại xuất hiện hàng ngày trước mắt mình, mẹ Nam làm sao mà vui vẻ nổi?

Dù sao mấy lời bà ta nói chỉ là châm chọc, hiện tại Nam Từ chỉ được Nam lão gia tử che chở, còn nhà họ Nam thì ai giúp được cô đây? Đến lúc đó nếu lỡ như lọt đến tai Nam lão gia tử, thì bà ta sẽ bịa ra vài lý do, nói Nam Từ không biết lễ phép, khiến bà ta không chịu được mới nói ra những lời kia.

Mà lời nói này lại khiến bà ta thân thiết với mẹ Nam hơn, càng có nhiều lợi ích.

Tội gì bà ta không làm?

Nam Từ lạnh lùng quét mắt nhìn người phụ nữ kia, lại nhìn Nam Châu đang mỉm cười với cô, trong lòng thầm cười lạnh.

Sao? Muốn nhìn thấy cô đau khổ, sụp đổ sao? Vậy thì còn yếu lắm.

Sau khi bà ngoại cô qua đời, cô cũng không phải chưa từng bị người ta xem thường, những lời này cô nghe đã quen rồi, cô có thể chịu đựng được.

Nhưng chính lúc cô đang suy nghĩ để phản bác lại vài câu, thì phía sau cô bỗng nhiên vang lên giọng nói quen thuộc mà đã lâu rồi cô không nghe thấy.

Giọng nói kia mang theo sự trầm thấp rất dễ nghe.

“Nam nhi tiểu thư, cô chịu đựng cũng giỏi nhỉ?”

Nam Từ sững sờ, quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Hoắc Lâm đứng sau lưng cô.

Lúc này thành phố đã vào đông, Hoắc Lâm mặc một áo khoác ngoài dáng dài màu đen, càng khiến anh càng tuấn tú càng bí ẩn.

Anh mang găng tay da dê, lúc này vừa nhìn về phía này vừa tháo găng tay.

Chẳng hiểu sao Nam Từ vốn đang khó chịu, lúc này nhìn thấy Hoắc Lâm bỗng nhiên cảm thấy an tâm rất nhiều.

Có chút khó hiểu, lại có chút... Cảm thấy là chuyện đương nhiên.

Nam Châu trông còn hưng phấn hơn cả Nam Từ.

Mặc dù trước đó mẹ Nam đã từng nói với cô, Hoắc Lâm vì muốn bảo vệ Nam Từ mà nói chuyện không nể mặt mũi bà ta, nhưng Nam Châu lại không để ý đến.

Dù sao cô ta biết mẹ mình mắc bệnh thích làm quá mọi chuyện, mà cô ta cũng không tin, Hoắc Lâm là một người lịch sự như vậy, chắc chắn sẽ không làm cô ta khó xử trước mặt mọi người.

Còn vì Nam Từ!

Đây quả thật là chuyện nực cười!

Mặc dù cô ta từng cảm thấy Nam Từ có thể dụ dỗ Hoắc Lâm, nhưng trong lòng cô ta, thì Nam Từ chủ động, còn Hoắc Lâm sẽ không đáp lại!

Cho nên lúc này cũng không nghĩ nhiều, lập tức tiến tới khoác tay anh đầy thân mật.

“Tam thiếu, anh tới rồi.”

Hoắc Lâm hơi cười với Nam Châu một tiếng, sau đó chậm rãi rút cánh tay ra.

Anh không thèm để ý đến Nam Châu, mà quét mắt đến mấy người phụ nữ mới nói mấy lời khó nghe kia.

“Hàng năm lão gia tử cho mấy người ăn hoa hồng, chắc ông cũng không nghĩ đã nuôi một đám người bất kính với tiểu thư nhà họ Nam đâu nhỉ.” Nụ cười trên mặt Hoắc Lâm càng lúc càng đậm, nhưng ánh mắt lại cực kỳ nguy hiểm, “Có lẽ mấy người nghĩ bây giờ đã có nhà có cửa đầy đủ rồi, không cần nhà họ Nam chiếu cố nữa đúng không?”

Trong lời nói của anh đã đầy đủ sự uy hiếp, với người mà nói thì bọn họ sẽ nghĩ anh bị tâm thần, người ngoài mà dám xen vào chuyện nhà họ Nam.

Nhưng người này là Hoắc Lâm, Nam lão gia tử cực kỳ coi trọng, cho nên cũng có quyền lên tiếng trong nhà họ Nam.

Trong lúc này, sắc mặt của mọi người trở nên khác thường, mà hai người mới mịa mai Nam Từ, sắc mặt cũng đã tái mét, có chút sợ hãi.

Mẹ Nam lại một lần nữa bị mất mặt trước mọi người, trong lòng càng lúc càng bất mãn với Hoắc Lâm.

Bà ta nháy mắt với Nam Châu, nhưng Nam Châu hoàn toàn không nhìn thấy, mà còn một mực nhìn qua Hoắc Lâm, trong mắt tràn đầy sự nghi ngờ.

Hiện tại là tình huống gì đây. . .

Chẳng lẽ mẹ cô ta nói thật? Hoắc Lâm coi trọng Nam Từ?

Nam Châu không dám suy nghĩ tiếp nữa, trong lòng cô ta đã tràn đầy sự ghen tỵ và căm hận rồi.

Tại sao, rõ ràng cô ta đã ở bên Hoắc Lâm từ lúc nhỏ, tại sao bây giờ cô ta lại không thể so được với con nhỏ kia?

Cô ta không dám chất vấn Hoắc Lâm, chỉ có thể trút mọi cơn giận lên đầu Nam Từ.

Nhưng ở đây có rất nhiều người, cô ta cũng không thể làm gì quá đáng.

Cô ta miễn cưỡng cười nói với Nam Từ: “Tiểu Từ, đi theo chị một chút, chị. . .”

“Không được, con bé sẽ đi lên lầu với tôi.”

Hoắc Lâm mở miệng, giọng điệu khẳng định.

Sau đó, quay người đi lên lầu.

Thấy Nam Từ còn chưa chịu đi, anh liếc nhìn cô: “Còn không mau qua đây.”

Nam Từ đuổi theo sát, dáng người cô nhỏ nhắn, phía sau còn đeo ba lô, mà Hoắc Lâm thì sao, dáng người anh nhìn từ phía sau lưng trông cực kỳ cao ráo, khí thế áp bức người khác.

Hai người không xứng, không thể có chuyện gì được!

Nam Châu oán hận nhìn chằm chằm bóng lưng bọn họ rời đi.

~

Lúc lên tới lầu hai, xung quanh yên tĩnh không ít.

Trong hành lang không có người, lúc này cô đứng bên cạnh Hoắc Lâm, có chút căng thẳng.

Nhưng cô không rõ cảm giác này ra sao, là sợ hãi căng thẳng như trước đó, hay là vì lâu rồi không gặp anh, cho nên đột nhiên căng thẳng.

“Anh. . . Anh gọi tôi lên đây, có chuyện gì không?”

Hoắc Lâm liếc cô một chút, không còn nét mặt mỉm cười như ban nãy nữa, mà sắc mặt có chút lạnh.

“Chẳng lẽ tôi lại để cô đứng dưới đó để bị làm nhục nữa hả?”

Nói đến đây, Hoắc Lâm bước từng bước tới gần cô, dồn cô đến chân tường.

Nam Từ dựa sát vào tường, ánh mắt sợ hãi nhìn anh tiến sát đến gần cô, bất an nói: “Hoắc tiên sinh...”

Hoắc Lâm đưa tay bóp cằm cô: “Ở trước mặt tôi, em có nhiều kẻ lắm mà, em biết tôi không nỡ mắng em, cho nên giả bộ đáng thương cho tôi xem đúng không?”

Nam Từ: “...Tôi không có!”

Bị xuyên tạc ý tứ, nam Từ có chút gấp, giọng điệu cũng thay đổi.

Hoắc Lâm rũ mắt xuống liếc nhìn cô: “Vậy tại sao không dùng loại khí thế này đối phó với những người ở dưới lầu?”

Nam Từ không biết đáp lại như thế nào, ngượng ngùng không lên tiếng.

Anh dùng sức, nâng gương mặt cô lên.

“Lần sau còn để tôi thấy em bị người khác ức hiếp, thì em sẽ bị phạt.”

Nói xong, anh còn cố ý dùng đầu ngón tay vuốt ve môi cô, giống như là đang ám chỉ anh sẽ phạt cô như thế nào.

Nam Từ sợ hãi anh sẽ hôn cô ở đây, cho nên vô thức giơ tay che miệng lại.

Hành động này hiển nhiên khiến Hoắc Lâm hài lòng, nét mặt đáng sợ của anh chợt xẹt qua một tia cười yếu ớt.

Đang lúc anh định mở miệng lần nữa, trên lầu bỗng nhiên truyền đến hàng loạt tiếng bước chân.

Nam Từ chợt dạ đẩy Hoắc Lâm ra, cô vừa đứng thẳng người, thì đúng lúc Nam lão gia từ, ba Nam và bà con nhà họ Nam đều từ tầng ba đi xuống.

Nhìn thấy hai người, tất cả mọi người hơi kinh ngạc.

Nam lão gia từ nhíu mày, mở miệng đầu tiên: “Tiểu Từ, sao con lại đứng đó với chú Hoắc?”

Nam Từ còn chưa lên tiếng, Hoắc Lâm đã nói trước: “Con kéo con bé lên đây.”

Anh ngừng một chút, sau đó cười cười: “Lão gia từ, ba như vậy là không được, hàng năm cầm nhiều tiền đi nuôi một đám người không biết trời cao đất dày, dám xem thường người nhà họ Nam chúng ta đó.”

Sắc mặt Nam lão gia từ biến đổi: “Chuyện gì xảy ra?”

Hoắc Lâm lạnh lạnh quét mắt những người đứng sau lưng Nam lão gia từ, nói: “Con dù sao cũng là người ngoài, không nên nói lung tung, lát nữa ba xuống lầu hỏi một chút đi.”

Nam lão gia từ thấy thế, cũng không nói thêm gì nữa, ánh mắt nhìn Hoắc Lâm rồi nhìn Nam Từ.

“Tiểu Từ vừa về à? Con về phòng nghỉ ngơi chút đi, đến tối xuống nhà ăn cơm tất niên.”

Nam Từ nghe Nam lão gia từ nói xong, tranh thủ thời gian gật gật đầu.

Cô vừa đi, Nam lão gia từ bảo ba Nam dẫn mọi người xuống nhà trước, còn ông thì kêu Hoắc Lâm vào thư phòng.

Nếu như ông không biết tâm tư của Hoắc Lâm đối với Nam Từ, thì lúc bọn họ đứng cùng nhau, ông sẽ cho là sự trùng hợp, cũng sẽ không nghĩ nhiều.

Nhưng ông cơ bản đã biết tâm tư của Hoắc Lâm...

Nghĩ đến đây, ông mang bàn cờ ra, nói với Hoắc Lâm: “Đánh với ba một ván nhé?”

Hoắc Lâm không phản đối, cởi áo khoác, ngồi đối diện Nam lão gia từ.

Chỉ chốc lát sau, trên bàn cờ đã có hơn phân nửa quân cờ, đen trắng xen kẽ, giao chiến nhẹ nhàng vui vẻ.

Nam lão gia từ nhìn bàn cờ, sau đó nhấp một ngụm trà.

“Nam Từ đến trường luyện thi đều là do con bé quyết định.”

Hoắc Lâm cũng không dừng động tác, không ngừng đầu: “Thì sao ạ?”

“Con cũng hiểu ba muốn nói cái gì mà.” Nam lão gia từ dừng một chút, “Con bé không có tâm tư với con.”

Sắc mặt Hoắc Lâm không thay đổi, giống như đã sớm biết, tâm tình hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Ngón tay anh kẹp một quân cờ màu trắng, “Cạch” một tiếng, văng vẳng đặt quân lên bàn cờ.

“Con không quan tâm con bé có tâm tư gì với con hay không.”

Một lát sau, anh cười cười, bỏ sung thêm:

“Đương nhiên là con cũng không quan tâm ba có đồng ý hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Editor: Trà Đá.

Nam lão gia từ cảm giác mình bị Hoắc Lâm làm cho tức nghẹn, hít sâu một hơi.

Đã nhiều năm qua, ông ở trong thành phố này luôn luôn được người ta tôn kính và coi trọng, trước kia mặc dù Hoắc Lâm lạnh lùng ngạo mạn từ trong xương, nhưng ít ra vẫn rất lịch sự đối với ông.

Sao bây giờ anh lại nói chuyện không nề mặt mũi rồi? Thậm chí còn dùng giọng điệu uy hiếp nói chuyện với ông, chẳng lẽ vì Nam Từ sao?

Thật sự vì Nam Từ?

Trời sinh Nam lão gia từ có tính đa nghi, trong lòng ông nghĩ Hoắc Lâm không phải dạng người thay đổi tính tình vì một đứa con gái, cho nên lúc này thấy anh có chấp với Nam Từ như vậy, Nam lão gia từ bắt đầu âm thầm nghĩ, có phải Hoắc Lâm còn có mục đích gì khác.

Nhưng Nam Từ là do chính tay ông nhận về nhà, bối cảnh trước đó hoàn toàn như một tờ giấy trắng, nếu Hoắc Lâm có mục đích gì khác với nhà họ Nam, thì chắc chắn anh sẽ dùng Nam Châu, chứ không phải Nam Từ.

Nam lão gia từ thật sự đoán không ra, cho nên trên gương mặt già nua lúc này xuất hiện biểu lộ bí hiểm khó lường.

Ông vươn tay lên, cầm tách trà lên, rừ mắt nhìn làn nước trong tách trà dập dòn, làm bộ như không quá để ý, mở miệng:

“Nếu con muốn cái gì, thì có thể nói thẳng với ba. Không cần lòng vòng quanh co.”

Hoắc Lâm khẽ cười: “Con đã nói là con muốn Nam Từ, đây đâu phải lần đầu con nói với ba.”

“...” Nam lão gia từ do dự, gương mặt nhìn anh một cái: “Con thật sự chỉ muốn con bé thôi sao, không phải lợi dụng con bé vì mục đích khác chứ?”

“Con lợi dụng con bé để làm gì? Chẳng lẽ ba nghĩ nhà họ Nam có gì đáng giá để con tốn sức nghĩ cách lợi dụng sao?”

Giọng điệu Hoắc Lâm rất bình thường, nhưng cẩn thận nghe kỹ, thì không khó nghe ra được sự khinh miệt trong câu chữ của anh.

Nam lão gia từ có chút giận, mặc dù đúng là như vậy... Coi như Hoắc tam thiếu không coi nhà họ Hoắc ra gì, nhưng ở trong thành phố này muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, chỉ một mình anh cũng đã có thể đứng ngang hàng với nhà họ Nam rồi.

Nhưng cho dù như thế, nghe anh nói thẳng ra như vậy, cũng khiến Nam lão gia từ có chút bực mình.

Ngữ khí của ông cũng bắt đầu trở nên không khách khí: “Coi như con muốn Nam Từ, cũng nên có thái độ thành kính một tí. Nhị tiểu thư nhà họ Nam vừa mới trở về chưa được bao lâu, cũng là bảo bối nhà này, con nghĩ chỉ cần tùy tiện nói vài câu đã có thể cướp người sao?”

Hoắc Lâm giống như nghe thấy chuyện cười, anh cười một tiếng, gương mặt nhìn ông, ánh mắt anh rất nhạt nhưng lại mang theo sự lạnh lùng và chế giễu.

“Lão gia từ, ba nói lời này mà không thấy ngượng miệng sao?”

Bảo bối?

Nếu là bảo bối thì sao lại bị người khác ức hiếp nhiều như vậy?

Nếu là bảo bối thì sao sau khi bị người khác ức hiếp, ông lấy được chút lợi ích từ đối phương, thì lập tức không truy cứu đối phương nữa?

Nam Từ đúng là bảo bối, nhưng cũng chỉ là bảo bối của một mình anh thôi.

Về phần những người nhà họ Nam, haizza, bảo bối? Thật sự là chuyện nực cười.

Nam lão gia từ đương nhiên nghe ra anh có ý gì, cũng nghe ra ý trào phúng từ giọng nói của anh.

Nhưng ông cũng không cảm thấy áy náy hay bất an, sở dĩ Nam Từ được đưa về đây, cũng bởi vì ông cần cô đổi lợi ích cho nhà họ Nam, nếu không thì ông cũng chẳng đón cô về đây làm gì.

Nếu không được vào thành phố, thì bây giờ có lẽ cô vẫn còn sống ở trong thôn hẻo lánh, làm gì được hưởng thụ những thứ giàu có ngọc ngà này?

Trên thế giới này chuyện gì cũng có cái giá của nó, cô phải nỗ lực thì mới được báo đáp.

Hiện tại bọn họ đưa cô về đây, thì cô phải nỗ lực báo đáp là điều đương nhiên.

Cho nên, đối với sự ché giễu của Hoắc Lâm, ông cũng chỉ nhàn nhạt đáp lại: “Con bé là người nhà họ Nam, cho nên cũng có trách nhiệm”

Khỏe môi Hoắc Lâm ngoắc ngoắc, ánh mắt có chút lạnh: “Vậy lần trước con vì Nam Từ mà để cho ba nhiều lợi nhuận như vậy, cũng đủ thay Nam Từ có trách nhiệm rồi.”

Nam lão gia từ nghe xong lời này, dừng một chút, trong đáy lòng bắt đầu tính toán.

Cuối cùng, ông mở miệng: “Nếu con đã nhắc đến cái này, vậy...”

“Lão gia từ.”

Hoắc Lâm cắt lời ông.

“Hiện tại con vẫn có thể bình tĩnh ngồi ở đây, lãng phí thời gian với ba, thì cũng coi như con còn tôn trọng ba. Ba nhất định phải khiến con vạch mặt ba sao?”

Thân thể Nam lão gia từ cứng đờ, qua một lúc lâu vẫn chưa nói được cái gì.

Sắc mặt Hoắc Lâm có chút lạnh, giọng điệu cũng nặng hơn mấy phần.

“Trước đó con cũng đã nói với ba là giao Nam Từ cho con, đừng có ý đồ gì với con bé nữa. Nếu như ba rảnh rồi mỗi ngày đều muốn sắp xếp hôn sự cho Nam Từ thì...”

Nói đến đây, ý cười bên môi anh càng lạnh, giọng nói đã uy hiếp rõ ràng hơn.

“Thì chỉ bằng để con làm một ít chuyện với Nam thị, khiến ba bận rộn một tí?”

~

Sau khi Nam Từ trở về phòng, cô đi vào phòng tắm rửa mặt một chút.

Nước lạnh phả vào mặt cô, khiến trái tim đang loạn nhịp của cô cũng bình tĩnh trở lại.

Trước đó cô kỳ thật còn nghĩ anh thất vọng với cô vì chuyện Tần Dư, nếu không thì sao lâu như vậy anh cũng chẳng nhắn tin hay gọi điện thoại cho cô.

Sau khi xuất hiện loại phỏng đoán này, đáy lòng cô không rõ có cảm giác gì.

Có chút may mắn, nhưng lại không sung sướng như trong tưởng tượng, Nam Từ ép buộc bản thân không được nghĩ tới anh nữa.

Nhưng ngày hôm nay Hoắc Lâm lại xuất hiện, lại là bộ dáng ưu nhã kia, bảo vệ cô trước mặt bao nhiêu người.

Nam Từ cảm thấy mình lại bắt đầu rối loạn rồi.

Lúc cô đang suy nghĩ miên man, thì tay nắm cửa ở phòng ngủ bỗng nhiên truyền đến âm thanh có người muốn vặn mở.

Bởi vì cô có thói quen khóa trái cửa khi vào phòng ngủ, cho nên người bên ngoài cũng không thể mở được.

Mẹ Nam vốn bị chuyện của cô làm tức giận, lúc này còn thấy cô khóa cửa, sự tức giận càng tăng cao.

Nhưng bà ta không ngờ, bà ta cũng không phát tiết ngay lúc này. Lúc này ở dưới lầu đã xảy ra chuyện bất nháo, cũng chính là âm mưu của bà ta.

Cho nên lúc này, bà ta càng không thể nào xung đột với Nam Từ, thậm chí bởi vì Hoắc Lâm có mối quan hệ thân thiết với nhà họ Nam, cho nên bà ta phải khách khí với Nam Từ một chút.

Bà ta khẽ cắn môi, trên mặt không mang ý cười, nhưng giọng điệu lại hết sức ôn hòa.

“Tiểu Từ, mọi người dưới nhà đang chơi mạt chược, bây giờ thiếu một tay, con mau xuống chơi một tí.”

Trong lòng Nam Từ chán ghét vô cùng, biết rõ mẹ Nam tìm cô sẽ chẳng có việc gì tốt đẹp, nhưng lại không thể không đi mở cửa.

Nghĩ nghĩ, cô giả vờ cầm quyển sách trên tay, giả dạng đang học bài.

Sau khi mở cửa, nói: “Mẹ.”

Mẹ Nam làm như không nhìn thấy quyển sách trong tay cô, mỉm cười kéo cổ tay cô, nhìn thì rất tùy ý, nhưng lại dùng sức cực mạnh, mới không thể để Nam Từ cự tuyệt.

“Mau xuống nhà, dưới nhà có hai bàn mạt chược, tét đến mọi người muốn giải trí một tí, hiện tại thiếu một tay, con xuống chơi chút đi.”

Nam Từ không do dự, trực tiếp cự tuyệt: “Mẹ, con không biết chơi mạt chược.”

“Không biết chơi thì tập chơi.” Mẹ Nam làm bộ mặt giận dữ, trực tiếp kéo cô xuống lầu: “Ngày thường mẹ và ông nội cũng không bạc đãi con, mấy tháng qua chắc con cũng dành dụm được không ít tiền. Hôm nay bà con thân thích qua nhà mình đông vậy, con không nên khiến nhà chúng ta mất thể diện.”

Nam Từ cực kỳ chán ghét, nhưng cũng không nói gì nữa, đi xuống lầu cùng với bà ta.

Đúng như lời mẹ Nam nói, có hai bàn mạt chược, lúc này một bàn đã bắt đầu chơi, còn một bàn khác chỉ có hai người, còn dư hai chỗ trống.

Nhìn như vậy hẳn là chờ cho mẹ Nam và Nam Từ.

Nam Từ không biết có phải là cố ý không, mà hai người ngồi trên bàn lại là hai người phụ nữ lúc này mĩa mai Nam Từ.

Trong lòng Nam Từ cười lạnh, xem ra mấy người này còn chưa chịu từ bỏ.

Cũng thật là khó cho mấy người kia, chỉ vì đối phó với một con bé như cô mà phải tốn nhiều thời gian và công sức như vậy.

Đáy mắt Nam Từ xẹt qua một tia lạnh lẽo, lúc này cô còn chịu đựng nhịn nhục để bọn họ không nói nữa, nhưng mà bây giờ xem ra cô có nói gì hay làm gì cũng không thể trách cô được.

Hai người kia vốn đang trò chuyện rôm rả, còn ngồi nhìn bộ Nam Châu, lúc này thấy Nam Từ đến, cũng lập tức im miệng.

Nam Châu giương mắt nhìn Nam Từ, trong lòng hận cô đến nghiêng răng, nhưng ngoài mặt vẫn giữ bộ dáng người chị tốt.

“Tiểu Từ, hai dì chờ em cũng lâu lắm rồi đó.”

Lời nói này nghe qua thì có vẻ tùy ý, nhưng vô tình tạo nên sự tranh chấp.

Quả nhiên, hai người phụ nữ kia nghe Nam Châu nói xong, lập tức chen miệng nói.

Lúc này Hoắc Lâm không có ở dưới này, mà lúc này Nam Châu cũng đã nói, sở dĩ Hoắc Lâm bảo vệ Nam Từ, cũng bởi vì Nam Từ là con cháu nhà họ Nam. Không phải là không thể nói, mà là không nên nói quá rõ ràng, bọn họ nghe Nam Châu nói xong, cũng cảm thấy không sợ nữa.

“Đúng thế, cái danh nhị tiểu thư của con cũng lớn quá, chị gái con luôn ở dưới này tiếp đãi mọi người, còn con thì hay quá, để mẹ con phải lên tận phòng mời xuống, xem ra là không coi ai ra gì rồi.”

Người còn lại cũng phụ họa theo: “Con nít thì phải biết lễ phép, coi như từ nhỏ không ai dạy bảo con, nhưng bây giờ đã lớn như vậy thì phải biết phép lịch sự tối thiểu chứ?”

Lời nói nghe có vẻ lịch sự, nhưng ai nghe mà không hiểu, bọn họ đang cố ý châm chọc Nam Từ không được dạy bảo?

Nam Từ cười cười, bình tĩnh ngồi xuống, sau đó giương mắt nhìn hai người bọn họ, nói: “Hai dì quan tâm nhiều chuyện như vậy, chẳng trách nếp nhăn đầy trên mặt, lo chuyện bao đồng quá cũng dễ già lắm đó.”

“...”

“...”

Mẹ Nam: “...”

Nam Châu: “...”

Có lẽ ngày thường mọi người đã quen với dáng vẻ nam Từ chịu đựng nhẫn nhịn rồi, cho nên lúc này cô nói lại với bọn họ, khiến mẹ Nam và Nam Châu hơi kinh ngạc một chút.

Sau khi hoàn hồn, sắc mặt mẹ Nam tối sầm, giả vờ làm bộ dáng xấu hổ vì con nhỏ không hiểu chuyện, nói: “Tiểu Từ, con nói cái gì vậy, mau xin lỗi hai đi.”

Nam Từ có chút vô tội nhìn mẹ Nam, hỏi: “Mẹ, không phải mẹ và ông nội lúc nào cũng nói con không được làm mất thể diện nhà họ Nam sao? Bây giờ có người ngang nhiên quở trách con, thì con phải phản bác lại mấy câu đúng không?”

“Con...”

“Con làm gì sai sao?” Nam Từ chặn bà ta, “Nếu không thì con lên lầu tìm ông nội nói một chút, để xem ông nội thấy con làm vậy là đúng hay sai, nếu như con thật sự làm sai, thì nhất định sẽ trình trọng xin lỗi hai đi.”

Đồ đàn cũng nghe ra sự uy hiếp trong lời nói của cô, mấy vị đang ngồi đó rõ ràng nghe hiểu.

Mẹ Nam âm thầm cắn môi, nghĩ thầm từ lúc nào mà Nam Từ đã học được cách nói chuyện sắc bén như vậy, trước đó mặc dù bà ta cảm thấy Nam Từ không đơn giản như vẻ bề ngoài, nhưng cũng không giống bộ dáng hiện tại.

Mà sắc mặt Nam Châu càng tối sầm, trong lòng cô ta nghĩ Nam Từ có bộ dạng này chắc chắn là do có Hoắc Lâm chống lưng, chỉ có như vậy thì Nam Từ mới không biết sợ.

Vừa nghĩ tới mối quan hệ giữa Nam Từ và Hoắc Lâm, trong lòng Nam Châu càng lúc càng chán ghét, căm hận Nam Từ.

Chỉ là suy nghĩ này của Nam Châu cũng đúng với những gì Nam Từ nghĩ.

Cô không biết mình có cảm giác gì, nhưng lúc này Hoắc Lâm vẫn còn đang trong nhà họ Nam, càng khiến cô thêm phần kích.

Cô cảm thấy bây giờ cô phá hủy phòng ốc ở đây, thì anh cũng sẽ ở bên cô cười cười, rồi đưa cô thêm cây đuốc.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Editor: Trà Đá.

Hai người phụ nữ kia và mẹ Nam ăn quả đắng, sau đó chơi mạt chược cũng yên lặng vài phần.

Chỉ là ngoài miệng thì không nói nữa, nhưng lúc chơi bài lại tiếp tục ép Nam Từ.

Mẹ Nam ngồi đối diện Nam Từ, hai người kia ngồi một trái một phải kèm Nam Từ, sau khi chơi một vòng, các bà cũng có vẻ tin Nam Từ không biết chơi, ban đầu còn có thái độ nghi ngờ, nhưng lúc này chơi không chút kiêng kỵ.

Nam Từ đánh cái gì, thì nữ cửa trên sẽ hủy bài, hoặc là đánh con bài gần hoặc giống y như Nam Từ, mục đích là không cho cô ăn bài. Mà nhà dưới, Nam Từ vừa đánh con gì thì lấy con đó, chưa được bao lâu đã trực tiếp ù bài.

Chơi chưa được mấy ván, Nam Từ thua quá trời tiền, nhưng cô bày ra dáng vẻ không sao, tiếp tục xào bài trên bàn với các bà.

Ngược lại Nam Châu giả bộ quan tâm cô, nói: “Tiểu Từ còn tiền không? Để chị hai cho em một chút nhé.”

Nam Từ cười cười: “Không cần đâu chị hai, em còn tiền, không đến mức đánh mấy ván đã hết sạch tiền. Mà ván bài mới chơi được một nửa, đến phút cuối ai thắng ai thua còn chưa biết đâu.”

Nam Châu cười lạnh trong lòng, con nhỏ này thật đúng là mạnh miệng, cho dù ai nhìn vào cũng biết nó không biết chơi, còn bày đặt nói cái gì mà phút cuối ai thắng ai thua còn chưa biết đâu.

Nam Từ không gấp gáp, bình tĩnh suy nghĩ, sau khi hạ mấy con bài, cô đánh con sáu đầu.

Ngay sau đó, vòng tiếp theo, nhà trên cũng theo cô đánh con sáu đầu.

Nam Từ hơi cười một tiếng, đẩy bài: “Ừ, thanh sắc nhất.”*

*Thanh sắc nhất: cùng một màu (Thuật ngữ mạt chược)

Nhà trên không tin, bà ta nhìn bài của mình, sau đó lớn tiếng nói: “Không thể nào! Di đánh trước con một vòng, nếu như con...”

Nói được một nửa, bà ta trực tiếp im miệng, không vì cái gì khác, mà bà ta thấy bài Nam Từ, đúng là thắng.

Nguyên một dãy bài cùng một màu, cực kỳ xinh đẹp ngay ngắn, không có lừa dối.

Nhà trên vẫn không thể tin, lại nói: “Sao có thể như vậy được, rõ ràng con vừa mới đánh sáu đầu, nếu như con thắng, chỉ có...”

Giống như nghĩ đến điều gì đó, bà ta trừng Nam Từ: “Con vớt bài đúng không? Có ý để đi theo con?”

Nam Từ bày ra vẻ mặt vô tội: “Đi đang nói cái gì vậy? Làm sao con biết đi muốn đánh con nào, chẳng lẽ đi vẫn cố ý đánh theo bài của con sao? Con vừa mới ném ra con sáu đầu, là bởi vì con nhớ bài.”

“...”

Đám người ngồi trên bàn không còn gì để nói, trong lúc nhất thời một sự yên lặng bao trùm.

Cũng không thể trách các bà tất tiếng, cái này có thể nói thế nào nhỉ? Nam Từ không chơi bẩn, cũng không lừa dối, mà trước đó còn bị thua tiền, cho nên ai nhìn cũng thấy cô không biết chơi.

Cho nên các bà đánh mà không cần suy nghĩ nhiều, mới bị sập hố của một cô bé.

Huống hồ vừa mới đánh mạt chược được một nửa, thì ba Nam cũng xuống tới, mặc dù Nam lão gia từ vẫn còn trên lầu... Nhưng chí ít Nam Từ vẫn có chỗ dựa.

Mẹ Nam chán ghét Nam Từ, nhưng ba Nam lại không ghét cô.

Nếu như làm khó dễ Nam Từ trước mặt ba Nam, thì bà cũng không còn mặt mũi nào.

Nghĩ nghĩ, các bà chỉ có thể nhịn, hùn tiền cho Nam Từ.

Nam Từ thắng không ít, hầu như đã gỡ gạc lại đủ số tiền ban đầu, cô cười cười nhìn chồng tiền trước mắt: “Chơi mạt chược vui quá, cảm ơn các đi đã chỉ giáo, bây giờ con cũng đã gỡ đủ số tiền vốn rồi nè.”

Người phụ nữ kia giận sôi máu, ván này Nam Từ ù, bà ta cũng ù, cho nên bài ai cao hơn sẽ thắng gấp bốn, hơn nữa bài của Nam Từ lại ù cùng màu, cho nên cao hơn bài của bà ta.

Bà ta nghiêng răng, oán hận xảo bài, nói: “Tiếp tiếp tiếp, chút tiền lẻ này đi không quan tâm, mà con cũng đừng chi chơi có một chiều như vậy!”

Nam Từ cười cười, cô đương nhiên đâu phải chỉ biết có một chiều. Mặc dù cô chưa thật sự ngồi chơi bài, nhưng lúc cô đi làm công, cũng châm nước pha trà coi ông bà chủ đánh mạt chược, cho nên cũng học được vài chiêu.

Cho nên ban đầu mấy bà hợp tác hủy bài để bẫy cô, cô cũng không vội.

Đã thắng thì phải thắng cho đáng, thắng lớn.

Chơi mấy vòng tiếp theo, Nam Từ giống như có thần phù hộ, cho dù ba người có cố ý gây khó dễ cho cô, thì cô vẫn tiếp tục thắng đậm.

Mặc dù thắng thua tới lui, to to nhỏ nhỏ, nhưng cũng thu về không ít tiền. Lại thành công khiến các bà bức bối không ít, nhất là mỗi khi các bà cảm thấy nắm được đường đi nước bước của cô, thì cô lại thay đổi kịch bản, một tới hai đi, khiến bài của các bà bị trộn lẫn.

Tâm tình Nam Từ rất tốt, cứ mỗi ván ù, cô lại khiến ba người kia ăn quả đắng, đây chính là thu hoạch của cô.

Cuối cùng, cô dịch chuyển cái ghế, không muốn chơi nữa, lên lầu.

Nhưng nhà trên đâu có để cô đi, luôn cảm thấy nếu như hôm nay không cho Nam Từ biết tay, thì sẽ không hết mối hận này.

Thế là bà ta nói: “Đừng đi đừng đi, mới đánh có vài ván đã chạy rồi sao, chí ít phải đánh thêm mấy ván nữa.”

Người phụ nữ khác cũng phụ họa theo: “Đúng đấy, mà con cũng đâu có thua tiền, gấp cái gì?”

Nam Từ trầm mặc, nói: “Không phải là vấn đề thắng thua tiền bạc, mà là con không có rảnh rỗi để chơi bài nữa, bài vở của con rất nhiều, nên thật sự không thể chơi tiếp được nữa.”

“Thì sao.” Người nữ nhà trên không thèm để ý, lúc nói còn tựa hồ mang chút khinh miệt, “Đi nghe chị hai con nói con cũng đã hai mươi tuổi rồi đúng không? Con ở cái tuổi này rồi mới tham gia thi đại học à, không cảm thấy mất mặt sao. Mọi thể hệ nhà họ Nam đều có trình độ học vấn cao, con như vậy coi chừng để người ta nói tiểu thư nhà họ Nam dốt nát đấy.”

Nam Từ cũng không khách khí, cười cười: “Vậy nếu như bây giờ con không học, thì mới là người dốt nát. Và lại đi cũng nói chị con ưu tú như vậy, con là thân em gái, thì cũng không được thua kém chị con.”

Nữ nhà dưới nghe xong, giống như bất được điều gì đó trong lời nói của Nam Từ, mau nói: “Nghe đi nói, con cũng quá hiểu thắng đi, sao chuyện gì con cũng lòi Châu Châu ra để so đo vậy? Sau này Châu Châu là người thừa kế Nam thị, con cố gắng mấy cũng không bằng đâu. Di nghĩ con nên sống khiêm tốn một chút, ngoan ngoãn chăm sóc báo hiếu cho ông nội và ba mẹ, đến lúc đó bọn họ vui vẻ, lại kiếm nhà nào đó tốt, sắp xếp hôn sự cho con, đừng tạo sức ép cho bản thân bằng việc phải thi đại học.”

Nam Từ tức sôi máu, mặc dù cô cũng cảm thấy mấy người này cố ý nói như vậy, nhưng không nghĩ tới tầng lớp thượng lưu cũng nói mấy chủ đề thời phong kiến như vậy.

Cô cảm thấy cô tiếp tục lãng phí thời gian với mấy bà mới thật là ngốc.

Nên cô không trực tiếp phản bác nữa, gật gật đầu với mấy bà, nói: “Các vị trưởng bối cứ chơi vui vẻ, con lên phòng trước.”

Nhưng mà cô còn chưa quay người đi, thì một người trong đó vội vàng lên tiếng: “Ai da, đi thật sao? Đừng nói là sợ chơi nữa sẽ thua hết tiền chứ?”

Nam Từ còn chưa nói gì, phía sau cô bỗng vang lên một giọng nói quen thuộc.

“Sợ thua hết tiền?”

Hoắc Lâm vắt áo khoác đen trên cánh tay, vừa nói vừa đi tới phía bên này.

Cuối cùng, anh đứng bên cạnh Nam Từ, vừa cười vừa nhìn người phụ nữ mới lên tiếng.

“Con bé chỉ cần mở miệng là tôi có thể dùng tiền chôn sống bà đó, bà nghĩ bà là ai? Dám điều võ đương oai* với con bé sao!”

*Điều võ đương oai: phô trương uy thế và sức mạnh để khoe khoang hoặc đe dọa.

Đương nhiên các bà không ngờ Hoắc Lâm lại đột nhiên xuất hiện, càng không ngờ anh lại nói không nể mặt mũi như vậy.

Trong lúc nhất thời, trong phòng khách lập tức yên lặng khác thường, ánh mắt mọi người đều nhìn Hoắc Lâm và Nam Từ.

Nam Châu cắn cắn môi, cô ta thật sự không muốn nhìn thấy Hoắc Lâm một mực bảo vệ Nam Từ nữa, nhất thời không nhịn được, lên tiếng:

“Tam thiếu, anh đừng nóng, hai dì cũng là có ý tốt, Tiểu Từ đúng là có cảm giác ganh đua với em, nên hai dì chỉ không muốn con bé mệt mỏi như vậy thôi, dù sao con bé còn nhỏ, nghĩ mọi chuyện đều hơn em.”

Hoắc Lâm lạnh nhạt quét Nam Châu một cái, nói một câu khiến cô ta sặc chết: “Mọi thứ con bé có còn mạnh hơn cô đó, cô có cái gì đáng giá để so với con bé?”

“...”

Người ở chỗ này coi như cũng đã hiểu, Hoắc Lâm tuyệt đối bảo vệ Nam nhị tiểu thư đến cùng! Trước đó bọn họ còn tưởng anh chỉ xem Nam Từ là con cháu nhà họ Nam nên mới ra sức bảo vệ, không cho phép người ngoài nhục mạ.

Nhưng vào lúc này, Nam Châu cũng bị Hoắc Lâm làm bẽ mặt!

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của bọn họ bắt đầu thay đổi, đến cả người phụ nữ mới bị Hoắc Lâm mắng cũng không dám nói gì, chỉ còn sự sợ hãi.

Cái này... Hoắc tam thiếu thật sự quan tâm đến nhị tiểu thư nhà họ Nam, mà bà ta vừa mới đắc tội với Nam Từ, có thể bị gì không?

Nghĩ tới đây, bà ta vội vàng nhìn sang mẹ Nam, nhưng mẹ Nam cũng không chú ý tới bà ta, mà đang một mực nhìn chăm chăm Hoắc Lâm.

Nếu như nói hiện tại mẹ Nam còn có ảo tưởng gì với Hoắc Lâm thì chỉ là lừa mình dối người thôi.

Trước kia bà ta còn nghĩ Hoắc Lâm che chở Nam Từ cũng chỉ vì con gái bà không ở trong nước, nên bị Nam Từ chiếm chỗ.

Chỉ cần Châu Châu trở về, xuất hiện vài lần bên cạnh Hoắc Lâm, thì anh chắc chắn sẽ quên Nam Từ, thái độ lại lễ phép lịch sự với người lớn trong nhà.

Thế nhưng ngày hôm nay nhiều chuyện xảy ra, không những làm bề mặt bà ta, còn hung hăng làm bề mặt cả Nam Châu!

Vừa nghĩ tới con gái mình bị bề mặt trước mặt mọi người, mẹ Nam không nhịn được, định mở miệng nói, thì Nam lão gia tử đi xuống tới.

“Sao yên tĩnh quá vậy?” Nam lão gia tử hỏi.

Không ai dám lên tiếng, nhưng tất cả mọi người cảm thấy bầu không khí không còn vui như trước nữa, chỉ ít... Bọn họ cho rằng có Nam lão gia tử ở đây thì Hoắc Lâm sẽ khiêm tốn một chút.

Nhưng ai ngờ Hoắc Lâm không khiêm tốn, mà còn làm sự việc nghiêm trọng thêm.

Ánh mắt Hoắc Lâm vẫn như cũ nhìn hai người phụ nữ gây chuyện với Nam Từ, nhưng lời nói lại nói với Nam lão gia tử.

“Lão gia tử, nếu như nhà họ Nam vẫn tiếp tục nuôi mấy người rảnh rồi đi kiếm chuyện với người khác, thì lần hợp tác này chắc con phải suy nghĩ lại thôi.”

Giọng điệu của anh không nặng không nhẹ, nhìn thì có vẻ không có gì, nhưng những người có mặt ở đây đều biết trọng lượng nặng bao nhiêu.

Hiện tại công ty Hoắc Lâm đã có thể làm đối thủ ngang hàng với Hoắc thị, mà Hoắc thị vốn là tập đoàn lợi hại nhất thành phố này, có thể biết công ty của Hoắc Lâm mạnh bao nhiêu.

Mà bây giờ anh vì hai người phụ nữ nhục mạ Nam Từ mà nói ra những lời này...

Đương nhiên là không hề muốn chừa một đường sống nào cho đối phương.

Mục đích của anh chính là dọn sạch mấy người đắc tội với Nam Từ, mà Nam lão gia tử lại là người đặt lợi ích lên hàng đầu, không vì một hai người họ hàng thân thích sống qua ngày nhờ ăn hoa hồng của Nam thị, mà sẽ đắc tội với Hoắc Lâm.

Trong lúc nhất thời, mọi người lại có phỏng đoán về mối quan hệ giữa Nam Từ và Hoắc Lâm, lại được mở mang tầm mắt về Hoắc Lâm.

Trước đó ai cũng biết tam thiếu nhà họ Hoắc lịch sự ưu nhã, thái độ cực kỳ khiêm tốn hòa đồng với mọi người.

Nhưng hôm nay, Hoắc Lâm vì một cô bé mà phá vỡ hình tượng của mình.

Chuyện này cực kỳ khó tin.

Nhưng Hoắc Lâm không hề để tâm đến những thứ này, bây giờ anh lên giọng như vậy có ý cảnh cáo đám người kia...

Nam Từ vẫn có người chống lưng.

Dám ức hiếp cô thì phải chết.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Editor: Trà Đá.

Bữa tiệc cuối năm hôm đó tại nhà họ Nam bị Hoắc Lâm quậy đến long trời lở đất.

Nhìn qua thì có vẻ anh không làm gì, thậm chí cũng không biểu hiện gì quá đáng, chỉ nhẹ nhàng nói vài câu, nhưng lại khiến mọi người có mặt ở đó hoảng sợ, Nam lão gia tử trực tiếp cắt quyền lợi hoa hồng hai người phụ nữ kia.

Không một ai dám nói gì, bởi vì số tiền này vốn chỉ là quà tặng từ Nam lão gia tử, mặc dù người trong nhà họ Nam đều có chức vị trong Nam thị, nhưng chỉ là mấy chức nhân rồi, trừ bộ mặt bên ngoài, chứ tiền kiếm được hoàn toàn không đủ chi tiêu cho một gia đình.

Mà những người này dựa vào Nam thị bao lâu nay đã thành thói quen.

Mỗi ngày không cần làm gì nhiều cũng có một khoản tiền hoa hồng nho nhỏ, bọn họ đã quen với việc không phải đi làm, chỉ tụ tập đánh bài.

Cho nên lúc này không ai dám thay người nhà hai người phụ nữ kia nói chuyện, bọn họ sợ bị vạ lây.

Hai gia đình kia khóc rống một trận, nhưng Nam lão gia tử không biết đã nói gì với bọn họ, mà sắc mặt bọn họ đều biểu hiện sự hoảng sợ, vội vã ra về.

Sau khi bọn họ rời đi, không khí lại một lần nữa rơi vào sự trầm mặc.

Dừng một chút, Nam lão gia tử cười cười, làm điệu bầu không khí: “Mọi người cứ tiếp tục chơi, lát nữa chúng ta sẽ ăn cơm tất niên.”

Làm gì còn ai thật sự vui vẻ đón năm mới nữa, nhưng Nam lão gia tử đã nói vậy, bọn họ dù có khúc mắc gì trong lòng cũng không dám nói, chỉ có thể giả vờ bày ra dáng vẻ tiếp tục chơi.

Nam Từ đứng tại chỗ không hề nhúc nhích, cô quay đầu nhìn Hoắc Lâm một chút, trong lúc nhất thời, cảm giác trong lòng có chút phức tạp.

Lúc này, Nam Châu vẫn trầm mặc từ ban nãy bỗng nhiên tiến lên, biểu lộ của cô ta có vẻ tức giận, không nhìn Nam Từ, mà nói với Hoắc Lâm: “Tam thiếu, em có chuyện muốn nói với anh.”

Ánh mắt Hoắc Lâm lạnh lạnh lườm cô ta, nói: “Cũng vừa hay, tôi cũng có chuyện muốn tìm cô.”

Nói xong, anh móc ví trong túi áo khoác ra, đưa cho Nam Từ.

“Tiếp tục chơi đi, hết tiền thì lấy tiền trong ví mà chơi, không đủ thì lấy thẻ ra cược.”

Nam Từ: “...”

Cô chơi cái gì? Cô cũng đâu có muốn chơi? Hai người ước hiếp cô đã đi rồi, cô còn chơi cái gì đây?

Nhưng Hoắc Lâm căn bản không cho cô có cơ hội phản bác, sau khi đưa ví cho cô xong cũng trực tiếp quay người đi ra ngoài.

Nam Châu cắn cắn môi, ánh mắt oán hận nhìn cái ví da trong tay Nam Từ, lại lạnh lùng trừng cô một chút, cuối cùng cũng không nói gì, đi theo ra ngoài.

Nam Từ nhìn ví da trong tay không biết nên làm thế nào cho phải.

~

Hôm nay tâm tình Nam Châu vốn không tệ.

Cô ta vừa về nước, mà ở nước ngoài ký kết được hai bản hợp đồng có lợi cho nhà họ Nam, ông nội cực kỳ khen ngợi cô ta, hai ngày trước còn tổ chức tiệc mừng đánh bóng danh tiếng.

Đủ chuyện vui tới, cho nên cô ta cũng quên phản kích Nam Từ.

Nam Châu cảm thấy bây giờ cô ta về nước, về nhà họ Nam, thì Nam Từ vẫn chỉ là một con kiến nhỏ, cô ta vui thì để Nam Từ một con đường sống, còn cô ta mất vui thì sẽ nghiền nát Nam Từ.

Vậy mà hôm nay Hoắc Lâm lại làm cô ta bẽ mặt trước mọi người.

Cô ta cũng phát hiện ra người đàn ông cô ta thích lại đối xử với Nam Từ rất đặc biệt?

Nam Châu cắn răng thật chặt.

Không được!

Cô ta không thể nào chấp nhận chuyện này!

Lúc Nam Châu và Hoắc Lâm ra tới ngoài vườn, tuyết vẫn đang rơi không ngừng, đọng một lớp dày trên đất, dẫm lên phát ra mấy tiếng sạo sạo.

Nếu là bình thường, Nam Châu nhất định sẽ tưởng tượng ra viễn cảnh tản bộ lãng mạn dưới tuyết với Hoắc Lâm, nhưng bầu không khí hiện tại đã không thể khiến cô ta ảo tưởng nữa.

Lúc này Hoắc Lâm đã dừng bước, áo khoác đen được anh tùy ý khoác lên vai, anh rút một điếu thuốc lá, nghiêng đầu nhóm lửa.

Phong thái thoải mái tùy ý, nhưng mỗi động tác của anh lại cực kỳ quyến rũ mê hoặc lòng người.

Nam Châu cảm giác mình không chịu nổi nữa, người đàn ông này lúc nào cũng khiến cô khao khát.

Người như vậy, cô ta nhất quyết không buông tay!

“Cô nói trước đi, tìm tôi có chuyện gì?” Hoắc Lâm mở miệng trước.

Nam Châu cắn cắn môi, dừng một lúc lâu mới nói: “Tam thiếu, anh đừng mắc mưu Tiểu Từ, con bé không có đơn giản như vẻ bề ngoài đâu.”

Hoắc Lâm không ngẩng đầu, chỉ cười cười, đầu ngón tay nhẹ nhàng gảy một cái, làm rơi tàn tro xuống mặt tuyết.

“Con bé không đơn giản chỗ nào?”

Nam Châu vội vã nói: “Con bé có mối quan hệ bậy bạ với nam sinh khác!”

Cô ta cũng biết chuyện Tần Dư và Nam Từ học chung trường luyện thi. Nam Châu cũng nói với Tần Dư, nếu có thể thì tiếp tục dụ dỗ Nam Từ cắn câu. Dù sao bọn họ cũng không có khả năng ở chung một chỗ, ông nội sẽ không đồng ý, mà Tần Dư... Cũng chỉ yêu tiền.

Mục đích của cô ta là nắm rõ nhược điểm của Nam Từ, Nam Từ càng làm chuyện quá đáng thì cô ta càng có lợi thế.

Đợi đến sau này, cô ta cũng không sợ Nam Từ phản kích hoặc không nghe lời cô ta nữa!

Nhưng hiện tại Tần Dư đã dụ dỗ được Nam Từ hay chưa thì Nam Châu không rõ lắm.

Sau khi về nước, cô ta bận rộn nhiều việc, cũng không liên lạc với Tần Dư, lần trước anh ta nhận tiền rồi cũng đột nhiên mất tích, không báo cáo tin tức với cô ta nữa.

Nam Châu vừa dứt lời, thì nụ cười trên gương mặt Hoắc Lâm càng đậm, nhưng ánh mắt lại cực kỳ lạnh lẽo.

Anh giương mắt nhìn cô ta: “Cô cũng dám mở miệng nói chuyện này sao?”

Nói xong, anh bước hai bước tới gần Nam Châu, mở miệng: “Tần Dư là người của cô sao?”

Nam Châu cũng cố ý muốn anh biết về Tần Dư, nhưng lại không thể ngờ anh lại biết về mối quan hệ giữa cô ta và Tần Dư, nhất thời kinh ngạc.

Nam Châu vội vàng lui về sau hai bước, chẳng hiểu tại sao giờ phút này Hoắc Lâm trông cực kỳ nguy hiểm.

“Tam thiếu, em không biết anh đang nói gì nữa.”

“Nam Từ nói với tôi Tần Dư là gia sư cô giới thiệu cho con bé. Lần đầu tiên gặp mặt, hấn chuốc say Nam Từ, sau đó ở trong trường luyện thi lại bắt đầu tìm cách tiếp cận Nam Từ... Mà trùng hợp chính là trong khoảng thời gian đó, trong thẻ của hấn lại có mấy vụ giao dịch, mà tài khoản gọi tiền cho hấn chính là cô.”

Hoắc Lâm cong môi, dáng vẻ nhìn vẫn rất ưu nhã, nhưng ánh mắt lại cực kỳ lạnh lẽo, anh nhìn Nam Châu như đang nhìn một con cá chết.

“Tôi nói đúng chứ?”

Nam Châu bị dọa lạnh hết cả người, hai tay còn lạnh như đá, cô ta siết chặt hai tay, không dám cử động.

“Tam thiếu, em...”

“Suýt!” Hoắc Lâm bày ra bộ dáng không được lên tiếng, “Nói dối cũng vô dụng thôi.”

Về mặt anh trở nên nguy hiểm hơn, rũ mắt nhìn cô ta.

“Tôi biết trong tay cô đang giữ một thứ gì đó, tôi cũng đã điều tra chuyện của Lưu Lâm Lâm rồi, nên không muốn nhiều lời với cô nữa.”

Anh ngừng lại, lúc mở miệng trong giọng nói còn mang theo tia uy hiếp.

“Đừng có đại đột làm chuyện lên lút sau lưng tôi, tính tình tôi không tốt lắm, nhin cô được một lần, nhưng không có lần thứ hai đâu.”

Nói xong, anh dùng bàn tay đang kẹp điều thuốc bóp cổ Nam Châu.

Trong nháy mắt, Nam Châu cảm thấy cực kỳ ngột thở.

Cô ta chỉ cảm thấy bên tai toàn tiếng ong ong, sau đó giọng nói của Hoắc Lâm vang lên lần nữa, giống như xuất phát từ địa ngục.

“Nếu như Nam Từ vì cô mà xảy ra chuyện gì nữa, thì cô nên chuẩn bị đi.”

Dứt lời, anh hung hăng hất tay, khiến Nam Châu ngã xuống mặt tuyết.

Cho đến khi Hoắc Lâm rời đi rồi, Nam Châu vẫn chưa hoàn hồn.

Cô ta sờ sờ cổ, trong lòng không ngừng nghĩ người lúc nãy... Thật sự là Hoắc Lâm sao? Thật sự là Hoắc tam thiếu mà cô ta biết sao?

Nam Từ trở về phòng ngáy người trong chốc lát, thì cửa phòng lại vang lên tiếng gõ cửa.

Sau khi mở cửa, cô thấy Hoắc Lâm đang đứng bên ngoài.

Lúc này trên mặt kính của anh vẫn còn hơi nước, anh không ngẩng đầu, nói: “Thay quần áo ra ngoài với tôi.”

Giọng điệu không phải hỏi ý, mà là ra lệnh.

Nếu là ngày bình thường, thì Nam Từ sẽ rất khó chịu.

Nhưng hôm nay nhà họ Nam khiến cô chán ghét, cô không biết mình tiếp tục ở trong nhà thì sẽ xảy ra chuyện gì nữa, cho nên thay vì ở trong nhà họ Nam thì cô ra ngoài với Hoắc Lâm còn dễ chịu hơn.

Chỉ là...

“Hôm nay là ba mươi tết, ông nội sẽ không cho tôi ra ngoài đâu.”

“Có tôi ở đây mà em sợ cái gì?” Anh giương mắt nhìn cô một chút, con mắt dưới tròng kính xem ra đen nhánh, thâm thúy hơn thường ngày, “Nhanh đi thay quần áo, lễ mễ nữa là tôi vào thay quần áo cho em đó.”

“...”

Nam Từ trực tiếp đóng cửa lại, Hoắc Lâm đột nhiên cảm thấy mắc cười.

Quả nhiên như lời Hoắc Lâm nói, lúc bọn họ xuống lầu, Nam lão gia tử cũng không hỏi nhiều, mà ngay cả Nam Châu cũng không biết đi đâu rồi, chỉ có mẹ Nam ngược ngung nhìn cô một cái, nhưng cũng không dám nói gì.

Vừa ra khỏi nhà họ Nam, Nam Từ cảm thấy hô hấp cũng nhẹ nhõm hơn.

Cô quay đầu nhìn Hoắc Lâm, chân thành nói với anh: “Hoắc tiên sinh, cảm ơn anh.”

Hoắc Lâm nhũn mày, hơi cúi người, gương mặt đẹp trai tiến sát gương mặt cô.

“Nếu cảm ơn tôi thì đổi cách xưng hô đi.”

Nam Từ bị anh tiếp cận quá đột ngột, có chút lúống cuống vô thức lùi về sau, sau đó lại bị anh ôm eo kéo tới.

“Không được phép tránh.”

Ánh mắt Hoắc Lâm sâu hơn một chút: “Sau này bất kể là thời gian nào, địa điểm nào đều không được phép tránh tôi.”

“...”

“Rõ chưa?”

“...Vâng.”

Anh hài lòng, khẽ hôn lên trán cô một cái.

“Gọi tên tôi.”

Giọng nói của anh không giống thường ngày, mà lúc này trong giọng nói trầm thấp dễ nghe của anh còn mang chút dịu dàng.

Hơi thở mát lạnh của anh tùy ý phả trên gương mặt cô.

Rõ ràng bên ngoài đang rất lạnh, tuyết còn đang rơi, nhưng cô lại cảm nhận được hai gò má mình nóng muốn phồng tay.

Anh lặp lại một lần nữa, giọng nói trầm thấp quyến rũ: “Gọi tên tôi.”

Cô theo bản năng gọi hai chữ: “Hoắc Lâm.”

Hoắc Lâm hài lòng, anh khẽ hôn lên chóp mũi cô.

“Sau này cứ gọi như vậy.”

Anh vốn không có cảm giác đặc biệt về tên mình, nhưng lúc nghe cô gọi tên anh, giống như phảng phất bọc thêm một lớp rượu khiến cả thể xác và tinh thần anh đều say.

Anh ôm cô một lúc, Hoắc Lâm theo bản năng nắm tay cô đi ra ngoài.

Kết quả bàn tay cô lạnh như băng khiến anh cau mày.

“Sao không mang găng tay?”

Nam Từ không ngẩng đầu, cảm xúc thân mật lúc này vẫn chưa tiêu tan, lí nhí nói: “Chưa mua.”

Hoắc Lâm không nói gì, định đưa găng tay của mình cho cô. Nhưng một giây sau, anh lăm bọ đưa tay kiểm tra túi áo khoác, sau đó anh trực tiếp ôm bả vai Nam Từ, xoay người cô đưa lưng về phía anh.

Nam Từ có chút không hiểu, định quay đầu lại hỏi anh muốn làm gì.

Lúc này, cô cảm giác có người ôm lấy cô từ phía sau, cái khí thế độc chiếm mãnh liệt lại vây quanh cô một lần nữa.

Hoắc Lâm ôm cả người cô vào trong lồng ngực mình, áo khoác của anh bọc lấy người cô, bàn tay nhỏ bé lạnh như băng cũng chỉ cách làn da anh một lớp quần áo.

Nam Từ ngẩn người, nghiêng đầu nhìn anh.

Anh thừa cơ hội, cúi đầu xuống, khẽ hôn lên đôi môi non mềm của cô.

“Tốt rồi, không lạnh nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Editor: Trà Đá.

Chu Khởi và Trần Tiến không hiểu mình mắc nghiệp gì, bọn họ đơn giản đến đón Hoắc Lâm thôi, kết quả lại được ăn đầy thức ăn cho chó.

Trần Tiến ngồi vị trí kế bên tài xế, nhìn thấy hai người phía trước đứng ôm nhau, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

“Chu Khởi, tớ không bị hoa mắt đó chứ? Người đứng đằng kia phải... Hoắc tam không?”

Chu Khởi lái xe, anh ta thả nhẹ chân ga, một tay chống mặt, bộ dáng có chút lười biếng.

“Tớ quen rồi.”

Trước khi Hoắc Lâm gặp Nam nhị tiểu thư, anh cũng thường các cô gái theo đuổi, hiện tại nhìn thấy Hoắc Lâm thân mật ôm một cô gái cũng không khiến Chu Khởi ngạc nhiên.

Hơn nữa anh ta còn cảm thấy... Vui mừng.

Đại ma vương độc thân nhiều năm như vậy rốt cuộc cũng bị người khác thu phục.

Trần Tiến có chút không dám tin, anh ta nhớ lại trước đây Hoắc Lâm lạnh lùng cự tuyệt những người phụ nữ khác, trong lòng không ngừng cảm thán.

“Khẩu vị của Hoắc tam cũng đặc biệt nhỉ, bao nhiêu cô gái quyến rũ đầy đặn khác nhảy vào thì không ưa, lại nhìn trúng một cô bé mới lớn, không có xú đường cong nào hết.”

Chu Khởi liếc mắt nhìn anh ta một chút: “Cậu cho là ai cũng như cậu sao? Thích ngực to nào phẳng, bị cậu đối xử không ra gì cũng một mực khẳng định nói không hối hận khi yêu cậu. Tớ thấy khẩu vị của cậu cũng đặc biệt không kém đó, chuyên chọn mấy cô nào tàn.”

“...” Trần Tiến dừng một chút, lại nói: “Nói thì nói vậy thôi, làm gì công kích anh em quá vậy?”

Chu Khởi không thêm phản ứng lại, mà đưa tay nhìn đồng hồ, sau đó đạp chân ga.

Xe tăng tốc, sau đó dừng trước mặt Hoắc Lâm và Nam Từ.

Chu Khởi hạ cửa kính, biểu hiện cười cười, nhìn bọn họ: “Bọn tớ ăn đủ kẹo đường rồi, đi được chưa?”

Từ lúc ra khỏi cổng lớn, Nam Từ bị Hoắc Lâm ôm từ phía sau, lại còn bị anh hôn nữa, cho nên đầu óc đang rất hỗn loạn, hoàn toàn không kịp phản ứng khi thấy xe dừng trước mặt bọn họ.

Cho nên lúc này bỗng nhiên thấy người ngồi trong xe, lại là người bọn họ quen biết, cho nên vừa ngượng vừa lúng túng.

Cô vội vàng tránh khỏi người Hoắc Lâm, đứng bên cạnh anh.

Hoắc Lâm cũng không làm khó cô, nắm cổ tay cô kéo vào trong xe.

Bên trong xe mở máy sưởi, cho nên rất ấm, gương mặt Nam Từ vốn hơi ửng hồng, sau khi ngồi vào trong xe bị hơi ấm phả vào mặt, cho nên gương mặt càng ngày càng đỏ.

Cô giống như một quả đào chín mọng khiến người ta muốn cắn một cái.

Chỉ ít giờ phút này Hoắc Lâm đang nhìn cô, ánh mắt anh càng ngày càng sâu.

Nhưng anh cũng biết bây giờ không phải lúc, còn có hai bóng đèn ngồi phía trước, anh cũng không hào phóng cho bọn họ thấy anh thân mật với cô.

Mà gương mặt đỏ ửng đáng yêu của cô cũng chỉ có một mình anh được thưởng thức.

Cho nên anh chỉ vuốt vuốt bàn tay nhỏ của cô, không nói chuyện.

Trần Tiến ngồi phía trước vẫn một mực nhìn bọn họ thông qua kính chiếu hậu, lúc này nhìn thấy dáng vẻ của Hoắc Lâm, trong lòng cực kỳ chấn động.

“Nè tổng giám đốc Hoắc, không định giới thiệu cho bọn tớ biết sao?” Trần Tiến lên tiếng trêu chọc.

Hoắc Lâm làm biếng phản ứng lại anh ta, nhưng Nam Từ lại theo bản năng liếc nhìn Trần Tiến.

Anh nhú nhú mày, nắm cầm cô, cường ngạnh xoay mặt cô về phía anh.

“Ồ trước mặt tôi không cho phép em nhìn người đàn ông khác.”

Trần Tiến: “...”

Anh ta thật sự im miệng, rốt cuộc đây có phải là Hoắc tam anh ta quen không?

Anh ta nhất thời không nhận được, lại tìm cách thăm dò một chút: “Em gái, có phải tổng giám đốc Hoắc của bọn tôi rất bá đạo đúng không? Em cảm thấy chịu đựng nổi không? Có muốn tôi giới thiệu người nào tốt tốt không? Cậu ta hư hỏng như vậy thôi bỏ đi!”

...

Một phút sau, ngay giữa sườn núi khu biệt thự, một người đàn ông chỉ mặc bộ đồ tây, không có áo khoác bị đứng giữa đường.

Trần Tiến lạnh đến mức run người, nhìn phía trước phía sau toàn tuyết trắng xóa, lúc này tâm tình cực kỳ phức tạp.

~

Sau khi Trần Tiến bị đuổi xuống xe, Nam Từ có chút không đành lòng.

Mặc dù cô cũng cảm thấy... Anh ta ồn ào, nhưng giữa lúc thời tiết như thế này, anh ta lại không mặc áo khoác, cứ ném anh ta xuống xe như vậy có phải là quá đáng lắm không.

Nhưng cô cũng không ngốc đến nỗi nói những lời này với Hoắc Lâm, dù sao người ném Trần Tiến xuống xe chính là Hoắc Lâm...

Chu Khởi tùy tiện quét mắt qua kính chiếu hậu, thấy biểu hiện của Nam Từ cũng đoán ra được cô đang nghĩ gì.

“Không cần lo cho cậu ta, cậu ta chỉ cần gọi một cú điện thoại, chưa tới ba phút sẽ có người tới đón rồi. Mà cậu ta chuyên ăn nói bậy bạ, bị ném khỏi xe cũng xứng đáng.”

Sau khi Nam Từ nghe Chu Khởi nói xong, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm không ít, Hoắc Lâm thì ngược lại, anh biểu lộ nhàn nhạt, không có phản ứng gì lớn.

Nam Từ cũng không nói thêm gì nữa, mặc cho anh vuốt ve tay cô, còn Nam Từ thì nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe đi một đường từ khu biệt thự vào thành phố, rồi từ thành phố chạy tới vùng ngoại ô phía Nam, Nam Từ hơi nghỉ ngơi một chút, nhìn nửa ngày, lên tiếng hỏi Hoắc Lâm: “Chúng ta đang đi đâu đây?”

Hoắc Lâm hơi cong môi, nói: “Đẫn em đi nhận quà.”

Vừa nghe đến chữ ‘Quà’, trong nháy mắt Nam Từ nhớ lại chuyện của hai cha con nhà họ Lưu, trong lúc nhất thời lại sợ Hoắc Lâm làm ra chuyện gì...

Thế nhưng cô cẩn thận nhớ lại một chút, xem thử gần đây có ai ức hiếp cô không, ngoại trừ Nam Châu và mẹ Nam...

Nhưng bọn họ cũng vừa mới rời khỏi nhà họ Nam, bên chắc chắn không phải hai mẹ con Nam Châu.

Cô nghĩ đến rồi bời, cuối cùng từ bỏ, chờ sau khi xuống xe lại xem như thế nào.

Xe cuối cùng dừng lại ở vùng ngoại ô rất xa phía Nam, lúc Nam Từ xuống xe, nhìn khoảng đất trống phía trước, có chút mờ mịt.

Chu Khởi nhận điện thoại, sau đó cúp máy, nói với Hoắc Lâm: “Cậu đi thay quần áo đi, tớ dẫn Nam Từ đi tìm Đường Uyên.”

Hoắc Lâm gật gù đầu, sau đó nhìn Nam Từ một chút, lại hỏi Chu Khởi: “Trên xe có khẩu trang không?”

Chu Khởi khom nửa người lục lọi trong xe, cuối cùng lấy ra hai cái khẩu trang màu đen, đưa cho Hoắc Lâm.

Hoắc Lâm bước hai bước đến trước mặt Nam Từ, vén hết tóc cô ra sau tai, hai cái tai nhỏ nhắn lộ ra, lúc này đỏ lên vì lạnh.

Anh thấy trong lòng ngứa ngáy, cực kỳ muốn cúi xuống ngậm lấy cái vàng tai mềm mại kia.

Hoắc Lâm bỗng nhiên giơ tay lên, đeo khẩu trang cho cô.

Gương mặt Nam Từ rất nhỏ nhắn, sau khi đeo khẩu trang thì trên mặt cô chỉ còn lộ ra đôi mắt và cái trán, trừ khi là người quen biết rất thân, còn không thì ngay cả mẹ Nam và Nam Châu có xuất hiện ở đây thì có lẽ cũng không nhận ra cô.

Hoắc Lâm hài lòng, sau đó cũng tự mình đeo khẩu trang, nói với cô: “Chờ tôi.”

Sau đó Nam Từ tìm thấy Đường Uyên.

Đường Uyên dẫn cô vào phía trong, lúc này cô mới phát hiện chỗ này rất nóng nực.

Chỗ này là bãi đua xe, trừ diện tích lớn trống trải bên trong đường đua, phía ngoài còn có cả khán đài.

Đường Uyên ngại người chỗ khán đài quá nhiều, nghe đám con gái nói chuyện ồn ào, cho nên cô ta dẫn Nam Từ đứng ở chỗ đất trống.

Lúc này không có Hoắc Lâm ở bên cạnh, Nam Từ cũng không còn cảm thấy bị gò bó nữa.

Cô hỏi Đường Uyên: “Chỗ này là...”

“Bãi đua xe.” Đường Uyên nhàn nhạt đáp.

Hôm nay Đường Uyên mặc quần áo màu đen, khoác áo khoác trắng bên ngoài, tóc cột cao, cộng thêm sắc thái trong trẻo lạnh lùng, trông cô ta giống như một nữ thần không ai chạm tới.

Lúc đầu Đường Uyên không muốn tới, nhưng Trần Tiến nói Hoắc Lâm cần một người trông coi Nam Từ, lại còn lấy thần tượng X của Đường Uyên ra dụ, nói có thể X sẽ đến nữa, cho nên cô ta mới chịu tới đây.

Sau khi tới mới biết được, cô bị Trần Tiến lừa, người trong câu lạc bộ nói X ra nước ngoài thi đấu, sao có thể tới đây được!

Nhưng lúc này Nam Từ cũng đã tới, cô ta cũng không thể rời đi, cho nên chỉ có thể ở lại đây trông coi Nam Từ.

Nam Từ kỳ thật nhìn ra nơi này là đường đua, nhưng vẫn có chút không dám chắc, cô cảm thấy Hoắc Lâm không phải kiểu người thích đến những chỗ này, vậy... Anh dẫn cô đến đây làm gì?

“Bọn họ...”

Nam Từ còn nói chưa hết, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến từng đợt hét chói tai.

“A! DK kia!! Rốt cuộc anh ta cũng tới!!”

“Tớ nói rồi! Đường đua lần này cực kỳ nguy hiểm, mà anh ta lại thích mấy đường mạo hiểm, sao không xuất hiện được!”

“Lần trước đua xe ở Bàn Sơn, tớ nhớ anh ta có đến đâu, sao lần này lại tới!”

“Trời ạ, tớ cảm thấy anh ta rất soái, mặc dù chưa bao giờ nhìn thấy mặt, nhưng cảm giác rất khí thế!!!”

“Tớ cũng cảm thấy vậy, DK chắc chắn là một nhân vật tầm cỡ...”

“Aida, không biết hôm nay anh ta có tuyển người ngồi ghế phụ không nữa... Tớ muốn ngồi bên cạnh anh ta trên đường đua một lần.”

~

Nam Từ cảm thấy quá ồn ào, cô yên lặng lùi về sau hai bước.

Đường Uyển thân nhiên quét mắt qua bên khán đài một chút, lại nhìn Nam Từ, nhàn nhạt hỏi: “Không giận hả?”

Nam Từ ngăn người: “Giận gì? Vì ồn quá sao?”

Đường Uyển chớp chớp mắt: “Mấy nhỏ kia đang bàn tán về tổng giám đốc Hoắc đó, em không biết sao?”

“Hoắc Lâm?” Nam Từ kinh ngạc, “Chị nói mấy người kia đang nói về DK, là Hoắc Lâm á?”

Đường Uyển gật gật đầu, sau đó đá đá cằm về phía bên kia: “Nhìn bên kia kia.”

Nam Từ đưa mắt nhìn theo.

Bên kia có mấy tay đua xe đã thay quần áo xong, tốp ba tốp năm tụ một chỗ, chỉ có một người đứng tách biệt.

Người kia mặc quần dài màu đen, áo jacket cũng màu đen, trên đầu đội mũ bảo hiểm màu đen, vành nón che khuất trán anh. Mà trên mặt anh cũng đeo khẩu trang màu đen, cả khuôn mặt trừ cặp mắt ra cũng không thể thấy gì nữa.

Nhưng dù vậy Nam Từ vẫn nhận ra người đó là Hoắc Lâm.

Nói cô không rung động là không đúng.

Từ lúc cô biết Hoắc Lâm, anh lúc nào cũng mặc quần áo vest cực kỳ chỉnh tề ngay ngắn, ngay cả kính mắt cũng phải đến lúc đi ngủ mới tháo xuống.

Cho nên lúc này nhìn thấy một con người quá sức tương phản với hình tượng thường ngày của anh, trong lúc nhất thời cũng khiến trái tim cô có chút loạn nhịp.

Vào lúc cô đang thất thần, thì chợt nhớ qua lời dì Chu nói với cô.

Lúc nhà họ Nam vừa tìm thấy Hoắc Lâm, thì anh đang vật một người thanh niên cao lớn té ngã ra đất, rồi nhào vào căn xe.

Khi đó anh trông như một con sói hung dữ, sau này trưởng thành anh lại mặc lên người một bộ đáng ưu nhã bí ẩn, khí thế hoàn toàn khác nhau.

Mà giây phút này, Nam Từ bỗng nhiên có cảm giác hiện tại Hoắc Lâm có chút giống anh lúc nhỏ.

Nam Từ thấy anh bước từng bước về phía cô, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh, anh dừng lại trước mặt Nam Từ.

Anh đưa tay về phía cô, đôi mắt thâm thúy chỉ phản chiếu ra gương mặt cô.

“Đi cùng với tôi nhé? Công chúa của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Chắp Ngọt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Editor: Trà Đá.

Thật ra một trận đua xe ngoài người thi đấu và hoa tiêu ở bên ngoài ra, thì rất ít khi có thêm một người ngồi bên ghế tay lái phụ.

Nhưng giới thượng lưu trong thành phố này lại thích làm nó khác đi, cho nên những người thi đấu thường xuyên dẫn theo người mẫu xe hơi hoặc là bạn gái tới, hoặc ngẫu nhiên thấy cô gái nào xinh đẹp có duyên cũng sẽ mời lên ngồi bên ghế phụ.

Nhưng Hoắc Lâm xưa nay chưa từng làm chuyện này, không chỉ như vậy, đối với những cô gái chủ động dính đến anh, thì anh sẽ tìm ban tổ chức đuổi ra ngoài.

Những người khác có lẽ không biết vị thần đua xe bí ẩn DK này là ai, nhưng người trong ban tổ chức sao có thể không biết. Cho nên không ai dám làm trái ý anh, dù sao... Chủ đầu tư của bọn họ là Chu Khởi, anh em thân thiết của Hoắc Lâm.

Cho nên anh được đặc cách một hai lần coi như không sao, nhưng được nhiều lần đặc cách như vậy, khiến cho những tay đua khác bàn tán sau lưng anh, nói anh chỉ muốn thắng. Bọn họ ai cũng mang bạn gái tới, còn anh không dẫn theo bạn gái, cho nên xe của anh sẽ nhẹ bớt mấy chục kg, nên có thắng cũng chẳng về vãng gì.

Hoắc Lâm nghe xong, hoàn toàn không thêm đề ý đến bọn họ.

Anh sợ đi đến đua xe vì anh thích cái cảm giác kích thích cực hạn, còn thắng thua không quan trọng.

Chỉ là từ lần đó về sau, anh không những cầm giải quán quân trong tay nhiều lần, hơn nữa khoảng cách cách biệt với người về nhì rất xa.

Mặc dù anh không nói gì, nhưng những fan cuồng vẫn không ngừng nói, đây chính là DK, lấy thành tích để bịt miệng những người khác.

Về sau Chu Khởi hỏi anh có phải anh cố ý hay không.

Sắc mặt Hoắc Lâm không đổi, nói: “Cậu nghĩ tớ sẽ bị ảnh hưởng bởi đám người kia sao? Chỉ là tớ muốn tăng tốc tăng thêm kích thích thôi.”

“...”

Nhưng những cái này Nam Từ không biết, cô căn bản còn chưa kịp phản ứng với việc khi thấy một mặt khác của Hoắc Lâm.

Lúc này anh đang thất đây an toàn cho cô, còn cô nhìn anh với ánh mắt khác thường.

Anh kéo khẩu trang xuống, treo ở một bên tai.

Anh đưa tay sờ sờ gương mặt Nam Từ: “Sợ hả?”

Nam Từ lắc đầu.

Trước kia cô làm gì có cơ hội được coi đua xe, cho nên cũng không biết tốc độ xe nhanh bao nhiêu, trong đầu cô còn nghĩ là không khác với tốc độ lái xe bình thường là bao.

Nên cô cũng không cảm thấy sợ hãi.

Lúc này cô chỉ đang thắc mắc rốt cuộc Hoắc Lâm có bao nhiêu mặt.

Cô luôn cảm thấy người đàn ông này thần thần bí bí, thỉnh thoảng lại bày ra một bộ mặt khác khiến cô trở tay không kịp.

Hoắc Lâm nghĩ cô mạnh miệng, cầm tay cô, khẽ hôn một cái, nói: “Sợ cũng ráng chịu một chút.”

Dù sao, đây là chuyện anh cực kỳ muốn làm.

Anh cô độc quá lâu, trước kia làm chuyện gì cũng chỉ có một mình, không một ai có thể xâm nhập vào nội tâm của anh.

Bây giờ bỗng nhiên xuất hiện một người như vậy, anh đương nhiên không thể chờ đợi được việc muốn cô hiểu rõ về anh hơn.

Tốt, xấu, nguy hiểm, cô thích, không thích, anh phải cho cô thấy mọi phương diện nơi anh.

Sau đó, dứt khoát kéo cô vào thế giới của anh, vực sâu cũng được, ánh sáng cũng được, bất kể là thiên đường hay địa ngục, cũng phải khiến cô ở bên anh không thể rời.

Nam Từ còn chưa kịp nói, anh đã mang khẩu trang lại, khởi động xe.

Anh không nói quá một chút nào, nhưng Nam Từ cảm thấy xe vừa phóng đi, thì cơ thể của cô cũng bị xung lực ngửa ra sau một chút.

Lúc cô hoàn hồn lại, chỉ cảm thấy cảnh vật xung quanh nhanh chóng vụt mất. Cô một mực nắm lấy dây an toàn, sợ đến nỗi không dám cử động dù chỉ một chút.

Hoắc Lâm đang dẫn đầu, chỉ ít được nửa đường đua, thì người thứ hai kém anh khoảng năm sáu mét.

Mà lúc này xe đang tới một chỗ khúc cua nguy hiểm, bên cạnh là sườn núi.

Bình thường Hoắc Lâm không quá đề ý đến những đoạn cua nguy hiểm, nhưng bởi vì hôm nay có Nam Từ, anh không thể cho phép có chuyện ngoài ý

muốn xảy ra, cho nên vô thức giảm tốc độ một chút.

Điều này cũng khiến người bám sát anh có cơ hội, hấn ta đạp chân ga tăng tốc, trực tiếp đua song song với Hoắc Lâm.

Không chỉ như vậy, thậm chí đến khúc cua, hấn còn cố ý dừng xe Hoắc Lâm một chút!

Hoắc Lâm nhanh tay bẻ tay lái, xe của anh quay một vòng trên đường đua chật hẹp, cuối cùng khó khăn lắm mới không rớt xuống sườn núi.

Anh quay đầu nhìn Nam Từ, quả nhiên Nam Từ đã bị dọa sợ tái mặt, hai tay nắm chặt dây an toàn không nhúc nhích.

Đáy mắt Hoắc Lâm lập tức xuất hiện một tia nguy hiểm, anh bẻ tay lái, hung hăng đạp chân ga.

Lúc này người kia đang dương dương tự đắc, khoác lác với bạn gái ngồi bên ghế lái phụ, trước kia chỉ là nhường Hoắc Lâm, ngày hôm nay phải cho mọi người thấy ai mới là ông vua trên đường đua.

Mà khi đó hấn cũng không nhận thức được nguy hiểm đang cận kề.

Lúc tới gần đích, còn phải gặp một góc cua nguy hiểm cuối cùng, không khó bằng góc cua lúc nãy, nhưng cũng không hề dễ dàng.

Đang lúc hấn cười khoái trí, vào lúc quẹo cua, xe của Hoắc Lâm bỗng nhiên tiến tới siêu tốc, đồng thời dùng phương pháp như hấn, đụng nhẹ xe của hấn một chút!

Nhưng kỹ thuật của hấn kém xa Hoắc Lâm, năng lực phản xạ nhanh cũng không đủ, lúc nãy Hoắc Lâm có thể xử lý tốt khúc cua khó, nhưng hấn lại không làm được.

Xe của hấn vọt thẳng tới sườn núi, đụng hư hàng rào, nửa thân xe treo lủng lẳng ra ngoài sườn núi!

“A!!!” Bạn gái hấn kinh hoàng hét chói tai, sắc mặt bị dọa sợ tái mét.

Xe kẹt ở vách núi, lung la lung lay, tay đua kia cũng hung hăng đạp phanh, khổng chế không để xe di chuyển nữa.

Mà Hoắc Lâm, người gây ra chuyện này chỉ lạnh lùng liếc kính chiếu hậu nhìn chiếc xe kia một chút, sau đó đạp chân ga chạy về đích.

Nam Từ không quay đầu nhìn chiếc xe bị treo bên vách núi, nhưng lại không cảm thấy gì.

Mặc dù cô không biết nhiều về đua xe, nhưng cũng hiểu rõ vừa nãy nếu như không phải Hoắc Lâm cứng tay lái, phản ứng kịp thời, thì có thể người gặp nguy hiểm chính là bọn họ.

Cô thông cảm cho kẻ yếu, chứ không thông cảm cho người muốn hại mình.

Không ngoài ý muốn, Hoắc Lâm là người về đích đầu tiên, vững vàng giữ chức quán quân.

Những người trên khán đài lúc này trông thấy xe của anh đều lập tức gào thét ầm ĩ.

Hoắc Lâm không xuống xe, anh tháo dây an toàn, trầm mặc nhìn Nam Từ.

Anh chưa từng có suy nghĩ sợ hãi, khi anh làm bất cứ chuyện gì, cho dù là nguy hiểm đến mức nào anh cũng chưa bao giờ cảm thấy hối hận.

Anh thích cảm giác kích thích mà nguy hiểm mang lại, thích hưởng thụ loại khoái cảm kia, cho nên lúc chấp nhận khiêu chiến, thì anh cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Cho tới bây giờ anh chưa bao giờ sợ chết, nhưng chính khoảnh khắc này anh lại cảm thấy sợ.

Nghĩ tới đây, anh nhìn Nam Từ, trong ánh mắt đều là vẻ thâm trầm.

Trong xe cực kỳ im lặng, không phải âm thanh, mà là bầu không khí.

Da đầu Nam Từ tê rần một hồi, cho nên lúc này có chút chưa hoàn hồn.

Cô cẩn thận nhìn thoáng qua Hoắc Lâm, còn anh thì đang nhìn cô không nhúc nhích, ánh mắt của anh có tia khác thường, trong lòng cô hơi sợ hãi, không biết anh lại định làm gì cô.

Một lúc lâu sau, Hoắc Lâm mới đổi sắc mặt, đưa tay tháo dây an toàn cho Nam Từ, sau đó nắm chặt lấy tay cô.

“Sao tay lại lạnh vậy? Em sợ sao?”

Hai tay của Nam Từ lạnh như một tảng băng, Hoắc Lâm vừa cầm đã nhúu mảy.

Bình thường thì Nam Từ sẽ một mực nói dối để phủ nhận, nhưng lúc này lại rất khó nói dối.

Cho nên cô gật gật đầu, nói: “Có một chút.”

Hoắc Lâm giờ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô.

“Yên tâm, sau này tôi sẽ không dẫn em đi làm mấy chuyện này nữa.”

Trước kia anh cực kỳ đam mê sự nguy hiểm, vì anh cũng không lưu luyến gì với thế gian này.

Anh không sợ mất đi, không sợ chết.

Nhưng lúc này trái tim anh như vừa trải qua thập tử nhất sinh, cho nên anh có chút hồi hận.

Hối hận vì đã mang cô đến đây, hối hận vì để cô phải mạo hiểm.

Cũng chính giây phút đó, anh bỗng nhiên hiểu ra Nam Từ vô tình càng ngày càng trở thành người quan trọng nhất cuộc đời anh.

Quan trọng đến nỗi có thể dễ dàng phá vỡ thói quen của anh, khiến anh phải bắt đầu sợ nguy hiểm, sợ phải chết.

Có lẽ nên nói là anh sợ cô gặp nguy hiểm, sợ mất cô.

~

Lúc Chu Khởi chạy đến, bước chân cực kỳ vội vã.

Lúc đó anh ta đang chờ ở vạch đích, chỉ nghe có tin tức truyền tới nói người chạy bám theo sát Hoắc Lâm cố ý đụng xe anh, xem chút nữa là xe Hoắc Lâm rớt xuống sườn núi rồi.

Chu Khởi bị dọa đến mức đổ mồ hôi lạnh khắp lưng.

Mặc dù lúc nào Chu Khởi cũng cực kỳ thoải mái khi có tranh tài, vì anh ta có lòng tin với Hoắc Lâm, biết anh có thể giải quyết vấn đề gì.

Ngoại trừ lần này, còn trước đó Hoắc Lâm chưa bao giờ khiến bọn họ thất vọng.

Nhưng sau khi Chu Khởi thấy xe Hoắc Lâm yên ổn về đích, lại thấy hai người bọn họ không bị thương nên cảm xúc mới dần bình tĩnh trở lại.

Anh ta gõ gõ cửa sổ xe, cũng không để ý người bên trong có phản ứng gì, nói thẳng: “Lát nữa rồi dính với nhau, bây giờ phải đi lãnh thưởng.”

Hoắc Lâm thật ra không quan tâm đến cúp hay giải thưởng, tất cả những lần nhận giải trước đó đều do anh dặn dò Chu Khởi kêu người lấy giúp anh. Ngày hôm nay Chu Khởi sở dĩ nói với Nam Từ câu đó chỉ là muốn trêu chọc cô thôi.

Nhưng mà...

“Muốn đi lãnh thưởng không?” Anh hỏi Nam Từ.

Nam Từ ngẩn người, không hiểu rõ ý của anh, chẳng lẽ anh để cho cô quyết định có đi lãnh thưởng hay không?

Nghĩ nghĩ, cô nói: “Đua xe nguy hiểm như vậy, không đi nhận thưởng thì chẳng phải phí quá sao?”

Hoắc Lâm nghe thấy cô nói thì bật cười.

Xác thật là rất nguy hiểm, nhưng phần thưởng cũng không chỉ là những thứ đồ trưng bày lạnh băng kia.

Nghĩ tới đây, anh cong môi nói với cô: “Được, không nên phí phạm.”

~

Phần thưởng lần này ngoại trừ cúp, còn chuẩn bị một chiếc xe thể thao phiên bản giới hạn, và một sợi dây chuyền kim cương giá trị cả bạc triệu.

Tạo hình dây chuyền như một chiếc chìa khóa, phía trên khảm đầy kim cương xa hoa rực rỡ, không những cực kỳ xinh đẹp mà còn rất sang trọng.

Dưới khán đài có rất nhiều các cô gái, thậm chí bạn gái của những tay đua khác cũng đã sớm thèm khát sợi dây chuyền. Cho nên lúc này trông thấy người khác giành được cũng ít nhiều có chút ghen ghét.

Đây là lần đầu tiên Hoắc Lâm dùng thân phận tay đua DK xuất hiện nhận thưởng trên sân khấu.

Cho nên mọi người dưới khán đài lập tức huyết sáo la hét hoan hô.

Lúc này có vẻ như anh không cảm nhận được bầu không khí xung quanh, ánh mắt anh không thay đổi, một mực chỉnh sửa khẩu trang của mình và Nam Từ che đây kín đáo, sau đó trực tiếp nắm tay cô, vững vàng bước lên sân khấu nhận phần thưởng.

Anh không thèm nhìn đến chiếc xe thể thao phiên bản giới hạn kia, mà anh trực tiếp lấy hộp đựng sợi dây chuyền kim cương, mở hộp, lấy dây chuyền ra.

Kim cương lấp lánh tỏa sáng dưới ánh đèn, anh cầm sợi dây chuyền, trực tiếp vén tóc Nam Từ qua, sau đó đeo sợi dây chuyền quanh cái cổ trắng nõn của cô.

Anh thâm trầm nhìn cô, sau đó trực tiếp quay lưng lại, dùng cả cơ thể cao lớn che cô lại.

Phía sau lưng anh là tiếng reo hò ầm ĩ, Nam Từ thấy Hoắc Lâm dần dần cúi đầu xuống, kéo khẩu trang của hai người xuống, dùng hai tay nâng mặt cô lên.

Tiếp đó, anh hôn cô một cái thật sâu.

Đại khái chỉ hai giây rồi anh tách ra.

Sau đó anh dựa lên trán cô, ánh mắt đan xen một chỗ với cô.

“Tôi dùng mạng đổi lấy phần thưởng, em thích không?”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Editor: Trà Đá.

Ngày hôm đó, sau khi cuộc tranh tài kết thúc, Hoắc Lâm cũng không đưa Nam Từ về nhà họ Nam, mà dẫn cô đến một khu nghỉ dưỡng trong núi.

Chỉ là chuyện này nằm ngoài ý muốn của Nam Từ, dù sao hôm nay cũng là đêm ba mươi, cô và Hoắc Lâm cũng có xung đột với nhà họ Nam, cho nên nếu có ở nhà đón năm mới thì cũng không vui vẻ.

Nhưng bạn bè của Hoắc Lâm... Lại tụ tập ở khu nghỉ dưỡng này khá đông.

Lúc này bọn họ đang tụ tập trong căn nhà gỗ, quay quần vui vẻ trước lò sưởi.

Sau lưng bọn họ có đầu bếp đang nướng đồ ăn, bên trong góc phòng đặt mấy thùng bia, mấy người đàn ông trong phòng ai ai cũng cầm trên tay một lon bia, bao gồm cả Hoắc Lâm.

Nam Từ lặng lẽ đánh giá anh một chút, cô luôn cảm thấy ngày hôm nay anh hoàn toàn khác xa với ngày thường.

Trước kia, trong đầu cô anh luôn là người lạnh lùng bí ẩn, lật tay thành mây, trở tay thành mưa, nắm trong tay quyền sinh sát, dựa theo tâm tình mà có thể tha mạng hoặc giết chết đối phương.

Còn anh ở hiện tại lại hoàn toàn trái ngược với ấn tượng của cô.

Anh uống bia, nói chuyện phiếm với bạn bè, anh cũng không phải chỉ uống mỗi rượu vang, mà anh cũng không khoác lên bộ âu phục nghiêm túc như thường ngày...

Loại tương phản này khiến Nam Từ sinh ra ảo giác, cô luôn cảm thấy anh giống một người bình thường, chỉ ít không còn vẻ đáng sợ nữa.

Đường Uyển cầm đĩa xiên gà nướng ngồi trước mặt Nam Từ, đưa cho cô một xiên.

“Cảm ơn.” Nam Từ nói với Đường Uyển.

Đường Uyển không nói gì, bắt đầu ăn xiên gà nướng.

Nam Từ lại nhìn nhìn bên kia, vẫn không nhận được, hỏi Đường Uyển: “Bọn họ... Không về nhà ăn tết sao?”

“Vì tới đây chơi với tổng giám đốc Hoắc đó.” Đường Uyển nói, “Chị cũng chỉ nghe Trần Tiến nói, mọi năm chị đều ở nhà ăn tết, hôm nay chơi đùa trễ quá, trời cũng tối rồi, nên chị cũng lười về nhà.”

Trong lòng Nam Từ cảm thấy quả nhiên suy đoán của cô là đúng, xem ra những người kia thật sự tới đây vì Hoắc Lâm.

Chẳng hiểu sao cô lại cảm thấy Hoắc Lâm vẫn còn may mắn...

Chỉ ít anh còn bạn bè thân thiết đến đây vì anh.

Đường Uyên nhìn nét mặt Nam Từ, còn tưởng rằng Nam Từ ngạc nhiên khi thấy mấy người kia ở đây vì Hoắc Lâm, nên chủ động nói: “Em có cảm thấy tổng giám đốc Hoắc nhà em hôm nay hơi khác không? Không giống như ngày thường?”

Nam Từ nghe thấy mấy chữ “Tổng giám đốc Hoắc nhà em”, đột nhiên giật mình, đáy lòng dâng lên một cảm giác khó tả, nhưng ngoài miệng vẫn phủ nhận, nói với Đường Uyên: “Chị đừng nói bậy, anh ấy không phải của em.”

Dừng một chút, cô lại bổ sung: “Mà đúng là hôm nay em thấy anh ấy có chút khác khác.”

Đường Uyên vẫn duy trì dáng vẻ lạnh lùng, liếc Nam từ một chút: “Thật ra chị cũng tò mò, rốt cuộc là em dùng cách gì mà thu phục được tổng giám đốc Hoắc vậy?”

Nói đến đây, Đường Uyên làm như nhớ ra gì đó, bỗng nhiên xích lại gần Nam Từ.

“Có phương pháp gì đặc biệt không, dạy chị một ít chiêu đi, gần đây chị cũng đang muốn theo đuổi một người.”

Lúc ấy Nam Từ đang uống đồ uống, nghe xong lời này xém chút nữa phun hết nước ra ngoài.

Gương mặt cô đỏ bừng, cô ho mấy lần mới hết nghẹn.

Đường Uyên vỗ vỗ lưng cho Nam Từ, lông mày hơi nhíu: “Sao vậy? Bộ nghe chị theo đuổi đàn ông bất ngờ lắm sao?”

Nam Từ vội vàng lắc đầu: “Không phải, không phải cái này, mà là...”

Chỉ là câu hỏi này quá sức bất ngờ đối với cô! Chẳng lẽ trông cô có kinh nghiệm về mấy chuyện này sao?

Đường Uyên có vẻ như nhìn ra Nam Từ không biết gì, chớp chớp mắt: “Tổng giám đốc Hoắc khó khăn như vậy mà còn bị em thu phục, làm chị còn tưởng em có phương pháp gì hay ho lắm.”

“Không có.” Nam Từ ngừng lại, nghĩ nghĩ, còn nói: “Anh... Anh ấy chắc không có cảm giác đặc biệt gì với em đâu, em nghĩ chỉ là cảm giác nhất thời của anh ấy thôi.”

Đường Uyên lơ đãng nhìn qua bên kia một cái, sau đó nhìn Nam Từ: “Chị cảm thấy anh ta hoàn toàn nghiêm túc với em đó.”

Ánh mắt là thứ không thể ngụy trang được.

Lúc Hoắc Lâm nhìn Nam Từ, trong ánh mắt anh chứa đầy sự yêu thương và lòng ham muốn chiếm hữu cực cao, mà ấn tượng của Đường Uyên về Hoắc Lâm chỉ là một người với dáng vẻ nhìn rất thân thiện, nhưng thực tế bên trong xương tủy lại là một người cực kỳ lạnh lùng.

Cho nên chỉ khi anh nhìn Nam Từ mới lộ ra biểu hiện hoàn toàn khác với dáng vẻ ngày thường.

Nam Từ nghe Đường Uyên nói xong, hơi sững sốt một chút.

Cô vô ý liếc mắt nhìn sang phía Hoắc Lâm, kết quả anh cũng đang nhìn cô say đắm.

Anh đã uống khá nhiều bia, lúc này có vẻ có chút hơi say, lúc nhìn cô, trên gương mặt anh còn mang theo một tia tà khí.

Nam Từ bị anh nhìn đến mức cảm giác nóng mặt, tìm tìm bốn phía, không tìm được đồ uống, cuối cùng đành phải mở lon bia, uống ừng ực mấy ngụm.

Đường Uyên nhìn nhìn tới lui bộ dáng của hai người, trong đầu có chút mắc cười.

Cô ta lại nghiêng đầu hỏi: “Em thật sự không có biện pháp gì khiến đàn ông thích sao?”

Nam Từ nghe xong, mặt càng đỏ hơn: “Khụ... Em cảm thấy mấy chuyện này nên tùy duyên chị ạ.”

Đường Uyên nhướn mày: “Không tùy duyên được, người này cực kỳ hoàn hảo luôn.”

Nói xong, cô ta lấy di động ra, mở một tấm hình cho Nam Từ nhìn.

“Có phải nhìn đẹp trai hơn mấy ông trong phòng này không?”

Đường Uyên chỉ chỉ về phía mấy người đàn ông đang tụ tập ở kia.

Cô xích lại nhìn hình, trong tấm hình chính là một người đàn ông với vóc người cao gầy, chân rất dài, cơ thể hơi tựa vào thân xe đưa ở bên cạnh, hút thuốc.

Anh ta hơi cúi đầu, cho nên căn bản không nhìn thấy rõ mặt, nhưng Nam Từ không biết đánh giá thế nào, chỉ có thể nói qua loa: “Quả thật là rất soái.”

Đường Uyên xích lại gần Nam Từ một chút, giọng nói hơi nhỏ một chút.

“Nói thật đi, có phải người này trông còn soái hơn tổng giám đốc Hoắc nhà em không?”

Nam Từ tự động không để ý đến câu “Nhà em” kia nữa, sau đó nghĩ nghĩ, cảm giác người đàn ông trong tấm hình hoàn toàn không nhìn rõ mặt, cũng không biết so sánh như thế nào.

Nhưng dù sao đây cũng là người Đường Uyên thích, nên cô cũng không tiện nói, chỉ có thoáng gật đầu: “Ừ, soái hơn.”

Bỗng nhiên, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười khê.

“Thì ra cô bé nhà tôi thích dạng này sao.”

Giọng điệu thân thiện, có vẻ như còn mang theo ý cười, nhưng Nam Từ lại nghe ra được mùi nguy hiểm.

“...”

Nam Từ ngẩng đầu, vừa vặn đối mắt với Hoắc Lâm.

Anh cười cười, nhìn bộ dáng rất tùy ý, Nam Từ hoàn toàn không đoán ra được lúc này anh có giận hay không.

“Hoắc...” Cô định gọi là Hoắc tiên sinh, nhưng nghĩ lại lúc trước anh nói, nhưng cô lại không quen gọi thẳng tên anh, nên chỉ nói: “A, nói chuyện phiếm xong rồi sao?”

Hoắc Lâm không trả lời cô, anh chỉ đưa tay ra, ý bảo cô đứng lên đi với anh.

Nam Từ nghĩ tới anh vừa nghe được câu chuyện, cảm thấy cực kỳ bất an, không muốn ra ngoài một mình với anh.

Nhưng cự tuyệt anh là chuyện không thể được, dùng một chút, cô chỉ có thể đặt tay mình vào lòng bàn tay anh.

Hoắc Lâm không trực tiếp kéo cô đi, mà anh đợi sau khi cô đứng dậy rồi, anh trực tiếp cúi người, dùng một tay bế cô lên.

Cái mông nhỏ của Nam Từ ngồi trên cánh tay Hoắc Lâm, hai chân lơ lửng trên không, cô bị dọa sợ đến mức theo phản xạ vươn tay ôm cổ anh.

Sự chủ động của cô đương nhiên khiến Hoắc Lâm hài lòng, nụ cười trên mặt anh càng ngày càng đậm.

“Ôm sát vào.”

Nói xong, anh bế cô đi ra ngoài.

Trần Tiến đã một mực nhìn Hoắc Lâm từ lúc anh đứng dậy, bây giờ lại nhìn thấy anh ôm ôm bế bế cô gái nhỏ kia, thật sự khiến anh ta không biết nói gì.

Sau khi xác định bọn họ ra ngoài rồi, Trần Tiến mới dám mở miệng lẩm bẩm

“Hoắc tam thật sự là... Haiza, tự nhiên tớ nhớ cái dáng vẻ lúc chưa yêu của cậu ta quá.”

Chu Khởi nhấp một ngụm bia, dáng vẻ rất thả lỏng, hững hờ nói: “Cậu ấy biến thành người bình thường không tốt hơn sao? Tớ cảm thấy bộ dáng của cậu ấy bây giờ mới là tốt nhất.”

Trần Tiến nghĩ nghĩ, cảm thấy cái này có lý.

Thẩm Mộ Ngan vẫn một mực trầm ngâm ngồi một bên từ lúc đầu, sau khi thấy Hoắc Lâm đi ra, anh ta cũng đứng dậy cầm áo khoác chuẩn bị rời đi.

Trần Tiến có chút ngạc nhiên: “Trễ vậy rồi cậu còn đi đâu?”

“Đi đón người.”

Trần Tiến nhúm mày: “Cuối cùng cũng theo đuổi được bảo bối nhiều năm qua của cậu rồi à?”

Thẩm Mộ Ngan nhìn anh ta: “Không có cuối cùng, mà cô ấy đã là của tớ từ lúc bắt đầu rồi.”

Trần Tiến: “...”

Sau khi Thảm Mộ Ngạn đi, Trần Tiến co quắp trên ghế salon, cảm thán: “Hai người bọn mình gieo nghiệp gì mà phải làm bạn với hai con ác quỷ kia chứ.”

Chu Khởi nghe Trần Tiến nói, chỉ hờ hững cười cười: “Tớ cảm thấy tốt mà.”

~

Hoắc Lâm tìm nhân viên dựng lên một đồng lửa, khu nghỉ dưỡng ở sâu trong núi nên gió lạnh thấu xương, nhưng lúc này được sưởi ấm, nên cực kỳ ấm áp.

Nhất là... Hoắc Lâm mặc áo khoác, còn quần cô lại trong lòng ngực anh.

Bốn phía cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng vang “Đôm đốp” phát ra từ đồng lửa, lâu lâu ngẫu nhiên có tiếng gió xẹt qua bên tai, trừ những cái đó ra thì chỉ còn tiếng hít thở của cô và Hoắc Lâm.

Cũng không biết có phải vì Nam Từ mới uống bia hay không, mà cô cảm giác đầu óc có chút choáng váng, thân thể mềm nhũn, không còn sức lực, cô chỉ có thể dựa vào trong ngực Hoắc Lâm, mặc cho anh ôm.

“Hôm nay vui không?”

Giọng nói của anh vang trên đỉnh đầu cô, mang theo sự quyến rũ hơn ngày thường, chấn động đến nỗi khiến màng nhĩ cô hơi tê tê.

Nam Từ phản ứng hơi chậm một chút, nghĩ nghĩ, gật gật đầu.

Ăn tết mà không cần đối mặt với những người nhà họ Nam, anh còn vì cô mà phải ra mặt, sau đó còn đua xe tranh tài, giành được phần thưởng, buổi tối còn quay quần vui vẻ trong khu nghỉ dưỡng.

Có thể nói, hôm nay là ngày Nam Từ vui vẻ nhất từ khi đặt chân lên thành phố này.

Cho nên cô gật đầu, không phải nói dối, không lừa gạt, mà thật sự xuất phát từ nội tâm cô.

“Lúc nãy ở đường đua, em có cảm giác gì khi nhìn thấy những tay đua khác?” Hoắc Lâm lại hỏi.

Nam Từ nháy nháy mắt, không rõ anh hỏi câu này có ý gì, cho nên cô không trả lời.

Anh thúc giục: “Sao?”

Cô không còn cách nào khác, chỉ có thể nói: “Không có cảm giác gì cả.”

Cô ngừng lại, sau đó bổ sung: “Chỉ cảm thấy anh lợi hại hơn bọn họ rất nhiều.”

Hoắc Lâm cười khẽ một tiếng: “Nếu như có người lợi hại hơn tôi thì sao? Cỡ như người mà Đường Uyển thích, X đó.”

Nam Từ ngẩn ngơ, nghiêng cái đầu nhỏ, cố gắng nhìn anh: “Người đó lợi hại hơn anh sao?”

“Ừ, không chỉ lợi hại hơn tôi, mà còn trẻ tuổi hơn tôi, đáng đáp cũng không tẻ.” Hoắc Lâm tựa lên trán cô, hô hấp của hai người quấn quýt ở một chỗ, mang theo mùi men, “Em thích kiểu đó hả?”

Nam Từ vốn đang có chút choáng váng vì men bia, lúc này Hoắc Lâm xích lại gần thế này, nghe mùi hơi thở anh, cảm giác đầu óc càng lúc càng mơ hồ.

Cho nên cô hoàn toàn không ý thức được vấn đề nguy hiểm cỡ nào, nói thẳng lời trong lòng: “Tôi chưa gặp mặt anh ta, đáng đáp đẹp trai hay không thì không biết... Nhưng mà tôi sẽ không thích anh ta đâu, vì Đường Uyển thích anh ta mà.”

“Vậy lúc nãy sao em nói cậu ta đẹp trai?” Giọng Hoắc Lâm nhàn nhạt.

“Anh... Anh ghen hả?”

Tư thế Hoắc Lâm không thay đổi, vẫn tựa lên trán cô, lúc mở miệng giống như mang theo chút than thở.

“Không, tôi nổi điên.”

Anh thân mật nhẹ cọ xát chóp mũi cô: “Nổi điên vì em.”

“Vì vậy, em không được thích người khác, mà có thích cũng không thể làm gì được đâu.”

Nếu không thì anh cũng không biết mình sẽ làm ra những chuyện gì vì sự điên tình của anh.

Chương 41

Editor: Trà Đá.

Nam Từ kinh ngạc nhìn Hoắc Lâm, đầu óc có chút choáng váng.

Cô còn đang suy nghĩ không biết nên trả lời anh thế nào, lúc này, ở nơi xa bỗng truyền đến tiếng nổ vang, tiếp đó, bầu trời đêm được nhuộm đầy pháo hoa.

Nam Từ quay đầu lại nhìn.

Trước kia ở nhà cũ, cô chỉ thấy pháo hoa qua tivi, nhưng hôm nay được nhìn thấy tận mắt, mới biết được cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Pháo hoa làm sáng rực cả bầu trời đêm. Có nhiều hình dạng Nam Từ chưa bao giờ thấy.

Hai mắt đen nhánh của cô mở to hết cỡ, lại thêm gò má hơi ửng đỏ vì men say, cả người nhìn trông cực mê người.

Cô vui mình trong ngực Hoắc Lâm, xem pháo hoa không chớp mắt.

Lúc này, trên không trung bỗng nhiên nổ ra pháo hoa chữ cái, lại xuất hiện một cái nữa...

Nam Từ cực kỳ hưng phấn, cô theo bản năng kéo kéo ống tay áo của anh, nhỏ giọng nói: “Chữ kia! Anh mau nhìn đi, chữ đó!”

Cô thuận miệng đọc lên: “Bảo. Bối. Năm Mới. Vui...”

Lúc cô vừa đọc đến chữ “Vui”, Nam Từ bỗng nhiên ý thức được, sự xấu hổ tràn ngập khắp cơ thể cô.

Hoắc Lâm khẽ cười một tiếng, sau đó giọng nói mê hoặc lòng người của anh vang lên.

“Bảo bối, năm mới vui về.”

“...” Nam Từ kinh ngạc, không dám quay đầu nhìn anh, cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể tiếp tục xem pháo hoa không nhúc nhích.

Hoắc Lâm cũng không thêm để ý, anh cúi đầu nhẹ găm nhắm cái vành tai mềm mại của cô, môi mông thoáng dùng sức.

Tiếp đó, anh khẽ nói bên tai cô: “Không cầu nguyện sao? Tôi nghe trợ lý nói mấy cô gái rất thích cầu nguyện dưới bầu trời đầy pháo hoa.”

Nam Từ nghe xong, nhanh chóng nhắm mắt lại, hai tay vô thức chắp trước ngực.

Cô cảm thấy lúc này đầu óc mình rối bời, cái gì mà cầu với chả nguyện, cô chỉ là muốn che giấu đi sự hoảng hốt trong lòng mà thôi.

Nhưng không ngờ lúc cô nhắm mắt, thì các giác quan bắt đầu nhạy cảm hơn.

Cô tựa hồ có thể nghe tiếng gió bên tai, tiếng pháo hoa nổ vang trên đỉnh đầu, tiếng “Đôm đốp” phát ra từ ngọn lửa...

Còn có, tiếng hít thở nặng nề của anh khiến người ta không thể sao lãng.

Thậm chí cô cảm thấy sự tồn tại của anh còn mãnh liệt hơn hết thảy những thứ chung quanh cộng lại.

Đại khái qua hơn một phút, Nam Từ vẫn chưa mở mắt ra.

Hoắc Lâm cảm thấy buồn cười, sau khi thấy tay cô có chút lạnh, anh lại giữ tay cô trong lòng bàn tay mình.

“Cầu nguyện cái gì vậy? Lâu vậy mà chưa xong sao.”

Nam Từ mím môi, cô không biết nói gì nên không lên tiếng.

Anh bóp bóp tay cô: “Sao?”

Nam Từ hết cách, chỉ có thể viện đại một lý do: “Tôi hy vọng tháng sáu năm sau thi đậu vào trường đại học tốt.”

Hoắc Lâm nhíu mày, giọng điệu hồ hững: “Không cầu nguyện gì về mối quan hệ với tôi sau này sao?”

Nam Từ sừng sốt một chút: “Hà? Là sao?”

“Em có năng lực, mấy chuyện đó đối với tôi chỉ là chuyện nhỏ.”

“Em có tôi thì sẽ tiết kiệm được phần lớn tâm nguyện.”

“Những thứ người khác mong mà không được, thì tôi đều có thể giúp em thực hiện.”

Nói xong, anh khẽ hôn lên mái tóc cô.

“Nên chuyện em cần làm chính là mau thích tôi, yêu tôi, sau đó không được rời xa tôi.”

~

Lúc pháo hoa vừa kết thúc, cũng đã hơn 12 giờ, năm cũ đã qua, năm mới lại đến.

Nam Từ không thể nói rõ trong lòng có cảm giác gì, cô luôn cảm thấy ngực cũng mềm nhũn, khó chịu.

Hoắc Lâm không đưa cô về chỗ đám người kia, mà trực tiếp bế cô về phòng.

Căn phòng của bọn họ cũng là nhà gỗ, rất lớn, trong phòng trang trí rất đặc biệt, lò sưởi được bật rất ấm, vừa đẩy cửa ra thì có một luồng khí ấm đập vào mặt.

Chính giữa căn phòng có một cái giường lớn, trên trần nhà có một cái cửa kính, lúc này nếu nằm trên giường nhìn lên có thể thấy bầu trời đầy sao.

Nhưng Nam Từ làm gì có tâm tư thưởng thức, từ lúc vào phòng cô đã bắt đầu lúng túng, đang nghĩ không biết có nên nói với Hoắc Lâm là cô muốn có phòng riêng hay không.

Mặc dù đòi hỏi như vậy có kỳ quặc, vì trước đó cô đã “Cùng giường chung gối” với anh hai lần, nhưng nói thế nào thì tình huống lúc đó không giống bây giờ.

Lúc đó không ai biết cô đi đến nhà Hoắc Lâm, mỗi lần đi cô đều lén lút rời khỏi nhà họ Nam. Bây giờ không giống vậy, nhà họ Nam biết cô bị Hoắc Lâm dẫn đi, mà bọn họ lại ôn ào đồng ý đến khu nghỉ dưỡng này, cô tin tưởng bạn bè của anh sẽ không nói lung tung, nhưng trong khu này đâu chỉ có bọn họ.

Không biết chừng sau đêm nay sẽ có những lời đồn đại không hay.

Cô không sợ những cái khác, mà chỉ sợ phiền phức.

Mà nhà họ Nam còn có hai mẹ con Nam Châu, cô lại không thể không quay về nhà họ Nam... Cô được đón năm mới cùng với Hoắc Lâm đã đặc biệt rồi, nếu như lại truyền ra ngoài chuyện Nam nhị tiểu thư và Hoắc tam thiếu ngủ cùng một phòng, không chừng lúc về nhà bị chằm chọc không ít.

Nghĩ tới đây, cô quay đầu lại, nói với Hoắc Lâm: “Tôi... Tôi có thể ở một phòng khác được không?”

Hoắc Lâm không nghĩ cô sẽ nói cái này, anh nhìn chăm chú cô một lát, nói: “Ở chỗ này một đêm hết một trăm ngàn.”

Một trăm ngàn! Nam Từ nghĩ nghĩ về số tiền còn dư lại trong thẻ ngân hàng... Cảm thấy đau lòng, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng nói: “Cũng được, tôi có mang tiền.”

“Không phải chỉ có tiền là đủ, mà nhất định phải có thẻ hội viên VIP mới được.”

“...”

Sắc mặt anh nhàn nhạt nhìn cô: “Em có sao?”

“...” Nam Từ nhỏ giọng lầu bầu: “Chẳng phải là anh có sao?”

Hoắc Lâm cười cười: “Em nghĩ là tôi sẽ đưa em dùng sao?”

Nam Từ không biết lá gan của mình tới đâu, lại nhỏ giọng nói: “Không phải lúc này còn nói... Sẽ thỏa mãn tất cả nguyện vọng của tôi sao?”

Anh nhìn bộ dáng nhỏ bé của cô, đáy mắt cười đậm hơn.

“Tôi có nói là sẽ thỏa mãn tất cả nguyện vọng của em, nhưng ở trong đó không bao gồm chuyện em muốn rời khỏi tôi.”

Nói xong, anh xoa xoa đầu cô: “Đi tắm trước đi, tôi gọi nhân viên mang đồ ngủ mới tới cho em.”

Nam Từ còn có chút do dự, không động đây.

“Yên tâm, người ở đây không dám nhiều chuyện đâu.” Hoắc Lâm nói, “Khu nghỉ dưỡng này của Thẩm Mộ Ngạn, người dưới tay cậu ấy kín miệng lắm.”

Nam Từ nghe thấy ba chữ “Thẩm Mộ Ngạn”, cẩn thận suy nghĩ. Những người đàn ông xuất hiện bên cạnh Hoắc Lâm cũng chỉ có Chu Khởi, Trần Tiến, còn có một người đàn ông lạ mặt kia.

“Là cái người ngồi trong góc im lặng không nói chuyện hả?”

Sắc mặt Hoắc Lâm trầm xuống, vươn tay nắm cằm cô.

“Quan sát tỉ mỉ nhì. Sao? Có hứng thú với cậu ta à?”

“...” Nam Từ rất bất đắc dĩ, “Mọi người trò chuyện vui vẻ như vậy, mà chỉ có một mình anh ta không nói chuyện, thì không phải cũng dễ nhận ra sao.”

Nhưng sự giải thích của cô cũng không khiến Hoắc Lâm hài lòng, anh còn nói: “Vậy nên em muốn nhìn người đàn ông khác?”

“...” Lần này Nam Từ không biết nên nói cái gì, nghĩ nghĩ, uất ức nhìn anh, “Vậy lần sau không nhìn nữa là được chứ gì.”

Hoắc Lâm cười cười: “Không được nhìn người đàn ông khác khiến em cảm thấy oan ức lắm sao?”

Biểu lộ của anh lúc này giống như thường ngày, có chút đáng sợ, nhưng không biết sao Nam Từ lại không thấy sợ anh.

Cho nên dù anh có bày ra bộ dáng này, cô vẫn nhỏ giọng lầm bầm: “Anh quá đáng lắm, trước đó anh còn cho tôi thời gian nửa năm... Bây giờ chúng ta còn chưa rõ là quan hệ gì, mà tôi làm cái gì anh cũng không cho.”

Hoắc Lâm nghe vậy, nhú mày lại.

“Vậy chi bằng đêm nay chúng ta xác nhận mối quan hệ đi?”

Nói xong, anh còn cố ý vuốt ve đôi môi kiều non của cô, ánh mắt càng ngày càng sâu.

Lần này Nam Từ có chút bị hù dọa, sợ anh thật sự làm gì đó với cô, vội vàng lùi về sau một bước.

“Tôi... Tôi đi tắm trước!”

Hoắc Lâm cũng không làm khó cô, lời vừa rồi cũng chỉ hù dọa cô mà thôi.

Cô còn nhỏ, bây giờ lại mới bắt đầu nên anh không nỡ.

Thế nhưng suy nghĩ này vẹn vẹn được mười phút thì lập tức bị sụp đổ.

Lúc Nam Từ đang tắm, anh ra ngoài tìm nhân viên chuẩn bị quần áo ngủ cho cô. Lúc quay về phòng đã nghe tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm.

Ánh mắt anh thoáng xẹt qua cửa phòng tắm, động tác lập tức ngừng lại.

Cửa phòng tắm làm bằng chất liệu thủy tinh đặc biệt, nhìn thì không có gì, nhưng đèn phòng tắm vừa bật, thì hình dáng người đứng trong phòng tắm mờ hồ xuất hiện.

Cho nên vào lúc này, đường cong trên người Nam Từ hoàn toàn lộ ra trước mắt Hoắc Lâm, mà cô thì lại không biết gì.

Yết hầu Hoắc Lâm khẽ lặn một chút, mắt sắc nhìn sâu nửa ngày, cuối cùng anh đặt quần áo của cô bên ngoài phòng tắm, còn anh thì quay người đi ra ngoài.

Lúc Nam Từ tắm xong, phát hiện Hoắc Lâm không ở trong phòng.

Cô có hơi bất ngờ, nhưng cũng ôm một tia hy vọng, nghĩ thầm không biết có phải anh bỗng nhiên suy nghĩ lại nên để cô ở riêng một phòng không?

Nhưng hy vọng này chưa được bao lâu thì bị dập tắt, Hoắc Lâm đi vào phòng.

Anh có vẻ cũng mới tắm xong, mắt kính đã được tháo xuống, tóc ướt sũng, trên trán có mấy sợi tóc còn đang ướt.

Anh mặc áo ngủ màu trắng của khu nghỉ dưỡng, vạt áo hơi mở, nên lồng ngực rắn chắc của anh thoát ẩn thoát hiện dưới lớp áo.

Nam Từ không dám nhìn thêm nữa, cô vội vàng thu lại ánh mắt.

Hoắc Lâm đi đến chỗ cô, anh ngồi xuống bên cạnh cô cực kỳ tự nhiên, sau đó bế cô ngồi lên đùi mình.

Nam Từ cảm giác có một luồng khí lạnh vây quanh người mình, cô vô ý run rẩy một cái.

“Anh... Sao người anh lại lạnh vậy?”

Hoắc Lâm lơ đãng nói: “Vì tôi tắm nước lạnh.”

Nam Từ kinh ngạc, trời mùa đông lạnh lẽo như vậy mà đi tắm nước lạnh?

Anh cũng không để ý đến ánh nhìn kinh ngạc của cô, khuôn mặt tuấn tú chôn chặt ở cổ cô, nhẹ nhàng hít một hơi.

“Mùi sữa tắm ở đây hợp với em quá.”

Nam Từ bị cái loại thân mật này khiến cô có chút lúng túng, cô vô ý thức nói: “Vậy sao?”

“Ừ, rất ngọt.”

“...” Hơi thở của anh khiến Nam Từ có chút ngửa, nhưng cô lại không dám tránh, chỉ có thể khó khăn chịu đựng.

Cũng may có người đến gõ cửa, xem như cô tạm thời được cứu.

Hoắc Lâm ngồi thẳng dậy, ôm cô, lên tiếng: “Mời vào.”

Người tiến vào chính là nhân viên ở khu nghỉ dưỡng, cô ta bưng một ly sữa bò nóng hổi đến gần.

“Tổng giám đốc Hoắc, sữa bò ngài đặt đây ạ.”

Hoắc Lâm chỉ thản nhiên gật đầu, đưa tay nhận lấy.

“Còn cần gì nữa không ạ?” Nhân viên phục vụ hỏi.

“Không, cô ra ngoài đi.” Hoắc Lâm nói.

Sau khi nhân viên phục vụ rời đi, Hoắc Lâm đưa ly sữa bò tới miệng Nam Từ.

“Uống đi, cái này sẽ giúp em ngủ ngon.”

Nam Từ không có cách nào để từ chối, mà quả thật cô cũng có chút đói bụng, cho nên cô bắt đầu uống từng ngụm nhỏ.

Có lẽ chính cô cũng không biết, bộ dáng lúc này của cô rất đáng yêu, nếu như gắn thêm hai cái lỗ tai thỏ trên đầu cô thì cô cực kỳ trông giống con thỏ nhỏ.

Lúc uống gần hết ly, Nam Từ cảm thấy Hoắc Lâm cầm cái ly không đủ cao, nên cô vươn tay ra đặt lên mu bàn tay anh, dùng chút sức dốc cái ly lên cao.

Cho đến khi cô uống hết rồi, cô lập tức buông tay ra rất tự nhiên, giống như cô không ý thức được việc mình mới đụng vào tay anh.

Nhưng Hoắc Lâm cũng không quá để ý, anh cho loại chi tiết nhỏ này là chuyện đương nhiên.

Hiện tại Nam Từ đã là người của anh, nên những động tác theo bản năng kiểu này càng có nhiều thì càng tốt.

Sau khi uống sạch ly sữa bò, khóe miệng của cô còn lưu lại chút bọt sữa, Nam Từ hoàn toàn không nhận ra, mấy giây sau, thấy anh không động đậy, cô lắc lắc ống tay áo của anh.

“Đi ngủ được chưa?”

Hoắc Lâm nhìn chằm chằm khóe miệng còn dính chút sữa của cô: “Ngủ?”

Cô gật gật đầu: “Có chút buồn ngủ rồi.”

Dưới ánh đèn phòng mờ mờ, sự ngây thơ của cô càng bị phóng đại, cộng thêm khóe miệng cô còn dính chút sữa bò, khiến trái tim anh tan chảy.

Anh hơi khẽ cúi đầu, mút sạch vết sữa dính bên khóe miệng cô.

Bàn tay anh cũng chui vào áo ngủ cô, sờ bóp cái eo mềm mại của cô. Cả cơ thể anh mang theo sự chiếm hữu nồng đậm như một dòng điện truyền qua cả cơ thể.

Tiếp đó, anh lên tiếng, giọng nói mang theo sự trầm thấp và dễ nghe:

“Bảo bối, em phải mau mau yêu tôi đi.”

Nếu chỉ có nhìn cô mà không thể chiếm hữu cô, thì sớm muộn gì anh cũng phát điên lên mất.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Editor: Trà Đá.

Ngày hôm sau khi Nam Từ tỉnh ngủ, bên ngoài tuyết đang rơi.

Cô không đi ra ngoài, nhưng lại có thể nhìn thấy tuyết rơi nhờ cửa kính trên trần nhà.

Lúc ấy cô đang bị Hoắc Lâm ôm siết sao, một tay anh để cô gối đầu, còn một tay kia ôm eo cô.

Lò sưởi sát tường đang phát ra tiếng “Đôm đốp”, trên đỉnh đầu là những cánh hoa tuyết đang rơi, ánh nắng không gắt, nhất là có một chút tuyết mỏng đọng lên trên cửa kính, khiến ánh nắng xuyên vào phòng có chút êm dịu.

Đây là lần đầu tiên cô tỉnh dậy bên cạnh Hoắc Lâm, nhưng lại không có ý định rời giường ngay lập tức.

Có lẽ trong tiềm thức cô không dám đánh thức anh dậy.

Cô không dám, nhưng có người dám.

Lúc cô tỉnh lại chưa được bao lâu, thì có tiếng đập cửa vang lên.

Giọng nói của Trần Tiến truyền vào: “Hoắc tam, trưa rồi đó, mau dậy đi, dẫn cả Nam Từ đến suối nước nóng luôn nha.”

Nam Từ nghiêng đầu nhìn Hoắc Lâm, thấy anh không động dậy, nên cũng không dám lên tiếng.

Trần Tiến không nghe thấy động tĩnh bên trong, lại dùng sức gõ đập cửa hai cái.

“Nè có một mối như thế nào thì cũng nên dậy mau đi! Chẳng lẽ đêm hôm qua cậu bị con gái nhà người ta ép khô luôn rồi sao?”

Dù Nam Từ không hiểu lắm nhưng cũng biết lời này không tốt đẹp gì, cho nên cô lập tức đỏ mặt xấu hổ.

Lúc này Hoắc Lâm bỗng nhiên cảm lấy cái gối bên giường, không mở mắt, ném thẳng gối ra cửa.

“Cút.”

Giọng nói ngái ngủ của anh mang theo chút khàn đục, trầm thấp hơn bình thường rất nhiều.

Sau khi Trần Tiến nghe tiếng vang, cũng không quan tâm có phải mình bị mắng hay không, cười hi hi nói tiếp: “Nhanh chuẩn bị đi, mọi người tập trung hết rồi đó, chỉ còn thiếu hai người thôi.”

Sau khi Trần Tiến đi rồi, Hoắc Lâm ôm sát Nam Từ vào lòng, hai mắt vẫn nhắm nghiền, khuôn mặt tuấn tú chôn ở cổ cô, hít một hơi thật sâu.

“Năm sau nhất định ăn tết hai người chúng ta thôi, ở chung một chỗ với bọn họ phí phạm thời gian quá.” Hoắc Lâm buồn bực lên tiếng.

Nam Từ có chút ngẩn ra, năm sau... Đây coi như là kế hoạch tương lai của bọn họ sao?

Đáy lòng cô tràn ra một tia cảm xúc không nói nên lời, luôn cảm thấy có chút không thật, nhưng lại có chút để ý.

Nhưng nói như thế nào thì những người kia năm nào cũng tụ tập vì Hoắc Lâm, cô không muốn vì cô xuất hiện mà khiến anh không giống trước kia.

Cô nghĩ nghĩ, thế là nói: “Thật ra tôi cảm thấy bọn họ rất tốt với anh, cùng nhau vui chơi thì cũng đâu có sao.”

Nói xong lại cảm giác như mình quản nhiều quá, thế là tranh thủ bỏ sung: “Đương nhiên tôi chỉ nói vậy thôi, anh thấy đúng hay không thì tùy anh.”

Động tác của Hoắc Lâm rõ ràng hơi chậm lại, sau đó, anh cười cười hai tiếng:

“Cô bé của tôi nói gì thì chính là như vậy, nghe lời em”

“...” Nam Từ bị động tác và lời nói của anh có chút lúng túng, cô vận mình, “Vậy chúng ta rời giường nhé?”

“Không vội, ôm thêm chút nữa.”

Nam Từ cực kỳ ngượng ngùng, lúc này hai người chưa tỉnh ngủ hoặc chỉ có một mình cô tỉnh rồi thì dễ nói, nhưng bây giờ Hoắc Lâm cũng tỉnh ngủ rồi, lại nằm trên giường ôm ấp thân mật như vậy...

Nhìn thế nào vẫn có cảm giác là lạ.

Thế là cô lại vận người: “Tôi... Tôi có chút đói bụng.”

Không thể không nói, câu nói của cô rất có tác dụng, Hoắc Lâm nghe xong quả thật buông cô ra, rời giường, chuẩn bị quần áo cho cô.

Trần Tiến cũng không nói dối, lúc Nam Từ và Hoắc Lâm xuất hiện, thì đã thấy có một đám người ngồi chờ ở đó.

Không chỉ như vậy, hôm nay còn có một cô gái lạ mặt. cô gái này cực kỳ xinh đẹp, nét đẹp không giống Nam Từ và Đường Uyên, cô ta có một vẻ đẹp tinh nghịch, cùng với đôi mắt linh động bức người.

Cô ta ngồi bên cạnh Thẩm Mộ Ngan, đang lật lật quyển tạp chí, có vẻ chờ đợi có chút chán, quơ quơ hai cái chân mảnh khảnh, hỏi: “Còn phải đợi bao lâu nữa, nếu không thì cho em đi trước đi.”

“Không được, chuyện xảy ra ở suối nước nóng lần trước em quên rồi sao? Đã không muốn học bơi thì sau này cũng không được xuống nước.” Thẩm Mộ Ngan nói.

Cô gái kia bĩu môi, không nói gì nữa.

Lúc này Thẩm Mộ Ngan nhận ly sữa bò trong tay nhân viên phục vụ, đưa cho cô gái: “Uống sữa đi.”

Cô gái nhăn mày, có chút không thích: “Em lớn rồi đó, đừng có bắt em uống sữa mỗi ngày nữa...”

Nói thì nói nhưng không dám cự tuyệt, vừa cắn nhẩn vừa nhận ly sữa, uống một hơi cạn sạch.

Nam Từ ở cách đó không xa có chút giật mình khi nhìn thấy toàn bộ câu chuyện.

Chỉ là cô không nghĩ tới Thẩm Mộ Ngan... Cũng nói nhiều như vậy sao.

Cô luôn cảm thấy anh ta và Hoắc Lâm có nét bá đạo giống y như nhau.

“Làm gì nhìn chằm chằm cô ta vậy?” Hoắc Lâm ôm eo Nam Từ, “Muốn uống sữa hả?”

Nam Từ lắc đầu: “Không có, chỉ là thấy cô gái kia xinh đẹp quá thôi.”

Nam Từ đương nhiên không thể nói ra lời thật lòng, không thể nói cô vừa nhìn Thẩm Mộ Ngan, cũng không thể nói Hoắc Lâm bá đạo... Nếu không thì cô không biết anh sẽ làm gì cô.

Hoắc Lâm nghe xong, thần sắc vẫn thản nhiên như cũ, không có phản ứng gì lớn.

“Đẹp hả? Tôi chỉ thấy em là xinh đẹp nhất thôi.” Nói xong, anh hơi ngừng, sau đó lại nói tiếp, “Nhưng Thẩm Mộ Ngan cực kỳ yêu cô gái đó, từ lúc cô ta tốt nghiệp trung học là cậu ấy đã âm thầm bảo vệ đến lớn, bọn anh cứ chọc cậu ấy sắp thành hòa thượng, nhưng rốt cuộc gần đây cũng đã ra tay đuổi tới rồi.”

Nam Từ càng lúc càng kinh ngạc, cực kỳ tò mò về chuyện này, nhưng cô không dám hỏi, chỉ sợ Hoắc Lâm lại suy đoán lung tung.

Lúc này Trần Tiến thấy bọn họ tới: “Ôi trời ơi, cuối cùng cũng chịu tới rồi à, tớ nghĩ là chúng ta sắp được ngắm mặt trời lặn luôn cũng được rồi đó.”

Hoắc Lâm liếc anh ta, không đổi co, ngược lại nói: “Nói người làm ít đồ ăn.”

Những người kia có vẻ như cũng đang đợi bọn họ tới để ăn trưa, cho nên lúc này trực tiếp gọi đầu bếp làm một bàn đồ ăn, sau đó mọi người vây quanh bắt đầu ăn.

Ánh mắt cô gái bên cạnh Thẩm Mộ Ngan vẫn luôn dính chặt trên người Nam Từ.

Cũng không thể trách cô ta hiếu kỳ, Hoắc Lâm trông thì thân thiết với đám Thẩm Mộ Ngạn nhưng lại là người khó tiếp cận nhất, bên cạnh anh ta chưa bao giờ thấy xuất hiện một cô gái nào, bất kể là chủ động vẫn cực kỳ thận trọng.

Cho nên lúc này xuất hiện một cô gái bên cạnh Hoắc tam thật khiến cô ta cảm thấy cực kỳ hứng thú.

Ngược lại Nam Từ không chú ý đến ánh mắt của cô ta, cô luôn luôn cố giấu mình khi ở chỗ đông người. Giờ phút này ngoài trừ việc gấp thức ăn thì cô cũng không ngẩng đầu lên nhiều.

Hơn nữa Hoắc Lâm gấp cho cô cái gì, thì cô cũng ngoan ngoãn ăn cái đó.

So với cô, thì cô gái ở bên cạnh Thẩm Mộ Ngạn không như vậy, anh ta gấp cho cô ta cái gì, thì cô ta cũng đều lẫu bẫu, cái này có tiêu không ăn được, cái kia có cả rồi không thích.

Trần Tiến vốn đã chán ngán với Hoắc Lâm rồi, nhưng sau khi so sánh hai bên thì anh ta hoàn toàn bó tay với Thẩm Mộ Ngạn!

Anh ta bị ăn cả tấn thức ăn cho chó rồi, sao có thể chịu nổi nữa, thế là bất chấp nguy hiểm lên tiếng thăm dò, nói với Thẩm Mộ Ngạn: “Bực bội không, so với bên Hoắc tam thì hình như cậu tìm thấy bà nội rồi đó.”

Anh ta nói không lớn tiếng, có vẻ như chỉ nói thì thầm bên tai Thẩm Mộ Ngạn, nhưng Thẩm Mộ Ngạn vẫn nhú nhú mày, hình như sợ cô gái đi cùng nghe thấy.

Thẩm Mộ Ngạn quay qua nhìn cô ta một chút, thấy cô ta vẫn đang nhặt thức ăn, không chú ý đến bên này, nên lông mày mới thoáng giãn ra một chút.

Thẩm Mộ Ngạn vừa lột tôm, vừa thân nhiên trả lời: “Có là bà nội thì tớ cũng cam lòng chịu đựng.”

Trần Tiến: “...”

Trần Tiến chịu không được, vỗ vai Chu Khởi ngồi bên cạnh: “Chúng ta né đi thôi, chứ ở lại đây nữa chắc tớ chết quá.”

Lúc này Chu Khởi vừa hút thuốc vừa nghe điện thoại, hình như đang tán gẫu với ai đó. Người bên kia hình như nói gì đó, anh ta bật cười, sau đó còn nói rất cung chiêu:

“Ừ, nghe lời em hết.”

Anh ta không thèm trả lời hay quan tâm đến câu nói của Trần Tiến.

Trần Tiến: “...”

~

Một tốp người sau khi ăn cơm xong, bắt đầu đi ngâm suối nước nóng.

Trong khu nghỉ dưỡng có cả suối nước nóng cho nam nữ dùng chung, nhưng Hoắc Lâm và Thẩm Mộ Ngạn nhất quyết tách ra hai phòng nam nữ riêng biệt.

Kỳ thật cũng có thể hiểu được, dù sao con gái cũng phải mặc áo tắm, mà áo tắm có kín đáo cách mấy cũng lộ ra tay chân trắng nõn.

Hai người đều có tính cách cường thế bá đạo, làm gì có chuyện để cho người đàn ông khác ngắm nhìn người phụ nữ của mình.

Nam Từ không quan tâm, nhưng cô gái mà Thẩm Mộ Ngạn dẫn tới thì có vẻ cực kỳ hưng phấn, khoác tay Nam Từ và Đường Uyển rất tự nhiên, kéo hai cô đi vào phòng thay quần áo.

Sau khi đã tách ra khỏi mấy người đàn ông rồi, cô gái mở miệng trước, nói với Nam Từ: “Tôi là Cố Phán, bạn gái Thẩm Mộ Ngạn, em tên gì?”

Cô ta chỉ giới thiệu với Nam Từ, còn có vẻ như đã biết Đường Uyển từ trước.

Nam Từ cảm nhận được sự nhiệt tình của đối phương, cũng cười cười, nói: “Em là Nam Từ.”

“A, tên em nghe hay quá ha! Nam thì chị biết chữ Nam gì rồi, nhưng Từ trong chữ gì?”

“Từ trong Sớ Từ.”

Cố Phán gật đầu: “Rất đẹp.”

Nói xong, cô ta hình như nghĩ ra cái gì đó, thần thần bí bí tiến đến trước mặt Nam Từ: “Bây giờ không có người ngoài, nói đi, em thu phục tổng giám đốc Hoắc như thế nào hả?”

Nam Từ: “...”

“Cái này hôm qua tớ cũng hỏi em ấy rồi, mà em ấy không biết gì hết á.” Đường Uyên thay Nam Từ trả lời.

Cố Phán không có ý định từ bỏ, cau mày: “Phải không, tổng giám đốc Hoắc không phải là kiểu người thích chủ động...”

Nam Từ có chút xấu hổ, không biết nên trả lời thế nào.

Cố Phán nhìn ra Nam Từ mất tự nhiên, nên cũng không tiếp tục đề tài này nữa.

Sau đó lại hỏi: “Tổng giám đốc Hoắc có bá đạo không?”

Nam Từ chần chờ một chút, không nói rõ, chỉ trả lời lờ lờ nước đôi: “Chắc có.”

Cố Phán có vẻ không tin, tiếp tục hỏi: “Bình thường anh ta có kiểm soát quần áo em mặc không? Rồi thì không cho phép em nhìn những người đàn ông khác? Em làm gì hay không làm gì thì anh ta vẫn sẽ biết hết tất cả mọi chuyện?”

Lần này Nam Từ không nói dối: “Bọn em không có quan hệ gì hết... Không giống chị và Thẩm tiên sinh đã là một cặp đôi, em và Hoắc... Hoắc Lâm tạm thời chưa xác định rõ mối quan hệ, cho nên không có những cái ví dụ chị nói đâu.”

Cố Phán nghe xong, tinh thần tỉnh táo: “Nói như vậy là anh ta còn đang trong quá trình theo đuổi em hả?”

Nam Từ nghe xong không biết đáp thế nào, cái này có được coi là Hoắc Lâm đang theo đuổi cô không? Có lẽ là không phải, bởi vì trong mắt anh thì cô đã là của anh rồi.

Cho nên mối quan hệ không rõ ràng bởi vì anh đã đưa ra thời gian nửa năm, mà cô còn có thể tùy ý làm gì cô thích cũng bởi vì thời gian còn đến nửa năm nữa.

Nghĩ tới đây, Nam Từ có hơi rung động, ban đầu cô hoàn toàn không nghĩ tới Hoắc Lâm thật sự tuân thủ cái ước hẹn chờ đợi cô nửa năm.

Mặc dù thời gian chỉ còn lại ba tháng, nhưng... Chỉ ít hiện tại anh vẫn tuân thủ những gì anh nói.

Nam Từ trầm mặc, nhưng trong mắt Cố Phán chính là chấp nhận, cô ta đột nhiên cảm thấy hưng phấn, trong đầu đầy ý nghĩ nghịch ngợm.

Nghĩ nghĩ, sau đó nói với Nam Từ và Đường Uyên: “Chúng ta trốn khỏi đây đi!”

Nam Từ ngăn người, Đường Uyên cũng nhủu mày, hỏi: “Là sao?”

“Không phải Hoắc tam thiếu đang theo đuổi Tiểu Từ sao? Nhưng tớ thấy hiện giờ suôn sẻ quá, bọn mình phải tạo ra chút khủng hoảng, thì mới biết anh ấy có thật lòng với Nam Từ hay không.”

Nghĩ tới đây, gương mặt Cố Phán đã hưng phấn đến tột độ.

“Nhân lúc bọn họ đang tắm suối nước nóng bên kia, bọn mình nhanh trốn đi! Tớ chờ hai người đi! Tớ dẫn các cậu đến chỗ này vui hơn trên núi này nhiều!”

Cố Phán lập tức đẩy kéo hai người đi, còn không cho bọn họ cầm theo điện thoại di động, nói là sợ bị mấy người kia biết vị trí.

Cho đến khi ngồi lên xe rồi, Nam Từ vẫn chưa tin được, thậm chí sau đó còn có chút hoảng sợ.

“Chúng ta cứ đi như vậy... Thật sự không sao chứ?”

“Yên tâm, nói gì chứ chạy trốn là chị có kinh nghiệm nhiều lắm!” Cố Phán vừa khởi động xe, vừa vỗ ngực cam đoan, “Lát nữa hai người phải phối hợp với tớ, Thẩm Mộ Ngạn đã bố trí người đứng canh dưới chân núi rồi, đến lúc đó hai người phải nghe tớ, không được để lộ tẩy.”

Quả nhiên, đúng như Cố Phán nói, dưới chân núi có hai người bảo vệ đứng đó, trông thấy Cố Phán lái xe tới thì lập tức ngăn lại.

“Đại tiểu thư, sao tiểu thư lại đi một mình xuống đây?”

Cố Phán quét mắt nhìn anh ta một cái: “Đi một mình lúc nào? Không thấy tôi còn đi với hai người bạn nữa sao? Một trong hai người các anh chạy đến tiệm rượu Đông Giao mua mười bình rượu vang, phải lấy loại đề lâu năm nhất.”

Nơi này và Đông Giao là hai hướng hoàn toàn ngược nhau, nằm ở hai đầu ngoại ô của thành phố, khoảng cách cực kỳ xa.

Cho nên bảo vệ nghe xong có chút do dự.

Cố Phán cau mày: “Sao? Lời tôi nói không có tác dụng gì hả, phải cần tôi gọi điện thoại cho Thẩm Mộ Ngạn mới được sao?”

Hai người kia nhanh chóng lắc đầu, nói: “Không có, đại tiểu thư, bọn tôi đi mua ngay đây.”

Nói xong, hai người nhìn nhau, sau đó một trong hai người lái xe rời đi.

Sau khi người kia đi rồi, Cố Phán cũng không gấp, cứ ngồi trên xe đợi đại khái năm sáu phút, sau đó nói: “Nè, cho tôi mượn điện thoại di động của anh một chút, bọn tôi chạy đi gấp quá nên quên mang theo điện thoại, tôi muốn gọi điện thoại cho Thẩm Mộ Ngan.”

Người kia hoàn toàn không nghi ngờ, trực tiếp đưa điện thoại di động cho Cố Phán.

Cố Phán vừa cầm được điện thoại, lập tức ném điện thoại đi thật xa, sau đó đóng cửa sổ, trực tiếp đạp chân ga lái xe đi.

Nam Từ giật nảy mình, cô quay lại nhìn, bảo vệ bị lừa vẫn chưa chịu bỏ cuộc, còn đang chạy đuổi theo, nhưng bóng dáng của anh ta càng ngày càng nhỏ, cuối cùng cũng không thấy đâu nữa.

Từ đầu Đường Uyển vẫn rất lạnh lùng, nhưng lúc này có chút cười cười.

“Không ngờ cậu mưu kế nhiều vậy đó.”

“Đương nhiên, tớ cũng chạy trốn biết bao nhiêu lần rồi, kinh nghiệm đầy mình!”

Cố Phán đã tính toán trước, đầu tiên để cho một người lái xe đi xa, sau đó để lại một người ở lại, lừa gạt lấy điện thoại di động của người đó. Mà từ chân núi đến khu nghỉ dưỡng rất xa, riêng lái xe đã mất mười mấy phút rồi, huống chi bây giờ đều không có cả xe và điện thoại, thì người kia có chạy bộ lên tới khu nghỉ dưỡng thì cũng phải mất 40 phút, khi đó thì các cô đã đang vui vẻ chơi đùa rồi.

Mà các cô có ý không mang theo điện thoại, cũng là phòng ngừa mấy người đàn ông tìm thấy vị trí của các cô.

Vừa nghĩ tới việc được tự do một khoảng thời gian, Cố Phán trông rất vui vẻ, nói: “Nam Từ thích ca sĩ nào không? Biết Hứa Hoài không? Ca sĩ Rock n’ Roll cá tính tài hoa đó.”

Nam Từ làm gì hâm mộ ngôi sao nào, từ lúc cô đặt chân đến thành phố này thì làm gì còn tâm tư rảnh rỗi hâm mộ ai chứ, mỗi ngày ngoài việc học ra thì còn phải đấu trí với người khác, làm gì có thời gian rảnh rỗi.

Thế là cô lắc đầu.

Cố Phán bày ra vẻ mặt đáng tiếc: “Aida, Hứa Hoài rất đẹp trai, chị cực kỳ hâm mộ anh ta! Nhưng Thẩm Mộ Ngan bình thường quản chị rất nghiêm, cũng không cho phép chị xem anh ta hát. Mà hôm nay anh ta có show diễn ở quán bar, nên dẫn hai người đi xem!”

Đường Uyển có chút im lặng, nói: “Cậu nói dẫn bọn tớ đi xem ca nhạc hả? Vậy thôi cậu cho tớ xuống xe đi, tớ về nhà ngủ còn thích hơn.”

Cố Phán đâu có chịu, chân đạp ga mạnh hơn, ngoài miệng còn giải thích: “Gi vậy, cũng đâu có tính là xem ca nhạc gì, chỉ là ông chủ quán bar đó khá giàu, cho nên mời Hứa Hoài đến hát mà thôi, chờ sau khi anh ta hát xong thì bọn mình có thể đến quầy rượu chơi mà! Có rượu ngon! Trai đẹp! Âm nhạc Rock n’ Roll! Sàn nhảy! Còn gì hấp dẫn hơn chứ!”

Dù sao cô ta cũng không cho bọn họ có cơ hội phản bác, trực tiếp chở bọn họ đến quán bar.

Nhưng mà...

Lúc xuống xe, Nam Từ giương mắt nhìn bảng hiệu quán bar, nói: “Hình như em có tới qua chỗ này rồi.”

Không hẳn là hình như, mà là chính xác cô đã tới đây một lần, vào hôm gặp Tần Dư, sau đó bị Tần Dư chuốc say... Cô chỉ mơ hồ nhớ được mình gặp được Hoắc Lâm trong quán bar này?

Nói như vậy, Hoắc Lâm cũng đã đến nơi này rồi!

Nam Từ nghĩ tới đây, bỗng nhiên cảm thấy khi các cô bước chân vào đây thì sẽ có người thông báo cho đám Hoắc Lâm biết, nên chuyện đám người kia tìm tới đây... Chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

Nhưng cô thấy khuôn mặt chờ mong và hưng phấn của Cố Phán, nên không nỡ dội gáo nước lạnh vào người cô ta.

Cùng lắm đến lúc đó cô bị anh mắng cho một trận thôi mà, dù sao cũng đã làm liều rồi.

Nhưng đây là lần thứ nhất Nam Từ ra ngoài chơi với bạn bè, trước kia cô hay ghen tỵ với những người có bạn thân, sau khi cô tới thành phố này, có thể nói cô không tin ai thì càng đừng đề cập đến chuyện ra ngoài dạo chơi.

Cho nên lúc này, cô vứt bỏ hậu quả qua một bên, Nam Từ có chút kỳ vọng.

Mà đám đàn ông ở khu nghỉ dưỡng rốt cuộc cũng biết chuyện các cô gái bỏ trốn.

Thẩm Mộ Ngan nhíu mày rất sâu, nhưng cũng không có phản ứng gì lớn, chỉ dặn dò cấp dưới: “Chiếc xe đó tôi có cài thiết bị định vị, mau kiểm tra xem

vị trí cụ thể.”

Hoắc Lâm thì bày ra bộ dáng cười như không cười, vuốt vuốt cằm.

Con thỏ của anh đã học được thói nghịch ngợm rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấn Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Editor: Trà Đá.

Đúng như lời Cố Phán nói, không khí trong quán bar cực kỳ sôi động, người cũng rất nhiều.

Nhưng điều đáng tiếc chính là ca sĩ Cố Phán hâm mộ có vẻ đã biểu diễn xong, lúc bọn họ đi vào chỉ thấy DJ đánh nhạc trên sân khấu.

Cố Phán tiếc nuối, nhưng cũng không nói gì, chỉ bấu mỗi một cái, sau đó dẫn hai người còn lại đến một góc, bắt đầu uống rượu.

Nam Từ vẫn còn nhớ lại việc say xỉn lần trước, nên có hơi sợ hãi, thấy nhân viên phục vụ tới, cô vội vàng hỏi: “Có đồ uống nào không còn không?”

Cố Phán kinh ngạc, nhìn Nam Từ một cái: “Đến quán bar không uống sao được? Tổng giám đốc Hoắc nhà em không cho em uống rượu hả? Bá đạo vậy sao?”

Nam Từ vội vàng lắc đầu: “Không phải, em chỉ sợ say xỉn thôi.”

“Cái này tính là gì, không say được đâu, chị uống ngàn ly không say, chị cam đoan sẽ đưa em về nhà an toàn. À không, chị không lái xe, mà gọi người tới chở!”

Nam Từ nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn muốn dọn sẵn một con đường sống, nói với nhân viên phục vụ: “Có thể cho tôi đồ uống nào ít cồn không?”

Đường Uyên ở một bên nghe thấy, nói: “Cho cô ấy một ly Julie.”

Nhân viên phục vụ gật đầu, sau đó lại hỏi Cố Phán và Đường Uyên cần gì, sau đó trực tiếp rời đi.

Cố Phán vì chuyện Hứa Hoài đã đi rồi nên có chút không vui, nhưng chỉ ngây ngốc một lúc, sau đó vì không khí náo nhiệt sôi động cho nên tâm tư cũng muốn uống rượu nhảy nhót.

Cô ta kêu năm chai bia đen, còn Nam Từ và Đường Uyên thì uống cocktail. Sau khi nhân viên phục vụ mang đồ uống đến, Cố Phán cực kỳ hưng phấn, một mực cạ ly với Nam Từ và Đường Uyên.

Nam Từ uống một ngụm nhỏ, cảm thấy rất ngọt rất ngon, không cay mũi, dễ uống cực kỳ. Thế là cô yên tâm uống.

Bỗng nhiên, Đường Uyên ở bên cạnh có vẻ như nhìn thấy gì đó, gương mặt lạnh lẽo đột nhiên trở nên vui mừng.

Nghĩ nghĩ, cô ta nói với Nam Từ: “Chị đi đây một chút, em ở đây đừng để Cố Phán uống nhiều quá.”

Nam Từ còn chưa kịp hỏi thì Đường Uyên đã chạy vọt đi.

Cố Phán hoàn toàn không để ý, cô ta một mực nhìn chăm chăm sàn nhảy, vừa uống vừa lắc lư cơ thể.

Đại khái lúc cô ta uống khoảng hai ba chai, nhện không được, quay đầu lại nói: “Bọn mình đi nhảy...”

Nói tới một nửa, mới phát hiện ra không thấy Đường Uyên đâu, đổi giọng hỏi Nam Từ: “Đường Uyên đâu?”

Nam Từ đáp: “Chị ấy nói có việc ra ngoài một chút.”

Cố Phán nghe không rõ, lớn tiếng nói: “Cái gì?”

Nam Từ cũng cố hét: “Chị ấy đi ra ngoài rồi!”

Cố Phán nghe xong, cũng không hỏi nhiều nữa, kéo kéo cánh tay Nam Từ, nói: “Vậy em đi nhảy với chị đi!”

Nam Từ không nghĩ ngợi, nhanh chóng từ chối: “Không được, em không biết nhảy.”

Mặc dù cô học lớp múa, nhưng cũng chỉ là những bước cơ bản thôi, hướng hồ dưới sàn nhảy nhiều người như vậy, nam nam nữ nữ nhét chung một chỗ... Cô cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Mà nếu Hoắc Lâm đột nhiên tới, nhìn thấy cô và người đàn ông khác chen chúc nhảy nhót trong đám đông...

Cô hoàn toàn không dám nghĩ đến!

Nhưng Cố Phán làm sao bỏ qua cho Nam Từ, cô ta rất ham chơi, có bạn đi cùng nên đương nhiên muốn lôi kéo cho bằng được.

Cố Phán nói Nam Từ: “Sao vậy! Em lớn rồi, tuổi trẻ thì phải liều mạng ăn chơi hưởng thụ đi chứ, nếu không sau này già rồi phải hối hận đó.”

Nói xong, không để Nam Từ lên tiếng, trực tiếp kéo cô đứng dậy, kéo cô đi vào sàn nhảy.

Trong lòng Nam Từ có chút thấp thỏm, có chút bứt rứt bất an, nhưng cũng có phần hưng phấn.

Cô thấy Cố Phán nhảy nhót vẩy tay lắc hông, bên tai là tiếng nhạc kích động vang trời, xung quanh đều là nam nữ trẻ tuổi, quanh thân đều tràn ngập sự nóng bỏng kích thích.

Cũng không biết có phải là do ly cocktail có tác dụng hay không, mà cơ thể cô bắt đầu lắc lư, cô cảm thấy đầu óc mình càng ngày càng nhẹ, tay chân càng ngày càng kích động.

Đến cuối cùng, thậm chí không cần nhìn Cố Phán, cô cũng đã nhảy nhót điên cuồng.

Cách đó không xa, có mấy thanh niên trẻ tuổi ăn mặc phong cách đang quan sát Nam Từ và Cố Phán, liếc nhìn nhau, gương mặt xuất hiện một tia tà ác.

Sau đó, bọn họ tiến từng bước đến gần Cố Phán và Nam Từ.

~

Chu Khởi đã sớm gọi điện thoại cho quản lý quán bar, cho nên lúc Hoắc Lâm và Thẩm Mộ Ngạn tới thì quản lý trực tiếp ra tiếp đón.

Người quản lý biết hai người họ, biết bọn họ là bạn tốt của ông chủ Chu Khởi, cho nên cực kỳ nhiệt tình tiếp đón.

“Tổng giám đốc Hoắc, tổng giám đốc Thẩm, chỉ có hai người tới thôi sao? Ông chủ không đến cùng sao ạ?”

Sắc mặt Thẩm Mộ Ngạn không thay đổi: “Bọn tôi đến tìm người, không tìm cậu ấy.”

Hai người ăn mặc chỉnh chu, thần thái cũng rất cao cao tại thượng, lúc đi vào quán bar cũng thu hút không ít ánh mắt của các cô gái khác.

Một cô gái mặc váy ngắn màu đỏ, mặt mày trang điểm đậm tiến tới hai người, ánh mắt cô ta vẫn một mực khóa chặt trên thân hai người đàn ông, cuối cùng khóa chặt mục tiêu về Hoắc Lâm.

Dù sao trong quán bar đông người, muốn tìm một người đàn ông cực phẩm cũng quá khó.

Nhất là cái kính gọng vàng kia thật sự khiến người khác muốn tháo xuống, sau đó sẽ thấy được ánh mắt dưới gọng kính thâm thúy và mê người.

Cô ta cầm một ly rượu, đi đến bên cạnh Hoắc Lâm, cố ý bỏ nhào về phía trước, giả bộ té vào lòng anh, hơn nữa ly rượu đổ hết vào quần áo Hoắc Lâm.

Lúc này, cô ta giả bộ hoảng sợ:

“Xin lỗi, xin lỗi, do tôi không cẩn thận, hay là để tôi đền cho anh bộ quần áo khác?”

Vừa nói, vừa dùng tay nhẹ nhàng vuốt vuốt vị trí quần áo bị dính rượu của Hoắc Lâm, nhìn cơ thể cô ta như không xương, mềm nhũn gần như dựa vào lồng ngực anh.

Hoắc Lâm mang găng tay da dê, nắm lấy cánh tay của cô ta, sau đó vung tay hất cô ta ra, khiến cô ta lao đảo hai bước. Nếu như không phải trong quán bar đông người, thì có lẽ cô ta đã ngã ra sàn nhà rồi.

“Quán bar của Chu Khởi sao lại có cái thể loại rác rưởi này vậy?” Giọng nói Hoắc Lâm lạnh nhạt, không thèm nhìn người phụ nữ kia, mà nói với người quản lý, “Ném cô ta ra ngoài.”

Bị người phụ nữ kia quấy rối, tâm tư của Hoắc Lâm vốn đang kiên nhẫn để đi bắt thỏ, lúc này đã mất hết kiên nhẫn.

Đáy mắt hiện lên vẻ mất kiên nhẫn và lạnh lẽo.

Những người đứng gần đó chứng kiến thấy vụ việc, nên lúc này đều vội vàng di chuyển ra hai bên, nhường cho hai người đàn ông tiến vào trong, không

dám trêu chọc.

Lúc bọn họ tìm ra Cổ Phán và Nam Từ, thì trông thấy hai người họ đang nói gì đó với đám thanh niên trẻ tuổi kia.

Nam Từ trông rõ ràng là say rồi, Cổ Phán cũng không khá hơn là bao, mà những người đàn ông kia lại đứng cực sát hai cô...

Sắc mặt Hoắc Lâm và Thẩm Mộ Ngan nhanh chóng tối sầm lại.

Hoắc Lâm mở đầu đi về phía trước, khuôn mặt cực kỳ lạnh lẽo.

Lúc ấy Nam Từ hoàn toàn không biết nguy hiểm đang cận kề cô, đầu óc cô choáng váng, ban đầu hai cô đang vui vẻ nhảy nhót, bỗng nhiên có mấy người thanh niên chen vào giữa bọn họ.

Cô ghê tởm việc bọn họ thỉnh thoảng dùng tay giả bộ đụng chạm đến người cô, cho nên thừa dịp say rượu, cô rống lên với đám người kia.

Kết quả cô vừa rống lên thì đã châm ngòi cuộc xung đột, đám người kia ban đầu còn mở miệng em gái dài em gái ngắn với Nam Từ và Cổ Phán, bây giờ thấy các cô khó chơi, nên bắt đầu mắng chửi hai cô là loại gái điếm thối tha.

Cổ Phán nổi điên, hoàn toàn không nhịn được, đưa tay giáng cho đám người kia bạt tai.

Sau đó... Đám người kia tức giận muốn đánh hai cô.

Nam Từ thật sự có chút sợ, nhưng chẳng hiểu sao men rượu vào lại nhớ đến Hoắc Lâm, cảm giác như có ô dù chống lưng.

Thế là cô mơ hồ chỉ tay về phía đám người kia: “Hoắc tiên sinh của tao rất lợi hại! Bọn mày đừng có chọc tao, nếu không thì anh ấy sẽ không bỏ qua cho bọn mày đâu!”

Mà lúc Hoắc Lâm đến gần, trùng hợp nghe thấy câu nói này.

Trong lúc nhất thời, khuôn mặt tuần tú lạnh lẽo và sự tức giận hoàn toàn biến mất, cả người cũng mau chóng khôi phục lại vẻ nhã nhặn thường ngày.

Nhưng đám người kia nghe Nam Từ mắng, không biết cô nói Hoắc tiên sinh nào, cho là cô chỉ mạnh miệng hù dọa, nên lập tức cười ha ha.

Sau đó, tiến đến gần Nam Từ.

“Nếu hấn lợi hại như vậy, sao mày không gọi hấn tới cứu đi.”

Nói xong, hấn giơ tay lên định tát Nam Từ!

Một giây sau, hấn ta cảm giác mình bị ai đó túm lấy, sau đó bị đối phương dùng sức đâm một cái, khiến xương cốt hấn ta cảm thấy như bị nát vụn.

“Ai vậy?!!” Hấn ta quay đầu, nhìn sang thấy Hoắc Lâm, sững sờ một chút, “Mày là ai?!!”

Khóe môi Hoắc Lâm khẽ cười.

“Là Hoắc tiên sinh của cô ấy.”

Nói xong, anh vươn chân dài, hung hăng đạp vào bụng hấn ta.

~

Sau khi dọn dẹp sạch đám người kia, Hoắc Lâm và Thẩm Mộ Ngan kéo hai cô gái lên tầng hai.

Tầng hai của quán bar cực kỳ yên tĩnh, bình thường lúc bọn họ tụ tập thì nơi này sẽ mở nhạc nhẹ. Ngoài ra khu vực này chỉ có hội viên cao cấp mới được phép lên đây uống rượu, mà những hội viên cao cấp này cũng đều không phải người bình thường.

Bởi vì bọn họ đến đột ngột nên người quản lý chưa kịp sắp xếp, mà bọn họ cũng không thèm quan tâm, tìm một góc không người, để hai cô gái ngồi xuống.

Lúc này Nam Từ đã say lảm rồi, cô ngồi trên đùi Hoắc Lâm, cái đầu nhỏ không ngừng gục gục giống như một con gà đang mổ thóc.

Hai gò má cô vừa đỏ vừa mềm, đôi mắt sáng long lanh lúc buổi sáng bây giờ tràn đầy sự mơ màng, khiến người khác nhìn thấy muốn hung hăng chiếm hữu.

Hoắc Lâm vừa định lên tiếng, thì Nam Từ đột nhiên che miệng, không ngừng làm động tác muốn ới.

Hoắc Lâm vội vàng bế cô lên, đi thẳng vào toilet.

Nam Từ nôn thốc nôn tháo trong toilet, Hoắc Lâm tìm nhân viên phục vụ lấy chai nước, sau đó một mực đứng bên cạnh cô.

Sau khi cô đã ói ra hết mật xanh mật vàng, lúc ngẩng đầu, hai mắt ngập nước, bộ dáng khiến người khác đau lòng.

Sau đó, cô nhìn Hoắc Lâm như muốn nhõng nhẽo.

“Khó chịu quá.” Cô nói với anh.

Hoắc Lâm hiếm khi thấy phản ứng này của cô, cũng phải biết lúc cô không uống say, thì chẳng bao giờ chủ động lên tiếng.

Chỉ có anh hỏi cô đáp, đâu có giống như bây giờ, cô nhìn anh với ánh mắt ngập nước, lại còn lên giọng nhõng nhẽo với anh.

Anh nhớ lại lúc Nam Từ đối đầu với mấy tên côn đồ kia, nói câu “Hoắc tiên sinh của tôi” khiến gương mặt tuấn tú của anh nhin không được, nở nụ cười mê hoặc lòng người.

Anh cầm bình nước đưa tới trước miệng cô, bắt cô súc miệng, sau đó lại bế cô ngồi bên cạnh bồn rửa tay, bắt đầu mở nước thay cô rửa mặt rửa tay.

Nhiệt độ nước quá lạnh, mà gương mặt cô lại quá nóng, cho nên một lạnh một nóng đụng nhau khiến cô hơi run rẩy một chút.

Nam Từ trừng mắt, trên lông mi còn đọng lại vài giọt nước, nhìn Hoắc Lâm với gương mặt đáng thương.

“Lạnh quá.”

Hoắc Lâm liếc cô: “Trước đó trốn đi sao không sợ lạnh, bây giờ lại sợ lạnh là sao?”

Nam Từ bĩu bĩu môi, mặt mày ỉu xiu: “Đâu phải tôi muốn trốn.”

Hoắc Lâm nhìn cô chằm chằm, tay anh bắt đầu bóp nắn eo cô, hỏi: “Vậy tối nay chơi vui không?”

Nam Từ im lặng một lúc, đầu tiên là gật gật đầu, sau đó lại lắc lắc đầu.

Hoắc Lâm nhướn mày: “Là sao?”

“Chơi rất vui, gặp gỡ bạn bè cũng rất vui... Nhưng lại có chút sợ hãi.”

“Sợ cái gì?”

“Sợ Hoắc tiên sinh phạt.” Nói xong, Nam Từ gờ một ngón tay đặt lên miệng mình, giống như ý bảo im lặng. “Suýt! Đừng nói, không được để anh ấy nghe thấy, nếu không thì anh ấy sẽ tức giận đó.”

Nam Từ say đến mức hồ đồ rồi, không còn nhận ra người trước mặt là ai nữa.

Hoắc Lâm buồn cười, định bế cô ra ngoài, thì cô bỗng nhiên mở miệng:

“Cùng lắm... Cùng lắm thì tôi sẽ tìm cách đối phó với anh ấy!”

Lúc con ma men nói chuyện, mặt mày cô kiên định, nhìn có nét hung dữ, khiến trái tim Hoắc Lâm lạc một nhịp.

“Ồ? Biện pháp gì? Nói nghe thử.”

Nam Từ nháy nháy mắt, nói: “Anh ấy rất thích ăn tôi, không ăn môi thì cũng ăn cổ tôi... Nếu như anh ấy tức giận, thì cùng lắm tôi để anh ấy ăn một chút là được rồi.”

“Ăn” ở đây ý là “Hôn”, nhưng lúc này cô quá say, cho nên dùng từ ngữ có chút loạn.

Lúc cô nói chuyện, có mấy sợi tóc ướt dính trên trán cô, trên lông mi còn đọng lại vài giọt nước, cô nháy nháy mắt hai lần, càng lộ ra một đôi mắt sáng long lanh ướt át khiến người ta thích ngắm.

Hoắc Lâm nhìn cô, cũng không nhin được nữa, cúi người, môi mòng tiến đến cái cổ cô, mút lấy cái làn da trắng nõn.

Nam Từ ban đầu là sững sờ, sau đó kịp phản ứng, đẩy anh một cái.

“Không được, trừ Hoắc tiên sinh ra, thì không ai được đụng đến tôi hết!”

Hoắc Lâm hoàn toàn không có sự chuẩn bị, mà lúc cô say rượu thì sức lực cô lại mạnh hơn rất nhiều, cho nên anh thật sự bị cô đẩy lùi về sau hai bước.

Anh cũng không tức giận, tiến đến gần cô một lần nữa, vươn hai tay ôm lấy gương mặt cô, dùng chóp mũi cọ lấy gương mặt cô, hô hấp có chút nặng nề.

“Tôi đây, không phải ai khác hết, bảo bối, em nhìn kỹ lại xem”

Nam Từ thật sự trùng lớn hai con mắt, nhìn chăm chăm lấy anh, sau khi nhận ra Hoắc Lâm, cô lại ngọt ngào cười với anh.

“Đúng là Hoắc tiên sinh nè.” Nói xong, bỗng nhiên ý thức được mình vừa nói gì đó, có chút bất an, nhìn anh: “Nè... Anh có tức giận không vậy?”

“Em đoán xem?”

Nam Từ mím chặt môi, chủ động đưa cái cổ về phía anh.

“Vậy anh cứ tiếp tục ăn tôi đi.”

Cô có vẻ có chút sợ, nên vừa nhắm tịt hai mắt vừa nói: “Anh ăn rồi thì không được giận tôi nữa, không được phạt tôi nữa!”

Nam Từ hoàn toàn không biết cái bộ dáng của cô lúc này quả thực đáng yêu đến chết đi được.

Đáy mắt Hoắc Lâm càng lúc càng sâu, cuối cùng anh cúi đầu xuống, môi mỏng lưu luyến trên cái cổ trắng nõn của cô.

“Bảo bối, cái này không phải là ăn.” Hoắc Lâm vừa hôn vừa nói.

Nam Từ nửa tỉnh nửa mê mở mắt ra: “Hả?”

Anh không trả lời, ngược lại hôn cô càng sâu hơn.

Cô còn nhỏ tuổi, chưa có kinh nghiệm

Sớm muộn gì đến một ngày, cô sẽ hiểu chữ “Ăn” anh muốn nói đến là cái gì.

~

Lúc từ toilet đi ra, trên cổ Nam Từ toàn bộ đã bị trồng đầy dấu tây.

Đôi môi hồng mềm mại của cô cũng sưng tấy, bộ dáng rất đáng thương, nhưng lại khiến người khác muốn tiếp tục giày vò.

Hoắc Lâm một tay bế cô, giống như đang bế một đứa con nít, đi thẳng một đường ra ngoài.

Nam Từ cũng rất phối hợp, ôm cổ anh, ngoan ngoãn dựa đầu lên vai anh.

Lúc này, đối diện có hai cô gái đi tới, bọn họ có chút hơi say rượu, nhưng quần áo và khí chất thì có vẻ không phải người hay đến quán bar uống rượu.

Lúc một người trong hai cô đi ngang qua Hoắc Lâm, kinh ngạc nhìn anh.

“Hoắc... Hoắc tam thiếu?” Lúc cô ta lên tiếng còn có chút không dám tin.

Hoắc Lâm hoàn toàn không quan tâm đến cô ta, xem như cô ta nhận nhầm người, nên không nhìn lại, cũng không dừng bước.

Cô gái đi cùng không nhìn thấy mặt Hoắc Lâm, cho là bạn mình muốn làm quen với nam thần kia, mau nói: “Cậu bị làm sao vậy, Hoắc tiên sinh làm gì xuất hiện ở đây, mơ hả?”

Nhưng cô gái kia vẫn có chút nghi ngờ, muốn đuổi theo nhìn cho rõ, lại bị bạn mình ngăn lại.

“Đã nói rồi, Hoắc tiên sinh không tới đây đâu, cậu đừng có làm bậy.”

Cô gái kia có chút mất mát, không đáp lại.

Người bạn đi cùng thấy thế, than thở: “Cậu thích gì người ta vậy? Đã hai ba năm rồi mà vẫn còn thần hồn điên đảo vì anh ta à.”

Cô gái kia cười cười: “Tớ cũng không biết nữa, chỉ là cảm thấy anh ta rất mê người. Hơn nữa anh ta lúc nào trông cũng rất lịch sự ưu nhã với mọi người, mà tớ thì lại chết mê chết mệt kiểu đàn ông đó.”

“Ngốc quá... Hoắc tiên sinh nổi tiếng thủ đoạn trong giới thương trường, cậu cảm thấy anh ta thật sự ưu nhã lịch sự như vẻ bề ngoài sao?”

Dừng một chút, người bạn vì muốn để cô gái đó hết hi vọng, bắt đầu thêm mắm thêm muối: “Mà ba tớ nói Hoắc tiên sinh thật sự là một người không từ mọi thủ đoạn, khâu phạt tâm xà, hoàn toàn không phải người tốt.”

Nam Từ vốn đang buồn ngủ, ngoan ngoãn dựa lên vai Hoắc Lâm.

Bên tai là tiếng nói chuyện của hai cô gái ở sau lưng, nghe nghe, lập tức nhỏ giọng lầm bầm: “A... Hoắc tiên sinh, bọn họ đang nhắc đến Hoắc tiên sinh

kia.”

Nhưng khi cô nghe thấy người kia nói “Hoắc tiên sinh hoàn toàn không phải người tốt”, Nam Từ đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt say lơ dờ hung hăng trừng mắt về phía hai người phía sau.

“Hai người bót nói nhảm đi! Anh ấy rất tốt với tôi! Anh ấy là người tốt!”

Bước chân Hoắc Lâm bỗng nhiên dừng lại.

Anh nghiêng đầu nhìn Nam Từ.

Ánh đèn trong quán bar rất tối, nên khi ánh đèn lơ mờ chiếu xuống gương mặt cô, anh chỉ thấy môi cô rất đỏ, gương mặt ửng đỏ mang theo chút ngây thơ, ánh mắt “Hung dữ” trừng với hai cô gái kia.

Không một chút dọa người, không có một chút áp lực nào khiến người khác e ngại cả, thậm chí nếu nhìn kỹ còn cảm thấy cô có chút ngây thơ đến mức cười.

Thế nhưng cô hành động như vậy lại khiến cho trái tim của Hoắc Lâm đập rộn ràng.

Anh nghĩ nếu bây giờ cô bảo anh đi chết, thì anh cũng sẽ cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Editor: Trà Đá.

Sau khi từ quán bar ra ngoài, Hoắc Lâm và Thẩm Mộ Ngạn chở hai cô gái về khu nghỉ dưỡng.

Cũng không phải bọn họ gây sức ép gì, nhưng hai cô gái vừa nhìn thấy nhau lại dính cứng lấy nhau, Cố Phán khoác tay Nam Từ nói rất thích cô, Nam Từ cũng cười ngốc nghếch nói cô cũng thích Cố Phán.

Hoắc Lâm thật ra có chút không hiểu Nam Từ, nhưng lại nhận thấy cô vui vẻ nói chuyện với người “Bạn mới”.

Hôm nay cô đã khiến anh cực kỳ vui vẻ, cho nên bây giờ cô có phá hoại cái gì thì anh cũng không ngăn cản.

Sau khi quay lại khu nghỉ dưỡng thì trời cũng đã tối khuya, hai người đàn ông không để hai cô gái dính lấy nhau cười đùa vui vẻ nữa, mà tách hai cô ra rồi ai về phòng nấy.

Sau khi đã về đến phòng, Nam Từ vẫn còn mơ màng, Hoắc Lâm để cô ngồi lên đùi mình, cái đầu nhỏ của cô vẫn gục gục như gà mổ thóc, khóe môi khẽ nhếch, cười một cách ngốc nghếch.

Hoắc Lâm rót một ly nước, cho cô uống mấy ngụm, nhìn thấy bộ dáng của cô thì không ngừng cười.

“Thật sự vui đến vậy sao?”

“Vui chứ...” Nam Từ nói, nụ cười càng ngọt, nói thêm, “Gặp gỡ bạn bè, hơn nữa bọn họ đều là người tốt... Không cần tính toán, không cần diễn kịch... À, lại càng không cần phải đối phó với người nhà họ Nam, đương nhiên là rất vui rồi!”

Hoắc Lâm vươn tay vuốt ve gò má cô, rù mắt xuống nhìn cô.

“Vậy thì gả cho tôi được không? Sau khi gả cho tôi rồi thì em sẽ được vui vẻ mỗi ngày.”

Giọng nói của anh rất nhẹ, giống như là tùy ý, nhưng lại giống như cố ý, hi vọng Nam Từ say rượu nên buông lỏng cảnh giác.

Nhưng nào ngờ lúc này đầu óc cô có chút tỉnh táo.

Cô lắc đầu, ánh mắt mơ màng nhìn anh, đáp: “Không được, tôi còn chưa thi đại học... Tôi còn chưa được học đại học... Anh đã nói là anh chờ tôi mà.”

Hoắc Lâm có chút tức cười, anh nói rất nhiều chuyện bắt cô nhớ thì cô lại không nhớ.

Vậy mà chỉ vì một lời hứa hẹn của anh, mà cô lại nhớ rất rõ ràng.

Anh nhìn cô say rượu cũng không có tinh thần gì, Hoắc Lâm cũng không trẻ nãi nữa, gọi một nữ nhân viên phục vụ tắm rửa cho cô.

Sau khi Nam Từ tắm rửa sạch sẽ, anh lại tự tay sấy tóc cho cô.

Làn gió ấm áp từ máy sấy thổi lên đỉnh đầu Nam Từ, cực kỳ dễ chịu khiến người ta buồn ngủ.

Đầu cô gục về phía trước mấy lần, nếu như Hoắc Lâm không nhanh tay thì chắc cô đã té ngã ra đất mấy lần rồi.

Trước kia Hoắc Lâm chưa từng làm qua mấy chuyện này, nhưng cũng không quá vụng về, thậm chí còn cực kỳ dịu dàng, di chuyển máy sấy xa xa gần gần rất vừa phải.

Lúc kết thúc, Nam Từ không còn cảm nhận con gió ấm áp từ máy sấy nữa, bỗng nhiên mở to mắt.

Anh còn tưởng cô đã ngủ thiếp đi rồi, lúc này thấy cô mở to mắt, khó hiểu hỏi: “Sao vậy?”

Nam Từ không đáp lại, mà nhìn anh chằm chằm, một lúc lâu sau mới nói: “Hôm nay anh... Anh cực kỳ dịu dàng.”

Hoắc Lâm có chút sững sờ, đây không phải lần đầu tiên có người nói anh dịu dàng, nhưng chỉ có anh biết những gì người khác thấy chỉ là anh đang giả vờ.

Nhưng mỗi khi anh ở bên cạnh Nam Từ thì anh không bao giờ mang mặt nạ, cho nên khi nghe cô nói anh dịu dàng, khiến trái tim anh lạc mất một nhịp.

Đầu ngón tay anh vuốt ve gò má cô, hỏi: “Sấy tóc cho em là dịu dàng hả?”

Nam Từ lắc đầu: “Không chỉ cái đó đâu... Hôm nay tôi lên trốn anh ra ngoài, nhưng anh lại không hề nổi giận... Sắc mặt anh cũng không đáng sợ như bình thường... Cũng không làm đau tôi...”

Cô nói có chút lộn xộn, nhưng Hoắc Lâm nghe hiểu, ý cô muốn nói là cô lên trốn anh ra ngoài, vậy mà anh lại không nổi giận, không phạt cô giống như bình thường.

Nghĩ tới đây, ánh mắt anh nhìn cô càng lúc càng sâu hơn.

“Em có thích một Hoắc tiên sinh dịu dàng không?”

Bên trong căn phòng khá tối, cơ bản chỉ bật một cái đèn áp tường, trong không khí mang theo mùi thơm nhàn nhạt của sữa tắm và dầu gội đầu của Nam Từ.

Hoắc Lâm rũ mắt xuống nhìn cô, giọng nói trầm thấp mê hoặc lòng người.

Nam Từ ngước mắt lên nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng gật đầu một cái.

“Thích.”

~

Sau khi tỉnh dậy vào ngày hôm sau, Nam Từ cảm giác đầu đau như búa bổ, thần kinh hai bên thái dương giống như bị người ta hành hạ, mỗi lần đập xuống như bị ngàn cây kim chích vào đầu.

Nam Từ đau đến mức không muốn mở mắt, mà không chỉ vậy, tay chân cũng có chút đau nhức.

Cô nhắm mắt nhớ lại một chút, cũng may mặc dù ký ức tối hôm qua đứt quãng, nhưng cô cũng nhớ được phần nào.

Cô nhớ cô, Cố Phán và Đường Uyển tới quán bar, giữa chừng Đường Uyển có việc nên đi trước, sau đó Cố Phán kéo cô xuống sàn nhảy, tiếp theo là màn cãi nhau với đám thanh niên trẻ tuổi kia, sau đó...

Hoắc Lâm đến!

Nghĩ tới đây, thân thể Nam Từ cứng đờ, sau đó mở mắt nhìn sang bên cạnh.

Nhưng trên giường chỉ còn một mình cô, cô nhìn đồng hồ, đã là giữa trưa ngày hôm sau rồi.

Nam Từ có chút ảo não, hiện tại trong đầu cô tràn ngập hình ảnh cô ở chung với Hoắc Lâm tối hôm qua.

Hình như cô nói chuyện có chút loạn, rối cuộc... Hình như...

Còn bị anh dụ dỗ nói thích anh???

Ngày hôm nay anh có nhắc tới chuyện này không đây!

Cô gỡ gỡ cái đầu tóc rối bời, sau đó không muốn nhớ tiếp nữa.

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Cô có chút căng thẳng, mở miệng nói: “Mời vào.”, nhưng giọng nói cực kỳ khàn, cổ họng cũng đau, cực kỳ khó chịu.

May mắn người mở cửa vào không phải Hoắc Lâm, mà là nhân viên phục vụ phòng, cô ta bưng một khay đồ ăn gồm có sữa bò và bánh mì.

“Nam tiểu thư, tổng giám đốc Hoắc muốn tôi tới gọi cô rồi giường, ăn một chút rồi dẫn cô đến suối nước nóng.”

“Suối nước nóng?”

Nam Từ có chút ngẩn người, hôm qua chưa tắm suối nước nóng được, nên ngày hôm nay anh muốn cô tắm bù sao?

Nhân viên phục vụ gật gật đầu: “Đúng vậy, tổng giám đốc Hoắc nói hôm qua cô đã cực khổ nhiều, cho nên hôm nay cơ thể chắc chắn sẽ nhức mỏi, tắm suối nước nóng có thể hết mệt mỏi.”

“...” Nam Từ không còn lời gì để nói, sao cô lại có cảm giác lời nói này của Hoắc Lâm giống như cổ ý treu đùa cô vậy?

Cô rõ ràng là ra ngoài vui chơi, anh lại nói cô khổ cực.

Nhưng mà...

“Vậy Hoắc... Hoắc tiên sinh đâu rồi?” Nam Từ hỏi.

Nhân viên phục vụ nghe thấy cô hỏi hơi kinh ngạc một chút.

Cô ta nghĩ Nam tiểu thư là bạn gái của tổng giám đốc Hoắc, sao lại xưng hô lạnh nhạt như vậy?

Hay đây là một kiểu biệt danh?

Nhân viên phục vụ thoáng dừng một chút, sau đó nói: “Tổng giám đốc Hoắc đi xử lý công chuyện, ngài ấy nói tiểu thư không cần chờ ạ.”

Nam Từ nóng mặt, cái gì mà không cần chờ anh? Làm như cô muốn tắm suối nước nóng chung với anh vậy?

Sau khi Nam Từ nhanh chóng đánh răng rửa mặt, bắt đầu ngoan ngoãn ăn hết đồ ăn Hoắc Lâm kêu người mang tới cho cô, tiếp đó đi theo nhân viên phục vụ đến suối nước nóng.

Nhân viên phục vụ đưa cô đến trước cổng thì dừng lại, nói: “Nam tiểu thư, trong phòng thay quần áo có áo tắm do chính tay tổng giám đốc Hoắc chọn cho tiểu thư ạ.”

Lúc nói chuyện, trong giọng nói của cô ta có chút mờ ám, nhưng Nam Từ hoàn toàn không nhận ra, chỉ khẽ gật đầu, đi vào.

Sau khi đi vào phòng quần áo, cô nhìn thấy một cái áo tắm màu vàng nhạt ở trong hộc tủ.

Cô tiến đến cầm áo tắm lên.

Không tính chuyện một phần quần tắm lộ ra, mà phía sau còn có vạt váy vừa vặn che khuất đùi cô, mà nửa người trên lại phô bày nửa tấm lưng trần ra ngoài.

Nam Từ cảm thấy cái này cũng rất ổn, mà cũng chỉ có một mình cô, chỉ cần không phải ở trần thì mặc cái gì cũng được.

Sau khi thay áo tắm xong, cô lại lấy khăn tắm quấn quanh người rồi đi ra ngoài.

Đây là suối nước nóng lộ thiên ở khu nghỉ dưỡng, lúc Nam Từ ra ngoài có chút run rẩy vì lạnh, cô vội vàng ném khăn tắm qua một bên rồi xuống nước.

Nhiệt độ nước hơi nóng, đối lập với không khí lạnh ngoài trời, Nam Từ vừa ngâm mình xuống nước, lập tức cảm thấy lỗ chân lông toàn thân nở ra, tay chân cũng đỡ đau nhức hơn một chút, cực kỳ dễ chịu.

Cô lười biếng dựa người vào thành hồ, ánh mắt nhẹ nhàng ngắm tuyết ở phía ngoài, cảm giác rất thích.

Lúc Hoắc Lâm đi vào thì đúng lúc thấy được cảnh này.

Nửa người trên của Nam Từ nằm ép vào thành hồ, buồn ngủ.

Tóc dài búi cao tùy ý, mí mắt khẽ nhắm, khuôn mặt trắng nõn có chút ửng hồng.

Cô trông rất thoải mái, giữa lông mày cũng hoàn toàn giãn ra, không giống dáng vẻ sau khi say rượu.

Hoắc Lâm bước từng bước đến gần, Nam Từ cảm nhận thấy tiếng bước chân, vô ý thức hỏi: “Ai?!”

Lúc nhìn thấy Hoắc Lâm, cô lập tức xấu hổ, cả cơ thể chìm xuống nước, trước đó cả hai vai lộ ra ngoài lúc này đều giấu dưới nước.

Nhưng cô không biết che giấu kiểu như có như không thì chỉ bằng thoải mái phô bày ra.

Cũng giống như hiện tại, chuyện vốn chẳng có gì, nhưng cô lại chìm xuống giấu cơ thể dưới nước, khiến nước trong hồ bị động tạo ra gợn sóng mờ hồ, trong mắt người nhìn thì chính là một bí ẩn tươi đẹp.

Hoắc Lâm dừng bước, nhìn cô chăm chăm, không lên tiếng.

Hiện tại Nam Từ không sợ ở một chỗ với anh, nhưng vì chuyện phát sinh hôm qua... Nên cô hoàn toàn không biết phải dùng bộ dáng nào để đối mặt với anh.

Nếu như xem như không có gì, vẫn bày ra dáng vẻ e ngại vâng vâng dạ dạ thì cũng không được.

Huống hồ... Cô thật sự không sợ anh.

Hôm qua những lời cô nói cũng không hẳn là vì say rượu, thậm chí lúc cô nói anh là “Người tốt” ở trong quán bar, cũng là những gì cô nghĩ về anh trong tiềm thức.

Cô bình thường không có suy nghĩ nhiều, cho nên không có ý thức được.

Nhưng không thể không nói, cho dù Hoắc Lâm có tàn nhẫn với người khác ra sao, có thủ đoạn trên thương trường như thế nào, thì khi ở với cô... Ít nhất là đạo gần đây, anh một mực bảo vệ cô.

Từ sau khi bà ngoại cô mất, Nam Từ hoàn toàn chưa từng trải qua cảm giác được người ta nâng niu chiều chuộng như vậy.

Nhưng những hành động của Hoắc Lâm những ngày qua lại khiến cô cảm thấy mình được quý trọng.

Loại cảm giác này rất mạnh mẽ, cô rất cảm kích, nhưng lại sợ bản thân không có cách nào trả ơn được cho anh.

Cô biết anh muốn gì, nhưng cô không biết mình có thể đáp lại hay không.

Chỉ là... Trước mắt cô là người đàn ông thủ đoạn cường thế, thì cô có muốn hay không thì cũng không quan trọng.

Bầu không khí trở nên yên lặng quý dị, Nam Từ vừa định mở miệng nói gì đó, Hoắc Lâm bỗng nhiên có động tác.

Cô nhìn anh, có chút bất an, hỏi: “Hoắc... Lâm, anh muốn làm gì?”

Cô chỉ thấy Hoắc Lâm tháo đồng hồ, cái đồng hồ mắc tiền của anh bây giờ giống như một hòn đá, bị anh ném lên khăn tắm ở bên cạnh.

Tiếp đó, ngón tay thon dài dụi cổ áo, chậm rãi ung dung cởi bỏ từng nút áo sơ mi.

“Vào tắm chung với em” Anh nói.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

editor: Trà Đá.

Nam Từ giống như một chú chim nhỏ, dựa sát vào thành hồ.

Cô nghe thấy tiếng bước chân của Hoắc Lâm, sau đó lại thấy sóng nước dập dờn bên người, nhưng cô cũng không dám quay đầu lại, theo bản năng càng ép sát người vào thành hồ.

Hoắc Lâm ngồi ở chỗ đó, cách một lần sương mờ nhìn bóng lưng Nam Từ, lười biếng mở miệng.

“Lại đây.”

Nam Từ bất động, giả vờ không nghe thấy anh nói.

“Lại đây.” Anh lặp lại một lần nữa.

Cô vẫn bất động, cũng không quay đầu lại.

Hoắc Lâm không nhịn được, nghiêng người, vươn cánh tay dài ra, trực tiếp kéo cô vào lòng ngực mình.

Nam Từ nhò giọng la lên một tiếng, lúc này tấm lưng trần của cô hoàn toàn dính chặt vào lồng ngực anh, cô cảm giác được lồng ngực rắn chắc của anh, thậm chí còn có thể cảm giác được tiếng tim đập của anh.

Mặt Nam Từ nóng lên, giống như đang bốc cháy.

Cô giả vờ muốn trốn thoát, nhưng cô vừa mới đứng lên, thì lập tức bị trượt chân, cô vốn chỉ dựa một tí thân thể vào người anh thôi, lúc này cả người ngã ngửa hẳn vào lòng ngực anh.

Cũng không biết cô ngồi xuống cái gì, cảm giác dưới đáy có chút cần cần, cô uốn éo cơ thể, chỉ nghe thấy Hoắc Lâm ở sau lưng khẽ la lên một trận.

Sau đó, anh dùng tay đè cơ thể cô lại, môi mỏng ghé sát bên tai cô, ngậm lấy vành tai cô.

“Em muốn giết tôi phải không?”

Lúc nói chuyện, hô hấp của anh có chút nặng nề, Nam Từ nghe ra anh có vẻ phải chịu đựng cái gì đó.

Cô bị anh khiến cả cơ thể nổi gai ốc, đáy lòng phát run.

Theo bản năng lại vùng vẫy mấy lần, chỉ muốn thoát khỏi sự giam cầm của anh.

Nhưng hai cánh tay anh càng lúc càng dùng sức, hô hấp cũng càng ngày càng nặng nề hơn, lúc mở miệng, trong giọng điệu của anh còn mang chút gấp rút và nguy hiểm.

“Đừng nhúc nhích!”

Nam Từ thấy anh tức giận với mình, tay chân cứng ngắc, không dám động đậy nữa.

Hoắc Lâm không nói tiếp nữa, ôm cô, môi mỏng nóng hổi lưu luyến từ tai đến cổ, nhẹ nhàng đặt từng nụ hôn lên cổ cô. Nam Từ bị anh hôn cảm thấy nhột, nhưng vẫn không dám cử động.

Đại khái qua hơn mười phút, hô hấp của anh dần dần bình thường trở lại, nụ hôn cuối cùng rơi trên đầu vai cô, sau đó lười biếng dựa ra sau.

“Sao lúc nãy lại muốn trốn khỏi tôi?” Anh hỏi cô.

Nam Từ không dám quay đầu, cô cúi đầu, ấp úng nói: “Không có.”

“Tự cả người chìm xuống nước còn bảo là không trốn?”

Anh vừa nói, vừa dùng sức quay cả người cô lại.

Nam Từ theo bản năng tách hai chân ra, dặng chân ngồi lên đùi anh. Hai cái tay nhỏ cũng chống lên bả vai anh, giữ thăng bằng.

“Không phải tôi đã nói là bất kể thời gian và địa điểm nào cũng không được trốn tôi mà.” Anh đưa tay vén mấy sợi tóc ướt dính trên trán cô, “Em quên rồi sao?”

Nam Từ rù mắt, nghĩ thầm, cô đâu biết anh muốn làm gì? Sao không trốn cho được?

Hoắc Lâm nhìn bộ dáng nhỏ của cô, còn tưởng rằng cô đang bối rối vì chuyện tối hôm qua, nên nổi lên tâm tư muốn trêu chọc cô.

“Sao vậy, không muốn thừa nhận mấy lời em nói tối hôm qua à, nên hôm nay mới không muốn gặp tôi sao?”

Trong lòng Nam Từ giật mình, cái đầu nhỏ không dám ngẩng lên.

“Anh nói cái gì vậy? Tôi không hiểu.”

Hoắc Lâm cong môi, cố ý hà hơi bên tai cô, nói: “Hôm qua em uống say rồi nói yêu tôi, muốn gả cho tôi.”

Nam Từ lập tức ngừng đầu, vô ý thức phản bác: “Anh nói bậy! Rõ ràng là anh lợi dụng tôi say rượu dụ dỗ tôi nói thích...”

Cô còn chưa nói hết, lập tức cảm thấy không đúng, tay nhỏ vội vàng che miệng lại, bày ra bộ dáng sợ hãi.

Hoắc Lâm nhìn cô, đáy mắt mang theo chút lười biếng, giống như một con sư tử trêu đùa con mồi.

“Thì ra là em có nhớ.”

Nam Từ cực kỳ chán nản, biết rõ Hoắc Lâm là người đàn ông như thế nào, vậy mà vẫn bị anh bắt được đuôi.

Nghĩ nghĩ, cô quyết định thử nói sang chuyện khác, thử xem có thể thoát khỏi kiếp nạn này không.

“Cố Phán và Thẩm tiên sinh đâu? Sao tôi không thấy bọn họ? Tôi nhớ hôm qua mình về đây với bọn họ kia mà.”

“Nhà bạn gái Thẩm Mộ Ngan có người mất, nên bọn họ quay về rồi.”

Nam Từ không nghĩ tới đáp án này, nghĩ nghĩ, còn nói: “Nè...”

Hoắc Lâm vươn tay bóp cằm cô: “Đã nói ở trước mặt tôi thì không được nói chuyện của người khác, lãng phí thời gian.”

“...”

“Ước hẹn nửa năm vẫn còn hiệu lực, nhưng không phải để em trốn tránh hoặc tìm lý do từ chối tôi.”

Hoắc Lâm vừa nói chuyện, ngón tay cái thoáng dùng sức vuốt ve môi cô.

“Tôi cho em thời gian để chấp nhận tôi, chứ không phải thời gian tìm cách trốn tôi. Và lại...” Anh ngược mắt nhìn cô, ánh mắt thâm sâu, “Không phải em bắt đầu thích tôi rồi sao?”

Nam Từ nghe anh nói xong, trái tim cô lập tức đập nhanh, vội vàng phản bác: “Rõ ràng là anh...”

Lời còn chưa dứt, môi cô đã bị môi anh chặn lại.

Lúc tách ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại trở nên ửng đỏ mê người, cộng thêm đôi mắt ướt át, khiến cô càng trở nên xinh đẹp lạ thường.

Hoắc Lâm cảm thấy mình giống như một kẻ nghiện, chỉ có mùi hương và hơi thở của cô cũng đủ khiến anh đắm chìm trong dục vọng.

Anh lại khẽ hôn môi cô, giọng nói trầm khàn, kêu gọi vang lên:

“Bảo bối, thừa nhận đi, đừng chối nữa, em thích tôi rồi.”

~

Năm mới của Nam Châu vốn phải trôi qua một cách vui vẻ, nhưng tất cả vì Nam Từ, không những khiến cô ta mất mặt, mà càng làm cho cô ta ý thức được người đàn ông cô ta yêu đã bị cướp đi.

Ngày hôm đó Hoắc Lâm thật sự khiến cô ta sợ hãi.

Nhưng sau một hồi suy nghĩ thì Nam Châu cảm thấy cô ta không e sợ anh, mà lại cảm thấy say mê anh hơn nữa.

Cô ta thích người mạnh mẽ cố chấp, lại càng thích chinh phục một người đáng sợ như Hoắc Lâm, trước kia cô ta thích Hoắc Lâm cũng bởi vì anh là người đàn ông ưu tú nhất cái thành phố này.

Cho dù Hoắc Lâm uy hiếp cô ta vì một người phụ nữ khác, suy nghĩ một chút, nếu như một ngày kia Nam Châu khiến anh thích mình, thì có phải anh sẽ vì cô ta, làm những chuyện này với những người khác?

Cho nên sự tồn tại của Nam Từ đã ngăn cản con đường của cô ta!

Nam Từ rõ ràng chỉ là con hoang, dựa vào cái gì mà đạt được thứ mình mong muốn! Nhà họ Nam đối xử với Nam Từ còn chưa đủ tốt hay sao? Vậy chẳng lẽ Nam Từ chưa thỏa mãn! Muốn tranh đoạt Hoắc Lâm với Nam Châu!

Nghĩ tới đây, Nam Châu nhớ ra điều gì đó, cầm điện thoại nhấn gọi một dãy số.

“Alo.” Giọng nói lười biếng của Tần Dư vang lên.

Sau khi Nam Châu nghe thấy giọng nói của anh ta, thì lập tức tức giận.

“Không phải tôi đã chuyển thêm tiền cho anh rồi sao! Sao đến bây giờ vẫn chưa giải quyết được con nhỏ kia hả!”

Tần Dư không thêm quan tâm, ngâm điều thuốc, hững hờ trả lời: “Tôi chỉ nói thêm tiền, chứ đâu có nói thêm tiền thì chắc chắn thành công. Em gái cô là dạng người gì chẳng lẽ cô không hiểu sao? Huống hồ sau lưng em gái cô có người chống lưng, tôi bị đuổi khỏi trường luyện thi, có được gặp cô ta đâu mà làm ăn được cái gì?”

Nam Châu tức giận nhưng cũng biết anh ta nói sự thật.

Nhất định là Hoắc Lâm biết cô ta đứng sau mọi chuyện, cho nên mới dùng lời lẽ uy hiếp đó.

Sau khi cúp điện thoại, Nam Châu nghĩ nghĩ, đứng dậy đi lên lầu tìm Nam lão gia tử.

Nam lão gia tử lúc này đang mang kính lão đọc tài liệu, thấy Nam Châu tới, nở nụ cười hiền lành với cô ta.

“Châu Châu tìm ông nội có chuyện gì không?”

Nam Châu mím mím môi, quyết định đi thẳng vào vấn đề.

“Ông nội, không thể giữ Tiểu Từ ở trong nhà này lâu hơn được, con bé đã làm rối kế hoạch của chúng ta, con nghĩ phải mau chóng gả con bé cho Hoắc Ngọc Trạch.”

Gương mặt đang hiền lành của Nam lão gia tử đột nhiên trầm xuống.

Ông cầm lấy tách trà trên bàn, nhấp một ngụm, tiếp đó cũng không trả lời vấn đề của Nam Châu, nhàn nhạt nói: “Con đang phán xét cách làm việc của ông nội sao? Con cảm thấy ông nội già, vô dụng rồi hả?”

Nam Châu cả kinh, lập tức lắc đầu.

“Ông nội! Con không có ý đó!” Nam Châu cắn cắn môi, nghĩ biện pháp bổ sung, “Chỉ là... Chỉ là con thật sự rất gấp. mấy ngày trước, Hoắc Lâm đối xử với Nam Từ thế nào, ông nội cũng thấy mà. Con... Trước đó con đã nói với Tiểu Từ là con thích Hoắc Lâm, nhưng con bé lại không hề tránh né, đã biết rõ chị mình thích người đàn ông đó, vậy mà còn tiếp xúc thân mật với Hoắc Lâm! Con thật sự không nhịn được, cho nên mới đến nói chuyện với ông nội ạ.”

Giọng nói của Nam lão gia tử có chút lạnh: “Sao con biết Tiểu Từ không tránh né?”

Nam Châu ngẩn người: “Cái gì?”

“Cái chuyện tới trường luyện thi là do con bé chủ động nói với ông nội, mục đích là muốn tách ra khỏi Hoắc Lâm.”

Nam lão gia tử lạnh nhạt nhìn Nam Châu: “Trước khi đi con bé có nói với ông nội, rằng con bé biết Hoắc Lâm là người con thích, cho nên nó không muốn cạnh tranh với con, muốn tránh ra ngoài. Nhưng Hoắc Lâm lại một mực theo đuổi Tiểu Từ không buông, Hoắc Lâm còn tới tìm ông nội, nói rõ là nó muốn Nam Từ, không muốn ông nội sắp đặt hôn sự cho Tiểu Từ nữa.”

Nam Châu không thể tưởng tượng nổi, tròng lớn hai mắt: “Không thể nào! Sao lại thế được! Làm gì có chuyện Hoắc Lâm chủ động? Anh ấy hoàn toàn không phải là người như vậy, nhất định là Nam Từ dụ dỗ anh ấy trước!”

Nam lão gia tử thần nhiên nhìn Nam Châu, một lúc lâu sau, mới nói: “Mặc kệ là như thế nào, nhưng hiện tại kết quả đã thành ra như vậy, con chấp nhận cũng được, không chấp nhận cũng không sao, tạm thời ông nội không dám phá vỡ sự cân bằng này. Nam Từ còn nhỏ, bọn họ không có khả năng tính đến chuyện kết hôn, cho nên thời gian còn dài, nói không chừng sau này sẽ có chuyện biến khác.”

Nói tới đây, Nam lão gia tử dừng một chút, tiếp đó mang theo một tia cảnh cáo nói với cô ta: “Con đừng có lanh chanh làm chuyện gì ngu ngốc, hiện tại công ty của Hoắc Lâm và Nam thị có rất nhiều sự hợp tác, tất cả mọi lợi ích đều cực kỳ tốt. Mà những lợi ích này đều do Nam Từ lấy được. Nếu ông nội chưa hành động, thì con cũng đừng dại dột mà ra tay!”

Lúc Nam Châu ra khỏi thư phòng của Nam lão gia tử, tâm trí cô ta vẫn chưa kịp phản ứng.

Cô ta không tin, Hoắc Lâm lại là người chủ động tiến tới mối quan hệ với Nam Từ.

Anh rõ ràng lúc nào cũng rất kiêu ngạo, tại sao... Tại sao lại hạ mình với Nam Từ chứ...

Lúc này, điện thoại di động của cô ta vang lên, là Lưu Lâm Lâm gọi tới.

Đáy lòng Nam Châu dâng lên một sự chán ghét, từ khi nhà Lưu Lâm Lâm phá sản, cô ta liên tiếp năm lần bảy lượt điện thoại cho Nam Châu để vay tiền. Nếu như không nể chuyện trước đó cô ta làm khó dễ Nam Từ vì Nam Châu, thì Nam Châu đã sớm chặn số điện thoại của cô ta rồi.

Cho nên lúc này thấy Lưu Lâm Lâm gọi tới, trong lòng Nam Châu cảm thấy chán ghét tột độ.

Vừa định nhấn nút từ chối, thì động tác lập tức bị dừng lại.

Sau đó, đáy mắt Nam Châu xẹt qua một tia xảo trá.

Sau khi nhận điện thoại, cô ta giả bộ hờn hờ.

“Lâm Lâm à.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Editor: Trà Đá.

Nam Châu hẹn Lưu Lâm Lâm gặp mặt ở quán cà phê.

Nam Châu cố ý ăn mặc cực kỳ giản dị, một là để phòng gặp người quen, hai... Cũng để phòng người của Hoắc Lâm.

Lúc cô ta tới, thì đã thấy Lưu Lâm Lâm chờ ở quán cà phê.

Những ngày qua, cuộc sống của Lưu Lâm Lâm cực kỳ cực khổ, mặc dù nhà họ Lưu không phải giàu có như các gia tộc lâu đời khác, nhưng cũng coi là có tiền, chỉ ít từ lúc Lưu Lâm Lâm ra đời, cũng đã trải qua cuộc sống của một tiểu thư.

Nhưng cách đó không lâu, công ty của ông Lưu phá sản, bắt đầu có người đến nhà đòi nợ liên miên, cô ta thật sự rơi từ thiên đàng xuống địa ngục.

Quần áo và trang sức cũng không thể giữ lại, mà bạn bè cô ta cũng bắt đầu xa lánh dần, thậm chí biệt thự trong thành phố cũng phải bán đi để trả nợ, gia đình cô ta phải chuyển đến một căn hộ nhỏ chưa tới 100 mét vuông.

Trong nội tâm của cô ta nóng như lửa đốt, nhưng lại không biết đi đâu để phát tiết. Càng chết hơn nữa là cô ta đã có thói quen dùng tiền vung tay quá trán, trong lúc nhất thời bắt cô ta thay đổi thì quá khó.

Cho nên cô ta bắt đầu tìm người vay tiền, nhưng ai mà ngờ những người cô ta giúp trước kia, bây giờ nghe thấy gia đình cô ta phá sản, thì lập tức né xa!

Trừ Nam Châu...

Cho nên Lưu Lâm Lâm bắt đầu có cảm giác đặc biệt đối với Nam Châu, trước kia cô ta chỉ muốn nịnh bợ Nam Châu, nhưng lần này cô ta thật muốn xem Nam Châu là bạn thân.

Sau khi Nam Châu tiến vào, Lưu Lâm Lâm rất nhiệt tình chào hỏi.

“Chị Châu Châu.”

Nam Châu cười cười, không nói nhiều, trực tiếp đưa tấm thẻ cho Lưu Lâm Lâm.

“Trong này có một triệu, em cứ lấy dùng trước đi, hết tiền cứ đến tìm chị.”

Lưu Lâm Lâm có chút kinh ngạc, dừng một chút, nói: “Chị Châu Châu, thật ra... Thật ra không cần nhiều đến vậy, ba em nói mấy ngày nữa tìm cách cho em xuất ngoại rồi, em... Em chỉ mượn mấy chục ngàn là được rồi.”

“Cầm đi.” Nam Châu lại đẩy thẻ về phía trước, tiếp đó nhìn Lưu Lâm Lâm, giống như có chút đáng tiếc.

“Haiza.” Nam Châu thở dài, “Nhìn thấy Lâm Lâm bây giờ, thật sự khiến chị đau lòng quá. Tiểu Từ cũng thật là... Nói gì thì nói hai đứa cũng là bạn học, sao con bé lại có thể bức em thành cái dạng này chứ?”

Nam Châu vừa nhắc tới Nam Từ, Lưu Lâm Lâm lập tức nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nếu như không phải do con nhỏ khôn nạn kia, thì Hoắc tam thiếu chắc chắn sẽ không ra tay tàn độc với gia đình em! Trước đó rõ ràng Hoắc tam thiếu có cảm giác với em! Nhất định là do con nhỏ kia chen vào!”

Đáy mắt Nam Châu hiện lên một tia khinh thường, trong lòng càng dâng lên sự chán ghét.

Thật ra Lưu Lâm Lâm có kể cho Nam Châu nghe về chuyện Hoắc Lâm ra tay phá hủy Lưu thị, còn nói về quá trình trước đó, bảo là Hoắc Lâm thích Lưu Lâm Lâm.

Khi đó Nam Châu không tin, mặc dù ngoài mặt an ủi cô ta, nhưng đáy lòng thì cười nhạo cô ta không biết tự lượng sức. Luru Lâm Lâm là loại hàng gì? Chẳng lẽ đáng để Hoắc Lâm thích sao?

Nhưng hiện tại xem ra... Luru Lâm Lâm lại tự mình đa tình, cho là mình đúng, ngược lại cũng có thể giúp Nam Châu ra tay một chút.

Nam Châu bỗng nhiên nói: “Haiza, thật sự chị cũng cảm thấy Hoắc tam thiếu có cảm tình với em. Em không biết hiện tại anh ta cưng chiều Tiểu Từ như thế nào sao, năm nay còn đến nhà chị ra mặt bảo vệ nó nữa đó. Bộ đáng quả thật là xem Tiểu Từ như bảo bối, ngay cả khi chị và mẹ nói nó một hai câu, là anh ta đều không cho phép. Nghĩ lại thì cũng tiếc cho em, nếu như không có Tiểu Từ thì bây giờ người được cưng chiều là em rồi.”

Lời nói của Nam Châu hoàn toàn đánh trúng trọng tâm, mỗi câu từ đều đâm vào trái tim Luru Lâm Lâm. Mà Luru Lâm Lâm hiện tại đang rất tức giận không có chỗ phát tiết, nên khi nghe Nam Châu châm ngòi, thì có lẽ cũng không nghĩ ngợi gì.

Vừa nghĩ tới Luru Lâm Lâm sẽ dạy cho Nam Từ một bài học, thì tâm tình Nam Châu lập tức vui vẻ, cô ta cầm tách cà phê, nhấp một ngụm.

Luru Lâm Lâm cắn răng nghiêng lợi, hỏi: “Hiện tại Nam Từ... Đang làm gì?”

“Tiểu Từ đang học ở trường luyện thi, hình như sau ngày mùng ba này phải quay lại trường rồi.” Nam Châu nói.

“Chị Châu Châu, cho em biết địa chỉ chỗ trường luyện thi đi.”

Nam Châu giả vờ kinh ngạc: “Nè, Lâm Lâm, em định làm gì?”

“Chị đừng xía vào!” Đáy mắt Luru Lâm Lâm hiện lên nét dữ tợn, “Em bị con nhỏ đó hại thành cái dạng này, gia đình em bị nó hại thành ra thế này, em làm sao có thể để cho nó thoải mái được! Ít nhất phải khiến nó trả giá!”

Sau khi chia tay Luru Lâm Lâm, Nam Châu trực tiếp gọi điện thoại cho Nam lão gia tử.

“Ông nội, vài ngày trước ông nội nói là có hai hạng mục ở thành phố lân cận cần người đi thương lượng đúng không ạ? Để con đi cho, dù sao gần đây con cũng không có việc gì làm. Dạ... Hôm nay con bay luôn ạ.”

Sau khi cúp điện thoại, đáy mắt Nam Châu hiện lên tia khoái chí.

Nhìn thần sắc của Luru Lâm Lâm, cô ta chắc chắn sẽ không dễ dàng tha cho Nam Từ. Vào lúc này, Nam Châu đương nhiên muốn tránh đi chỗ khác để đỡ bị nghi ngờ!

~

Chạng vạng tối ngày mùng ba, Nam Từ mới về nhà họ Nam.

Thật ra Hoắc Lâm không muốn để cô về nhà họ Nam, mà muốn ở bên cô rồi sẽ đưa cô tới trường luyện thi luôn, nhưng Nam Từ không chịu, bởi vì sách vở của cô đều để ở nhà họ Nam, không về không được.

Lúc đến cổng nhà họ Nam, Hoắc Lâm muốn đi vào nhà chung với Nam Từ.

Cô vội vàng ngăn cản, nói: “Thôi đi, nếu như anh không có chuyện gì tìm ông nội, thì anh đừng qua bên này nhiều quá... Cảm thấy có chút không đúng lắm.”

Hoắc Lâm không thèm quan tâm, thuận miệng trả lời: “Với tôi thì không có gì là đúng hay sai, chỉ là tôi muốn hay không thôi.”

Nói xong, anh thấy gương mặt cô có chút khó xử, cũng không làm mất thời gian nữa, nói: “Vậy tôi chờ em ở bên ngoài, vào nhà lấy đồ rồi ra.”

Nam Từ gật đầu.

Sau khi Nam Từ vào nhà, thì thấy người lớn nhà họ Nam đang ăn cơm, Nam lão gia tử, ba Nam mẹ Nam, nhưng không có Nam Châu.

Nhưng Nam Từ cũng không muốn lo chuyện bao đồng, chỉ cần Nam Châu không có ý đồ gì với cô, thì cô cũng lười quản chuyện đối phương ở đâu và làm gì.

“Ông nội, ba mẹ.” Cô lễ phép chào hỏi các trưởng bối.

Bây giờ mẹ Nam coi Nam Từ như cái gai trong mắt, nhưng hai người đàn ông trong nhà thì lại thích cô, sau lưng cô lại có Hoắc Lâm... Nên mẹ Nam hoàn toàn không làm được gì hết, hiện tại nhìn thấy Nam Từ chỉ có thể nhẫn nhịn.

Nam lão gia tử mỉm cười nhìn cô, giống như đã quên đi chuyện đêm ba mươi: “Về lấy đồ đạc hả con?”

Nam Từ gật gật đầu.

“Đêm nay không thể ở nhà một buổi được sao con? Ông nội nhớ con lắm.”

Nam Từ giả vờ làm ra vẻ đắn đo, nói: “Nhưng mà sáng mai con có lớp sớm... Mà lại là tiết học quan trọng nữa ạ.”

Nam lão giả tử cũng có biểu hiện đáng tiếc, nhưng cũng không nói gì thêm nữa.

Nam Từ không dừng lại lâu, lập tức chạy lên phòng lấy đồ, sau đó chạy ra ngoài, mẹ Nam làm như vô tình đi ra cửa nhìn một chút, quả nhiên nhìn thấy xe của Hoắc Lâm!

Mà Châu Châu cũng thật là, bây giờ chuyện đã thành ra cái dạng này rồi còn chủ động đi công tác. Quả thật là không để bụng sao!

~

Sau khi Nam Từ ngồi ổn định trong xe Hoắc Lâm rồi, thì cô theo bản năng nhẹ nhàng thở hắt ra.

Một lát sau, cô kinh ngạc, đáy lòng dâng lên một tia lạ lẫm.

Tại sao hiện tại cô ở bên cạnh Hoắc Lâm lại có thể thành thoi buông lỏng bản thân vậy nhỉ? Đúng ra cô phải sợ anh nhất chứ?

Hoắc Lâm không cho cô có thời gian suy nghĩ lung tung, sau khi thấy cô ngồi ổn định rồi, anh lập tức vươn tay, trực tiếp bế cô ngồi lên đùi mình.

“Cuối tháng mới được về nhà sao?” Anh thân mật ôm eo cô, hỏi.

Nam Từ gật gật đầu: “Đúng, mỗi tháng chỉ được về nhà một lần.”

“Mệt không? Nếu mệt thì để tôi nói giáo viên phụ trách một chút, nói bọn họ...”

Cô nghe xong, tranh thủ chặn họng anh: “Không mệt! Tôi cảm thấy việc học rất tốt, anh tuyệt đối không được nói giáo viên phụ trách nhân nhượng tôi.”

“Yêu học tập đến như vậy sao?”

“Yêu.”

“Vậy còn yêu tôi?”

“...” Nam Từ không trả lời.

Hoắc Lâm cũng không vội, khuôn mặt tuấn tú tiến sát gần cô, môi mông nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

“Vậy có nhớ tôi không?”

“...” Nam Từ vẫn không trả lời.

Nhưng lần này anh không bỏ qua cho cô, bàn tay anh hơi dùng sức, giống như đang uy hiếp: “Sao?”

Nam Từ bị anh ép, đành nhỏ giọng nói: “Chắc... Có...”

Hoắc Lâm bị cô chọc cười, nhưng đúng lúc này xe đã tới trước cổng trường luyện thi, nên anh cũng không làm khó cô nữa, khẽ hôn cô mấy cái rồi thả cô đi.

Nam Từ như được on đại xá, trực tiếp thoát ra khỏi người anh, xuống xe, chạy đi không quay đầu lại.

Nhiệt độ bên ngoài rất lạnh, còn có cả gió kèm cả bông tuyết bay bay đập vào gương mặt đang đỏ bừng của cô, cũng khiến cô tỉnh táo không ít.

Nhưng đi được mấy bước, cô bỗng nhiên cảm giác thiếu thiếu cái gì đó.

A, không có cặp sách! Chắc quên trên xe Hoắc Lâm rồi.

Cô có chút ỉu xiu, nhưng không lấy thì không được, nghĩ nghĩ, chậm rãi xoay người.

Mà đúng lúc này cô cảm giác trước mắt có một bóng hình vụt tới, giống như có ai đó nhào tới người cô!

Cô còn chưa kịp phản ứng, thì đã bị một cơ thể cao lớn che chắn ở phía trước mặt!

Lưu Lâm Lâm đã chờ trước trường luyện thi cả ngày hôm nay, mãi mới thấy Nam Từ tới, mọi sự tức giận của cô ta lập tức bộc phát.

Đêm nay cô ta sẽ bay đi nước S, cho nên muốn trước khi đi phải dạy Nam Từ một bài học! Chỉ để phát tiết.

Cô ta mang theo một con dao gọt trái cây, vốn định rạch mặt Nam Từ, nếu mặt Nam Từ xấu xí thì Hoắc Lâm sao có thể thích được nữa!

Nhưng ai mà ngờ, lúc cô ta gần tới chỗ Nam Từ, chuẩn bị giờ dao đâm tới, thì Hoắc Lâm bỗng nhiên xuất hiện!

Anh giờ tay giữ chặt con dao sắc bén, không quan tâm lòng bàn tay chảy máu đến mức nào, giống như không cảm thấy đau, cầm con dao hung hăng giật con dao ra khỏi tay Lưu Lâm Lâm.

Sau đó, trực tiếp gạt ngã Lưu Lâm Lâm ngã ra mặt tuyết.

Tài xế nhìn thấy tình huống không ổn, tranh thủ chạy tới.

Anh ta không quan tâm những thứ khác, trực tiếp giữ chặt Lưu Lâm Lâm.

Hoắc Lâm nhìn xuống cô ta, đáy mắt hiện lên một tia lạnh lẽo và khát máu.

“Tìm người dạy dỗ cô ta.”

Sự việc diễn ra quá nhanh, Nam Từ hoàn toàn không thấy rõ chuyện gì xảy ra, ánh mắt cô chỉ tập trung vào bàn tay đầy máu của Hoắc Lâm, trong lòng cực kỳ lo lắng.

Nhưng lúc này nghe thấy Hoắc Lâm thốt ra câu đó, trong lòng giật mình một cái.

Cô không lo nổi những thứ khác, trực tiếp ôm lấy cánh tay anh, nói: “Đừng, Hoắc Lâm, đừng làm chuyện nguy hiểm.”

Hoắc Lâm cũng không quay đầu lại nhìn cô, mà ánh mắt vẫn một mực dán chặt trên người Lưu Lâm Lâm: “Cô ta gây chuyện trước, thì phải gánh chịu hậu quả.”

“Tôi biết! Tôi biết là lỗi của cô ta, nhưng chúng ta báo cảnh sát là được rồi, tôi không muốn anh phải động thủ!”

Ánh mắt Hoắc Lâm tối sầm, anh quay đầu lại nhìn Nam Từ: “Sao? Em thấy thủ đoạn của tôi đáng sợ quá sao? Thương cô ta sao?”

“Không phải.” Nam Từ dừng một chút, không biết có nên nói lời trong lòng không, suy nghĩ một chút, rốt cuộc cũng lí nhí mở miệng: “Tôi... Tôi không muốn anh làm chuyện nguy hiểm vì một người không đáng. Tôi không quan tâm cô ta đâu.”

Biểu lộ của Hoắc Lâm có chút ngừng trệ, một lúc lâu sau mới nói: “Được.”

Nam Từ nghe xong, biểu lộ trên mặt mới nói lỏng ra được.

Cô cũng không quan tâm Lưu Lâm Lâm sẽ như thế nào, vội vàng kéo tay anh, nói: “Mau lên, chúng ta đi bệnh viện.”

Hoắc Lâm thấy bộ dáng sốt ruột của cô, trong lòng cảm thấy vui vẻ, ngoài miệng còn cố ý trêu cô: “Không cần vào trong trường luyện thi à?”

Nam Từ lớn tiếng, bày ra thái độ cứng rắn mắng anh: “Bây giờ là lúc nào mà anh còn ăn nói kiêu đó hả!”

Nói xong, không để anh phản bác, lập tức kéo anh ra đường đón taxi.

Tài xế còn đang giữ chặt Lưu Lâm Lâm, không biết nên làm sao.

Lúc Hoắc Lâm bị Nam Từ kéo đi, anh lặng lẽ quay đầu lại nhìn tài xế một chút.

Trong ánh mắt kia đã bao hàm đầy đủ ý tứ, tài xế trong nháy mắt đã hiểu ra.

Mặc dù ông chủ đồng ý báo cảnh sát như lời Nam nhị tiểu thư nói, nhưng chắc chắn không dễ dàng bỏ qua cho Lưu Lâm Lâm như vậy.

Cũng đúng, anh ta biết ông chủ nhiều năm như vậy, vất vả lắm mới tìm được người thương, làm sao có thể bỏ qua cho người muốn hại Nam nhị tiểu thư đây?

Nghĩ tới đây, anh ta vừa nhìn Lưu Lâm Lâm còn đang cố vẫy vùng trên mặt đất, một bên báo cảnh sát.

Cuối cùng, còn gọi điện thoại cho trợ lý của Hoắc Lâm.

Anh ta đơn giản kể lại sự tình, trợ lý ở bên kia trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng nói: “Có vẻ tinh thần Lưu tiểu thư không bình thường, chỉ bằng chúng ta giúp đỡ một chút, đưa cô ta đến bệnh viện trị liệu đi.”

Tài xế sửng sốt một chút, cuối cùng có chút đồng tình nhìn Lưu Lâm Lâm.

Trợ lý đi theo Hoắc Lâm đã lâu, cực kỳ hiểu Hoắc Lâm, cho nên lúc này trợ lý đưa ra phương án giải quyết, cũng là đứng trên phương diện của Hoắc Lâm mà suy nghĩ đến tám chín phần.

Xem ra phải đưa Lưu Lâm Lâm đến bệnh viện tâm thần “Chữa trị”.

~

Lúc Nam Từ và Hoắc Lâm lên xe taxi, thì tay cô vẫn ôm cánh tay Hoắc Lâm, cứ cách một lúc lại hỏi anh “Có đau không?”, khiến tài xế ngồi phía trước nhìn bọn họ vài lần.

Cũng khó trách tài xế lái xe, người giàu có ở thành phố này rất nhiều, nhưng rất hiếm khi gặp người nhà giàu đón taxi. Mà hai người này, người đàn ông thì khí chất bất phàm, quần áo mặc trên người cũng không hề rẻ. Mà cô gái đi cùng trông ăn mặc cũng không phải dạng tầm thường, nhìn qua có vẻ là thiên kim tiểu thư nhà nào đó.

Còn nữa hai người cực kỳ xứng đôi, nhìn rất đẹp mắt.

Sau khi tới bệnh viện, Nam Từ một đường dắt Hoắc Lâm đi, cũng may đang trong mùa tết, nên bệnh viện không đông người, cho nên bọn họ chờ chưa tới mấy phút đã được đưa vào sơ cứu.

Bác sĩ thấy gương mặt Nam Từ cực kỳ sốt ruột, còn tưởng rằng Hoắc Lâm gặp phải vết thương nghiêm trọng.

Sau khi Hoắc Lâm mở tay ra, vết thương trong lòng bàn tay không đến nỗi quá nghiêm trọng.

“Cô gái, vết thương của bạn trai cô không cần phải khâu, chỉ cần băng bó là được rồi, sau đó cô đi mua thuốc kháng viêm về cho bạn trai cô uống là được rồi.”

Lúc này tâm tình của Nam Từ hoàn toàn đặt hết vào vết thương trong lòng bàn tay Hoắc Lâm, cơ bản không chú ý nghe thấy những lời thừa thãi của bác sĩ, cho nên cô hoàn toàn không để ý đến chữ “Bạn trai cô”.

“Thật sự không nghiêm trọng sao?” Nam Từ có chút không tin, lại hỏi, “Anh ấy chảy máu nhiều như vậy mà, cảm giác vết thương chắc chắn rất sâu, thật sự không cần khâu vết thương sao?”

Bác sĩ bị cô chọc cười, nói: “Sao? Bộ tôi nói anh ta bị thương nhẹ là nói dối sao? Nhất định phải nói anh ta bị thương nặng cần nằm viện mới được à?”

Nam Từ nghe bác sĩ nói xong, lập tức nóng mặt, vội vàng lắc đầu: “Không có, tôi không có ý đó, tôi chỉ sợ...”

“Thôi được rồi, tôi viết cho cô tờ hóa đơn, cô đi đóng tiền viện phí rồi mua thuốc đi, tôi sẽ băng bó cho anh ta.”

Nam Từ gật gật đầu, sau đó cầm lấy tờ hóa đơn đi ra ngoài.

Từ lúc vào bệnh viện đến giờ Hoắc Lâm không nói một câu nào, nhưng ánh mắt lại dính chặt trên người Nam Từ.

Bác sĩ nhìn anh, một bên khư trùng vết thương cho anh, một bên trêu chọc.

“Cậu cũng thật là may mắn, tìm được một cô bạn gái tốt như vậy, có thể thấy là cô gái đó rất quan tâm đến cậu.”

Hoắc Lâm hiếm khi cười cười với người lạ.

“Đúng, tôi rất may mắn.”

Thật ra anh có bác sĩ riêng, chỉ cần trực tiếp gọi điện thoại thì bác sĩ sẽ tới nhà chữa trị ngay. Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của cô, anh lựa chọn im lặng, chấp nhận làm theo những gì cô bảo, cùng đi tới bệnh viện.

Anh hoàn toàn không quan tâm đến vết thương trong lòng bàn tay, chỉ một mực nhớ lại bộ dáng ban nãy của Nam Từ, khóe môi cong cong.

Con thỏ của anh thật sự khiến anh vui vẻ mỗi ngày.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

editor: Trà Đá.

Sau khi Nam Từ nộp viện phí và mua thuốc, cô quay lại thì thấy Hoắc Lâm đã được băng bó xong.

Trông thấy cô, bác sĩ cười cười: “À, nhanh vậy sao? Lo lắng cho bạn trai nhiều quá nha.”

Lúc này Nam Từ ý thức được chữ “Bạn trai”, cho nên lập tức đỏ mặt, muốn giải thích nhưng lại cảm thấy không cần thiết, cho nên cắn cắn môi, hơi xấu hổ cười cười.

“Tôi đã đóng tiền viện phí hết rồi, bác sĩ băng bó xong rồi sao ạ?”

Bác sĩ gật gù đầu.

Nam Từ lại hỏi: “Vậy có cần chú ý gì không ạ?”

“Hạn chế đựng nước, ít ăn thức ăn cay nóng, ít...”

“Chờ một chút!” Lúc bác sĩ còn chưa nói hết, Nam Từ bỗng nhiên lên tiếng chặn đứng, sau đó ngượng ngùng chỉ chỉ giấy bút trên bàn, hỏi: “À... Tôi có thể mượn dùng một chút được không? Tôi muốn ghi chép lại cẩn thận.”

Lúc này Hoắc Lâm bỗng nhiên nắm chặt tay cô, ngẩng đầu nhìn cô: “Không cần, anh nhớ hết rồi.”

Nam Từ cố chấp lắc lắc đầu, kiên trì nói: “Không được, ghi lại vẫn hơn.”

Bác sĩ thấy cô coi trọng Hoắc Lâm như vậy, nhất thời không nhịn được cười: “Được, cô dùng đi.”

Cuối cùng Nam Từ ghi chép lại không sót một từ nào của bác sĩ, tiếp theo kéo Hoắc Lâm đứng dậy, cảm ơn bác sĩ rồi rời đi.

Lúc này tài xế đã chạy tới trước cổng bệnh viện, sau khi anh ta giao nộp Lưu Lâm Lâm cho cảnh sát xong, thì bảo trợ lý đến đó trông coi. Còn anh ta thì lái xe đến bệnh viện đón ông chủ.

Anh ta thấy tinh thần ông chủ không tệ, tay cũng chỉ băng bó đơn giản một chút, cũng không có gì nghiêm trọng, anh ta lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Ông chủ, trợ lý Trương đang ở đồn cảnh sát, anh ta đã nhờ bên trường luyện thi gửi hình ảnh từ CCTV qua, hình ảnh cực kỳ rõ ràng, chắc chắn không có sai sót.” Lái xe nói.

Hoắc Lâm nhàn nhạt đáp “Ừ” một tiếng, có vẻ như không muốn nói đến chuyện này vào lúc này.

Anh nhìn Nam Từ một chút, chỉ thấy cô có vẻ như không chú ý đến những lời lái xe nói, mà cái đầu nhỏ đang hơi cúi, tập trung nhìn tờ giấy trong tay.

Người khác nhìn vào không biết còn tưởng cô đang tập trung ôn bài thi đại học, bộ dáng của cô cực kỳ cẩn thận tập trung.

Hoắc Lâm kéo bả vai cô qua, nói: “Không cần tập trung như vậy, bác sĩ đã nói rồi, vết thương cũng đâu có gì nghiêm trọng.”

Nam Từ lắc đầu, không nhìn anh, mà trực tiếp trả lời: “Không được, bởi vì tôi mà anh mới bị thương, người khác có thể xem nhẹ, nhưng tôi không thể không quan tâm được.”

Cô vừa nói xong, Hoắc Lâm im lặng không lên tiếng.

Cũng không biết có phải Nam Từ tưởng tượng hay không, mà cô cảm thấy bàn tay anh đặt trên bả vai cô bỗng nhiên dùng sức.

Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua anh, cảm giác bầu không khí không đúng, hỏi: “Sao vậy?”

Hoắc Lâm không còn cười như ban nãy nữa, mà đáy mắt anh đã lạnh hơn.

Anh liếc nhìn cô, hỏi: “Em lo lắng cho vết thương của tôi chỉ bởi vì tôi bị thương vì em, nên em cảm thấy áy náy sao?”

Vấn đề này thật ra rất dễ trả lời, Nam Từ vốn đang định trả lời, nhưng lúc chạm mắt với Hoắc Lâm thì những lời định nói lập tức mắc nghẹn ngay cổ họng.

Mà đáy lòng cô chút hoang mang.

Cô cảm thấy một nửa vì áy náy, một nửa khác... Là một cảm giác không thể diễn tả thành lời.

Sự trầm mặc của cô khiến Hoắc Lâm nghĩ cô ngầm thừa nhận lời anh nói, sắc mặt anh lập tức trở nên khó coi.

Anh buông tay ra, ngồi vào trong xe, nhưng anh không đóng cửa xe lại, chỉ bình tĩnh ngồi đó, nhìn về phía trước.

Tài xế có chút khó khăn, cẩn thận nhìn Nam Từ: “Nam nhị tiểu thư, cô... Lên xe chứ?”

Nam Từ dự định nghỉ tối nay phải ở bên Hoắc Lâm, chủ yếu là cô sẽ làm theo những gì bác sĩ dặn dò, nấu ăn chăm sóc cho anh, tay anh không thể đụng nước, cô sẽ thay anh rửa mặt vệ sinh cá nhân.

Nhưng Hoắc Lâm đột nhiên lại trông có vẻ tức giận, khiến cô có chút do dự.

Lúc này, Hoắc Lâm ra lệnh: “Lên xe.”

Rõ ràng là nói với Nam Từ, nhưng lúc này tài xế trực tiếp đưa tay ra, ý chỉ “Mời” Nam Từ lên xe.

Trên đường trở về, Nam Từ và Hoắc Lâm không ai nói với ai tiếng nào, nhưng lúc đi ngang qua siêu thị, Nam Từ bỗng nhiên nói với tài xế: “Dừng xe.”

Tài xế có chút bất đắc dĩ, nhìn Hoắc Lâm qua kính chiếu hậu một chút.

Lúc đó Hoắc Lâm đang nhắm mắt dưỡng thần, quanh thân đều tràn đầy sự lạnh lẽo, ngày bình thường cực kỳ hiếm khi thấy anh ở cái dạng này, chỉ ít theo tài xế lái xe lâu năm cho anh, thì đây là lần đầu tiên anh ta thấy Hoắc Lâm như vậy.

Phải biết trước kia anh là người hoàn toàn che giấu kín suy nghĩ và con người thật của bản thân, mặc kệ đối với người trước người sau, thì anh cũng hiếm khi lộ ra vẻ tức giận hay lạnh lùng cực điểm như vậy. Mặc dù bên trong xương anh cực kỳ máu lạnh, nhưng ngoài mặt vẫn khoác lên dáng vẻ lịch sự ưu nhã.

Tài xế nghĩ đến đây, cảm thấy sùng bái Nam Từ mấy phần.

Cô có thể khiến ông chủ trở thành cái dạng này... Xem ra bà chủ trương lai chắc chắn là Nam nhị tiểu thư rồi.

Hoắc Lâm nghe Nam Từ nói, nhưng không trực tiếp đáp lại, vài giây sau, bỗng nhiên lên tiếng:

“Làm gì?”

“Đi mua chút đồ về nấu cho anh ăn.” Nam Từ lí nhí nói.

Hoắc Lâm nghe vậy, mở mắt, bình tĩnh nhìn cô.

Một lúc sau, anh ra lệnh cho tài xế: “Dừng xe.”

Nam Từ định tự mình vào siêu thị mua sắm nhanh chóng, nhưng Hoắc Lâm lại không nói tiếng nào đi theo sau cô. Nghĩ đến chuyện anh đột nhiên giận cái gì đó, nên cô cũng không nói nhiều.

Thế là cô tiến thẳng vào siêu thị.

Bây giờ còn đang trong thời gian nghỉ đông, cho nên trong siêu thị cũng không đông lắm.

Nam Từ đi thẳng một đường đến khu rau quả tươi, chọn trước mấy mẻ rau xanh, tiếp theo lại bỏ vào giỏ hàng một hộp trứng gà.

Cô định cầm một hộp cà chua, nhưng bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, quay đầu nhìn về phía Hoắc Lâm: “Anh không ăn cà chua đúng không?”

Hoắc Lâm có chút ngạc nhiên, hỏi: “Sao em biết?”

“Thì trước đó có thấy, một bàn đầy đồ ăn vậy mà anh lại không động vào một miếng cà chua.” Nói đến đây, Nam Từ lại nhỏ giọng lầu bàu: “Cà chua ăn ngon vậy mà có người ghét là sao ta.”

Cô nói đúng sở thích của anh, khiến mặt mày anh cũng giãn ra không ít.

Cuối cùng, bọn họ đi được một đoạn, anh bỗng nhiên mở miệng nói: “Không phải là ghét, mà là có người thích.”

Nam Từ ngẩng đầu nhìn anh: “Hả?”

“Lúc nhỏ có một cô bé rất thích ăn cà chua, vì muốn cô bé đó ăn một cách thoải mái, nên mới nói ghét, dần dần cũng thật sự thành thói quen luôn.”

Nam Từ ngăn người, anh nói lúc nhỏ... Ý là mấy năm anh bị bắt cóc?

Thần sắc Hoắc Lâm thân nhiên, giống như không quan tâm đến chuyện xảy ra với bản thân lúc nhỏ.

Nam Từ ngừng một chút, hỏi: “Vậy cô bé đó rất quan trọng với anh?”

Biểu lộ của anh trầm mặc, đáp: “Đã từng như vậy.”

Sau đó, anh đảo mắt nhìn cô, đáy mắt có chút thâm trầm.

“Hiện tại còn có người quan trọng hơn.”

Nam Từ đương nhiên hiểu lời anh ám chỉ mình, gương mặt cô lập tức nóng lên như bốc cháy.

Cô cứng ngắc quay đầu đi, giống như là để bình tĩnh lại, lúc mở miệng lại nói sang chuyện khác: “Lúc nhỏ tôi cũng không hẳn là thích ăn cà chua, nhưng trong thôn có một anh trai rất dữ dằn, anh ta lúc nào cũng dọa tôi khóc rất nhiều, nhưng sau này anh trai đó càng lúc càng đối tốt với tôi, biết tôi thích ăn cà chua nên mỗi ngày còn cố ý mang tới cho tôi ăn nữa.”

Hoắc Lâm lạnh nhạt liếc cô: “Thanh mai trúc mã hả?”

Nam Từ lắc đầu: “Không phải, bọn tôi biết nhau chưa được một năm thì anh ta như bị bốc hơi, không biết đi đâu.”

Hoắc Lâm nghe thấy giọng nói tiếc nuối của cô, nhin không được, nghiêng người nắm cầm cô, tiến đến sát trước mặt cô.

“Em thích người đó?”

“Đương nhiên là thích rồi, người ta rất tốt với tôi đó.”

Nam Từ nói xong, ý thức được không đúng, nhìn sắc mặt Hoắc Lâm càng lúc càng tối sầm đi, cô tranh thủ bỏ sung:

“Nhưng mà không phải cái kiểu thích kia! Lúc đó bọn tôi còn nhỏ xíu, tôi chỉ thích người đó như anh trai thôi! Anh đừng hiểu lầm!”

Hoắc Lâm nắm vuốt cầm cô, không buông tay, ánh mắt nhìn cô chằm chằm một lúc lâu mới nói: “Có thích kiểu nào cũng không được, em chỉ có thể thích tôi thôi.”

“...” Nam Từ im lặng, cả gan hất tay anh ra, “Thôi được rồi, nhanh đi mua đồ, không nên lãng phí thời gian nữa!”

Hoắc Lâm không làm khó cô, lại tiếp tục im lặng đi theo sau cô.

Nam Từ một bên chọn hoa quả, một bên lầm bầm: “Người giúp việc trong nhà nhiều vậy sao không thấy bọn họ chuẩn bị hoa quả gì hết. Lần trước tôi mở tủ lạnh ra chỉ thấy toàn rượu tây và nước khoáng.”

“Không cần thiết.”

Vừa nghe đến đây, Nam Từ hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn anh: “Sao không cần thiết? Chẳng lẽ ăn cơm cũng không cần thiết sao?”

“Tôi không ăn cơm ở nhà, bình thường tôi toàn ăn cơm trên công ty hoặc đi dự tiệc, nhà chỉ để về ngủ thôi.”

Mà coi như thỉnh thoảng ăn ở nhà, thì anh chỉ cần điện thoại một cú thôi là có người giao đồ ăn đến tận nhà, cho nên anh không có thói quen ăn trái cây.

Nhưng mà...

Hoắc Lâm dừng một chút, nhìn Nam Từ: “Sau này sẽ không vậy nữa.”

Có cô, thì ngôi biệt thự kia có lẽ được gọi là “Nhà”. Mọi chuyện trong nhà đều do phụ nữ quyết định.

Nam Từ còn tưởng rằng lời nhắc nhở của cô thành công, khiến anh thay đổi thói quen ăn uống, thế là còn nói: “Chính anh nói đó nhé, lần sau tôi được nghỉ, thì chắc chắn sẽ về kiểm tra tủ lạnh nhà anh trước.”

Câu nói của cô lại khiến cho Hoắc Lâm vui vẻ trở lại, anh cười nhạt nhìn cô, đáy mắt còn có tia ánh sáng nhàn nhạt.

“Ừ.”

~

Sau khi về đến biệt thự Hoắc Lâm, Nam Từ không có giây phút nào nhàn rỗi.

Cô vo gạo nấu cháo, rửa rau xào rau, thậm chí còn chuẩn bị bàn ăn, bận rộn giống như một con ong mật nhỏ, tới tới lui lui trong phòng bếp.

Ánh mắt Hoắc Lâm một mực đi theo cô, như hình với bóng, không rời một giây nào.

Cuối cùng, lúc cô mở nắp kiểm tra cháo trắng, anh bỗng nhiên ôm cô từ phía sau.

Anh lẳng lặng tiến lên không một tiếng động, khiến Nam Từ có chút trở tay không kịp, cô chưa kịp phản ứng thì đã nghe anh lên tiếng:

“Tôi không muốn em cảm thấy áy náy, không cần em cảm ơn tôi.”

Giọng nói của Hoắc Lâm cực kỳ trầm thấp, anh nói ra từng chữ bên tai cô.

Sau đó, anh nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai cô, tiếp tục nói: “Nếu như em nhất định phải cảm ơn tôi, thì em yêu tôi đi, chiếm hữu tôi đi, cả một đời ở bên cạnh tôi, không rời đi, không phản bội... Tất cả những điều đó cũng được tính là em cảm ơn tôi rồi.”

Toàn thân Nam Từ khẽ run rẩy, theo bản năng bóp lấy cánh tay anh.

“Chờ chút, anh chờ chút.”

Cô nhân lúc mình chưa bị anh làm cho mê loạn, vội vàng đẩy anh ra.

Tiếp đó cô xoay người lại, cúi thấp đầu một lúc lâu, giống như là hạ quyết tâm, rồi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh.

“Hoắc Lâm.”

Cô gọi tên anh, lần đầu tiên gọi không áp a áp ứng, cũng là lần đầu cô nghiêm túc gọi tên anh như vậy.

“Hiện tại tôi thật sự rất rối, trước kia tôi cảm thấy e ngại anh vì ấn tượng đầu tiên về anh thật sự rất đáng sợ, tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ dần sâu vào mối quan hệ với người đàn ông đáng sợ như vậy.”

Hoắc Lâm bình tĩnh nhìn cô, im lặng không lên tiếng.

“Nhưng những chuyện xảy ra dạo gần đây khiến tôi bắt đầu có những cảm giác rất khó hiểu với anh, tôi không rõ rốt cuộc mình nghĩ như thế nào, có lẽ anh nói đúng, tôi đã bắt đầu thích anh. Nhưng mà...”

Cô bình tĩnh nhìn anh, từng câu từng chữ đều nói cực kỳ nghiêm túc.

“Tôi cần thêm thời gian. Anh có thể cho tôi thêm chút thời gian không? Không cần quá lâu, cứ theo lời hứa nửa năm là đủ rồi, chờ sau khi tôi thi đại học xong, thì tôi nhất định sẽ cho anh đáp án.”

“Tôi có thể cho em thời gian.” Hoắc Lâm đưa tay nắm cầm cô, “Nhưng em phải biết, tôi đã mất công chờ đợi, thì chắc chắn sẽ không nhận câu trả lời phủ định đâu.”

“Cho nên mặc kệ là sớm hay muộn, em phải nhất định là của tôi, không ai có thể thay thế được.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Editor: Trà Đá.

Buổi sáng hôm sau, Nam Từ rời giường lúc trời còn chưa sáng.

Bởi vì cô có lớp sớm, cho nên cô muốn dậy sớm chuẩn bị một chút, sau đó sẽ tới trường luyện thi.

Lúc Nam Từ ở bên, thì Hoắc Lâm ngủ cực kỳ ngon giấc, bệnh mắt ngủ bao lâu nay cũng tạm thời biến mất.

Vì vậy lúc cô rời giường thì anh hoàn toàn không phát hiện ra được.

Đại khái mười mấy phút sau, anh trở mình, vươn cánh tay muốn kéo cô ôm sát vào lồng ngực, mới phát hiện ra không thích hợp.

Hoắc Lâm mở mắt, hốc mắt sâu thẳm mê người, nhìn thấy bên cạnh không có ai, lông mày nhíu chặt lại.

Anh đứng dậy mặc áo ngủ, vừa buộc dây áo ngủ vừa đi ra ngoài.

Kết quả còn chưa đi ra tới cửa, thì cửa đã bị người bên ngoài mở ra.

Là Nam Từ.

Lúc này cô đã ăn mặc chỉnh tề, không chỉ như vậy, mà cô đã mang tạp dề trên người, có vẻ như mới từ phòng bếp ra.

“Em làm bữa sáng rồi hả?” Giọng nói của anh mang theo chút trầm khàn, ngái ngủ, nghe cực kỳ quyến rũ.

Nam Từ gật gật đầu, dùng một chút, có vẻ có chút ngượng ngùng: “Tôi... Tôi không muốn đánh thức anh, nhưng tôi có lóp sóm, thật sự không tới trễ được, cho nên dậy sớm một chút để làm bữa sáng. Tôi tính toán thời gian nghỉ đến giờ anh rời giường được rồi, nên lên giúp anh rửa mặt!”

Hoắc Lâm nhìn cô, có chút buồn cười: “Giúp tôi rửa mặt?”

“Tay anh đang bị thương đầu được đựng nước.” Cô vừa nói chuyện vừa kéo anh vào phòng tắm, “Lúc tôi không có ở đây, anh cũng phải để người giúp việc giúp anh rửa mặt, không được tự làm”

Nghĩ nghĩ, cô bỗng nhiên dùng chân, quay đầu nhìn anh.

“Lát nữa tôi sẽ xin Wechat của dì giúp việc, hỏi xem anh có làm theo lời tôi nói không, nên anh phải nghe lời tôi đó, biết chưa?”

Lúc Nam Từ nói còn bày ra bộ dáng “Nghiêm khắc”, khiến mặt mày Hoắc Lâm hoàn toàn giãn ra, đáy mắt cũng có ý cười nhợt nhạt.

“Ừ, nghe lời em hết.”

Anh nói thì nói vậy thôi, chỉ vì anh muốn cô vui vẻ. Còn cái chuyện rửa mặt này thì anh muốn con thô của anh làm cho anh, cực kỳ tình tứ, còn những người khác thì đừng hòng có cơ hội đến gần anh.

Nam Từ lôi kéo anh đi vào phòng tắm, đầu tiên là lấy bàn chải giúp anh đánh răng.

Nhưng cô lại quá thấp, lúc đánh răng cho anh còn phải nhón chân vurun tay mới được, chưa được mấy giây đã không chịu nổi, định nghỉ một chút rồi lại tiếp tục.

Mặc dù Hoắc Lâm hưởng thụ cái cảm giác được cô chăm sóc, nhưng nhìn một lúc lại thấy đau lòng, anh vurun cánh tay trực tiếp bế cô ngồi lên bồn rửa tay.

“Bây giờ thì được rồi chứ.”

Nam Từ cười cười với anh, tiếp đó nghiêm túc đánh răng giúp anh.

Răng đã được đánh sạch sẽ, mặt cũng được rửa sạch, cuối cùng chỉ còn phần cạo râu.

Nam Từ nhìn một chút, có chút do dự: “Hay là tôi bôi kem cạo râu cho anh, rồi anh tự cạo nhé.”

“Tại sao?”

“Tôi sợ cạo không quen... Làm rách mặt anh.”

Hoắc Lâm khẽ cười, dùng chóp mũi cọ xát gương mặt cô: “Không sao, tôi tin tưởng bảo bối của tôi.”

Nói xong, anh vurun cánh tay lấy dao cạo râu, đưa cho cô: “Làm đi.”

Nam Từ hết cách, chỉ có thể làm đến cùng.

Đầu tiên cô lấy kem xoa đều quanh miệng Hoắc Lâm, tiếp đó cô nghiêm túc ghé sát mặt vào vị trí dưới cằm, bắt đầu cạo cẩn thận.

Tư thế của hai người lúc này trông cực kỳ thân mật, hai tay Hoắc Lâm chống hai bên thân thể Nam Từ, cơ thể cao lớn hơi nghiêng, mà cả người Nam Từ có vẻ như đang khấp nép dưới cơ thể anh, nhìn nghiêng nghiêng xuống cái bóng dưới đất trông như hai người đang chồng lên nhau.

Trong cả quá trình, Hoắc Lâm nhìn Nam Từ không nhúc nhích, thỉnh thoảng còn nghiêng người về phía trước một chút, càng về sau, thì khoảng cách gần đến nỗi Nam Từ có thể ngửi thấy mùi hơi thở mát lạnh của anh.

Cô vốn rất căng thẳng, sợ dùng lực không đúng làm rách mặt anh, nhưng anh thì lại ra dáng vẻ bình thản như không có việc gì, còn trêu đùa cô nữa.

Cô có chút bức bối, hoàn toàn không còn bộ dáng sợ hãi như ngày bình thường nữa.

“Hoắc Lâm!”

Anh hồ hững lên tiếng: “Hả?”

“Anh lộn xộn nữa là tôi cạo rách mặt anh đó! Đến lúc đó anh đến công ty với vết xước trên mặt, coi chừng bị cấp dưới cười cho đấy.”

Cô còn tưởng loại uy hiếp này sẽ có tác dụng với anh, nhưng không ngờ anh lại chẳng quan tâm, thậm chí còn trả lời như chuyện đương nhiên: “Bọn họ không dám cười đâu.”

“...”

Thấy cô bị chọc tức đến nổi trợn to hai mắt, trong lòng Hoắc Lâm mềm nhũn ra, khuôn mặt tuấn tú lại tiến sát mặt cô một lần nữa, muốn hôn cô một chút.

Nam Từ theo bản năng tránh anh, Hoắc Lâm nhìn thấy, ánh mắt xẹt qua tia nguy hiểm.

“Tránh tôi?”

“Không phải...” Nam Từ nhìn nhìn kem cacao râu quanh miệng anh, “Trên mặt anh còn dính kem cacao râu kia.”

Lúc này ánh mắt Hoắc Lâm càng trở nên nguy hiểm hơn, cười như không cười: “Ghét tôi sao?”

Nói xong, anh lập tức vươn tay cánh tay ôm eo cô kéo vào trong ngực anh, khuôn mặt tuấn tú nặng nề cọ sát chóp mũi cô, kem cacao râu trắng trắng nhanh chóng dính lên mũi Nam Từ, nhìn có chút buồn cười.

Nam Từ cảm thấy chóp mũi lạnh lạnh, có chút ngứa ngứa khó chịu.

“Còn ghét nữa không?” Anh hỏi.

Cô oán giận nhìn anh chằm chằm, không nói tiếng nào.

Hoắc Lâm cong môi cười cười, môi mông lại tiến sát đến chóp mũi cô.

Nam Từ phát hiện ra ý đồ của anh, cái đầu nhỏ lại né tránh đi chỗ khác.

“Bẩn.”

Hoắc Lâm làm như không nghe thấy, cuối cùng, đôi môi vẫn chạm đến chóp mũi cô.

Một lát sau, anh lên tiếng, giọng nói trầm thấp êm tai:

“Tôi không sợ.”

~

Hai người giằng co đại khái nửa tiếng mới vệ sinh cá nhân sạch sẽ, sau đó Nam Từ lại đồ mặt mặc áo sơ mi cho anh, đeo cà vạt cho anh, rồi dẫn anh xuống lầu ăn cơm.

Bữa sáng đều do cô chuẩn bị, nhưng bởi vì cô ở trên lầu quá lâu, cho nên đi giúp việc lại thay cô làm phần còn lại.

Cho nên lúc bọn họ xuống lầu thì trên bàn đã dọn xong đồ ăn.

Nam Từ không làm món tây, mà ăn sáng chính là canh và cơm, còn có chút rau củ trộn ăn kèm, hương vị vừa ăn, cực kỳ ngon miệng.

Trong lúc ăn cơm, cô tranh thủ gọi đi giúp việc tới dọn đồ, không được để Hoắc Lâm đựng nước, muốn đi giúp việc giúp anh vệ sinh cá nhân và thay quần áo.

Đi giúp việc có chút hoảng, bà ta biết Hoắc tiên sinh bình thường hầu như đều không nói chuyện với người giúp việc, chứ đừng nói đến chuyện tiếp xúc thân mật.

Nhưng lúc Nam từ dọn đồ, thì Hoắc Lâm ngồi bên cạnh vừa ăn cơm vừa cười, cũng không lên tiếng phản đối.

Vì vậy, đi giúp việc cũng không tiện từ chối, chỉ có thể gật đầu: “Tôi biết rồi, tiểu phu nhân.”

Nam Từ sùng sốt một chút, tiếp đó xấu hổ lan tràn khắp cơ thể, hai gò má nhanh chóng đỏ lên.

“Không phải, tôi không phải...”

Đi giúp việc hoàn toàn không biết Nam Từ muốn nói gì, cho nên cũng không biết đáp lại thế nào, bà ta nhìn sang Hoắc Lâm, cảm giác như nhặt được đại xá, tranh thủ quay người rời đi.

“Sớm muộn gì cũng gả cho tôi, đi ấy gọi em vậy cũng đâu sai, em xấu hổ cái gì?”

Gương mặt Nam Từ đỏ bừng, không dám ngẩng đầu lên, nhỏ giọng lầm bầm: “Mối quan hệ còn chưa rõ ràng nữa mà, gả cái gì mà gả...”

Hoắc Lâm nghe thấy, nghiêng đầu vươn tay nắm cằm cô, nâng gương mặt cô lên.

“Chưa rõ ràng? Hay là hôm nay chúng ta làm rõ mối quan hệ này luôn nhé?”

Nam Từ nghe thấy tia nguy hiểm trong lời nói của anh, vội vàng lắc đầu: “Tôi có nói gì đâu... Nhanh ăn cơm đi! Tôi còn phải đến trường nữa đó!”

Hoắc Lâm nhìn bộ dáng sợ hãi của cô, cũng không làm khó cô nữa, buông tay tiếp tục ăn cơm.

Trên đường đến trường luyện thi, Hoắc Lâm một mực đề Nam Từ ngồi trên đùi mình, tài xế rất ý thức nâng tấm che lên, nhưng Nam Từ thỉnh thoảng vẫn phát ra mấy tiếng nho nhỏ, truyền tới trước mặt một chút.

“Anh nhẹ nhàng một chút đi mà...”

“Chỗ đó đỏ lắm rồi, không được đâu!”

“Đau quá, mau thả tôi ra!”

...

Tài xế nghe thấy, cả cơ thể đều căng thẳng, cảm thấy hối hận khi quên mang nút bịt tai.

Mà ở ghế sau, Nam Từ ngồi trên đùi Hoắc Lâm, gương mặt nhỏ nhắn đang nhăn nhó.

Cô nhìn mấy vết đỏ trên cổ, có chút vừa thẹn vừa xấu hổ.

“Anh để lại mấy vết này rồi sao tôi đến lớp đây? Bây giờ thời tiết đang rất lạnh, nếu nói bị muỗi cắn thì mọi người chắc chắn không tin!”

Hoắc Lâm không nói chuyện, ngón tay thon dài vuốt ve mấy vết đỏ trên cổ cô, tư thái mập mờ.

“Giáo viên ở trường luyện thi biết quan hệ của chúng ta, chắc chắn sẽ không hỏi. Còn bạn học...” Môi mông của anh lại nhẹ nhàng dán lên cổ cô, in thêm một cái dấu hôn tiếp theo, “Cứ nói là bạn trai em để lại.”

Nam Từ nhỏ giọng phản nài: “Bạn trai cái gì, rõ ràng là...”

Nói xong, lại nhớ chuyện trên bàn ăn sáng nay, cô sợ Hoắc Lâm lại nổi điên, thế là nhanh chóng đổi giọng.

“Anh đã nói là cho tôi thêm thời gian!”

“Ừ anh đã nói là cho em thêm thời gian. Nhưng mà bảo bối à, anh là người làm ăn, người làm ăn không làm chuyện thua lỗ.”

Giọng anh cực kỳ trầm thấp, mang theo sự âm u và dục vọng mãnh liệt, môi mông lưu luyến hôn lên vết đỏ anh mới lưu lại trên cổ Nam Từ.

“Vì vậy những cái này chỉ là chút lợi nhuận thôi.”

~

Sau khi anh đưa mắt nhìn Nam Từ bình an đi vào trong trường học, gương mặt đang cười cười của anh cũng dần trở nên nhạt đi.

Anh nhắm mắt tựa vào ghế, lúc mở miệng, giọng nói đã lạnh trở lại.

“Con gái nhà họ Lưu xử lý sao rồi?”

Tài xế gật gật đầu: “Trợ lý Trương đã làm theo ý ngài, tìm người làm giám định tâm thần cho cô ta... Sau đó đưa vào bệnh viện tâm thần.”

Lúc tài xế nói chuyện, còn liếc nhìn Hoắc Lâm qua gương chiếu hậu một cái.

Quả nhiên, anh ta cảm thấy ông chủ mình ở bộ dáng này là bình thường nhất, mặc dù bộ dáng lúc anh ở một chỗ với Nam nhị tiểu thư cũng không đến nỗi khiến tài xế không thích ứng nổi, nhưng vẫn cảm thấy.... Là lạ.

Đúng lúc này, điện thoại Hoắc Lâm vang lên, anh nghe máy, không biết bên kia nói gì, chỉ nghe thấy anh trả lời: “Ừ, tôi đến ngay.”

Sau khi cúp điện thoại, anh nói với tài xế: “Đến công ty.”

Trước cổng công ty, ngoài trợ lý Trương ra thì bên cạnh là ba của Lưu Lâm Lâm, vị chủ tịch Lưu kia.

Lúc này chủ tịch Lưu đã sớm mất đi bộ dáng trước đó, mặc dù ăn mặc rất chỉnh chu, nhưng tinh thần trông cực kỳ mệt mỏi.

Ông ta trông thấy Hoắc Lâm xuống xe, ngay lập tức chạy tới, không nói một lời, trực tiếp quỳ xuống đất.

“Tổng giám đốc Hoắc! Tôi van xin ngài... Ngài bỏ qua cho con gái tôi lần này được không? Tôi... Tôi cam đoan sẽ không để con bé làm gì nữa, chỉ cần ngài bỏ qua, thì tôi lập tức cho con bé xuất ngoại! Không bao giờ quay lại đây nữa!”

Ông ta vừa nói vừa nín ồ tay áo Hoắc Lâm, bộ dáng cực kỳ hèn mọn đáng thương.

Nhưng biểu lộ của Hoắc Lâm không hề thay đổi, anh nhẹ nhàng nâng cánh tay lên, hất bàn tay của chủ tịch Luru ra.

“Tôi nghĩ lần trước đã cho các người một bài học nhớ đời rồi, nhưng rất tiếc... Con gái ông lại là người tìm đến cái chết.”

Nói xong, Hoắc Lâm có chút cúi người, tiến sát gần chủ tịch Luru.

“Nếu như ông không thích con gái ông bị giam trong bệnh viện tâm thần, thì hay tôi để con gái ông vào tù nhĩ?”

Lúc anh nói chuyện, giọng nói cực kỳ nhẹ, thậm chí còn mang theo một tia cười lạnh khiến người ta sợ hãi.

Chủ tịch Luru nghe xong không khỏi rung mình một cái, trong nháy mắt hiểu lời Hoắc Lâm nói.

Ban đầu ông ta cảm thấy Lâm Lâm ở trong bệnh viện tâm thần chắc chắn sẽ tự sát! Với tính cách của cô ta, cho dù không bị điên, nhưng bị giam trong bệnh viện tâm thần lâu ngày cũng sẽ bị ép đến phát điên!

Nhưng mà... Nhưng mà Hoắc Lâm lại cảm thấy hình phạt này là đã quá nương tay với cô ta rồi.

Nếu như không chọn cái này, thì anh nhất định sẽ dùng thủ đoạn để Lâm Lâm bị xử nặng... Không, có lẽ cũng chẳng cần thủ đoạn gì, Lâm Lâm vốn có ý đã thương người khác, mà lúc cô ta ở trong đồn cảnh sát còn tiếp tục chửi mắng cái gì mà “Tiện nhân”, “Đáng chết”...

Ông ta tin với dân luật sư dưới tay Hoắc Lâm, thì bọn họ nhất định sẽ nắm lấy những chi tiết này!

Đến lúc đó nếu Lâm Lâm quả thật đi tù... Thì Hoắc Lâm có lẽ không cần bố trí người động thủ, mà chắc chắn bên trong sẽ có người ra tay với Lâm Lâm.

Ông ta không còn dám suy nghĩ nữa! Ông ta thương xót con gái, nhưng với an nguy của con gái ông... Thì có lẽ kết quả hiện tại là tốt nhất!

Ông ta tuyệt vọng đứng dậy, không nhìn Hoắc Lâm, thậm chí không phui lớp tuyết dính trên đầu gối, mà chật vật xoay người rời đi.

Hoắc Lâm lạnh mặt, trực tiếp nói với trợ lý Trương: “Tìm bác sĩ trong bệnh viện “Cố chiếu” Luru tiểu thư nhiều một chút, đừng để cô ta sống yên ổn.”

Trợ lý Trương gật đầu một cái: “Rõ.”

Hoắc Lâm bước một bước vào công ty, nhưng chưa đi được bước thứ hai, anh hình như nhớ ra cái gì đó, bước chân dừng lại.

“Tìm người điều tra chút chuyện về Nam Từ lúc còn nhỏ.”

Trợ lý Trương sững sờ một chút: “Ông chủ, ý ngài là...”

“Toàn bộ.” Biểu hiện Hoắc Lâm không thay đổi, giọng nói lạnh tanh, “Từ lúc Nam Từ sinh ra cho đến khi về nhà họ Nam, tôi muốn biết tất cả mọi thứ.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Editor: Trà Đá.

Cuộc sống sinh hoạt của Nam Từ hoàn toàn yên ổn, ngoại trừ việc học hàng ngày, mỗi tối đều điện thoại trò chuyện với Hoắc Lâm, thì cô hoàn toàn không bị những thứ khác quấy rầy.

Kể cả người nhà họ Nam.

Có lẽ sự uy hiếp của Hoắc Lâm có tác dụng, hoặc là anh đã nói gì đó với Nam lão gia tử, cho nên dù như thế nào thì bọn họ cũng bỏ qua cho cô, điều này cũng khiến Nam Từ cảm thấy vui vẻ.

~

Tối hôm đó, cô như thường lệ sau khi tắm, ôn tập nội dung bài học hôm đó, tiếp đó sẽ dành chút thời gian chuẩn bị nhận cuộc gọi từ Hoắc Lâm.

Nhưng chuyện không ngờ là anh lại không gọi điện thoại cho cô như đã hẹn.

Nam Từ cảm thấy có chút kỳ quái, cô nhìn đồng hồ treo tường.

Đã mười giờ rồi tối, bình thường lúc này bọn họ đã trò chuyện xong, sao hôm nay còn chưa bắt đầu nữa?

Cô nghĩ nghĩ, nhấn cho anh một biểu tượng.

Biểu tượng cô nhấn có hình con thỏ, hai tai vểnh lên, gương mặt đỏ bừng, phía trước là một cánh cửa, còn nó giống như đứng ở đằng sau vịn cửa, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ.

Bên cạnh còn có kèm theo mấy kiểu chữ hoạt hình: Có đó không?

Cái loại biểu tượng này cô cũng ít khi dùng, cô thường dùng nhất là gói biểu tượng cảm xúc có sẵn trong máy.

Nhưng có một lần lúc nói chuyện phiếm với Hoắc Lâm, cô không cẩn thận gọi cho anh cái biểu tượng con thỏ, Hoắc Lâm lập tức nhớ kỹ. Sau này chỉ cần cô gọi những cái biểu tượng cảm xúc đơn giản có sẵn trong máy, anh sẽ lập tức hỏi tại sao không gọi con thỏ kia.

Nam Từ không hiểu nổi, hỏi anh tại sao lại bắt buộc phải là biểu tượng con thỏ anh mới chịu.

Lúc đó anh còn nhấn trở lại: Vì tôi thích thỏ.

Nam Từ: “...”

Nhưng mà đây cũng không phải là chuyện gì quá lớn lao, cô chỉ tiện tay, còn anh thì thích xem, cho nên một thời gian sau cô dùng quen tay, bây giờ nói chuyện với ai cũng dùng biểu tượng con thỏ.

Đại khái qua hai mươi phút sau vẫn không thấy anh trả lời lại.

Nam Từ có chút buồn ngủ, không biết có nên tiếp tục chờ hay không.

Đúng lúc này, Hoắc Lâm bỗng nhiên điện thoại tới.

Nam Từ hơi bất ngờ, anh điện thoại chứ không dùng video call.

Tiếp đó, cô nhấn nút nhận máy.

“Alo?”

Hoắc Lâm ở bên kia không trực tiếp lên tiếng.

Cũng không biết có phải anh đang đứng ở ngoài hay không, trong ống nghe còn có cả tiếng gió truyền tới, còn có cả tiếng thở dài, có vẻ như anh đang hút thuốc.

Một lúc lâu sau, cô mới lên tiếng thăm dò: “Hoắc Lâm?”

“Ra ngoài.” Anh nói.

Nam Từ sững sờ: “Hả?”

“Tôi đang đứng trước cổng trường em.”

Nam Từ nhìn đồng hồ: “Khuya lắm rồi, mà bảo vệ chắc chắn đã khóa cổng rồi, anh...”

Hoắc Lâm trầm giọng chặn cô: “Tôi gọi điện thoại cho giáo viên phụ trách rồi, bọn họ sẽ để em ra ngoài.”

“Nhưng mà...”

“Tôi muốn gặp em.” Giọng nói của anh rất nặng nề, không để cô cự tuyệt, “Ngay lập tức.”

~

Thời tiết bên ngoài cực kỳ lạnh, đang là mùa đông giá rét, tuyết lại rơi, cô là người phương nam nên lúc không cần ra khỏi cửa thì cô sẽ không ra, đừng nói chi đến nhiệt độ xuống thấp về ban đêm.

Cho nên lúc cô ra ngoài, trên người cô giống như đi ra trận.

Cô bọc ba lớp quần áo, cơ thể thon thả nhỏ nhắn của cô bây giờ giống như một con gấu nhỏ mập mập, chậm rãi đi ra ngoài.

Cô đi tới trước cổng trường, quả nhiên nhìn thấy Hoắc Lâm đang chờ ở đó.

Hình như là anh tự lái xe tới, bên trong xe cũng không có tài xế.

Anh đứng ở ngoài, cơ thể hơi dựa trước đầu xe, giữa ngón tay kẹp điếu thuốc đã hút được một nửa, giữa không trung lóe lên chút ánh sáng đỏ đỏ.

Tối nay ánh trăng rất đẹp, vẩy trên mặt tuyết làm phản chiếu cả không gian một màu sắc dịu dàng, giống như một lớp voan mỏng.

Hoắc Lâm đứng ở đằng kia, trên sống mũi vẫn còn mang gọng kính vàng, tròng kính phản xạ ra ánh sáng nhàn nhạt, không thể thấy được ánh mắt thâm sâu của anh.

Giương mặt anh vẫn khô ngô tuấn tú, lúc này còn mang theo chút sự hấp dẫn chết người.

Nam Từ nhìn xem, trái tim hơi lạc một nhịp.

Cô chợt nhớ tới mấy ngày trước cô có đọc qua một câu thơ:

[Giữa vẻ đẹp của ánh trăng và màu tuyết, anh là vẻ đẹp còn lại]

Hiện tại Hoắc Lâm đang đứng ở giữa ánh trăng và tuyết phủ xung quang, cô cảm thấy vẻ đẹp trai của anh còn mê hoặc người ta hơn hai loại còn lại.

Nhìn thấy cô ra, anh lên tiếng: “Lại đây.”

Nam Từ kịp phản ứng, đi tới gần anh. Trên đường đi cô nhớ đến bàn tay bị thương của anh, theo bản năng nhìn qua bàn tay kia một chút.

Lớp vải băng trên tay đã bị tháo đi, cũng không biết đã khô hẳn hay chưa, mà anh cũng không mang băng tay, còn hút thuốc nhiều như vậy nữa.

Nghĩ đến đây, gương mặt Nam Từ đột nhiên có chút hung dữ.

Cô đi đến trước mặt anh, ngửa đầu nhìn anh.

“Tay anh sao vậy hả? Vết thương đã lành chưa? Tại sao lại không băng vết thương lại?”

Cô vừa nói, vừa cầm tay anh định kiểm tra vết thương, nhưng không ngờ lại bị anh dùng sức kéo vào trong lồng ngực.

Nam Từ ngẩn người, cô nằm trong lồng ngực anh một lúc lâu, mới nói: “Hôm nay tôi mặc quần áo rất dày, không lạnh đâu, nên anh không cần phải ôm tôi chặt như vậy.”

Cô còn cho là anh sợ cô lạnh giống đêm ba mươi tết, cho nên mới kéo cô vào lồng ngực để sưởi ấm.

Nhưng cho dù cô có nói như vậy, Hoắc Lâm vẫn không lên tiếng, ngược lại lúc ôm cô càng lúc càng dùng sức, giống như muốn khảm cô vào máu thịt anh.

Nam Từ không hiểu lắm, nhưng có thể cảm giác đêm nay Hoắc Lâm rất khác.

Cô bị ôm chặt cứng đến nỗi có chút khó thở, không nhịn được cử động cơ thể một chút.

“Sao vậy?” Cô hỏi.

Hoắc Lâm cúi đầu xuống, khẽ hôn lên mái tóc cô một cách trịnh trọng.

“Em đã trưởng thành rồi.”

Nam Từ nghe không hiểu gì hết, nghĩ nghĩ, sau khi xác định vẫn không hiểu ý anh, cô hỏi: “Anh đang nói cái gì vậy?”

“Răng cũng đầy đủ.” Hoắc Lâm được hỏi một đằng, nhưng lại trả lời một nẻo.

Lúc này Nam Từ hơi mông lung, không ngừng đoán mò, còn có chút ảo não.

Cô luôn cảm thấy hôm nay anh nói chuyện rất không giống ngày thường, mà có vẻ như đang nói xấu cô thì đúng hơn.

“Hàm răng của em rất đầy đủ, được chưa?”

Hoắc Lâm có chút cong môi, môi mỏng tiến sát gần bên tai cô, thấp giọng nói: “Vẫn thích ăn cà chua giống lúc nhỏ.”

Nam Từ nhú nhú mày: “Không phải trước đó tôi nói với anh rồi à, tôi...”

Nói xong, cô bỗng nhiên phát hiện ra gì đó, hai mắt dần dần mở to hơn.

“Anh...”

Hoắc Lâm không thêm đề ý đến vẻ kinh ngạc của cô, mà lập tức cắn cắn vành tai cô, nhiệt độ phần môi anh lạnh như băng.

“Dám nói tôi hung dữ hả?”

Câu nói đó như khơi dậy tất cả cảm xúc của cô, hiện tại ngoài kinh ngạc ra thì cô còn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Đôi môi cô hơi hé, cơ thể bị anh ôm không dám nhúc nhích, một lúc lâu sau vẫn chưa có phản ứng.

“Anh... Anh thật sự là anh trai nhỏ lúc đó sao?”

Hoắc Lâm không trả lời cô, mà hỏi ngược lại: “Có phải em và bà ngoại chuyển nhà đúng không?”

Nam Từ gật đầu: “Lúc tôi hơn mười tuổi, ở làng có xả lũ, cho nên tôi và bà ngoại phải chuyển đến thôn khác, sau này cũng không về lại đó nữa.”

“Tôi bố trí người về tìm em nhưng không có kết quả.”

Miệng Nam Từ ngập ngừng, nhưng lại không biết nên nói gì cho phải.

Hoắc Lâm cũng không nói gì nữa, ngay lúc này dưới ánh trăng, anh chỉ yên lặng ôm cô thật chặt.

Ngày đó anh cũng có nghi ngờ, nhưng sự quan tâm của Nam Từ lại khiến lý trí anh quên mất chuyện đó. Sau đó anh cẩn thận suy nghĩ một chút, thật sự có quá nhiều điểm trùng hợp, thế là anh bố trí trợ lý tìm người đi điều tra tư liệu về Nam Từ một chút.

Trợ lý cho người đến làng Nam Từ hỏi thăm, nơi đó có rất nhiều người biết Nam Từ, cho nên trên đường đến thôn cũng nghe được rất nhiều chuyện.

Sau đó nhiều điểm trùng hợp xuất hiện, mà điểm quan trọng nhất chính là bạn học trước kia của Nam Từ nói ở bên hông cô có một vết sẹo hình thoi.

Mà vết sẹo kia lại giống y như đúc với cô bé luôn lơ đãng đi theo anh lúc nhỏ, hơn nữa bởi vì muốn trèo cây với anh, không cẩn thận bị té xuống, chảy máu để lại sẹo.

Lúc nhỏ, Hoắc Lâm cực kỳ hung ác máu lạnh, toàn bộ tuổi thơ của anh chỉ dịu dàng với một mình cô, cũng lần đầu tiên cảm thấy đau lòng vì cô.

Nhưng điều anh không ngờ chính là cô bé lúc nhỏ kia và cô gái trong lồng ngực anh ở hiện tại là cùng một người.

Hoắc Lâm không biết phải hình dung cảm giác này thế nào, cả đời anh chỉ có đúng hai lần cưỡng cầu.

Một lần là không giải quyết được gì, lần thứ hai là điên cuồng chiếm hữu.

Mà bỗng nhiên vào một ngày, anh phát hiện hai lần cưỡng cầu này đều chung một người.

Liều thuốc của anh, tính mạng của anh.

Hoắc Lâm cảm thấy vào khoảnh khắc anh biết được chân tướng của sự việc, thì máu huyết trong cơ thể anh đều hưng phấn đến phát run.

Anh muốn làm nhiều chuyện với cô, muốn ôm cô, muốn hôn cô say đắm, càng muốn gắng sức chiếm hữu cô.

Nhưng Hoắc Lâm cũng biết, hiện tại anh không thể làm những chuyện này, lá gan của cô quá nhỏ, anh hơi tiến về trước thái quá một chút, thì cô sẽ lùi lại một bước.

Anh vất vả lắm mới bắt được con thỏ, không muốn bởi vì cảm xúc nhất thời mà dọa cô chui về lại trong hang, phí công nhọc sức.

Vì vậy Hoắc Lâm cần rất lâu mới kiềm chế được cảm xúc của mình, anh đứng trước cổng trường luyện thi hút mười mấy điều thuốc, đè ép cơn lửa trong lòng rồi mới dám gọi điện thoại báo cô ra.

Nam Từ ngây ngốc rất lâu, sau đó mới lên tiếng lần nữa:

“Có chút khó tin.”

Hoắc Lâm nhẹ nhàng cười: “Cái gì khó tin.”

“Anh đó, rất khó tin.” Nam Từ ngẩng cái đầu nhỏ, nhìn anh, “Anh nói vài chuyện lúc nhỏ tôi nghe xem nào.”

Hoắc Lâm hôn lên trán cô, trầm giọng nói: “Ban đầu, em thường xuyên bị tôi bắt nạt, khóc lóc thảm thương nhưng vẫn một mực leo đèo theo chân tôi. Khi đó bà ngoại em hay nấu mìn thầu cho em ăn, rõ ràng mìn thầu không có vị gì mà em thì ăn ngon lành. Sau đó khi nào tôi bắt nạt em, thì em lại đưa một nửa thức ăn cho tôi, nói nếu như tôi không bắt nạt em, thì em sẽ cho tôi đồ ăn.”

Nam Từ đỏ mặt, cái này thật sự đúng là những gì cô đã nói lúc nhỏ... Bây giờ nhớ lại thật sự đúng là mất mặt quá.

“Còn cái gì nữa?”

“Lúc tôi còn nhỏ, mỗi ngày hầu như tôi đều đói đến mức muốn ngất đi, đồng đến nhà này ăn một bữa, tây qua nhà kia ăn một bữa. Có một lần trường thôn cho tôi một quả cà chua, em nhìn thấy thì muốn ăn, lập tức kiểm lý do, nói là anh trai nhỏ, trái cà chua này không biết có độc hay không, muốn em ăn thử trước không?”

Nam Từ nghe xong, mặt càng đỏ hơn, vội vàng vờn tay che miệng anh lại.

“Anh đừng có nói nữa, tôi không có!”

Hoắc Lâm thừa dịp giờ tay đặt lên mu bàn tay cô, khẽ hôn lòng bàn tay cô một cái.

“Ừ, em nói không có thì không có.”

Nam Từ thấy bộ dáng này của anh khiến cô có chút luống cuống, ngừng một chút, giống như nhớ ra cái gì đó, bỗng nhiên bật cười.

“Hôm đó ở siêu thị anh tức giận vì tôi nhắc đến anh trai nhỏ đó!”

Hoắc Lâm bày ra vẻ mặt thản nhiên: “Không được sao?”

Nam Từ: “...”

Tiếp đó cô lại bỗng nhiên nhớ lại những lời anh nói trong siêu thị, lại hỏi: “Vậy hôm đó anh nói cô bé lúc nhỏ rất quan trọng với anh... Thật ra là tôi sao?”

“Không phải.” Hoắc Lâm lên tiếng phủ nhận.

Nam Từ nghe xong, trong lòng lập tức ỉu xiu.

Chưa được vài giây, anh lại lên tiếng: “Không chỉ là lúc trước, hiện tại, tương lai em đều rất quan trọng.”

Nói đến đây, anh ôm sát cô vào lòng, bàn tay anh đặt sau đầu cô, để cô dựa lên ngực mình.

“Bảo bối, em đừng do dự nữa.”

Cả đời anh, trước kia chấp niệm là cô, hiện tại chấp niệm vẫn là cô.

Anh chưa từng muốn có cái gì mãnh liệt như vậy, cô là người đầu tiên, cũng chắc chắn là người cuối cùng.

Anh nhất định không buông tay, không bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Có Chắp Ngọt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Editor: Trà Đá.

Trần Tiến cảm thấy những ngày gần đây anh em bọn họ có thể được ghi danh vào sử sách, khiến anh ta khó tin mình đang sống trong mơ.

Phải biết trước kia anh ta hẹn với gặp mặt với bạn bè, không phải là rảnh rỗi, mà là để thắt chặt tình anh em. Vất vả lắm mới gom hết bốn người ngồi một chỗ nhàn nhã tán gẫu.

Nhưng mấy ngày nay, anh ta liên tục một tuần... Cách một ngày lại hẹn ba người bạn kia gặp mặt, vậy mà bọn họ cũng không phản đối, mà cũng không

lỡ hẹn!

Trong nhóm có Hoắc Lâm là người chuyên gia hủy hẹn vào phút cuối, nhưng gần đây lại muốn ra ngoài tụ tập nhiều hơn, dành nhiều thời gian vui chơi với bọn họ.

Trần Tiến đi đến trước mặt Hoắc Lâm, đưa cho anh một ly rượu, nói: “Hiếm khi thấy cậu nể mặt tớ tới đây, tớ cảm thấy khó tin quá.”

Hoắc Lâm nhận ly rượu, hững hờ đáp: “Vây lần sau tớ từ chối nhé?”

“...” Trần Tiến bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ, “Nè, có phải dạo gần đây bảo bối nhà cậu bận lắm đúng không, nếu không thì sao cậu có thời gian rảnh rỗi tới tụ tập với bọn tớ?”

Chu Khởi ở một bên thay Hoắc Lâm lên tiếng: “Tiểu Nam Từ gần đây đang tập trung ôn thi đúng không? Hình như còn chưa đầy một tháng nữa là thi đại học rồi.”

Hoắc Lâm vuốt thành ly rượu, không lên tiếng.

Trần Tiến nhìn thấy, làm như phát hiện ra gì đó, mau nói: “Hoắc tam, không phải tớ đã nói cậu, mặc dù cô gái này là người mà cậu luôn tìm kiếm bao lâu nay, nhưng cậu phải chung đụng bình thường một chút, chừa cho người ta chút không gian, cũng là chừa cho cậu một chút không gian đúng không? Duy trì cảm giác thần bí và mới mẻ thì tình yêu mới lâu dài được.”

Hoắc Lâm lãnh lạnh liếc mắt nhìn anh ta: “Cậu nói duy trì cảm giác thần bí và mới mẻ, vậy sao cậu vẫn chưa có mối tình nào lâu dài vậy?”

Trần Tiến nghẹn họng, Chu Khởi ở bên cạnh cười sáng khoái, ngay cả Thẩm Mộ Ngan cũng cong môi cười một cái.

“Thì tớ chưa gặp được người khiến tớ rung động nên chưa lâu dài được thôi.” Trần Tiến cố gắng bào chữa cho bản thân, “Nếu tớ gặp được một cô gái khiến tớ yêu ngay từ ánh nhìn đầu tiên, thì nhất định chuyện tình của tớ còn ngọt ngào hơn các cậu nữa đó.”

Hoắc Lâm cũng không quan tâm, đáp qua loa: “Được, tớ chờ.”

Trần Tiến: “...”

Trần Tiến vừa uống rượu, vừa lầm bầm: “Anh em cái gì chứ.”

Mọi người đều biết anh ta nói nhảm, nên cũng không thêm phản ứng.

Ngược lại, Chu Khởi nhìn Hoắc Lâm một chút, chủ động mở miệng hỏi: “Hoắc tam, cậu đang suy nghĩ nên tặng quà tốt nghiệp gì cho Nam Từ hả?”

Hoắc Lâm hơi nhướn mày: “Sao cậu biết?”

“Nhìn biểu hiện của cậu là biết ngay.” Chu Khởi hờ hững nói, sau đó giống như nhớ ra gì đó, quay đầu nhìn Thẩm Mộ Ngan, hỏi: “Tớ thấy mỗi lần cậu tặng quà cho bạn gái, thì cô ấy lúc nào cũng vui, cậu chọn thể nào? Dạy cho Hoắc tam thiếu một chút kinh nghiệm đi.”

Thẩm Mộ Ngan chỉ nhàn nhạt đáp: “Hợp ý.”

~

Thời gian trôi qua nhanh như chớp, xuân đi hạ đến, chớp mắt một cái đã đến tháng sáu.

Ngày thi, Nam Từ xuất phát từ nhà Hoắc Lâm. Sáng sớm đi giúp việc còn nấu một bữa sáng, mê tín thêm trứng gà và lạp xưởng.

Ban đầu Hoắc Lâm nhìn thấy lạp xưởng có chút không thích, nhưng thấy Nam Từ vui vẻ thì anh cũng không nói gì thêm.

Sau khi ăn sáng xong, Hoắc Lâm tự mình đưa cô đến trường thi.

Tới trước cổng trường thi, anh cũng không làm mất thời gian của cô, khẽ hôn lên trán cô rồi nói: “Không cần căng thẳng quá, thi tốt hay tệ không quan trọng, hiểu chưa?”

Nam Từ bĩu môi, có chút phàn nàn: “Có ai như anh không, trước khi thi mà nói kiểu không may mắn như vậy đó.”

Hoắc Lâm bị cô chọc cười: “Rồi rồi, vậy em phải cố lên, thi đậu nguyện vọng một.”

Nam Từ cười ngọt ngào với anh: “Vâng.”

Hoắc Lâm đưa tay nhìn đồng hồ, nói: “Vào trường thi đi em, chiều nay anh phải đi công tác, chiều mai em thi xong môn cuối thì anh sẽ đến đón em. Ngày hôm nay và sáng mai anh đã dặn dò lái xe đưa đón em rồi, thi xong thì trực tiếp về thẳng nhà anh.”

Nam Từ ngoan ngoãn gật đầu.

Sau khi xuống xe, Nam Từ nhanh chóng cảm nhận được một cỗ sóng nhiệt ập vào người, cô còn tưởng mùa hè ở phía Bắc sẽ đỡ nóng hơn phía Nam, nhưng lúc này mới tháng sáu mà nhiệt độ đã sớm hơn 30 độ rồi.

Nam Từ mặc một cái váy màu trắng, mà làn da cô cũng trắng nõn, cho nên cực kỳ nổi bật giữa các thí sinh. Không chỉ các thí sinh nhìn cô, mà ngay cả phụ huynh cũng có vài người nhìn cô chăm chú.

Còn có người cầm máy quay phim quay Nam Từ.

Ngược lại Nam Từ không để ý những cái này, bởi vì từ nhỏ cô làm vai phụ đã quen rồi, cho nên không ngờ mình lại bị chụp hình, lúc này cho dù cô có nhận ra ánh mắt của mọi người thì cũng không quan tâm lắm.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có người ôm lấy bả vai cô, che chắn cho cô.

Tiếp đó, người đó quay đầu lại nói với người quay phim: “Quay cái gì mà quay? Có biết tự ý quay phim người khác khi chưa được phép là phạm tội quá rồi không hả?”

Nam Từ ngẩn người, ngẩng đầu lên quả nhiên thấy người đứng cạnh mình chính là Tần Dư.

Cô vội vàng hất bàn tay đang đặt trên bả vai cô, nhú mày, hỏi anh ta: “Anh cũng thi ở đây hả?”

Hôm nay Tần Dư ăn mặc rất gọn gàng sạch sẽ, quần jean áo sơ mi trắng, lại cộng thêm vẻ đẹp trai của anh ta càng khiến toàn thân anh ta phát ra sự trẻ trung năng động.

Người ngoài nhìn vào thấy hai người đứng chung một chỗ rất xứng đôi, còn cho bọn họ là một cặp đôi.

Anh ta nghe thấy Nam Từ hỏi, cà lơ phát phờ nhìn cô: “Đúng vậy, tôi còn không nghĩ chúng ta có duyên đến như vậy.”

Nam Từ không trả lời, xoay người đi vào trường thi.

Tần Dư chỉ cười nhạt một tiếng, đi theo sau lưng cô.

Về sau Nam Từ bắt buộc phải thừa nhận hai người đứng là có nghiệt duyên rất sâu... Bọn họ không những thi chung một trường, mà còn chung phòng thi nữa.

Cô liếc nhìn về phía bàn Tần Dư, trong lòng không có cảm xúc gì.

Vào lúc gần đến giờ thi, các giám thị coi thi cũng bắt đầu đi tới đi lui quanh phòng thi để giám sát hành động của mỗi thí sinh.

Bỗng nhiên, có một giám thị coi thi la lớn: “Đây là cái gì?!”

Nam Từ giật mình, ngẩng đầu nhìn qua, phát hiện giám thị coi thi đang đứng chỗ bàn của Tần Dư.

Vị giám thị kia cầm một tờ giấy viết chữ liti nhá liti nhít, nhìn thoáng qua có vẻ giống tài liệu. Cô ta nhìn thoáng qua nội dung trong tờ giấy, vẻ mặt càng lúc càng không đúng.

“Cấm các thí sinh mang thiết bị điện tử để phòng gian lận, vậy mà giờ có người dùng cả phương pháp cũ rích này nữa hả?” Trên gương mặt giám thị bây giờ toàn là nét chế giễu, “Đứng lên, tôi nghĩ cậu không cần thi nữa đâu.”

Tần Dư trông rất thản nhiên, giống như không xem giám thị ra gì: “Cô giáo, bằng chứng đâu mà cô nói tờ giấy này là của em? Em chưa từng làm ra nó, cũng không mang vào đây, nên em không thể nhận lỗi.”

“Không cần biết cậu có thừa nhận hay không! Theo tôi ra ngoài! Cậu đã vi phạm quy định thi cũng đừng làm chậm trễ các thí sinh khác!”

Đáy lòng Nam Từ có chút kinh ngạc, ấn tượng của cô về một tháng học chung với Tần Dư, có thể thấy anh ta là người thông minh. Mặc dù không nghe giảng chăm chú, cũng không ghi chép bài đầy đủ, nhưng những bài toán khó khăn thì anh ta đều là người đầu tiên giải ra.

Người như vậy... Mà mang tài liệu vào phòng thi sao?

Tần Dư hoàn toàn không quan tâm, bởi vì anh ta thật sự không làm chuyện này, vậy mà sau khi thấy giám thị bắt đầu làm ầm lên, không hề giống một trò đùa, nên trong lòng anh ta hơi trầm xuống.

“Cô giáo, chuyện gì cũng phải có chứng cứ, cô nói phát hiện tài liệu ở bàn em, thì ít ra cũng phải có chứng cứ gì chứ ạ?”

“Tôi tận mắt nhìn thấy! Cần chứng cứ gì nữa! Cậu bớt nói nhảm đi, nhìn cậu có vẻ cũng không phải hạng học sinh ngoan, mau đứng lên, không được làm trễ nãi các thí sinh khác.”

Tần Dư không đứng dậy, ánh mắt lạnh băng nhìn giám thị: “Không có bằng chứng thì em không nhận tội, em muốn kiểm tra CCTV.”

Giám thị không ngờ mình lại gặp một thí sinh khó nhằn vậy, bình thường học sinh mà nghe thấy chuyện này thì nhất định bị dọa sợ, ngoan ngoãn làm theo ý giám thị, sao người này lại cố chấp đến vậy.

Nghĩ nghĩ, cô ta còn nói: “Chắc chắn sẽ kiểm tra CCTV! Nhưng cậu cũng không thể tham gia thi, chỉ còn mười mấy phút là bắt đầu thi rồi, các thí sinh khác cũng không thể lãng phí thời gian vì cậu được!”

Trong quá trình bọn họ đôi co, Nam Từ lặng lẽ đeo mắt kính, nhìn kỹ tờ liệu trong tay giám thị, những chữ khác không thấy rõ, nhưng cô lại thấy một con số “9”.

Cô nhớ lúc Tần Dư lên bảng giải bài, thi đuôi số “9” của anh ta sẽ kéo dài ra một chút, có một nét đặc trưng, không giống với nét bút trong tờ giấy kia, nhìn có vẻ giống như được đánh máy.

Đáy lòng cô có chút do dự, nếu là chuyện bình thường thì cô chắc chắn không quản, cô và Tần Dư không có quan hệ gì hết, cô cũng chẳng muốn ra mặt.

Nhưng chuyện này lại khá nghiêm trọng, có khả năng sẽ có những phát sinh sau này đối với Tần Dư.

Nếu như cô ngồi yên làm ngo, thì sau này nhớ tới nhất định sẽ tự trách bản thân.

Cho nên, dừng một chút, cô đứng lên:

“Thưa cô, thời gian còn khoảng hai mươi phút, nếu như bây giờ kiểm tra CCTV thì có lẽ kịp đó ạ, có lẽ đối với cô chuyện này chẳng qua là bắt một thí sinh ngừng thi, nhưng đối với người trong cuộc thì chuyện này còn ảnh hưởng đến cả đời. Phiền cô xem xét cẩn thận một chút.”

Giọng nói Nam Từ không lớn, nhưng từng câu chữ rất rõ ràng, mặc dù những thí sinh ở đây không dám ra mặt như cô, nhưng trong lòng ai cũng ngầm đồng tình.

Không phải bọn họ đoán mò, nhưng chuyện này cũng quá kỳ quặc, nếu là người có đầu óc một chút thì sẽ không dại mà mang tài liệu vào phòng thi, huống chi còn để người ta phát hiện ra.

Cái này cực kỳ không đúng!

Giám thị rõ ràng cũng không ngờ tới có người ra mặt như vậy, cho nên trên gương mặt xẹt qua một tia khác thường.

Thật ra cô ta nhận ủy thác từ người khác, tới gây chuyện với thí sinh này.

Nghe nói thí sinh này nhiều lần nghiền nát người kia về môn toán, nhưng sau này vì chuyện cá nhân mà bỏ thi đại học. Về sau người kia cảm thấy không phục, mỗi lần thi đấu đều dành giải nhất, nhưng người khác nhìn vào lại bảo là vì Tần Dư không tham gia nên người kia mới dành được giải nhất.

Chuyện lặp lại thường xuyên, mặc dù hai người đã lâu không gặp mặt, nhưng vì sự oán hận trong lòng của người kia quá cao cho nên không muốn Tần Dư yên ổn.

Lại trùng hợp là nhà người kia là nhà có chút thế lực ở thành phố này, tiền tài giàu có, cho nên khi nghe Tần Dư thi ở trường này, thì trực tiếp đến đây.

Cô ta vốn không muốn làm mấy chuyện vô đạo đức như vậy, nhưng ba mẹ cô ta lại bị bệnh, cần một số tiền lớn, cô ta suy nghĩ vài ngày, cuối cùng chọn nhận số tiền kia.

Cô ta nghĩ Tần Dư có cứng rắn đến đâu cũng không thể đối đầu được với giám thị, cô ta muốn kéo anh ta ra ngoài, để anh ta không tham gia thi được, trực tiếp kéo thành tích của anh ta xuống, cứ cho những môn còn lại anh ta được trọn điểm cũng không ăn thua. Một là chọn đại một trường đại học không có danh tiếng, hai là phải học lại một năm nữa.

Mà cô ta đã sớm làm việc với người trong phòng giám sát rồi, huống chi người kia còn nói Tần Dư là mồ côi, không có người thân cũng chẳng có thể lực, coi như bị thua thiệt cũng không có vấn đề gì lớn.

Nghĩ đến đây, giám thị cảm thấy như có thêm sức mạnh.

Cô ta nhìn Nam Từ một chút, nói: “Bạn học này, tôi nhớ không nhầm thì em và bạn học nam này ở chung một chỗ lúc ở ngoài cổng trường đúng không? Hai người biết nhau hả, cho nên mới ra mặt giúp cậu ta!”

“Chuyện này và chuyện quen biết có liên quan sao?” Nam Từ nói, “Em nhớ không nhầm thì tất cả CCTV trong trường thi đều do ông nội em quyên tặng, tất cả đều là thiết bị HD cao cấp, nếu như bạn học này thật sự gian lận, thì chắc chắn sẽ bị thu lại hết rồi. Cho nên cô giáo cứ kiểm tra CCTV đi ạ.”

Giáo thị giật mình: “Em...”

Nam Từ nghe hiểu rõ ý tứ của cô ta, lần đầu tiên cô dùng thân phận nhà họ Nam để công khai áp bức người khác.

“Em họ Nam”

Ai là người trong thành phố này cũng biết về cái họ này! Huống chi là một giám thị.

Đầu óc cô ta ong ong, trong lúc nhất thời áp a áp ứng, không thể nói nổi một lời.

Một giám thị khác trong phòng cũng nhận ra điểm không thích hợp, nghĩ nghĩ, chạy tới giải vây.

“Thôi thì thế này, chúng ta cùng lên phòng giám sát kiểm tra, nếu như bạn học này không gian lận, thì để cậu ta về thi tiếp, được không?”

Tần Dư nghe xong, cũng không làm khó bọn họ, đứng dậy đi theo.

Qua đại khái mười mấy phút, lúc gần đến giờ thi, thì Tần Dư về phòng thi, nhưng không thấy bóng dáng vị giám thị kia nữa, mà là một gương mặt hoàn toàn mới.

Khi tiếng chuông báo bắt đầu giờ thi, Nam Từ nhận bài thi cũng không suy nghĩ nhiều nữa, tập trung làm bài.

Sau khi kết thúc giờ thi, Nam Từ trực tiếp thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Tần Dư thấy cô chuẩn bị đi, anh ta tiến tới ngăn cô.

“Cứ đi như vậy sao?”

Nam Từ liếc anh ta: “Chứ chẳng lẽ ở đây làm gì?”

Tần Dư nhìn cô chăm chú, trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng lên tiếng: “Tại sao lại giúp tôi?”

Nam Từ không trả lời anh ta, mà hỏi ngược lại: “Vậy giám thị kia đi đâu?”

“Kiểm tra CCTV thấy cô ta mang tài liệu vào, cố ý vu oan cho tôi, lúc tôi rời khỏi đó thì thấy nhân viên nhà trường đang gọi điện thoại cho bộ giáo dục, còn sau đó thế nào thì tôi không biết.”

Nam Từ kinh ngạc một chút, cô ta không hề nghĩ đến kết quả này, lại hỏi: “Anh có thù với cô ta sao?”

“Chưa bao giờ gặp qua người đó.” Tần Dư rõ ràng không muốn nói thêm về chuyện này, “Cô còn chưa trả lời tôi, tại sao lại giúp tôi?”

“Không phải giúp anh, mà tôi không muốn sau này tôi lại tự trách bản thân mà thôi, anh đừng nghĩ nhiều quá.”

Nói xong, cô cầm cặp của mình, đi vòng qua anh ta.

Tần Dư đi theo sát sau lưng cô, anh ta vươn tay ra định kéo cô lại, nhưng lại do dự một chút.

Cuối cùng, anh ta hạ tay xuống, chỉ nói: “Tôi mời cô ăn cơm.”

“Không cần, tôi cũng không phải giúp gì anh, nên anh không cần khách khí.” Nói xong, Nam Từ làm như nhớ ra cái gì đó, quay người nhìn anh ta, “Nếu như anh quả thật muốn cảm ơn tôi, thì sau này đừng hợp tác với Nam Châu nữa.”

Tần Dư há hốc miệng, định nói cái gì đó, nhưng lại bị cô ngăn lại: “Tôi cũng không muốn hợp tác, không có tiền.”

Nói xong, cô xoay người rời đi, không để anh ta nói thêm gì nữa.

Tần Dư nhú nhú mày, trầm mặc một lát, cũng rời đi.

Sau khi về đến nhà, anh ta ngay lập tức lấy điện thoại di động trả lại tiền cho Nam châu.

Nam Châu ở bên kia không hiểu, hỏi anh ta xảy ra chuyện gì, không phải xác định thi chung một trường với Nam Từ sao?

Tần Dư không quan tâm đến câu hỏi của Nam Châu, chỉ trả lời: Sau này chuyện của Nam Từ cũng đừng tìm tôi nữa.

Nói xong, trực tiếp xóa Wechat của Nam Châu.

Làm xong hết mọi việc, anh ta ngã ra giường, cánh tay chống trên trán, bật cười.

“Ân tình này có chút đáng giá.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Editor: Trà Đá

Đoạn video quay Nam Từ thật sự trở thành hot search.

Ngày đó có rất nhiều hot search, ví dụ như vật dụng cần thiết mang theo cho kỳ thi, cảnh sát giao thông đội mưa đưa thí sinh đi thi... Có rất nhiều, nên đoạn video “Thí sinh đẹp nhất” của Nam Từ có vẻ không quá nổi bật.

Nhưng đoạn video này ngay lập tức được truyền ra nước ngoài, người nhận được là trợ lý Trương đang đi công tác với Hoắc Lâm.

Lúc anh ta thấy trong đoạn video Nam Từ đứng cùng với một nam sinh khác, quả thật khiến anh ta có chút giật mình.

Nếu như anh ta nhớ không nhầm, thì hôm qua ông chủ có dặn dò anh ta giao chìa khóa cửa căn hộ cho bạn gái của tổng giám đốc Thẩm Mộ Ngan.

Anh ta không dám hỏi ông chủ mình chuyện gì, nhưng lúc đưa chìa khóa cho người của đối phương cũng có hỏi thăm một chút, nghe nói ông chủ muốn chuẩn bị quà tốt nghiệp cho Nam Từ, nhưng không biết nên làm cái gì, cho nên giao nhiệm vụ này cho bạn gái của tổng giám đốc Thẩm.

Ông chủ cẩn thận dặn dò người khác chuẩn bị, chắc chắn là muốn khi về nước sẽ vui vẻ với Nam nhĩ tiểu thư...

Nếu để ông chủ thấy được đoạn video này, thì tâm tình ông chủ có đang tốt cách mấy cũng bị tan biến không?

Trợ lý Trương xem kỹ đoạn video, phát hiện mặc dù nam sinh kia ôm lấy bà chủ Nam nhĩ tiểu thư, nhưng cô lập tức hást ra, mà biểu hiện cũng cực kỳ lạnh lùng, hoàn toàn khác biệt với bộ dáng lúc ở bên cạnh ông chủ của anh ta.

Như vậy... Có lẽ giữa bọn họ không có việc gì hết?

Chi bằng anh ta tìm người cố gắng che giấu đoạn video, chờ sau khi về nước, anh ta sẽ âm thầm nói với Nam nhĩ tiểu thư một tiếng, sau đó bảo cô chủ động thẳng thắn với ông chủ, tiếp đó đổ dành một chút thì ông chủ sẽ không quá tức giận.

Anh ta thật sự không muốn thấy bộ dáng u ám của ông chủ, mặc dù làm như vậy có thể sẽ bị phát hiện, mà một khi đã bị phát hiện thì anh ta chắc chắn không nhận được kết quả tốt đẹp gì.

Thế nhưng anh ta cũng không muốn một hai tháng tới, anh ta phải đối mặt với sự u ám và lạnh lùng của ông chủ.

Đương nhiên người ngoài chắc chắn không cảm nhận thấy gì, nhưng anh ta là trợ lý thân cận, nên có thể là người đầu tiên gặp nạn.

Mà tâm tình của ông chủ lại không dễ vui vẻ, cho nên lần này anh trò chuyện hợp tác làm ăn cũng không giống trước đây, lúc nào cũng hùng hổ dọa người, anh ta không muốn tâm tình vui vẻ này của ông chủ bị một cái video hủy đi.

Nghĩ đến đây, trợ lý Trương lập tức quyết định, gọi điện thoại nhờ người gắng sức che giấu đoạn video, sau đó sẽ nói chuyện với Nam nhĩ tiểu thư sau.

Anh ta biết ông chủ nặng tình với Nam nhĩ tiểu thư, chuyện này có thể sẽ lấy được lòng bà chủ tương lai đây.

Càng nghĩ, anh ta càng thêm chắc chắn về kế hoạch của mình.

~

Kết thúc môn thi cuối cùng, toàn thân Nam Từ đều nhẹ nhàng thở hást ra.

Từ nhỏ cô đã không có ước mơ gì to lớn, lúc nhỏ ước mơ được ba mẹ yêu thương, lớn hơn một chút lại ước mơ được ăn no mặc ấm, sau khi đến thành phố này, thì cô ước mơ cuộc sống mới có thể mang lại cho cô ước mơ mới.

Nhưng thi đậu vào trường đại học tốt chính là ước mơ mới của cô.

Trước mắt cô không thoát khỏi nhà họ Nam, huống chi còn có Hoắc Lâm, cô càng không thể rời khỏi thành phố này.

Nếu đã như vậy, thì cô bắt buộc phải thích ứng với cuộc sống ở nơi này.

Đồng thời dùng thân phận Nam nhĩ tiểu thư, để khiến bản thân trở nên tốt hơn, mạnh mẽ hơn.

Con người một khi đã có tâm lý thỏa hiệp, hoặc là đổi góc độ nhìn nhận vấn đề, thì sẽ phát hiện ra có nhiều việc chỉ là lo sợ không đâu.

Tóm lại sau khi Nam Từ kết thúc kỳ thi, trong lòng tràn đầy vui sướng, nụ cười trên mặt cũng càng ngày càng đậm.

Phải bước tiếp về cuộc sống mới.

Hoắc Lâm không có thất hứa, lúc cô ra ngoài thì đã thấy xe anh chờ mình ở đó.

Chiếc xe màu đen đứng giữa dòng người, không quá chói mắt, nhưng cô liếc mắt một cái là nhận ra được.

Cô vừa cười vừa tiến về phía xe, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy cực kỳ mong đợi khi đứng trước xe của Hoắc Lâm.

Mà Tân Dư cách xa cô vài mét sau lưng, đương nhiên cũng nhìn thấy bộ dáng vui sướng của cô, ý định đuổi theo nói với cô mấy câu cũng tan biến.

Anh ta như rồng mây, cười cười, sau đó quay người đi hướng khác.

Sau khi lên xe, Hoắc Lâm lập tức ôm cô ngồi lên đùi mình.

Nam Từ cũng ngoan ngoãn để anh ôm, không giãy dụa.

Tài xế đã sớm nâng tấm che lên, định bịt nút tai lại, nhưng lại sợ ông chủ dặn dò không nghe thấy, thế là lại lựa chọn trở thành một cái bóng đèn trầm mặc.

Hoắc Lâm hôn lên gương mặt trắng nõn của cô, tươi cười hỏi: “Có chuyện gì mà trông em vui quá vậy?”

“Đương nhiên rồi, cuộc sống của em đã bước sang trang mới rồi mà, những điều này trước kia em có nằm mơ cũng không được, cho nên hôm nay em phải vui chứ.”

Hoắc Lâm càng cười vui vẻ: “Anh còn đang mong em thi rớt, rồi trực tiếp kéo em về làm bà chủ công ty.”

Nói xong, anh khẽ cọ xát gương mặt cô, thấp giọng nói: “Xem ra là không có cơ hội rồi.”

Nam Từ tức giận đánh anh một chút, bày ra dáng vẻ hung dữ: “Em mới thi xong còn chưa có điểm nữa đó, anh rửa cái gì vậy hả!”

“Anh thấy đề nghị của anh cũng tốt mà, sao em không thử suy nghĩ một chút?”

Mặt mũi Nam Từ nhăn nhó: “Em không thèm, trước kia em sống khổ cực cách mấy cũng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ đi tìm ai đó để dựa dẫm, bây giờ em đã có cuộc sống tốt hơn rồi, nên em càng muốn độc lập hơn.”

Nói đến đây, cô kéo tay Hoắc Lâm, biểu lộ trở nên rất chân thành.

“Hoắc Lâm, mặc dù tương lai bọn mình ở chung một chỗ, nhưng em hi vọng mình vẫn có thể là một người sống độc lập, em không đủ tháo vát, nhưng em cũng không muốn trở thành người yếu đuối. Em hi vọng cuộc sống sau này không chỉ mình anh chiều cố em, mà em cũng có thể giúp cả anh nữa.”

Cô nói cực kỳ nghiêm túc, nên cũng muốn Hoắc Lâm lắng nghe một cách nghiêm túc.

Nhưng ai mà ngờ anh lại bắt bẻ lời nói cô nói...

“Tương lai ở chung một chỗ? Anh nhớ không nhầm phải hết ngày hôm nay mới hết nửa năm ước hẹn đúng không?”

Nam Từ đương nhiên hiểu ý của anh muốn ám chỉ cái gì. Suy nghĩ một chút khiến cô cũng có chút chột dạ.

Cô rù mắt xuống, không nhìn anh, chỉ nhỏ giọng hỏi: “Lát nữa chúng ta đi đâu à?”

Hoắc Lâm nhìn thấy bộ dáng con thỏ ngốc nghếch muốn trốn về hang, trong lòng anh cảm thấy buồn cười.

Mặc kệ hôm nay cô có muốn trốn hay không, nhưng anh đã cho cô rất nhiều thời gian để chấp nhận anh, nên cô không có lý do gì để từ chối nữa.

Mà anh cũng không cho phép.

Nghĩ đến đây, anh lại hôn lên chóp mũi cô.

“Đẫn em đi xem quà tặng.”

~

Có lẽ vì chuyện của hai cha con nhà họ Lưu khiến Nam Từ bị ám ảnh. Bây giờ Hoắc Lâm nhắc đến chuyện tặng quà, cô lập tức không nhịn được suy nghĩ về những chuyện tiêu cực.

Nhưng đương nhiên lần này cô suy nghĩ rất nhiều.

Xe đi một đường đến nơi, lúc xuống xe, Nam Từ cảm thấy chỗ này rất quen, nghĩ nghĩ, nơi này không phải là khu chung cư lần trước anh dẫn cô tới sao?

Lần đó anh cực kỳ tức giận, đến bây giờ cô vẫn còn chưa quen.

Cô theo bản năng giương mắt nhìn Hoắc Lâm, lúc này anh đang nắm tay kéo cô đi vào trong, biểu hiện rất bình thường.

Thế là Nam Từ thoáng yên tâm, ngoan ngoãn đi theo anh.

Cô còn tưởng anh muốn kéo cô tới đây nghỉ ngơi một chút, dù sao anh đã đi công tác mấy ngày nay, cho nên thần sắc trên mặt anh hơi rã rời.

Nhưng cô không ngờ vừa mở cửa ra, thì đập vào mắt bọn họ chính là một cây thông giáng sinh to đùng.

Cây thông kia thật sự rất lớn, có vẻ như cao đến mức đụng trần nhà, vừa cao vừa bụi. Trên cây treo vô số đèn màu, còn có chục hộp quà lớn nhỏ khác nhau.

Nhìn qua thì rất có không khí giáng sinh.

Nếu như bây giờ không phải mùa hè... Đoán chừng bầu không khí sẽ rất tuyệt.

Cô trầm mặc, quay đầu nhìn Hoắc Lâm: “Anh chuẩn bị sao?”

Sau khi Hoắc Lâm nhìn thấy cây thông giáng sinh khổng lồ, anh lập tức nhíu chặt mày.

Anh không bao giờ nghĩ bạn gái của Thẩm Mộ Ngan sẽ chuẩn bị cái này, anh rõ ràng đã nói rõ là chuẩn bị quà tặng phù hợp, anh nghĩ Nam Từ và cô ta có biết qua nhau, nghĩ cô ta nhất định sẽ đoán được tâm tư của Nam Từ.

Nhưng ai mà ngờ cô ta lại chuẩn bị một đồ vật thiếu tin cậy đến như vậy...

Hoắc Lâm càng nghĩ càng nhíu mày càng chặt hơn.

Nam Từ đã nhận ra anh không thích hợp nữa, cũng không nói gì thêm, mà tiến về phía cây thông.

Cô tùy ý lấy một hộp quà đang treo trên cây thông xuống, ban đầu cô còn nghĩ chỉ là mấy hộp quà để trang trí, nhưng không ngờ lại nặng.

Cô kinh ngạc, trong lòng giống như ý thức được điều gì đó, để hộp quà xuống.

Cô mở hộp quà ra thì thấy trong đó có một túi hàng hiệu cao cấp.

Trái tim cô nóng lên, lần nữa quay đầu nhìn Hoắc Lâm.

“Anh chuẩn bị sao?”

Hoắc Lâm đương nhiên cũng ý thức được điều gì đó, không trả lời câu hỏi của cô, chỉ nói: “Em tiếp tục mở mấy cái khác đi.”

Nam Từ tiếp tục mở một hộp quà nhỏ hơn, bên trong chính là mặt dây chuyền kim cương, viên kim cương nhỏ nhỏ xinh xinh, nhưng sợi dây chuyền này không hề rẻ.

Nam Từ giống như một cô bé nhỏ, nhanh tay lấy mấy hộp quà, sau đó trực tiếp ngồi xuống đất, vui vẻ mở từng hộp quà, nhìn trông cực kỳ hưng phấn.

Trong quá trình cô thậm chí còn cao hứng đến mức bắt đầu sai khiến Hoắc Lâm.

“Anh lấy mấy hộp quà ở trên cao xuống giúp em với, em không với tới được.”

Ngược lại Hoắc Lâm cũng không phản bác lấy một lời, đến gần, đưa tay lấy mấy hộp quà trên cao xuống, đặt xuống bên cạnh cô.

Nam Từ càng mở quà càng hưng phấn, đồ vật ở bên trong cũng bắt đầu trở nên đủ kiểu dáng màu sắc, tất cả đều là những đồ vật con gái thích, còn có cả một hộp nguyện vọng.

Nam Từ mở từng tờ ra, bắt đầu đọc lầm bầm trong miệng.

“Không được giận nữa, lập tức hôn em... Khụ. Tụ tập với bạn bè không về nhà, uống say không bị mắng...”

Ban đầu Hoắc Lâm còn nghe lọt tai, nhưng càng về sau thì càng cảm thấy bất nháo.

Anh khẽ nhíu mày, vừa định lên tiếng cắt đứt cô, thì bỗng nhiên nghe cô nói: “Lập tức cầu hôn em.”

Đọc xong cái này, Nam Từ cũng lập tức ngây ngẩn cả người.

Cô thề cô chỉ theo bản năng đọc những gì tờ giấy viết, chứ không hề suy nghĩ trước khi đọc ra.

Nhưng lúc này lại là phiếu cầu hôn... Còn bị chính miệng cô đọc ra, hơn nữa còn ngay trước mặt Hoắc Lâm, điều này cũng quá bối rối!

Hoắc Lâm khẽ cong môi cười, anh tiến đến gần, nghiêng người nắm cầm cô, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên.

“Bây giờ muốn anh dùng phiếu này sao? Anh có thể thực hiện ngay bây giờ.”

Nam Từ vội vàng lắc đầu: “Không, không muốn!”

Hoắc Lâm biết cô sẽ cự tuyệt, nhưng không nghĩ cô lại cự tuyệt một cách mãnh liệt như vậy, trong lúc nhất thời, trong lòng anh dâng lên một cảm giác khó chịu.

Nụ cười của anh không thay đổi, nhưng ánh mắt lúc nhìn cô đã trở nên tối sầm đi rất nhiều.

“Em lại muốn cự tuyệt anh?”

Nam Từ biết nếu như cô không nhanh trí làm gì đó, thì anh chắc chắn sẽ rất tức giận.

Cô suy nghĩ một chút, nhanh chóng tránh khỏi sự trói buộc của anh, đứng dậy, cầm lấy túi xách của mình, lấy một vật từ trong túi xách ra.

Hoắc Lâm vẫn một mực nhìn xem cô, ánh mắt chưa từng rời khỏi cô một giây phút nào.

Chỉ thấy cô đi từng bước một, thần sắc có chút ngưng ngững đi về phía trước, cuối cùng cô dừng lại trước mặt anh.

Cô mở tay ra trước mặt anh, trong lòng bàn tay cô chính là một quả cà chua không lớn không nhỏ.

Đáy mắt Nam Từ mang theo chút ánh sáng nhàn nhạt, trong đôi mắt đen láy của cô đều chứa đựng hình ảnh của Hoắc Lâm.

“Em tặng anh thứ em thích nhất nè, anh có muốn không?”

Hoắc Lâm nhìn cô thật lâu, cuối cùng không nhìn được, anh vươn tay kéo cô vào lòng ngực mình, hung hăng hôn cô.

Giọng nói của anh trầm thấp, mang theo dục vọng mãnh liệt:

“Bảo bối, em thật sự lấy mạng anh rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Editor: Trà Đá.

Hoắc Lâm tiếp tục hôn cô thật sâu.

Không biết có phải Nam Từ ảo giác hay không, nhưng trước kia cô bị anh hôn đến mức thở hồng hộc, lần này lại khác... Có vẻ như bá đạo hung ác hơn.

Mà hai tay cô bị anh dùng tay khóa lại, không cho cô có cơ hội phản kháng, còn một tay kia của anh thì ra sức giữ phần gáy của cô, giam cầm cô.

Nam Từ có chút hoảng, một là bị anh hôn đến mức thở không nổi, hai là bị trạng thái này của anh hù dọa.

Đúng lúc này, điện thoại của Hoắc Lâm vang lên.

Nam Từ giống như kiếm được một tia hy vọng, cố vung vung tay, tiếp đó vận vận cơ thể như muốn nhắc nhở anh.

“Anh... Anh có điện thoại kia.”

Cô nhận lúc có kẻ hở, cố hết sức nhắc nhở.

Anh thở một cách nặng nề, không ngừng mí mắt, sau khi nói xong câu “Kệ nó.”, thì anh lại tiếp tục dùng sức trói buộc cô, khiến cô không tài nào nhúc nhích nổi.

Nam Từ cảm thấy hiện tại cô giống như một con cá bị thiếu nước, vừa nhỏ bé vừa đáng thương, nhưng lại không có cách nào thay đổi.

Càng về sau, cô cũng đành chấp nhận số phận, chỉ có thể tranh thủ lúc anh hơi buông môi cô ra, nhắc nhở hai câu.

“Anh nhẹ một chút.”

“Miệng em bị anh cắn nát hết rồi nè.”

“Thật sự không cần xem ai điện thoại sao? Người ta đã gọi nhiều lần...”

Nhưng kết quả đạt được chỉ là sự đáp lại vô tình từ anh.

“Em tập trung vào đây nè.”

Sau đó, anh lại càng hung ác bá đạo xâm chiếm.

Nam Từ cảm thấy càng lúc cô càng mất ý thức, trừ tiếng tim đập càng lúc càng nhanh, và bên tai cô là tiếng thở dốc của anh, còn lại những thứ khác không tồn tại.

Cũng không biết qua bao lâu, chuông điện thoại không vang lên nữa, mà chuông cửa nhà Hoắc Lâm vang lên.

Lần này Nam Từ không thể xem nhẹ được nữa, cô tranh thủ lúc anh hơi buông lỏng, dùng hết sức thoát ra khỏi sự trói buộc của anh, sau đó đâm lên ngực anh một cái.

“Có người đến! Anh mau dậy đi!”

Hoắc Lâm hoàn toàn không để ý tới, anh biết ai đang đứng ngoài cửa, nhất định là mấy người bạn của anh, đoán chừng là bạn gái của Thẩm Mộ Ngan dẫn đầu tới đây.

Trước đó cô ta có nói khi Nam Từ thi đại học xong thì sẽ đến chúc mừng Nam Từ một chút.

Hoắc Lâm lập tức cự tuyệt, nhưng không hiểu nổi Thẩm Mộ Ngan sao có thể cứng chiều bạn gái đến nỗi mất hết nguyên tắc như thế, chỉ cần Cổ Phán bày ra vẻ đáng thương trước mặt Thẩm Mộ Ngan thôi, thì anh ta lại tự mình thuyết phục Hoắc Lâm.

Hoắc Lâm và Thẩm Mộ Ngan làm bạn bè thân thiết lâu như vậy, nhưng cho tới bây giờ chưa bao giờ thấy anh ta lên tiếng yêu cầu một điều gì đó, nghĩ một chút, thì anh cũng nhờ vả Cổ Phán chuẩn bị quà tặng cho Nam Từ nữa, nên anh cũng miễn cưỡng chấp nhận.

Nhưng ai ngờ bọn họ lại không biết lựa thời gian như vậy.

Tiếng chuông cửa cứ tiếp tục vang lên không ngừng. Có lẽ bọn họ đã sớm gọi điện thoại cho tài xế của Hoắc Lâm, xác nhận hai người ở trong nhà, cho nên mới không kiêng nể như vậy.

Nam Từ càng lúc càng gấp, còn có chút bức bối, bức Hoắc Lâm vì biết có người bấm chuông cửa mà vẫn tiếp tục đè ép cô không buông.

Thế là cuối cùng cô quyết định cắn anh một cái.

Cô cho là lực cắn của mình không lớn lắm, nhiều lắm thì cũng giống khi Hoắc Lâm cắn cô, nhưng không ngờ hàm răng của cô đập vào môi anh, trực tiếp cắn rách môi dưới của anh, vị máu tươi thoáng chốc chui vào trong miệng cô.

Lần này Hoắc Lâm hơi buông cô ra, đưa ngón tay quệt vết máu ở môi dưới, cong môi cười cười.

“Gan lớn lắm, dám cắn anh.”

Nam Từ có chút chột dạ, cô cũng không biết sao mình lại dùng sức nhiều như vậy, trực tiếp cắn rách môi anh.

Nhưng cô vẫn bày ra bộ dáng cái chày cái cối, nói: “Rõ ràng là lỗi của anh, người ta bấm chuông cửa lâu vậy mà anh cũng không chịu dậy, với lại em cũng bị anh ép đến mức không thở nổi luôn đó...”

Tiếng nói chuyện của cô nhỏ nhỏ, bộ dáng kia không biết là đang phàn nàn hay không nhẽo.

Hoắc Lâm nhìn cô, dục vọng vừa áp chế xuống bây giờ lại ngóc đầu trở lại.

Lúc này tiếng chuông cửa lại vang lên, cộng thêm cả tiếng đập cửa điên cuồng.

Trần Tiến cũng bắt đầu lớn giọng ở bên ngoài.

“Hoắc tam! Bọn tớ tới rồi nè! Nhanh ra mở cửa! Nếu không thì tớ gọi người tới bẻ khóa đó! Trốn không nổi với bọn tớ đâu!”

Hoắc Lâm đau đầu, cuối cùng cũng không quan tâm miệng còn chảy máu hay không, quần áo có lộn xộn hay không, đứng dậy, đi ra mở cửa.

Lúc cửa vừa mở ra, thì Trần Tiến đang giơ tay lên có vẻ như định tiếp tục đập cửa.

Cửa bỗng nhiên bị mở ra, anh ta có chút chưa kịp phản ứng, cánh tay vurun tới phía trước suýt nữa là nện trúng ngực Hoắc Lâm.

Hoắc Lâm lạnh lạnh nhìn đám người đứng trước mặt, sắc mặt rõ ràng không vui.

Cố Phán là người hào hứng nhất, vài ngày trước cô ta đã lên kế hoạch, chờ Nam Từ thi đại học xong sẽ dẫn cả đám đến nhà Hoắc Lâm quậy phá náo nhiệt một chút.

Bọn họ bình thường quả thật quá nghiêm túc, không hề buông lỏng một chút nào.

Nhưng quan trọng nhất vẫn là Nam Từ, cô ta muốn xem phản ứng của Nam Từ khi nhận được quà, cô ta cảm thấy gu thẩm mỹ của cô ta và Nam Từ không khác nhau lắm, cô ta còn cố ý chuẩn bị nhiều phiếu nguyện vọng nữa...

Nam Từ nhất định sẽ rất vui vẻ!

Nhưng ai mà nghĩ người ra mở cửa lại là Hoắc Lâm

Trước kia khi nhìn thấy Hoắc Lâm, Cố Phán có cảm giác rất giống Thẩm Mộ Ngan, hầu như lúc nào cũng mặc âu phục rất chỉnh chu, mặc dù không đến mức cài từng nút áo cẩn thận tỉ mỉ như Thẩm Mộ Ngan, nhưng trông vẫn mang dáng vẻ cấm dục.

Nhưng người đàn ông trước mặt này không giống vậy.

Có thể bây giờ nhìn Hoắc Lâm có cảm giác như anh đã hạ phạm thành công.

Áo sơ mi có chút lộn xộn, hai ba nút áo phía trên áo sơ mi bị mở bung ra, xương quai xanh tinh xảo như thoát ần thoát hiện.

Biến hóa lớn nhất vẫn là biểu hiện trên gương mặt Hoắc Lâm

Trước kia nhìn thấy anh lúc nào cũng nở một nụ cười khiến người ta có cảm giác bất an, nhưng bây giờ hoàn toàn không giống vậy, gương mặt anh lúc này có chút ửng hồng, quan trọng hơn là...

Môi của anh cũng bị cắn rách!

Vị trí kia nếu nói anh không cẩn thận cắn phải thì cũng không đúng lắm!

Sau một lúc quan sát, Cố Phán đưa ra kết luận:

Bọn họ đang làm người xấu phá hoại chuyện tốt nhà người ta!

Hèn gì sắc mặt Hoắc Lâm bức bối như vậy, Thẩm Mộ Ngan... Khụ, nếu bị người khác làm cản trở bầu không khí như vậy, thì tính tình cũng trở nên cực kỳ đáng sợ.

Nhưng dù sao chuyện này cũng đã lỡ rồi, hai người họ cũng tách ra rồi, nếu như bây giờ bọn họ đi về thì càng xấu hổ hơn.

Cho nên Cố Phán hắng giọng một cái, mở miệng trước:

“Bọn em có mua ít thịt đến chúc mừng tiểu Nam Từ! Chúc mừng Nam Từ thi đại học xong!” Vừa nói, vừa nâng nâng cánh tay đang xách đồ của Thẩm Mộ Ngan, sau đó la lớn vào trong nhà: “Tiểu Nam Từ! Bọn chị tới rồi nè!”

Nam Từ vốn đang trốn để mặt bột nóng lại, nhưng lúc này Cố Phán kêu cô, nên cô cũng không thể trốn được nữa.

Thế là cô vỗ vỗ hai gò má, đứng dậy, hít sâu một hơi, đi ra phía cửa.

Hôm nay Đường Uyển có việc bận, nên không đến đây chung vui được, nhưng Chu Khởi lại dẫn theo một cô gái.

Trừ cô gái đó ra, thì những người còn lại cô đã gặp ở khu nghỉ dưỡng lần trước.

Cố Phán nhìn thấy Nam Từ, tranh thủ thời gian cười hỏi, sau đó thấy gương mặt Nam Từ cũng đỏ bừng, nụ cười trên mặt càng đậm.

Nam Từ thấy Hoắc Lâm vẫn còn đứng chắn trước cửa, không có ý định mời khách vào nhà, cô âm thầm kéo ống tay áo anh.

“Để cho khách vào nhà.”

Chữ “Khách” này trong nháy mắt khiến Hoắc Lâm có chút không vui.

Anh không nói gì nữa, nghiêng người nhường đường cho đám người tiến vào trong.

Lẩu là món ăn làm đơn giản nhất, chỉ cần rửa sạch nguyên liệu, bỏ vào, đợi nước sôi lên là có thể ăn được rồi.

Cho nên lần này Cổ Phán không cho Thẩm Mộ Ngạn gọi đầu bếp tới, cô ta và hai cô gái nữa là có thể tự mình chuẩn bị được rồi.

Hoắc Lâm có chút bất mãn, đến anh còn không nhớ để Nam Từ làm gì nhiều, sao người khác có thể sai khiến cô chứ?

Nam Từ nhận ra được suy nghĩ của anh, vội vàng nhỏ giọng nói: “Anh đừng có nói gì lung tung đó, hôm nay đang vui vẻ, em không muốn mọi người bị mất hứng.”

Hoắc Lâm nhìn cô, nhũn mày thật lâu, cuối cùng làm theo cô, không nói gì hết.

Bầu không khí ở trong bếp cực kỳ vui vẻ, nhất là Cổ Phán rất thích tám chuyện, cho nên cũng không đến nỗi chán ngắt.

Trong lúc nói chuyện, Nam Từ cũng biết cô gái Chu Khởi dẫn đến tên là Hứa Nùng, là bạn gái mới nhất của anh ta.

Hứa Nùng nhìn có vẻ là một cô gái dịu dàng, tướng tá cũng cực kỳ mềm mại đáng yêu, là kiểu con gái khiến người ta muốn bảo vệ.

Nam Từ có ấn tượng tốt đối với Hứa Nùng, mà thông qua cuộc trò chuyện cũng có thể nhìn ra cô gái này rất hòa hợp với mọi người, cho nên cô cũng thấy vui cho Chu Khởi.

Cổ Phán rửa rau được một nửa, giống như nghĩ đến gì đó, lặng lẽ đóng cửa phòng bếp lại, khóa lại, sau khi xác định không có ai vào được, mới tiến đến trước mặt Nam Từ.

Bởi vì Cổ Phán như vậy nên càng khiến Nam Từ bất an.

Quả nhiên, cô nghe thấy Cổ Phán nói: “Khai mau, lúc này hai người ở trong nhà đang làm gì xấu hử.”

Nam Từ bị Cổ Phán hỏi nên có chút ngượng ngùng, lắc lắc đầu, mặt hơi ửng đỏ, không đáp lại được câu nào.

Hứa Nùng ở bên cạnh thấy thế, nên vội vàng lên tiếng:

“Thôi đừng hỏi nữa, Tiểu Từ không nói được đâu.”

Cổ Phán cũng không ngờ Nam Từ lại ngượng ngùng như vậy, cũng cảm thấy bản thân có chút lỗ mồm, vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi Tiểu Từ, chỉ là chị tò mò tình cảm của hai người tiến triển như thế nào rồi.”

Nam Từ cười lắc đầu: “Không sao.”

Lúc này cửa phòng bếp vang lên tiếng đập cửa, giọng của Chu Khởi vang lên ở bên ngoài:

“Sao lại khóa cửa? Làm gì ở bên trong vậy? Chuẩn bị đồ ăn thôi có cần phải thần bí như vậy không?”

Hứa Nùng nghe thấy, nhanh chóng tới mở cửa.

Chu Khởi nhìn thấy cô gái nhỏ của mình, gương mặt tuấn tú lập tức cười cười.

“Mệt không?” Anh ta nắm chặt tay Hứa Nùng, khẽ hôn lên miệng cô ta một cái.

Hứa Nùng chưa thể quen được với kiểu thân mật này, cho nên gương mặt lập tức đỏ lên, vội vàng tránh ra khỏi Chu Khởi, sau đó lắc đầu.

Cổ Phán nhìn không được, nói: “Ài da, cái này thật đúng là lừa gạt người mà, cung chiều đến mức đó luôn.”

“Lão Thẩm không cung chiều em sao?” Chu Khởi cũng không nhìn Cổ Phán, mà ánh mắt chỉ tập trung nhìn Hứa Nùng, “Người yêu của anh mà, đương nhiên phải cung chiều chứ.”

Hứa Nùng nghe không nổi nữa, đẩy đẩy anh ta: “Xong ngay đây, anh nhanh ra ngoài đi, rửa tay chuẩn bị ăn.”

“Không cần anh giúp sao?”

“Không cần.”

Chu Khởi quay lại phòng khách, Trần Tiến ở đối diện ném một quả cam tới, nếu không phải anh ta nhanh tay lẹ mắt, thì đã bị quả cam nện trúng người rồi.

“Muốn chết hả?” Chu Khởi liếc nhìn Trần Tiến.

“Làm như tớ ở đây để ăn thức ăn cho chó không bằng, chắc cũng sắp chết rồi đây!” Trần Tiến cảm thấy anh ta là người đáng thương nhất trên đời, “Trước kia chỉ có một mình lão Thẩm, sau đó lại có thêm Hoắc tam, bây giờ thêm cả cậu nữa hà!”

Hoắc Lâm lười biếng ngồi dựa ra ghế sofa, giống như một con sư tử mới ăn chán chê.

“Cậu cũng có thể tìm một người con gái cho mình mà.” Anh nói.

Trần Tiến chẹp miệng một cái, nếu như anh ta có thể yêu đương với một cô gái, thì sao anh ta vẫn còn độc thân đến bây giờ?

Cho nên anh ta trầm mặc, không lên tiếng.

~

Bữa ăn này khiến mọi người rất cao hứng, ngay cả Nam Từ cũng cười không ngớt.

Nhưng cô không dám uống rượu, ký ức về hai lần say rượu trước đây vẫn còn ám ảnh cô, mặc dù lần này ở nhà, nhưng cô vẫn âm thầm nhắc nhở bản thân không nên dính một giọt rượu.

Ngược lại Hoắc Lâm lại uống nhiều hơn một chút, gương mặt anh có một chút hơi say.

Đám người náo nhiệt đại khái đến hơn mười giờ đêm, khá muộn, cũng không tiện ở lại nhà Hoắc Lâm thêm chút nào nữa, thế là Thẩm Mộ Ngan kéo con ma men Cố Phán đứng dậy rồi đi trước.

Người khác nhìn thấy anh ta như vậy cũng không muốn ở lại thêm nữa, nên cũng đứng dậy ra về theo.

Nhưng không ngờ Cố Phán vừa đi ra tới cửa, giống như nhớ ra gì đó, đập đập trán.

“Ài da, em quên đưa quà cho tiểu Nam Từ rồi!”

Nói xong, cô ta lao đảo đi vào phòng khách, cuối cùng tìm ra một túi quà nằm trong góc phòng.

Cô ta thần thần bí bí lôi kéo Nam Từ qua một bên, trình trọng giao túi quà cho Nam Từ.

“Đêm nay em phải mặc cái này... Chị đảm bảo Hoắc Lâm sẽ mê mết em đến mức Đông Tây Nam Bắc cũng không phân biệt được!”

Nam Từ không hiểu lắm, nhưng bởi vì biết Cố Phán quá say rồi, nên cũng không để ý lắm, mà giống như đổ dành một đứa con nít, nhận túi quà, gật gật đầu: “Em biết rồi, em sẽ mặc mà.”

Sau khi tiễn bọn họ về hết rồi, Nam Từ nhân lúc Hoắc Lâm đi tắm nên mở túi quà Cố Phán đưa.

Kết quả... Vừa mới mở ra, Nam Từ lập tức đỏ mặt.

Cái này... Là lỗ tai thỏ và đuôi thỏ, áo khoét sâu lộ lưng, đây là kiểu quần áo gì!

Làm sao cô mặc được!

Nam Từ hoảng loạn nhanh chóng cất “Quần áo” vào trong túi, toàn thân nóng lên giống như uống rượu.

Cho nên cũng không chờ đợi nữa, vội vàng đi vào phòng tắm, chuẩn bị tắm để hạ nhiệt độ.

Trong quá trình tắm, tâm tình của cô cũng dần bình tĩnh lại, sau khi mặc đồ ngủ xong, cô vừa lau tóc vừa mở cửa đi ra ngoài.

Lúc này Hoắc Lâm đã tắm rửa sạch sẽ vào phòng ngủ, thấy cô ra, anh lên tiếng:

“Lại đây.”

Nam Từ ngoan ngoãn làm theo lời anh, ngồi lên đùi anh.

Hô hấp của anh mang theo mùi kem đánh răng mát lạnh và mùi rượu, hai mùi hòa quyện vào nhau lại cực kỳ dễ ngửi.

Môi mọng của Hoắc Lâm lưu luyến quanh vành tai cô, cuối cùng anh nhẹ ngậm lấy vành tai cô.

“Bảo bối, anh muốn nhìn em mặc đồ con thỏ.”

Nam Từ không kịp phản ứng: “Sao?”

“Quần áo Cố Phán tặng cho em đó, mặc cho anh nhìn đi.”

Anh vừa nói vừa hà hơi bên tai Nam Từ, mang theo một sự mê hoặc khiến người khác không thể kháng cự.

Nam Từ trong nháy mắt sợ hãi đến mức mở to hai mắt

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Editor: Trà Đá.

Nam Từ hoàn toàn không ngờ Cố Phán sẽ tặng kiểu quần áo đó cho cô.

Mà cô lại không ngờ... Quần áo này lại bị Hoắc Lâm thấy được!

Cô vui mừng trong lòng ngực Hoắc Lâm, cảm giác cả người như muốn bốc hỏa vì hơi nóng từ cơ thể anh, anh trầm giọng bên tai cô, lại nói: “Sao? Mặc cho anh xem”

Nam Từ không chịu nổi, kiên quyết lắc đầu: “Không, không được! Cái đó... Còn không được tính là quần áo nữa!”

Hoắc Lâm thấp giọng cười cười cực kỳ dễ nghe.

Anh lại khẽ hôn lên gáy Nam Từ, mang theo một dục vọng mập mờ: “Nhưng mà anh muốn nhìn thấy em mặc thì sao?”

“Muốn nhìn cũng không được.” Hai tay Nam Từ chống đỡ trước ngực anh, chống cự mãnh liệt: “Anh đừng nghĩ em thừa nhận thích anh rồi bắt đầu bắt nạt em!”

Hoắc Lâm lại cười cười, đáy mắt tràn đầy sự vui vẻ: “Anh thích bắt nạt em từ khi em còn chưa thích anh kia kia.”

Nói xong, anh nhét bộ quần áo con thỏ vào tay Nam Từ, nhẹ giọng dụ dỗ: “Ngoan, đi thay đồ đi, anh chỉ muốn nhìn em mặc bộ con thỏ thôi, chứ không làm gì đâu.”

Nam Từ cảm giác trong lời nói của anh không cho phép cô cự tuyệt, gương mặt cô nhăn nhó khó chịu nhìn anh.

“Lỡ như anh làm gì em thì sao?”

Hoắc Lâm buồn cười, dựa lên trán cô, đáp: “Lúc đó em muốn xử anh sao cũng được.”

~

Nam Từ cầm quần áo đi vào phòng tắm, trong lòng thấp thòm, nhìn bộ quần áo con thỏ trong tay hoàn toàn không biết phải làm sao.

Bộ đồ này thật ra thì... Cũng không quá giống với kiểu quần áo khiêu khích kia, cô đã từng đi mua đồ dùng với ông chủ ở chỗ làm trước đây, cũng đã từng thấy qua không ít quần áo mỏng manh hơn rất nhiều, vài vóc ít đến mức đáng thương, còn có những bộ chất liệu ren mỏng trong suốt.

Lúc ấy trong lòng cô nghĩ mấy bộ đồ đó mặc như không mặc.

Cho nên bộ con thỏ này so với những bộ đồ cô đã thấy thì... Ừ... Kín đáo hơn nhiều.

Nhưng váy cũng quá ngắn, rốt cuộc không biết có thể che bắp đùi được hay không.

Phần phía trước là vạt áo khoét sâu chữ V, phía sau lưng không có vải làm lộ ra tấm lưng trần, nhìn qua rất mát mẻ, đừng nói chi đến mặc vào.

Trong lòng Nam Từ cho là mình đã làm tư tưởng đầu óc đầy đủ, nhưng rốt cuộc cô cũng khoác thêm một lớp áo ngủ bên ngoài bộ đồ con thỏ.

Trực tiếp mặc như vậy đi ra ngoài thì quả thật quá xấu hổ, cô không thể làm được.

Sau khi cô mở cửa phòng tắm, đã thấy Hoắc Lâm đứng ở trước cửa, nhìn nhìn cô, Nam Từ đeo một đôi tai thỏ trên đầu, gương mặt đỏ bừng cực kỳ mê hoặc lòng người.

Anh cũng không để ý đến việc cô khoác thêm áo ngủ ở bên ngoài, cúi người trực tiếp bế cô đi từng bước đến giường.

Nam Từ không hiểu ra sao, chỉ cảm thấy mình giống như một con mèo được tắm rửa sạch sẽ... Lúc này thợ săn đã hết kiên nhẫn, nên muốn ăn cô.

Hoắc Lâm nhẹ nhàng đặt cô nằm trên giường, ánh mắt anh càng ngày càng nóng, mang theo dục vọng chiếm hữu mãnh liệt, cứ tiếp tục nhìn chăm chăm Nam Từ.

“Tại sao lại khoác thêm áo ngủ?” Giọng nói của anh trầm đi mấy phần, Nam Từ có ngốc cách mấy cũng nghe ra được mùi dục vọng từ anh.

Cô càng nghĩ càng thấy sợ hãi, tay nhỏ theo bản năng túm chặt nơi cổ áo.

“Hoắc Lâm...” Giọng nói của cô mềm mại, có chút uất ức, có chút cầu xin, muốn anh buông tha cho mình.

Nhưng cô hoàn toàn không biết bộ dáng hiện tại của cô cực kỳ hấp dẫn người khác.

Hoắc Lâm trực tiếp đè ép trên người cô, đầu tiên là bá đạo hôn cô thật sâu.

Trong lúc hai người hôn nhau, bàn tay của anh bắt đầu châm lửa trên người cô, cuối cùng đến khi cô bị anh hôn đến mức mềm nhũn người, anh bắt đầu lặng lẽ gỡ tay cô ra khỏi cổ áo, dùng một tay khóa chặt hai tay cô, tay còn lại cởi áo khoác ngủ của cô ra.

Thật ra thì bộ quần áo con thỏ nhìn từ góc độ này không được coi là quá lộ liễu.

Chỉ ít Hoắc Lâm đã nhìn qua không biết bao nhiêu cô gái mặc quần áo còn hở hang hơn Nam Từ nhiều.

Mặc dù phần trước áo khoét sâu chữ V, nhưng trừ làn da mịn màng, trắng như tuyết của cô ra, thì hoàn toàn không thấy độ cong hai bên.

Nhưng cho dù như vậy cũng đủ khiến ánh mắt Hoắc Lâm trở nên cực nóng.

Anh nhẹ nhàng hôn lên da thịt cô, môi mỏng mang theo dục vọng nóng hổi khiến Nam Từ run rẩy.

Cảm giác này quá lạ lẫm lại quá đáng sợ, Nam Từ cảm giác mọi chuyện đang càng ngày càng đi quá phạm vi tiếp nhận của cô, cô nhịn không được run lên, giọng nói cũng bắt đầu nức nở.

“Anh... Anh không được đụng chỗ đó... Không được cởi quần áo của em...”

Hoắc Lâm hít một hơi thật sâu mới dứt ra khỏi cơ thể Nam Từ.

Anh hôn môi cô một cái, nói: “Anh chưa đụng đến cái gì hết mà em khóc cái gì.”

Nam Từ uất ức đánh anh, đáy lòng cực kỳ khủng hoảng, tiếp đó cô gắt gao giữ tay anh, không cho tay anh dẫn lửa trên người cô nữa.

“Anh có thể... Có thể chờ em trưởng thành hơn một chút được không? Bây giờ em chưa chuẩn bị xong.”

Hiện tại bộ dáng Nam Từ vừa đáng thương vừa đáng yêu, Hoắc Lâm chỉ cảm thấy huyết dịch trong người đang ngày một sôi trào, anh hận không thể khâm cô vào cơ thể mình, không cho cô có cơ hội phản kháng.

Nhưng Hoắc Lâm cũng không thể nhìn cô khóc, anh nhẹ nhàng hôn lên hai mắt ngăn lệ của cô.

Giống như thuận theo ý cô, cũng giống như có ý riêng, anh nói: “Ừ, vậy chờ em trưởng thành một chút nữa.”

Lúc mới ban đầu, anh thích nhìn cô nhỏ yếu bất lực, thích nhất bộ dáng lúc cô khóc. Nhưng càng về sau càng kỳ quái, anh không muốn thấy cô khóc.

So với nước mắt của cô thì dục vọng của anh có thể nhẫn nhịn được.

~

Sau đó Nam Từ bị Hoắc Lâm hôn thật lâu, cả người giống như lúc ban chiều, bị anh hôn đến mức thiếu dưỡng khí.

Hai gò má cô đỏ bừng, cô dùng tay đánh người anh mấy cái, sau đó anh mới thỏa mãn buông cô ra.

Lúc chuẩn bị ngủ, cô vui trong ngực anh, nhỏ giọng lầm bầm: “Đồ xấu tính.”

Hoắc Lâm buồn cười, hôn trán cô một cái, đưa tay ôm cô chặt hơn.

Cả ngày nay Nam Từ đã tiêu tốn nhiều sức lực, vừa nằm xuống đã nhanh chóng ngủ mất.

Ngược lại là Hoắc Lâm, anh vẫn còn trong trạng thái hơi say rượu, lúc thân mật với cô thì tinh thần anh hơi lâng lâng. Nhưng sau khi tắt đèn thì tinh thần anh cực kỳ tỉnh táo.

Nghĩ nghĩ, anh lấy điện thoại di động, đăng nhập vào nhóm chat bọn Chu Khởi.

Ngày hôm nay bọn họ đến căn hộ anh náo nhiệt như vậy, chắc chắn sẽ ở trong nhóm chat nói đông nói tây, mặc dù anh ít khi lên tiếng, nhưng bình thường vẫn nhìn qua.

Trùng hợp là anh vừa mở group chat thì đã thấy Trần Tiến điên cuồng tìm anh.

Trần Tiến tài tiến bảo: A! Hoắc tam, bảo bối nhà cậu trở thành người nổi tiếng trên mạng rồi nè, người trong video là tiểu Nam Từ đúng không? Trên mạng người ta đều đồn đại cô bé là thí sinh đẹp nhất!

Phía dưới là đoạn video, Hoắc Lâm ấn chạy đoạn video, quả nhiên thấy người trong video là Nam Từ.

Mà không chỉ có Nam Từ, còn có...

Một giây sau, Trần Tiến bỗng xóa đoạn video trong group chat, còn Hoắc Lâm thì vừa đúng lúc nhìn thấy đoạn Tân Dư ôm lấy bà vai Nam Từ.

Gương mặt Hoắc Lâm lập tức trở nên lạnh dần đi.

Trần Tiến đang rất hưng phấn trong group chat bỗng nhiên im bật.

Cũng không thể trách anh ta, lúc anh ta mới nhìn thấy Nam Từ trong video, lập tức hứng thú vội vàng gởi vào group chat. Nhưng xem một lúc lại phát hiện thấy điểm là lạ, vì vậy nhanh chóng xóa đi.

Nhưng anh ta không biết Hoắc Lâm đã nhìn thấy hay chưa...

Thời gian này chắc Hoắc Lâm đang dính lấy bảo bối? Chắc là sẽ chưa đọc thấy mớ tin nhắn này đâu nhỉ?

Mà tiểu Nam Từ này cũng thật là, phải biết rõ tính cách Hoắc Lâm chứ! Sao có thể để nam sinh khác đụng chạm vào người như vậy!

Trần Tiến ở bên kia lăm bằm suy nghĩ vẩn vơ, thì Hoắc Lâm ở bên này đã lạnh mặt rồi giường.

Anh cầm điện thoại di động, liếc nhìn Nam Từ đang ngủ ở bên cạnh, sau đó đi ra khỏi phòng ngủ.

Hiện tại đã hơn một giờ sáng, anh đi đến cửa sổ sát đất ở phòng khách, nghiêng đầu đốt một điếu thuốc, sau khi hít hai hơi, anh trực tiếp nhấn gọi trợ lý.

Trợ lý Trương rõ ràng đã ngủ, lúc nghe thấy điện thoại đổ chuông thì tâm tình hơi tỉnh táo.

“Ông chủ.”

“Video là do cậu xóa?”

Trong lòng trợ lý Trương căng thẳng, ấp úng một lúc lâu mới nói: “Ông chủ, tôi sai rồi.”

Ngày hôm nay khá gấp gáp, ông chủ vừa xuống máy bay đã trực tiếp tới đón Nam nhị tiểu thư, trợ lý Trương đoán chắc chắn hai người sẽ dính lấy nhau, nếu như anh ta gọi điện thoại cho Nam Từ thì chẳng phải tự chui đầu vào lưới sao?

Cho nên anh ta quyết định đợi ngày mai ông chủ đi làm rồi mới lên lút gọi điện thoại nói với Nam nhị tiểu thư biết.

Nhưng ai ngờ mới nửa đêm thì ông chủ đã biết chuyện này rồi!

Anh ta rõ ràng đã mướn người dọn sạch sẽ đoạn video rồi mà, chẳng lẽ vẫn còn sót?!

Hoắc Lâm không thèm quan tâm đến anh ta, lạnh nhạt nói: “Ngày mai đưa cái người ôm bà vai Nam Từ đến gặp tôi.”

“Còn cậu, xong chuyện này rồi thì trực tiếp đến trụ sở nước S một năm.”

Trợ lý Trương như muốn khóc, bởi vì anh ta hiểu rõ sự mệt mỏi và khó khăn như thế nào ở nước S, anh ta luôn là người tuyển nhân viên điều đi nước S, mà mỗi lần người ở bên kia về đều phàn nàn với anh ta! Mỗi người đều trông cực kỳ mệt mỏi, lại còn tiêu tụy rất nhiều.

Cái này... Cái này thật đúng là tận thế mà, còn phải ở đó làm việc tận một năm! Sau khi trở về có thể được tiếp tục làm trợ lý tổng giám đốc được không!

Nhưng anh ta cũng không dám phản bác lại quyết định của Hoắc Lâm, chỉ có thể giả bộ bình tĩnh, nói: “Tôi biết rồi.”

~

Sau khi thi đại học kết thúc, Tân Dư bắt đầu đi làm kiếm sống.

Trước đó, số tiền anh ta “Kiếm” được từ Nam Châu, anh ta không hề giữ phần nào cho mình, tất cả đều gởi cho viện trường cô nhi viện. Điều kiện trong cô nhi viện quá kém, đến cả quần áo giày dép cho các bé cũng không mua được, mùa đông còn không đủ ấm... Anh ta không có năng lực thay đổi toàn

bộ, nhưng vẫn góp chút sức báo đáp.

Sau khi anh ta gọi hết tiền cho viện trường, thì học phí của anh ta lại trở thành vấn đề, sau khi thi xong, anh ta cẩn thận chấm điểm thành tích của mình, không dám nói đậu trạng nguyên toàn thành phố, nhưng điểm số của anh ta thì dư sức đậu vào trường đại học tốt nhất thành phố.

Vì vậy anh ta không dám trì hoãn một giây phút nào, chỉ muốn nhanh chóng kiểm tiền học phí để ổn định sinh hoạt.

Chạng vạng tối hôm nay, lúc anh ta kết thúc công việc, anh ta thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà.

Lúc này đột nhiên xuất hiện mấy người đàn ông mặc đồ vest đen, một người trong đó nhìn anh ta một chút, nói: “Bạn học Tân đúng không? Ông chủ tôi muốn tìm cậu nói chuyện một chút, phiền cậu đi với bọn tôi một chuyến.”

Trong lòng Tân Dư tăng cao sự cảnh giác, anh ta lùi về sau hai bước, nói: “Tôi không có biết ông chủ các anh, có nhận làm người không?”

Trợ lý Trương nghĩ thầm, anh ta phải chuyển công tác đến nước S một năm, Tân Dư có cháy ra tro thì anh ta cũng nhận ra được!

Thế là trợ lý Trương lại cười cười, nhìn có vẻ khách sáo, nhưng thái độ có chút cường ngạnh, nói: “Tiểu thư Nam Từ, cậu biết chứ? Ông chủ tôi chỉ muốn nói chuyện với cậu một chút về cô ấy thôi.”

Tân Dư sùng sốt một chút, biết rõ nên cự tuyệt, nhưng vừa nghe đến tên Nam Từ, chẳng hiểu sao anh ta lại lên xe cùng với bọn họ theo bản năng.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Editor: Trà Đá.

Buổi sáng ngày hôm sau, sau khi Nam Từ thức dậy thì cảm thấy Hoắc Lâm có điểm lạ.

Nhưng cô không thể nói rõ anh không đứng chỗ nào, anh nói chuyện bình thường với cô, lúc thân mật cũng giống như trước đó, ngoại trừ việc chẳng hiểu tại sao anh lại hung hăng hôn cô mấy lần ở bên ngoài, còn lại cũng không có điểm gì khác lạ.

Lúc ăn cơm trưa, anh cũng hành động như trước, đặt cô ngồi lên đùi mình, sau khi để cô ngồi vững vàng trong lòng mình rồi, anh mới bắt đầu chậm rãi cắn bỏ bớt thịt.

Nam Từ có chút không hiểu, hỏi anh: “Anh có vẻ thích ăn đồ Tây nhỉ?”

Cũng không phải là cô có ý gì, chỉ là cảm thấy thức ăn của anh quá đơn điệu, không cân đối dinh dưỡng, cơm trưa nên ăn nhiều món một chút, ít nhất không đơn điệu chỉ có một miếng bò bít tết như thế.

Trước kia không nói, vì cô chỉ thấy anh là một người xa lạ đáng sợ, nhưng hiện tại không giống như trước kia nữa, vì vậy cô sẽ suy nghĩ rất nhiều chuyện về anh.

“Vi thuận tiện.” Hoắc Lâm thuận miệng đáp, sau đó xiên một miếng bò bít tết, đưa đến miệng Nam Từ, “Em không thích hả?”

Nam Từ lắc đầu: “Em chỉ nghĩ anh ăn uống đơn điệu quá.”

Hoắc Lâm hơi cong môi, một bên cắn thịt bò, một bên tiến sát bên tai cô, nói: “Vậy em phải nhanh trưởng thành lên, gả cho anh, sau này ba bữa hàng ngày đều cho em quán.”

Nam Từ có chút nóng mặt, không đáp.

Hoắc Lâm dứt cho cô một miếng bò bít tết: “Sao?”

Cái miệng nhỏ của cô nhai nhai miếng thịt, nhỏ giọng nói: “Chuyện tương lai thì sau này rồi nói.”

Hoắc Lâm cười cười, không nói chuyện.

Qua nửa ngày, anh lại hỏi: “Khi đi thi đại học có chuyện gì vui không?”

Nam Từ trong nháy mắt nhớ đến Tân Dư, nói: “Không có chuyện gì vui, nhưng lại gặp chuyện bất công, có giám thị kia...”

Nói đến một nửa, cô bỗng nhiên dừng lại, nhớ tới chuyện này liên quan đến Tần Dư, nhưng nếu nhắc đến tên Tần Dư trước mặt anh thì quá chướng tai.

Cô hiểu rõ dục vọng của Hoắc Lâm, anh nhất định không cho bất kỳ người đàn ông nào tiếp cận cô, cũng không muốn cô quan tâm đến chuyện của người khác.

Nhưng khi đó chuyện xảy ra quá sức đột ngột, lương tâm của cô không cho phép cô xem như không thấy, mà mấy ngày đó Hoắc Lâm ở nước ngoài... Chắc cũng không phải người điều tra chuyện ngày thi của cô chứ?

Nghĩ nghĩ, cô cảm thấy chuyện này không nên nói, một là không cần thiết, cô hoàn toàn không để tâm đến Tần Dư. Hai là cô cũng không muốn Hoắc Lâm tức giận vô cớ, trước đó Tần Dư vô tình cầm cổ tay cô, Hoắc Lâm có phản ứng như thế nào đến bây giờ cô vẫn còn cảm thấy có chút đáng sợ.

Cho nên cô nhanh chóng đổi giọng, nói: “Cũng không có gì, chỉ là có giám thị kia hơi đáng ghét thôi.”

Lúc nói chuyện cô hơi cúi đầu, đây chính là thói quen khi cô nói dối điều gì đó.

Hoắc Lâm nhìn thấy, đáy mắt anh xẹt qua một tia lạnh lẽo.

Anh bỏ dao nĩa trong tay xuống, ôm cô, môi mông hôn gáy cô.

“Anh hối hận rồi, anh không nên thả em ra ngoài, không cần đi học nữa, anh có thể nuôi được em, em không cần đi gặp những người khác, ở bên cạnh anh là được rồi.”

Lời nói của anh không nặng không nhẹ. Nhưng Nam Từ nhận ra trong lời nói của anh không thích hợp, cô vội vàng vịn lấy cánh tay anh, quay đầu nhìn anh.

“Hoắc Lâm, anh đang nói cái gì vậy?”

Hoắc Lâm khẽ cười cười, nói: “Tự nhiên anh có cảm giác như vậy, không muốn để em rời khỏi anh, anh muốn giam em ở bên cạnh anh, không được gặp bất kỳ ai, mỗi ngày chỉ cười nói với một mình anh thôi.”

Nam Từ thật sự bị hù dọa, cô không biết tại sao anh lại trở nên đáng sợ như vậy.

“Hoắc Lâm, anh đừng dọa em...”

Nụ cười trên môi Hoắc Lâm chưa tan biến, nhẹ nhàng chống đỡ trán cô.

“Ừ, chọc em thôi.”

Trông mắt anh nhìn cô, ánh mắt anh cực kỳ thâm thúy khó lường.

“Nhưng mà bảo bối, cả đời này em chỉ được dành tình cảm cho một mình anh thôi.”

“Nếu như sau này anh phát hiện em phản bội anh, thì anh không chắc mình sẽ làm gì đâu.”

“Lúc đó em chỉ có thể bị giam giữ ở bên cạnh anh cả đời, mất hết tự do.”

Giọng nói của anh trầm thấp vang lên bên tai cô, mang theo khí thế không cho cô chống cự.

~

Lúc xế chiều, Cố Phán và Đường Uyển đến tìm Nam Từ.

Hoắc Lâm lại ngoài ý muốn thả cô ra ngoài, còn đưa thẻ ngân hàng cho cô, bảo cô ra ngoài chơi vui vẻ một chút.

Sau khi ra ngoài rồi, Nam Từ vẫn cảm thấy có điều gì đó là lạ, nhận không được kể với Cố Phán và Đường Uyển.

Cuối cùng, cô hỏi: “Lâu nay anh ấy không như vậy nữa, em không hiểu sao hôm nay anh ấy đột nhiên trở nên đáng sợ nữa...”

“Hay vì đoạn video kia.” Đường Uyển nói.

Nam Từ không kịp phản ứng: “Video nào?”

Cố Phán kinh ngạc nhìn Nam Từ, hỏi: “Em không biết hả? Trước đó trên mạng có một đoạn video liên quan đến em, nói em là thí sinh xinh đẹp nhất năm nay... Lúc đó chị và Thẩm Mộ Ngạn còn xem video chung với nhau, nhưng trong đoạn video đó không chỉ có một mình em, mà còn có một nam sinh nữa.”

Nói đến đây, Cố Phán thần bí hỏi Nam Từ: “Nam sinh đó theo đuổi em hả? Trông đáng đáp cũng không tệ, lại trẻ tuổi, cũng khó trách Hoắc tam thiếu ăn dấm chua, nếu đôi thành lão Thẩm nhà chị thì đoán chừng đã đập vỡ mấy hũ dấm rồi.”

Nam Từ ngẩn người, một lát sau hiểu lời Cổ Phán nói, cả người cảm thấy không tốt lắm.

Cô nhanh chóng nói với tài xế: “Phiền chú quay đầu xe về nhà cháu đi ạ!”

Lúc này đến lượt Đường Uyên và Cổ Phán kinh ngạc, Đường Uyên nói: “Vừa mới đi sao lại muốn về nhà rồi?”

“Đương nhiên là về giải thích với Hoắc Lâm... Em cảm thấy hôm nay anh ấy cực kỳ lạ, vậy mà lại thoải mái để em đi chơi với các chị, rõ ràng là muốn đẩy em ra khỏi nhà.”

Cổ Phán nhủ lòng mảy, giống như nhớ tới điều gì đó, nói: “Nói mới nhớ, hôm nay chị đến rủ em đi chơi cũng là ý của lão Thẩm nhà chị. Anh ấy nói nếu chị ở nhà thấy nhàm chán quá, thì có thể đến rủ em đi chơi... Trước kia anh ấy ít khi chủ động đề nghị ra ngoài, hôm nay tự dưng nói vậy còn khiến chị ngạc nhiên lắm đó. Kiểu này chắc là anh ấy và Hoắc Lâm đã nói chuyện gì đó rồi.”

Nói đến đây, Cổ Phán bỗng nhiên nghĩ ra gì đó, còn nói: “Trời đất, chẳng lẽ Hoắc tam thật sự đi dạy dỗ nam sinh kia.”

Trong lòng Nam Từ trầm xuống, lại thúc giục tài xế: “Phiền chú nhanh quay đầu xe, chở cháu về nhà đi ạ.”

Lần này tài xế cũng không dám phản đối, chạy tới ngã tư rồi quay đầu xe chạy về nhà Nam Từ.

Đường Uyên một mực nhìn chăm chăm Nam Từ, thấy cô lộ ra bộ dáng vội vàng, thần nhiên mở miệng: “Hoắc Lâm dạy dỗ nam sinh kia mà trông em lo lắng chưa kia! Đừng nói em có cảm giác gì với nam sinh kia chứ?”

Đường Uyên cảm thấy nếu thật sự là như vậy thì cũng quá đáng sợ.

Với tính tình và thủ đoạn của Hoắc Lâm, thì hiện tại anh thích Nam Từ như vậy, nếu như anh bỏ ra nhiều tình cảm như vậy, mà không được đối phương báo đáp một tí gì... Vậy thì anh nhất định sẽ hủy diệt mọi thứ.

Nam Từ lắc đầu: “Không có, em và nam sinh kia không quen biết nhiều, mà người đó còn từng hại em nữa, làm sao em có cảm giác gì chứ?”

Đường Uyên nghe xong, yên tâm, lại hỏi: “Vậy em gấp cái gì?”

“Em sợ Hoắc Lâm vì em lại làm chuyện gì đó không hay! Hiện tại nhất định anh ấy rất tức giận, lúc anh ấy tức giận thì chuyện gì ác độc bao nhiêu anh ấy cũng sẵn sàng ra tay...”

Cổ Phán cười hi hi, xen vào nói: “Vậy giờ em muốn về để vuốt lông trấn an Hoắc Lâm?”

Nam Từ không quan tâm đến lời trêu chọc của Cổ Phán, lại nói tài xế lái nhanh một chút, trong lòng cực kỳ thấp thòm không yên.

Sau khi xuống xe, cô chạy một mạch về nhà, nhưng lúc cô mở cửa nhà thì đã không thấy anh đâu.

Cô chưa từ bỏ ý định, bắt đầu gọi điện thoại cho Hoắc Lâm.

Nhưng người nghe máy chính là trợ lý của Hoắc Lâm, nhưng giọng nói không phải trợ lý Trương.

“Nam tiểu thư, bây giờ ông chủ đang họp, tiểu thư có chuyện gì thì có thể nói với tôi, tôi sẽ chuyển lời lại với ông chủ.”

Người trợ lý này nói chuyện đâu ra đấy, hoàn toàn không giống trợ lý Trương, cũng khiến Nam Từ có chút lù lù bước.

Dừng một chút, cô nói: “Vậy khi nào họp xong thì phiền anh nói Hoắc Lâm gọi lại cho tôi, nói tôi có chuyện quan trọng muốn nói.”

“Được.” Trợ lý đáp.

Sau khi cúp máy, trợ lý nhìn Hoắc Lâm vừa mới khởi động xong một trận với đối thủ, anh ta tiến lên, cung kính nói: “Ông chủ, Nam tiểu thư vừa mới gọi điện đến, nói nếu ngài rảnh thì gọi lại cho tiểu thư ạ.”

Giương mặt Hoắc Lâm lạnh lẽo, không chút biểu hiện, chỉ nhẹ giọng đáp “Ừ” một tiếng, sau đó lại hỏi: “Người sắp đến chưa?”

“Trợ lý Trương vừa mới gọi điện thoại nói bọn họ đang trên đường tới ạ.”

So với trợ lý Trương, thì tính cách của trợ lý Lưu có chút cứng nhắc hơn, nói chuyện cũng rất chuẩn mực, không bao giờ ý kiến quá nhiều.

Mà cũng chính như vậy nên anh ta không quan tâm đến chuyện bát quái của ông chủ, nếu đổi lại là trợ lý Trương, thì dưới tình huống không biết rõ, anh ta nhất định sẽ bắt đầu hỏi ông chủ, tại sao lại tới sân đám bốc ngậm này.

Đúng vậy, nơi đây chính là sân đám bốc ngậm nổi danh ở thành phố này, có rất nhiều kẻ có tiền đến đây xem mua vui, xem những tay đám đánh nhau trên sân đấu, dùng sinh mệnh để dành lấy tiền thưởng.

Trước khi lên sàn đấu, tất cả mọi người đều ký vào tờ giấy sinh tử, ở đây bất luận là phát sinh chuyện gì đều thuộc về tự nguyện.

Trước kia Hoắc Lâm cực kỳ thích rất nhiều môn chơi kích thích, trừ việc đua xe, còn có cả môn đấm bốc nữa.

Đương nhiên anh không phải vì tiền, anh thậm chí còn trả tiền cho những quyền thủ kia chỉ để luyện tập với bọn họ.

Thực lực của Hoắc Lâm đã được rèn luyện từ nhỏ, cực kỳ hung hãn, bình thường những quyền thủ đấu với anh đều bị anh đánh đến mồm miệng đầy máu.

Anh hung hãn nhưng không phải kiểu biến thái thích tra tấn người ta đến chết.

Anh đấu với đối phương tới một mức độ nhất định sẽ dừng tay, sòng phẳng trả tiền cho đối phương.

Vì thế có rất nhiều người hâm mộ tiếng tăm của anh đến giúp anh luyện tập, chỉ là mấy năm nay anh đã chán ghét đánh đấm với người lạ, cũng ít khi đến chỗ đua xe, cho nên cũng hiếm khi đến chỗ này.

~

Lúc Tần Dư bị mang tới đã nhìn thấy Hoắc Lâm đang luyện tập với ba người khác.

Nếu nói về Hoắc Lâm thì đáng người anh không quá cường tráng, chỉ có thể nói rắn chắc. Nhưng lúc này đối mặt với ba người lực lưỡng lại không hề sợ hãi, thậm chí còn đánh ba người kia đến mức khiến đối phương e dè.

Có lẽ anh liếc mắt thấy Tần Dư tới, Hoắc Lâm bỗng nhiên ngừng tay, tiếp đó khoác tay để ba người kia rời võ đài.

Trợ lý Trương hiểu rõ Hoắc Lâm, biết anh muốn nam sinh này đến đây vì cái gì, thế là nhanh chóng gọi người đưa tới một đôi găng tay cho Tần Dư.

Tần Dư thật sự biết Hoắc Lâm sẽ không đơn giản mời anh ta tới nói chuyện, nhất là vừa nghĩ tới Nam Từ, thì đáy lòng anh ta lập tức tuôn ra ý nghĩ đối kháng.

Cho dù anh ta biết anh ta chỉ giống như một con kiến trước mặt Hoắc Lâm, nhưng anh ta chẳng hiểu tại sao mình lại muốn đấu với người đàn ông của Nam Từ.

Lúc Tần Dư đến gần Hoắc Lâm, anh ta mở miệng trước, mang theo chút khiêu khích: “Tôi nghe danh tổng giám đốc Hoắc đã lâu, nhưng không ngờ ngài lại là kiểu người ý lớn hiếp yếu như thế.”

Trong lòng trợ lý Trương đánh “Thịch” một cái, tiểu tử này không phải kẻ ngốc chứ! Bây giờ là tình huống thế nào lại đi kích thích ông chủ anh ta!

Hơn nữa nếu như ông chủ ý lớn hiếp yếu, thì người đứng đối diện Tần Dư chính là ba người vạm vỡ kia, chứ không phải Hoắc Lâm!

Hoắc Lâm hơi cong môi, ánh mắt nặng nề, biểu lộ trạng thái dọa người như thường ngày.

Anh không nói một lời, chỉ trực tiếp hung hăng đấm Tần Dư một quyền!

Hoắc Lâm ra tay rất mạnh, khoe miệng Tần Dư trong nháy mắt bị đánh chảy máu, cả người cũng lao đảo té lăn quay ra đất.

Hoắc Lâm nhìn Tần Dư đang nằm trên đất, lạnh lùng nói: “Đứng dậy.”

Tần Dư bị Hoắc Lâm đánh đau đến mức muốn đánh lại anh, anh ta chưa bao giờ học qua đấm bốc, nhưng lúc đứng lên thì trông giống một con thú nhỏ, hung dữ tấn công Hoắc Lâm.

Tần Dư đánh loạn xạ, lại bị Hoắc Lâm đánh ngã ra sàn, lại một lần, một lần nữa.

Cuối cùng Hoắc Lâm là người dừng lại trước.

Hoắc Lâm nhìn Tần Dư nằm chật vật trên sàn đấu, anh ngồi xổm xuống bên cạnh anh ta, dùng một thái độ bình tĩnh lạnh lùng nhìn anh ta.

“Cậu cũng còn may lắm, chỉ mới đụng đến người của tôi năm nay thôi, nếu như cậu đụng đến người của tôi sớm một chút, thì hiện tại mạng sống của cậu có lẽ vẫn còn là một ẩn số.”

Tần Dư có chút chật vật, nhưng trong miệng anh ta thì đầy máu, cảm thấy có vài cái răng bị lỏng lẻo, nhưng lúc này vẫn không chịu khuất phục, vẫn mạnh mẽ nói: “Tổng giám đốc Hoắc, lúc này tôi cũng có nói ngài ý mạnh hiếp yếu, nếu như Nam Từ biết bạn trai của mình đối xử với bạn của cô ấy như thế này, thì không biết Nam Từ sẽ có suy nghĩ gì đây?”

Hoắc Lâm lạnh lùng cười chế giễu một tiếng: “Bạn bè? Cậu nghĩ mình xứng sao?”

Vừa nói ánh mắt anh dần dần chuyển sang lạnh lẽo, mang theo một tia đáng sợ khiến người ta e dè.

“Nam Từ không cho phép tôi ra tay với những người không đáng, cho nên hôm nay tôi bỏ qua cho cậu.”

Hoắc Lâm nhắc cánh tay bị gãy của Tần Dư lên, chậm rãi nhắc lên giữa không trung, tiếp đó nhẹ thả ra.

Cánh tay của Tần Dư rơi tự do đập xuống đất, anh ta đau đến nỗi không thể nói một lời, mồ hôi lớn mồ hôi nhỏ nhanh chóng túa ra trên trán.

“Nếu như cậu còn dám dùng cánh tay này đụng vào người của tôi, thì lần sau đừng mơ cánh tay này còn ở trên cơ thể cậu.”

Nói xong, anh không nhìn Tần Dư, đứng dậy chuẩn bị đi.

Đáy lòng Tần Dư không phục, lại hét lên: “Ngài đúng là ý lớn hiệp bé, bởi cánh ngài mạnh hơn tôi, cho tôi mấy năm, tôi nhất định sẽ lợi hại hơn ngài! Đến lúc đó Nam Từ thuộc về ai vẫn là một ẩn số!”

Thật ra hiện tại Tần Dư không hẳn là thích Nam Từ, nhưng lần xuất hiện này của Hoắc Lâm khiến anh ta trở nên hiếu thắng.

Hoắc Lâm nghe thấy, có chút cong môi chế giễu.

“Thật sự đã rất lâu rồi chưa có ai dám chủ động tìm cái chết như cậu.” Anh quay lại nhìn Tần Dư, giống như đang nhìn một con kiến không biết sống chết, nói: “Tôi cho cậu thời gian, trong vòng năm năm, tôi không đụng đến cậu, chỉ cần cậu có năng lực leo lên, thì tôi rất hoan nghênh cậu đến tìm tôi để trả thù cho ngày hôm nay.”

“Nhưng có một chuyện.” Hoắc Lâm nói, ánh mắt lạnh băng, “Đừng có tiếp cận Nam Từ, nếu như để tôi phát hiện một lần nữa, thì cái ước hẹn năm năm này coi như để kiếp sau rồi thực hiện.”

~

Nam Từ thấp thỏm đợi ở nhà, đến tối Hoắc Lâm mới về tới nhà.

Anh nhìn Nam Từ, giống như không có chuyện gì xảy ra, anh hơi cười cười, ôm eo cô, kéo cô vào trong lòng ngực mình.

“Hôm nay đi chơi vui không?” Anh khẽ hôn môi cô, hỏi.

“Em vừa đi thi trở về nhà liền, sau đó chỉ ở nhà đợi anh.”

Lúc Nam Từ nói chuyện, chỉ một mực nhìn anh, lại hỏi: “Hoắc Lâm, chiều nay anh đi đâu?”

Trên người anh thoảng qua mùi máu tanh, cho dù đã bị mùi thuốc lá phủ lên nhưng cô vẫn nhạy cảm nhận ra.

Trong nội tâm cô có chút sợ, cô thật sự sợ anh vì cô mà làm những chuyện cực đoan.

“Ai nói gì với em hả? Sao em lại hỏi anh vậy?” Nụ cười trên môi Hoắc Lâm vẫn như cũ.

Nam Từ bình tĩnh nhìn anh, quyết định đi vào thẳng vấn đề: “Anh thấy đoạn video người ta quay em đúng không?”

Hoắc Lâm không trả lời, hai tay chậm rãi buông cô ra, giống như không muốn nói đến đề tài này, anh quay người đi vào phòng ngủ.

“Tôi nay em muốn ăn gì? Anh đi tắm trước, sau đó sẽ gọi đồ ăn.”

“Hoắc Lâm!” Nam Từ níu lấy cánh tay anh, có chút gấp gáp: “Anh đừng có hiểu lầm, em và Tần Dư thật sự không có gì hết.”

Nhưng không ngờ, một giây sau Hoắc Lâm giống như biến thành một con sư tử tức giận, hoàn toàn mất đi dáng vẻ bình tĩnh ban nãy.

Anh xoay người lại, trực tiếp ép sát Nam Từ đến bên tường.

Sau đó, anh hung hăng bóp cằm cô, nhìn anh có vẻ bình tĩnh, nhưng quanh thân anh tràn đầy khí lạnh khiến Nam Từ cảm thấy sợ hãi.

“Bảo bối, không được nhắc tên người đàn ông khác trước mặt anh, hiểu chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Editor: Trà Đá.

Đáy lòng Nam Từ dấy lên một tia bất an, nhưng không giống như sự e ngại trước kia.

Bởi vì cô biết, người đàn ông này có làm cái gì thì tuyệt đối sẽ không làm tổn thương cô.

Nhờ suy nghĩ này, nên cho dù anh có hù dọa cô, thì cô cũng có thể ổn định được tâm tình.

“Hoắc Lâm.”

Nam Từ nắm chặt tay anh, nghiêm túc ngược mắt nhìn anh.

“Tần Dư chỉ là một người xa lạ em chỉ gặp qua vài lần, thậm chí hắn đã từng làm hại em, cho dù hắn có lý do gì đặc biệt, thì em chắc chắn sẽ không quên chuyện đó. Anh nghĩ một người như vậy thì sẽ có lý do gì để em phản bội tình cảm của anh?”

Hoắc Lâm lẳng lặng nhìn cô nửa ngày, nói: “Thì sao? Em vội vàng phôi sạch quan hệ với hắn vì sợ anh làm chuyện gì với hắn sao?”

Ánh mắt anh hơi lạnh, giọng điệu nghe có vẻ bình tĩnh, nhưng lại mang theo khí thế bức người.

Nam Từ thật sự rất bất đắc dĩ, cô chưa từng yêu đương, trước kia hầu như chỉ chứng kiến thấy phụ nữ ghen, còn đàn ông thì dễ dàng.

Cô không ngờ lần đầu tiên thấy một người đàn ông ghen đến thế, mà chuyện này lại xảy ra với cô.

Hơn nữa lại là người cực kỳ khó dỗ dành. . .

Cô nghĩ nghĩ, quyết định nghiêm túc nói chuyện với anh: “Anh nói em để ý hắn, bảo vệ hắn, vậy anh thử so sánh xem hắn có điểm nào đáng giá để em thích, thậm chí là phải bỏ anh.”

“Em sợ anh.” Hoắc Lâm lạnh lùng nói.

Nam Từ sững sốt một chút, cô quả thật sợ anh, nhưng đó là chuyện lúc trước, chỉ ít sau khoảng thời gian chung đụng, thì cô không còn bày ra bộ dáng sợ hãi anh nữa.

Nghĩ nghĩ, Nam Từ nhón chân lên, ngẩng cái đầu nhỏ hôn anh một cái.

“Nếu em sợ anh mà em chủ động hôn anh sao?”

Hoắc Lâm vẫn không nhúc nhích, thần sắc lẳng lặng, mở miệng: “Em. . .”

Nam Từ hoàn toàn không cho anh có cơ hội, lại nhón chân lên lần nữa, hai cánh tay vòng qua cổ anh, sau đó tiếp tục hôn anh.

Nhưng anh quá cao, động tác này khiến cô cực kỳ khó sở.

Thế là cô nhỏ giọng lầm bầm: “Anh thấp xuống một chút xem nào.”

Lúc cô nói chuyện, cả người cô đều nhướng về phía trước, cái đầu nhỏ nhìn có chút ngóc ngệch lại có chút đáng yêu.

Hoắc Lâm cảm thấy anh uất ức nhiều hơn là tức giận, bị bắt ngờ vì cô làm chuyện này, khiến tất cả mọi giây vò đều tan biến.

Trước kia anh còn cảm thấy con thỏ của anh rất ngốc, hiện tại xem ra, cô mới là người đầy thủ đoạn, nếu không thì sao lần nào cô cũng dễ dàng giải quyết được anh?

Hoắc Lâm cũng không nhịn được nữa, anh hơi thấp người xuống, trực tiếp bế cô lên.

Lần này Nam Từ cực kỳ phối hợp, chủ động dùng hai chân kẹp lấy eo của anh.

Cô lại hôn anh một cái, ôm cổ anh, hỏi: “Còn giận không?”

Hoắc Lâm nhàn nhạt nhìn cô, giống như vẫn còn lạnh lùng, nhưng trong lời nói đã mang theo dấu vết cung chiêu.

“Em có cả một đồng biện pháp đối phó với anh.”

Nam Từ cười híp mắt: “Em làm sao đối phó được với anh chứ?”

Nói xong, cô dùng một chút, lại khế hôn anh một cái, sau đó nghiêm túc nhìn anh.

“Hoắc Lâm, em yêu anh, mặc dù hiện tại em vẫn chưa hiểu rõ hết ý nghĩa của việc yêu một người là như thế nào, nhưng em biết cho đến bây giờ thì không có một người đàn ông nào giống anh, chiếm vị trí trong lòng em nhiều đến vậy. Em chưa từng yêu bao giờ, anh là người đầu tiên, có lẽ cũng là

người cuối cùng em yêu, cho nên em cảm thấy giữa chúng ta nên dành cho nhau sự tin tưởng đúng không?”

Nam Từ lý giải tính cách của Hoắc Lâm, cô biết chuyện lúc nhỏ của anh, nên có chút đồng cảm với anh. Sau này lại biết anh chính là anh trai nhỏ lúc đó, nên phần đồng cảm chuyển thành đau lòng.

Anh bị bỏ rơi nhiều lần, nên muốn cái gì thì sẽ cố hết sức đạt được, nắm chặt hết mức, cho nên chỉ cần một chút xú uy hiếp cũng khiến anh đánh mất lý trí.

Cô không biết nên làm cái gì để khiến anh yên tâm, nên chỉ có thể từng chút từng chút khiến anh tin tưởng cô.

Cô không tin hơn một năm, hai năm, năm năm, mười tám năm sau anh vẫn như thế.

Như vậy hai người sẽ rất mệt mỏi.

Nam Từ cho là mình đã móc hết ruột gan ra nói, cô cũng hy vọng Hoắc Lâm sẽ nghe lọt tai được một hai điểm.

Nhưng không ngờ, khi anh mở miệng thì trọng điểm lại là...

“Có lẽ cũng là người cuối cùng em yêu?” Hoắc Lâm cười như không cười nhìn cô, “Có lẽ?”

Nam Từ: “...”

Anh nhẹ nhàng cắn bờ môi cô, giọng điệu trầm thấp:

“Bảo bối, không phải là ‘Có lẽ’, mà em chỉ được yêu một mình anh, người đầu tiên và người cuối cùng chỉ có mình anh.”

“Anh đã nói rất nhiều lần với em rồi, anh tuyệt đối không buông tay em đâu.”

~

Sau khi điểm thi đại học được công bố, Nam lão gia từ cực kỳ vui vẻ.

Nam Từ đậu trạng nguyên khoa xã hội, tổng điểm đậu vào trường đại học tốt nhất ở thành phố này cao hơn ba mươi mấy điểm, mặc dù đối với nhà họ Nam chỉ là thành tích nhỏ, có lẽ còn không đáng kể.

Nhưng Nam lão gia từ lại lấy việc này để đánh bóng tên tuổi Nam Từ.

Dù sao giới thượng lưu ở thành phố này đều biết nhị tiểu thư nhà họ Nam, biết cô được nuôi dưỡng ở trong thôn núi từ nhỏ, ngoài mặt thì bọn họ không nói, nhưng trong lòng nhất định không coi Nam Từ ra gì.

Không phải đêm ba mươi tết, họ hàng thân thuộc nhà họ Nam cũng nghĩ như vậy sao? Hơn nữa còn liễu mạng ám chỉ.

Nhưng hiện tại, thành tích thi đại học của Nam Từ đã đủ chứng minh mặc dù cô mới chuyển tới sống ở thành phố này chưa được bao lâu, nhưng đầu óc lại rất thông minh.

Huống hồ năm đó Nam Châu cũng không ưu tú như Nam Từ.

Năm đó Nam Châu chỉ đủ điểm đậu đại học chính quy, nhưng mẹ Nam thấy trường đại học đó quá bình thường, mới bỏ ra một số tiền lớn để đưa cô ta ra nước ngoài mại vàng.

Thật ra Nam lão gia từ nghĩ với thành tích này của Nam Từ, thì chắc chắn thi đậu cả vào những trường đại học danh giá ở nước ngoài, nhưng bây giờ trong lòng ông vẫn còn chút do dự với Nam Từ, hơn nữa còn có Hoắc Lâm, coi như ông có là trường bồi thì cũng không có tự tin sẽ sắp đặt được tương lai của Nam Từ.

Sau đó Nam lão gia từ sắp đặt một bữa tiệc mừng Nam Từ thi đậu đại học, bữa tiệc cực kỳ xa hoa, tụ tập hơn phân nửa giới thượng lưu ở thành phố này, Nam Từ thật ra không hề muốn những thứ này, nhưng giai đoạn này cô lại không muốn gây thêm phiền phức cho Hoắc Lâm, cho nên chỉ có thể miễn cưỡng tới tham gia.

Trong bữa tiệc, mọi người đều rất khách khí, không chỉ tặng quà hoặc tiền mừng cho Nam Từ, mà còn tung hô ngợi khen cô bốn phía.

Tóm lại, ngày đó cô là nhân vật chính.

So với cô thì Nam Châu ở một bên làm nền trông âm đạm rất nhiều.

Thật ra thì cũng không đến mức hiu quạnh lắm, chỉ là trước kia Nam Châu lúc nào cũng là ngôi sao sáng của nhà họ Nam, trước khi Nam Từ tới, thì cô ta là nhân vật chính.

Thế nhưng hôm nay lại khác biệt, hôm nay Nam Từ giống như cướp hết toàn bộ ánh sáng, Nam Châu vẫn biểu hiện rất hào phóng nhưng chỉ là nhân vật

phụ.

Đáy lòng Nam Châu nóng như lửa đốt, Nam Từ cướp mất người đàn ông cô ta thầm yêu bao lâu nay, hiện tại còn cướp đoạt hết ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người!

Nam Từ không nên xuất hiện!

Nam Từ vốn chỉ là nhân vật làm nền cho Nam Châu! Cô đương nhiên phải bị gả đi tới nhà họ Hoắc, một mực hầu hạ con ma bệnh kia, trải qua cuộc sống nhàm chán!

Tại sao!

Tại sao hiện tại cái gì Nam Từ cũng chiếm được, từng thứ từng thứ quan trọng của Nam Châu dần dần biến mất.

Nam Châu càng nghĩ, đáy lòng càng dâng lên sự ghen tỵ và căm hận Nam Từ, cô ta càng lúc càng bóp chặt ly Champagne trong tay, nụ cười ôn hòa trên mặt cũng khó duy trì được lâu, trong ánh mắt đều là sự dữ tợn.

“Bạn tốt” đứng chung một chỗ với Nam Châu phát hiện cô ta không thích hợp, khẽ cười cười, hỏi cô ta: “Cậu có đứa em gái ưu tú quá, có cảm giác ông nội cậu thích con bé hơn cậu rồi đó.”

Người mà Nam Châu gọi là bạn bè thật ra chính là đám người chuyên đi theo cô ta.

Bởi vì thế lực nhà họ Nam rất lớn, cho nên người nhà cô ta một mực muốn cô ta nịnh bợ Nam Châu, bình thường cô ta kiên nhẫn lấy lòng Nam Châu đủ kiểu, bất luận cô ta nói gì hay làm gì, muốn cái gì hay muốn chơi cái gì thì đều hết sức phối hợp thỏa mãn Nam Châu.

Nhưng sự thật thì đáy lòng cô ta đã sớm chán ghét Nam Châu đến cực điểm, Nam Châu ngoài mặt thì giả bộ giống tiểu thư danh giá, nhưng bên trong xương thì rất xấu xa độc ác, “Bạn tốt” của Nam Châu biết rất rõ điều này.

Bây giờ thấy nhà họ Nam có người mới, đoạt đi mọi ánh sáng của Nam Châu, đáy lòng cô ta cực kỳ sáng khoái, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này để ném đá xuống giếng.

Nam Châu đương nhiên không đoán ra được ý nghĩ của đối phương, bởi vì hiện tại trong đầu Nam Châu hoàn toàn là sự ghen ghét đối với Nam Từ, cho nên người “Bạn tốt” kia nói chỉ giống như đổ thêm dầu vào lửa.

Nam Châu cố giả bộ mỉm cười, uống cạn ly Chamgane, sau đó vội vàng lên lầu tìm mẹ Nam.

Sau đêm ba mươi tết, vì Nam Từ mà mẹ Nam bị Hoắc Lâm làm bẽ mặt trước đông đảo mọi người, nên trong lòng bà ta càng oán hận Nam Từ không kém Nam Châu.

Hai mẹ con bọn họ tụ một chỗ, không ngừng tính cách làm cách nào để giết chết tinh thần của Nam Từ.

Lần này Nam lão gia từ nói muốn tổ chức tiệc mừng Nam Từ đậu thủ khoa, bà ta có phản đối một chút, bà ta cảm thấy người ngoài nhìn vào thấy Nam Từ được ở chung một nhà với Nam Châu trong nhà họ Nam đã là quá tốt rồi.

Cái này sao có thể được!

Nam Từ chỉ là một đứa con hoang! Làm sao có thể so được với Nam Châu!

Cho nên hôm nay mẹ Nam muốn phản đối ý của Nam lão gia từ bằng cách không xuống nhà đãi khách.

Nhưng cách này cũng không hiệu quả, coi như không có bà ta thì bữa tiệc vẫn diễn ra rất suôn sẻ.

Nghĩ đến đây, bà ta cảm thấy bức tức không thôi.

Lúc này, Nam Châu đẩy cửa tiến vào, nụ cười giả tạo trên mặt cô ta cuối cùng cũng không duy trì được nữa, thay vào đó là một gương mặt dữ tợn độc ác.

Mẹ Nam cảm thấy không đúng, lập tức tiến lên hỏi: “Sao vậy Châu Châu? Ai chọc giận con hả?”

“Còn ai vào đây nữa? Sự tồn tại của Nam Từ chính là điều khiến con tức điên nhất!”

Nam Châu cắn răng nghiêng lợi, gương mặt được trang điểm tinh xảo bây giờ lộ ra vẻ độc ác.

“Đáng ra nó không nên tồn tại! Lúc trước không nên nhận nó về nhà họ Nam! Nó chính là cái gai trong mắt con!”

Mẹ Nam biết Nam Châu khó chịu, nên cũng không nhiều lời. Nhưng trong lòng thầm thở dài, chuyện nhận Nam Từ về nhà họ Nam chính là ý kiến của Nam Châu, Nam Châu thuyết phục cả nhà nhận Nam Từ về để thay thế Nam Châu gả qua nhà họ Hoắc.

Nhưng hiện tại có nói gì thì mọi chuyện cũng đã muộn, ai mà ngờ rằng Nam Từ lại tốt số đến như thế.

Có Hoắc Lâm là chỗ dựa vững như cây đại thụ, vậy mà cũng không chịu thua kém ai, thi đại học đạt thành tích thủ khoa, khiến Nam lão gia từ nở mày nở mặt tổ chức yến tiệc để nâng giá trị của Nam Từ lên...

Mẹ Nam có linh cảm nếu như không làm điều gì đó, thì tương lai Nam Từ chắc chắn sẽ không xem mẹ con bà ta ra gì.

Nam Châu cắn răng, trầm mặc một hồi lâu, bỗng nhiên lên tiếng:

“Mẹ, con nhớ mẹ biết vị đại sư xem phong thủy lúc trước cho Hoắc phu nhân đúng không?”

“Ừ, mẹ thường xuyên uống trà nói chuyện phiếm với Hoắc phu nhân nhiều lần, cũng có gặp qua vị đại sư kia mấy lần, thỉnh thoảng mẹ cũng tới tìm vị đại sư để xem phong thủy.”

Ánh mắt Nam Châu dần dần thay đổi, hiện ra sự lạnh lẽo tàn độc,

“Mẹ giúp con đặt một cuộc hẹn với vị đại sư kia đi, con có việc muốn nhờ ông ta.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Editor: Trà Đá.

Đêm đó sau khi kết thúc bữa tiệc, Nam Từ và Nam lão gia từ tiễn nhóm khách cuối cùng ra về.

Nam lão gia từ vốn đang nhìn cô cười cười nói nói ngoài mặt, chợt có ý vị sâu xa.

“Tiểu Từ, Hoắc Lâm đối xử với con thế nào?”

Nam Từ ngoan ngoãn mỉm cười, gật đầu: “Tốt lắm ạ.”

“Vậy là tốt rồi, tốt rồi...” Nam lão gia từ cầm cây quai trượng trong tay, ngón tay chậm rãi nhấp nhích lên đầu cây, nhàn nhả hỏi: “Vậy Hoắc Lâm không có ở nhà sao? Ông nội không thấy thằng bé tới.”

Nam lão gia từ muốn hỏi cái gì, Nam Từ đương nhiên hiểu rất rõ.

Thật ra Hoắc Lâm có nói là muốn đến cùng với cô. Chủ yếu là anh sợ có người ghen ghét cô rồi gây chuyện với cô nữa.

Nhưng Nam Từ nhất quyết cự tuyệt.

Một là cô không muốn tất cả mọi chuyện đều dựa vào Hoắc Lâm, hai là cô không muốn mọi chuyện bị làm quá lên.

Nam Châu và mẹ Nam vốn đã coi cô như là cái gai trong mắt bọn họ, cho nên bữa tiệc này không phải là ý của cô, nhưng Nam lão gia từ lại nhiều lần nhắc đến chuyện này, cô từ chối thì cũng không phải lắm.

Vì vậy cô không thể không đến.

Nhưng Nam Châu và mẹ Nam đương nhiên không biết suy nghĩ trong lòng của cô, đứng ở góc độ bọn họ thì nhất định sẽ cảm thấy lần xuất hiện này của cô rất quá đáng. Nếu như hôm nay cô còn mang theo Hoắc Lâm đến, với tính cách của Hoắc Lâm thì anh nhất định công khai mối quan hệ với cô.

Nếu chuyện đó xảy ra thì cuộc sống sau này của cô nhất định sẽ không bình yên nữa, người bên ngoài sẽ thêu dệt nhiều chuyện, mà ngay cả mẹ Nam và Nam Châu chắc chắn sẽ tìm cách kiếm chuyện với cô.

Cô vất vả lắm mới có một cuộc sống mới, nên cô không muốn mọi thứ bị phá vỡ.

Hoắc Lâm ban đầu không nghe lời cô, nhưng sau khi nghe cô giải thích, thì anh cũng dần buông lỏng.

Nam Từ nói với anh: “Anh thử đổi góc độ suy nghĩ mà xem, trước kia anh còn độc thân, mọi người đều cảm thấy anh như một bông hoa trên núi cao, không thể leo tới. Nhưng đột nhiên một ngày các cô gái phát hiện có người hái bông hoa đó chuyển về vườn của mình, hơn nữa người đó lại không xuất sắc ở mọi mặt, thì các cô gái sẽ suy nghĩ thế nào đây? Đương nhiên là đến đập chậu cướp hoa rồi! Coi như em xin anh đó, đừng có khiến em phải có thêm tình địch.”

Anh biết rõ cô chỉ bịa ra mấy lời này, biết rõ cô không muốn anh đi cùng cô, cho nên mới nói tầm bậy tầm bạ, nhưng Hoắc Lâm vẫn không nhịn được nhéo nhéo chóp mũi cô, cười như không cười.

“Càng ngày em càng có rất nhiều ý tưởng đối phó với anh nhì.”

Nam Từ thấy chiêu này có tác dụng, nên tranh thủ thời gian lắc lắc cánh tay anh.

“Anh đồng ý rồi đó nhé.”

Tóm lại sau đó Hoắc Lâm cũng đành chấp nhận lý do hoang đường của cô, không đến bữa tiệc với cô.

Nhưng những chuyện này Nam Từ đâu thể nói với Nam lão gia tử, cô nghĩ nghĩ, đáp: “Anh ấy rất bận rộn, mà bữa tiệc này cũng đâu phải chuyện gì lớn, cho nên anh ấy có tới hay không cũng không quan trọng ạ.”

Trong lòng Nam lão gia tử xuất hiện một tia không vui, hiện tại giá trị của Nam Từ đã được nâng lên một bậc mới, sau này sẽ lợi dụng cô được rất nhiều việc.

Mặc dù Hoắc Lâm nói rõ muốn Nam Từ, khiến cho ông có chút bức bối, nhưng sau khi ông suy nghĩ lại một chút, cho dù ông có đặt hy vọng vào Nam Châu, nhưng Nam Châu cũng không thể lay chuyển được Hoắc Lâm.

Hiện tại Hoắc Lâm đã thích Nam Từ, hơn nữa còn hung hăng muốn Nam Từ đến như vậy, có nghĩa cảm giác trong lòng rất sâu đậm.

Dù gì Nam Từ cũng là người nhà họ Nam, lúc trước ông chấp nhận để cô vào nhà cũng là vì muốn lợi dụng cô. Bây giờ chẳng qua chỉ là đổi đối tượng mà thôi, chứ giá trị lợi dụng của Nam Từ vẫn còn tồn tại, nên ông cũng không bận tâm suy nghĩ nhiều.

Về phần Nam Châu, nếu như cô ta không muốn bị thua kém, thì nên tìm một hôn sự tốt hơn nhà họ Hoắc, nếu không thì phải chịu gả qua nhà họ Hoắc.

Dù sao hôn ước ban đầu cũng là của Nam Châu và Hoắc Ngọc Trạch.

Vì vậy Nam lão gia tử mới nhượng bộ tổ chức bữa tiệc này, ngoại trừ việc công bố cho người ngoài biết, còn một mục đích khác chính là muốn để giới thượng lưu biết về mối quan hệ của Hoắc Lâm và Nam Từ.

Ông còn nghĩ rằng vì Hoắc Lâm thích Nam Từ, cho nên coi như ông có nói Nam Từ là vị hôn thê của anh, thì anh cũng sẽ không phản bác gì.

Nhưng ai mà ngờ Hoắc Lâm lại không đến.

Nhưng ông lại không thể nói mấy lời này với Nam Từ, đương nhiên là Nam Từ đang ở trạng thái không còn sợ Hoắc Lâm nữa, thậm chí còn đứng về phía anh, ông mà nói mấy lời khó nghe thì chắc chắn cô sẽ lên tiếng bênh vực Hoắc Lâm.

Nghĩ nghĩ, Nam lão gia tử vẫn quyết định đi thẳng vào vấn đề, nói một chút chuyện quan trọng.

“Tiểu Từ, gần đây ông nội nhìn thấy công ty Hoắc Lâm có một dự án rất được, con...”

Nam Từ cắt ngang lời ông, cười một cách lễ phép, nhìn thì rất bình thường, nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy thần thái cô cực kỳ xa lánh.

“Ông nội, con thật sự không hiểu chuyện trên thương trường. Nếu ông nội muốn hiểu rõ thì có thể điện thoại trực tiếp cho Hoắc Lâm, con nghĩ hai người nói chuyện với nhau sẽ dễ dàng hơn.”

Nam lão gia tử nuốt xuống một ngụm, nhanh chóng chặn lại cơn tức giận của mình.

Trùng hợp là lúc này, điện thoại di động của Nam Từ vang lên, Hoắc Lâm gọi tới.

Nam Từ cười cười, nói với Nam lão gia tử: “Chắc là Hoắc Lâm cho người đến đón con rồi, con đi trước nha nội.”

Nói xong, cô cung kính cúi đầu với Nam lão gia tử.

“Cảm ơn ông nội đã tổ chức bữa tiệc cho con, con cũng cảm ơn ông nội vì đã đưa con về đây để con có cơ hội được tiếp tục đi học.”

Từng cử chỉ và lời nói của Nam Từ đều thành thạo và khéo léo, khiến Nam lão gia tử có tức giận cũng không thể thể hiện ra bên ngoài.

Ông đột nhiên có cảm giác đứa bé này đi theo Hoắc Lâm đã lâu, có vẻ như đã học được cách xây dựng một vỏ bọc bên ngoài cho mình, rõ ràng trong ngoài không giống nhau, nhưng cũng khiến người khác tìm không ra được sơ hở.

Nghĩ tới đây, ông bỗng nhiên có chút đau đầu, khoát khoát tay: “Đi đi.”

Sau khi ra khỏi cổng nhà họ Nam, Nam Từ mới nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Quả nhiên xe của Hoắc Lâm đã đậu ở trước cổng, cô nhanh chóng bước tới cửa xe.

Lúc mở cửa xe, Hoắc Lâm đang ngồi bắt chéo chân ở ghế sau, laptop đặt trước mặt anh, tư thái anh cực kỳ thông dong, nhưng nghe nội dung cuộc trò chuyện có vẻ như đang bàn chuyện công việc.

Hoắc Lâm thấy cô, trực tiếp quay đầu nhìn về phía cô:

“Xong rồi hả?”

Nam Từ ngồi vào trong xe, gật gật đầu, sau đó chỉ chỉ về phía laptop anh, ra hiệu anh cứ tiếp tục làm việc.

Hoắc Lâm giả vờ như nghe không hiểu ý cô, một tay ôm cả người cô đặt ngồi lên đùi mình, sau khi giúp cô ngồi một cách thoải mái xong, thì hai tay anh bắt đầu ôm chặt quanh eo cô.

Sau khi anh làm xong mọi thứ, nhóm người trong màn hình đã ngây ngẩn cả người, nhưng anh vẫn làm như không có chuyện gì, hôn lên trán Nam Từ một cái, rồi bình thản nói: “Tiếp tục đi.”

Nam Từ: “...”

Nhóm người: “...”

Trong đó có một vị quản lý cấp cao phản ứng lại đầu tiên, người đó háng giọng một cái, tiếp tục báo cáo nội dung, nhưng không ngờ nói được một nửa, thì Hoắc Lâm bỗng nhiên cúi đầu hít hà cổ Nam Từ.

“Uống rượu hả?” Anh ngửi thấy mùi rượu nhàn nhạt trên người cô.

Nam Từ xấu hổ đến mức muốn độn thổ, ngay trước mặt nhân viên của anh, đang trong lúc họp mà anh lại không kiêng kị gì hết!

Cô định không trả lời anh, nhưng lại sợ anh mất mặt trước mặt nhân viên, cho nên chỉ nhỏ giọng nói: “Nồng độ cồn của đồ uống đó rất thấp, em uống rồi cũng không có cảm giác gì hết.”

Nói xong, cô vươn tay bóp lấy cằm anh, dùng sức kéo đầu anh nhìn vào laptop.

“Họp đi, anh nghiêm túc một chút, chuyện của em không quan trọng, lát nữa nói sau.”

Hoắc Lâm cảm thấy bộ dáng này của cô cực kỳ đáng yêu, anh nắm lấy tay của cô, hôn một cái: “Không, chuyện của em là quan trọng nhất.”

Nhóm người ở bên kia không nhìn nổi nữa, mọi người nhìn nhau, cuối cùng dùng ánh mắt để giao lưu, đưa ra kết luận.

Một vị trong đó nói: “Tổng giám đốc, à thì... Báo cáo hôm nay đến đây thôi ạ?”

Hoắc Lâm lần nữa quay đầu nhìn về phía bọn họ, có chút cong môi:

“Hay quá, rốt cuộc mấy người cũng biết là đang lãng phí thời gian của tôi sao?”

Nói xong, ánh mắt anh dần lạnh lại, tỏa ra một tầng áp bức kinh người.

“Tôi không cần biết mấy người cố gắng như thế nào, liều mạng như thế nào. Tôi chỉ muốn biết kết quả, rốt cuộc số liệu kinh doanh của quý này có thể tăng lên hai mươi phần trăm được hay không.” Giọng nói của anh nhàn nhạt, có chút lạnh lùng, “Khi nào nghĩ ra được phương án rồi hãy tìm tôi, đừng có lãng phí thời gian của tôi nữa.”

Nói xong, anh đóng laptop, không để cho nhóm người lên tiếng phản bác.

Nam Từ nhìn anh, trong đầu quả thật có suy nghĩ không nói thành lời.

Vào thời gian đầu biết anh, anh cũng hung dữ với cô, lúc đó cô cực kỳ sợ anh, vì vậy nên bây giờ cô cũng có thể hiểu được cảm giác của những người kia.

Thế là cô nghĩ nghĩ, nhìn thẳng vào mắt anh, nói: “Anh hung dữ quá đó.”

Hoắc Lâm không để ý cô, cúi đầu xuống, môi mòng dán sát bên tai cô, nhỏ giọng thân mật như một đường dẫn lửa.

“Vì bọn họ quá ngu thôi.” Anh vừa nhẹ hôn vừa nói.

“Anh cũng nên cố vũ khuyến khích bọn họ chứ, anh cứ như vậy... Em sợ bọn họ sẽ ngày càng chán ghét anh thôi.”

Hoắc Lâm bật cười, hồ hắc của anh phả vào tai cô, một cảm giác mập mờ bao quanh Nam Từ.

“Bảo bối, anh là thương nhân. Người làm ăn chỉ nói về lợi ích, bọn họ cầm tiền của anh, nên phải bỏ sức đáng với đồng tiền đó, không thôi chỉ lãng phí thời gian của nhau.” Anh nhẹ nói, “Còn những gì em nói thì nó hợp với người làm từ thiện, còn anh thì không.”

“...” Nam Từ cảm thấy mình nói không lại anh, thay vì tiếp tục nói chuyện này, thì cô quyết định đổi đề tài, nói chuyện ngày hôm nay.

“Ông nội có hỏi em vì sao không thấy anh tới.”

“VẬY HẢ? RỒI EM NÓI SAO?”

“Em không nói gì hết, em sợ nói nhiều quá rồi ông nội lại muốn em nhờ vả anh.” Nói đến đây, Nam Từ giống như có chút tức giận, “Em đã cố ý không nói nhiều, vậy mà ông nội vẫn nhắc đến chút chuyện dự án ở công ty anh, muốn nhờ em nói với anh. Không phải trước đó anh đã nhượng bộ nhường hai hạng mục có lợi nhất cho ông nội rồi sao? vậy mà ông nội lại không biết dừng lại. Chẳng lẽ ông nội cho là em đáng giá sao! Bán hai lần rồi còn có thể bán lần thứ ba!”

Anh nhìn thấy bộ dáng hung dữ của cô, rõ ràng là không có một chút khí thế gì, lại giả vờ rất thành thực.

Hoắc Lâm nhìn cô, trong lòng tan chảy đến rối tinh rối mù.

Anh hôn lên gương mặt cô một cái, nói: “Lão gia tử cũng không phán đoán sai, với anh thì em là bảo vật vô giá.”

Lời nói không đầu không đuôi này của Hoắc Lâm khiến gương mặt Nam Từ nóng lên.

Cô lại vui người vào lồng ngực anh, nhỏ giọng nói: “Dù sao cũng không thể nhượng bộ lợi ích nữa, tiền của anh cũng không phải dễ dàng gì kiếm được, không thể tùy tiện để người khác hưởng lợi được. Lòng người thì đâu biết thỏa mãn, một lần sẽ có hai lần, rồi sẽ tăng lên nhiều lần nhằm lấy lợi nhuận từ anh, về lâu về dài sẽ trở thành vòng tuần hoàn ác tính.”

Nói đến đây, Nam Từ giống như nghĩ đến cái gì đó, bổ sung: “Nếu như là hợp tác bình thường, anh thấy phù hợp thì không sao. Nhưng nếu như nhờ vả để đạt được lợi ích thì không được!”

Nói xong, cô ngẩng đầu nhìn anh: “Nhất là không được vì em mà nhượng bộ lợi ích của công ty!”

Hoắc Lâm cong môi cười, hỏi: “Chưa gả cho anh mà đã muốn quản tiền của anh rồi sao?”

“Cái này không thể tính là quản tiền của anh được.” Nam Từ xấu hổ, cúi đầu không nhìn anh nữa, nhỏ giọng lầm bầm, “Em chỉ không muốn anh phung phí tiền thôi.”

Giọng nói Hoắc Lâm nhân nhật, mang theo ý vị thâm trường: “Làm sao bây giờ, hôm nay anh vừa đóng góp xây hai tòa dạy học mới ở trường em.”

Nam Từ ngẩn người: “Tại sao?”

“Cho em chỗ dựa.” Hoắc Lâm nắm chặt tay cô, “Phải sớm để lãnh đạo nhà trường biết sau lưng em có ai làm chỗ dựa, thì em đi học mới không bị người ta ức hiếp.”

Nam Từ thật sự bị hù dọa, cô vội ôm chặt cánh tay anh, hỏi: “Anh chưa nói gì hết đúng không?”

“Chưa, anh đợi đến hôm khai giảng rồi nói luôn.” Đuôi lông mày Hoắc Lâm có chút nhướng lên, giọng điệu trở nên nguy hiểm, “Em không muốn để người khác biết mối quan hệ của chúng ta sao?”

“Không phải, mà là em không muốn làm quá chuyện này!” Nam Từ nghe anh nói như vậy, trong lòng nhẹ thở phào, “Mặc dù thành tích của em không gọi là cao nhất, nhưng trong nhóm tân sinh viên thì em lớn hơn hai tuổi, như vậy là đã khác biệt rồi. Nếu như anh nhóm thêm một ngọn lửa nữa thì bốn năm đại học của em chắc chắn sẽ không trôi qua dễ dàng...”

Hoắc Lâm nghe đến đây thì cong môi cười.

“Vậy nếu như anh nói em có thể sẽ trở thành tân sinh viên lên phát biểu thì sao?”

Nam Từ giật nảy mình: “Ý anh là sao?”

“Trước đó anh có gặp lãnh đạo trường em, bọn họ vì muốn anh quyên góp tiền, nên nói năm nay trường bọn họ có rất nhiều thủ khoa ở các tỉnh thành khác vào học, còn có thủ khoa thành phố này, từng trở thành tâm điểm trên mạng vào học nữa, nên muốn để em lên phát biểu, coi như cũng truyền bá trường học.”

Nam Từ có chút đầu đầu, nghiêm túc nhìn anh, hỏi: “Anh có chắc là chuyện này không phải anh nhúng tay vào chứ?”

“Anh làm mấy chuyện dư thừa này làm gì?” Hoắc Lâm thân nhiên liếc cô, “Chẳng lẽ anh lại tìm thêm tình địch cho mình sao?”

Nam Từ nghĩ nghĩ, có vẻ như cũng tin Hoắc Lâm sẽ không chủ động làm mấy chuyện này, nhất thời rũ đầu xuống, không nói tiếp.

Hoắc Lâm nâng cằm cô lên, hỏi: “Không thích hả? Vậy thì anh giúp em từ chối nhé.”

Nam Từ lắc đầu: “Không không, không phải là em không thích. Mà là cảm thấy có chút khó tin...”

Có thể là vì trước kia cô đã sống một cuộc sống tầm thường thấp kém, cho nên cô có chút tự ti về bản thân. Coi như cô đã khá hơn, thì cũng cảm thấy bản thân chưa tự tin lắm.

Nhưng đột nhiên từng chuyện từng chuyện ập đến trên người cô, đẩy cô ra ngoài, bắt đầu nhìn thẳng vào chính mình.

Cho nên cô có chút... Không tin nổi.

Sắc mặt Hoắc Lâm sâu kín nhìn cô, nói: “Sau lưng em là anh, so với những người khác thì ít ra em cũng có chút vốn liếng.”

Nói xong, anh thân mật cọ xát gương mặt cô.

~

Đúng như Hoắc Lâm nói, vào lễ khai giảng Nam Từ được lãnh đạo trường học bổ nhiệm làm tân sinh viên lên phát biểu.

Cô đã sớm chuẩn bị xong bài phát biểu hơn nửa tháng nay rồi, đưa Hoắc Lâm kiểm tra nhiều lần, cuối cùng tập luyện phát biểu rất nhiều lần mới có chút tự tin.

Vào ngày khai giảng, Nam Từ mặc một cái váy trắng, mái tóc đen dài được buộc đuôi ngựa, cho dù cô lớn tuổi hơn tân sinh viên những hai tuổi, nhưng nhìn thoáng qua vẫn thấy mười phần thanh xuân.

Hoắc Lâm được nhà trường mời làm khách quý, ngồi ở hàng đầu tiên, lúc đầu còn đang trò chuyện với lãnh đạo nhà trường, nhưng khi vừa nhìn thấy Nam Từ ra thì anh lập tức nhìn cô chăm chăm.

Người ngồi bên trái Hoắc Lâm là chủ nhiệm Phuong, ngồi bên phải là một vị lãnh đạo lớn tuổi trong trường học, từ lúc đầu Hoắc Lâm và vị lãnh đạo kia vẫn đang trò chuyện, lúc này bọn họ vừa ngừng lại, rốt cuộc chủ nhiệm cũng có cơ hội nói chuyện.

Ông ta có thói quen quan sát sắc mặt đối phương, trông thấy Hoắc Lâm nhìn chăm chăm Nam Từ, nghĩ nghĩ rồi nói: “Bạn học nữ này trông rất ưu tú.”

Hoắc Lâm cong môi, cũng không quay đầu lại, ánh mắt vẫn dán chặt trên người Nam Từ, nhàn nhạt đáp: “Đúng vậy.”

Chủ nhiệm Phuong đảo đảo mắt, ý vị thâm trường nhìn Nam Từ đứng trên bục phát biểu, sau đó không nói gì nữa.

Nam Từ phát biểu đại khái khoảng mười phút, sau khi kết thúc, cô cúi đầu thật sâu trước tất cả mọi người.

Toàn bộ quá trình, nét mặt của cô cực kỳ tự tin, từ những cử chỉ cho đến bài phát biểu đều có dáng vẻ cực kỳ ưu tú.

Tất cả mọi người còn cho là đã được nhìn thấy một bạn học rất tự tin rất xuất sắc, nhưng có ai mà ngờ, bạn học này sau khi kết thúc bài phát biểu, rồi khỏi sân khấu lại lập tức chui vào đường thoát hiểm vắng người, sau đó dựa vào tường thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi Nam Từ thật sự căng thẳng gần chết, lòng bàn tay cô đầy mồ hôi, lúc phát biểu cô bóp mấy tờ giấy đến nhăn dúm lại.

Nhưng mọi chuyện đều diễn ra rất thuận lợi, cho nên cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, cửa thoát hiểm bỗng nhiên bị mở ra, cô nghe thấy tiếng vang, vội vàng nhìn sang, không ngờ lại thấy Hoắc Lâm.

Nam Từ kinh ngạc hỏi: “Sao anh...”

Cô còn chưa nói xong, Hoắc Lâm đã lao tới ôm chặt cô, cúi đầu xuống, môi lưỡi hai người quấn lấy nhau.

Cho đến khi hai người đều thở hồng hộc, thì anh mới dần dần buông cô ra.

Anh khẽ thở nặng nề bên tai cô.

“Sau này không cho phép em mặc cái váy này nữa.”

“Hả? Vì sao?”

“Ai nhìn em cũng muốn phạm tội hết.” Hoắc Lâm nói, môi mông dần dần lưu luyến ở cổ cô: “Nếu có mặc thì cũng chỉ mặc cho một mình anh nhìn thôi.”

Chương 57

Editor: Trà Đá.

Lối thoát hiểm cách hội trường cũng khá xa, hiện tại trên sân khấu vẫn có người đang phát biểu. Âm thanh cũng loáng thoáng truyền đến tai Nam Từ.

So với ở bên kia, thì cô đang bị Hoắc Lâm đè ép ở bên này...

Nam Từ càng nghĩ càng thấy nóng mặt, dùng tay đẩy đẩy anh: “Đang ở bên ngoài đó.”

Hoắc Lâm mút thật sâu nơi cổ cô, sau đó ngẩng đầu, khẽ hôn lên môi cô.

“Anh đâu làm gì sai, sợ cái gì.”

Nam Từ có chút bức bối, lại đẩy anh: “Chứ anh định làm cái gì?”

Hoắc Lâm cong môi, cầm lấy tay cô rồi khẽ hôn lên tay cô một cái.

“Bảo bối, chuyện anh muốn làm không chỉ có những chuyện này đâu.”

Nam Từ đương nhiên hiểu những gì anh nói, gương mặt cô lại nóng lên.

Đúng lúc này có người bên ngoài gọi tên cô, có vẻ như đang tìm cô, cô nghe thấy, giống như tìm được lý do thoát nạn, tranh thủ nói với Hoắc Lâm: “Chắc là thầy phụ trách hoặc là học tỷ tìm em có việc, em ra ngoài trước, anh đứng đây đợi một phút nữa rồi hẵng ra.”

Hoắc Lâm giữ chặt cô, hỏi: “Sao không đi theo anh?”

Nam Từ kinh ngạc: “Em đang dự khai giảng mà sao về sớm được.”

Hoắc Lâm nhíu mày: “Nhưng hôm nay em đâu có lớp.”

“Nhưng em còn có chuyện khác.” Đang nói chuyện, thì bên ngoài lại có tiếng gọi Nam Từ, cô hết cách, chỉ chỉ: “Người ta lại gọi em kìa, chắc chắn là có chuyện quan trọng.”

Nói xong, cô đẩy tay Hoắc Lâm, rồi đi ra khỏi lối thoát hiểm.

~

Người gọi Nam Từ chính là một học tỷ, lúc chuẩn bị cho buổi khai giảng vẫn luôn giúp đỡ Nam Từ. Học tỷ cũng có giúp cô sửa chữa bài phát biểu, đáng người rất đẹp, khí chất không tệ, là một cô gái xinh đẹp tốt bụng.

Học tỷ thấy Nam Từ đi ra từ lối thoát hiểm, trong lòng đoán chừng Nam Từ căng thẳng cho nên trốn vào một góc vắng để bình tĩnh trở lại.

Học tỷ nhìn Nam Từ cười hỏi: “Khá hơn chút nào chưa?”

Nam Từ ngượng ngừng gật gật đầu.

“Không sao, lần đầu tiên em phát biểu trước nhiều người như vậy thì chắc chắn sẽ rất hồi hộp, nhưng biểu hiện của em rất tuyệt vời, ít ra lúc em đứng trên sân khấu, chị hoàn toàn không nhìn ra biểu hiện lúng túng căng thẳng nào từ em hết.”

Nam Từ nghe học tỷ nói, nhưng đáy lòng lại lo lắng Hoắc Lâm ở bên kia đột nhiên đi ra.

Cô nhanh chóng kéo cánh tay học tỷ: “Dạ, học tỷ, chúng ta nhanh quay lại khán đài đi, chị tìm em có chuyện gì sao?”

Học tỷ gật gật đầu: “Thầy phụ trách nhờ chị đi gọi em.”

Nam Từ nhíu nhíu mày, nhắc đến thầy phụ trách, cô lập tức không có ấn tượng gì tốt. Cô luôn cảm thấy thầy ấy rất nghiêm túc, nhưng tính cách lại có chút...

Thật ra cũng không có gì, nhưng thái độ của thầy ấy đối với học tỷ thật là... Thầy ấy được giao phụ trách chuẩn bị buổi lễ, sau đó dẫn tới hai người,

trong đó có cả học tỷ. Thầy ấy cũng mặc kệ học tỷ có phải là con gái hay không, vẫn sai bảo không hề quan tâm...

Chuyện đó coi như không nói đến, nhưng Nam Từ thấy rất nhiều lần thầy ấy sai học tỷ đi mua đồ, nhưng không bao giờ đưa tiền, càng đừng nói đến chuyện cà phê com trưa các loại.

Nhưng nhìn học tỷ có vẻ như đã quá quen thuộc với điều này, cho nên không hề bày ra dáng vẻ phản kháng.

Nam Từ có chút khó chịu, cô cũng không thiếu tiền, nhưng cô thật sự không thể tin được có kiểu giáo viên như vậy tồn tại, thậm chí không muốn gặp thầy ấy.

Nghĩ nghĩ, Nam Từ cố ý thăm dò: “Thầy phụ trách tìm em có chuyện gì không?”

“Thầy ấy không nói, chị đoán là thầy ấy cũng chỉ muốn mời em đi ăn bữa com chung với mọi người, dù sao mọi người cũng đã bận rộn để chuẩn bị buổi lễ, cũng quen với nhau hết, buổi lễ thì diễn ra rất thành công, nên muốn liên hoan một chút.” Học tỷ nói.

Nam Từ nghe xong, vội vàng hỏi: “Vậy em không đi được không?”

Học tỷ hơi kinh ngạc: “Sao lại không đi? Hôm qua chị tốn nhiều tiền đặt nhà hàng lắm đó, người khác không nói nhưng em không đi thì tiếc quá.”

“Chị lại bỏ tiền ra nữa hả? Không phải thầy ấy nói là thầy ấy mời sao?”

Học tỷ cười cười xấu hổ, nhìn trước nhìn sau, sau khi xác định không có ai mới nhỏ giọng mở miệng: “Em đừng có đi nói khắp nơi đó, cái này cũng không có gì đâu, chị quen rồi.”

Nam Từ có chút không chịu nổi, cái này rõ ràng rất sai, sao lại có thể quen được.

Nhưng cô cũng không muốn lo chuyện bao đồng, người ta đã nói không sao, thì cô cũng không cần thiết phải nhiều lời.

Nhưng nhìn thấy thái độ của học tỷ thì Nam Từ không nỡ từ chối buổi liên hoan, nghĩ nghĩ, cô lại hỏi: “Chị bỏ ra hết bao nhiêu tiền, em sẽ trả cho chị một phần.”

Học tỷ sửng sốt, đương nhiên không nghĩ tới cô sẽ nói những lời này, cuối cùng cười cười: “Em đáng yêu quá đi, một mình em thì có bao nhiêu tiền, không được đâu.”

Nói xong, học tỷ than thở: “Thật ra chị cũng không muốn chuyện này, mặc dù thầy ấy không yêu cầu gì quá đáng, nhưng đó vẫn là một cái hang không đáy. Điều kiện gia đình chị không kém, nhưng so với những bạn học sống ở thành phố này thì chị vẫn thua kém rất nhiều, nhưng ba mẹ chị hy vọng sau khi tốt nghiệp chị có thể ở lại trường học làm giảng viên. Cho nên chị mới cố gắng lấy lòng thầy ấy... Ày da, chị cũng không biết sao nữa.”

Nam Từ yên lặng nghe, trong lòng cực kỳ khó chịu, trầm suy nghĩ hay là lúc về nói với Hoắc Lâm xem anh có biện pháp gì giúp đỡ học tỷ thay cô không.

Buổi liên hoan giống như những gì học tỷ nói, là một phòng ăn tương đối mắc tiền, thầy phụ trách còn cố ý nói học tỷ đặt chỗ sang trọng, tiền bạc sẽ tính sau.

Nơi này được trang trí khá độc đáo, có chút màu sắc cổ xưa, từng phòng được ngăn cách bằng một tấm bình phong rất lớn, không phải tường, cho nên nếu như nói chuyện lớn tiếng một chút thì gian phòng bên cạnh cũng sẽ nghe thấy.

Sau khi thầy phụ trách đi vào phòng ăn thì ra dáng như người mời khách, không khách khí chỉ món ăn, hơn nữa còn chọn những món ăn đắt tiền.

Trong lúc chờ đồ ăn, thầy phụ trách cố ý ngồi bên cạnh Nam Từ, đầu tiên là hỏi han một lúc lâu, sau đó lại hỏi đến bối cảnh gia đình cô.

Từ lúc vào trường đến bây giờ, Nam Từ vẫn luôn luôn khiêm tốn, không nhiều chuyện nói bối cảnh gia đình mình cho người ngoài biết, cho nên lúc này cô cũng không cần thiết phải nói thật với thầy phụ trách, chỉ nói ba mẹ là công nhân viên chức.

Thầy phụ trách gật gật đầu, sau đó cười cười nói với cô: “Thật ra trường chúng ta là trường đại học tốt nhất thành phố này, thầy tin tưởng năng lực của em, sau này chắc chắn sẽ rất xuất sắc.”

Trong lúc nói chuyện, thì thức ăn bắt đầu được dọn lên, Nam Từ nhìn từng món ăn được đưa lên mà đau lòng thay học tỷ, cô cảm thấy những cái đó không phải là thức ăn, mà là tiền.

Thầy phụ trách cầm cái ly trống, đưa tới trước mặt Nam Từ.

“Rót cho thầy một ly.”

Trong lòng Nam Từ cực kỳ chán ghét, nhưng ngoài mặt chỉ có thể nghe lời làm theo.

Rượu được rót xong, thầy phụ trách uống cạn một hơi, sau đó nói với mọi người: “Các em ăn đi, đừng khách khí, hôm nay thầy mời, các em cũng vất vả rồi.”

Nam Từ nhú nhú mày, vô thức nhìn qua học tỷ, thấy học tỷ vẫn như người không có việc gì, tiếp tục yên lặng ngồi ở đằng kia, sau khi chạm mắt với Nam Từ một lúc thì chỉ hơi cười cười.

Ly rượu của thầy phụ trách lại rỗng một lần nữa, ông ta chờ một lúc lâu vẫn không thấy Nam Từ có động tác gì, có chút mất kiên nhẫn.

“Ai da, tôi cảm thấy bạn học này không được rồi.”

Nam Từ không hiểu ý của thầy phụ trách, im lặng không lên tiếng.

“Nè, em nhìn Trương Thiên mà xem, nếu như là em ấy thì chắc chắn đã rót đầy ly rượu cho tôi từ nãy giờ rồi.” Thầy phụ trách nhắc đến tên Trương Thiên, chính là học tỷ. Sau khi nói xong lại thở dài: “Tôi thấy em cũng có vẻ ngoan ngoãn, hôm nay tôi nói với em thế này, em bước vào cổng đại học cũng không khác bước vào đời lắm đâu, làm gì cũng phải biết chủ động, giống như lúc sớm nay, tôi còn nghe có người quyền góp hai tòa nhà mới cho trường để khích lệ em. Em nghĩ xem, nếu như ngày nào đó tôi dẫn em đến gặp người ta, mà biểu hiện của em lại cứng nhắc như vậy thì chẳng phải đã làm uổng phí công sức của tôi sao?”

Giọng nói của thầy phụ trách khá lớn, có vẻ như muốn mọi người trong phòng đều nghe thấy, các học trưởng học tỷ có vẻ không ngạc nhiên gì với những lời nói này, nhưng những tân sinh viên lại có chút kinh ngạc.

Nam Từ hoàn toàn không hiểu rốt cuộc mình đã chọc gì đến thầy phụ trách, suy nghĩ một chút, hỏi: “Ý của thầy là...”

“Thấy ly rượu của tôi trống không thì phải chủ động rót cho tôi đi chứ! Bây giờ tôi đang rèn luyện em, sau này gặp những nhân vật quan trọng hơn cũng phải chủ động rót rượu cho người ta thì mới thể hiện sự tôn kính!”

Lúc ông ta nói chuyện không hề kiêng nể gì cả, hoàn toàn không quan tâm đến gì hết, cũng không hề biết phòng sát vách bên cạnh chính là Hoắc Lâm và hiệu trưởng nhà trường, còn có thêm hai vị từ bộ giáo dục nữa.

Sắc mặt hiệu trưởng cực kỳ xấu, vừa xấu hổ vừa sợ hãi, trước kia ông ta cũng không phải không biết cấp dưới của mình tính tình như thế nào, nhưng bởi vì thầy phụ trách cũng không làm việc gì quá phận, cho nên cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nhưng ngày hôm nay, trước mặt người của bộ giáo dục và Hoắc Lâm, thầy phụ trách lại vô ý nói ra những lời quá đáng như vậy.

Hiệu trưởng bắt đầu cảm thấy toát mồ hôi lạnh.

Ban đầu Hoắc Lâm vẫn giữ bộ dáng hững hờ, nhưng lúc này lại cười như không cười.

Hôm nay anh đang rất nhàm chán, lại nghe Nam Từ nói đi liên hoan, cho nên cũng muốn mời những lãnh đạo ăn bữa cơm, sau đó cũng nói bóng gió chuyện của Nam Từ để bọn họ đặc biệt chiếu cố cô một chút,

Nhưng anh không ngờ anh chưa kịp lên tiếng thì Nam Từ đã thật sự bị “Chiếu cố”.

Anh chậm rãi lấy khăn lau miệng, rồi nói tiếp: “Không nghĩ là trường ta lại có thầy giáo trồng người theo cách đó, thật sự khiến tôi mở rộng tầm mắt.”

Nói xong, anh đứng dậy trực tiếp đi ra khỏi phòng, tiến đến căn phòng bên cạnh.

Bên kia, thầy phụ trách vẫn đang ba hoa chính chòe, lại nói mình đã từng giúp đỡ không biết bao nhiêu sinh viên, đang nói được nửa chừng thì cánh cửa phòng bị mở ra.

Dáng vẻ thon dài của Hoắc Lâm mạnh mẽ xuất hiện trước mặt mọi người, tâm tình Nam Từ đang chán ghét cũng dần dần bình tĩnh lại.

Thầy phụ trách thấy người tới là Hoắc Lâm, vội vàng chào hỏi: “Tổng giám đốc Hoắc, ngài... Sao ngài lại tới đây?”

Hoắc Lâm khẽ cười cười, dáng người cực kỳ ưu nhã, nhưng Nam Từ biết anh chắc chắn muốn bắt đầu...

Nam Từ chỉ thấy anh tiến đến trước mặt thầy phụ trách, cầm lấy chai rượu vang trên bàn, không nói tiếng nào, trực tiếp đổ thẳng rượu lên đầu thầy phụ trách.

Rượu đỏ đổ hết lên đầu thầy phụ trách, chảy ướt cả người ông ta, cho đến khi Hoắc Lâm dừng tay lại thì ông ta vẫn còn há hốc miệng, nhìn Hoắc Lâm không nhúc nhích.

“Tổng giám đốc Hoắc, ngài! Ngài làm cái gì vậy?!”

Nụ cười nơi khóe môi Hoắc Lâm càng lúc càng đậm.

“Không phải thầy muốn được người ta rót rượu cho sao? Tôi rót như vậy đã đủ tôn kính hay chưa?”

Trong lòng Nam Từ cực kỳ khoái chí, cảm thấy Hoắc Lâm đang thay cô trút giận, nhưng cũng biết tiếp tục nữa cũng không tốt lắm, Hoắc Lâm làm vậy có nghĩa đã nghe thấy những lời thầy phụ trách nói, một khi thầy phụ trách lại tiếp tục nói nữa, thì sẽ khiến anh càng thêm tức giận, đến lúc đó tình trạng

chắc chắn sẽ không thể cứu vãn.

Nghĩ tới đây, Nam Từ lặng lẽ kéo kéo áo anh, muốn anh kiềm chế lại một chút.

Hoắc Lâm trực tiếp nắm chặt tay Nam Từ trước mặt mọi người, không hề kiêng kỵ, lại nói với thầy phụ trách: “Ông là cái thá gì mà người ta phải tôn kính ông?”

Giọng nói của anh nhàn nhạt, mang theo chút cứng rắn khiến người khác không thể coi nhẹ.

Đương nhiên ý tứ trong lời nói của anh cũng khiến mọi người hiểu ra, trong lúc nhất thời, mọi ánh mắt đều dồn về phía Nam Từ.

Cô đau đầu, cũng không muốn né tránh nữa, hỏi anh: “Sao anh lại ở đây?”

Hoắc Lâm nhìn cô: “Chờ em về.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Editor: Trà Đá.

Thầy phụ trách đương nhiên cực kỳ ngạc nhiên về mối quan hệ giữa Nam Từ và Hoắc Lâm.

Rõ ràng trước đó Nam Từ phát biểu trên sân khấu, Hoắc Lâm hoàn toàn không hề biểu hiện ra là có quen biết cô, ông ta chỉ thấy trong ánh mắt Hoắc Lâm tràn đầy sự hứng thú đối với Nam Từ.

Ông ta coi Hoắc Lâm giống như những người có tiền khác, chỉ có hứng thú vui chơi với Nam Từ mà thôi...

Nhưng ai mà ngờ hai người này đã sớm quen biết nhau? Và lại... Và lại Nam Từ rõ ràng là người phụ nữ của Hoắc Lâm!

Hiện tại toàn thân ông ta đầy rượu, ông ta cảm giác khi chớp mắt đều cảm thấy dinh dính khó chịu.

Nhưng ông ta không dám cử động, ông ta chỉ hận bản thân không thể biến mất khỏi chỗ này, ước chuyện ngày hôm nay chưa từng xảy ra.

Nếu như ông ta biết Nam Từ là người của Hoắc Lâm. Thì cho dù ông có có tám lá gan cũng không dám “Đụng” đến Nam Từ!

Ngoài ông ta ra thì lãnh đạo nhà trường cũng đang rất lo lắng.

Hiệu trưởng trường học cảm thấy sớm muộn gì cũng bị tên cấp dưới này làm đau tim đến chết mất, ông ta gặp rắc rối thì thôi đi, lại còn đụng phải nhân vật quan trọng!

Nghĩ đến đây, lãnh đạo nhà trường lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt.

“Tiểu Ngô, chuyện lần này cậu hơi quá đáng rồi đó, sao lại có thể nói như vậy với các em sinh viên? Mau xin lỗi bạn học Nam!”

Nam Từ nghe xong, lập tức nhú mày.

Hiệu trưởng có ý gì? Muốn xem chuyện này như không có gì sao?

Thật ra cô cũng không thua thiệt gì. Nhưng học tỷ Trương Thiên lại khác, chắc chắn trước đó chị ấy đã bị thầy phụ trách lợi dụng không ít, nếu như chuyện lần này bỏ qua như vậy, thì Nam Từ chắc chắn ông ta sẽ ngượng quen đường cũ.

Cô không muốn nhìn thấy học tỷ bị khi dễ, thế là dùng một chút, định mở miệng lên tiếng.

Nhưng không ngờ Hoắc Lâm lại lên tiếng trước.

“A, quý trường ta thật sự rất rộng lượng tha thứ với nhân viên của mình.”

Giọng nói của anh không lớn, giọng điệu cũng không nặng, nhưng cho dù vậy thì mọi người xung quanh vẫn nghe ra vẻ không hài lòng của anh.

Hoắc Lâm đang ép hiệu trưởng trừng trị nghiêm khắc cấp dưới của mình.

Hai vị ở bộ giáo dục cũng có mặt ở đó, ban đầu cảm thấy phương thức xử lý của hiệu trưởng không đúng, nhủ nhủ mảy bắt mẫn.

Hiện tại nghe thấy Hoắc Lâm mở miệng, nên càng cảm thấy mình nên nói chút gì đó.

“Hành động của chủ nhiệm Phuong hoàn toàn không phù hợp với cương vị là một giảng viên trường đại học.”

Hiệu trưởng nghe thấy vị ở bộ giáo dục và Hoắc Lâm nói xong, cảm thấy không biết nên làm thế nào.

Vậy là ông ta nghĩ nghĩ, còn nói: “Vậy thì trừ tiền lương tháng này của thầy ấy? Lần sau còn tái phạm thì sẽ cắt chức?”

Nam Từ cảm thấy sự trừng phạt này vẫn còn quá nhẹ, hoàn toàn không đau đớn, nhin không được mở miệng: “Chủ nhiệm không chỉ có thái độ như vậy với em đâu, mà thầy ấy còn quá đáng với những sinh viên khác nữa.”

Cô kể hết mọi chuyện của học tỷ, sau đó còn bổ sung thêm là do cô vô tình phát hiện hành động và lời nói của thầy chủ nhiệm, chứ học tỷ không hề nói gì hết.

Trương Thiên ban đầu còn đang thấp thòm, nhưng Nam Từ lại nói là do cô vô tình thấy nên cũng thăm yên tâm.

Trương Thiên chủ động đứng ra, nói: “Hiệu trưởng, lời học muội Nam nói đều là sự thật, từ trước đến nay thầy chủ nhiệm sai em đi mua đồ cũng cả mấy trăm ngàn rồi ạ. Mặc dù em cũng có một phần lỗi vì nghe lời thầy ấy, còn cho là thầy ấy có cách để giữ em lại trường, cho nên mới phát sinh ra những việc như vậy... Lỗi của em thì em chấp nhận hình phạt. Em nghĩ không chỉ có một mình em, mà còn rất nhiều bạn học khác đã từng bị thầy chủ nhiệm lừa gạt.”

Mặt mày thầy chủ nhiệm tái đi, hung tợn quay đầu trừng mắt Trương Thiên, nhưng mọi chuyện đã được Trương Thiên xác nhận thì ông ta có nói gì nữa thì cũng vô ích.

Đã san bằng một lớp, thì một lớp khác lại lên, hiệu trưởng cảm thấy càng lúc càng đau đầu, muốn giải quyết chuyện này êm thấm, nhưng mọi chuyện càng lúc càng đi quá xa.

Mà cấp dưới của ông ta thật sự là đồ vô dụng!

Nghĩ đến đây, hiệu trưởng mở miệng thăm dò: “Bằng không thì... Tôi bắt thầy ấy kiểm điểm trước sinh viên toàn trường? Sau đó trả hết số tiền đã ‘Mượn’ của các sinh viên?”

Hiệu trưởng đã cố gắng dùng hết mọi lý lẽ để cứu cấp dưới của mình.

Nhưng người ở đây đều biết chuyện gì xảy ra, nhất là lãnh đạo bộ giáo dục, vừa nghe xong, chưa đợi Hoắc Lâm lên tiếng thì đã mở miệng nghiêm khắc nói: “Hành động của thầy ấy rõ ràng là hối lộ! Thầy hiệu trưởng phải hiểu rõ tình hình nghiêm trọng của vấn đề chứ!”

Hiệu trưởng đảo mắt, khế cắn môi: “Vậy thì thông báo cho toàn trường, sau đó đuổi việc!”

Chủ nhiệm bị lời này dọa đến mất hồn vía, ông ta đã phải nhin nhục bao lâu mới trèo lên được tới vị trí này! Ông ta không muốn bị mất đi tất cả!

Ông ta vội vàng lao tới trước mặt hiệu trưởng, cũng không cần biết trên tay còn dính đầy rượu, nhanh chóng nín lấy cánh tay hiệu trưởng.

“Hiệu trưởng, tôi sai rồi! Tôi không dám như vậy nữa! Hiệu trưởng! Cầu xin thầy, đừng đuổi việc tôi!”

Hiệu trưởng hoàn toàn không muốn dây dưa với chủ nhiệm, nhanh chóng hất tay chủ nhiệm ra rồi rời đi, chủ nhiệm một mực đuổi theo sau, nhìn cực kỳ chật vật, nhưng Nam Từ lại chỉ cảm thấy rất hả giận.

Sau khi màn hài kịch kết thúc, thì một đoàn người trước sau rời khỏi phòng ăn.

Trương Thiên đứng trước cửa chân thành nói lời cảm ơn với Nam Từ.

“Cảm ơn em, hôm nay nếu không có em đứng ra giúp chị, thì có lẽ chị vẫn còn phải nhin nhục nhiều nữa.”

Nam Từ cười cười: “Em còn sợ chị cảm thấy em lo chuyện bao đồng thôi.”

“Sao thế được.” Trương Thiên nói, sau đó tiến đến ôm Nam Từ, nói nhỏ vào bên tai cô: “Cô mà quý trọng người ta nhé, trong mắt anh ta chỉ có một mình em thôi.”

Nói xong, Trương Thiên bắt một chiếc taxi rồi rời đi.

Trên đường về nhà, Nam Từ lại ngoan ngoãn ngồi trên đùi Hoắc Lâm như thường lệ.

Cô nép vào lồng ngực anh, ôm cổ anh, nhớ lại sự tình ban nãy khi Hoắc Lâm bỗng nhiên xuất hiện trong phòng ăn.

“Sao anh lại trùng hợp có mặt ở đó? Anh biết em đi ăn liên hoan ở đó sao?”

Cô biết anh được hiệu trưởng và lãnh đạo bộ giáo dục mời dùng cơm, nhưng sao lại đặt chỗ cùng một nhà hàng với cô được?

Hơn nữa đáng về lúc anh xông vào hình như ở phòng sát vách? Nếu không thì cũng không có chuyện ngay lúc cô đang bị làm khó thì anh xông vào trùng hợp như vậy.

Hoắc Lâm rũ mắt xuống, xoa nắn bàn tay nhỏ mềm của cô, trả lời cho qua chuyện: “Ừ, có người nói cho anh biết.”

Nam Từ sừng sốt một chút: “Có người nói? Ai?”

Hoắc Lâm liếc cô một cái, sau đó đưa tay ôm sát cô vào lòng.

“Xem ra hôm nay em tràn đầy tinh thần nhỉ, còn dư sức tra khảo anh nữa sao?”

“Đâu có, em chỉ tò mò thôi.”

Hoắc Lâm hôn cô một cái: “Vậy thì anh cũng có chuyện rất tò mò, sao lại có rất nhiều nam sinh xuất hiện trong bữa liên hoan vậy hả?”

Nam Từ nghe xong, đầu đầy vạch đen.

Thật ra cô cũng đoán ra anh sẽ để ý đến điều này, cho nên từ lúc chuẩn bị cho buổi khai giảng, cho đến bữa liên hoan, thì cô đều cố ý tạo một khoảng cách với những nam sinh.

Đôi khi có mấy học trưởng tiếp cận cô hỏi chuyện, hoặc là muốn xin Wechat, nhưng cô đều chủ động từ chối.

Nghĩ đến đây, cô nhanh chóng đáp: “Anh đừng có mà ăn giấm bậy bạ, những học trưởng kia đều tham gia chuẩn bị cho buổi khai giảng, nên mới tụ tập liên hoan. Bọn họ đôi khi còn tìm em nói chuyện phiếm hoặc xin Wechat, nhưng em đều từ chối hết.”

Nam Từ có chút ngẩng cao đầu, bộ dáng giải thích rất nghiêm túc, chỉ hận không thể khắc ba chữ “Em rất ngoan” lên mặt vậy.

Hoắc Lâm buồn cười, cảm thấy cô thật sự bị hành động trước đó của anh hù dọa, sau đó thân mật hôn lên gương mặt cô một cái.

“Vội vàng như vậy làm gì, sợ anh làm khó dễ với mấy nam sinh kia hả?”

Nam Từ cũng không nghĩ tới điều này, cô cảm thấy mặc dù Hoắc Lâm đôi khi không nói lý, nhưng lúc làm việc vẫn rất trầm ổn, không có chuyện gây sự những chuyện không đâu.

Thế là cô lắc đầu, thành thật nói ra suy nghĩ trong lòng: “Em sợ anh lại ăn giấm bậy bạ, rồi đầy một bụng tức.”

Nói xong, cô dùng hai bàn tay nhỏ ôm lấy gương mặt tuấn tú của anh, rồi nhìn thẳng vào mắt anh, nói:

“Em thật ra không tốt, không ưu tú, được anh thích là vận may của em, nhưng không phải ai cũng có chung thẩm mỹ với anh. Cho nên em không muốn anh quan tâm đến những chuyện không quan trọng.”

Hoắc Lâm nắm cằm cô, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

“Không, em rất tốt. Chuyện gì liên quan đến em cũng rất quan trọng.”

~

Đường Uyển và Nam Từ học chung trường đại học, nhưng Đường Uyển đã học đến năm thứ tư, cho nên ngày bình thường không có nhiều tiết, cô ta thường xuyên đến tìm Nam Từ tán gẫu hoặc ăn cơm.

Vào lúc cơm trưa, hai người bọn họ đến nhà ăn của trường, nơi đó có sủi cảo rất ngon, mỗi lần số lượng đều có hạn, nên phải đến xếp hàng sớm một chút thì mới có được.

Hiện tại Nam Từ đã trở thành người nổi tiếng trong trường học, trừ việc lên phát biểu hôm khai giảng được bao nhiêu ánh mắt nhìn thấy, thì chuyện thầy chủ nhiệm bị đuổi việc cũng được đồn ầm lên mấy ngày qua.

Mà những người có mặt ở đó chứng kiến sự việc hôm đó, ngoại trừ Trương Thiên vẫn giữ mối quan hệ bình thường với Nam Từ, thì những người còn lại cũng không nhất thiết phải giữ kín chuyện này vì cô.

Cho nên một truyền mười, mười truyền trăm, hầu hết mọi người đều biết Nam Từ có một người bạn trai có tiền có quyền chống lưng.

Rất nhiều bạn học nam có ý định theo đuổi Nam Từ cũng lập tức chùn bước.

Còn Đường Uyển cũng là một hoa khôi của trường, lúc này hai người đứng chung một chỗ vô tình thu hút rất nhiều ánh mắt.

Nam Từ có chút mất tự nhiên, nhưng Đường Uyển có vẻ đã quá quen thuộc với chuyện này, biểu hiện cực kỳ hồ hững, trên gương mặt thuần khiết không có một biểu hiện dư thừa.

Sau khi ngồi xuống hai người bắt đầu trò chuyện tình hình gần đây.

Bỗng nhiên, ánh mắt Đường Uyển dừng lại sau lưng Nam Từ một chút, sau đó lại dùng ánh mắt sâu xa nhìn Nam Từ.

“Tại sao chị có cảm giác có người đi theo chúng ta nhỉ.”

Nam Từ cũng không nghe ra ý tứ của Đường Uyển.

“Hả? Có sao? Nếu mà có thì do chị xinh đẹp quá đó.”

“Ý chị không phải vậy.” Đường Uyển nói, “Ý chị là chị cảm thấy có vẻ như có người đang bám theo chúng ta.”

Vì không muốn Nam Từ hiểu lầm, nên Đường Uyển lại bổ sung: “Theo dõi.”

Lần này Nam Từ không thể xem nhẹ nữa, cô quay đầu lại nhìn, nhưng lại không phát hiện ra điều gì kỳ quái.

“Em đâu thấy gì khác lạ đâu? Chị có nhìn nhầm không vậy?”

Đường Uyển chắc chắn không nhìn nhầm, chỉ là...

Đường Uyển nghĩ đến một khả năng, do dự một chút, hỏi: “Hay là tổng giám đốc Hoắc nhà em phái người bảo vệ em từ đằng xa?”

Đường Uyển đã lựa lời nói khéo léo, nhưng Nam Từ hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Đường Uyển.

Trong lòng Nam Từ trầm xuống.

Chẳng lẽ chuyện lần trước cũng không thể coi bỏ hoàn toàn khúc mắc trong lòng Hoắc Lâm?

Anh không tin tưởng cô? Cho nên mới phái người theo dõi nhất cử nhất động của cô?

Đường Uyển phát giác Nam Từ không thích hợp, cũng không tiện bàn sâu hơn, suy nghĩ một chút, lại an ủi Nam Từ: “Cũng có thể là chị nhìn nhầm.”

Nam Từ miễn cưỡng cười cười với Đường Uyển, sau đó cô chỉ cầm đầu ăn cơm mà không nói gì nữa.

Chuyện này cũng ảnh hưởng ít nhiều đến Nam Từ.

Mặc dù cũng không ảnh hưởng đến mức cô không thể tập trung nghe giảng bài, xế chiều hôm đó có tiết học ở phòng học lớn, cô còn nhờ bạn học tới trước dành một chỗ ở phía trước, đưa sách vở của cô cho bạn học để sẵn lên bàn chiếm chỗ, cô cố viết xong bài giảng chi tiết xong sẽ chạy qua ngay lập tức.

Nhưng không ngờ lúc Nam Từ vừa mới tới, thì chỗ ngồi của cô đã bị một bạn học nữ khác chiếm chỗ.

Nam Từ không hiểu rõ chuyện gì xảy ra, cô nhìn về phía bạn mình, bạn cô có chút xấu hổ và bối rối không biết nói như thế nào.

Nhưng Nam Từ cũng không quá để ý, cô tiến lên mấy bước, mở miệng: “Bạn học...”

Thật ra là cô chỉ muốn nói là cô lấy lại mấy cuốn sách mà thôi, sau đó ra phía sau kiếm chỗ khác ngồi, nhưng ai ngờ bạn học nữ chiếm chỗ của cô hoàn toàn không cho cô nói dứt lời, ánh mắt trào phúng nhìn Nam Từ.

“Sao? Có bạn trai quyền lực chống lưng thì ở trong trường muốn làm gì thì làm sao?”

Tiếng ồn ào xung quanh cũng ngớt đi không ít, tất cả mọi người giống như đang xem kịch, phần khởi nhìn về phía các cô.

Mặt mày Nam Từ tối sầm lại.

Cô hoàn toàn không muốn gây chuyện, nhưng cô cũng không hiểu tại sao lại có người muốn kiếm chuyện với cô.

Trong lúc cô đang suy nghĩ nói cái gì, thì sau lưng cô bỗng nhiên truyền đến một giọng lười biếng.

“Sao nữa? Miệng cô thôi nên phun ra toàn mấy lời thôi hoắc nhỉ?”

Giọng nói cực kỳ quen thuộc, mà kiểu nói lại không chút kiêng kỵ, Nam Từ mơ hồ đoán ra được là ai.

Cô quay đầu lại nhìn, quả nhiên là Tần Dư.

Anh ta khoác balo lên vai rất tùy tiện, những vết thương bị Hoắc Lâm đánh trước đó đã hoàn toàn biến mất, khuôn mặt vẫn rất tuấn tú, lúc đi vào lớp vẫn thu hút rất nhìn ánh mắt từ các nữ sinh khác.

Bạn học nữ gây chuyện kia đương nhiên biết Tần Dư, bởi vì sinh viên năm nhất nhập học năm nay hiếm có người nào đẹp trai như anh ta.

Cho nên lúc này cô ta thấy Tần Dư lên tiếng bảo vệ Nam Từ, còn cho là anh ta bị Nam Từ hấp dẫn, cô ta ngay lập tức bực bội với Nam Từ.

“Bạn học nè, cậu đừng bị vẻ bề ngoài lừa dối, trông thì có vẻ ngây thơ nhưng chưa chắc là ngây thơ đâu, nói không chừng làm giao dịch dơ bẩn gì đó thì sao.”

Nam Từ nhướn mày, cảm thấy cô ta càng nói càng quá đáng.

Tần Dư cũng cảm thấy vậy, sắc mặt anh ta dần dần chuyển sang lạnh lẽo, nhìn về phía người gây chuyện.

“Sao cô chắc chắn vậy? Có kinh nghiệm rồi sao?”

Tần Dư chọc cười Nam Từ, cũng chọc cười không ít người.

Có mấy bạn học ngồi xem bát nháo, lúc này cũng đứng dậy thay Nam Từ nói chuyện.

“Nghe các học trưởng nói bạn trai của Nam Từ là người có chức có quyền, sao đến miệng cậu thì lại là người không ra gì thế?”

“Đúng đấy, ngứa mắt hả, ghen ghét rồi muốn phá đám hả.”

...

Từng đợt giọng nói chế giễu vang lên, bạn học nữ gây chuyện kia hoàn toàn không ngờ mình bị mọi người chỉ trích, ban đầu định bôi xấu thanh danh Nam Từ, bởi vì Nam Từ thật sự khiến người ta đổ kị, học trưởng mà cô ta để ý lại để ý đến Nam Từ.

Nhưng không ngờ mọi chuyện lại phát triển như vậy, cuối cùng cô ta lại là người bị chỉ.

Cô ta không chịu nổi, thu dọn đồ đạc, cũng không quan tâm có bị điểm danh hay không, sau đó rời đi ngay lập tức.

Sau khi tan học, Tần Dư cũng không có ý định nói chuyện với Nam Từ, thu dọn đồ đạc rồi rời đi.

Nam Từ thì ngược lại, ngoại trừ chuyện ngày hôm nay thì Nam Từ còn muốn hỏi rõ chuyện lần trước.

Thế là cô lập tức đuổi tới không chút do dự.

“Anh... Lần trước ổn chưa?”

Tần Dư không ngờ Nam Từ lại chủ động tới nói chuyện, quay đầu nhìn cô một chút.

“Cái gì ổn?”

“Lần trước Hoắc Lâm... Không làm khó dễ anh chứ?”

Tần Dư nhướn mày, cười cả lợ phát phơ.

“Sao? Cô cảm thấy người đàn ông của cô sẽ làm gì tôi?”

Nam Từ biết anh ta đang tỏ vẻ cứng rắn, nhưng cũng không tiện hỏi sâu hơn, anh ta đã không muốn nói thì cô có hỏi cũng bằng thừa.

“Chuyện hôm nay cảm ơn anh.” Dừng một chút, Nam Từ còn nói, “Còn chuyện lần trước thì tôi thay Hoắc Lâm xin lỗi anh.”

“Không cần, chuyện ngày hôm nay chỉ là chuyện nhỏ, còn trước đó không có chuyện gì hết.”

“...” Tần Dư đã nói đến mức này, thì Nam Từ cũng không muốn tiếp tục đề tài này nữa.

Hai người cùng đi ra khỏi lớp, thấm thoát đã đi ra khỏi tòa nhà.

Bỗng nhiên, một giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên.

“Tiểu Từ.”

Nam Từ ngẩng đầu lên thì đã nhìn thấy bóng dáng Hoắc Lâm.

Anh mặc áo sơ mi màu đen, một nếp nhăn cũng không có, kết hợp với quần tây màu xám đậm, nhìn đáng vẻ như anh vừa bước ra từ một hội nghị doanh

nhân tình anh.

Đáng người anh thon dài, chân cũng dài hơn người, gương mặt tuấn tú nhã nhặn, có thể nói là cực kỳ thu hút ánh nhìn từ mọi người.

Lái xe đứng sau lưng anh, lúc nhìn thấy Nam Từ ra thì cung kính cúi đầu chào cô.

Nam Từ quả thật rất đau đầu, sao cô chỉ mới gặp Tần Dư thì đã bị Hoắc Lâm bắt gặp?

Cô cũng không dám dừng lại lâu, cũng không dám nhìn Tần Dư, vội vàng nói câu “Tôi đi trước.”, sau đó đi về phía Hoắc Lâm.

Lúc Nam Từ đến gần, Hoắc Lâm trực tiếp ôm eo cô, sau đó hôn lên môi cô một cái, nhìn bộ dáng cực kỳ thân mật và cung chiều.

“Mệt không?”

Nam Từ chỉ cảm thấy ánh mắt của các bạn học và thầy cô giáo đang nhìn về phía này, cô hoàn toàn không muốn ở lại lâu thêm, cho nên nhanh chóng né khỏi anh.

“Về nhà rồi nói chuyện.”

Nói xong, cô lập tức chui vào trong xe.

Trước khi lên xe, Hoắc Lâm đứng nguyên một chỗ nhìn Tần Dư một chút, sau đó cũng trực tiếp lên xe.

Sau khi xe khởi động, Nam Từ lập tức giải thích với Hoắc Lâm: “Hôm nay lên lớp em mới gặp Tần Dư, anh ta thấy em bị người ta kiểm chuyện cho nên giúp em nói hai ba câu. Sau khi tan học thì em chỉ nói cảm ơn anh ta một tiếng thôi... Chuyện chỉ có như vậy, chứ không có chuyện gì khác hết, anh tuyệt đối không được nghĩ lung tung đó.”

Hoắc Lâm nhìn thấy bộ dáng vội vàng giải thích của cô, thì bất giác bật cười.

“Anh biết, em rất ngoan, anh không có tức giận gì hết.”

Nam Từ nghe thấy câu “Anh biết” thì có chút miễn cảm.

Cô nhớ lại lúc ăn cơm với Đường Uyên, mấp máy môi, do dự không biết nên mở miệng hỏi Hoắc Lâm một chút hay không.

Hoắc Lâm phát giác được tâm tư của cô, hỏi: “Sao vậy?”

“À thì...” Lời muốn nói ra nhưng lại bị cấm ở cổ họng, Nam Từ nghĩ nghĩ, lại lắc đầu: “Không có gì.”

Anh nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô lên, thân nhiên liếc nhìn cô.

“Có gì thì nói thẳng đi, anh không muốn em giấu diếm anh.”

“À... Vậy em hỏi anh, anh vẫn còn để ý chuyện lúc trước sao? Ý em là chuyện trước kia với Tần Dư.”

Sắc mặt Hoắc Lâm có chút trầm xuống: “Em nghĩ nếu anh muốn làm khó hấn, thì hấn còn ngang nhiên xuất hiện trước mặt em được không?”

“Không phải... Ý em không phải vậy.”

Nam Từ không biết nên nói thế nào, cô cảm thấy nếu như trực tiếp hỏi có phải anh trực tiếp phái người theo dõi cô không thì có chút quá đáng, lỡ như anh không làm như vậy thì oan uổng cho anh quá.

Cô ngừng lại, sau đó ôm lấy Hoắc Lâm, chôn mặt vào lồng ngực anh, trầm giọng:

“Hoắc Lâm, cho dù có chuyện gì xảy ra thì anh cũng phải tin tưởng em. Niềm tin là cơ sở để hai người ở chung một chỗ, em vẫn luôn tin tưởng anh, cho nên anh cũng không được khiến em thất vọng đó.”

Hoắc Lâm không trả lời, chỉ hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô.

“Chỉ cần em không phản bội, không nói dối, không giấu diếm, thì anh cũng không làm gì hết.”

Ít ra bây giờ anh cũng khá nhẫn nại với cô rồi.

Nếu như lần nhẫn nại này không đạt được điều anh muốn, thì anh không biết tương lai anh sẽ lại làm ra chuyện gì đáng sợ khi anh mất kiểm soát.

~

Sau khai giảng, thì sinh hoạt của Nam Từ cũng khá yên bình, trừ chuyện lần trước bị bạn học nữ kia kiểm chuyện, rồi lại được Hoắc Lâm đến đón về

một cách khoa trương, thì cũng không có chuyện gì náo động.

Cô cực kỳ thỏa mãn với tình trạng hiện tại, cũng dần dần quên đi những việc phiền lòng ở nhà họ Nam.

Nhưng khai giảng mới hơn một tháng, thì điều Nam Từ không ngờ chính là Nam Châu và mẹ Nam lại chủ động đến trường đại học tìm cô.

Mà lần này còn có cả Hoắc phu nhân đi theo.

Đáy lòng Nam Từ trầm xuống, một dự cảm xấu dần dần lan tỏa ra khắp cơ thể cô.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 59

Editor: Trà Đá.

Sau khi lên xe, Nam Từ do dự không biết có nên nhắn tin cho Hoắc Lâm hay không.

Nếu hôm nay chỉ có mẹ Nam và Nam Châu đến, thì cô chắc chắn sẽ gọi anh đến giúp, nhưng lần này Hoắc phu nhân cũng đến, Nam Từ biết mối quan hệ giữa hai mẹ con bọn họ tồi tệ đến mức nào, nếu như một khi anh biết cô bị đưa đi, thì không biết lại làm ra chuyện gì.

Cô không muốn anh không vui.

Thế là cô vẫn quyết định tạm thời không báo cho Hoắc Lâm biết, để xem rốt cuộc bọn họ muốn làm gì, theo dõi diễn biến rồi sẽ quyết định có báo cho Hoắc Lâm biết hay không.

Xe chạy một đường đến nhà họ Hoắc, Hoắc phu nhân hỏi thăm tình hình gần đây của Nam Từ, nhìn đáng vẻ cực kỳ nhiệt tình.

“Nghe chị con nói con học rất giỏi, mà cho dù chị con không nói thì ai cũng đoán được, lần này con thi đậu trường đại học tốt nhất ở thành phố này đã là điều chứng minh rõ ràng nhất rồi. Huống hồ con trở về chưa được bao lâu đã có thể nắm vững toàn bộ kiến thức cao trung, còn thi đạt thành tích thủ khoa, thật sự là rất ưu tú.” Hoắc phu nhân cười cười khích lệ cô.

Nam Từ biết rõ Nam Châu làm gì có chuyện khen ngợi cô, nếu như không phải có mục đích gì thì Nam Châu chẳng lẽ bỏ qua cơ hội châm chọc cô sao?

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ trong lòng Nam Từ, cô vẫn lễ phép cười với Hoắc phu nhân: “Không có đâu ạ, chị hai con vẫn là người lợi hại nhất, con đâu thể sánh được ạ.”

Nam Châu bày ra bộ dáng ‘Cung chiêu’ nhìn Nam Từ, nói: “Cô em gái này cái gì cũng giỏi, nhưng lại quá khiêm tốn. Ông nội còn cảm thấy em sẽ vượt qua cả chị, sao em lại nói vậy? Trước kia chị thi đậu đại học cũng không được ông nội đãi tiệc lớn vậy đâu.”

Nam Từ hoạt bát đáp trả: “Thì ra chị hai để ý chuyện này hả? Nếu không thì sáng mai để em nói với ông nội làm một bữa tiệc bổ sung cho chị hai nhé? Dù sao nhà họ Nam chúng ta cũng thích tiệc tùng.”

Nụ cười trên mặt Nam Châu bắt đầu trở nên gượng gạo: “Chị đâu có ý đó.”

Lúc này, mẹ Nam mở miệng: “Thôi được rồi, hai chị em đừng tán gẫu nữa, bình thường có thời gian rảnh rồi nói, bây giờ phải nghe Hoắc phu nhân muốn hỏi gì Tiểu Từ.”

Vừa nghe đến chỗ này, Nam Từ nhin không được, chuẩn bị đi thẳng vào vấn đề.

Cô quay đầu về phía Hoắc phu nhân, hỏi: “Không biết hôm nay Hoắc phu nhân đến tìm cháu vì...”

Hoắc phu nhân vừa định nói, thì Nam Châu nhanh chóng mở miệng ngăn cản.

“Đến nơi sẽ biết.” Nói xong, Nam Châu nháy nháy mắt với Hoắc phu nhân, “Chuyện tốt như vậy không nên nói trước, đến lúc đó thì Tiểu Từ mới bắt ngờ.”

Hoắc phu nhân bật cười, gật gật đầu.

Lần này bất an trong lòng Nam Từ càng ngày càng nhiều, cô lấy điện thoại ra, định sẽ lên nhắn tin cho Hoắc Lâm biết, nhưng lúc này xe cũng đã dừng lại.

trước cửa nhà họ Hoắc.

Cô chưa kịp làm gì hết, thì đã bị kéo ra ngoài.

Diện tích nhà họ Hoắc và nhà họ Nam cũng không khác biệt lắm, cách trang trí bên trong rất bừa bộn nhưng thực tế lại rất xa hoa.

Lúc đi vào sảnh lớn, đối diện là một vị trưởng lão tướng mạo nho nhã, chỉ là... ăn mặc có chút kỳ quái.

Nam Từ cẩn thận nhìn nhìn, cô có cảm giác người này ăn mặc trông giống đạo sĩ?

Thấy mọi người đã trở về, vị đạo sĩ chậm rãi đặt tách trà xuống bàn, rồi từ tốn đứng lên.

“Chính là vị tiểu thư này sao?” Đạo sĩ cười cười nhìn Nam Từ.

Hoắc phu nhân gật gật đầu: “Đúng.”

Đạo sĩ hỏi Nam Từ: “Có phải tiểu thư sinh ngày X tháng X năm X không?”

Đạo sĩ nói đến ngày sinh âm lịch của Nam Từ, không sai một số, nhưng bởi vì như vậy nên Nam Từ mới phát giác ra được, nếu như cô gật đầu thì chắc chắn không có chuyện gì tốt.

Cô vừa định lên tiếng phủ nhận, thì Nam Châu ở một bên nói tiếp:

“Đúng, lúc đưa em gái về thì tôi có thấy ngày tháng năm sinh của Nam Từ khi ông nội làm sổ hồ khẩu, sau đó tôi tra cứu thì biết ngày sinh âm lịch là như vậy.”

Đạo sĩ nhìn Nam Từ, không ngừng gật đầu.

“Hoắc phu nhân, chính là vị tiểu thư này, không chỉ bát tự, mà ngay cả tướng mạo cũng cực kỳ xứng đôi với tiểu thiếu gia.”

Trong lòng Nam Từ đánh “Bộp” một tiếng.

Quả nhiên! Cô biết ngay mà! Chắc chắn không phải chuyện tốt!

So với cô thì tâm tình Hoắc phu nhân vui vẻ hơn nhiều, cả gương mặt đều toát lên ý cười, hỏi đạo sĩ: “Vậy xin hỏi bọn họ kết hôn ngày nào thì được?”

“Càng sớm càng tốt.” Đạo sĩ nói: “Cũng may là tôi đang nhân rồi, đã mở lịch ra xem rồi, ngày tám tháng sau là ngày tốt để cưới hỏi.”

“...” Nam Từ cảm thấy mình như người tàng hình ở trong căn phòng này, chuyện này là sao? Bây giờ bọn họ đang tự tiện quyết định cô cưới ai, rồi còn cả ngày cưới nữa?

Cô nhin không được, cho dù có phải châm ngòi cuộc chiến giữa Hoắc Lâm và Hoắc phu nhân thì cô cũng mặc kệ!

“Hoắc phu nhân!” Nam Từ nhìn bà ta, bộ dáng cực kỳ nghiêm túc, nụ cười trên mặt không còn duy trì nổi nữa, “Cháu đã có bạn trai rồi ạ, là Hoắc Lâm.”

Cô còn cho là lời nói của cô ít nhiều cũng ảnh hưởng đến Hoắc phu nhân, nhưng bà ta chỉ cười nhạt một cái, lúc mở miệng ra còn cho đó là chuyện đương nhiên.

“Đi biết, Nam Châu đã nói với dì rồi, nhưng như vậy thì sao? Dì bảo nó chia tay cháu, thì nó nhất định phải chia tay.”

Nam Từ đương nhiên bị phản ứng này chọc giận, mà thái độ của Hoắc phu nhân cũng thay đổi.

Bà ta nói: “Dì thật sự không rõ Hoắc Lâm có điểm nào tốt hơn Ngọc Trạch chứ? Nó...”

“Bà nội.”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, ánh mắt mọi người đổ dồn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy người giúp việc đang diu một thanh niên trẻ tuổi xuống lầu.

Người thanh niên kia nhìn cực kỳ nhã nhặn, sắc mặt có chút nhợt nhạt.

Nam Châu vốn đang hiếu kỳ không biết người này là ai, sau đó nhớ ra người đó gọi Hoắc phu nhân là “Bà nội”?

Nhà họ Hoắc chỉ có một đời cháu duy nhất, người đó chính là Hoắc Ngọc Trạch!

Người thanh niên đó là Hoắc Ngọc Trạch?!

Nam Châu cực kỳ kinh ngạc, không phải người ta đồn đại Hoắc Ngọc Trạch hung ác bị bệnh lao sao? Bởi vì bị bệnh lao hành hạ đau đớn, cho nên mới

lấy việc tra tấn người khác làm niềm vui, nhưng nhìn bộ dạng này... Ngoại trừ sắc mặt có chút tái nhợt, thì hoàn toàn không có đáng về dọa người như người ta đồn đại.

Những ngày qua, Nam Châu vì muốn giải quyết Nam Từ, cho nên tìm mọi cách để khiến Nam Từ gả vào nhà họ Hoắc.

Mới đầu vị đạo sĩ kia hoàn toàn không chấp nhận việc nói dối, nhưng Nam Châu một mực tiếp cận, lại thêm không ít tiền, cho nên ông ta mới chấp nhận.

Nhưng Hoắc phu nhân cũng không phải đến tìm ông ta mỗi tháng, cho nên bọn họ phải kiên nhẫn chờ đợi rất lâu mới thấy Hoắc phu nhân đến tìm vị đạo sĩ kia để coi phong thủy.

Nhưng cô ta nhọc lòng muốn đẩy Nam Từ gả qua nhà họ Hoắc, đương nhiên cũng muốn Nam Từ bị gì đó.

Nếu như Nam Từ gả qua nhà họ Hoắc mà không bị hành hạ, thì kế hoạch bao lâu nay của cô ta chẳng có ý nghĩa gì hết!

Nam Châu cắn răng nghiêng lợi âm thầm tròng Nam Từ, đáy lòng không ngừng chửi rủa, về mặt tức giận cũng được bày hết ra ngoài.

Hoắc Ngọc Trạch chậm rãi đi xuống lầu, sau khi xuống đến nơi, lập tức nhẹ nhàng tránh tay người giúp việc, chậm rãi bước đến trước mặt mọi người.

“Bà nội, con đã nói rồi, con sẽ không kết hôn đâu.”

Sắc mặt Hoắc Ngọc Trạch nhìn có vẻ trắng bệch yếu đuối, bờ môi cũng không có chút hồng hào, nhưng ánh mắt lại cực kỳ lạnh lẽo, cứng rắn kiên định lạnh lẽo nhìn Hoắc phu nhân.

Hoắc phu nhân hoàn toàn hết cách với đứa cháu này, đánh không được nói không xong, cơ thể lại ở trong cái dạng này, cho nên khi gặp được cháu trai thì chỉ có thể nhỏ giọng khuyên bảo.

“Ngọc Trạch à, bà nội biết con chưa quen biết Tiểu Từ, nhưng không sao hết, hai đứa cứ ở chung một chỗ trước, sau đó từ từ bồi dưỡng tình cảm. Tiểu Từ cũng rất được, đáng đáp xinh đẹp, lại thi đỗ trường đại học danh tiếng, về lâu về dài con nhất định sẽ thích con bé.”

Nam Từ: “...”

Ý kiến của cô thật sự không quan trọng? Tại sao chuyện của cô lại bị Hoắc phu nhân quyết định thay cô vậy?

Hơn nữa... Chuyện này còn giống như bán thịt heo, cắt lực chào hàng cô!

Đầu óc Hoắc phu nhân có vấn đề rồi!

Hoắc Ngọc Trạch chỉ thần nhiên nhìn Nam Từ một chút, sau đó nói: “Bà nội, hôn nhân mà ép mua ép bán thì hoàn toàn vô dụng, hơn nữa hai bên gia đình rõ ràng đang ép mua ép bán.”

Bởi vì nói chuyện có chút vội, cho nên Hoắc Ngọc Trạch bắt đầu ho khan, bước chân bắt đầu loạng choạng, bóng dáng cao gầy bây giờ trông cực kỳ yếu ớt, giống như là sẽ ngã xuống đất ngay lập tức.

Nam Từ đứng gần Hoắc Ngọc Trạch nhất, cô theo bản năng đỡ lấy người anh ta, đợi sau khi anh ta đứng vững rồi mới buông tay.

Hoắc phu nhân nhìn thấy động tác này, nói: “Con nhìn xem! Bây giờ sức khỏe con như vậy thì cần có người ở bên chăm sóc, con đừng có bướng bỉnh nữa được không? Bà nội không những thấy Nam Từ rất hợp với con, mà ngay cả đạo sĩ cũng cảm thấy vậy!”

Lúc này, trước cửa truyền đến một giọng nói, tuy rằng hàm chứa ý cười nhưng cũng khiến người khác cảm thấy lạnh lẽo.

“A, náo nhiệt quá ta!”

Mọi người quay đầu lại thì thấy bóng dáng Hoắc Lâm.

Chỉ thấy anh mặc âu phục, mắt kính gọng vàng gác trên sống mũi, đáng đáp từ trên xuống dưới cực kỳ ưu nhã.

Anh đi từng bước từng bước về phía mọi người, nụ cười trên gương mặt càng ngày càng lạnh, ánh mắt cũng lộ ra một vẻ cực kỳ lạnh lùng.

Anh đi đến trước mặt Nam Từ, lấy ra một cái khăn, rồi bắt đầu chậm rãi lau cái tay Nam Từ vừa mới đỡ Hoắc Ngọc Trạch.

Nhưng anh không nhìn Nam Từ, mà lại nhìn Hoắc phu nhân.

“Mẹ, con nhớ khi còn nhỏ, mẹ dạy con phải biết lễ phép, sao bây giờ mẹ lại quên vậy?” Ánh mắt anh lạnh lạnh, khiến người ta cảm thấy sợ hãi, “Đưa người của con đi thì ít ra cũng phải hỏi ý kiến con chứ?”

Hoắc phu nhân tuyệt đối không bao giờ có sắc mặt tốt với đứa con trai này.

Cho nên lúc này nghe anh nói, bà ta hất cằm lên, giống như là đang khinh thường nhìn anh, nói: “Người của con? Mẹ nhớ không nhầm thì Nam Từ họ

Nam, mẹ và chị hai con bé cũng đều đang ở đây, sao con dám nói là người của con hả?”

“Bọn họ xứng với thân phận đó sao?”

Bây giờ Hoắc Lâm hoàn toàn không câu nệ hai mẹ con bọn họ, bất kể là ở trước mặt mọi người, anh cũng sẽ nói những lời không khách khí.

Nói xong, anh dùng ánh mắt lạnh băng nhìn Nam Châu, giống như đang nhìn một người chết.

“Trước khi đến đây, tôi đã cho người tiện tay cung cấp cho cảnh sát cấp dưới của Nam đại tiểu thư, bao gồm cả chứng cứ làm ăn phi pháp. Nếu như tôi đoán không lầm thì bây giờ cảnh sát chắc đang trên đường đến đây đó.”

Giống như lời anh nói, bên ngoài vang lên tiếng còi xe cảnh sát, sắc mặt Nam Châu lập tức trắng bệch, mẹ Nam lại càng không biết chuyện gì xảy ra, một mực hỏi han Nam Châu.

Cơ thể Nam Châu run rẩy, nhìn Hoắc Lâm không thể tin: “Tam thiếu... Không, anh chắc chắn không làm vậy với em đâu... Anh phải nể mặt ông nội, anh không được làm vậy với em!”

“Trước kia tôi đã nể mặt nhà họ Nam hết mức rồi, cho nên mới nhắm mắt làm ngơ việc của cô, nhưng lần này cô lại dám đụng đến người của tôi.”

Hoắc Lâm nói chuyện, thì nụ cười trên mặt cũng dần biến mất, chỉ còn ánh mắt lạnh lùng đang liếc nhìn Nam Châu sắp ngã quỵ xuống sàn nhà.

“Tôi đã cảnh cáo cô rồi, nếu như cô còn dám đụng đến Nam Từ thì chỉ có chết.”

Hoắc phu nhân nhìn không được, thừa dịp cảnh sát chưa ập vào, tranh thủ mắng Hoắc Lâm: “Mày mày! Mày là đồ vô lương tâm! Mối quan hệ giữa nhà họ Nam và nhà họ Hoắc rất thân thiết, khi còn bé Nam lão gia từ còn cứu mày về! Mày không nể mặt sư thì cũng phải nể mặt Phật, Nam lão gia từ có ân với mày như thế nào hả, mày không thể hại cháu gái Nam lão gia từ được!”

Hoắc Lâm không quan đến Hoắc phu nhân, lúc này anh đã lau sạch tay Nam Từ, nhẹ nhàng đưa tới khoe miệng hôn một cái.

Sau đó, anh nhẹ nhàng nói tiếp: “Như vậy được coi là đồ vô lương tâm sao? Vậy nếu như con nói con là cổ đông lớn thứ hai trong Hoắc Thị, thì mẹ cũng sẽ nói con chân ngoài dài hơn chân trong sao?”

Đáy lòng Hoắc phu nhân đánh ‘Bộp’ một cái, một dự cảm không tốt xuất hiện trong lòng.

“Cổ đông lớn thứ hai? Mày nói cái gì vậy?”

Giọng điệu Hoắc Lâm nhẹ nhàng, hững hờ đáp: “À, gần đây kiếm được kha khá, cho nên trong lúc rảnh rỗi thu mua một chút thôi mà.”

Nói xong, anh làm như nhớ ra gì đó, bỗng nhiên xoay chuyển câu chuyện: “Đúng rồi, Hoắc Thị có cái luật gì í nhỉ? Trong tay nắm giữ hơn 20% cổ phần công ty, thì bất kể là chuyện lớn hay chuyện nhỏ gì trong nội bộ của công ty cũng được quyền bỏ phiếu quyết định. Hay là sau này con nên sử dụng quyền này nhiều hơn một chút nhỉ? Nếu như con một mực muốn phá đổ Hoắc Thị, thì để xem con chó mẹ nuôi có thể ngăn cản được con sóng dữ hay không đây?”

Hoắc phu nhân bị anh chọc giận tím mặt, càng thêm điên loạn la lớn: “Súc sinh! Súc sinh!”

Nói xong, bà ta hung hăng tát lên mặt Hoắc Lâm một cái “Chát”!

Một tát này càng khiến cho bầu không khí vốn đã căng thẳng trong nhà, đột nhiên bùng nổ như một ngọn lửa lớn, cái tát này khiến sự tôn trọng cuối cùng của Hoắc Lâm dành cho “Mẹ” cũng bị phá vỡ.

Anh lẳng lặng nhìn Hoắc phu nhân, giọng nói lạnh lùng nhấn mạnh từng chữ: “Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng tôi cảnh cáo bà. Nếu như bà muốn tiếp tục với cuộc sống giàu sang, muốn giữ Hoắc Thị thì đừng có đại mà khiêu chiến với ranh giới cuối cùng của tôi.”

Giọng nói của anh giống như xuất phát từ biển sâu, sắc bén lạnh lùng không chút tình cảm.

“Nam Từ là của tôi, nếu như mấy người còn đụng đến cô ấy, thì tôi nhất định sẽ khiến mấy người hối hận vì đã làm vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Editor: Trà Đá.

Cảm giác của Hoắc phu nhân đối với Hoắc Lâm cực kỳ phức tạp.

Lúc đứa con trai này vừa mới chào đời, thì bà cực kỳ yêu thương.

Lớn tuổi có đứa thứ hai, bà ta bỏ qua chuyện nguy hiểm khi mang thai dù đã lớn tuổi, không quan tâm đến sự ngăn cản của chồng và con trai lớn, liệu mạng sinh đứa bé này ra, thì sao mà không yêu thương cho được?

Thậm chí sau khi sinh đứa thứ hai, thì bà ta càng yêu thương đứa thứ hai nhiều hơn cả con trai lớn.

Sau khi đứa bé bị bắt cóc, bà ta cảm thấy thế giới như sụp đổ, bà ta không chấp nhận nổi, một đứa bé bà ta hết mực yêu thương, sao có thể nói không thấy tâm hơi được?

Đoạn thời gian đó, tinh thần của bà ta hoàn toàn tồi tệ, bà ta loáng thoáng biết mình sắp điên rồi, nhưng bà ta không muốn tỉnh lại, không muốn đối mặt với cái niềm thống khổ kia nữa.

Sau đó, Hoắc Tu Thần đến cứu bà ta.

Lúc đó, bà ta suốt ngày chỉ sống trong cái thế giới riêng của mình, bà ta thật sự không biết đứa bé kia không phải con trai ruột của mình, chỉ cảm thấy ông trời thấy bà ta đáng thương, nên trả lại đứa con trai bé bỏng lại cho bà ta.

Cho nên bà ta càng ngày càng yêu thương Hoắc Tu Thần, thậm chí còn nhiều hơn so với Hoắc Lâm trước đó, mà đứa bé kia cũng báo đáp bà ta, cũng quần quýt yêu thương bà ta.

Thật sự có thể nói, sau khi Hoắc Tu Thần vào nhà họ Hoắc, thì cuộc sống của bà ta hạnh phúc trở lại.

Sau khi phát hiện Hoắc Lâm trở về, đồng thời phát hiện đứa bé mà bà ta yêu thương nhiều năm qua không phải con ruột của mình, thì bà ta lại rơi vào đau khổ một lần nữa.

Bà ta cực kỳ mâu thuẫn, bà ta biết rõ hai đứa bé này bị đặt sai chỗ, nhưng bà ta vẫn không nhận được việc đặt hết sự quan tâm đến đứa con bé không phải con ruột mình.

Có lẽ bởi vì đứa bé đó ở bên cạnh bà ta tương đối lâu, có lẽ tính cách của Hoắc Tu Thần hiền thảo hiền lành hơn Hoắc Lâm rất nhiều.

Tóm lại từ lúc hai đứa bé cùng tồn tại, thì cán cân trong lòng bà ta đã nghiêng về một bên.

Bà ta biết nhưng không thể không chế được bản thân.

Mà càng về sau, Hoắc Lâm càng lúc càng lạnh lùng, tính cách u ám càng thể hiện rõ ra bên ngoài, bà ta hoàn toàn không muốn ở với một đứa con trai như vậy.

Lúc đó mặc dù trong lòng bà ta không thích, nhưng cũng biết là bọn họ có lỗi với đứa bé này, nếu như không bị bắt cóc, thì đứa bé này sẽ lớn lên trong sự đầm ấm yêu thương, thì chắc chắn sẽ không bị biến thành cái dạng này.

Thế nhưng càng về sau thì chuyện quỷ dị càng nhiều, ngay cả khi bà ta đi hỏi đạo sĩ thì vị đạo sĩ cũng hỏi trong nhà có người mới tới đúng không, hỏi về bát tự của Hoắc Lâm, sau đó phán Hoắc Lâm mang số mệnh sát.

Người như vậy, mạng của mình cực kỳ mạnh, nhưng lại cực kỳ tương khắc với người khác.

Có thể nói cái mầm mống chán ghét trong lòng bà ta bắt đầu nảy sinh.

Chuyện làm ăn của nhà họ Hoắc bắt đầu tệ đi, các hạng mục liên tiếp thất bại.

Bà ta vô duyên vô cớ lại bị té cầu thang tới mức gãy xương.

Hoắc Tu Thần sốt cao mấy ngày mấy đêm không bớt...

Rất, rất rất nhiều chuyện liên tiếp xảy ra, cứ coi như Hoắc phu nhân không tin vị đạo sĩ kia, thì cũng không thể nhắm mắt làm ngơ.

Đỉnh điểm là con trai lớn của bà ta qua đời vì tai nạn xe cộ.

Khi đó, lần thứ hai bà ta cảm giác thấy trời sụp.

Cũng từ khi đó, bà ta bắt đầu lộ ra vẻ chán ghét Hoắc Lâm.

Bà ta cảm thấy đứa con trai này mất đi rồi trở lại, hoàn toàn đã biến thành người khác, bà ta thậm chí còn nghi ngờ đây không phải là con trai mình, có lẽ ở bên ngoài đã dính đồ gì đó không sạch sẽ?

Tóm lại bà ta không chịu nổi nữa, bà ta cảm thấy nếu như giữ đứa bé này ở lại nhà họ Hoắc, thì sẽ khiến nhà họ Hoắc cửa nát nhà tan.

Mà sự thật chứng minh, sự lo lắng và chán ghét của bà ta cũng đúng.

Từ sau khi Hoắc Lâm rời khỏi nhà họ Hoắc, thì việc làm ăn của nhà họ Hoắc càng phát triển hơn nữa, thậm chí còn vượt hơn một bậc.

Mặc dù đã mất con trai lớn, nhưng ít ra bà ta vẫn còn con trai nuôi và cháu trai.

Trước đó cháu trai bà ta lúc nào cũng yếu ớt vì có bệnh trong người, thậm chí có mấy lần phải đưa vào phòng ICU, nhưng sau khi Hoắc Lâm đi thì bệnh tình của Hoắc Ngọc Trạch cũng dần ổn định hơn.

Mặc dù cơ thể vẫn yếu, nhưng ít ra không còn nguy hiểm đến tính mạng.

Tất cả những điều này càng khiến nhận định của bà ta thêm chắc chắn.

Đuổi Hoắc Lâm đi chính là lựa chọn chính xác.

Kỳ thật thì Hoắc phu nhân bị tâm ma trong lòng mình vây bủa, bà hoàn toàn không ý thức được bản thân có bao nhiêu quá đáng, cũng không ý thức được bà ta đã làm tổn thương tới Hoắc Lâm, khi đó anh chỉ là một đứa bé mười mấy tuổi.

Cho nên lúc ấy bà ta không ý thức được sự việc, hiện tại càng thêm điên cuồng.

Bà ta thích con cháu nghe lời mình, cứ coi như bà ta không coi Hoắc Lâm là con trai mình, nhưng cũng không muốn anh không nghe lời mình.

Sau khi nghe thấy lời uy hiếp từ anh, Hoắc phu nhân tức giận đến mức tăng huyết áp, nhịp tim bắt đầu đập không bình thường.

Bà ta dùng tay ôm ngực, vừa thở hổn hển vừa trừng mắt nhìn Hoắc Lâm, miệng tiếp tục chửi rủa: “Súc sinh, súc sinh...”

Bỗng nhiên, một giọng nói uy nghiêm truyền đến, mang theo vẻ không vui: “Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Nam Từ quay đầu lại, phát hiện người tiến vào là một người đàn ông đã lớn tuổi, đi bên cạnh ông ta là con nuôi của nhà họ Hoắc, Hoắc Tu Thần.

Nhìn kỹ một chút, ngũ quan và dáng dấp của ông ta đều có chút giống Hoắc Lâm.

Đây là... Đây là ba của Hoắc Lâm?

Nam Từ âm thầm so sánh một chút, còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, thì đã thấy ba Hoắc và Hoắc Tu Thần đi về phía mọi người.

“Lão Hoắc... Con trai ông... Nó... Nó quả thật rất súc sinh, ông không biết nó vừa làm gì tôi đâu!”

Bộ dáng Hoắc phu nhân cực kỳ đau khổ, tay che ngực, không ngừng gào thét, còn thở hổn hển.

Hoắc Lâm chỉ đứng bên cạnh lạnh lùng liếc bà ta, hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào đối với sự chửi rủa của bà ta.

Ba Hoắc vừa vào cửa đã nhìn thấy Hoắc Lâm, đáy lòng xuất hiện một tia vui mừng.

Ông ta biết bọn họ vẫn còn rất xa lạ đối với đứa con trai này.

Ông ta cũng biết là bọn họ có lỗi với Hoắc Lâm.

Thế nhưng có rất nhiều chuyện ông ta không thể thay đổi, hướng nỗ lực của đứa con trai này càng ngày càng mạnh, thậm chí bây giờ đã đứng trên ông ta, càng ngày ông ta càng không có biện pháp thay đổi.

Nhưng ông ta biết bây giờ không phải là giờ để nói chuyện, ông ta cau mày, hỏi: “Có một chiếc xe cảnh sát đi theo sau xe tôi, lúc tôi về đến cổng thì bọn họ cũng ập xuống theo, tôi đã gọi quản gia ra nói chuyện với bọn họ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại có cảnh sát đến đây?”

Nam Châu và mẹ Nam vẫn còn đang luống cuống, lúc nghe thấy điều này thì càng bị hù dọa đến mức tái mặt.

Nam Châu không suy nghĩ được gì, vội vàng chạy lên trước kéo tay ba Hoắc.

“Bác Hoắc à, bác... Bác phải cứu cháu, cháu không thể đi cùng với cảnh sát đâu... Không thể bị bắt được!”

Lúc nói chuyện, Nam Châu nửa đứng nửa quỳ, tay dùng sức lắc mạnh cánh tay ba Hoắc, trong hốc mắt đầy nước mắt, nếu như ba Hoắc nói một chữ “Không”, thì cô lẽ cô ta sẽ quỳ sụp xuống sàn.

Bây giờ Nam Châu không còn đáng vẻ kiêu kỳ thường ngày của đại tiểu thư nhà họ Nam nữa, gương mặt được trang điểm kỹ càng bị nước mắt làm lem luốc trông đến mức dơ dáy, cả người trông cũng chật vật, giống như chỉ cần hất tay một cái thì sẽ sụp đổ.

Mẹ Nam cũng biết về công ty riêng của Nam Châu, nhưng lại không biết con gái mình mua bán cái gì, cuối cùng lại bị Hoắc Lâm bắt được chứng cứ phạm tội.

Nhưng nhìn Nam Châu bây giờ thì mẹ Nam biết những chứng cứ phạm tội kia hoàn toàn không phải giả tạo.

Nếu như... Nếu như Châu Châu của bà ta thật sự bị cảnh sát bắt đi thì sẽ gặp phải chuyện gì đây?

Bà ta không dám nghĩ tới nữa!

Thế là bà ta lao đảo chạy tới trước mặt ba Hoắc, cùng van xin với Nam Châu.

Thế nhưng lúc này cảnh sát đã tiến vào, bọn họ nhìn thoáng qua bốn phía, hỏi: “Ai là Nam Châu?”

Sắc mặt ba Hoắc bình tĩnh, không một gợn sóng.

Ông ta rút cánh tay ra khỏi tay Nam Châu, vỗ vỗ bờ vai cô ta: “Châu Châu, phối hợp điều tra với cảnh sát cho tốt, có lỗi thì phải gánh chịu hậu quả, bác tin pháp luật sẽ trả công bằng cho cháu.”

Nam Châu biết phản ứng này của ông ta chính là không muốn xen vào chuyện bao đồng... Mà Nam lão gia tử thì lúc nào cũng đặt lợi ích của nhà họ Nam lên đầu... Ông... Ông nội sẽ lo chuyện này sao?

Nam Châu cảm thấy trời đất giống như đảo lộn, cô ta chỉ cảm thấy trước mắt là một màu đen bao trùm, ngay cả đứng cũng không còn sức đứng nổi, chỉ ngồi sụp xuống sàn nhà.

Lúc cảnh sát đưa Nam Châu đi, thì mẹ Nam cũng khóc lóc theo sau rồi khỏi nhà họ Hoắc.

Trong đại sảnh ngay lập tức yên tĩnh trở lại, ba Hoắc có chút bất an lại có chút chờ mong đi đến trước mặt Hoắc Lâm.

“Lần sau về nhà thì phải báo cho ba biết sớm, ba gọi người chuẩn bị món con thích nhất nhé.”

Hoắc phu nhân thấy ông ta không nghe lời bà ta, lại còn bày ra bộ dáng hiền lành, thì cực kỳ tức giận.

“Lão Hoắc!”

Ba Hoắc có chút mất kiên nhẫn: “Sao! Hoắc Lâm làm gì? Sao bà lại tức giận như vậy!”

“Nó không quan tâm đến mối quan hệ giữa hai nhà họ Hoắc Nam, cũng không thèm quan tâm đến ân tình của Nam lão gia tử, báo cảnh sát chuyện công ty Nam Châu... Nên cảnh sát mới đến đây bắt người! Con trai ông lập công lớn rồi đó!”

Đáy lòng ba Hoắc hơi kinh ngạc, ông ta còn tưởng mối quan hệ giữa Hoắc Lâm và nhà họ Nam rất tốt, sao bây giờ lại ra thế này?

Nhưng ông không biểu hiện ra ngoài, chỉ nói: “Nam Châu làm ăn phi pháp, chẳng lẽ bà muốn Hoắc Lâm bao che cho nó sao?”

Bây giờ Hoắc phu nhân không nghe lọt được chữ nào nữa, bà ta chỉ cảm thấy Hoắc Lâm là người có lỗi. Nghe thấy ba Hoắc nói lời này, bà ta còn nói: “Vậy coi như không nói đến chuyện đó, nhưng nó... Nó lại cướp người của Ngọc Trạch nhà mình!”

Sắc mặt Hoắc Lâm vốn đang nhàn nhạt, bây giờ có chút chuyển lạnh.

Mà Hoắc Ngọc Trạch ở một bên cũng bắt đầu gấp gáp, muốn lên tiếng ngăn cản Hoắc phu nhân nhưng lại bắt đầu ho khan, thậm chí còn lao đảo về phía sau hai bước, có vẻ như sắp ngã xuống đất.

“Ngọc Trạch!” Hoắc phu nhân thấy cháu trai bị như vậy, vội vàng la lớn.

Hoắc Ngọc Trạch bị lao đảo, khiến nhà họ Hoắc lại rơi vào tình cảnh hỗn loạn một lần nữa, Hoắc Lâm thừa dịp dẫn Nam Từ rồi đi.

Lúc đi về phía cửa, bọn họ đi ngang qua người Hoắc Tu Thần.

Hoắc Tu Thần khẽ cười cười, nhìn Hoắc Lâm một chút.

“Chú ba lúc nào cũng lợi hại nhất, lần nào trở về cũng có thể khiến căn nhà náo nhiệt đến như vậy.”

Hoắc Lâm cười như có như không, ánh mắt sắc bén liếc qua anh ta, vừa đi vừa đáp: “Làm chó thì lo an phận đi, coi chừng ngày nào đó tôi mất hứng, thì đến làm chó cũng không được làm đâu.”

Hoắc Tu Thần nhìn chằm chằm bóng lưng Hoắc Lâm, âm thầm cắn răng.

Trên đường về nhà, Hoắc Lâm hoàn toàn im lặng không nói chuyện.

Nam Từ cho là vì chuyện nhà họ Hoắc khiến anh bức mình, cho nên cũng không tiện làm phiền anh.

Nhưng vết tát trên má anh càng ngày càng đỏ khiến Nam Từ đau lòng không thôi.

Cho nên vừa về tới chung cư, Nam Từ lập tức lấy đá gói kỹ vào khăn mặt.

Cô quay lại bên người Hoắc Lâm, cẩn thận cầm bọc đá thoa lên vết đỏ trên gương mặt anh.

Trong lúc đó, Hoắc Lâm chỉ lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt sâu không đáy, không biết đang suy nghĩ gì.

Nam Từ cũng không để ý, hiện tại trong lòng cô chỉ một mực đau lòng vì anh, trước kia cô chưa từng thấy cho nên chỉ cảm thấy anh đáng thương, nhưng lần này tận mắt thấy qua, cô cũng hiểu rõ trước kia anh đã phải đối mặt với những chuyện gì.

“Đau không?” Cô hỏi anh.

Hoắc Lâm vẫn lẳng lặng nhìn cô, một lúc sau, anh tóm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, chậm rãi ép cô nằm dưới thân mình.

Anh nhẹ cọ lấy gương mặt cô, động tác cực kỳ thân mật, lúc mở miệng thì giọng điệu có chút lạnh.

“Tại sao lại đi cùng với bọn họ hả?”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Editor: Trà Đá.

Cơ thể Hoắc Lâm bao quanh lấy Nam Từ, đè cô nằm xuống ghế sa lon, ánh mắt thâm thúy mang theo một chút lạnh lùng, nhìn qua hoàn toàn không bình thường.

“Hả? Vì sao không từ chối? Tại sao lại đi cùng với bọn họ?”

Nam Từ cảm giác thấy anh không thích hợp, nhưng lại không để ý lắm, chỉ nói: “Em có từ chối mà, còn bày ra bộ dáng không thích nữa, nhưng vì có mẹ anh ở đó...”

Nam Từ còn chưa nói xong, thì đã bị Hoắc Lâm cắt đứt:

“Em không có làm vậy, người của anh báo cáo là em rất bình tĩnh lên xe, cũng không có biểu hiện kháng cự hay chống đối.”

Đáy lòng Nam Từ kinh ngạc: “Anh thật sự cho người dám sát em sao? Hoắc Lâm?”

Hoắc Lâm bình tĩnh nhìn cô, một lúc lâu sau cũng không trả lời câu hỏi của cô, chỉ chậm rãi cúi đầu hôn lên cổ cô.

Anh không trả lời cô, hô hấp càng ngày càng nặng nề, từng nụ hôn nóng hổi rơi lên da thịt Nam Từ.

Hiện tại trong lòng Nam Từ vừa tức vừa sợ, hoàn toàn không có ý muốn bỏ qua cho anh.

Cô đẩy anh ra, la lớn: “Hoắc Lâm!”

Cô tức giận trừng anh: “Anh phải giải thích rõ ràng cho em biết ngay! Lần trước em đã giải thích rõ với anh, vậy tại sao anh lại còn sai người giám sát em nữa? Anh muốn làm gì? Anh sợ em ở trường học làm chuyện gì có lỗi với anh sao?”

“Không.” Hoắc Lâm dừng lại, thâm trầm nhìn cô, “Anh chỉ sợ em không thật sự yêu anh.”

Nam Từ ngăn người, tay nhỏ chống trước ngực anh: “Anh nói vậy là sao? Nếu em không yêu anh thì em đã không đồng ý anh rồi...”

Nói xong, Nam Từ giống như đọc hiểu được trong ánh mắt Hoắc Lâm, không thể tin nổi, hỏi: “Chẳng lẽ anh nghĩ em đồng ý anh chỉ là lừa gạt, là kế hoãn binh, sau đó sẽ tìm biện pháp và cơ hội tránh xa khỏi anh sao?”

Hoắc Lâm vẫn lẳng lặng nhìn cô, trầm mặc không nói.

Phản ứng này của anh khiến Nam Từ nghĩ là anh ngầm thừa nhận điều đó.

Cô không biết bây giờ mình có tâm tình gì, cảm thấy vừa tức vừa khó chịu, cô không hiểu biểu hiện của mình còn chưa rõ ràng hay sao? Tại sao anh lại có suy nghĩ như vậy?

Hai người cứ mặt đối mặt với nhau không nói gì, sau đó, Hoắc Lâm lại chậm rãi cúi đầu xuống, môi mím khẽ hôn lên khoe môi Nam Từ.

“Nếu muốn chứng minh em yêu anh, vậy thì ‘Cho’ anh nhé.”

Nói xong, bàn tay của Hoắc Lâm chậm rãi ôm eo cô, vén áo cô lên, đầu ngón tay mang theo dòng điện hướng lên trên.

Nam Từ đẩy anh, mơ hồ hiểu anh muốn làm gì.

Cô thật sự không bài xích chuyện thân mật với Hoắc Lâm, nhưng tuyệt đối không phải dưới tình huống này! Hơn nữa anh còn đang ở trong trạng thái không ổn!

“Hoắc Lâm, anh không được làm thế, em hoàn toàn không giống như anh nghĩ!”

Ngón tay thon dài của anh lưu luyến trên da thịt trắng nõn của cô, mang theo một dòng điện mập mờ.

“Bảo bối, ngày mai chúng ta đi đăng ký kết hôn luôn được không? Kết hôn rồi thì không ai có thể cướp em khỏi tay anh được.”

Anh vừa nói chuyện, vừa di chuyển ngón tay, cuối cùng đụng phải phần mềm mại của cô, lòng bàn tay nhanh chóng bao trùm lên.

Nam Từ biết Hoắc Lâm không nói đùa, ngày hôm nay anh thật sự muốn tiến gần Nam Từ thêm một bước nữa...

Cô gấp đến độ không biết làm sao, trong lòng vừa tức vừa đau, sau đó không thể chịu nổi sự khiêu khích của anh, nhẹ giọng khóc lên.

“Hoắc Lâm, anh là đồ khốn kiếp!”

Cô khóc đến mức đau thương, Hoắc Lâm vốn đã hạ quyết tâm, thì bây giờ lại bắt đầu do dự.

Anh cảm thấy mình điên thật rồi.

Ngay từ đầu, anh đã có suy nghĩ kéo cô vào hố sâu cùng anh, anh không muốn trải qua quá trình yêu đương, chỉ muốn đốt cháy giai đoạn.

Anh đã từng bị vứt bỏ, nên anh cho là sau này sẽ không có chuyện gì có thể làm khó anh, nhưng trên thực tế thì anh vẫn không chịu nổi.

Khi anh biết Nam Từ học đại học, thì sẽ tiếp xúc rất nhiều với nam sinh trẻ tuổi, anh lập tức không thể kiềm chế nổi lòng ham muốn chiếm hữu cô.

Anh muốn giam cô lại, giam cầm cô ở bên cạnh anh.

Anh không muốn cô tiếp xúc với bất kỳ người đàn ông nào khác.

Anh chỉ muốn nụ cười và nước mắt của cô chỉ thuộc về một mình anh, tâm tình cũng chỉ thuộc về mỗi anh.

Nhưng Hoắc Lâm... Anh không làm được.

Nam Từ không đồng ý, cô không muốn đánh mất sự tự do.

Cho nên anh chịu đựng, chỉ lặng lẽ sai người giám sát cử động hàng ngày của Nam Từ trong trường học.

Chuyện hôm nay anh hoàn toàn tin tưởng Nam Từ không có ý.

Nhưng anh vẫn không thể khống chế nổi suy nghĩ của bản thân, anh cảm thấy nếu như anh không chiếm được thể xác và tâm hồn của Nam Từ càng sớm càng tốt, thì anh sẽ không bao giờ có cảm giác an toàn.

Cho nên anh muốn lôi kéo cô vào hố sâu, anh không muốn khổ sở nữa, cô là thuốc giải bệnh của anh.

Mà bây giờ anh muốn uống thuốc.

Nhưng mà...

Nam Từ khóc đến mức không kiềm chế nổi, nước mắt không ngừng chảy ra, mặc dù không lên tiếng nhưng đáng vẻ cực kỳ đáng thương.

Hoắc Lâm đã hạ quyết tâm ra tay, không muốn để ý đến nước mắt của cô, nhưng đến cuối cùng anh vẫn ngừng tay.

Anh đứng dậy, không nhìn Nam Từ, anh chỉ sợ nhìn cô thì anh lại không kiềm chế nổi dục vọng, anh cầm lấy áo vest rồi đi ra khỏi nhà.

Nam Từ nghe thấy tiếng đóng cửa, thì tiếng khóc cũng dần dần dừng lại,

Cô vẫn còn đang sứt sịt, cơ bản vẫn chưa hết khóc hoàn toàn, cô đi lòng vòng, nhìn xuống lầu thì trong phòng khách đã không còn thấy bóng dáng của Hoắc Lâm nữa.

Nam Từ không biết bây giờ mình đang có tâm tình gì, cô ngồi ngẩn ngơ trên ghế salon rồi lại khóc, cuối cùng cô đứng dậy lấy balo, thu dọn hai ba bộ quần áo, quyết định ra ngoài một chuyến.

Đúng lúc hôm nay là thứ sáu, hai ngày cuối tuần không có lớp, cô muốn yên tĩnh một chút, nếu không thì cô không biết phải đối mặt với Hoắc Lâm như thế nào.

Nam Từ xuống lầu bắt taxi, sau khi lên xe, tài xế lái được một đoạn thì bắt đầu nhìn kính chiếu hậu, sau đó nói với Nam Từ: “Cô gái, hình như có một chiếc xe đi theo chúng ta, có phải là đi theo cô không?”

Nam Từ quay đầu nhìn thoáng qua, quả nhiên nhìn thấy có một chiếc xe màu đen đi theo phía sau bọn họ.

Không cần suy nghĩ nhiều cũng biết đó là người của Hoắc Lâm.

Nam Từ cắn cắn môi, suy nghĩ một chút, sau đó nói với tài xế: “Không sao đâu, chú tài xế, chú cứ đi tốc độ bình thường là được.”

Dù sao cô cũng không phải đi trốn, cô chỉ muốn rời khỏi đây hai ngày, dành chút yên tĩnh cho bản thân, mà Hoắc Lâm cũng cần thời gian để tỉnh táo lại.

Có người đi theo cũng tốt, cô cũng không cần nói lại với Hoắc Lâm mình đi đâu.

~

Hoắc Lâm về đến công ty, trợ lý nhìn thấy anh còn có chút kinh ngạc.

Nhưng Hoắc Lâm cũng không để ý đến anh ta, trực tiếp đi vào phòng làm việc, ngồi trên ghế rồi bắt đầu hút thuốc.

Anh nhìn nắng chiều nặng nề chiếu ngoài cửa sổ, ánh mắt âm trầm dưới tấm kính không biết đang nghĩ gì.

Từ sau khi Hoắc Lâm vào phòng, thì khói thuốc không ngừng bay lên, hết điều này đến điều khác, khói bay mù mịt khắp căn phòng, vừa vào cửa đã có thể ngửi thấy mùi khói gay mũi.

Đại khái qua hơn hai tiếng, anh mới dần dần dừng động tác, vừa muốn đứng dậy đi rửa mặt thì điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Lúc bắt đầu nghe thì sắc mặt của anh vẫn rất bình tĩnh.

Nhưng mới nghe người bên kia nói vài câu, thì đáy mắt bắt đầu lạnh dần.

“Ý của mấy người là mấy người là đàn ông, mà lại để mất dấu của một cô gái?”

Bên kia có vẻ như nói gì đó, Hoắc Lâm không nhin nổi nữa, trầm giọng mắng: “Vô dụng!”

Sau đó anh cúp điện thoại, cầm áo vest trực tiếp ra khỏi phòng làm việc.

Lúc đi ngang qua bàn trợ lý, cũng không quay đầu nhìn, chỉ trực tiếp ra lệnh: “Điều tra cho tôi biết Nam Từ định đi đâu, bây giờ ra sân bay, tra được rồi mua vé máy bay cho tôi ngay lập tức.”

Trợ lý nhận ra sắc mặt của Hoắc Lâm, lập tức gật đầu: “Vâng.”

~

Nam Từ mua vé xe về quê, cô nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy thành thị không có nơi nào cô có thể đi được, chỉ bằng về thăm nhà một chút.

Cũng lâu rồi cô không về thăm bà ngoại, hơn nửa năm nay xảy ra biết bao nhiêu chuyện, cô thật sự muốn tới trước bia mộ của bà ngoại trò chuyện một chút.

Quê của Nam Từ cách thành phố Bắc nửa ngày đi xe đến huyện Hoàn, tới được huyện Hoàn rồi phải đi bộ mất hai tiếng đường núi mới có thể đến được nhà bà ngoại và cô ở trước kia.

Nam Từ chỉ muốn ra ngoài yên tĩnh một chút, nhưng cô không biết lúc lên xe thì người của Hoắc Lâm đã mất dấu cô.

Cho nên lúc cô lên xe ngồi thì còn tưởng rằng trong xe có người của Hoắc Lâm đi theo cùng.

Đang lúc mò mẫm, thì vị trí đối diện bỗng nhiên truyền đến tiếng khóc của một em bé.

Người ôm em bé nhìn qua không giống mẹ của đứa bé đó, trông có chút lớn tuổi, lúc này không kiên nhẫn dỗ dành nữa, cho nên liếc mắt ra hiệu với người đàn ông lớn tuổi đi cùng.

Người đàn ông hiểu ý, lấy một bình sữa và túi sữa bột ra, sau đó đứng dậy có vẻ đi pha sữa.

Nam Từ luôn cảm thấy có chút không đúng, không biết ma xui quỷ khiến như thế nào, cô giả vờ như đi vệ sinh.

Không ngờ lại phát hiện ra điều khác thường!

Lúc người đàn ông pha sữa, thì nhanh tay ném một viên thuốc màu trắng vào trong bình sữa.

Làm xong rồi còn nhìn quanh bốn phía, Nam Từ lập tức quay người lại, giả vờ như còn đang chờ đi vệ sinh.

Sau khi quay về chỗ ngồi, ánh mắt của cô vẫn một mực nhìn chăm chăm vào cặp đôi kia để đánh giá tình hình.

Quả nhiên, đứa bé kia uống sữa chưa được bao lâu thì lập tức chìm vào giấc ngủ, không còn khóc nữa.

Nam Từ cực kỳ kinh hãi, cô quyết định không thể đợi thêm nữa, đứng dậy đi tới chỗ trưởng xe để báo cáo.

Lúc bị áp chế, hai người trung niên kia còn liều chết không thừa nhận, còn nói là về già mới có con trai. Nhưng sau khi xuống xe, Nam Từ đi cùng với bọn họ đến đồn cảnh sát để làm bản tường trình, trong quá trình điều tra, hai người trung niên cuối cùng chịu không nổi, thừa nhận tội lỗi của mình.

Nam Từ nhìn đứa bé kia, trong đầu chỉ toàn nghĩ đến Hoắc Lâm.

Nếu như ngày hôm nay cô không vô tình ngồi cùng một chuyến xe, thì vận mệnh của đứa bé kia có thể sẽ giống như Hoắc Lâm?

Lúc cô đi ra khỏi sở cảnh sát thì đã là rạng sáng ngày hôm sau.

Sắc trời bên ngoài chỉ mới tảng sáng, màu trời còn hơi xám, còn thấy cả các ngôi sao.

Tâm tình Nam Từ cực kỳ nặng nề, cô bước từng bước xuống cầu thang, Nam Từ theo bản năng nhìn trước nhìn sau, bước chân của cô lập tức dừng lại.

Hoắc Lâm đứng ở đằng kia không nhúc nhích, không biết đã chờ bao lâu rồi.

Dưới chân anh toàn là tàn thuốc, có lẽ là chạy suốt đêm tới đây, quần áo trên người cũng không phẳng phiu như ngày thường, mà có chút lộn xộn.

Anh nhìn chăm chăm Nam Từ, không nhúc nhích, cũng không nói chuyện.

Nam Từ nhịn không được, chậm rãi từng bước một tiến về phía anh.

Lúc đứng trước mặt anh, cô ngửa cái đầu nhỏ lên nhìn anh, hốc mắt bắt đầu ửng đỏ.

“Anh biết không, em vừa cứu được một đứa bé bị bọn buôn người bắt cóc.”

Hoắc Lâm mở miệng, giọng nói cực kỳ trầm thấp, giống như là đã sớm biết cô làm gì, khen ngợi: “Ừ, bảo bối của anh giỏi lắm.”

“Đứa bé đó đúng là rất may mắn anh nhỉ? Được em cứu.” Cô nói tiếp, không biết rốt cuộc định biểu lộ điều gì, hốc mắt cũng càng ngày càng đỏ hơn.

Hoắc Lâm thân nhiên đáp lại cô: “Ừ, đứa bé đó rất may mắn.”

Anh vừa nói xong, thì Nam Từ cũng không chịu nổi nữa.

Cô bỗng nhiên lao vào lòng ngực Hoắc Lâm, ôm anh, rồi khóc thành tiếng.

“Vậy tại sao năm đó không ai cứu anh?”

Hoắc Lâm khẽ giật mình, hai tay nhanh chóng ôm chặt lấy cô.

Anh không tin vào số mệnh, nhưng giờ phút này cũng khó tránh khỏi việc nghĩ đến.

Có lẽ trên đời này có Thượng Đế.

Ông trời bắt anh phải cực khổ từ nhỏ, sau đó biến anh thành một con quái vật, mục đích của những việc đó...

Đề đòi lấy Nam Từ.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 62

Editor: Trà Đá.

Nam Từ nhất quyết về quê, cô cảm thấy chỉ còn mấy tiếng đường xe nữa thôi, quay về thì đáng tiếc quá.

Huống chi đã rất lâu rồi Nam Từ không đến thăm mộ bà ngoại, cô rất nhớ bà.

Hoắc Lâm cũng không nói gì thêm, chỉ bố trí xe, rồi đi cùng với cô đến huyện Hoàn.

Từ sở cảnh sát đến huyện Hoàn khoảng ba tiếng lái xe, dọc đường Hoắc Lâm để cô ngồi lên đùi mình, hai tay một mực ôm chặt lấy Nam Từ.

Mới đầu Nam Từ còn ngoan ngoãn nghe theo anh, nhưng một lúc sau, cũng không biết cô nghĩ tới điều gì, bắt đầu giãy dụa, muốn thoát ra khỏi vòng tay anh.

Anh bị cô cọ xát đến chỗ không nên, trong cơ thể anh bắt đầu xuất hiện một cảm xúc không bình thường, anh đưa tay đánh nhẹ lên cái mông không an phận kia của cô.

“Quậy cái gì đó?”

“Không có quậy, chỉ là em không muốn anh ôm nữa.”

Hoắc Lâm hoàn toàn mặc kệ cô có muốn hay không, hai tay anh ôm cô chặt hơn trước.

Sau khi xác định cô không thể thoát ra được, anh ngồi dựa ra ghế, lười biếng nhìn cô, hỏi: “Tại sao không muốn anh ôm?”

Nam Từ ngẩng mặt liếc anh, mang theo chút khí thế: “Vị Hoắc tiên sinh này bị mất trí nhớ rồi sao? Em còn đang giận anh, cho nên chúng ta đang chiến tranh lạnh.”

Hoắc Lâm nhướn mày, cười như có như không: “Chiến tranh lạnh? Vậy lúc này ai là người nhào vào lòng anh, còn ra sức đánh anh nữa?”

Mặt Nam Từ nóng lên, cô nhớ lại hình dạng ban nãy của mình, cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Nhưng cũng không thể trách cô được, lúc đó trong đầu cô đều xoay quanh chuyện lúc bé của Hoắc Lâm, nhớ đến những ngày khổ cực của anh, nhớ đến mối quan hệ giữa anh và nhà họ Hoắc.

Lúc đó trong lòng cô chỉ toàn là sự đau lòng, cho nên những chuyện giận dỗi trước đó cô đều ném ra sau đầu.

Nhưng bây giờ không giống vậy, giờ phút này cô tỉnh táo trở lại, đương nhiên là sẽ nhớ lại những chuyện bực tức trước đó.

“Không giống nhau, trước đó là do em đau lòng vì anh, nhưng điều đó không có nghĩa là em hết giận anh.” Nam Từ nghênh cái đầu nhỏ, mạnh miệng: “Đau lòng và bực bội là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.”

Hoắc Lâm vẫn bất động, hai tay vẫn ôm chặt eo cô, lúc này di chuyển một bàn tay giữ lấy gáy cô, kéo cả người cô dính sát vào lồng ngực anh.

Sau đó, anh nhắm mắt lại, giống như là muốn nghỉ ngơi, lười biếng lên tiếng: “Vậy em cứ giận anh, còn anh cứ ôm em.”

Nam Từ: “...”

Lúc xe đến huyện Hoàn thì trời đã sáng. Trong huyện nhỏ tụ tập không ít người đi chợ, cả hai bên con đường bày biện rất nhiều quầy hàng, có cả hàng bách hóa, còn có cả bán thịt và rau củ quả.

Nam Từ suy nghĩ một chút, trong nhà chắc vẫn còn chặn nệm, nhưng đã lâu như vậy... Chắc chắn đã phủ đầy tro bụi.

Thế là cô lôi kéo Hoắc Lâm đi dạo một vòng, sau đó mua một cái tấm trải giường và một cái chăn.

Hoắc Lâm nhìn thấy cô đang xoắn xuýt không biết nên chọn tấm trải giường “nền đỏ hoa xanh” hay là “nền xanh hoa hồng đỏ”, anh khẽ nháu mày.

Nhưng cuối cùng cũng không nói gì, chỉ mặc kệ cô.

Bọn họ chỉ ở lại có hai ngày, chắc cũng không cần chuẩn bị gì nhiều, cho nên Nam Từ chỉ mua mấy củ khoai tây, trứng gà, ít rau quả, và một ít mì.

Ra khỏi huyện Hoành, còn phải đi hai tiếng đường núi, lúc này ánh nắng càng ngày càng gắt, nhiệt độ cũng bắt đầu lên cao.

Hoắc Lâm giao những thứ Nam Từ mua cho cấp dưới mang, sau đó dắt Nam Từ đi phía trước.

Trước kia Nam Từ rất quen thuộc với con đường núi này, dù sao cô sinh sống ở khu núi này gần hai mươi năm, nhưng sau khi đến thành phố sinh sống, cô cũng không vận động nhiều, cho nên sức lực hoàn toàn sụt giảm.

Lúc này mới đi được nửa tiếng mà cô đã thở hồng hộc.

Hoắc Lâm liếc cô, đầu tiên là nhíu mày, sau đó nói: “Sau khi quay về phải theo anh đi tập thể dục.”

Tiếp đó, anh nửa quỳ nửa ngồi xổm trước mặt Nam Từ, đưa lưng về phía cô.

“Leo lên.”

Nam Từ do dự một chút, cuối cùng vẫn leo lên.

Hoắc Lâm ôm hai bắp đùi cô, sau đó đứng lên, vừa đi vừa nói: “Sao bây giờ không giận nữa?”

Nam Từ biết là anh đang nhạo báng cô, kỳ thật cô cũng vừa nghĩ tới chuyện này, nhưng lúc này lại bị anh vạch mặt như vậy thì lại có chút bực bội.

Cô bắt đầu giả vờ, mặt mày cũng không chịu phục, nhưng Hoắc Lâm không cho cô làm vậy.

Anh biết cô cáu kỉnh, nhưng những hành động này lại khiến anh nghĩ là cô đang nhõng nhẽo.

Thế là anh giữ chặt hai bắp đùi cô, hững hờ đáp: “Em còn đang giận là tốt rồi, cứ coi như anh đang bị phạt đi.”

Nam Từ: “...”

Hoắc Lâm công Nam Từ một đường đến thôn nhỏ.

Nơi này thật sự là trong hốc núi, Hoắc Lâm có chút giật mình, dù sao anh đã từng ở nơi thôn nhỏ như vậy gần mười năm.

Lúc nhà họ Nam đến đón Nam Từ cũng kinh động đến rất nhiều người trong thôn, lúc này có người đang làm việc ngoài đồng, thấy cô trở về còn tưởng mình hoa mắt.

“Búp bê sứ?” Người dân kia dò hỏi.

Hoắc Lâm lần đầu tiên nghe thấy có người gọi Nam Từ như vậy, trong lòng cực kỳ kinh ngạc, anh quay đầu nhìn cô, lúc này cô đang đứng dưới ánh mặt trời, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tinh tế, một đôi mắt lạnh lẽo đen nhánh xinh đẹp, trông cực kỳ giống búp bê sứ.

Khóe miệng anh khẽ nhếch, ôm eo cô, hỏi: “Bảo bối của anh còn có tên gọi đáng yêu như vậy à?”

Nam Từ đỏ mặt, mọi người trong thôn có cái phong tục, con nít lúc nhỏ nếu là con trai sẽ gọi là oa tử, con gái gọi là oa oa (búp bê), sau đó gộp với tên gọi của mình thành một tên gọi độc nhất.

Trùng hợp là tên của Nam Từ có âm “Cĩ”, gọi tới gọi lui, cuối cùng gọi cô thành “Búp bê sứ”.

Nhưng bây giờ cô đã lớn rồi, gọi biệt danh này cũng có chút ngượng ngùng, nhưng cô lại không tiện nói với người thôn dân kia, cho nên chỉ có thể gật đầu cười cười.

“Dạ, cháu về thăm bà ngoại ạ.”

Người dân trong thôn kéo nhau ra ngoài càng lúc càng nhiều, tại vì lúc Nam Từ rời khỏi thôn cực kỳ rầm rộ, Nam lão gia tử còn ủng hộ tiền sửa đường, cho nên mọi người có ấn tượng tốt với Nam Từ, đồng thời cũng rất hiếu kỳ.

Lúc này thấy cô không những trở về, mà còn có một nam thanh niên đẹp trai lại trầm ổn đi cùng, trong lúc nhất thời cũng có nhiều suy đoán về thân phận người thanh niên này.

Một vị lớn tuổi trong thôn lên tiếng, lỗ tai ông có chút điếc, cho nên lúc nói chuyện giọng nói rất lớn, la lớn hỏi Nam Từ: “Búp bê sứ, người này là ai đây?”

Nam Từ còn chưa kịp lên tiếng, thì Hoắc Lâm đã lên tiếng trước: “Cháu là chồng sắp cưới của cô ấy ạ.”

Nam Từ nóng mặt, cô đánh lưng anh một cái, nhìn anh chăm chăm, giống như đang hỏi anh đang nói bậy gì vậy.

Hoắc Lâm không quan tâm, anh thấy cô ngẩng gương mặt nhỏ lên nhìn anh, anh nhân cơ hội cúi xuống hôn lên trán cô một cái trước mặt mọi người.

“Ngoan, đừng có quậy nữa.”

Nam Từ: “...”

Mọi người nhìn thấy cũng đại khái hiểu chuyện gì, nhưng ông cụ điếc tai vẫn tiếp tục hỏi: “Cái gì? Nó nói cái gì?”

Người đứng cạnh ông cụ thấy ông còn đang hỏi, cũng bắt đầu la lớn ở bên tai ông cụ: “Chồng sắp cưới!!”

Nhưng lại sợ ông cụ không nghe rõ, thế là bổ sung thêm “Là người đàn ông của con bé!”

Cái câu “Người đàn ông của cô” có vẻ vang vọng lại từ bốn phía, Nam Từ cảm thấy mình như đang bị hòa tan dưới con mắt của người dân trong thôn, thật sự không chịu nổi, cuối cùng cô xấu hổ cười cười chào tạm biệt bà con trong thôn, tiếp đó lôi kéo Hoắc Lâm đi về nhà mình.

Hoắc Lâm bị cô lôi kéo, lười biếng đi theo, về mặt cười cười nhìn Nam Từ đang tức giận.

Trong nhà nửa năm không có người ở, nên vừa đẩy cửa ra thì mùi mốc meo tro bụi xộc lên mũi.

Nam Từ hầu như là nín thở đi vào nhà, đầu tiên là cô mở tung hết cửa sổ, tiếp đó lấy cây chổi và đồ lau nhà ở góc tường bắt đầu dọn dẹp nhà cửa.

Hoắc Lâm chỉ mới nhìn thấy dáng vẻ nấu cơm của cô, chưa bao giờ thấy qua dáng vẻ nhanh nhẹn khi làm những việc này, trong nháy mắt anh nhớ tới việc sau khi bà ngoại cô qua đời, thì cô cũng từng sinh sống như vậy.

Anh đứng ở góc tường, không nhúc nhích nhìn cô đi tới đi lui dọn dẹp.

Sau một lúc khá lâu, anh lẳng lặng đi tới gót chân cô, tiếp đó vòng tay ôm cô từ đằng sau.

“Làm gì đó?” Nam Từ đang cảm tấm trải giường mua lúc nãy ở chợ, chuẩn bị sửa sang giường chiếu, “Ài da, anh tránh ra, bây giờ em còn đang giận anh đó, yêu cầu anh nhớ kỹ!”

“Ừ, em giận kệ em, anh ôm kệ anh.”

Hoắc Lâm vừa nói, vừa nhẹ nhàng hôn lên vành tai cô.

Tiếp đó, ngón tay thon dài của anh giữa cầm cô ra, cưỡng chế xoay gương mặt nhỏ nhắn của cô lại.

“Em...”

Nam Từ còn chưa nói hết, thì cánh môi đã bị Hoắc Lâm ngậm lấy, anh bá đạo ở phía trên thiên nhiên, mút lấy cánh môi ngọt ngào của cô.

“Anh biết em còn giận,” Lúc Hoắc Lâm tách ra, hô hấp nặng nề, nói, “Nhưng em giận kệ em, anh hôn kệ anh.”

“...”

Nam Từ quả thật bị chọc tức sắp nổ não rồi!

~

Sau khi bị Hoắc Lâm giày vò một trận, Nam Từ lại bắt đầu chăm chú dọn dẹp nhà cửa.

Sau khi dọn dẹp xong, cô mệt mỏi ngã ra giường, nằm bất động không nhúc nhích.

Lúc này Hoắc Lâm ở bên ngoài trở về, trong tay mang theo một cái rổ, bên trong có một ít đồ ăn, hồng hồng xanh xanh, nhìn qua cũng thấy mọi thứ đều rất tươi mới.

Nam Từ hỏi anh: “Người trong thôn cho anh hả?”

“Ừ.” Hoắc Lâm trả lời, sau đó đặt cái rổ tùy ý vào một góc.

Nam Từ liếc mắt nhìn lướt qua, có vẻ như phát hiện ra gì đó, bỗng nhiên đứng dậy, chạy đến chỗ cái rổ.

“A... Có khoai lang!”

Hành động của Nam Từ rất phấn khích, mặc dù một giây trước còn đang nằm vật ra giường vì mệt, nhưng một giây sau nhìn thấy món ăn vật yêu thích thì lập tức như sống lại.

Cô vội vàng lấy củi, sau đó nhóm lò lửa, lúc này là giữa trưa hè, trong phòng vốn đang rất nóng, cô còn nhóm lò lửa nên nguồn nhiệt càng lên cao hơn.

Nhưng Nam Từ nhìn có vẻ như không thấy nóng, tập trung nhóm lửa, sau khi cảm thấy đã ổn, thì cô vùi mấy quả khoai lang vào trong lò lửa.

Lúc kéo mấy củ khoai lang ra lò, thì vỏ ngoài củ khoai đã bị thiêu nhăm nhúm, nhưng lại cực kỳ thơm ngọt, trong nhà tràn ngập mùi khoai lang nướng cực kỳ khiến người ta đói bụng.

Nam Từ vừa thổi vừa lột vỏ khoai.

Sau khi đã lột đi lớp vỏ nhăm nhúm bên ngoài, thì màu vàng rực rỡ của khoai nướng lộ ra, mùi thơm càng ngào ngạt, Nam Từ lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt.

Cô dừng một chút, ngẩng cái đầu nhỏ lên, gơ tay về phía Hoắc Lâm: “Cái đầu tiên cho anh ăn.”

Hoắc Lâm không chút do dự, nghiêng người, gương mặt tuấn tú tiến đến tay cô.

Nhưng lúc anh vừa há miệng chuẩn bị ăn, thì cô rút tay lại, đưa củ khoai vào miệng cắn một miếng.

Sau đó nhìn anh cười tủm tỉm, đáng vẻ tự hào.

“Vừa ngon vừa ngọt, tiếc là anh không được ăn.”

Lúc này cô trông cực kỳ đáng yêu, đôi mắt đen nhánh tràn đầy vẻ tinh nghịch, yết hầu Hoắc Lâm khẽ nhúc nhích, sau đó anh khẽ cúi đầu, ngậm lấy môi cô.

Sau một lúc khá lâu, Nam Từ bị anh chơi đùa đến nổi thờ hồng hộc, cả một câu mắng cũng không nói ra được.

Đầu ngón tay anh nhẹ nhéo cằm cô, khẽ in một nụ hôn lên khóe môi cô.

“Ừ, đúng là rất ngọt rất ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Chắp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Editor: Trà Đá.

Nam Từ lập tức hiểu rõ ở trước mặt người đàn ông này thì không nên làm những động tác tinh nghịch hay khác thường, như vậy là tìm đường chết.

Cô sờ đôi môi có chút sưng đỏ của mình, ngẩng đầu, nhỏ giọng trách mắng: “Anh dùng sức quá đó.”

Đầu ngón tay của anh vẫn còn đang nhéo cằm cô, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô.

“Không được ăn khoai lang, thì chỉ có thể ăn em thôi.”

Anh nói cực kỳ bình tĩnh, giống như là chuyện này rất đương nhiên, cho dù lúc anh nói chuyện thì hô hấp vẫn còn hơi nặng, nhưng không hề có chút bối rối ngượng ngùng nào.

Nam Từ liếc anh một cái, sau đó đưa củ khoai lang trong tay cho anh.

“Cho anh ăn hết luôn nè.”

Lúc cô hồn dỗi hay những nhẽo, Hoắc Lâm chỉ cảm thấy trong lòng trở nên mềm nhũn, gương mặt tuấn tú lại tiến sát gần cô một lần nữa.

Anh khẽ cọ cọ chóp mũi cô, môi mỏng thấp thoáng nằm trên khóe môi cô, thân nhiên nói: “Thôi, anh không muốn ăn khoai nữa, bây giờ chỉ muốn ăn em”

Nam Từ bị anh trêu chọc đến mức trái tim loạn nhịp, bộ dáng hiện tại của anh còn mê người hơn cả lúc hôn, ngẩn ngơ một lúc thì cô sực nhớ ra chuyện quan trọng cần làm, thế là cô đẩy anh ra.

“Đừng quậy nữa, tranh thủ thời gian ăn chút gì đi, em muốn đi thăm bà ngoại.”

Vừa nhắc tới chuyện này, Hoắc Lâm cũng không làm khó cô nữa, đợi sau khi cô chuẩn bị xong thì lập tức kéo tay cô ra ngoài.

“Anh không ăn gì sao?” Nam Từ hỏi.

Thật ra cô có chút lúng túng, vốn định nấu chút mì để hai người lót dạ, nhưng lúc này cô lại bị Hoắc Lâm trêu chọc cả một lúc lâu, cho nên cô cũng không biết lấy lý do gì.

Hiện tại xem ra Hoắc Lâm thật sự cho là cô sốt ruột muốn đi thăm bà ngoại, ngay cả khoai lang nướng cũng không thèm ăn, nên trong lòng anh có chút áy náy.

Hoắc Lâm nắm tay cô, cũng không quay đầu lại, nói: “Anh không đói, chuyện của em quan trọng hơn.”

Nam Từ thật ra chỉ muốn tới trò chuyện với bà ngoại, sau đó sẽ nhờ cô dọn dẹp quanh mộ bà. Cho nên cô cũng không chuẩn bị gì nhiều, người thành phố thích mang hoa khi đi tảo mộ, còn ở đây người ta lại thích mang cơm canh và rượu.

Khi còn sống, bà ngoại cô không thích uống rượu, nhưng lại cực kỳ thích ăn hoa quả, nhưng chỉ vì nuôi cô, lại nghèo đói, cho nên nếu mua được hay được người ta cho, thì bà ngoại đều mang về cho Nam Từ ăn.

Nghĩ tới đây, Nam Từ trở nên đau lòng.

Bởi vì nuôi cô, nên khi bà ngoại còn sống cũng chưa từng có một ngày tốt đẹp, trong nhà vốn rất nghèo, vậy mà bà ngoại vẫn ráng cố gắng dành cho cô những thứ tốt nhất.

Cho đến khi qua đời, thì bà ngoại chỉ mặc quần áo đã cũ kỹ gồm nhiều lớp vá.

Nam Từ thỉnh thoảng cũng có suy nghĩ nếu như mẹ cô còn sống, thì có phải cuộc sống của bọn họ sẽ đỡ khổ hơn không?

Cô từng nghe bà ngoại nói mẹ cô đã từng đi học đại học, sau này bởi vì có thai nên phải nghỉ học.

Cô không rõ mẹ cô yêu ba Nam nhiều bao nhiêu, mà đến mức không màng danh phận rồi có thai, lại có thể vì ông ta mà cam tâm tình nguyện từ bỏ tương lai, từ bỏ việc học.

Đương nhiên, nhà họ Nam nói mẹ cô vì tiền mà mặt dày đeo bám ba Nam, nhưng Nam Từ hoàn toàn không tin những lời này.

Bà ngoại cô là người hiền lành và chính trực nhất, từ nhỏ cô đã được bà ngoại dạy cả đời phải sống trung thực.

Phải trung thực, phải tự trọng, phải cứng cỏi và phải dũng cảm.

Cô tin chắc những gì bà ngoại dạy cô, thì sẽ dạy mẹ cô y chang như vậy.

Cô không tin với sự dạy dỗ của bà ngoại, mà mẹ cô lại trở thành người như vậy.

Mà nghĩ lại, khi nhà họ Nam nhắc đến tên mẹ cô, thì biểu hiện của ba Nam cũng có chút kỳ lạ, chắc chắn sự tình không đơn giản như cô nghĩ.

Nhưng bây giờ Nam Từ cũng coi như là đã thoát khỏi nhà họ Nam, không muốn vì chuyện cũ mà phải quay về náo nhiệt, có lẽ cô nhờ Hoắc Lâm điều tra giúp cô một chút.

Hoắc Lâm thấy cô rù đầu, bộ dáng như đang suy nghĩ điều gì, anh đưa tay nâng cằm cô lên.

“Sao vậy?”

Nam Từ định nói không có gì, nhưng cô lại nhớ ra trước đó cô không đủ thẳng thắn, cho nên anh mới tìm người giám sát cô.

Sau một lúc do dự, cô mở miệng nói ra những gì cô suy nghĩ.

“Người nhà họ Nam lúc nào cũng nói mẹ em chủ động quyến rũ ba Nam, nhưng em cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy... Em định phiền anh giúp em điều tra một chút, không nhất thiết là lúc này đâu, khi nào anh rảnh rồi điều tra cũng được.”

“Phiền anh?” Hoắc Lâm cau mày, nhìn cô có chút nguy hiểm, “Vớ anh mà em còn nói hai chữ ‘Phiền anh’ à?”

Nam Từ nghe xong, lập tức hiểu ra là anh cảm thấy cô quá khách khí.

Thế là cô nhân cơ hội cười với anh một cái, ngẩng đầu rồi nhón chân lên, sau đó hôn lên má anh một cái.

Cô nói: “Vậy thì anh nhất định phải tuân thủ nghĩa vụ của bạn trai điều tra chuyện này cho em!”

Đáy mắt Hoắc Lâm cũng xuất hiện tia cười nhợt nhạt, anh cầm tay cô thật chặt, đáp: “Được.”

Sau khi lên tới nơi, cô bắt đầu bày biện những quả táo lớn lên.

Những quả táo này cô mua được ở chợ, nhìn vừa to vừa ngọt, cực kỳ ngon mắt.

Hoắc Lâm nhìn thấy, cảm giác có hơi ít đồ: “Có phải lúc này ở chợ em quên mua gì nữa đúng không? Anh gọi người chạy xuống huyện mua cho em nhé.”

Nam Từ vội vàng lắc đầu, không muốn Hoắc Lâm làm phiền hai cấp dưới đi cùng bọn họ.

“Không phải đâu, bà ngoại chỉ thích ăn trái cây, mang những món khác lên đây cũng vô dụng thôi.”

Hoắc Lâm đương nhiên cũng không quá tin lời cô nói, nhưng cô đã nói vậy rồi thì anh cũng đành mặc kệ.

Mộ của bà ngoại Nam Từ được lập ở trên núi, nơi đó có rất nhiều bia mộ, sau khi người trong thôn qua đời, thì hầu như đều an táng ở sau núi.

Hiện tại đang là giữa hè, là mùa cỏ cây hoa lá mọc nhiều nhất, lúc bọn họ lên núi, hai bên đường đi đều là những mảng hoa cỏ lớn nhỏ chập chòn, gió nhẹ lướt qua thổi bùng hương vị thơm ngát của hoa cỏ.

Nam Từ đã từng đi tới đi lui chỉnh sửa mộ cho bà ngoại hai tuần, cho nên cô hoàn toàn nắm rõ vị trí của mộ bà ngoại, cô đi một mạch đến thẳng trước bia mộ bà ngoại.

Đã rất lâu rồi cô chưa về đây, mộ bà ngoại không có ai chăm coi, cho nên quanh mộ bà ngoại mọc đầy cỏ dại, cao khoảng tầm nửa người, che khuất ngôi mộ.

Nam Từ cay mũi, tạm quên đi quá khứ, bắt đầu nhổ cỏ dại.

Lúc này Hoắc Lâm ngăn cản cô, anh bắt đầu xắn ống tay áo sơ mi, lấy mắt kính xuống giao cho cô.

“Em ở đó đi, để anh làm cho.”

Ngày thường Hoắc Lâm nhìn trông cực kỳ ưu nhã kiêu ngạo, nhưng khi ở cùng với cô thì có chút thay đổi.

Nhưng lúc này Hoắc Lâm...

Trên người anh còn mặc quần tây áo sơ mi, thân hình rắn rỏi cúi xuống, tỉ mỉ kiên nhẫn nhổ từng cây cỏ dại.

Giờ phút này anh không còn dáng vẻ kiêu ngạo kia nữa, không còn là một người khiến cô e ngại. Có vẻ như lúc này anh không còn là một tổng giám đốc của cả một công ty, mà chỉ đơn giản là bạn trai cô.

Một người bạn trai chịu một đề lấy lòng người lớn.

Trong lòng Nam Từ cảm thấy đầy ấm áp, ánh mắt dõi theo người anh, chuyển tới bức ảnh trên bia mộ của bà ngoại.

Bức ảnh trên bia mộ được chụp lúc bà ngoại còn trẻ, từ sau khi cô ra đời, bà ngoại không có một đồng dư thừa, chứ đừng nói đến việc chụp ảnh.

Trong bức ảnh, bà ngoại cười cực kỳ sáng khoái tươi trẻ, trong đáy mắt đều chứa đựng ý cười, bộ dáng cũng rất đẹp, nếu không thì cũng không thể sinh ra mẹ cô là một người đẹp đến vậy.

Nam Từ nhìn bà ngoại, nhưng trong lòng lên tiếng.

Bà ngoại, con về thăm bà đây.

Trước ngày con đi theo người nhà họ Nam, con cũng có đến thăm bà ngoại, con còn nói sau khi con đến thành phố rồi, thì con sẽ có cuộc sống mới. Con có ba mẹ, nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Nhưng cuộc sống ở thành phố không hoàn hảo như con nghĩ.

Nhưng cũng may con gặp được một người.

Nói đến đây, Nam Từ giương mắt nhìn Hoắc Lâm ở bên kia.

Sau đó, cô nói tiếp những lời trong lòng...

Bà ngoại, con toàn tâm toàn ý đối tốt với người đó.

~

Nam Từ và Hoắc Lâm ở trên núi gần một tiếng, thời tiết quá nóng, Hoắc Lâm lúc nào cũng làm việc ở nơi mát mẻ, cho nên cô không đành lòng ở lại quá lâu, sợ anh bị cảm nắng.

Sau khi trở về, cô hoàn toàn không có một giây rảnh rỗi, trực tiếp giúp anh nấu nước tắm rửa.

Trong sân có một tấm ván gỗ dựng trên bãi đất trống, được bà ngoại dựng lên cho Nam Từ dùng để tắm rửa, không cao cũng không thấp, nhưng Hoắc Lâm đứng vào thì có vẻ hơi hẹp.

Bởi vì không thể chứa thùng nước lớn ở bên trong, cho nên Nam Từ chỉ có thể bắt đầu làm công cuộc chuyển nước, mấy lần nhìn thấy Hoắc Lâm đuổi cánh tay thon dài ra ngoài, mang theo những giọt nước còn đọng trên cánh tay khiến gương mặt cô bất giác đỏ lên.

Sau khi đã hết sạch nước trong thùng, Nam Từ trực tiếp ném một câu: “Tắm xong rồi thì ra nhé.”, sau đó cô xoay người chạy đi.

Cô sợ nếu mình không bỏ chạy, lúc Hoắc Lâm ra ngoài sẽ phát hiện cô có điểm không đúng.

Nói không chừng còn trên chộc cô nữa.

Từ ngoài sân đi vào nhà, cô bắt đầu chuẩn bị làm cơm tối.

Lúc này, ngoài cửa lớn bỗng nhiên truyền đến một giọng nam rất lớn.

“Bé Từ! Nghe nói em về nhà rồi hả?”

Một thanh niên da ngăm đen, cao lớn trắng kiện tiến vào sân nhà.

Người này học cùng với Nam Từ từ tiểu học, đây là nơi núi non heo lánh, đương nhiên thiếu thốn vật dụng dạy học, nên cũng không có nhiều sự lựa chọn.

Vì vậy bọn họ học từ tiểu học, cấp hai rồi cấp ba đều cùng một lớp.

Bà ngoại cô sợ đường núi khó đi, sợ cô đi học gặp chuyện ngoài ý muốn, cho nên thường dặn dò anh ta đi học cùng với cô, dù sao nhà hai người cũng gần nhau.

Nhưng không biết ai đồn đại cô là vợ sắp cưới của anh ta, chỉ chờ sau khi hai người lớn lên thì sẽ mở tiệc rượu.

Mà anh ta cũng tự cho mình là chồng sắp cưới của cô, trong trường học thường xuyên ở cạnh cô, cũng không cho nam sinh khác có ý với cô. Lúc cao trung có một nam sinh khác tiếp cận cô, thì bị anh ta đánh gãy răng.

Sau đó bà ngoại nghe được loại đồn đại này, cảm thấy thật sự hoang đường, thế là bà cũng không quan tâm đến việc đi đứng khó khăn, bắt đầu tự mình đưa Nam Từ đi học.

Nhưng anh ta vẫn dính lấy cô không buông, kể cả sau khi bà ngoại qua đời rồi, thì anh ta cũng là người tới nói nếu như cô đồng ý, thì bọn họ có thể kết hôn ngay lập tức.

Nam Từ nhúc nhích đầu không biết anh ta đến tìm mình có chuyện gì, mắt thấy anh ta đẩy cửa tiến vào, mà bên kia, Hoắc Lâm cũng đã tắm rửa xong, mặc quần áo chỉnh tề đi ra ngoài.

Hai người đàn ông chạm mặt nhau.

Sau đó, Hoắc Lâm vừa dùng khăn lau tóc, vừa cười như có như không nhìn Nam Từ, nói:

“Bé Từ?”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Editor: Trà Đá.

Nam Từ thật sự đau đầu.

Mặc dù biết Hoắc Lâm không đến mức coi một người bạn cùng quê cô là tình địch, nhưng ai mà biết được anh lại thích ăn dấm chua vậy bạ!

Trước kia Tần Dư là người không có thân phận bối cảnh gì đặc biệt, chỉ được khuôn mặt điển trai, cho nên anh cảm thấy Tần Dư là một sự uy hiếp.

Nhưng người bạn cùng quê này mặc dù bối cảnh và mặt mũi không sánh bằng Tần Dư, nhưng không thể biết trước Hoắc Lâm có nói lời khó nghe hay không!

Trước kia lúc Nam Từ còn ở đây, anh ta suốt ngày la hét đòi cưới cô, muốn chăm sóc cho cô để cô không phải chịu khổ nữa.

Lúc này ngay trước mặt Hoắc Lâm, không biết anh ta sẽ nói gì nữa.

Quả nhiên, người kia vừa thấy Hoắc Lâm, thì ánh mắt lập tức sinh ra ý thù địch.

Người đó tên là Trình Cường, từ nhỏ đã ở cạnh Nam Từ, mẹ anh ta lúc nào cũng nói Nam Từ không có ba mẹ, rất đáng thương. Nếu như có thể gả cho anh ta, thì anh ta có thể chăm sóc tốt cho cô.

Lúc ấy Trình Cường không hiểu cái gì gọi là thích, nhưng trong lòng lại nhận định Nam Từ là vợ sắp cưới của anh ta.

Nhưng không ai ngờ vận mệnh lại trêu ngươi như vậy, anh ta tưởng rằng sau khi bà ngoại Nam Từ qua đời, cô không còn ai nương tựa, thì sớm muộn gì cũng gả cho anh ta.

Kết quả... Cô lắc mình biến hóa, từ một bé gái mồ côi trở thành một nhị tiểu thư nhà giàu có.

Anh ta biết bây giờ mình không còn xứng với Nam Từ nữa, cho nên lần này anh ta qua đây chỉ muốn thăm hỏi cô một chút, và lại anh ta còn nghe bà con trong thôn nói lần này còn có một người đàn ông trẻ tuổi đi cùng với cô nữa.

Là chồng sắp cưới của Nam Từ.

Anh ta muốn đến kiểm tra người đàn ông đó thay Nam Từ, không muốn cô bị những người đàn ông có tiền lừa đảo!

Trình Cường ở trong thôn khá ngây ngô, thậm chí chỉ dừng lại những người đàn ông có cơ bắp, cho nên anh ta luôn tự tin với cơ thể vạm vỡ cơ bắp của bản thân.

Lúc này nhìn Hoắc Lâm trông rất lịch sự, còn đeo một mắt kính gọng vàng, rất soái, nhưng cơ thể trông có vẻ kém hơn anh ta.

Thế là, anh ta hất cằm về phía Hoắc Lâm, nói: “Nghe nói anh là chồng tương lai của bé Từ?”

Hoắc Lâm thân nhiên nhìn anh ta một cái, sau đó quay đầu nhìn Nam Từ:

“Sao em không khóa cửa? Để người ngoài tự tiện vào nhà thế này à.”

Thái độ của Hoắc Lâm khiến Trình Cường tức giận, anh ta cảm thấy đối phương là người có tiền thì sao? Thôn này nghèo thì làm sao! Chẳng lẽ anh đến đây thì được coi là ông chủ!

Thế là Trình Cường xắn tay áo lên, định hù dọa Hoắc Lâm vài câu.

Lúc này, mẹ của Trình Cường đã đến đây, cầm cái nôi vừa đi vừa nói: “Con trai, mẹ bảo con qua nhà kêu Tiểu Từ qua nhà ăn cơm, sao giờ này còn chưa...”

Đi tới sân, mẹ Trình thấy Nam Từ và Hoắc Lâm đều có mặt ở đó, mẹ Trình lập tức ngừng lại.

Mẹ Trình cười cười, nói với Nam Từ: “Búp bê sứ, biết con về nên đi làm thịt con gà, làm vài món ăn, muốn gọi hai đứa qua nhà đi ăn cơm chung cho vui.”

Nam Từ không muốn đi, cô thấy đáng vẻ Trình Cường nhìn chằm chằm Hoắc Lâm cũng đã khiến cô cảm thấy nhức đầu lắm rồi.

Nhưng mẹ Trình luôn luôn đối với cô rất tốt, nếu như cô cự tuyệt, thì mẹ Trình nhất định sẽ rất buồn.

Cô nghĩ nghĩ, thế là kéo kéo ống tay áo Hoắc Lâm “Qua bên kia ăn cơm?”

Ánh mắt Hoắc Lâm nhàn nhạt nhìn Trình Cường, đáp: “Được.”

~

Nhà họ Trình chỉ có mẹ Trình và Trình Cường, lúc này mẹ Trình đã bày biện đồ ăn lên bàn, một con gà béo làm bốn món, vừa tươi mới vừa tê cay đầu lưỡi, còn có canh gà bổ dưỡng, có thể nói là tận dụng hết con gà.

Mẹ Trình không quan tâm người khác, chỉ một mực gấp thức ăn cho Nam Từ, lúc thì nói cô quá gầy, lúc thì căn dặn cô phải nên ăn uống đầy đủ chất một chút.

Trình Cường vừa ngồi vào bàn ăn đã bắt đầu gây hiềm khích với Hoắc Lâm, nói nếu là đàn ông thì phải biết uống rượu, rượu đẳng cấp chỉ dành cho người có đẳng cấp, mặc dù Nam Từ không thể gả cho mình, nhưng anh ta cũng coi cô như là em gái, cho nên anh ta muốn kiểm tra người đàn ông của Nam Từ.

Nam Từ nhức đầu, mở miệng ngăn cản: “Anh Trình Cường, anh đừng có lộn xộn nữa, anh ấy là người thành phố, không cần thiết phải theo quy tắc ở thôn mình đâu.”

Trình Cường đương nhiên hiểu những lời cô nói đều là nói giúp cho Hoắc Lâm, anh ta tiếc rên sát không thành thét, cảm thấy Hoắc Lâm đã bỏ thuốc mê gì Nam Từ rồi!

Càng nghĩ càng giận, Trình Cường định uống cạn ly rượu thì nghe thấy Hoắc Lâm mở miệng:

“Quy tắc ở đây là như vậy à?”

Nam Từ còn chưa kịp lên tiếng, thì Trình Cường đã lên tiếng trước: “Đúng, cho nên nếu anh muốn cưới Tiểu Từ thì phải bước qua xác của tôi trước!”

Hoắc Lâm cười khẩy một tiếng, thần nhiên liếc Trình Cường: “Ok.”

Nam Từ ngây ngẩn cả người, cô hoàn toàn không ngờ Hoắc Lâm lại chấp nhận cái yêu cầu con nít này của Trình Cường, cô định lên tiếng ngăn cản, thì lại bị mẹ Trình ngăn lại.

“Cứ mặc kệ bọn họ, dù sao cũng đâu phải người ngoài.” Nói xong, mẹ Trình lặng lẽ tiếp cận Nam Từ, nhỏ giọng nói với cô: “Người đàn ông đó cứ dính cứng lấy con, để gì có cơ hội, với lại cũng không có việc gì thì cứ mặc cho bọn họ uống rượu đi. Nếu nó say quá thì đi giúp con đưa về.”

Lời này thật sự khiến Nam Từ dừng lại, cô quay đầu nhìn Hoắc Lâm, suy nghĩ một chút rồi không lên tiếng.

Bữa cơm này đã trôi qua ba tiếng, bên ngoài trời đã tối đen, Trình Cường còn đang la lớn “Uống uống” không ngừng, cuối cùng Hoắc Lâm nhẹ nhàng liếc anh ta một chút, hỏi: “Phải uống nữa sao?”

“Uống tiếp! Mặc gì không uống nữa!” Vừa nói vừa chui vào gầm bàn.

Nam Từ: “...”

Cô không nhịn được nữa, xoay người phụ giúp mẹ Trình dọn dẹp, sau đó tranh thủ thời gian kéo Hoắc Lâm rời đi.

Ban đêm ở nông thôn cực kỳ yên tĩnh, trên bầu trời cũng có rất nhiều sao, Nam Từ ngẩng đầu nhìn một chút, sau đó kéo kéo tay Hoắc Lâm, nói: “Anh nhìn lên trời đi, có quá trời sao luôn, đẹp cực kỳ!”

Hoắc Lâm hoàn toàn không nhìn lên trời, mà anh lại mang chút men say nhìn vào mắt Nam Từ.

“Nhìn vào ánh mắt em đã đủ đẹp rồi.”

Nam Từ nghe thấy lời tỏ tình bất ngờ từ anh khiến cô bối rối nóng mặt, cô luôn cảm thấy có điều gì đó là lạ, nên quan sát anh một chút.

“Anh uống say rồi hả?” Cô hỏi.

Hoắc Lâm cong môi cười, nụ cười lần này chứa nhiều tà khí hơn một chút: “Em đoán thử xem?”

“...” Cô đoán kiểu gì! Cô làm gì biết tư lượng của anh đến đâu!

Nam Từ nghĩ nghĩ, không nên ở bên ngoài lâu, lời anh về nhà ngủ mới là chuyện nên làm.

Thế là cô vội vàng kéo anh vào nhà, trong nhà không có mặt ong và lá trà, cô chỉ có thể nấu một bình nước ấm cho anh uống trước khi ngủ.

Sau khi bung nước lại, Nam Từ nhìn thấy Hoắc Lâm đã nằm vật ra giường, nhắm mắt lại, cô không biết anh đã ngủ hay chưa, thế là nhỏ giọng thăm dò:

“Hoắc Lâm?”

Đối phương không đáp lại, Nam Từ đoán có lẽ anh đã ngủ thật rồi, quay người định mang nước đặt lên bàn.

Nhưng không ngờ anh đột nhiên mở mắt, vươn tay kéo cô vào trong ngực.

Nam Từ còn đang bung ly nước ấm trên tay, lúc này bị anh kéo nên cả ly nước đổ ào lên cơ thể hai người và giường nệm.

Cô vừa hốt hoảng vừa bực bội, nói: “Anh làm gì vậy hả! Giường nệm ướt hết rồi! Tí lấy gì mà ngủ!”

Hoắc Lâm lên tiếng, trong giọng nói mang theo men say có chút quyến rũ: “Tập làm quen trước đi! Sau này số lần ắm ướt sẽ ngày càng nhiều.”

Nam Từ hoàn toàn không hiểu lời anh nói, chỉ cảm thấy anh đang say nên nói bậy, lại thấy anh không có ý định thả cô ra, thế là cô dấm dấm anh.

“Thả em ra.”

Hoắc Lâm không thả cô ra, ngược lại xoay người một cái, đè ép cả người cô dưới cơ thể anh.

Nam Từ có chút hoảng sợ, không biết Hoắc Lâm tính làm gì, vội vàng hỏi: “Anh làm gì vậy?”

“Em gái Tiểu Từ?”

Hoắc Lâm lẳng lặng nhìn cô, đáy mắt mang theo men say và kiềm chế, cả người nhìn qua vừa cấm dục vừa tà khí.

Nam Từ cho là anh còn để ý xưng hô của Trình Cường, nên nhanh chóng vuốt lông trấn an anh: “Không có, lúc bé gọi bậy bạ riết thành quen miệng thôi.”

“Lúc nhỏ người ta gọi em là em gái Tiểu Từ, còn em thì gọi người ta như thế nào?”

Có đánh chết Nam Từ cũng không nói ra cô gọi Trình Cường là “Anh trai Trình”, cô sợ ngày mai mình không được nhìn thấy ánh mặt trời.

Vậy nên cô ngang nhiên nói láo: “Em gọi tên thôi, bọn em đâu có thân thiết gì đâu! Em nói thật đó! Anh đừng có suy nghĩ lung tung!”

Gương mặt tuấn tú của Hoắc Lâm tiến sát lại gần, trong hơi thở của anh đều mang theo mùi rượu, từng chút từng chút tỏa ra quanh chóp mũi cô, hơi thở của hai người quấn quanh một chỗ, cô cũng cảm thấy mình có chút say rồi.

Cô chỉ nghe thấy anh nói với chất giọng khàn đục từ tính: “Sau này ngoài anh ra, thì em không được phép gọi ai khác một cách thân mật hết.”

Nam Từ bị hơi thở của anh làm nhiễu loạn, phản ứng cũng có chút chậm chạp hơn.

Thấy cô không đáp lại, anh bắt đầu cắn vành tai cô như trừng phạt.

“Hửm?”

Nam Từ run rẩy một cái, tay nhỏ nhẹ chống lên ngực anh, nhỏ giọng đáp: “Em biết rồi.”

Môi mỏng của Hoắc Lâm vẫn còn lưu luyến bên vành tai cô, hỏi tiếp: “Nghe nói lúc nhỏ em thích nhất là váy đầm hả? Ai mua cho em thì em đồng ý gả cho người đó.”

“Chuyện đó là chuyện lúc nhỏ! Chỉ là một lời nói ngây thơ thôi mà, anh để ý đến làm gì.”

Đây quả thật là lời nói Trình Cường nói lúc trên bàn ăn, vừa khiêu khích Hoắc Lâm mà cũng như muốn nói với Nam Từ, bởi vì lúc nhỏ anh ta thật sự đã tặng cho Nam Từ một cái váy đầm, lúc đi chợ, anh ta bỏ qua món đồ chơi yêu thích, đưa hết tiền tiết kiệm cho mẹ Trình mua váy cho Nam Từ.

Cô không ngờ một câu chuyện ngây thơ lúc nhỏ lại bị Hoắc Lâm nhớ kỹ đến như vậy.

Hoắc Lâm nhướn người lên, môi mỏng cùng hơi thở nóng hổi rơi trên mí mắt Nam Từ.

Anh hôn mí mắt cô, nói: “Anh mua cho em, em muốn gì anh cũng mua cho em hết, em đồng ý gả cho anh nhé?”

Lúc này Hoắc Lâm thật sự quá mê người, cô như bị ma xui quỷ khiến suýt nữa gật gật đầu.

May mắn là cô vẫn còn một tia lý trí, biết anh uống say, không thể nói đến vấn đề này với một con ma men được.

Cô suy nghĩ, gương mặt nhìn anh, đáy mắt long lanh, lên tiếng hỏi anh:

“Còn anh muốn cái gì? Để em thử xem có khiến anh vui hơn được không?”

Ánh mắt Hoắc Lâm thâm thúy lẳng lặng nhìn Nam Từ, anh trả lời không một chút do dự.

“Muốn em.”

Muốn cô.

Muốn cô hoàn toàn thuộc về anh.

Muốn cơ thể cô dưới tấm thân anh, muốn nghe tiếng thở dốc trong đêm tối của cô.

Nam Từ cảm thấy như bản thân đang bị ánh mắt của anh hút vào, giờ phút này, cô nghe thấy tiếng nhịp tim mình đập hòa cùng với tiếng nhịp tim của anh.

Thình thịch, thình thịch.

Lý trí của cô nói mình nên cự tuyệt, nhưng cô lại không dứt ra được.

Vậy là một giây sau, cô ngẩng đầu, hôn lên đôi môi anh một cái.

“Được, anh muốn thì em cho.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Editor: Trà Đá.

Ngoài cửa sổ là bóng đêm mê người.

Buổi đêm ở nông thôn cực kỳ yên tĩnh, bên ngoài là hương thơm của hoa cỏ, trong không khí còn có chút ẩm ướt, gió đêm luồn qua cửa sổ, mang theo chút mang mẽ sáng khoái cùng với hương thơm hoa cỏ thơm ngát.

Hoắc Lâm im lặng nhìn Nam Từ, ánh mắt anh nóng bỏng giống như muốn hòa tan lấy cơ thể cô.

“Em biết em đang nói cái gì không?”

Nam Từ nhìn anh, gật gật đầu.

“Em không sợ hả?”

Nam Từ lắc đầu: “Không sợ.”

Hoắc Lâm cười cười, giọng nói trầm khàn dễ nghe, trong đêm tối càng khiến lòng người dậy sóng:

“Không phải trước đó còn sợ đến phát khóc sao? Còn giận dỗi bỏ nhà đi nữa mà.”

Nam Từ bị anh hôn có chút không chịu nổi, cảm giác vừa ngứa ngáy vừa tê dại. Cô nắm chặt cái chân theo bản năng, hơi né tránh qua một bên.

“Không giống nhau, trước đó là em không tự nguyện, còn bây giờ...”

Nam Từ còn chưa nói xong, thì Hoắc Lâm đã không nhịn nổi nữa.

Bàn tay anh di chuyển xuống phía dưới, bắt đầu cời từng nút áo của cô, mỗi lần anh cời một cúc áo, thì đầu ngón tay anh giống như mang theo một dòng điện thiêu đốt da thịt Nam Từ.

Còn đôi môi anh vẫn tiếp tục lưu luyến nơi da thịt ở cổ và vành tai Nam Từ, phả từng hơi thở nặng nề khiến cô bị nhiễu loạn.

Lúc tất cả cúc áo đã được cời ra hết, thì Nam Từ bỗng nhiên mở hai mắt, giống như nhận ra điều gì đó, cô vội vàng bắt bàn tay đang làm loạn của anh lại.

“Không được!”

Hoắc Lâm để ngoài tai lời cô nói, vẫn không chịu dừng lại, chỉ lên tiếng hỏi qua loa: “Hửm?”

“Không có... Không có cái đó...”

Câu này của Nam Từ khiến Hoắc Lâm bừng tỉnh, anh nằm sấp trên người cô một lúc lâu, sau đó xoay người nằm bên cạnh cô.

Nam Từ có thể cảm nhận được bắp thịt trên người anh căng cứng, trong giọng nói còn mang theo chút kiềm chế.

Cô có chút đau lòng, mặc dù không biết anh có cảm giác gì, nhưng chuyện này... Chuyện này chưa bắt đầu đã kết thúc, chắc chắn sẽ rất khó chịu.

Nghĩ đến đây, cô nhẹ nhàng chọc chọc cánh tay anh.

“Hoắc Lâm, anh ổn chứ?”

Hoắc Lâm vốn định tự mình bình tĩnh lại, nhưng ai ngờ cô lại trêu chọc anh.

Trong giọng nói của cô còn mang theo chút yếu đuối, hai mắt long lanh nhìn anh, ngọn lửa vốn đang được anh dập tắt, bây giờ lại góc đầu trở lại.

Anh không thể không chế được nữa, vội vàng ôm lấy đầu cô, hôn lên môi cô thật sâu.

Anh nói với cô: “Bảo bối, giúp anh một chút.”

~

Nam Từ không hiểu, rõ ràng nhìn cô có vẻ như không làm gì hết, nhưng cũng có vẻ như cô đã làm rất nhiều chuyện.

Lòng bàn tay cô cứng đờ, cả người cô thấm đẫm mồ hôi, mấy sợi tóc còn dính trên trán.

Lúc kết thúc, Nam Từ cực kỳ mệt mỏi đến mức không muốn động dậy.

Qua một lúc lâu, cô định đứng dậy, thì lại bị anh giữ lại.

“Em đi đâu?”

Nam Từ bấu môi, sau đó đẩy anh: “Thả em ra, em đi tắm một phút.”

Hoắc Lâm nghe thấy, cũng đứng dậy theo, kéo cô ra ngoài vườn.

Anh tự mình lấy chậu chuẩn bị nước, sau đó đặt bàn tay nhỏ của cô vào làn nước, rồi cẩn thận rửa tay cô từng chút một.

Dưới ánh trăng, sóng nước dập dờn, bàn tay to lớn của anh bao trùm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, giống như là một tác phẩm nghệ thuật ở trong nước.

Bốn phía cực kỳ yên tĩnh, chẳng hiểu sao Nam Từ lại cảm giác thích thích cái không khí hiện tại.

Cảm giác... Cô chưa rời khỏi đây, mà đã bắt đầu nhớ cuộc sống ở đây.

“Đang nghĩ gì vậy?”

Hoắc Lâm dùng đầu ngón tay dính nước nhẹ đụng gương mặt cô, hỏi.

“Không nghĩ gì hết.” Nam Từ hít vào một hơi, “Chỉ là em đang suy nghĩ khi nào thì mới có dịp về lại đây.”

Hoắc Lâm cảm thấy buồn cười: “Chưa rời khỏi đây mà đã tính chuyện lần sau rồi à?”

“Anh không thấy cuộc sống của bọn mình một ngày qua rất đáng nhớ sao?” Nam Từ nghiêng đầu hỏi anh.

Hoắc Lâm hôn lên mu bàn tay cô một cái, ánh mắt thâm tình: “Quả thật rất đáng nhớ.”

Nam Từ đương nhiên biết anh đang ám chỉ điều gì, mặt cô nóng lên, gầy dựa muốn rút tay ra, không muốn để ý đến anh nữa.

Nhưng Hoắc Lâm lại không cho phép, anh dùng sức giữ cô lại: “Đừng quậy nữa.”

Nam Từ bấu môi, không cử động nữa.

Hoắc Lâm bỗng nhiên nhớ ra gì đó, nói với cô: “Anh đã gọi điện sai người điều tra chuyện của mẹ rồi.”

“Nhanh vậy sao? Không ảnh hưởng gì đến công việc của anh chứ?”

Nam Từ hơi kinh ngạc, không ngờ anh lại hành động nhanh như vậy, cô chỉ thuận miệng nhắc đến, kết quả anh lại nhiệt tình giúp cô.

Sau đó cô nghe ra trong lời nói của anh có gì đó không hợp lý.

“Mẹ của ai cơ? Là mẹ của em mới đúng.”

Hoắc Lâm thần nhiên nhìn cô, nói: “Anh nói sai sao? Sớm muộn gì cũng gả cho anh mà.”

Nam Từ lặng lẽ liếc anh, lăm bầm: “Ai nói gả.”

Cô cho là mình nói cực kỳ nhỏ, nhưng Hoắc Lâm lại nghe không sót một chữ nào.

Anh ôm eo cô, cúi người ngậm nhẹ vành tai cô, cắn cắn như đang trừng phạt cô.

“Sao, động vào người anh rồi không tính chịu trách nhiệm hả?”

“...” Nam Từ buồn cười, “Chịu trách nhiệm?? Ai chịu trách nhiệm với ai chứ? Rõ ràng là anh làm chuyện quá phận trước.”

Hoắc Lâm lười biếng nhìn cô, giống như đã đào xong cái bẫy chỉ chờ cô nhảy vào.

“Được, anh chịu trách nhiệm với em.”

“...”

~

Buổi chiều ngày thứ hai, Nam Từ và Hoắc Lâm chuẩn bị rời đi.

Mẹ Trình chuẩn bị không ít trái cây và rau quả cho bọn họ, đồ đặc cực kỳ nhiều, lại rất lộn xộn, bình thường mang xuống núi thôi cũng đủ vất vả rồi.

Nhưng mẹ Trình quá nhiệt tình, Nam Từ cũng không đành lòng từ chối.

Vì vậy chỉ có thể làm phiền thủ hạ của Hoắc Lâm giúp mang đồ đặc xuống núi.

Mẹ Trình lôi kéo tay Nam Từ, dặn dò: “Tiểu Từ, về đến thành phố rồi nhớ ăn uống chăm sóc bản thân.”

Nói xong, bà còn nhìn Hoắc Lâm một chút, nhỏ giọng nói với Nam Từ: “Đi thấy người đó đối xử với con không tệ, cố gắng giữ lấy.”

Nam Từ gật gật đầu, trong lòng tràn đầy sự ấm áp. Từ nhỏ mẹ Trình đã đối xử rất tốt với cô, sau khi bà ngoại cô qua đời thì lại càng quan tâm đến cô hơn, người phụ nữ thôn quê nóng tính nhưng chất phát, bà xem Nam Từ như một đứa con gái ruột của bà.

Hôm qua Trình Cường uống quá nhiều, có vẻ như ngủ nguyên một ngày, nếu như không phải mẹ Trình thấy Nam Từ chuẩn bị rời khỏi, kiên quyết kéo anh ta dậy, thì có lẽ anh ta đã ngủ đến mức không biết trời trăng gì rồi.

Dáng vẻ Trình Cường vẫn còn đang mệt mỏi, mơ mơ màng màng dụi dụi mắt, anh ta không nói lời gì với Nam Từ, chỉ mở miệng nói với Hoắc Lâm.

“Tôi cảnh cáo anh, mặc dù anh có tiền, nhưng cũng không được khi dễ Tiểu Từ, tôi đã đưa số điện thoại của tôi cho con bé rồi, khi nào bị anh ức hiếp thì cứ tìm tôi. Đến lúc đó tôi không thêm nề nề mối quan hệ trên bàn rượu với anh đâu, mà sẽ nhất định chạy đến thành phố đánh anh rớt răng đấy!”

Bây giờ Trình Cường đã không còn tâm tư gì với Nam Từ nữa, anh ta biết mình không còn xứng với cô nữa, nhưng vẫn xem cô là em gái trong nhà, Nam Từ không còn người thân nữa, thì mẹ con anh ta sẽ là người thân của cô. Có người nhà làm chỗ dựa, chí ít sẽ khiến tên đàn ông thành phố kia e dè một chút, đừng tưởng Nam Từ dễ dàng bị ức hiếp.

Trình Cường nói không khách khí, Nam Từ sợ Hoắc Lâm nổi giận, nên cẩn thận nhìn anh một cái.

Nhưng không ngờ Hoắc Lâm chỉ thân nhiên liếc Trình Cường một cái, hoàn toàn không thêm để anh ta vào trong mắt, Hoắc Lâm ôm Nam Từ, gật đầu với mẹ Trình, sau đó xoay người rời đi.

Nam Từ không ngừng vẫy vẫy tay tạm biệt với mẹ Trình và Trình Cường, cho đến khi bóng dáng bọn họ khuất dần thì cô mới xoay người lại.

Hoắc Lâm nhìn cô, chậm rãi mở miệng: “Em lưu số điện thoại của hân hả?”

Nam Từ nuốt nước miếng, không phải là cô tự nguyện, mà Trình Cường cứ một mực tự động lưu số điện thoại vào di động của cô.

“Cái đó... Thôi để em xóa nhé?”

Hoắc Lâm cong môi: “Ngoan, xóa đi.”

“...”

Dưới sự giám sát bằng ánh mắt nguy hiểm của Hoắc Lâm, Nam Từ phải lấy điện thoại di động ra xóa số điện thoại của Trình Cường.

Đường đi từ trên núi xuống huyện thành vẫn dài như cũ, đi được một đoạn thì Hoắc Lâm chủ động ngồi xổm người xuống muốn cõng cô.

Nam Từ suy nghĩ, sau đó lắc đầu kéo anh dậy.

“Em muốn tự mình đi.”

Hoắc Lâm nhướn mày: “Đừng có quậy nữa.”

“Em không có quậy, Hoắc Lâm.” Ánh mắt Nam Từ trở nên nghiêm túc, giống như có lời muốn nói, “Sau này bất luận có chuyện gì, thì em vẫn sẽ đứng bên cạnh anh, em không muốn làm gỏi đồ của anh, không cần anh phải mang theo em đi. Em muốn cùng đứng sóng vai với anh, không muốn anh lúc nào cũng bảo vệ em.”

Hoắc Lâm nhướn mày, nhìn cô, quan sát biểu hiện của cô một lúc lâu, sau đó cong môi nở nụ cười.

Anh hôn lên trán cô, nói: “Không cần, khả năng của anh rất mạnh, không cần em phải hy sinh.”

Dừng một chút, anh cười cười, tiến đến bên tai cô, nói: “Nếu muốn hy sinh vì anh, thì sau này đến thời điểm máu chốt dừng bắt anh dừng lại.”

Nam Từ đỏ mặt, không muốn để ý đến anh nữa.

Nhưng anh lại cường thế bá đạo, không cho Nam Từ cơ hội phản bác, đáy lòng cô có chút bất đắc dĩ, lại có chút đau lòng.

Những lời cô vừa nói thật ra còn mang theo ý nghĩa sâu xa hơn, cô cũng muốn trở thành chỗ dựa cho anh dựa vào.

Anh đương nhiên hiểu, nhưng không đáp lại.

Hoắc Lâm đã quen với sự cô độc, quen với việc tự mình chống chọi với mọi thứ, thói quen đó đã biến anh trở thành quái vật, càng quen hơn với việc nắm giữ mọi thứ trong tay.

Anh yêu cô rất sâu đậm, nên sự ham muốn chiếm hữu và giữ chặt cô trong bàn tay anh càng lúc càng cao.

Anh sợ cô mọc đủ lông đủ cánh rồi sẽ bay đi lung tung, nói đơn giản là anh sợ cảm giác không an toàn.

Nhưng loại tính cách này chắc chắn không phải do trời sinh.

Nghĩ đến đây, Nam Từ không nhịn được nhớ đến chuyện lúc nhỏ của anh.

Nhưng cô không nói gì thêm, chỉ vươn tay về phía anh.

“Gi vậy?” Hoắc Lâm hỏi cô.

“Cùng em đi.” Nam Từ cười với anh, “Anh tình nguyện chứ?”

“Đương nhiên.”

~

Lúc xuống đến huyện thành, xe Hoắc Lâm cho người chuẩn bị đã chờ sẵn ở đó.

Tài xế một mực nghiêm trang đứng ở bên ngoài cửa xe, thấy bọn họ đi tới, đầu tiên là xoay người cúi đầu với Hoắc Lâm.

“Ông chủ.”

“Ừ.” Anh để Nam Từ ngồi vào trong xe trước, rồi sau đó cũng ngồi vào trong xe.

Tài xế giống như có chuyện gì đó, khó xử nhìn Hoắc Lâm.

Hoắc Lâm nhíu mày, hỏi: “Có chuyện gì?”

“Nhà bên kia điện thoại qua, nhân ông chủ sau khi về đến thành phố thì phải qua nhà bên kia một chuyến.”

Vừa nghe đến nhà bên kia, Nam Từ lập tức hiểu ra là nhà họ Hoắc.

Cô nhớ lại thái độ và miệng lưỡi của Hoắc phu nhân, lập tức bức bối, kéo kéo ống tay áo của Hoắc Lâm, lắc lắc đầu: “Chắc chắn không có việc gì tốt cả đâu, anh đừng qua nhà bên kia.”

Hoắc Lâm chỉ hơi cười nhếch miệng, không trả lời Nam Từ, ngược lại hỏi tài xế: “Có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ con chó giữ nhà kia lại làm gì nữa hả?”

Tài xế đương nhiên biết Hoắc Lâm đang nói đến con chó giữ nhà kia là Hoắc Tu Thần, con nuôi nhà họ Hoắc.

Nhưng chuyện lần này thật sự không liên quan gì đến Hoắc Tu Thần, mặc dù trước đó nhà họ Hoắc xảy ra chuyện đều do người con nuôi kia phá rối ở bên trong.

Tài xế do dự một chút, cuối cùng vẫn nói ra.

“Nghe nói... Là thiếu gia Ngọc Trạch bị chuyển vào phòng ICU mấy ngày trước, sáng nay bệnh tình có vẻ nghiêm trọng hơn, khó qua khỏi.”

Nam Từ giật mình, ngày đó Hoắc Ngọc Trạch trông vẫn còn khá ổn mà. Cho dù lúc đó như muốn té xỉu, nhưng tình trạng cũng không thể trở nên nghiêm trọng như vậy được?

Sắc mặt Hoắc Lâm cũng dần dần trầm xuống, đáy mắt thâm trầm ảm đạm.

“Đến sân bay.”

Anh trầm giọng ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chắp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Editor: Trà Đá.

Từ lúc Hoắc Lâm quay về nhà họ Hoắc, nếu như nói người cho anh cảm giác tình thân nhiều nhất chính là anh hai – con trai cả nhà họ Hoắc.

Ba Hoắc bận rộn chuyện công ty, còn mẹ Hoắc thì suốt ngày bắt bẻ anh đủ điều, lại còn so sánh anh với đứa con nuôi kia nữa.

Chỉ có anh hai là khác biệt.

Mỗi ngày sau khi tan sở, anh hai sẽ trò chuyện với anh, thỉnh thoảng còn mang đồ gì đó mới lạ cho anh, không phải đồ gì đắt giá, nhưng lại trúng ý của Hoắc Lâm.

Mặc dù ngoài mặt Hoắc Lâm không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng anh rất có thiện cảm với anh hai.

Cho nên lúc anh hai qua đời, thì Hoắc Lâm rất đau lòng, nhưng sự đau lòng này lại bị Hoắc phu nhân chỉ trích chửi rủa, nên nó trở nên không đáng nhắc đến.

Sau đó, mặc dù Hoắc Lâm không thường về nhà họ Hoắc, nhưng cũng nắm rõ bệnh tình của Hoắc Ngọc Trạch.

Anh ở nước ngoài đã hỏi rất nhiều chuyên gia, muốn giới thiệu đến xem bệnh tình cho Hoắc Ngọc Trạch, nhưng lúc đó lại là Hoắc Tu Thần nghe điện thoại, hấn mớ loa ngoài, trực tiếp cho Hoắc phu nhân nghe thấy.

Hoắc phu nhân cực lực phản đối, hơn nữa còn nhờ Hoắc Tu Thần chuyển lời tới anh ở nước ngoài lo chuyên tâm học hành, không cần lo lắng cho bệnh tình của Hoắc Ngọc Trạch.

Trong từng câu chữ đều là sự bài xích và không tin tưởng.

Từ đó về sau, Hoắc Lâm hoàn toàn không còn chút tiếc nuối gì với nhà họ Hoắc nữa.

Anh rất đau lòng vì anh hai, nhưng đối với những người khác trong nhà họ Hoắc thì anh không muốn để ý đến nữa.

Nhưng thời gian trôi qua lâu, khi nghe thấy bệnh tình của Hoắc Ngọc Trạch vẫn khiến đáy lòng anh nổi cơn sóng.

Dù sao Hoắc Ngọc Trạch cũng là cháu trai anh, mà năm đó ba thằng bé cũng đối xử với anh không tệ.

Sau khi Nam Từ nghe tài xế nói, thì cô cũng không lên tiếng ngăn cản anh nữa.

Cô suy nghĩ, lặng lẽ nhìn Hoắc Lâm một chút: “Hoắc Ngọc Trạch là cháu anh à?”

“Coi như cũng có huyết thống.” Hoắc Lâm hỏi hột trả lời.

Xe chạy một đường thẳng trên đường nhấp nhô, Hoắc Lâm rù mắt, xoa nắn bàn tay nhỏ của Nam Từ, sắc mặt nhìn có vẻ không tốt lắm.

“Vậy anh định về nhà bên kia một chuyến hả?”

Động tác của Hoắc Lâm vẫn không dừng lại, trả lời không do dự: “Ừ.”

Dù sao cũng là con trai của anh hai, coi như không có tình cảm gì, nhưng ít nhất cũng nên để ý đến.

Nam Từ mím mím môi, nghiêm túc nhìn anh: “Vậy em đi với anh.”

Dáng vẻ của cô rất nghiêm túc, lặp lại lần nữa: “Hoắc Lâm, em đi với anh.”

Hoắc Lâm có chút buồn cười nhìn cô, nghiêng người hôn cô một cái.

“Được.”

~

Máy bay hạ cánh là hơn sáu giờ tối, đã có xe chờ sẵn ở ngoài sân bay, chờ Hoắc Lâm và Nam Từ ra.

Người tới đón là trợ lý mới của Hoắc Lâm, thấy bọn họ ra, nhanh chóng chạy tới nhận hành lý, sau đó nói với Hoắc Lâm: “Ông chủ, tôi đã sắp xếp cho ngài rồi, tài xế sẽ trực tiếp đưa ngài và Nam nhị tiểu thư đến bệnh viện.”

Hoắc Lâm gật đầu.

Sau khi vào trong xe rồi, Nam Từ còn ngoái đầu nhìn nhìn trợ lý ở bên ngoài: “Sao anh lại đổi trợ lý?”

Hoắc Lâm không biểu lộ gì nhiều, chỉ đáp: “Do năng lực làm việc không tốt.”

Nam Từ nhú mồm, lầm bầm: “Thật sao? Em cảm thấy anh ta làm việc tốt mà...”

Hoắc Lâm thân nhiên liếc nhìn cô: “Em muốn cậu ta quay về đây làm sao?”

“Em không biết, chuyện công việc của anh sao em quyết định được, chỉ là em cảm thấy anh ta làm việc rất tốt, mà lại rất ý tứ, nhanh nhẹn hơn người trợ lý mới.”

Hoắc Lâm nhướn mày, sau đó mắt nhìn tài xế phía trước: “Nghe thấy chưa?”

Tài xế nhanh chóng gật đầu: “Đã rõ ạ, lát nữa tôi sẽ gọi điện cho trợ lý Trương, nói bà chủ lên tiếng vì cậu ta, nói cậu ta quay về nước.”

Sau khi nói xong những lời này, ngoài mặt tài xế trông bất bình tĩnh, nhưng đáy lòng đã kinh sợ.

Anh ta biết Nam nhị tiểu thư rất quan trọng với ông chủ, nhưng lại không ngờ Nam nhị tiểu thư lại cực kỳ quan trọng đối với ông chủ như vậy...

Xem ra sau này anh ta phải học hỏi trợ lý Trương, tạo mối quan hệ tốt với bà chủ tương lai, vào thời điểm quan trọng rất có ích.

Nam Từ cũng hoàn toàn bất ngờ với hành động của Hoắc Lâm, lại càng bất ngờ hơn với cách xưng hô của tài xế.

Sao tự dưng cô lại trở thành bà chủ trong mắt bọn họ hết vậy.

Nhìn thấy nét mặt ngượng ngùng của Nam Từ, tâm tình Hoắc Lâm có chút tốt lên.

Anh ôm lấy cô, đặt cô ngồi lên đùi mình.

“Bà chủ à, đêm nay có thể cho anh ăn thịt thỏ được không?”

“Ăn thịt thỏ gì?” Nam Từ sững sờ, sau đó giống như nhớ ra gì đó, hai mắt trừng lớn, “Anh!”

Cô vội vàng liếc nhìn tài xế ở phía trước một chút, giống như phát hiện ra được bầu không khí trong xe không đúng, nên tài xế mau chóng nâng tấm che lên.

Kiểu giấu đầu hở đuôi này càng khiến cô xấu hổ, cô bức bối đến mức đầm đẩm anh mấy cái, vẫn chưa hả giận, cô lại cắn lên vai anh một cái nữa.

“Anh đừng có nói mấy lời kiểu này trước mặt người ngoài nữa được không?”

Hoắc Lâm lười biếng dựa lưng ra ghế thưởng thức hành động làm nũng của cô, sự lo lắng trong lòng trước đó đã bị tiêu biến đi không ít.

“Bà chủ à, hiện giờ không có người ngoài nữa, em nói đi.”

Môi mông của anh vùi vào cổ cô, hít sâu lấy mùi của cô.

“Humm? Khi nào mới cho anh ăn thịt thỏ đây?”

Nam Từ bị anh chọc đến đỏ mặt, cố gắng đẩy anh ra.

Hoắc Lâm bắt lấy hai cánh tay cô, sau đó ngấm mút da thịt nơi cổ cô.

Nam Từ có chút nhột, vừa định cố sức đẩy anh lần nữa, thì xe đã hoàn toàn dừng lại.

Tài xế xuống xe, cung kính mở cửa.

“Ông chủ, đã đến bệnh viện rồi ạ.”

Hoắc Lâm vốn còn đang vui vẻ, bây giờ biểu lộ đã trở nên lạnh lùng, anh sửa sang lại quần áo của Nam Từ, nói: “Đi thôi.”

Lần này Hoắc Ngọc Trạch rất nguy kịch, nằm trong ICU mấy ngày cũng không khá hơn, bệnh viện cũng thông báo về tình trạng bệnh nhân khá nguy kịch.

Người nhà họ Hoắc đều tụ tập ở bệnh viện, gương mặt ai nấy cũng đều lo lắng, Hoắc phu nhân thì khóc hết nước mắt.

Sau khi Nam lão gia từ nghe tin này, cũng bỏ qua chuyện của Nam Châu, chạy tới bệnh viện.

Nam lão gia từ ở bệnh viện một lúc lâu, cũng nói vài câu an ủi với người nhà họ Hoắc, sau đó cũng rời đi.

Đúng lúc xuống lầu lại trông thấy Hoắc Lâm và Nam Từ đi vào bệnh viện.

Hai mắt ông sáng bừng, vừa chống gậy vừa đi tới chỗ bọn họ.

“Tiểu Từ, Hoắc Lâm.”

Hoắc Lâm nhìn Nam lão gia từ, ánh mắt lạnh nhạt, không lên tiếng.

Ngược lại, Nam Từ gật gật đầu với ông: “Ông nội.”

Nam lão gia từ thấy thái độ của cô vẫn còn rất thân thiện với ông, cho nên trong lòng cũng nhẹ đi mấy phần.

Nam Châu bí mật làm chuyện tày đình, lại tìm thầy phong thủy lừa Hoắc phu nhân, Nam lão gia từ thật sự không biết tí gì.

Nhưng chuyện kinh doanh của Nam Châu thì ông cũng mắt nhắm mắt mở, dù sao nếu Nam Châu có năng lực, thì cũng có thể mở công ty riêng của mình. Lúc ấy ông còn nghĩ tương lai nhà họ Nam có thể dùng chút ít lợi ích từ công ty riêng của Nam Châu.

Nhưng không ngờ Nam Châu lại ngu ngốc đến vậy!

Kinh doanh phạm pháp coi như không nhắc tới, vậy mà không biết lau chùi sạch sẽ! Lại còn bị Hoắc Lâm bắt được cái đuôi!

Hiện tại Nam lão gia từ cực kỳ kinh hãi, không biết Hoắc Lâm đã điều tra công việc của Nam Châu từ khi nào? Hoắc Lâm lại chắc chắn có chứng cứ trong tay, không thể điều tra trong ngày một ngày hai được?

Nếu là chuyện sau này thì cũng dễ nói.

Nhưng nếu là chuyện trước kia...

Nam lão gia từ nhìn Hoắc Lâm một chút, ông biết rõ tâm tư của Hoắc Lâm rất sâu, thủ đoạn làm việc cũng rất quyết liệt, nhưng ông vẫn cảm thấy Hoắc Lâm vẫn giữ lại chút mặt mũi cho nhà họ Nam.

Nhưng qua chuyện lần này của Nam Châu, thì Hoắc Lâm thật sự đánh một phát vào mặt ông.

Không chỉ như vậy, ông thậm chí bắt đầu nghi ngờ, không biết Hoắc Lâm còn điều tra ra được cái gì, trong tay anh hiện đang nắm giữ cái gì của Nam thì hay không?

Càng nghĩ càng sợ, ông cảm thấy mình nên điều tra một chút, không thể để tâm huyết hơn nửa đời người của ông bị người khác phá hoại.

Nhưng những chuyện này vẫn chưa gấp, chuyện quan trọng nhất vẫn là Nam Châu.

Nghĩ đến đây, Nam lão gia từ bắt đầu hạ giọng với Hoắc Lâm: “Hoắc Lâm à, ba biết lần này Nam Châu không đúng, ba chắc chắn sẽ không nhẹ tay với con bé đâu. Nhưng nói thế nào thì chúng ta cũng là người một nhà, chuyện trong nhà thì nên đóng cửa bảo nhau, không nên để cho bà con thiên hạ biết đúng không? Con xem, Nam Châu nói con đang giữ chứng cứ phạm pháp của công ty con bé, hay là...”

Hoắc Lâm còn chưa lên tiếng, thì Nam Từ đã không nhịn được nữa.

Ban đầu sắc mặt của cô vẫn còn rất nhu mì, nhưng bây giờ đã trở nên lạnh hơn.

“Ông nội, con không hiểu, ý ông nội là muốn Hoắc Lâm bao che cho chị hai sao, rồi sau đó biến anh ấy thành tông phạm với chị hai?”

Nam lão gia từ nuốt nước miếng, nhìn Nam Từ một chút: “Cũng không nghiêm trọng như con nói.”

“Trong mắt con thì việc đó rất nghiêm trọng.”

Ánh mắt Nam Từ rất lạnh lùng, cũng không biết do có Hoắc Lâm ở bên cạnh khiến cô cảm thấy như được tiếp thêm sức mạnh hay không, mà khi cô nói

chuyện cũng không khách khí một chút nào.

“Đừng nói đến việc Hoắc Lâm đã giao chứng cứ cho cảnh sát hay chưa, cứ coi như là chưa giao chứng cứ thì cũng đang trong giai đoạn điều tra, anh ấy cũng không thể bao che cho chị hai được. Hơn nữa ông nội tính để anh ấy làm gì? Phản cung sao? Chuyện này một khi đã bại lộ, thì lúc đó không phải một mình chị hai chịu tội, mà ngay cả Hoắc Lâm cũng bị liên lụy theo sao ông nội!”

Toàn bộ quá trình Hoắc Lâm đều không lên tiếng, anh chỉ lẳng lặng nhìn cô thay mình nói chuyện, đáy lòng có chút gọn sóng, trong ánh mắt cũng dần trở nên mềm mại hơn.

Nam lão gia từ còn chưa kịp trả lời lại, Nam Từ đã trực tiếp lôi kéo Hoắc Lâm rời đi, trước khi đi còn cúi người chào ông: “Ông nội, chuyện này không giải quyết theo cách này được, nếu như ông nội muốn cứu chị hai, thì ông nội đừng tìm Hoắc Lâm làm phiền nữa ạ.”

Nói xong, cô lập tức kéo Hoắc Lâm rời đi.

Nhưng Hoắc Lâm lại chưa chịu đi, anh lạnh lùng nhìn Nam lão gia từ:

“Lão gia từ, ba già rồi nên hồ đồ quá, trước kia ba làm chuyện gì đối với con coi như không tính, nhưng nếu sau này vẫn còn nhắm đến con, thì ba cũng đừng trách con không nể bao năm giao tình. Chuyện của Nam Châu chỉ mới là màn dạo đầu thôi.”

~

Sau khi đi vào thang máy, Nam Từ vẫn còn tức giận, nếu như lần này không có cô ở đó, thì nói không chừng Nam lão gia từ đã lôi cô ra làm điều kiện, ép Hoắc Lâm phải giao dịch gì đó.

Cô tin Hoắc Lâm sẽ không làm chuyện gì ngu ngốc, nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút, lại có người lợi dụng cô để ép Hoắc Lâm bỏ ra cái gì đó, điều đó cũng đủ khiến cô buồn nôn rồi.

Hoắc Lâm bị bộ dạng này của cô chọc cười, anh nhéo nhéo gương mặt cô.

“Sao lại tức giận đến mức này rồi?”

“Chứ anh không bức sao?”

Sắc mặt Hoắc Lâm thản nhiên, đáp: “Có gì đâu mà phải tức, dù sao thì lão gia từ cũng đâu làm được gì anh đâu.”

Nói đến đây, thần thái của Hoắc Lâm ngày càng lạnh lùng, anh khẽ nhếch miệng: “Nếu như lão gia từ thật sự muốn cứu cháu gái, thì cũng có thể thử một chút, đến lúc đó không phải chỉ mất một mình Nam Châu thôi đâu.”

Nam Từ nghe xong, cảm thấy có điều gì đó không đúng, vội vàng hỏi: “Chẳng lẽ nhà họ Nam còn có chuyện gì khác sao?”

Lời vừa dứt, thì thang máy cũng vừa dừng lại.

Cửa thang máy mở ra, trùng hợp lại thấy Hoắc phu nhân và ba Hoắc.

Hoắc phu nhân khóc đến mức hai mắt sưng to, đáy mắt ba Hoắc cũng đầy tia máu đỏ, trông tiêu tụy rất nhiều.

Hai người nhấc chân chuẩn bị đi vào thang máy, đúng lúc nhìn thấy Hoắc Lâm và Nam Từ.

Hoắc phu nhân biến sắc, bước nhanh về phía trước, trực tiếp giơ tay định tát Hoắc Lâm một cái.

Nhưng lần này Hoắc Lâm không cho bà ta cơ hội, trực tiếp bắt lấy cánh tay của bà ta, cười cười, đáy mắt đầy sự lạnh lùng mỉa mai:

“A, xem ra bà cũng già quá rồi, nếu không thì sao lại có ảo tưởng là mình có thể đánh được tôi nữa đây?”

Nói xong, anh vung tay hất bà ta, khiến bà ta lao đảo lù lị.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Editor: Trà Đá.

Ba Hoắc cũng không ngờ Hoắc phu nhân lại đột nhiên làm vậy, ông ta nhanh chóng giữ chặt lấy bà ta, sợ bà ta lại làm điều gì đó.

“Bà lộn xộn cái gì đó!?” Ba Hoắc có chút tức giận, hỏi.

“Tôi lộn xộn cái gì? Cái này mà gọi là lộn xộn sao?” Hoắc phu nhân vừa nói, vừa chỉ về phía Hoắc Lâm, “Ngọc Trạch vốn đang rất khỏe mạnh, bởi vì nó về nhà hôm đó, mà bệnh tình Ngọc Trạch bỗng trở nên nặng đến mức phải vào ICU. Trước kia tôi đã bảo với ông nó không sạch sẽ thì ông không tin! Nó chỉ mang lại điều xui xẻo cho nhà họ Hoắc thôi.”

Ba Hoắc giật mình, vội vàng nhìn Hoắc Lâm một chút, thấy sắc mặt anh vẫn lạnh nhạt như cũ mới mở miệng trách cứ Hoắc phu nhân.

“Tôi đã bảo bà đừng có tin mấy lời ông thầy bói nói! Trước mặt mấy đứa nhỏ mà bà nói tầm bậy cái gì vậy!”

“Tôi không có nói bậy, chuyện rõ ràng như ban ngày mà! Từ sau khi nó trở lại nhà họ Hoắc thì có mang lại điều gì tốt đẹp không?! Trong lòng ông cũng biết rõ mà! Hơn nữa tính tình nó cũng rất u ám, kỳ quái! Nó chỉ là một con quái vật thôi!”

Hoắc phu nhân đã sớm mất đi dáng vẻ đoan trang sang trọng của ngày thường, lúc này ngoài gương mặt tiều tụy còn có thêm nét dữ tợn và oán hận, bà ta hoàn toàn không xem Hoắc Lâm là con trai mình, mà là một kẻ thù.

Mí mắt Hoắc Lâm rù xuống, khóe môi hơi nhếch, hiện lên một tia mỉa mai chế giễu.

Nam Từ không nhịn được, bàn tay nhỏ nắm chặt lấy bàn tay anh.

Đáy lòng cô cảm thấy tức giận và tủi thân thay cho Hoắc Lâm, ánh mắt cô nhìn Hoắc phu nhân cũng lạnh đi rất nhiều.

“Đi hỏi anh ấy mang được điều gì hay ho đến ư? Vậy thì cháu cũng muốn hỏi đi, nhà họ Hoắc đã cho anh ấy được cái gì ạ?”

“Hai người có biết những năm anh ấy bị bắt cóc đến vùng núi đã trải qua những ngày tháng như thế nào không? Tuổi thơ của anh ấy vắng bóng hai người, lại không được ai dạy bảo về cách sống, sau khi anh ấy được đưa về nhà họ Hoắc thì người lớn trong nhà cũng chẳng ai quan tâm, thậm chí còn đuổi anh ấy ra nước ngoài!”

“Trên đời này ai cũng có quyền nói tính cách của anh ấy có vấn đề! Nhưng chỉ hai người là không được quyền nói! Bởi vì hai người không xứng! Đáng vẻ và tính cách của anh ấy bây giờ đều do hai người tạo nên!”

Nam Từ càng nói càng kích động, giống như đã dùng hết sức lực để hét lại với bọn họ, bàn tay nhỏ bé kia cũng nắm chặt tay Hoắc Lâm hơn.

Hoắc Lâm vẫn một mực rù mí mắt, ánh mắt nhìn chăm chú vào bàn tay hai người đang đan xen vào nhau, biểu hiện lạnh nhạt, không lên tiếng.

Hiện tại Hoắc phu nhân đã đạt đến mức tẩu hỏa nhập ma, những lời Nam Từ nói cũng khiến ba Hoắc có chút áy náy khó chịu, nhưng trên mặt Hoắc phu nhân lại không có một chút biến hóa.

“Cháu nói bọn tôi không cho nó cái gì sao? Chẳng lẽ lúc nó trở lại nhà họ Hoắc không được đối đãi tốt sao? Chẳng lẽ nó xuất ngoại không phải do bọn tôi bỏ tiền ra sao?! Không có số tiền bọn tôi bỏ ra, thì làm sao nó có thể mở công ty riêng, hiện tại còn là đối thủ của Hoắc Thị nữa!”

Ba Hoắc giống như nhớ ra gì đó, gương mặt trắng bệch, cực kỳ xấu hổ.

“Bà đừng nói nữa! Hoắc Lâm hoàn toàn không đụng đến số tiền đó!”

Ban đầu ông ta còn tưởng Hoắc Lâm dùng tiền của ông chu cấp để đi học và mở công ty riêng, nhưng mấy năm trước ông ta nghe thư ký nói Hoắc Lâm hoàn toàn không đụng đến số tiền đó.

Lúc đó ông ta cảm thấy cực kỳ áy náy, ban đầu ông ta còn để ý đến việc Hoắc Lâm mở một công ty riêng đối đầu với Hoắc Thị, nhưng sau này ông ta cũng không muốn quan tâm đến nữa.

Hai vợ chồng ông ta đã mắc nợ Hoắc Lâm rất nhiều, bây giờ anh đã đạt đến trình độ không cần người nhà nâng đỡ nữa, ông ta còn cho là bọn họ chỉ cần yên lặng sống qua ngày, không quấy rầy cuộc sống của Hoắc Lâm là đủ rồi.

Thình thoảng bí mật lặng lẽ quan sát tình hình của Hoắc Lâm dạo gần đây, có thể nhìn thấy anh thành người và thành công trước khi nhắm mắt là yên lòng rồi.

Nhưng ông ta không bao giờ nghĩ người bạn già của ông lại hồ đồ như vậy, đối xử với con trai ruột mình như một kẻ thù!

Đương nhiên lời nói của ba Hoắc cũng khiến Hoắc phu nhân sửng sốt, bà ta kinh ngạc nhìn Hoắc Lâm, sau đó lại nhìn về ba Hoắc.

“Không thể nào! Nó làm gì có năng lực đó! Không có nền tảng từ nhà họ Hoắc thì sao nó có thể tự mở một công ty riêng lớn như vậy được!”

Nam Từ cười một tiếng, mang một tia chế giễu, giống như đang chế giễu Hoắc phu nhân, cũng giống như đang chế giễu chính mình.

Cô không nên suy nghĩ cách để che mắt chặn tai người nói những lời này, vừa làm đối phương khó xử cũng ghê tởm chính mình.

Nghĩ tới đây, cô xin lỗi ba Hoắc: “Cháu xin lỗi, thái độ vừa rồi của cháu không tốt, nhưng việc gì cũng có nguyên nhân của nó, nên cháu mong bác thông cảm. Hôm nay Hoắc Lâm định đến xem tình hình của cháu trai mình, nhưng trước mắt có lẽ không cần thiết ở lại đây nữa ạ.”

Nói xong, cô muốn nhấn nút đóng cửa thang máy, nhưng nhìn thoáng qua vẫn còn thấy Hoắc phu nhân chặn một chân ở bên trong thang máy.

Cô chỉ chỉ: “Phiền dì tránh ra giúp ạ.”

Hoắc phu nhân còn chưa kịp phản ứng, thì Hoắc Lâm đã lên tiếng:

“Tôi đã sắp xếp chuyên gia ở nước ngoài đến xem bệnh tình cho Ngọc Trạch rồi, lát nữa thư ký sẽ thông báo thời gian, sắp xếp người nhận điện thoại.”

Hoắc phu nhân nghe xong, lại la lớn: “Mày quan tâm làm cái gì? Ngọc Trạch đã thành ra cái dạng này, mày còn muốn hại cháu tao đúng không?! Tao nói cho mày biết đừng có mơ!”

Nam Từ tức giận đến ngứa miệng, nếu như không phải bận tâm đang ở bên ngoài, thì cô đã lên tiếng mắng Hoắc phu nhân một trận rồi.

Ba Hoắc đương nhiên cũng thấy Hoắc phu nhân càng ngày càng quá đáng, ông vội vàng kéo bà ta ra xa khỏi thang máy, trong lời nói và động tác không có chút khách khí.

“Bà đừng có nổi điên nữa! Ai muốn hại Ngọc Trạch? Hoắc Lâm muốn cứu thằng bé!”

“Tôi nổi điên cái gì chứ? Tôi chỉ nói sự thật thôi.”

~

Bọn họ lớn tiếng cãi nhau, cho nên mọi người ở những phòng khác cũng chạy ra ngoài xem náo nhiệt.

Nhưng Hoắc Lâm hoàn toàn không quan tâm, sắc mặt anh rất lạnh nhạt, trực tiếp nhấn nút đóng cửa thang máy, những âm thanh ồn ào xung quanh cũng dần dần nhỏ lại.

Nam Từ đau lòng nhìn Hoắc Lâm, thấy anh không có phản ứng gì, càng khiến đáy lòng cô càng thêm khó chịu.

Không ai nghe mấy lời nói nhục mạ đó mà không có phản ứng gì.

Hoắc Lâm không có phản ứng, thì chắc chắn đã nghe những lời này nhiều đến mức đã chai lòng.

Từ nhỏ đến lớn, không biết anh đã trải qua cảnh tượng này biết bao nhiêu lần, nếu như là cô thì có lẽ trái tim đã sớm bị đâm đến mức nhão nhoẹt rồi.

Trên đường trở về, hai người ngồi trong xe, không ai nói với ai một câu nào.

Hoắc Lâm chỉ lẳng lặng ôm cô, nhắm mắt không biết đang suy nghĩ gì.

Nam Từ cũng không biết có phải mình bị ảo giác hay không, cô luôn cảm thấy anh đang cố gắng kiềm chế một cái gì đó, anh ôm cô chặt hơn bình thường.

Lúc vừa về đến khu nhà, cô thấy sắc mặt anh vẫn không có chút chuyển biến gì tốt, nên cô bắt đầu có ý lên tiếng thay đổi bầu không khí.

“Hôm nay anh thấy em giỏi không? Đây là lần đầu tiên em dám lên tiếng nói lại người lớn đó.”

Cô vừa đi về phía thang máy, vừa dùng đưa cánh tay anh, giống như vừa chơi đùa vừa nhõng nhẽo.

“Nhanh khen em đi, có phải em rất lợi hại không?”

Hoắc Lâm không lên tiếng, mà anh ôm eo cô, lẳng lặng chờ cửa thang máy đóng lại.

Sau khi cửa thang máy đóng chặt lại, anh lập tức quay người nắm lấy cổ tay Nam Từ, trực tiếp ép cô vào vách thang máy.

Sau đó, anh mang theo khí thế mãnh liệt, bá đạo hôn lên đôi môi Nam Từ.

Lần này anh dùng sức hơn những lần trước, giống như muốn dán cô vào cơ thể anh, cô thừa nhận mình sức yếu, có chút khó chịu khẽ rên lên một tiếng, sau đó anh lại trở nên cường thế chiếm đoạt hơn nữa.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Nam Từ cảm thấy mình bị anh hôn đến mức hít thở không thông, mà anh cũng không chịu buông cô ra.

Đến khi thang máy “Đing” một tiếng, anh mới chậm rãi ngừng đầu.

Đáy mắt anh đầy ham muốn, nói với cô: “Ừ, bảo bối của anh là lợi hại nhất.”

~

Sau khi vào nhà, Nam Từ vội vàng xuống bếp làm mấy món ăn.

Cô muốn làm mọi cách để khiến Hoắc Lâm vui, cô cảm thấy Hoắc Lâm sẽ ít nhiều bị ảnh hưởng vì những lời nói của Hoắc phu nhân.

Mặc dù bên ngoài nhìn anh cực kỳ bình tĩnh, nhưng sau khi hôn cô thì cảm giác tâm tình anh đã tốt hơn nhiều.

Nhưng cô vẫn muốn chút gì đó cho anh.

Trên bàn cơm, Nam Từ gấp cho anh miếng sườn, rồi lại gấp thêm miếng đùi gà cho anh.

“Đây là kiểu nấu ở quê em, em thấy nấu kiểu này ăn ngon hơn ở thành phố, anh ăn thử xem.”

Hoắc Lâm đã nhận ra cô vừa vào nhà đã loay hoay tới lui như một con chuột đồng nhỏ, làm đông làm tây, hơn nữa còn kiếm chuyện nói với anh.

Bộ dáng kia... Vừa ngốc lại vừa đáng yêu.

“Chiều mai có lớp không?” Hoắc Lâm hỏi vu vơ một câu.

Nam Từ gật gù đầu, gấp một miếng sườn cho vào miệng gặm, vừa ăn vừa nói: “Một giờ chiều mới có lớp, sao vậy anh?”

Miệng cô dính một chút thức ăn, Hoắc Lâm nhìn thoáng qua, nghiêng người nắm cằm cô, xích lại gần mút lấy cánh môi cô.

Anh chỉ mút nhẹ lấy môi cô rồi tách ra, nhưng bàn tay vẫn giữ lấy cằm cô, nhẹ giọng nói: “Sáng mai đi tập thể dục với anh.”

Nam Từ giật nảy mình: “Tại sao?”

Hoắc Lâm thản nhiên liếc cô: “Sức em yếu xìu, mới động một chút đã thở không ra hơi rồi.”

Nam Từ tức giận, nhìn anh chăm chăm, nói: “Lúc này em ở trong thang máy thở không ra hơi vì sao anh còn không biết hả! Rõ ràng là anh bắt đầu trước!”

“Mặc kệ là anh bắt đầu trước hay không, tóm lại sáng mai em phải dậy đi tập thể dục với anh.” Hoắc Lâm nói như đinh đóng cột.

Nam Từ cho là anh chỉ thuận miệng nói vậy thôi, cô chỉ cần giờ trò một chút thôi là anh sẽ bỏ qua.

Nhưng ai mà ngờ sáng ngày hôm sau, anh thật sự bắt cô rời giường, cũng không quan tâm cô còn đang ngủ say giấc hay không!

Lúc này Hoắc Lâm đã thay đồ thể thao xong xuôi, anh mặc quần dài đen và áo T- shirt đen, nhìn cực kỳ trẻ trung lại đẹp trai, người ngoài không biết còn có thể tưởng anh là sinh viên.

Nam Từ quần lấy chăn mền, không chịu rời giường.

Hoắc Lâm trực tiếp ôm cả cái chăn, cắn cắn chóp mũi cô.

“Không dậy là anh phạt em đó.”

Nam Từ hiểu “Phạt” của anh là gì, nhưng cũng không sợ, cô vờn hai tay ra ôm lấy cổ anh.

“Em không muốn dậy, anh tha cho em đi, em không muốn đi tập thể dục đâu.”

“Không được.” Hoắc Lâm vô tình cự tuyệt.

Nam Từ lười biếng ngáp một cái, lại hững hờ nói: “Nhưng biết làm sao bây giờ, em dùng toàn bộ sức lực để thích anh rồi, làm gì còn sức để tập thể dục nữa.”

Ánh mắt Hoắc Lâm ngưng lại, khóe môi khẽ nhếch, anh nắm cằm cô, dựa trán mình lên trán cô:

“Lặp lại lần nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Editor: Trà Đá.

Nam Từ cũng không ngốc, cô biết anh thích nghe cô tăng bốc, thế là cô cười hì hì với anh:

“Lặp lại lần nữa thì không đi tập thể dục nhé?”

“Dám ra điều kiện với anh hả?”

Trán anh chống lên trán cô, hơi thở của anh mang theo mùi kem đánh răng và kem cạo râu tạo nên hương vị mát lạnh, rất dễ chịu, Nam Từ hôn lên môi anh một cái.

“Ai da, quả nhiên mùi của người mình thích cũng rất dễ chịu.”

Hoắc Lâm bị cô chọc cười, anh nắm hai tay cô, nhìn cô hỏi: “Mới sáng sớm mà miệng lưỡi đã ngọt vậy hả, ăn vụng kẹo đường đúng không?”

Nam Từ cong môi cười: “Vậy anh nếm thử xem.”

Ngay lúc Hoắc Lâm định hôn cô, thì cô bỗng nhiên nâng tay lên che miệng.

Sau đó, cô mơ hồ nói: “Nói trước với anh, cái này là điều kiện trao đổi để em không phải dậy đi tập thể dục, anh được lợi rồi thì không được ép em rời khỏi giường!”

Hoắc Lâm mặc kệ cô, trực tiếp bá đạo kéo tay cô xuống, sau đó hôn lên môi cô.

Lúc tách ra, Nam Từ lại rơi vào tình trạng thờ hồng học, so với cô thì Hoắc Lâm thoải mái hơn nhiều.

Lần này anh không chịu theo ý cô, trực tiếp bế cả cơ thể đang cuộn trong chăn của cô, chậm rãi đi vào phòng tắm, xem ra anh nhất quyết kéo cô đi tập thể dục buổi sáng.

Nam Từ vừa thờ hồng học vừa nhìn anh không cam lòng.

“Lãi suất anh cũng lấy rồi! Sao anh lại nuốt lời?”

Hoắc Lâm thân nhiên liếc cô một cái, rồi đặt cô ngồi trên bệ bên cạnh bồn rửa tay, sau đó vừa xịt kem lên bàn chải đánh răng vừa nói:

“Anh đồng ý chuyện đó với em lúc nào?”

“Anh không lên tiếng chính là đồng ý rồi đó!”

“Anh không lên tiếng có nghĩa là không đồng ý.”

Nam Từ trừng anh: “Anh không đồng ý mà dám hôn em sao!”

“Cái đó là phạt, phạt em lạnh mồm lạnh miệng, dám đặt điều kiện với anh.” Hoắc Lâm giờ bàn chải đánh răng về phía miệng cô, “Há miệng.”

Nam Từ bắt đắc dĩ há miệng, vừa đánh răng vừa lẩm bẩm:

“Gian thương, anh đúng là gian thương.”

Hoắc Lâm mặc kệ cô, bày ra vẻ mặt lười biếng, anh vừa mới được ăn con thỏ nên tâm tình có chút vui vẻ.

Anh chuẩn bị một bộ quần áo thể dục cho Nam Từ giống anh, chỉ khác nhau về màu sắc, Hoắc Lâm mặc một bộ màu đen, còn Nam Từ lại mặc một bộ màu trắng.

Lúc xuống lầu mới khoảng năm giờ rưỡi sáng, không khí bên ngoài vẫn còn vương vấn sự ẩm ướt của màn đêm, thời tiết mát mẻ dễ chịu.

Khu chung cư này hầu hết là người trẻ tuổi, đại đa số là doanh nhân hoặc là quản lý cấp cao, mà những người này có một đặc điểm chung là rất thích gò ép bản thân.

Cho nên lúc bọn họ xuống lầu đã thấy có không ít người tới phòng gym chạy bộ.

Mỗi người đều mang tai nghe Bluetooth giống như để tiện nghe điện thoại. Lúc gặp thoáng qua, họ chỉ giao lưu ánh mắt qua với nhau, biểu hiện khá lạnh lùng.

Nam Từ nhìn thoáng qua, bĩu môi: “Người ở đây hờ hững quá, không có tinh thần vận động chi hết.”

Hoắc Lâm bị cô chọc cười, anh nhéo má cô: “Còn chưa từ bỏ ý định hả? Có bày ra bao nhiêu lý do thì cũng đừng mong anh thả về ngủ.”

“Không có, chỉ là em thấy chỗ này nhàm chán quá.”

Nói xong, hai mắt Nam Từ tỏa sáng, giống như nghĩ ra gì đó, hưng phấn nhìn Hoắc Lâm:

“Bọn mình ra công viên đi.”

~

Vị trí chung cư của Hoắc Lâm nằm ở khu vực mới xây dựng ở thành phố, xung quanh toàn là chung cư cao cấp hoặc là biệt thự, mà Nam Từ muốn tới công viên thì phải đi khoảng mười mấy con phố.

Nam Từ vì muốn chứng minh cho Hoắc Lâm thấy vận động cũng có thể trở nên thú vị, cho nên cô cũng không thấy mệt mỏi, lôi kéo Hoắc Lâm đi đến công viên, trên đường đi còn nói chuyện ríu rít.

“Trước đó em không có lớp nên có tạt ngang qua đó một lần, nơi đó từ sáng đến tối có rất nhiều người, cực kỳ náo nhiệt.”

“Mà ở đó còn có các cô chú lớn tuổi đến tập đông lắm, chắc chắn anh chưa từng gặp qua đâu!”

Hoắc Lâm vốn không thích đến nơi có quá nhiều người lạ lẫm, nhưng thấy Nam Từ hưng phấn như vậy, anh cũng không nỡ ngăn cản, chỉ một mực đi theo cô đến đó.

Đến công viên, quả nhiên như lời Nam Từ nói, bên trong có rất nhiều người đang tập thể dục.

Đại đa số đều là người đã có tuổi, có một đôi đang đánh cầu lông, có một nhóm người đang nhảy ở quảng trường, còn có một người lớn tuổi vừa nghe kịch vừa dựa lưng vào thân cây...

Nam Từ hást cằm, nhìn Hoắc Lâm với vẻ đắc ý.

“Em nói đúng chứ? Ở đây vui hơn nhiều, tương lai em sẽ dẫn anh đến đây xem pháo hoa, nếu không thì anh cứ như người ở cũi trên cũng khiến em mệt mỏi.”

Hoắc Lâm liếc cô: “Bắt đầu chán ghét anh rồi sao?”

Hiện tại lá gan của Nam Từ cực kỳ lớn, không giống như lá gan nhỏ trước đây. Bây giờ lời gì cô cũng dám nói, cô đáp: “Bây giờ thì chưa, nhưng tương lai thì chưa biết.”

Nói xong, hai mắt cô nhìn chằm chằm vào một chỗ, giống như phát hiện ra gì đó.

“A, qua kia mau, bác gái kia vừa mới tập xong, bọn mình qua dùng lệ!”

Hoắc Lâm bị cô kéo đi, sau đó Nam Từ buông anh ra, trực tiếp ngồi vào chỗ trống.

“Cái này có phải tập lưng không? Ban nãy em thấy bác gái kia cứ quay qua quay về rất thú vị.”

Hoắc Lâm nhũu mày: “Không phải, cái này dùng để gấp bụng.”

Nam Từ hơi kinh ngạc, bởi vì những máy tập ở ngoài công viên cực kỳ thô sơ đơn giản, hoàn toàn không có tính chuyên nghiệp cao như những máy tập trong phòng gym, người bình thường còn không biết rõ nó tập như thế nào, cô không ngờ anh lại có thể phán đoán nhanh như vậy.

“Sao anh biết?” Cô hỏi.

“Trước kia còn ở nước ngoài, anh không có tiền đi tập ở phòng gym, nên cũng hay tập luyện ở công viên gần nhà.” Nói xong, anh trực tiếp đi ngồi trước mặt cô, nắm chặt hai mắt cá chân cô, nói: “Bắt đầu gấp bụng 50 lần.”

Nam Từ chéo hai tay nắm lên hai bả vai, vừa chuẩn bị tư thế vừa nói: “Thì ra ở nước ngoài cũng có cái này.”

Nói xong, cô dùng sức ngồi dậy, lúc này Hoắc Lâm hoàn toàn không phòng bị, cô đột nhiên hôn anh một cái.

“Ở nước ngoài có cái này không?”

Cô cười híp mắt nhìn anh, hỏi.

Hoắc Lâm bị đơ mắt mấy giây, lúc anh lên tiếng thì giọng anh đã trầm đi rất nhiều: “Có phải em nghĩ ở bên ngoài đông người, anh không dám làm gì em nên em bắt đầu quậy đúng không?”

“Không.” Nam Từ lại hôn anh một cái nữa, nụ cười càng lúc càng tươi, “Em biết anh thích chứ không có quấy gì đâu.”

“Tự tin vậy sao?”

“Thì sao?”

Lần này Hoắc Lâm hoàn toàn chịu thua cô bé của anh rồi, anh dựa lên trán cô, nhéo nhéo má cô.

“Vậy em cứ tiếp tục tự tin đi.”

~

Hai người tập thể dục xong về nhà tắm rửa, rồi ăn sáng cùng nhau, thời gian cũng không còn nhiều lắm, nên Hoắc Lâm chuẩn bị đi làm.

“Buổi chiều anh sẽ cho tài xế đưa em đến trường, em ở nhà chờ một chút.”

Hoắc Lâm vừa gài nút áo sơ mi vừa nói với cô.

Nam Từ vừa chải tóc vừa lắc đầu: “Không cần đâu, em đến trường sớm một tí, em hẹn bạn ở thư viện mượn vở chép bài.”

Nói đến đây, Nam Từ làm như nhận ra điều gì đó, bỗng nhiên quay người nhìn Hoắc Lâm.

“Hoắc Lâm.” Giọng nói của cô biểu lộ rất chân thành, “Đến bây giờ anh vẫn chưa tin tưởng em sao?”

Hoắc Lâm biết rõ cô muốn nói gì, anh rũ mắt xuống tiếp tục sửa sang áo sơ mi, một lúc lâu sau anh mới lên tiếng: “Anh sẽ gọi điện thoại cho hai người kia rút về.”

Nguyễn vọng đã được đáp lại, nên Nam Từ cực kỳ vui vẻ.

Cô chạy đến trước mặt Hoắc Lâm, bỗng nhiên nhảy lên người anh, giống con gấu túi, hai chân vòng qua eo anh, hai cánh tay vòng qua cổ anh.

“Bởi vì biểu hiện hôm nay của Hoắc tiên sinh cực kỳ xuất sắc, nên bạn gái Nam tiểu thư quyết định ban thưởng cho anh một chút.”

Biểu hiện của anh nhàn nhạt, hai tay đỡ bắp đùi cô, đề phòng cô không cẩn thận ngã xuống.

“Không phải Nam tiểu thư cũng nên có hành động cụ thể gì sao? Hoắc tiên sinh cũng không hài lòng lắm với kiểu khen thưởng này đâu.”

Nam Từ biết anh đang nhắc đến cái gì, thật sự tối hôm qua hai người xem chút nữa đã...

Thật ra thì đang được nửa đường thì Nam Từ bắt đầu hoảng sợ, cô nhanh chóng la ngừng.

Lúc ấy Hoắc Lâm ôm cô, hô hấp anh nặng nề phả vào tai cô, nghiêng răng nói từng câu chữ:

“Sớm muộn gì anh cũng bị em bức chết mất.”

~

Nam Từ cũng không muốn, nhưng cô thật sự có chút sợ hãi, mà hôm qua còn thấy rõ... Cái đó... Càng khiến cô bị hù đến run chân.

Cho nên lúc Hoắc Lâm bóng gió, thì khiến cô xấu hổ đỏ mặt.

Bộ dáng hào hứng cũng biến mất, cô thả tay ra khỏi cổ anh, tuột xuống khỏi người anh.

“Đến giờ anh đi làm rồi, bọn mình đi thôi!”

Hoắc Lâm nhìn thấy cô lại bắt đầu đánh trống lảng, anh cười cười, không nói gì thêm, ôm eo cô ra khỏi cửa.

~

Trường Nam Từ học xa hơn công ty Hoắc Lâm, cho nên tài xế đưa Hoắc Lâm đến công ty trước, rồi mới đi Nam Từ đến trường.

Đến trường học cũng khoảng mười giờ sáng, Nam Từ cười lễ phép chào tạm biệt tài xế, sau khi nhìn chiếc xe rời đi rồi mới xoay người đi vào trong trường.

Đúng lúc này, sau lưng cô vang lên một giọng nói:

“Nam tiểu thư.”

Nam Từ quay đầu lại, hai mắt mở lớn.

Lúc này có một chiếc xe màu đen đậu ở ven đường, mà người ngồi đằng sau không ai khác đó chính là ba của Hoắc Lâm.

Ba Hoắc cười hiền lành nhìn Nam Từ, nói: “Bác chờ ở đây cũng lâu rồi, không biết cháu có rảnh tìm một chỗ trò chuyện với bác một chút được không?”

Nam Từ có chút cảnh giác, lần trước Hoắc phu nhân cũng dùng thủ đoạn này, sau đó thiếu chút nữa xảy ra chuyện.

Khó khăn lắm mới quan hệ giữa cô và Hoắc Lâm mới bắt đầu ổn định, cuối cùng anh cũng không còn nghi thần nghi quỷ nữa, bắt đầu tin tưởng cô hơn, cho nên cô không muốn xảy ra thêm sự cố.

“Bác có chuyện gì không?” Nam Từ hỏi.

Nụ cười trên gương mặt ba Hoắc vẫn không giảm, vẫn khách sáo nhìn cô: “Bác chỉ muốn tâm sự chuyện về Hoắc Lâm, không cần đi xa, tìm một quán trà gần trường học cũng được rồi.”

Nam Từ nghĩ nghĩ, quyết định đi cùng ông ta, nhưng trước khi đi, cô nhanh chóng nhắn một tin nhắn cho Hoắc Lâm, sau đó mới mở cửa lên xe.

Nhưng chuyện khiến cô ngạc nhiên chính là tài xế của ba Hoắc là con nuôi nhà họ Hoắc, Hoắc Tu Thần.

Hắn cười với Nam Từ qua gương chiếu hậu, đáng vẻ cực kỳ lịch sự, nhưng lại khiến Nam Từ cảm thấy không thoải mái.

Nghĩ đến đây, cô lặng lẽ lấy điện thoại di động ra, nhắn thêm một tin nữa cho Hoắc Lâm.

“Có cả người con nuôi nhà họ Hoắc nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Editor: Trà Đá.

Xe không đi quá xa, đúng như lời ba Hoắc nói, bọn họ dừng xe tại quán trà gần trường.

Đa số sinh viên trường cô không phú thì quý, nên những tiệm quán xung quanh trường cũng sang trọng không kém.

Quán trà trang trí rất lịch sự tao nhã, từ bên ngoài đến phòng riêng đều mang màu sắc cổ xưa.

Vừa đi vào đã có thể ngửi thấy mùi trà tràn ngập trong không khí, một khi hít vào thì trong khoang mũi tràn ngập mùi thơm.

Một cô gái mặc sườn xám dẫn bọn họ vào một phòng riêng, Hoắc Tu Thần rất lạnh trí, sau khi đưa Nam Từ và ba Hoắc vào phòng riêng rồi, hắn nhanh chóng đi theo cô gái phục vụ ra chọn món, chứ không đi chung vào phòng, có vẻ như muốn cho Nam Từ và ba Hoắc có thời gian trò chuyện riêng tư.

Trước kia nhìn thoáng qua, Nam Từ cảm thấy ba Hoắc nhìn trẻ hơn Hoắc phu nhân.

Nhưng lúc này nhìn gần, Nam Từ nhận thấy nếp nhăn trên mặt và tóc của ba Hoắc đã bạc đi không ít, có lẽ vì chuyện của Hoắc Ngọc Trạch khiến ông ta lao lực quá độ, mặc dù trên mặt nở nụ cười, nhưng đáng vẻ cực kỳ mệt mỏi.

Bốn phía cực kỳ yên tĩnh, bầu không khí nhất thời có chút ngạt thở.

Nam Từ thấy ông ta không nói lời nào, cô bắt đầu mở miệng trước: “Bác đến tìm cháu có chuyện gì ạ?”

“Bác muốn hỏi thăm cháu về Hoắc Lâm.” Ba Hoắc cười cười, “À, cháu đừng hiểu lầm, bác không có ý gì đâu, chỉ là muốn hiểu rõ chuyện của hai đứa thôi.”

Nam Từ mím môi, chuyện hai đứa? Chuyện gì của hai đứa? Chẳng lẽ muốn cô khai báo chuyện tại sao hai người biết nhau, quen biết như thế nào?

Cũng không thể nói là cháu bị con trai bác dày mặt theo đuổi, cuối cùng không thể không đồng ý, sau đó lại từ từ phát hiện ra bản thân cũng thích anh ấy.

Nghĩ tới đây, cô thử hỏi thăm dò: “À, bác muốn hỏi cháu và Hoắc Lâm bắt đầu lui tới lúc nào ạ?”

“Ừ, cháu nói cái gì cũng được.”

Lần này Nam Từ cũng hiểu rõ ba Hoắc không phải muốn biết chuyện của hai người họ, mà chỉ đơn giản muốn biết tình hình của Hoắc Lâm thông qua Nam Từ.

Nghĩ đi nghĩ lại cũng đứng, Hoắc Lâm và nhà họ Hoắc hoàn toàn đứng ở hai phía đối lập, tình trạng của Hoắc phu nhân thì không ổn định, ba Hoắc muốn làm cái gì cũng lực bất tòng tâm.

Ông ta muốn biết tình hình gần đây của con trai, lại biết Hoắc Lâm chắc chắn không để ý đến ông ta, cho nên ông ta đi đường vòng, tìm đến bạn gái của anh?

Nghĩ tới đây, tâm trạng Nam Từ ổn hơn, cũng không còn sự cảnh giác như lúc ban đầu nữa.

Sau khi biết ông ta không tìm cô để gây phiền phức nên cũng dễ nói, cô chán ghét Hoắc phu nhân, nhưng ba Hoắc trông rất bình thường.

Nam Từ thấy ba Hoắc muốn lấp đầy những khoảng trống trong lòng, cho nên cô cũng muốn giúp đỡ một chút.

Thế là cô bắt đầu nói một hồi: “Hoắc Lâm thật sự cũng không mạnh mẽ và bá đạo như vẻ bề ngoài đâu ạ, lúc bọn cháu ở chung một chỗ, có rất nhiều chuyện có thể thương lượng với nhau. À, không biết bác có biết chuyện anh ấy không thích cà chua không? Thật ra cũng không hẳn là không thích, mà bởi vì lúc nhỏ cháu rất thích ăn cà chua, cho nên anh ấy nói không thích để nhường cho cháu mà thôi.”

Ba Hoắc kinh ngạc nhưn mảy: “Lúc nhỏ? Hai đứa đã từng gặp nhau lúc nhỏ?”

“À, cháu quên nói, vùng núi trước kia Hoắc Lâm bị lừa bán chính là chỗ cháu ở lúc nhỏ.”

Nhắc đến việc Hoắc Lâm bị bắt cóc, sắc mặt ba Hoắc có chút nặng nề, một tia xám xịt xẹt qua đáy mắt ông ta.

“Là lỗi của nhà họ Hoắc, lúc Hoắc Lâm còn nhỏ không trông nom cẩn thận, khiến thằng bé phải chịu khổ...”

Tâm trạng ba Hoắc sa sút, lúc này, Hoắc Tu Thần mở cửa đi vào phòng cùng với nhân viên phục vụ bưng nước trà vào.

Hoắc Tu Thần vẫn duy trì bộ dáng ôn hòa thường ngày, sau khi chờ phục vụ dùng dụng cụ pha trà xong, hẩn tự tay rót cho ba Hoắc và Nam Từ mỗi người một tách trà.

Cuối cùng, hẩn mỉm cười với ba Hoắc: “Ba, con chờ ở bên ngoài, nếu có gì cần thì ba cứ gọi con.”

Ba Hoắc gật gật đầu, không đáp lại, biểu hiện không quá thân mật cũng không quá khách sáo, so với thái độ của Hoắc phu nhân thì thái độ của ba Hoắc khác biệt rất nhiều.

Sau khi Hoắc Tu Thần rời khỏi phòng, thì không khí trong phòng mới khá hơn một chút.

Ba Hoắc dùng một chút, thở dài, lúc mở miệng thì trong giọng nói mang theo chút nặng nề:

“Tiểu Từ con nên biết, chuyện nhà bác... Thật sự rất phức tạp, sau khi anh hai của Hoắc Lâm qua đời, thì tinh thần của bác gái càng ngày càng bất ổn. Bà ấy là người vợ bác hết lòng yêu thương, lại là mẹ của hai đứa con trai bác, nên bác không thể bỏ bà ấy được. Cho nên những năm qua bác chỉ có thể mặc kệ Hoắc Lâm!”

Nói đến đây, lời nói của ba Hoắc lại xoay chuyển: “Hay là cháu về nói với Hoắc Lâm là đừng lãng phí thu mua cổ phần của Hoắc Thị nữa, bởi vì trước sau gì bác sẽ giao Hoắc Thị cho Hoắc Lâm, sức khỏe của Ngọc Trạch không tốt, không thể điều hành một công ty lớn như vậy được. Cháu đừng nghe bác gái nói bậy, chuyện công ty vẫn do bác quyết định!”

Nam Từ hoàn toàn không có cảm giác gì với chuyện ba Hoắc vừa nói, cô cảm thấy nếu là Hoắc Lâm thì anh chắc chắn cũng không có cảm giác gì... Dù sao với năng lực hiện tại của anh, đã đủ sánh vai cùng với Hoắc Thị, cô cảm thấy nếu Hoắc Lâm nghe được những lời này thì anh sẽ lạnh lùng chế giễu.

Cô vừa định lên tiếng, thì cánh cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

Thân thể thon dài rắn rỏi của Hoắc Lâm xuất hiện, đi theo đằng sau anh là Hoắc Tu Thần.

“Chú ba... Ai da...” Hoắc Tu Thần vừa nói vừa đi theo, sau khi thấy Hoắc Lâm đã đứng ở trong phòng, hẩn nói với ba Hoắc: “Ba, con đã giải thích với chú ba là ba tìm Nam nhị tiểu thư để trò chuyện thôi, vậy mà chú ấy...”

Hoắc Lâm hoàn toàn không để ý đến hẩn, trực tiếp kéo Nam Từ đứng dậy, rồi nói với ba Hoắc: “Chủ tịch Hoắc, ngài chưa hỏi ý tôi mà đã kéo người của tôi đi, phép tắc ở đâu hả ngài chủ tịch?”

Ba Hoắc nghe thấy anh gọi ông ta là chủ tịch Hoắc, trong lòng lập tức khó chịu.

Nam Từ nghe xong, cũng lập tức kéo kéo ống tay áo Hoắc Lâm: “Bác Hoắc không làm gì em hết, chỉ trò chuyện một chút thôi, anh đừng có nóng giận.”

Hoắc Lâm không thèm để ý đến cô, chỉ muốn kéo cô rời khỏi đó.

Ba Hoắc thấy thế, vội vàng mở miệng: “Hoắc Lâm...”

Lúc kêu tên anh, ba Hoắc có chút do dự, nghĩ nghĩ, ông ta mới ngưng ngưng nói: “Có rảnh thì về thăm nhà một chút.”

Hoắc Lâm nhếch môi: “Ngài nghĩ Hoắc phu nhân sẽ để tôi tới gần nhà họ Hoắc mấy người sao?”

Ánh mắt ba Hoắc tối sầm, không vì cái gì khác, mà là vì từng câu chữ Hoắc Lâm nói ra quá sức lạnh nhạt.

Lúc ra khỏi phòng, đi ngang qua Hoắc Tu Thần, Hoắc Lâm còn lườm hắn một chút.

“Nghe nói anh lên lút bác bỏ hạng mục khởi động của tôi?”

Hoắc Tu Thần mỉm cười, có lẽ như đã đoán trước chuyện này: “Tôi chỉ cảm thấy ý kiến của chú ba chưa thật sự ổn, còn hạng mục kia rất khó có được, không làm thì tiếc lắm.”

Hoắc Lâm không nhìn hắn, chỉ trả lời một câu: “Vậy thì chờ buổi họp hội đồng quản trị cuối tuần này đi, nội dung buổi họp là phó tổng giám đốc sẽ từ chức.”

Hoắc Tu Thần biến sắc, mà Hoắc Lâm cũng không quan tâm hắn phản ứng như thế nào, chỉ trực tiếp dẫn Nam Từ rời đi.

Lúc rời đi, sau lưng bọn họ còn truyền đến cuộc đối thoại của ba Hoắc và Hoắc Tu Thần.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Mấy ngày qua ba ở bệnh viện chăm cho Ngọc Trạch, con ở công ty làm ăn kiểu gì vậy hả?!”

“Ba, trước đó Nam lão gia tử đã thương lượng hạng mục kia với chúng ta, thật sự...”

Hai người Nam Từ dần đi xa, nên cũng không nghe thấy gì nữa.

Cô lặng lẽ đánh giá sắc mặt Hoắc Lâm, sau khi cảm thấy có thể nói chuyện được với anh, cô mới do dự mở miệng: “Thật ra ba anh cũng rất tốt, ít ra em thấy ông ấy còn quan tâm anh hơn mẹ anh nữa.”

“Em nghĩ người ta thật sự quan tâm anh sao?” Hoắc Lâm nói mà không có biểu cảm gì.

Nam Từ nghe xong cảm thấy giật mình, ba Hoắc cũng đã nói ông ta không thể nào bỏ Hoắc phu nhân, cho nên từ nhỏ đến lớn chỉ có thể bỏ mặc Hoắc Lâm.

Nhìn bên ngoài thì có vẻ khó xử, nhưng thực tế ông ta đã hành động một cách bất công.

Nghĩ tới đây, Nam Từ đau lòng ôm eo anh:

“Hoắc tiên sinh đừng có buồn, sau này em sẽ biểu hiện tốt một chút, bù đắp hết mọi thiếu thốn cho anh luôn.”

Hoắc Lâm nhìn thấy bàn tay nhỏ của cô đang siết eo anh, anh khẽ cong môi.

“Hôm nay con thô của anh biểu hiện không tệ, đã biết báo cáo mọi chuyện cho anh biết rồi.”

Nói xong, anh nâng tay cô lên, hôn nhẹ bên mu bàn tay cô một cái.

“Sau này cứ tiếp tục như vậy, đừng giấu giếm anh bất cứ điều gì, một tờ một cái nào cũng không được.”

~

Sau đó Nam Từ cũng không nghe ngóng thêm gì về tình hình nhà họ Hoắc nữa, nhưng với tính cách của Hoắc Lâm thì không đơn giản bỏ qua.

Cô yên ổn đi học hàng ngày, cuộc sống đơn giản nhưng phong phú, mấy lần Nam lão gia tử gọi điện thoại muốn cô về thăm nhà, nhưng cô đều lấy lý do việc học bận rộn để từ chối khéo.

Hiện tại cô có Hoắc Lâm là cây đại thụ để dựa lưng, có người làm chỗ dựa cho nên cô cũng không muốn bản thân bị thiệt thòi.

Trong khoảng thời gian này cô cũng có nghe thấy tình hình nhà họ Nam, chuyện Nam Châu bị khởi tố, tòa tuyên án tám năm tù.

Kết quả này thật sự khiến Nam Từ khiếp sợ, cô không biết rốt cuộc công ty của Nam Châu làm chuyện gì, mà khiến cô ta nhận khung hình phạt cao đến như vậy, nhưng ngược lại kết quả này cũng khiến Nam Từ... Có chút hả hê.

Có thể là cô thật sự có chút thay đổi, cô không thể cứ ôm thái độ thiện ý đối với Nam Châu mãi được, cũng không có khả năng cô tha thứ mọi chuyện Nam Châu đã mang đến cho cô.

Mà chuyện của Nam Châu thật sự là một sự đã kích quá lớn đối với mẹ Nam, nghe nói sau khi nghe tòa phán quyết, mẹ Nam trực tiếp được đưa tới bệnh viện, tình lại sẽ khóc, mỗi ngày không ăn uống nổi, gặp ai cũng cầu xin người ta cứu con gái mình.

Bộ dáng kia nhìn qua có chút không bình thường.

Sau khi Nam Từ nghe thấy những tin tức này cũng không có cảm giác gì nhiều, chỉ dọn dẹp cảm xúc lại một chút rồi tập trung vào việc học.

Cuộc sống đại học thật sự giống với những gì cô tưởng tượng, cực kỳ thú vị phong phú, mỗi ngày cô đều cảm thấy như bản thân được sinh ra một lần nữa, cảm giác tự tin cũng dần dần nhiều hơn.

Ngay cả Hoắc Lâm cũng cảm thấy dạo gần đây thấy cô cười nhiều hơn.

Cuộc sống bận rộn đương nhiên khiến cô thích thú, yêu đời hơn rồi!

Bởi vì cuộc sống sinh viên của cô trôi qua quá thuận lợi, cho nên giáo sư bỗng nhiên đưa ra một đề nghị khiến cô khó xử.

“Học kỳ sau trường chúng ta sẽ cử ba sinh viên đi trao đổi sinh viên ở nước ngoài, là trường đại học C ở nước H, thầy nhớ không nhầm thì tổng giám đốc Hoắc tốt nghiệp trường C, em muốn đi không?”

Tất cả giáo sư trong trường đều biết mối quan hệ của Nam Từ và Hoắc Lâm, cho dù là vậy thì thành tích của Nam Từ không tệ, cô cũng là một sinh viên ưu tú, coi như không kể đến mối quan hệ với Hoắc Lâm, thì cô vẫn hội tụ đủ điều kiện để được chọn.

Đầu tiên là Nam Từ sững sờ, khó tin nhìn giáo sư: “Em có thể đi sao ạ?”

Trao đổi sinh viên ở nước ngoài... Không phải chỉ những sinh viên xuất sắc mới được chọn sao?

Hiện tại cô... Cô được xem là xuất sắc sao?

Giáo sư cười cười, gạt đầu: “Đương nhiên, chỉ cần em đồng ý.”

Trước khi đi, giáo sư còn đưa cho cô tờ đơn đăng ký.

“Về nhà bàn bạc với tổng giám đốc Hoắc xem sao, cơ hội lần này khó có được, chỉ đi một năm thôi, không lâu lắm mà còn được học thêm nhiều kiến thức.”

Lúc Nam Từ ra khỏi văn phòng thì trong lòng vẫn còn chưa hết bàng hoàng, cô nhìn đơn đăng ký trên tay mà cảm giác không tin nổi.

Trong lòng cô vừa hưng phấn vừa do dự, sợ hãi, nhưng cuối cùng tất cả đều chuyển thành khó xử.

Ra nước ngoài học một năm... Hoắc Lâm có đồng ý không?

Nghĩ tới đây, cô lấy điện thoại ra gọi cho Hoắc Lâm.

“Hoắc tiên sinh đang làm gì đó?”

“Hợp.” Anh vừa cười vừa dịu dàng đáp lại cô, “Sao vậy?”

“À, anh đang hợp hả! Thôi đợi anh hợp xong rồi nói.”

“Bây giờ anh đang rảnh nè, em nói đi.”

Hoắc Lâm vừa nói vừa đi ra khỏi phòng họp, trên đường đi không hề quay lại nhìn những người trên bàn họp, khiến mọi người bối rối nhìn nhau.

Nam Từ có chút ngượng ngùng, nhưng cũng nghe ra có vẻ như anh vừa rời phòng họp, bởi vì âm thanh bên kia ồ ồ nghe càng lúc càng yên tĩnh hơn.

Nghĩ nghĩ, cô hỏi: “Cũng không có gì, chỉ là em muốn biết về trường đại học trước kia anh học, trường đại học C có phải rất tốt không?”

“Cũng không tệ, xếp hạng thứ mười toàn thế giới.” Anh vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa đốt một điếu thuốc, “Sao vậy?”

“À thì lúc này giáo sư có đề nghị với em đi trao đổi sinh viên ở trường đại học C, giáo sư bảo nếu em muốn thì có thể đăng ký đi.”

Hoắc Lâm nhíu mày, nói thẳng không chút do dự: “Không được.”

Nam Từ nuốt nước miếng, trở nên trầm mặc, lúc mở miệng nói chuyện thì giả vờ như rất thoải mái: “Em biết rồi, em cũng không muốn đi lắm. Anh làm việc đi, em vào lớp đây.”

“Ừ, đợi khi nào anh rảnh rồi anh đưa em đến trường đại học C tham quan một vòng.”

“Dạ.”

Sau khi cúp điện thoại, ánh mắt Nam Từ dần hướng về phía xa xăm, một lúc lâu sau cô lại nhẹ giọng thở dài.

Được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chắp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Editor: Trà Đá.

Hôm đó sau khi hết lớp, Nam Từ thu dọn đồ đạc rồi đến thẳng công ty của Hoắc Lâm.

Trước đó có nói, hôm nay anh tăng ca, cô tan học rồi đến công ty chờ anh xong việc, tiếp đó hai người đi ăn tối, sau đó về nhà.

Lúc cô đến công ty Hoắc Lâm thì anh vẫn còn đang họp. Nhân viên lễ tân đã quá quen biết với Nam nhị tiểu thư kiêm bà chủ tương lai, cho nên chỉ mỉm cười lịch sự với cô, rồi để cô tự do đi vào trong.

Nam Từ trực tiếp đi thẳng đến thang máy dành riêng cho tầng cao nhất cũng là văn phòng của Hoắc Lâm, trước mấy ngày anh còn lưu dấu vân tay của cô vào thang máy, cũng chính là để cho cô tự do sử dụng.

Cô chuẩn bị ấn nút đóng cửa thang máy, thì bên ngoài bỗng nhiên truyền đến giọng nói:

“A, chờ một chút, chờ một chút.”

Nam Từ phản xạ có điều kiện ấn nút mở cửa, sau đó cảm giác không đúng, thang máy này không phải là thang máy riêng sao? Sao có người lại có ý chen vào? Chẳng lẽ không phải là nhân viên trong công ty Hoắc Lâm?

Người lên tiếng đó chính là một cô gái xinh đẹp cao gầy, ăn mặc rất ra dáng nữ doanh nhân, mái tóc được uốn cong bông bênh xõa sau lưng. Gương mặt trang điểm cực kỳ đơn giản, nhưng vẫn toát lên vẻ xinh đẹp rất học thức.

Trong tay cô ta cầm một túi văn kiện, sau khi đứng vững rồi cười lịch sự với Nam Từ.

Cô ta phát âm tiếng phổ thông có chút kỳ quái, nghe ra không phải là người lớn lên ở trong nước.

“Phiền cô nhấn nút tầng cao nhất, cảm ơn.”

Nam Từ bất động đánh giá cô ta một chút, cuối cùng không nói thêm gì nữa, ấn nút đóng cửa.

Thang máy này là thang máy chuyên dụng dành cho Hoắc Lâm, nếu như là nhân viên công ty thì chắc chắn phải biết. Mà người này xem ra cũng có vẻ như đến bàn công việc, cô cũng không có lý do gì để đuổi người ta.

Sau khi đến tầng cao nhất, thang máy mở ra, Nam Từ bước ra ngoài trước.

Lúc này trợ lý Trương đã đợi ở bên ngoài, thấy Nam Từ tới thì lập tức nở nụ cười tươi rói.

“Bà chủ!”

Trợ lý Trương mới được triệu tập về nước, thật sự kích động không biết nên nói gì cho phải, nhất là khi Nam Từ tùy tiện lên tiếng thôi đã có thể thay đổi được vận mệnh của anh ta, càng khiến anh ta vui mừng chảy nước mắt!

Anh ta sớm đã biết vị trí của Nam Từ rất đặc biệt trong lòng ông chủ, thật là không uống phí lúc trước anh ta cố ý tạo một mối quan hệ tốt với Nam Từ, nếu không thì lúc này có lẽ anh ta vẫn còn đang chịu khổ ở chi nhánh nước ngoài!

Trợ lý Trương đang muốn lên tiếng cảm ơn Nam Từ, thì phía sau bỗng nhiên xuất hiện thêm một người phụ nữ khác.

Trong lòng anh ta bắt đầu bất còi báo động, nghĩ thầm ngay cả trợ lý nữ hoặc thư ký nữ cũng không thể bước chân lên tầng cao nhất này, ngoại trừ Nam Từ thì chưa từng có người phụ nữ nào đặt chân lên đây.

Hôm nay xảy ra chuyện gì rồi? Hơn nữa lại bước ra từ thang máy dành riêng cho ông chủ nữa!

Nhưng anh ta nhanh chóng nhìn kỹ một lượt, phát hiện ra người phụ nữ này chính là người đại diện cho công ty mới hợp tác với công ty Hoắc Lâm, mấy ngày qua anh ta không đi theo ông chủ vì bận bịu với hạng mục mới, chưa từng tiếp xúc, nhưng đã xem qua hồ sơ và tư liệu về cô ta.

Người này là Khúc Nghiên, là Hoa kiều lớn lên ở nước ngoài, năm đó là bạn học cùng trường đại học với ông chủ. Còn có tin đồn năm đó cô ta điên cuồng theo đuổi ông chủ, dù bị từ chối vẫn không bỏ cuộc, lần hợp tác này tám mươi phần trăm là đến vì ông chủ.

Cũng chính vì vậy mà ông chủ giao hết chuyện đàm phán cho cấp dưới. Nhưng ai mà ngờ cô ta vẫn chưa chịu từ bỏ hy vọng, lớn lối đến đây chứ?

Nghĩ tới đây, tròng mắt trợ lý Trương đảo đảo, tiến về phía trước, nói với Khúc Nghiên: “Tổng giám đốc Nghiên đúng không ạ? Đây là nơi làm việc của tổng giám đốc công ty chúng tôi, người ngoài không được phép tự tiện vào, hay là chị muốn tìm văn phòng hợp tác dự án? Để tôi đưa chị xuống lầu tìm ạ.”

Khúc Nghiên nhún mày, ánh mắt di chuyển, dáng vẻ rất xinh đẹp quyến rũ: “Người ngoài không được vào? Vậy tại sao cô gái kia được vào?”

Khúc Nghiên phát âm không chuẩn, nhưng đủ để biểu đạt ý tứ, và lại ban nãy cô ta cũng không hiểu trợ lý Trương nói bà chủ là sao, nếu không thì cũng chẳng hỏi thẳng thẳng như vậy.

Lúc này, thang máy phía sau lưng bọn họ vang lên một tiếng “Ding”, cửa thang máy từ từ mở ra, Hoắc Lâm mặc âu phục màu đậm, thân hình thon dài rần rần bước ra khỏi thang máy.

Đầu tiên là anh thấy Nam Từ, tiếp đó ánh mắt liếc thấy Khúc Nghiên, biểu lộ trong ánh mắt lập tức trầm xuống.

“Sao cô lại ở đây?”

Khúc Nghiên thấy Hoắc Lâm, đáy mắt đông đầy ý cười, không thèm quan tâm đến vẻ mặt không vui và lạnh lùng của anh, trực tiếp đi lên trước, ôm lấy cánh tay Hoắc Lâm.

Nam Từ nhìn thấy hết, cô cau mày, cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Đáy mắt Hoắc Lâm càng lúc càng lạnh, anh rút cánh tay ra, sau đó trực tiếp cởi áo vest rồi ném xuống đất.

Tiếp đó, anh dùng giọng nói cực kỳ lạnh nhạt, nói với trợ lý Trương: “Mang áo vest và cô ta ném ra ngoài.”

Anh ám chỉ đến ai cũng không cần nói cũng biết.

Trợ lý Trương không dám trễ nãi, trực tiếp tiến đến trước mặt Khúc Nghiên: “Tổng giám đốc Nghiên, mời chị đi theo tôi, tôi đã nói tầng này không phải ai cũng có thể tùy tiện đến đâu ạ.”

Khúc Nghiên đương nhiên không chịu thua, chỉ Nam Từ: “Vậy tại sao cô gái kia lại được phép đến đây?”

“My fiancée.”

My fiancée, vợ sắp cưới của tôi.

Hoắc Lâm trực tiếp trầm giọng trả lời, sau đó không thèm quan tâm đến cô ta, ôm eo Nam Từ tiến vào bên trong.

Sau khi đi vào văn phòng riêng của anh, Nam Từ cũng không nhịn được nữa, trực tiếp cắn cánh tay anh, rồi hung hăng tra khảo: “Nói mau! Cô ta là ai?”

Hoắc Lâm không lập tức trả lời, mà chỉ nhìn cô thật sâu.

“Em còn nhớ rõ ngày đầu tiên em đến biệt thự chứ?”

Nam Từ nhìn chằm chằm anh: “Đừng lái sang chuyện khác, anh với cô ta có quan hệ như thế nào!”

Hoắc Lâm nhịn không được, khẽ nhíu mày, sau đó ôm lấy eo cô, cúi người, chôn gương mặt tuấn tú của mình nơi cổ cô, hung hăng cắn mút cổ cô.

“Á, anh làm gì vậy!”

Nam Từ bị anh cắn đau nên đưa tay đẩy anh ra, nhưng vô dụng, cô nhanh chóng đâm đâm lên lưng anh.

Hoắc Lâm khẽ cười một tiếng, sau khi buông cô ra còn nhẹ nhàng hôn lên vết đỏ nơi cổ cô.

“Bảo bối của anh biết ghen rồi sao.”

Giọng nói của anh trầm ấm, Nam Từ nghe thấy vậy thì hai gò má nóng lên, nhưng cũng không muốn thua.

Cô tiếp tục trừng anh, nói: “Không được sao?”

“Đương nhiên là được.” Anh nắm lấy hai bàn tay nhỏ của cô, nhẹ nhàng hôn lên, “Lại còn có thể ghen đến mức này cũng không tệ.”

Nam Từ kinh ngạc: “Anh cũng kỳ lạ thật đó, bạn trai người khác đều sợ bạn gái quản, sợ bạn gái ghen tuông, vậy mà anh trông có vẻ thích thú.”

Mặc dù trước kia Nam Từ chưa từng trải qua mối tình nào, nhưng cũng chứng kiến nhiều cặp tình nhân khác, lúc ở trường học cũng vậy, có rất nhiều bạn học nữ phản nản với nhau, nói bạn trai của các cô nói các cô quản nghiêm quá nên rất phiền phức.

Vậy mà Hoắc Lâm thì hoàn toàn ngược lại.

“Bởi vì người ta yêu chưa đủ sâu.” Hoắc Lâm hững hờ đáp, “Đàn ông đều có lòng ham muốn chiếm hữu cực mạnh đối với người con gái mình yêu, thì đương nhiên người ta cũng hi vọng đối phương có cùng cảm giác với mình.”

Nam Từ nghe thấy Hoắc Lâm trực tiếp bộc bạch như vậy, khiến cô không biết nên nói gì cho phải.

Nghĩ nghĩ, cô ho một tiếng: “Anh đừng có kéo sang chuyện khác, nói mau, anh và cô ta có quan hệ gì?”

“Trước kia học chung trường đại học, lần này là hai công ty cùng hợp tác một hạng mục.” Hoắc Lâm trầm mặc, lại bổ sung thêm, “Trước kia còn thường xuyên quần lầy anh.”

Anh càng nói thì anh càng nhúu chặt mày, giống như là nhớ lại chuyện gì đó không vui, khiến gương mặt anh đều toát ra vẻ chán ghét.

Nam Từ thật ra cũng có thể nhìn ra một chút, ban nãy thái độ của Hoắc Lâm hoàn toàn chán ghét Khúc Nghiên, mặc dù cô có chút không thoải mái, nhưng cũng không phải là người không biết lí lẽ.

Thế là cô suy nghĩ một lát, lại nói với Hoắc Lâm: “Vậy nếu như là hạng mục quan trọng thì anh cứ đi tiếp cô ta đi, em ở đây đợi anh.”

“Không cần thiết, có người khác tiếp cô ta rồi.”

“Mà em thấy thái độ của cô ta có vẻ cũng không muốn người khác tiếp chuyện đâu.”

“Cô ta có chịu hay không chịu thì cũng không liên quan đến anh.”

Nói đến đây, ánh mắt Hoắc Lâm nhìn Nam Từ bắt đầu trở nên nguy hiểm hơn.

“Mới khen em một chút mà em đã muốn đẩy anh cho người khác sao?”

“Em đẩy lúc nào, chỉ là em công tư rõ ràng thôi!”

Nam Từ nói xong, lại cười với anh, tiếp đó ôm eo anh, ngẩng cái đầu nhỏ nhìn anh.

“Vừa rồi em chỉ giả vờ rộng lượng chút thôi, chứ thật ra trong lòng em không muốn anh đi gặp cô ta, không hề muốn!”

Hoắc Lâm bị cô chọc cười, cúi đầu hôn môi cô:

“Ngoan.”

Nói xong, có vẻ như anh nhớ ra gì đó, lại mở miệng hỏi cô: “Lúc sớm em gọi điện thoại hỏi chuyện đại học C, rốt cuộc mọi chuyện là sao?”

Nhắc đến chuyện này, nụ cười trên mặt Nam Từ hơi giảm, trong lòng vẫn còn đang do dự không biết có nên nói rõ chi tiết mọi chuyện cho Hoắc Lâm biết hay không.

Cô cảm giác anh sẽ không đồng ý, có nói thì cũng chỉ lãng phí thời gian, anh quen cường thế bá đạo, lúc nào cũng muốn giam cô lại bên cạnh mình.

Mặc dù có người làm chỗ dựa cũng rất tốt, nhưng đôi khi lại cảm thấy có chút khó chịu.

Mọi chuyện trong cuộc sống đều không thể tự mình đưa ra quyết định, tương lai nhìn thì mịt mờ, nhưng thật ra trong lòng cô đã sớm biết bản thân mình muốn gì...

Có lẽ bởi vì cô đã quá tham, trước kia lúc cuộc sống cô khó khăn, cô chỉ khát vọng mình được sinh ra trong một gia đình bình thường, cho dù phải cố gắng kiếm sống hằng ngày, nhưng cuộc sống yên ổn.

Cô cảm thấy ổn định chính là hạnh phúc.

Hiện tại cô không cần lo lắng về tiền bạc, kiến thức mỗi ngày càng nhiều hơn, cô lại bắt đầu khát vọng được học hỏi thêm nhiều điều mới mẻ.

Cô cũng biết những gì cô muốn thì Hoắc Lâm sẽ cho cô.

Nhưng duy chỉ có một điều anh không cho phép đó chính là rời xa anh.

Nghĩ tới đây, cô cố nén mọi cảm xúc của mình, lắc lắc đầu: “Thì giáo sư đề nghị chuyển ra nước ngoài trao đổi sinh viên, lại còn nói em phải nắm chắc cơ hội lần này, em không hiểu rõ lắm nên mới gọi điện thoại hỏi anh.”

“Em rất muốn đi sao?” Hoắc Lâm lại hỏi.

Nam Từ mỉm cười, do dự một chút: “Em chưa bao giờ được đi nước ngoài, nên cũng nghĩ nếu như được trải nghiệm một chút cũng tốt.”

Hoắc Lâm không quá để tâm, lại thấy phản ứng của cô bình thường, nên nói: “Sau này có cơ hội thì anh sẽ dẫn em đến trường đại học C tham quan, ở lại thành phố đó mấy tháng, em muốn đi đâu thì anh sẽ dẫn em đi.”

Nói đến đây, anh giống như nhớ đến điều gì đó, lại nhìn cô thật sâu.

“Nhưng mà bảo bối, anh làm hết tất cả đều chỉ muốn em ở bên cạnh anh, không được rời khỏi anh hiểu không?”

Anh đã chấp nhận lùi bước để cho cô được tự do mọc cánh, nhưng anh chắc chắn không thể để cho cô bay ra khỏi tầm mắt của anh được.

Cô muốn cái gì anh cũng có thể cho cô.

Nhưng đôi lại cô phải ở bên anh từ đầu đến cuối.

Không bao giờ được rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Editor: Trà Đá.

Tối hôm đó, Hoắc Lâm giải quyết công chuyện xong thì dẫn Nam Từ đi ăn tối.

Anh dẫn cô đến một nhà hàng anh thường tới, lúc ôm eo Nam Từ đi vào trong cũng khiến quản lý sững sốt một chút.

Nhà hàng này cũng thuộc dạng đẳng cấp ở thành phố, thường sẽ có những minh tinh hoặc là những doanh nhân cao cấp đến đây dùng cơm.

Ngoài cách trang trí sang trọng ra, thì thức ăn ở đây cực kỳ đẹp mắt và độc đáo, nhất là những món Trung Quốc.

Mà hôm nay Hoắc Lâm dẫn Nam Từ tới đây cũng bởi vì cô thích đồ ăn Trung Hoa.

Nhưng vị tổng giám đốc Hoắc này thì sao, quản lý cũng không rõ lắm.

Cô ta chỉ biết vị tổng giám đốc Hoắc này chưa từng tới đây ăn mấy lần, nhưng lại thường xuyên nghe khách hàng đến đây ăn bàn luận.

Theo như lời đồn đại thì anh không gần phụ nữ, cho dù có bao nhiêu cô gái xinh đẹp quyến rũ nào xuất hiện trước mắt anh thì anh cũng chỉ xem như là đồ trang trí, mà quả thật anh chưa bao giờ dẫn bạn gái đến đây, vậy tại sao hôm nay bỗng nhiên... Đổi tính rồi?

Cô ta cũng đã từng nghe nói vị tổng giám đốc Hoắc này có mối quan hệ với nhị tiểu thư mới được nhận về nhà họ Nam, chẳng lẽ chính là người trước mắt này?

Hoắc Lâm không quan tâm đến ánh mắt kỳ quái của quản lý, trực tiếp dẫn Nam Từ đến bàn ăn gần cửa sổ.

Nhà hàng này nằm trên tầng cao nhất của tòa cao ốc Vu Thị, vị trí gần cửa sổ có thể nhìn thấy toàn cảnh đêm của thành phố, Nam Từ chắc chắn sẽ thích.

Lúc chờ thức ăn lên, Hoắc Lâm lấy khăn ướt tỉ mỉ lau tay Nam Từ, còn Nam Từ thì di chuyển ánh mắt ra ngoài cửa sổ, nhìn thì giống như cô đang ngắm cảnh đêm, nhưng kỳ thực cô đang suy nghĩ về chuyện vừa rồi.

Nói không để ý là xạo, nhưng nếu như phải tranh luận đến cùng với Hoắc Lâm thì tạm thời không có khả năng.

Nếu như cô muốn tranh luận với Hoắc Lâm, thì nhất định phải có đầy đủ lý do mang tính thuyết phục cao thì mới được, sự cố chấp của anh quá cao, cô không thể dễ dàng thuyết phục anh.

Mà lời này một khi đã nói ra, thì giống như xé mở ra một lỗ hổng, không có cách nào quay đầu lại, có lẽ cũng không có cách nào sửa chữa.

Hiện tại phải vất vả lắm Hoắc Lâm mới bắt đầu từ từ tin tưởng cô, cô không thể tùy tiện phá vỡ sự cân bằng này được.

Lúc này, sau lưng bọn họ bỗng nhiên truyền đến một giọng nói:

“Học trưởng!”

Là Khúc Nghiên.

Bên cạnh cô ta còn có một người trợ lý đi theo, nhìn có vẻ như đến đây dùng bữa, nhưng người phục vụ lại biết cô ta từ khi bước vào đã nhìn đông ngó tây, giống như là đang tìm người.

Sau đó cô ta đứng ở đại sảnh trông thấy dáng dấp của tổng giám đốc Hoắc, lập tức vui vẻ đi tới.

Khúc Nghiên đi theo bọn họ đến đây, trước đó cô ta bị trợ lý Trương mời ra khỏi tầng làm việc của Hoắc Lâm, sau đó cô ta phải bàn chuyện hợp tác với cấp dưới của Hoắc Lâm.

Nhưng cô ta đâu dễ dàng từ bỏ ý định, cô ta về Trung Quốc cũng bởi vì Hoắc Lâm, cô ta thích Hoắc Lâm nhiều năm như vậy, thậm chí không nghe lời ba mẹ, còn định về Trung Quốc sinh sống.

Nhưng rốt cuộc lại nhận được tin tức Hoắc Lâm chuẩn bị đính hôn với người phụ nữ khác?

Mà có lẽ cũng không thể gọi là phụ nữ, đối phương nhìn hoàn toàn giống một cô bé mới lớn, không thành thực gọi cảm bằng cô ta, cũng không khéo léo tài trí bằng cô ta, cô ta thực sự nghĩ mãi không ra tại sao Hoắc Lâm lại chọn cô bé đó!

Càng nghĩ càng khó chịu, càng nghĩ càng không phục, cho nên cô ta lên trốn ở tầng hầm đậu xe chờ Hoắc Lâm ra, cuối cùng đi theo bọn họ đến nhà hàng này.

Nhưng bởi vì buổi chiều đã bị mất mặt, mà lại mất mặt trước mặt cô bé kia, cho nên cô ta cũng không thể đi tới ngang nhiên như vậy nữa.

Cho nên cô ta gọi điện thoại cho trợ lý tới, hai người giả bộ tới đây dùng cơm.

Nhưng chuyện gì xảy ra thì ai sáng suốt cũng nhìn ra được.

Mặc dù Nam Từ không đoán ra Khúc Nghiên đi theo bọn họ tới đây, nhưng cũng có thể nhìn ra được cô ta đến đây vì Hoắc Lâm, làm gì có chuyện trùng hợp đến vậy.

Hoắc Lâm vừa trông thấy Khúc Nghiên, anh lập tức nhú mày, vừa định lên tiếng thì Khúc Nghiên lên tiếng trước.

“Học trưởng, có duyên quá, mọi người cũng đến đây dùng cơm sao? Trợ lý em nói nhà hàng này rất nổi tiếng, trên mạng khen ngợi rất nhiều, cho nên dẫn em đến đây ăn thử. Bây giờ xem ra những điều trên mạng nói là đúng, bằng không thì sao lại gặp anh ở đây được?”

Vừa nói cô ta vừa không khách sáo kéo trợ lý ngồi xuống đối diện hai người Hoắc Lâm, có vẻ như muốn ngồi chung một bàn với bọn họ.

“Bọn em vừa mới tới Trung Quốc, cho nên cũng không biết nhiều về thức ăn ở đây, học trưởng có thể giúp học muội đáng thương này một chút được không? Cho bọn em ngồi chung bàn nhé, em sẽ trả nửa hóa đơn!”

Lúc Khúc Nghiên nói chuyện còn chớp chớp mắt với Hoắc Lâm, phối hợp với gương mặt xinh đẹp của cô ta thật sự trông rất đáng yêu.

Nhưng sự lạnh nhạt quanh người Hoắc Lâm càng lúc càng nhiều.

Anh vừa định lên tiếng, thì Nam Từ lặng lẽ kéo ống tay áo anh, sau đó thay anh đáp lời: “Được chứ, chúng ta ngồi chung một bàn cũng được.”

Khúc Nghiên vốn không coi Nam Từ ra gì, cô ta muốn so với Nam Từ một lần, để cho Nam Từ biết sự chênh lệch giữa hai người họ, nếu như Nam Từ có thể tự nhục thì càng tốt.

Còn nếu như tính tình Nam Từ không tinh tế, thì sau khi về nhà sẽ gây chuyện với Hoắc Lâm, rồi hai người họ bắt đầu cãi nhau, thì chẳng phải cơ hội của cô ta đến rồi sao?

Mặc dù cô ta yêu Hoắc Lâm sâu đậm, nhưng những năm qua cô ta cũng có qua lại với vài người bạn trai, nên cô ta đã quá hiểu rõ tâm lý đàn ông.

Đàn ông ngoài miệng thì nói lời ngon ngọt, nhưng kỳ thật thì vẫn không thể khống chế nổi thú tính của mình, cô ta thừa lúc nhảy vào thì quá đơn giản.

Nhưng hiện tại, cô gái này không những không bày ra biểu hiện kỳ lạ gì, ngược lại còn lên tiếng thay Hoắc Lâm. . .

Cái này có chút khác xa so với tưởng tượng của Khúc Nghiên.

Hoắc Lâm cảm thấy Nam Từ bỗng nhiên mở miệng có điều gì đó là lạ, rõ ràng buổi chiều còn bắt anh cách xa Khúc Nghiên một chút, sao bây giờ lại hào phóng như vậy.

Anh bắt động nhìn cô, nhưng cũng không muốn mở miệng phản bác cô.

Trong lúc chờ đồ ăn được bung lên, Hoắc Lâm vẫn theo thường lệ vuốt ve bàn tay nhỏ của Nam Từ, hai người dính sát lấy nhau trông cực kỳ thân mật.

Khúc Nghiên vẫn duy trì nụ cười trên mặt, nhưng thực tế nước chua trong lòng đã dâng lên tới cổ họng.

“Học trưởng, anh định không giới thiệu bạn gái anh hả?”

Khúc Nghiên cố ý nói hai chữ “Bạn gái”, cũng chính là cố ý muốn thăm dò ranh giới cuối cùng của đối phương.

Hoắc Lâm thân nhiên nhìn cô ta, có vẻ như mọi sự chán ghét đã dâng lên đầy hốc mắt.

Anh còn chưa mở miệng, thì Nam Từ đã chủ động lên tiếng: “Tôi là Nam Từ, không phải bạn gái Hoắc Lâm mà là vợ sắp cưới của anh ấy.”

Đây là lần đầu tiên Nam Từ nói thẳng với người ngoài như vậy, thật sự khiến tâm tình Hoắc Lâm cực kỳ vui vẻ.

Con thỏ của anh đã biết nói lên tiếng nói của mình, hiện tượng tốt.

Những lời Hoắc Lâm định nói anh đều nuốt ngược vào trong, thần thái cũng trở nên hồ hững, đáng về cực kỳ ung dung chờ Nam Từ tiếp tục.

Khúc Nghiên bị nghẹn vì lời nói của Nam Từ, nhưng cũng may cô ta lấy lý do mình lớn lên ở nước ngoài, thế là cô ta cười cười, nói: “Xin lỗi, tôi là Hoa Kiều, nên vẫn chưa quen sử dụng tiếng Trung Quốc.”

Nam Từ cũng cười cười, nói: “Không sao, người Trung Quốc luôn rộng lượng bao dung với bạn bè nước ngoài, chị không cần để ý quá.”

Khúc Nghiên cảm thấy mình giống như đang đánh vào một túi bông vải mềm, rõ ràng là dùng lực rất lớn nhưng túi bông vải mềm vẫn không sao.

Cô ta trầm mặc, lại nói với Nam Từ: “Gia đình tôi ở nước ngoài có điều hành một công ty, không biết gia đình Nam tiểu thư làm gì nhỉ?”

Nam Từ “A” một tiếng, sau đó dừng một chút, trên mặt xuất hiện một tia khó xử.

Khúc Nghiên thấy thế, lập tức tranh thủ cơ hội mở miệng: “A, chẳng lẽ tôi nói gì sai sao? Nếu như Nam tiểu thư không tiện tiết lộ gia cảnh của mình thì cũng không sao.”

Nam Từ cười cười: “Không có gì không tiện, chỉ là không biết nên nói thế nào, à, bởi vì hơn nửa năm trước, tôi vẫn là một cô nhi không người thân.”

Trong lời nói của Nam Từ hiển nhiên đang nói cô chính là trẻ mồ côi không có thân phận và địa vị.

Khúc Nghiên thầm cười nhạo trong lòng, thật sự quá ngu ngốc, cứ cho là thân phận thật sự nghèo nàn thì cũng không thể nói thẳng ra như vậy.

Khúc Nghiên bày ra bộ mặt thương cảm, mở miệng nói: “Cô thật sự đáng thương, và lại...”

Kết quả còn chưa nói hết, thì đã bị Nam Từ chặn họng:

“Nhưng dù sao số tôi vẫn còn may mắn, trước đó không lâu ông nội tôi có đưa tôi về nhận ông bà tổ tiên, tôi mới biết thì ra mình vẫn còn người thân.” Nam Từ nói, giống như nhớ ra cái gì đó, lại “A” một tiếng. “Chắc chị không biết ông nội tôi là ai đâu nhỉ? Chính là nhà họ Nam ở thành phố này, Nam Thị chính là công ty của ông nội tôi.”

Khúc Nghiên: “...”

Hoắc Lâm bị Nam Từ chọc cười, ánh mắt anh liếc nhìn cô, thường thức bộ dáng giờ nanh múa vuốt của cô.

Khúc Nghiên bị nghẹn, mặc dù cô ta vừa tới đây, nhưng đương nhiên cũng nghe qua những công ty tập đoàn lớn, Nam Thị là một trong những tập đoàn có tiếng, sao cô ta chưa nghe qua được?!

Khúc Nghiên coi như đã hiểu cô gái này đâu có ngốc. Ngoài mặt thì trông rất khách sáo, nhưng thực tế lại đang phản công!

Trợ lý của Khúc Nghiên vẫn đang ngồi bất động bên cạnh quan sát tình hình, lúc này thấy sắp mình bị đùa giỡn, cảm thấy mình nên ra mặt.

Đúng lúc này có điện thoại từ ngân hàng gọi tới, là việc xác nhận thẻ tín dụng bạch kim của Khúc Nghiên, sau khi cúp điện thoại, trợ lý nói với Khúc Nghiên: “Tổng giám đốc Khúc, thẻ bạch kim SVIP đã được chuyển tới công ty rồi ạ.”

Khúc Nghiên nghe xong, chớp chớp mắt, lại cười cười: “Ừ, tôi biết rồi.”

Tiếp đó, cô ta lại nhìn Nam Từ: “Tôi vừa mới đến đây, cũng không biết rõ chuyện ở đây, người ở công ty dẫn tôi đi làm thẻ bạch kim, mà tôi nghe ngân hàng nói thẻ này chỉ mới có 30 người ở thành phố này sở hữu. À, không biết Nam tiểu thư có không?”

Trước đó Khúc Nghiên nghe ngân hàng nói loại thẻ này chỉ cấp cho những tập đoàn nổi tiếng ở đây, số lượng rất ít, có tiền chưa chắc đã được làm thẻ.

Nam Từ nghe xong chắc chắn sẽ có cảm nhận được sự chênh lệch của hai người, chỉ ít cô ta có cả một sự nghiệp lớn!

Nam Từ trừng mắt, có vẻ có chút đần đo.

Khúc Nghiên thấy thế, trong lòng càng mừng thầm, nhưng ngoài mặt vẫn tỉnh táo, chỉ đợi Nam Từ bị xấu mặt!

Nam Từ nghĩ một lát, sau đó quay đầu nhìn Hoắc Lâm: “Có phải cái thẻ Khúc tiểu thư nhắc đến là cái thẻ anh mang đi đổi rồi đúng không?”

Nói xong, cô cũng không đợi Hoắc Lâm đáp lại, mà trực tiếp nhìn Khúc Nghiên.

“Cái thẻ Khúc tiểu thư nói thì trước đó tôi cũng có, nhưng Hoắc Lâm lại sợ hạn mức quá nhỏ, cho nên đổi thẻ đen cho tôi rồi. Tiếc quá đi, nếu tôi biết cái thẻ đó quý như vậy thì tôi không chịu đổi đâu.”

Nam Từ giả bộ phàn nàn, bộ dáng giống như đang hối hận, nhưng trong mắt Hoắc Lâm thì cô đang nhõng nhẽo.

Nói xong, cô còn cố ý đánh anh: “Tại anh hết!”

Anh cực kỳ buồn cười, con thỏ của anh càng ngày càng hoạt bát.

Anh cũng tình nguyện phối hợp, nắm tay cô, trong ánh mắt đầy cung chiêu:

“Ừ, tại anh.”

Khúc Nghiên sắp học máu đến nơi rồi, cô ta cảm thấy nếu như ở lại đây thêm chút nữa thì sớm muộn gì cũng bị Nam Từ chọc tức đến chết.

Nghĩ nghĩ, cô ta liếc mắt ra hiệu với trợ lý.

Trợ lý lập tức hiểu ý, giả vờ như đang có điện thoại, sau khi “Cúp máy” rồi mới nói với Khúc Nghiên: “Tổng giám đốc Khúc, ở công ty tạm thời xảy ra chuyện, nên cần chị về gấp.”

Khúc Nghiên lập tức nhìn về phía Hoắc Lâm và Nam Từ, nói: “Xin lỗi hai người, tôi có chuyện đột xuất phải đi gấp.”

Nam Từ cười ngọt ngào: “Không sao, còn nhiều cơ hội khác mà.”

Khúc Nghiên miễn cưỡng cười cười với Nam Từ, sau đó nói với Hoắc Lâm: “Học trưởng, nghe nói ngày mai anh cũng được mời đến bữa tiệc do Vương Thị tổ chức đúng không? À, anh không có ai đi cùng hả? Hay chúng ta đi chung được không? Cũng đúng lúc em không kiếm được ai đi chung.”

Hoắc Lâm biểu lộ nhàn nhạt, giọng nói lạnh lùng: “Không cần.”

Khúc Nghiên chưa từ bỏ ý định: “Chúng ta đi chung cũng được mà, dù sao có vài chuyện dự án cần bàn bạc thêm, và lại anh cũng đâu kiếm được bạn cặp đi chung đâu.”

Lúc này Nam Từ nhanh chóng mở miệng: “Chuyện ai đi cùng Hoắc Lâm cũng không đến lượt Khúc tiểu thư quan tâm, sáng mai tôi không có lớp, tôi sẽ đi cùng với Hoắc Lâm.”

Khúc Nghiên: “...”

~

Sau khi Khúc Nghiên đi, thì Nam Từ mới dần dần thả lỏng, cô dựa ra ghế, nghĩ lại chuyện vừa rồi khiến trong lòng cô rất không thoải mái.

“Bây giờ mới chỉ một người, sau này nếu nhiều người hơn nữa thì chắc em chết sớm quá.”

Hoắc Lâm định nói là anh sẽ giải quyết hết trước khi người ta kịp tới gót chân cô.

Nhưng nhớ lại bộ dáng chiến đấu của cô lúc này khiến tâm tư anh bị rung động.

Anh cúi đầu hôn môi cô một cái, nhẹ nói với cô: “Vậy em phải luyện tập nhiều một chút.”

Nam Từ trừng mắt liếc anh, bộ dáng hung dữ.

Hoắc Lâm không quan tâm, lại hôn cô một cái nữa, sau đó hỏi: “Ngày mai thật sự muốn đi dự tiệc với anh hả?”

“Thì sao? Người ta khiêu khích công khai cướp người của em, anh nghĩ em chịu sao?”

Hoắc Lâm nhìn cô, một lát sau lại hỏi: “Vậy em có biết ý nghĩa của việc ngày mai đi dự tiệc với anh không?”

Biết, làm sao không biết được?

Mặc dù cô và Hoắc Lâm đã lui tới một khoảng thời gian, nhưng xưa nay không có rêu rao trắng trợn.

Người xung quanh có lẽ cũng nghe ngóng được phong phanh gì đó, nhưng cũng chỉ là “Nghe nói” mà thôi.

Nhưng nếu sáng mai cô và Hoắc Lâm đi chung với nhau, thì gián tiếp công khai mối quan hệ chắc như đinh đóng cột của hai người.

Nghĩ tới đây, cô gật gật đầu: “Biết, nhưng em vẫn muốn đi với anh.”

Hoắc Lâm cười cười, cúi đầu hôn trán cô.

“Ừ, vậy thì đi.”

~

Mỗi năm Vương Thị đều tổ chức một bữa tiệc cực kỳ hoành tráng mừng ngày thành lập công ty, hầu như đều mời hết tất cả giới thượng lưu trong thành phố.

Hằng năm Hoắc Lâm đều từ chối, nhưng bởi vì vừa mới hợp tác với Vương Thị trong dự án mới, nên anh phải tham dự.

Xế chiều hôm đó, Hoắc Lâm sai người mời thợ trang điểm tới, còn anh tự mình chọn trang phục cho Nam Từ.

Anh chọn một cái váy màu trắng cực kỳ xinh đẹp. Chiều dài của cái váy không dài không ngắn, vừa vặn lộ ra bắp chân tinh tế trắng nõn, vì là váy vai trần cho nên thân trên ôm sát có chút khêu gợi, cả bờ vai mảnh mai và xương quai xanh xinh đẹp của cô được bày ra.

Thật ra Hoắc Lâm không hài lòng với bộ này, ban đầu anh muốn Nam Từ mặc một bộ đồ cực kỳ kín đáo, một cái váy dài từ đầu đến chân chỉ để lộ một phần cánh tay.

Nhưng Nam Từ liều chết không chịu mặc, còn nói cái váy kia chỉ dành cho nữ tu, nếu như muốn cô mặc thì thả cô ở nhà còn hơn.

Cuối cùng Hoắc Lâm không còn cách nào khác, chỉ có thể lựa ra một cái váy coi như là có vài vóc nhiều.

Lúc ngồi trên xe, Hoắc Lâm lại để Nam Từ ngồi lên đùi mình, cố ý cắn mút cổ cô, để lại hai dấu đỏ.

Nam Từ tức giận đánh anh: “Anh sao vậy, lỡ như người ta thấy thì làm sao?”

Đầu ngón tay Hoắc Lâm xoa xoa dấu đỏ, hững hờ đáp: “Anh cố ý mà.”

Đêm nay anh muốn cho toàn thế giới biết Nam Từ là của anh, bất luận là thể xác hay tinh thần đều thuộc quyền sở hữu của anh.

Nam Từ cũng nhìn ra tâm tư của anh, chỉ nhìn anh oán trách một chút cũng không nói gì thêm.

Xe chạy một mạch đến nơi tổ chức tiệc, Hoắc Lâm ôm eo cô đi theo người phục vụ vào bữa tiệc.

Sau khi bọn họ bước vào, thì ánh mắt của mọi người cũng bắt đầu dồn về phía cửa.

Mà lúc thấy Nam Từ đi bên cạnh Hoắc Lâm còn khiến vẻ mặt mọi người kinh ngạc hơn.

Đại đa số người có mặt ở đây đều đã gặp qua Nam Từ, cũng biết thân phận của cô, nhưng không ngờ rằng... Trong cái giới thượng lưu này, người đàn ông được đồn đại lạnh lùng và khó tiếp cận nhất lại bị một cô bé mới lớn thu phục?

Nhất là khi thấy hai dấu đỏ nơi cổ cô càng khiến ánh mắt của mọi người trở nên sâu xa hơn.

Mấy người nhà họ Hoắc đều ở đây, bởi vì bệnh tình của Hoắc Ngọc Trạch chuyển biến tốt, cho nên ba Hoắc dẫn Hoắc phu nhân đến dự tiệc giải sầu một chút.

Nhưng bà ta đang cười cười nói nói với Hoắc Tu Thần, đảo mắt nhìn thấy Hoắc Lâm thì lập tức giận tái mặt, nhú nhú mày.

Ba Hoắc nhìn thấy phản ứng của bà ta, ông ta không khỏi nhú mày một cái.

Mà ở bên kia, Hoắc Lâm và Nam Từ đang tiến vào hội trường bữa tiệc trong ánh mắt của mọi người.

Tổng giám đốc Vương Thị nhìn thấy Hoắc Lâm, chủ động tới đón tiếp anh.

Hai người trò chuyện một lúc, ánh mắt tổng giám đốc Vương Thị chuyển sang Nam Từ: “Cô gái này là?”

Thật ra ông ta biết Nam Từ là ai, nhưng ý của ông ta muốn hỏi về mối quan hệ giữa Hoắc Lâm và Nam Từ.

Hoắc Lâm cong môi cười: “Nam Từ, vợ sắp cưới của tôi.”

Tất cả mọi người có mặt ở đó giật mình, bởi vì dạo gần đây nhà họ Nam đang rất loạn, Nam Châu còn bị đi tù, cho nên lần này Nam lão gia từ không đến dự tiệc.

Bọn họ nghĩ nhiều nhất thì Hoắc Lâm chỉ thừa nhận Nam Từ là bạn gái anh thôi, dù sao nhà họ Nam đang rơi vào rắc rối, lúc này mà nhảy vào thì quả là không thông minh.

Nhưng ai mà ngờ trước mặt mọi người, anh lại tuyên bố cô là vợ sắp cưới của mình?

Ngày hôm nay ở đây hầu hết đều là những người có danh tiếng và địa vị, Hoắc Lâm không phải không biết. Nhưng mà anh vẫn nói lời này, đương nhiên là muốn thông báo cho thiên hạ biết!

Tổng giám đốc Vương Thị là người biết điều, ông ta nghe xong lập tức cười cười, nâng ly với Hoắc Lâm “Chúc mừng, khi nào kết hôn thì nhớ mời tôi một ly rượu mừng.”

Hoắc Lâm cong môi: “Nhất định rồi.”

~

Nam Từ cảm thấy mình đứng đây vướng bận anh trò chuyện, nên kéo ống tay áo anh, nói: “Em đi toilet một chút.”

Hoắc Lâm nhìn cô một cái: “Cần anh dẫn em đi không?”

Nam Từ nóng mặt, liếc mắt thấy những vị khác đang nhìn bọn họ cười cười, cô thẹn thùng nhỏ giọng: “Em lớn rồi, dẫn cái gì mà dẫn.”

Nói xong xoay người rời đi, cũng không đợi Hoắc Lâm lên tiếng.

Lúc cô đi được vài bước, còn nghe thấy có người nói với Hoắc Lâm: “Có bạn gái nhỏ tuổi như vậy thì chắc cậu phải chiều chuộng nhiều lắm.”

Hoắc Lâm thản nhiên đáp lại: “Tôi luôn sẵn lòng cưng chiều cô ấy cả đời.”

~

Lúc Nam Từ vào toilet, cô đứng trước bồn rửa tay, thì lúc này cửa toilet mở ra, là Khúc Nghiên.

Khúc Nghiên đã thấy Hoắc Lâm và Nam Từ sánh bước cùng nhau vào hội trường bữa tiệc, nhưng vẫn chịu đựng không tiến lên, chính là muốn đợi đến khi Nam Từ tách ra thì sẽ đến tìm.

Khúc Nghiên bày ra vẻ mặt ngạc nhiên khi nhìn thấy người quen, cười cười với Nam Từ: “Nam tiểu thư, thật là khéo quá.”

Trong lòng Nam Từ dâng lên sự chán ghét, nhưng ngoài mặt chỉ có thể duy trì vẻ lễ phép: “Quả thật rất khéo.”

Khúc Nghiên lấy son môi ra, nhìn vào gương trang điểm, nhưng miệng cũng không nhàn rỗi, còn nói: “Nè, thật ra tôi rất phục Nam tiểu thư.”

“Hà?”

“Học trường đại học danh tiếng, nhưng nếu tôi ở vị trí của cô hiện tại thì chắc chắn sẽ không đến bữa tiệc này với Hoắc Lâm đâu.”

Khúc Nghiên bôi son môi, sau đó nhìn Nam Từ cười cười: “Thật ra tôi hiểu tâm tư của Nam tiểu thư, cô muốn nhanh chóng thông báo cho thiên hạ biết về mối quan hệ với học trường, dù sao anh ấy ưu tú như vậy, có rất nhiều cô gái mơ tưởng đến anh ấy, cho nên cô có cảm giác nguy hiểm cũng dễ hiểu.”

Dừng một chút, cô ta lại nói: “Nhưng mà cô càng như vậy thì lại dễ cho các cô gái khác. Cô ở hiện tại thì... Ai da, không nói đến gia đình cô, chỉ dựa theo năng lực bản thân cô mà nói thì chênh lệch với học trường nhiều lắm, các cô gái khác nhìn vào thấy một cô gái như cô mà còn có cơ hội làm bạn gái học trường, thì tại sao những người khác lại không thể chứ?”

“...” Rốt cuộc Nam Từ cũng không thể giữ được mãi vẻ lễ phép nữa, thản nhiên nhìn Khúc Nghiên, lạnh giọng mở miệng: “Rốt cuộc là chị muốn nói cái gì?”

“Cô đừng có nóng.” Khúc Nghiên đạt được mục đích, trong lòng tràn đầy vui sướng, “Tôi chỉ lo lắng tương lai của hai người không đi xa được mà thôi, tôi thực sự rất lo lắng cho cô, cô đừng có suy nghĩ nhiều.”

Nam Từ nghe xong cũng cười cười với Khúc Nghiên.

“Cảm ơn chị đã quan tâm. Nhưng mà chị nói có chút không đúng lắm, người muốn thông báo cho thiên hạ biết về mối quan hệ của bọn tôi không phải là tôi, mà là Hoắc Lâm. Nếu như chị có ý kiến gì, thì có thể trực tiếp ý kiến với Hoắc Lâm.”

Nói xong, Nam Từ gật đầu với Khúc Nghiên, sau đó xoay người rời đi.

~

Lúc trở về, những lời Khúc Nghiên nói vẫn cứ lảng vảng trong đầu Nam Từ.

Ngoài mặt cô giả bộ bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng đã bắt đầu để ý đến.

Cô nhìn thấy cách đó không xa những doanh nhân khác đang nâng ly xã giao với Hoắc Lâm, đáy lòng cô không ngừng sinh ra cảm giác phức tạp.

Khúc Nghiên rõ ràng là muốn châm ngòi nổ cho mối quan hệ của hai người, nhưng lời cô ta nói cũng không phải là không có lý.

Nhìn qua thì cô không tệ, nhưng so với Hoắc Lâm thì hai người quá chênh lệch.

Hiện tại anh còn đang yêu cô, nhưng lỡ như sau này anh không còn yêu cô nữa thì sao đây?

Trên người cô không có điểm nào sáng giá, không thể khiến anh nhìn cô mãi được.

Nam Từ đang nghĩ ngợi đầu đầu, thì trước mắt cô bỗng nhiên xuất hiện một bóng người, còn chưa kịp phản ứng, thì người kia hất ly rượu lên người Nam Từ.

Cả ly rượu Champagne hầu như đổ hết cả vào người Nam Từ, dịch rượu lạnh buốt chảy ướt cả vạt áo phía trước của cô.

Cô bị đông cứng trong giây lát, sau khi kịp hoàn hồn, thì cô nhìn lên, phát hiện người trước mắt cô là một cô gái rất xa lạ.

Cô gái kia ngoài miệng thì nói lời xin lỗi, nhưng trên mặt lại biểu hiện rất thản nhiên: “Ai da, xin lỗi, không cẩn thận trượt tay, cô không sao chứ? Có muốn tôi đền bộ khác không?”

Nam Từ tối sầm mặt mày, cô có ngốc cũng nhìn ra được người này đang cố ý gây chuyện!

Lúc này Khúc Nghiên đang ở gần đó, thấy được hết mọi chuyện, cũng bật cười giễu cợt một tiếng.

Nam Từ muốn phản bác lại, thì lúc này có một cái áo khoác lên người cô.

Chẳng biết Hoắc Lâm đi tới bên cạnh cô khi nào, anh cởi áo vest khoác lên người cô.

Anh cài từng nút áo cho cô, trên mặt không biểu lộ gì, khóe môi vẫn cong lên một nụ cười, anh nói với nhân viên phục vụ: “Phiền cậu mở giúp tôi một chai Champagne.”

Người phục vụ đâu dám từ chối, nhanh chóng đi lấy một chai Champagne đưa cho Hoắc Lâm.

Cô gái mới kiếm chuyện thấy bộ dáng của Hoắc Lâm, trong lòng có chút sợ hãi.

Cô ta đã từng theo đuổi Hoắc Lâm mãnh liệt, cũng là một thiên kim tiểu thư, cô ta vốn coi Hoắc Lâm là một bông hoa ở trên cao, ai theo đuổi anh cũng sẽ từ chối, còn cho là anh sẽ như vậy cả đời.

Ai mà ngờ hôm nay Hoắc Lâm đến đây còn dẫn theo một cô gái tới cùng, còn đồng đặc tuyên bố là vợ sắp cưới của anh!

Cô ta cực kỳ ghen ghét, thực sự không nhịn được, cho nên mới chủ động tới gây chuyện.

Cô ta đã nghĩ là cứ coi như mọi người biết cô ta cố ý thì sao, cô ta chỉ cần nói xin lỗi, mà Hoắc Lâm còn đang hợp tác với công ty nhà cô ta, nên cô ta không tin anh sẽ vạch mặt cô ta trước mặt mọi người!

Nhân viên phục vụ mở chai Champagne, sau khi Hoắc Lâm nhận lấy chai rượu, anh quay người, không do dự đổ thẳng chai rượu lên đỉnh đầu cô ta.

Rượu Champagne chảy từ trên đỉnh đầu xuống, khiến cô gái kia không mở mắt ra nổi, trong một khoảng thời gian ngắn, mà từ đầu đến chân cô ta ướt hơn phân nửa, trông cực kỳ chật vật.

Cuối cùng, Hoắc Lâm quẳng chai rượu xuống đất.

Anh lấy khăn chậm rãi lau tay.

Sau đó, anh nhìn cô gái đó, cười như có như không, hỏi: “Ai cho cô dám động đến người của tôi?”

Giọng anh vẫn rất bình thường, nhưng quanh thân anh thì lại dâng lên một sự lạnh lùng đến đáng sợ.

Giống như giấy kẻ tiếp, anh sẽ hủy diệt hết thảy mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chắp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Editor: Trà Đá.

Cô gái bị rưới đầy rượu lên người bắt đầu run rẩy, cũng không biết là do rượu lạnh hay do sợ hãi mà run rẩy.

Lông mi giả của cô ta bị rượu thấm ướt, che khuất hơn nửa tầm nhìn, nhưng đáy mắt cô ta hốt hoảng đến mức không dám nhìn thẳng.

Tại sao lại như vậy, cô ta chỉ là “Không cẩn thận” đổ rượu lên người Nam Từ thôi mà, sau đó còn nói xin lỗi rồi, sao Hoắc Lâm lại làm thế với cô ta?!

Hoắc Lâm không phải là một người đàn ông nhả nhận sao! Trước kia coi như anh từ chối cô ta, thì cũng rất dịu dàng, sao bây giờ lại thành ra bộ dạng này?

Cô gái kia không thể tin được, người đàn ông tàn nhẫn và lạnh lùng trước mắt cô ta, lại là người đàn ông nhả nhận mà trước kia cô ta từng theo đuổi?

Tất cả mọi người có mặt ở đó đều hết hồn, không ai tin vào mắt mình, người vừa mới làm một chuyện động trời chính là Hoắc Lâm.

Trong mắt đại đa số người có mặt ở đây, cho dù là đối thủ doanh nghiệp của anh, nhưng cũng cảm thấy anh là một người ngay thẳng.

Mặc dù trên thương trường Hoắc Lâm là một người thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng bên ngoài là một người rất lễ độ và nhả nhận.

Cho nên nếu như không tận mắt chứng kiến thì chắc không ai tin chuyện này do Hoắc Lâm làm ra.

Ở cách đó không xa, Hoắc phu nhân đã nhìn thấy hết, sắc mặt bà ta không tốt lắm.

Bà ta nhìn chăm chăm Hoắc Lâm, đáy mắt đầy vẻ chán ghét, thấp giọng nói: “Không có một chút giáo dục nào!”

Hoắc Tu Thần ở bên cạnh nghe thấy, lén cười cười, sau đó lấy một món bánh kem đưa cho Hoắc phu nhân.

“Mẹ, ăn chút ngọt cho bớt giận. Chú ba xưa giờ là như vậy rồi, gia đình mình đã quá quen rồi mà mẹ, từ nhỏ chú ấy đã nóng tính, lại hay cáu giận, tính này coi bộ không sửa được.”

Ba Hoắc liếc nhìn Hoắc Tu Thần với thâm ý khác, nhưng không nói gì với hắn, ngược lại nói với Hoắc phu nhân: “Bà nói thẳng bé không có giáo dục, thì đã xem lại lúc nhỏ có ai dạy bảo thẳng bé chưa? Chúng ta không có hết trách nhiệm, thì cũng đừng chỉ trích lung tung.”

Hoắc phu nhân cũng không biết dạo gần đây ba Hoắc làm sao, trước kia cho dù bà ta có nói gì thì ba Hoắc cũng sẽ không phản bác, nhưng dạo gần đây, chỉ cần bà ta nhắc đến Hoắc Lâm thì ba Hoắc sẽ lên tiếng bênh vực.

Mỗi lần như vậy thì bà ta cảm thấy cực kỳ tức giận. Bà ta hoàn toàn không hiểu nổi tại sao ba Hoắc lại muốn bênh vực Hoắc Lâm!

Ba Hoắc thấy bà ta sắp nổi giận, nên ông ta đặt ly rượu xuống bàn, cũng không nhìn bà ta, nói: “Tôi không muốn ồn ào với bà, tôi đi trước, nếu bà muốn ở lại thì cứ ở lại dự tiệc.”

Nói xong, ông ta quay người rời đi, không cho Hoắc phu nhân và Hoắc Tu Thần cơ hội phản ứng.

Hoắc phu nhân vừa tức vừa không biết nói gì, một lát sau, bà ta mang con giận xả với Hoắc Tu Thần: “Con thấy chưa! Tất cả đều do Hoắc Lâm! Chỉ cần chuyện gì liên quan đến nó đều không có gì tốt hết!”

Hoắc Tu Thần cười cười, nói vài câu khuyên Hoắc phu nhân, nhưng đáy mắt hắn thì đầy vẻ chế giễu.

Cô gái bị Hoắc Lâm đổ rượu Champagne lên người có vẻ đã lấy lại chút tinh thần.

Cô ta mở to mắt, nhìn Hoắc Lâm đầy vẻ đáng thương: “Hoắc thiếu, chẳng lẽ anh đã quên hai nhà chúng ta còn đang hợp tác làm ăn sao? Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy?”

“A...” Hoắc Lâm làm bộ như nhớ ra gì đó, ý cười bên môi càng đậm, nhưng từng câu chữ anh nói ra lại cực kỳ lạnh người: “Vậy thì hủy bỏ hợp tác đi,

sau này công ty nhà cô có bất cứ hạng mục gì thì tôi sẽ từ chối hợp tác.”

Đương nhiên chuyện này chưa phải là sự trừng phạt cuối cùng của Hoắc Lâm, dám trắng trợn động đến người của anh, thì anh chắc chắn không tha thứ.

Chỉ cần nghĩ tới chuyện Nam Từ vừa trải qua, thì quanh thân Hoắc Lâm lại xuất hiện thêm nhiều tầng khí lạnh lẽo.

Nam Từ phát hiện ra tâm trạng anh không đúng, cô cũng không muốn gây chuyện nữa, nên vội vàng đi tới kéo ống tay áo anh.

“Em có chút khó chịu, bọn mình về đi.”

Hoắc Lâm không nhiều lời, nghiêng người trực tiếp bế Nam Từ lên, sau đó bình tĩnh bước ra khỏi sảnh tiệc.

Tất cả mọi người có mặt ở đó đều nhìn nhau, còn có mấy cô gái khác mang chút sợ hãi trong lòng.

May mắn thay các cô không phải là người bị chịu đòn.

~

Sau khi ngồi lên xe, Hoắc Lâm lập tức bảo tài xế nâng tấm che lên.

Tiếp đó, anh ôm Nam Từ đặt cô ngồi lên đùi anh, tự tay cởi từng nút áo cho cô, rồi mở hộp đồ trong xe, lấy ra một cái khăn lông màu trắng sạch sẽ, lặng lẽ lau người cô.

Làn da Nam Từ rất trắng, sau khi rượu đã khô, còn lưu lại một tầng vàng nhạt đọng lại xung quanh xương quai xanh của cô.

Hoắc Lâm lặng lẽ nhìn làn da cô, cầm khăn lông nhẹ nhàng lau lên da cô, ánh mắt anh dần trở nên nóng hơn.

Một lát sau, động tác của anh đi xuống phía dưới, ánh mắt anh rơi vào ngực cô. Ngực cô hiện lên hai đường cong khiến ánh mắt anh càng lúc càng sâu hơn.

“Cởi vấy ra.” Giọng nói của anh có chút khàn.

Nam Từ nhìn anh chằm chằm: “Làm gì?!”

“Rượu Champagne chảy hết vào bên trong rồi, lúc này em còn nói khó chịu mà, cởi vấy ra lau cho sạch.”

Nam Từ bị giật mình, cô vội vàng lấy áo vest của anh che người lại.

“Không cần đâu, em ráng chịu một chút rồi về nhà tắm luôn.”

Hoắc Lâm nhìn thấy bộ dạng của cô, không khí lạnh lẽo quanh thân anh cũng dần tan biến, tâm tình cũng trở nên khá hơn một chút.

Anh ôm chặt cô, môi mỏng nhẹ hôn lên gương mặt cô.

“Sau này không cần nhìn người khác.”

Hiện tại Hoắc Lâm chỉ cần nghĩ về chuyện Nam Từ bị người ta làm nhục trắng trợn là anh đã muốn tiêu diệt đối phương rồi.

Nam Từ cười cười, sự khó chịu và ảm ức trong lòng cô cũng dần tiêu tan, thậm chí cô còn nói đùa.

“Kể cả anh sao?”

Hoắc Lâm liếc cô một cái, anh biết cô đang suy nghĩ cái gì.

“Ừ anh.” Hoắc Lâm hững hờ đáp: “Mấy cái chuyện bất nạt em thì chỉ có anh mới được phép làm thôi.”

Nam Từ chủ động ôm cổ anh, vui vào trong lồng ngực anh.

Hoắc Lâm vẫn cứ ôm chặt cô, im lặng nhắm mắt lại.

Qua một lúc sau, anh bỗng nhiên mở miệng: “Lúc em đi toilet có gặp chuyện gì sao?”

Trái tim cô bắt đầu căng thẳng: “Hả?”

“Khi thấy em quay lại có cảm giác không đúng lắm.”

Nam Từ không ngờ lúc đó Hoắc Lâm để ý đến cô, cô còn cho là anh một mực chuyện tâm trò chuyện thương trường với những người khác.

Nghĩ nghĩ, cô nói: “Em gặp Khúc Nghiên, có chút ghét cô ta.”

Cô không muốn nói dối anh, nhưng cũng không muốn nói ra toàn bộ suy nghĩ trong lòng cho anh biết.

Những suy nghĩ mâu thuẫn trong đầu cô chỉ có cô mới là người gỡ nó ra được, nói với anh chỉ vô dụng.

Hoắc Lâm nghe đến tên Khúc Nghiên, đáy mắt anh lập tức hiện lên vẻ chán ghét.

“Cô ta nói gì với em?”

“Cũng không có gì, chỉ giống như bữa cơm lần trước thôi, chỉ là hôm nay em không cẩn thận nên để cô ta chiếm thế thượng phong.”

Hoắc Lâm buồn cười, anh cho là cô mới thua trận nên không vui, thế là dỗ cô: “Vậy ngày mai anh giúp em trả thù nhé.”

Nam Từ sợ anh lại làm chuyện gì đó không đúng, nên vội vàng lắc đầu: “Không cần, em cũng không bức nhiều, chuyện hợp tác hai bên thế nào thì cứ tiếp tục vậy đi anh, em không muốn anh vì em lại làm mấy chuyện không đáng.”

Trong lòng Hoắc Lâm đã có biện pháp, nhưng khi nghe cô nói thì ngoài mặt cũng phải hòa theo cô.

Anh hôn lên mái tóc cô: “Được.”

~

Buổi trưa thứ sáu, Nam Từ học xong thi lập tức chạy qua tìm Đường Uyển đi ăn cơm.

Lần này hai người không ăn ở căn tin trường, mà ra ngoài tìm một quán ăn yên tĩnh.

Hai người nhanh chóng gọi món, lúc chờ thức ăn được đưa lên, Đường Uyển vừa uống nước chanh vừa nhanh chóng đảo mắt quan sát.

“Người của Hoắc tam rút rồi hả?”

Nam Từ gật gật đầu.

Đường Uyển lảng lạng nhìn cô: “Không ngờ em lợi hại thật đó, có thể khiến một người đàn ông thay đổi mục đích vì em.”

Nam Từ không biết nói gì, hiện tại trong đầu cô chỉ chứa đầy suy nghĩ về việc đi trao đổi sinh viên ở nước ngoài, còn những chuyện khác hoàn toàn không quan trọng.

Mấy ngày nay sau khi đã bình tĩnh lại, cô một mực hỏi bản thân về dự định tương lai.

Nam Từ cảm thấy những lời Khúc Nghiên nói hôm đó có lẽ hơn phân nửa chỉ muốn châm ngòi chiến tranh, nhưng cũng có phần có lý.

Nếu như cô cứ một mực đứng một chỗ không tiến, thì sự chênh lệch giữa cô và Hoắc Lâm có thể càng lúc càng lớn.

Cứ cho là Hoắc Lâm không có cảm giác gì khác, nhưng cô nhất định càng ngày càng tự ti.

Cô phải vất vả lắm mới thoát ra khỏi cuộc sống trước kia, cô muốn thay đổi bản thân, cô không muốn cả đời núp dưới cái bóng của Hoắc Lâm.

Thế nhưng cô không dám nói với Hoắc Lâm những suy nghĩ này.

Cô biết anh nhất định không đồng ý.

Đường Uyển thấy vẻ mặt Nam Từ khá sa sút, nên vội hỏi: “Sao thế? Em gặp chuyện gì sao?”

Nam Từ mím môi, một lát sau, cô giương mắt, chân thành nhìn Đường Uyển: “Chị Đường Uyển, chị sẽ hy sinh tương lai vì tình yêu sao?”

“Không.” Đường Uyển bình tĩnh nói: “Bản thân mình phải là cá thể độc lập trước đã, rồi sau đó mới nói chuyện yêu đương.”

Lời nói của Đường Uyển ngắn gọn nhưng cực kỳ sâu sắc.

Nam Từ nghe xong, cô rú mắt xuống, một lúc lâu sau vẫn không nói gì.

Xế chiều hôm đó, giáo sư lại tìm Nam Từ để hỏi lại lần nữa.

Nam Từ đi vào văn phòng, giáo sư cầm ấm trà đi pha, chỉ chỉ cái ghế ý bảo cô ngồi trước.

Sau khi Nam Từ ngồi xuống, nhìn thấy trên bàn làm việc có tờ đơn đăng ký đi trao đổi sinh viên ở nước ngoài.

Còn có hai bạn khác đã điền đầy đủ giấy tờ, chỉ còn một tờ của cô vẫn trống không.

Giáo sư bê ấm trà tới, vừa rót vừa trực tiếp vào thẳng vấn đề: “Sao rồi? Em đã bàn bạc với tổng giám đốc Hoắc chưa?”

Nam Từ vô ý thức gật đầu.

“Kết quả sao?” Giáo sư vừa uống một ngụm trà, vừa nhìn cô: “Thầy biết thanh niên các cô cậu yêu nhau sẽ không muốn tách rời, công ty Hoắc Lâm lại lớn như vậy, cũng không thể bỏ công việc theo em qua bên kia được. Nhưng thầy nhắc lại, cơ hội lần này rất khó có được, mà thời gian chỉ dài một năm thôi. Trường đại học C là trường hàng đầu thế giới, các bạn học khác phải chen nhau vỡ đầu mới vào được.”

“Em biết ạ.”

Nam Từ nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Nếu như em đồng ý tham gia thì khi nào sẽ xuất phát ạ?”

“Cuối tháng mười một.”

Nam Từ trầm tư rất lâu, cuối cùng giương mắt nhìn giáo sư một cách nghiêm túc.

“Thưa thầy...”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Editor: Trà Đá.

Thời gian vội vàng trôi qua, chớp mắt một cái đã đến giữa tháng mười một.

Nam Từ mỗi lần kết thúc giờ học thì sẽ lập tức gọi video trò chuyện với Hoắc Lâm.

Hoắc Lâm không họp thì sẽ nhanh chóng trả lời điện thoại của cô.

“Tan học rồi hả?” Giọng nói trầm thấp dễ nghe của anh truyền đến.

Nam Từ cười cười gật đầu, chen giữa dòng người đi ra khỏi lớp.

“Chiều hôm nay em không có lớp, em đi chơi với chị Đường Uyển và Cố Phán một chút, rồi đến chỗ anh sau.”

Đang trong lúc nói chuyện, thì có một bạn học nam vỗ vai Nam Từ.

“Cảm ơn cậu lúc nãy cho tớ mượn bút, chút nữa cậu rảnh chứ? Tớ mời cậu ăn cơm.”

Lớp vừa rồi là lớp chung, cho nên có rất nhiều bạn học mới, nam sinh này có vẻ như cũng chưa gặp qua Nam Từ, cho nên mới dùng phương thức bắt chuyện quê mùa như vậy.

Nam Từ nhanh chóng liếc mắt nhìn Hoắc Lâm, sau đó nói với nam sinh kia: “Xin lỗi, tớ đang nói chuyện với bạn trai, không tiện ra ngoài với cậu.”

Nam sinh nghe xong, sắc mặt có chút ngượng ngùng, không nghĩ tới cô lại từ chối anh ta trước mặt nhiều người như vậy, dù sao anh ta cũng là một người khá nổi trong trường, luôn được các bạn nữ khác chú động tới bắt chuyện.

Anh ta cũng không dây dưa nhiều, cười lại với cô rồi xoay người bỏ đi.

Nam Từ thấy nam sinh đó đi rồi, lập tức nhìn vào điện thoại: “Anh thấy em ngoan chưa, không có tên con trai nào có cơ hội tới gần em.”

Ở bên kia, Hoắc Lâm đặt một phần văn kiện xuống, tháo mắt kính xuống.

“Ừ, em rất ngoan.” Hoắc Lâm nói.

Anh không phải nói qua loa, bởi vì dạo gần đây Nam Từ cực kỳ ngoan, lại luôn bám dính lấy anh.

Bình thường ngoại trừ việc lên lớp, thì chỉ cần có thời gian rảnh là cô sẽ gọi điện thoại cho anh, thậm chí khi đi học, chỉ cần anh rảnh rỗi, là cô sẽ gọi video call với anh, để anh nghe được cả nội dung bài học trên lớp cô.

Sau khi hết lớp, cô cũng không đi lang thang những chỗ khác, mà sẽ gọi điện thoại cho tài xế tới đón, một là đến công ty anh, hai là về nhà nấu cơm chờ anh về.

Mà hôm nay cô ra ngoài dạo chơi với Đường Uyên và Cố Phán, thì trước đó cô đã nói với anh ba bốn ngày trước rồi.

Lúc ấy cô nói chuyện rất thận trọng, giống như sợ anh tức giận hoặc không cho phép cô ra ngoài chơi.

Hoắc Lâm cảm thấy có chút kỳ quái, chẳng lẽ anh lại làm cái gì đó? Vì sao cô bỗng nhiên lại có sự thay đổi đến chóng mặt như vậy.

Không thể không nói sự thay đổi này của Nam Từ thật sự khiến anh cực kỳ thoải mái.

Theo những suy nghĩ thật sự u ám ở đáy lòng anh, thì từng giây từng phút anh đều muốn biết Nam Từ đang làm gì, ăn cái gì, gặp người nào... Tất tần tật mọi chuyện của cô anh đều muốn nắm trong lòng bàn tay.

Nhưng anh biết cô không muốn bị trói buộc, cho nên anh một mực nhẫn nại.

Hiện tại cô lại thay đổi theo hướng này, mặc dù ngoài mặt anh không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại cực kỳ vui vẻ.

Anh không ngại cô bám dính lấy anh, càng dính chặt anh càng tốt, nhất là sau khi cô tốt nghiệp, cô phải ở bên cạnh anh mọi nơi mọi lúc.

Nghĩ đến đây, anh lại nhìn về phía màn hình.

“Tài xế đã chờ ở trước cổng trường, lát nữa sẽ đưa em đến chỗ Cố Phán và Đường Uyên.”

Nam Từ tủm tỉm cười: “Dạ, Hoắc tiên sinh nhà mình là số một.”

Hoắc Lâm buồn cười, ánh mắt của anh hiện lên đầy sự cưng chiều.

~

Quả nhiên như lời Hoắc Lâm nói, tài xế đã chờ trước cổng trường.

Nghe nói thời gian trước đó Thẩm Mộ Ngạn quản Cố Phán rất nghiêm, cho nên đã rất lâu rồi cô ta không ra ngoài dạo chơi.

Nhưng bởi vì người của Thẩm Mộ Ngạn đi theo, cho nên Cố Phán cũng không dám đến các quán rượu, chỉ có thể gọi Nam Từ và Đường Uyên đi chơi cùng.

Cố Phán hẹn ở trung tâm mua sắm, nơi đó đều là những cửa hàng xa xỉ, lúc hai người đang nói chuyện điện thoại, thì Nam Từ nghe thấy bên kia đang cãi nhau, liền vội vàng nói nếu không chịu cho cô ta làm chuyện mình thích, thì cô ta sẽ tiêu sạch tiền của Thẩm Mộ Ngạn!

Lúc ấy Nam Từ bật cười, cô cảm thấy Cố Phán thật sự vừa đáng yêu lại vừa thú vị.

Nam Từ không nghĩ Hoắc Lâm nghe thấy, anh yên lặng chờ cô cúp điện thoại, sau đó rút ví lấy ra cái thẻ đen ngân hàng đưa cho cô.

“Giữ lấy anh?” Nam Từ hỏi.

“Không phải Cố Phán nói là ra ngoài mua sắm sạch tiền của bạn trai sao?”

Nam Từ bị ghen: “Em không cần, với lại anh cũng làm một cái thẻ cho em rồi mà.”

Hoắc Lâm lại cực kỳ bình tĩnh, trực tiếp nhét cái thẻ vào tay cô: “Cái này với cái kia không giống nhau, cầm lấy.”

Lúc này Nam Từ mới biết Hoắc Lâm lại hiểu thấu đến như vậy.

...

Lúc đến địa điểm hẹn, thì Nam Từ đã thấy Đường Uyên và Cố Phán đang chờ sẵn.

Cô đi vào, hai người đang uống cà phê, còn giúp cô gọi sẵn một ly sữa bò.

Nam Từ nhú mào: “Tối nào em cũng bị Hoắc Lâm ép uống một ly sữa bò, rồi bây giờ các chị còn gọi sữa cho em uống nữa hà.”

Cố Phán nhìn cô cười hi hi: “Bởi vì em còn nhỏ.”

Nam Từ: “...”

Ba người cũng không gấp gấp đi mua sắm, mà nhàn nhả ngồi trò chuyện một chút.

Mới đầu Cố Phán chỉ ngồi nói xấu Thẩm Mộ Ngạn, sau khi trò chuyện một chút, giống như nhớ ra gì đó, Cố Phán nhìn Nam Từ:

“À, em đã chuẩn bị quà gì cho tổng giám đốc Hoắc nhà em chưa?”

“Là sao?”

“Thì quà sinh nhật!” Cố Phán nói, “Chị nhớ đám Thẩm Mộ Ngạn hay tụ tập khoảng giữa tháng mười một, sau đó chị có hỏi, thì mới biết là sinh nhật tổng giám đốc Hoắc. Chắc chắn, đàn ông chòm Bò Cạp cũng đáng sợ y chang ông thần chòm Ma Kết nhà chị!”

Nam Từ nghe xong ngẩn cả người.

Sinh nhật Hoắc Lâm? Anh chưa bao giờ nhắc về chuyện này cho cô biết?

Đường Uyển thấy phản ứng của Nam Từ, thì biết Nam từ không biết gì về chuyện này, cô ta nói với Nam Từ: “Không sao, bây giờ biết cũng chưa muộn, đúng lúc hôm nay đi mua sắm nè, em tranh thủ mua quà cho tổng giám đốc Hoắc đi.”

Lúc này Cố Phán thần thần bí bí nhìn Nam Từ.

“Chị nhớ lần trước có đưa cho em một món quà đúng không? Sao rồi, dùng chưa? Nếu chưa dùng thì bây giờ lấy ra dùng đi! Chị chắc chắn tổng giám đốc Hoắc sẽ rất vui đó.”

Nam Từ nhanh chóng nhớ lại bộ đồ con thỏ Cố Phán tặng cô lần trước, gương mặt cô nóng lên, ấp úng nửa ngày, cuối cùng nói: “Chúng ta... Chúng ta nhanh đi mua sắm đi!”

Nói xong cô nhanh chóng cầm túi xách rồi đứng dậy, Cố Phán và Đường Uyển liếc mắt nhìn nhau chỉ cười cười, cũng không nói gì, theo cô đứng lên.

Đêm đó lúc về đến nhà, Nam Từ nằm lỳ trên giường nhìn lịch trong điện thoại di động hơn nửa ngày.

Lúc đó cô vừa tắm xong, tóc cũng chưa sấy khô, chỉ lấy khăn lau qua loa cho bớt nước.

Hoắc Lâm tắm xong, ra ngoài thì thấy hai bắp chân trắng muốt của cô đang lác lác, dưới ánh đèn, làn da trắng của cô như được phản sáng.

Yết hầu của anh khẽ nhúc nhích một chút.

Anh cảm thấy sấy đến, không nhìn da thịt trắng muốt của cô nữa, mà trực tiếp nâng người cô ngồi lên đùi anh.

“Sao không sấy tóc?” Anh vừa hỏi vừa mở máy sấy.

Nam Từ cười tủm tỉm “Chờ anh đó.”

Dạo gần đây Hoắc Lâm là người sấy tóc cho cô, giống như đã trở thành thói quen của hai người, cực kỳ ăn ý.

Hoắc Lâm cũng không để ý đến lời cô nói, mà bắt đầu sấy tóc cho cô.

Nam Từ được anh sấy tóc đến mức buồn ngủ, cuối cùng chịu không được gác đầu vào lòng ngực anh, rồi ngủ thiếp đi.

Hoắc Lâm bất đắc dĩ ôm cô nhích lại gần đầu giường, cũng không buông cô ra ngay lập tức.

Anh cảm thấy điện thoại di động của cô, trực tiếp dùng vân tay mở khóa.

Cái này cũng là do Nam Từ đề nghị, cô nói là cô không có bí mật gì hết, nên Hoắc Lâm có thể tùy ý mở khóa điện thoại của cô.

Thật ra anh biết là cô muốn dùng phương pháp này để muốn anh tin tưởng cô.

Nên anh cũng để cô lưu lại dấu vân tay để mở khóa điện thoại của anh.

Giống như cô, anh cũng không có một bí mật nào giấu cô.

Sau khi mở điện thoại ra, thì chương trình Nam Từ đang mở đập vào mắt anh.

Nhưng Hoắc Lâm không ngờ là cô đang xem lịch?

Anh nhìn kỹ thì thấy cô đề nhắc nhở ngày 22 tháng 11, nhưng lại không viết sự kiện gì.

Hoắc Lâm sững sờ, ngày 22... Là sinh nhật anh.

Ánh mắt anh nhìn Nam Từ đang ngủ say trong lòng ngực anh.

~

Ngày 22, sau khi Hoắc Lâm đến công ty, xử lý những chuyện quan trọng, còn lại anh từ chối hết tất cả hội nghị và những buổi gặp mặt.

Làm xong hết mọi chuyện cũng đã khoảng giữa trưa, thường thì vào lúc này Nam Từ sẽ gọi điện thoại cho anh, nhưng hôm nay điện thoại của anh rất yên lặng.

Anh nghĩ cô gái nhỏ này chắc đang chuẩn bị điều gì đó khiến anh vui vẻ, thế nên anh cũng không có gấp, lại yên lặng đọc tài liệu.

Nhưng thời gian trôi qua, điện thoại cũng không có động tĩnh gì, cho đến khi trời chạng vạng tối, Nam Từ vẫn không hề điện thoại cho anh.

Lúc này Hoắc Lâm nhũn chặt mày, anh dè xuống cảm giác không vui trong lòng, lấy điện thoại gọi cho cô.

Bên kia, Nam Từ phải rất lâu mới chịu bắt máy, hơn nữa còn thở hồng hộc, cũng không biết đang làm cái gì: “Alo?”

“Em đang ở đâu?” Giọng nói của Hoắc Lâm có chút lạnh.

“Em còn đang ở trường.”

Hoắc Lâm im lặng một chút, sau đó đứng dậy cầm lấy áo, nói: “Ồ đó chờ anh tới đón.”

“Đừng! Anh đừng đến!” Nam Từ vội vàng ngăn cản.

Hoắc Lâm nghe ra sự bối rối của cô, sắc mặt anh dần lạnh hơn: “Rốt cuộc là em đang ở đâu?”

“Em ở trường, nhưng bây giờ đang về nhà rồi, anh mau về nhà trước chờ em đi! Em cúp máy đây!”

Nói xong, Nam Từ không đợi Hoắc Lâm phản ứng, mà trực tiếp cúp máy.

Lúc này sắc mặt Hoắc Lâm đã hoàn toàn lạnh đi, anh gọi điện thoại cho tài xế, thì tài xế nói hôm nay không chờ Nam Từ tới trường.

Anh nghe xong, sắc mặt lại tối sầm đi.

~

Trên đường đi, Hoắc Lâm liên tục gọi điện thoại cho Nam Từ, nhưng bên kia không hề nghe máy.

Thật ra anh có gần định vị điện thoại của cô, nhưng bởi vì dạo gần đây cô quá ngoan, không ngừng cố gắng để dành lấy sự tin tưởng nơi anh, cho nên đã từ lâu anh đã không còn chủ động tìm tung tích cô nữa.

Anh khẽ tựa ra ghế, bóp chặt điện thoại trong tay, nhắm mắt trầm tư.

Giao diện điện thoại dừng lại phần mềm định vị, chỉ cần anh nhấn vào thì vị trí của đối phương lập tức hiện lên màn hình.

Nhưng Hoắc Lâm vẫn không động đậy, mãi cho đến khi về đến khu nhà, anh cũng không hề nhấn vào.

...

Về đến nhà, Hoắc Lâm thấy trong nhà tối đen như mực, giống như chưa từng có ai về nhà.

Trong lòng Hoắc Lâm càng lúc càng nặng nề, trên mặt cũng không thể che giấu sự giận dữ nữa, anh định cầm điện thoại lên kiểm tra...

Lúc này, cửa phòng ngủ bỗng nhiên mở ra.

Nam Từ chậm rãi bước ra ngoài, trong tay còn bưng một cái bánh kem.

Bánh kem hình con thỏ rất đáng yêu, phía trên cắm đèn cây đã nhóm lửa chập chờn trong bóng đêm.

Nam Từ đi từng bước đến chỗ Hoắc Lâm, trên người cô... Chính là bộ quần áo con thỏ lần trước Cố Phán tặng.

Vạt áo trước khoét sâu chữ V lộ ra làn da trắng như tuyết, hai bắp đùi tinh tế lộ ra bên ngoài, mà trên đầu cô còn cài một đôi tai thỏ.

Mỗi bước cô đi, thì cái tai thỏ lại động đậy, cực kỳ đáng yêu cũng cực kỳ mê người.

Hoắc Lâm không nhúc nhích nhìn cô chằm chằm, ánh mắt anh càng lúc càng thâm trầm.

Nam Từ đi đến trước mặt anh, đứng vững, ánh mắt có chút sợ hãi lại thẹn thùng, nhưng lại càng khiến cho người khác muốn hung hăng chiếm hữu.

“Hoắc Lâm, sinh nhật vui vẻ. Anh có muốn...”

Nói đến đây, Nam Từ dừng một chút, sau đó hít một hơi thật sâu.

“Anh có muốn ăn con thỏ không?”

Một câu nói của cô mang hai ý nghĩa, vừa nói bánh kem cũng là vừa nói bản thân cô.

Hoắc Lâm bình tĩnh nhìn cô, nghĩ thầm...

Bảo bối của anh thật sự là muốn lấy mạng anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

Editor: Trà Đá.

Trong ánh nến mờ mờ, Hoắc Lâm lặng lẽ nhìn Nam Từ, có thể vì tia sáng không đủ cho nên cô không nhìn thấy ánh mắt của Hoắc Lâm, cũng không biết rốt cuộc là anh phản ứng như thế nào.

Chỉ là... Bầu không khí xung quanh càng lúc càng khẩn trương, nên khiến cô bắt đầu căng thẳng, thậm chí bắp đùi và cánh tay cô cũng dần nổi lên một lớp da gà.

Cô cảm thấy cổ họng có chút khô, không, không phải là một chút, mà giống như là muốn bốc cháy luôn rồi.

Cô nuốt nước miếng theo bản năng, nhưng bởi vì không khí xung quanh cực kỳ yên tĩnh, cho nên âm thanh nghe rất rõ ràng.

Nam Từ rõ ràng cảm giác được ánh mắt của Hoắc Lâm lúc này cực kỳ mãnh liệt.

Cô căng thẳng đến mức nhịp tim không ngừng tăng lên, bên tai ngoại trừ tiếng hít thở, thì cô chỉ nghe được tiếng tim mình đập.

Nam Từ run rẩy đưa bánh kem đến trước mặt Hoắc Lâm, cô nhẹ giương mắt nhìn Hoắc Lâm.

“Anh... Anh thôi nên đi.”

Hoắc Lâm vẫn còn đang nhìn cô không chớp mắt, nhưng vẫn thối tất nển theo lời cô nói.

Trong phòng mất đi nguồn sáng duy nhất, bầu không khí càng ngày càng yên tĩnh, tiếng hít thở của hai người càng ngày càng rõ ràng.

Nam Từ chỉ cảm thấy trong bóng tối Hoắc Lâm vẫn đang một mực nhìn cô.

Cô càng lúc càng ngượng ngùng, hai gò má cũng càng ngày càng nóng lên.

Cô lại nâng bánh kem tới gần anh hơn, rú mắt xuống rồi bắt đầu nói lung tung: “Anh mau ném thử đi, ngọt lắm.”

Nói xong cô chỉ muốn cắn lưỡi mình thôi, nói cái gì lung tung vậy không biết, bánh kem đương nhiên là rất ngọt rồi!

Hoắc Lâm tiến lên một bước, ôm lấy tay cô.

Lòng bàn tay của anh rất ấm áp, da kề da khiến cô cảm thấy như có dòng điện xẹt qua người.

Cô muốn rút tay ra nhưng hết cách.

Chỉ thấy Hoắc Lâm nhẹ nhàng nâng tay cô lên cao.

Sau đó anh cúi người cắn một miếng bánh kem.

Tiếp đó, anh không để cho Nam Từ có cơ hội phản ứng, đầu ngón tay anh nắm cầm cô, hung hăng hôn lên môi cô.

Động tác của anh quá mức mạnh bạo, Nam Từ hoàn toàn bị hù dọa đến mức ném cái bánh kem trong tay đi.

Bánh kem rớt xuống sàn nhà, trong không khí bắt đầu thoảng thoảng mùi ngòn ngọt.

Môi lưỡi hai người triền miên, anh mang theo sự cuồng thế bá đạo hôn cô nồng nhiệt khiến đáy lòng cô run rẩy.

Miếng bánh kem trong miệng anh cũng dần tan chảy, tới tới lui lui, có vẻ như anh đã đẩy một phần bánh kem qua miệng cô.

Nam Từ cảm thấy toàn thân nóng như lửa đốt, rõ ràng là cô không làm gì hết, nhưng cô lại bị anh hôn đến mức mất hồn.

Trong khoang miệng đều là vị ngọt của bánh kem, cô nuốt xuống thì anh lại đẩy miếng khác vào... Tới tới lui lui mấy lần, cô cảm thấy trong hơi thở của mình cũng đầy vị ngọt.

Lúc Hoắc Lâm buông cô ra thì Nam Từ đã hít thở không thông.

Cô thở hồng hộc, phả từng hơi thở lên gương mặt anh.

Hoắc Lâm nặng nề cười một tiếng, môi mỏng tiến sát đến bên tai cô, giọng nói trầm khàn: “Ừ, rất ngọt.”

Nói xong, môi mỏng của anh dần dần di chuyển xuống dưới, bàn tay cũng bắt đầu vuốt ve gáy cô, bắt đầu châm lửa.

Nam Từ bị anh hôn đến mức ngứa ngáy, cô khó khăn ngửa cổ lên, tay nhỏ vòng ra sau lưng anh vỗ vỗ.

“Vào... Vào phòng ngủ.”

...

Nửa đêm, đèn ngủ trong phòng ngủ vẫn chưa tắt, chăn mền trên giường xộc xệch, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng khóc nức nở.

Lúc kết thúc thì đồng hồ treo tường đã chỉ hai giờ sáng.

Nam Từ khóc đến khản cả họng, cả người giống như mới được vớt dưới nước lên. Trán Hoắc Lâm cũng thấm đầy mồ hôi, hô hấp nặng nề.

Đợi sau khi hô hấp của Nam Từ ổn định lại, thì Hoắc Lâm bế cô vào phòng tắm.

Tay chân cô không còn tí sức lực nào, cô nhẹ nhàng chôn vào lồng ngực anh, mặc cho anh tắm rửa cho cô.

Trong thoáng chốc, cô giương mắt lên thì đúng lúc thấy bản thân mình trong gương.

Cô không ngờ bản thân mình còn có mặt này, trên người cô tràn đầy dấu đỏ, đôi môi được nhuộm một màu đỏ xinh đẹp.

Trong ánh mắt cô hình như có thêm chút thành thực hơn bình thường.

Vừa nhớ tới hình ảnh Hoắc Lâm ở trên người cô, thì hai gò má cô lập tức nóng lên.

Cô ôm anh, nhỏ giọng nói: “Hoắc Lâm, em yêu anh.”

Hoắc Lâm thấy đôi môi cô đang động đậy, hỏi cô: “Cái gì?”

Nam Từ giấu gương mặt mình trong lồng ngực anh, nhỏ giọng căn nhắc: “Em nói anh xấu lắm, làm đau em.”

Hoắc Lâm khẽ cười, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt cô một cái: “Lần sau anh sẽ nhẹ nhàng hơn mà.”

~

Đêm hôm đó, lần đầu tiên Hoắc Lâm có một giấc ngủ sâu đến vậy, anh ôm cô, không những không bị thức giấc, thậm chí còn ngủ sâu đến mức không biết trời đất, lúc anh tỉnh dậy thì đã là ngày hôm sau.

Lúc anh tỉnh dậy thì cũng đã giữa trưa ngày hôm sau.

Anh chưa mở mắt, cánh tay lại vô thức vươn qua phía bên kia giường, nhưng rất tiếc chỉ trúng khoảng không.

Anh chậm rãi mở mắt, rèm cửa trong phòng ngủ chưa được kéo ra, cho nên những tia sáng theo khe hở chen vào phòng, trên sàn nhà lấm tấm những tia

sáng.

Hoắc Lâm từ từ định thần lại, lúc anh hoàn toàn tỉnh táo thì phát hiện chỉ còn có một mình anh trên giường.

Anh cũng không quá để ý, nhéo nhéo mũi, đeo mắt kính vào, mặc lại áo ngủ, rồi đứng dậy ra khỏi phòng ngủ.

Anh còn cho là Nam Từ đang ở dưới lầu chuẩn bị đồ ăn, nhưng anh gọi hai tiếng thì không nghe thấy ai trả lời.

Hoắc Lâm nhú mày, anh lại quay trở lại phòng ngủ, chuẩn bị lấy điện thoại gọi cho cô.

Lúc đến gần đầu giường, một tờ giấy đập vào mắt anh.

Kiểu chữ này nhìn rất quen mắt, là chữ viết ngay ngắn xinh đẹp của Nam Từ, anh định chỉ đọc lướt qua, bởi vì anh cho là cô ra ngoài làm gì đó nên để mảnh giấy nhắn lại cho anh thôi, nhưng hai giây sau, sắc mặt của anh bỗng nhiên tối sầm.

“Hoắc Lâm, em đã trao cho anh thứ quý giá nhất của em, hi vọng có thể đổi lấy sự tin tưởng một năm từ anh, em đi trao đổi sinh viên ở đại học C.”

Gương mặt anh đanh lại, quanh thân anh tỏa ra một sự lạnh lẽo khiến người khác e ngại.

Anh lấy điện thoại di động gọi cho Nam Từ, nhưng cô đã khóa máy.

Hiện tại sự tức giận trong lòng anh như muốn hủy diệt hết mọi thứ xung quanh, anh phải cố gắng kiềm chế lắm mới đè nén được sự bốc hỏa trong lòng.

Hoắc Lâm gọi điện thoại cho trợ lý Trương, bên kia còn chưa kịp lên tiếng, thì anh đã trực tiếp ra lệnh: “Gọi đến trường của Nam Từ, tôi muốn biết tung tích của Nam Từ trong vòng ba phút.”

Sau khi bên kia cúp máy, thì trợ lý Trương vẫn chưa hoàn hồn.

Nam Từ?

Bà chủ?

Không phải bà chủ đang ở một chỗ với ông chủ sao? Nửa đêm hôm qua ông chủ còn nhắn tin nói hôm nay anh ta không được làm phiền hai người bọn họ.

Sao bây giờ lại thành ra như vậy...

Trợ lý Trương nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhiên hai mắt mở lớn.

Không thể nào!

Bà chủ... Chẳng lẽ bỏ trốn rồi?!

Càng nghĩ càng rối, càng nghĩ càng kinh khủng, không đúng, anh ta hoàn toàn không dám nghĩ vậy, nếu như bà chủ thực sự bỏ trốn, thì sau đó ông chủ sẽ thế nào, anh ta sẽ ra làm sao!

Trợ lý Trương không dám chậm trễ, tranh thủ gọi điện thoại cho chủ nhiệm của Nam Từ.

Gần đây ông chủ rất khó khăn lắm mới sống bình thường một chút, cũng bắt đầu cười nhiều hơn, anh ta còn cảm thấy cuối cùng thì mình cũng sống yên ổn rồi...

Những chuyện này đều nhờ công lao của bà chủ, nếu như bà chủ thực sự bỏ trốn, thì không chỉ cuộc sống sau này của ông chủ sẽ xấu đi, mà anh ta đi theo cũng chẳng an toàn gì!

Điện thoại được kết nối, chủ nhiệm khoa cũng chào hỏi rất thân thiết.

Sau khi trợ lý Trương đáp lại vài câu, thì anh ta bắt đầu dò hỏi: “Không biết hôm nay bạn học Nam Từ có tới trường không ạ?”

Chủ nhiệm khoa ở bên kia kinh ngạc: “Cậu không biết sao? Nam Từ đã lên máy bay rồi, hôm nay là ngày bay tới đại học C trao đổi sinh viên...”

Giống như ở bên kia có ai đang nói gì đó, giọng nói cách khá xa, cho nên trợ lý Trương nghe không rõ.

Một vài giây sau, chủ nhiệm khoa cười cười: “À, tôi biết rồi, giáo sư phụ trách vừa mới nói cho tôi biết là Nam Từ có dặn dò nói nhân viên nhà trường không được nói cho tổng giám đốc Hoắc biết, vì em ấy muốn tự mình nói. Mà sao vậy? Nam Từ không nói gì sao?”

Trợ lý Trương muốn khóc rồi, cái gì mà tự mình nói, cái này rõ ràng là quá đáng sợ!

Sau khi cúp điện thoại, biểu hiện của trợ lý Trương như muốn khóc, chậm chạp không dám gọi điện thoại cho ông chủ.

Nhưng vào lúc này, Hoắc Lâm gọi tới.

Trợ lý Trương hết cách, đành hít sâu một hơi, run rẩy nhấn nút nhận.

“Nói.” Hoắc Lâm trực tiếp mở miệng.

Trong lòng trợ lý Trương run rẩy, cơ thể cũng run rẩy theo bản năng.

“Ông... Ông chủ, nhân viên nhà trường nói... Nói... Nói bà chủ đã lên máy bay rồi ạ, đi trao đổi sinh viên ở đại học C.”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu, không biết là đã nghe thấy hay chưa nghe thấy.

Trợ lý Trương định lên tiếng, thì Hoắc Lâm đột nhiên mở miệng: “Đặt vé máy bay gấp.”

Sau đó, không đợi anh ta phản ứng, thì Hoắc Lâm đã trực tiếp cúp máy.

Trợ lý Trương nhanh chóng đặt vé máy bay, trong lòng không ngừng than thở: “Bà chủ ơi là bà chủ, đang yên đang ổn tự nhiên bỏ trốn là sao?”

~

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Lâm cảm di động nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Hiện tại trong đầu anh đều là dáng vẻ của Nam Từ đêm hôm qua, dáng vẻ lúc cô khóc nức nở, dáng vẻ lúc cô khẽ nhủ mảy, dáng vẻ bàn tay nhỏ của cô nắm chặt ga giường...

Đêm qua cô vẫn thẹn thùng như thường ngày, nhưng cũng mang theo chút nóng bỏng mà thường ngày không có.

Anh còn cho là cô vì anh, mới sẵn sàng bỏ qua sự ngượng ngùng và thận trọng, vì anh mà bắt đầu nở rộ.

A, nhưng kết quả thì sao đây?

Mọi thứ chỉ là đền bù cho việc rời xa anh?

Đáy mắt Hoắc Lâm trào dâng sự tức giận, anh dùng sức bóp chặt điện thoại trong tay, đầu ngón tay cũng bắt đầu trắng đi.

Bỗng nhiên anh giơ tay lên, hung hăng quát xuống, đập mạnh chiếc điện thoại lên cửa sổ sắt đất!

Màn hình điện thoại di động trong nháy mắt bị đập trở nên vỡ vụn, chập vạt rơi xuống mặt đất.

Miếng gương ở cửa sổ sắt đất cũng bắt đầu xuất hiện lít nha lít nhít những vết rạn.

Quanh người Hoắc Lâm tỏa ra một sự lạnh lẽo, anh nhìn chằm chằm vào vết nứt trên cửa sổ sắt đất, môi mòng khẽ mở.

“Bảo bối, lần này anh thật sự rất tức giận.”

Gương mặt anh không thay đổi, chỉ nhẹ giọng lầm bầm

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Editor: Trà Đá.

Cuối tháng mười một, nước H đã bắt đầu vào đông.

Lúc Nam Từ vừa xuống máy bay, thì cũng là lúc tuyết đầu mùa bắt đầu rơi.

Lúc ấy đang là đêm khuya ở nước H, ngoài sân bay lóe lên vô số ánh đèn, tuyết trắng bay lượn giữa không trung rồi rơi xuống, kết hợp thêm ánh đèn vàng nhàn nhạt khiến không khí trông cực kỳ lãng mạn.

Nam Từ mang rất ít hành lý, cho nên lấy rất nhanh.

Cô đứng ở bên cạnh cửa sổ thủy tinh sát đất, nhìn chăm chăm tuyết rơi ở bên ngoài.

Bây giờ nhớ lại thì lần đầu tiên cô rung động với Hoắc Lâm có lẽ cũng trong thời tiết thế này.

Lúc đó là ba mươi tết, anh đưa cô đi trải nghiệm những chuyện xưa nay cô chưa từng làm, mặc dù lúc đó cô không muốn thừa nhận, nhưng cũng không thể nói lúc đó cô đã có cảm giác khác thường đối với anh.

Cô nhìn điện thoại trong tay một lúc lâu, do dự một lúc mới ấn nút mở máy.

Hoắc Lâm nhất định đã điện thoại cho cô rất nhiều lần, có lẽ còn liên hệ với trường học...

Có phải anh sẽ nổi giận với nhân viên nhà trường? Hay là chờ cô mở máy rồi sẽ gọi điện giáo huấn cô một trận?

Cô lẳng lặng chờ điện thoại mở máy, lúc xuất hiện giao diện trang chủ, thì chưa đầy một giây sau đã có tin nhắn báo hai cuộc gọi nhỡ từ Hoắc Lâm.

Cô do dự mở danh bạ điện thoại, định gọi lại cho anh, nhưng đến cuối cùng vẫn ngừng lại.

Hiện tại anh nhất định rất tức giận, đợi vài ngày sau anh nguôi bốt rồi cô sẽ gọi điện thoại nói chuyện với anh.

~

Đêm đó có người tới đón bọn họ về khách sạn, còn nói ba ngày sau sẽ đưa bọn họ đến trường để báo danh, trong ba ngày này thì bọn họ được tự do.

Bởi vì Nam Từ là sinh viên ngoại trú, hai người còn lại đều ở trong ký túc xá của trường, cho nên cũng quen biết nhau.

Nam Từ cũng không miễn cưỡng, hôm sau bọn họ hỏi cô có muốn đi ra ngoài tham quan chung không, nhưng cô cười từ chối khéo.

Tiếp đó cô đến phòng ăn của khách sạn, ở đó đầy đủ mỹ thực đặc sắc, sau khi ăn một chút thì cô bắt đầu ra ngoài đi dạo xung quanh.

Kiến trúc ở bên này mang hơi hướng La Mã cổ đại, rất cổ kính và diễm lệ.

Trước khi Nam Từ đến đây thì đã có xem qua rất nhiều tư liệu, cho nên khi chính mắt nhìn thấy những vẻ đẹp cô từng thấy trên sách vở, thì trong lòng cô cực kỳ hưng phấn.

Cô cảm thấy toàn thân như được rót đầy những té bào và huyết dịch mới, lại có một cảm giác kích thích và tìm tòi không ngừng.

Có lẽ là cô thật sự chưa trải qua những sự kiện lớn, nhưng cái cảm giác mới mẻ này thật sự khiến cô run lên vì hưng phấn.

Đúng lúc cô giờ điện thoại lên chụp hình, thì có một số điện thoại gọi tới.

Cô nhìn kỹ thì là số điện thoại của Cố Phán.

Nam Từ mím môi, tiếng chuông điện thoại reo gần nửa phút thì cô mới nhấn nút trả lời.

“Ai da! Tiểu Nam Từ! Rốt cuộc cũng chịu nghe điện thoại rồi!” Giọng nói của Cố Phán vang đầy nhiệt tình: “Nghe nói là em bỏ trốn hả?! Không ngờ nhìn em ngoan ngoan vậy mà lá gan còn lớn hơn cả chị!”

Nam Từ có chút bất đắc dĩ, cũng có chút buồn cười, cô nhún nhát cong môi, hơi cúi đầu vừa đi về phía trước, vừa nói: “Không có, em chỉ đi trao đổi sinh viên một năm thôi, không tính là bỏ trốn.”

“Em cũng bình tĩnh quá nhỉ, còn dám nói “Chỉ đi có một năm”, em có biết em vừa đi thì bên này... A á...”

Điện thoại của Cố Phán như bị ai giật lấy, giọng nói của cô ta có chút xa dần: “Thầm Mộ Ngạn! Em còn chưa nói chuyện xong với tiểu Nam Từ! Trả điện thoại lại cho em!”

Một lát sau, trong ống nghe truyền đến một giọng nam trầm lạnh: “Hoắc Lâm đã bay qua nước H rồi, có lẽ giờ này cũng đến nơi rồi đó.”

Cố Phán ở bên kia cũng tranh thủ nói tiếp: “Đúng đúng, tiểu Nam Từ, em phải cẩn thận, bây giờ cảm xúc của tổng giám đốc Hoắc chắc chắn không ổn, em nhất định phải cẩn thận, đừng để anh ấy...”

Cố Phán còn chưa nói hết câu, thì điện thoại đã bị Thầm Mộ Ngạn cúp máy.

Nam Từ đứng một chỗ ngẩn người, đợi đến khi kịp hoàn hồn, lúc ngẩng đầu thì đã phát hiện có mấy người mặc đồ vest đen tiến đến chỗ cô.

Đáy lòng cô dâng lên một dự cảm bất an, cô vội vàng xoay người.

Sau lưng cô cũng có một đám người mặc vest đen tiến lại gần...

Trước sau cộng lại khoảng chừng hai mươi mấy người, bọn họ từng bước tiến lại gần Nam Từ, thần sắc trên mặt không đổi, nhưng nhìn qua có vẻ rất cung kính Nam Từ.

Sau khi Nam Từ bị bọn họ vây quanh, thì trợ lý Trương xuất hiện sau lưng đám người.

Anh ta nhìn thấy bà chủ trông có vẻ không gặp chuyện gì, còn ung dung đi dạo, trong lòng thầm thở dài.

“Bà chủ, ông chủ đang chờ ở khách sạn, chúng ta đi thôi.”

Nam Từ có thể từ chối sao? Nhiều người được huy động đến để bắt cô như vậy, thì cô có muốn chạy cũng không được.

Được rồi, Hoắc Lâm cũng đã tới rồi, thì cô sẽ mặt đối mặt nói chuyện rõ ràng với anh.

Cô cảm thấy hiện tại Hoắc Lâm không thể so với trước đó, cô sẽ nói để anh nghe lọt, cô đã ghi danh, không giống như lúc ở trong nước, cô tin anh cho dù có tức giận cũng sẽ không kéo cô về nước.

Cho nên Nam Từ không phản kháng, trực tiếp leo lên xe.

Gần mười chiếc xe trùng trùng điệp điệp xếp từ đầu đường tới cuối phố, có vẻ như phòng hờ giữa đường cô có phản ứng gì, trợ lý Trương ngồi chung xe với cô ở giữa hàng xe, trước sau đều có người kèm.

Cô nhìn qua một lượt, thở dài hỏi: “Lần này Hoắc Lâm dẫn theo nhiều người tới vậy sao?”

Trợ lý Trương trầm oán, vì sao chứ? Đương nhiên là vì bà chủ rồi!

Ngay cả trợ lý đi theo ông chủ lâu như anh ta cũng chưa từng thấy ông chủ bày trận lớn đến như vậy!

Hơn nữa nhìn vào thái độ của bà chủ... Thì có vẻ cô chưa ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc?

Anh ta không nhịn được, bắt đầu bóng gió nhắc nhở cô: “Bà chủ... Lát nữa gặp ông chủ rồi, thì xin cô phải khống chế bản thân thật tốt, lúc này ông chủ đang rất tức giận, có thể cảm xúc rất bất ổn, cho nên cô phải nhẹ nhàng nói chuyện, đừng gây gổ ầm ĩ.”

Nam Từ nhếch miệng, gật gật đầu: “Tôi sẽ cố gắng nói chuyện với anh ấy.”

Trợ lý Trương nghĩ thầm, sao trước đó không như vậy! Nếu như lúc còn ở trong nước cố gắng nói chuyện thì đâu có xảy ra nhiều chuyện như vậy!

Nhưng anh ta không dám nói, cô gái này chính là người khiến ông chủ anh ta nổi điên, anh ta đâu dám chất vấn!

Nhưng anh ta vẫn không nhịn được lên tiếng:

“Bà chủ, thật ra tôi có chút tò mò, cơ hội đi trao đổi sinh viên ở đại học C rất tốt... Nhưng đối với cô mà nói thì hiện tại vẫn rất tốt mà.”

Nam Từ không đáp lại, chỉ lẳng lặng nhìn anh ta, có vẻ như đang chờ anh ta nói tiếp.

Phản ứng của cô khiến trợ lý Trương thả lỏng một chút, thế là anh ta không do dự lại nói: “Cô cứ nghĩ mà xem, mặc dù cơ hội đến đại học C rất tốt, nhưng nếu như ở bên cạnh ông chủ, thì cả trăm trường đại học C ông chủ vẫn đưa cô đi được mà. Cô biết yêu đương thì kiêng kỵ nhất việc khoảng cách, cô và ông chủ mới ở cạnh nhau chưa được bao lâu, chưa gì đã phải chia xa... Suy đi nghĩ lại thì ông chủ vẫn rất đáng thương.”

Nam Từ cảm thấy lời trợ lý Trương nói có lẽ cũng là suy nghĩ của tất cả mọi người xung quanh.

Đúng vậy, ở bên cạnh Hoắc Lâm thì cái gì cũng có, cô muốn cái gì thì anh sẽ dễ dàng đưa nó cho cô, còn gì mà cô không vừa lòng đây?

Nhưng thật ra có rất nhiều chuyện, nếu như không phải tự bản thân mình làm, thì những chuyện khác chẳng còn ý nghĩa gì hết.

Nam Từ không có hứng thú chia sẻ những điều này với trợ lý Trương, cô muốn giữ lại để nói cho Hoắc Lâm nghe.

Thế là cô chăm chú nghe trợ lý Trương nói, chỉ cười cười với anh ta, không lên tiếng.

Trợ lý Trương không được đáp lại, cũng có chút xấu hổ, sờ sờ mũi ngượng ngùng xoay người không đáp lời.

Xe đi một mạch đến khách sạn nơi Hoắc Lâm chờ.

Sau khi xuống xe, bên người Nam Từ lập tức được vây quanh bởi đoàn người áo đen, thậm chí những người kia còn chen vào thẳng máy chung với cô, giống như sợ cô bỏ chạy.

Nam Từ bất đắc dĩ, nhưng lại không còn cách nào khác, chỉ có thể mặc bọn họ chen lấn đi cùng cô.

Lúc thang máy đi đến tầng cao nhất, thì những người kia dồn dập bước ra khỏi thang máy.

Trợ lý Trương lấy thẻ phòng giao cho Nam Từ.

“Bà chủ, thẻ phòng đây ạ, cô cứ đi trực tiếp vào phòng là được.”

Nói đến đây, anh ta không nhịn được dặn dò: “Bà chủ, tôi chỉ muốn nhắc lại... Là cảm xúc của ông chủ bây giờ rất bất ổn, nhất định không được cãi nhau, có chuyện gì thì cũng nên nhẹ nhàng nói chuyện.”

Nam Từ gật gật đầu, sau khi nhận thẻ phòng rồi quay người tới phòng.

Trợ lý Trương nhìn bóng lưng Nam Từ, trong lòng thầm thở dài, hy vọng sau khi ông chủ gặp bà chủ rồi thì sẽ ngừng phát điên...

Dựa theo tâm tình của ông chủ lúc trên máy bay, thì bộ dáng có vẻ như sắp không thể bình tĩnh nổi nữa rồi...

Ai da, bà chủ à, cô tự cầu phúc đi.

~

Nam Từ cầm thẻ phòng, tìm được đúng căn phòng Hoắc Lâm đang chờ.

Khách sạn ở đây phần lớn không thiết kế cửa sổ sát đất, cho nên tất cả ánh sáng đều dựa vào đèn tường.

Trong phòng có vẻ rất tối, cũng không biết là do ánh sáng có vấn đề hay không, Nam Từ bước vào phòng, trái tim cô bắt đầu căng thẳng.

Cô hít một hơi thật sâu, khép cửa phòng lại, bước từng bước vào trong.

Dưới chân là thảm lông mềm mại, cho nên không thể nghe thấy một tiếng bước chân.

Nhưng càng yên tĩnh như vậy thì cô lại càng cảm thấy bầu không khí có chút quỷ dị, nhịp tim cũng không ngừng tăng lên.

Càng tiến vào trong, Nam Từ phát hiện tia sáng ngày càng mờ, có vẻ như đèn phòng cũng không mở.

Cô nhịn không được lên tiếng: “Hoắc Lâm?”

“Tách.”

Một tiếng vang lạnh lạnh truyền đến, giống như tiếng bật lửa, tiếp đó, giữa không trung xuất hiện một ngọn lửa nhỏ.

Dưới ánh lửa yếu ớt, gương mặt tuấn tú của Hoắc Lâm hiện ra trong tầm mắt Nam Từ.

Hoắc Lâm nghiêng người đốt điếu thuốc, sau đó cười cười với Nam Từ, vẫy vẫy tay.

“Bảo bối, lại đây.”

Trong lòng Nam Từ bắt đầu dâng lên một sự sợ hãi đối với Hoắc Lâm.

Cô lấy hết can đảm, chậm rãi đi về phía anh, vừa đi vừa nói: “Hoắc Lâm, anh bật đèn lên được không, trong phòng tối quá... A...”

Cô còn chưa dứt lời, thì có cảm giác cổ tay bị anh nắm chặt, cả người bị anh dùng sức kéo, cho nên trực tiếp mất cân bằng ngã ngồi trong ngực anh.

Trên người anh toàn mùi thuốc lá, Nam Từ không biết rốt cuộc thì anh đã hút bao nhiêu gói thuốc lá nồng nặc như vậy.

Một tay anh ôm cô, tay kia đang kẹp điếu thuốc, thân thể hơi nghiêng, gương mặt tuấn tú tiến sát gần cô.

“Bật đèn thì anh sợ sẽ hù bảo bối của anh mất.”

Giọng điệu của anh rất nhẹ, có chút dịu dàng, thậm chí còn mang theo chút cười.

Không biết tại sao nhưng Nam Từ càng nghe càng cảm thấy lạnh sống lưng.

“Bảo bối, nói anh nghe thử xem, tại sao em lại bỏ trốn?”

Môi mỏng của anh mang theo hơi thở xâm lược, lưu luyến ở bên tai cô, từng nụ hôn rơi xuống khiến đáy lòng cô phát run.

“Hả? Tại sao lại rời khỏi anh?”

Nói xong, anh lại ngậm vành tai cô, thỉnh thoảng còn cắn mút tai cô.

Một giây sau, Nam Từ chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, lúc kịp phản ứng thì cả người cô đã bị ép ngã xuống giường!

“Bảo bối, lần này em thật sự khiến anh rất thất vọng.”

Hoắc Lâm lặng lẽ ở phía trên nhìn cô, đáy mắt lạnh lẽo khiến người ta e dè sợ hãi.

Nam Từ trong nháy mắt sinh ra một loại ảo giác, có vẻ như chỉ một giây sau, anh sẽ khám cô vào bụng anh.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Editor: Trà Đá.

Lỗ chân lông toàn thân Nam Từ vào khoảnh khắc ấy nở ra, sống lưng cũng có chút lạnh.

Da đầu cô hơi tê tê, đáy lòng lại dâng lên một cảm giác sợ hãi với anh.

Chỉ có một điều cô biết chắc chắn là cho dù chuyện gì xảy ra, thì Hoắc Lâm sẽ không làm tổn thương cô.

Nhưng cô vẫn không nhịn được khẽ run rẩy, bàn tay nhỏ chống đỡ trên ngực anh, dùng sức đẩy anh.

“Hoắc Lâm, anh đừng như vậy, anh phải nghe em nói, em...”

Hoắc Lâm khẽ nhếch môi, trên mặt lại thêm phần quý dị khiến người khác sợ hãi.

Anh thấp giọng thì thầm: “Nói đi bảo bối, anh nghe đây, nghĩ ra lý do nào hay ho lừa gạt anh rồi hã.”

Giọng nói của anh rất nhẹ nhàng, mang theo ý cười, lúc nói chuyện thì môi mỏng của anh vẫn còn lưu luyến trên gương mặt cô: “Để xem lần này anh có còn giống một thằng ngu bị em lừa gạt nữa không.”

Nam Từ cảm thấy Hoắc Lâm điên rồi, mà không chỉ một mình anh điên, anh rõ ràng còn muốn bức cô điên.

“Hoắc Lâm! Anh đừng như vậy mà, em không lừa anh! Anh phải tin em! Em chỉ sợ nói cho anh biết thì anh sẽ ngăn cản em... Em cũng muốn nói mọi chuyện cho anh biết, nhưng lúc đó phản ứng của anh...”

Nam Từ hầu như dùng hết sức lực để đẩy anh, nhưng anh vẫn bất động, không chỉ như vậy, bàn tay của anh còn bắt đầu dẫn lửa ở bốn phía, cô cảm giác áo lông cũng bị anh kéo lên, đầu ngón tay mát lạnh của anh hướng lên trên, anh hoàn toàn không cho cô chống cự.

Nam Từ gấp muốn khóc, cô đã cùng Hoắc Lâm một lần, nên cô không có lý do gì để trốn tránh anh.

Cứ coi như hiện tại anh như thế nào, thì cô cũng hiểu được, cũng sẽ không chống cự.

Nhưng chuyện vẫn chưa giải thích rõ ràng, tâm tình anh lại không ổn định, nên cô hoàn toàn không muốn làm những chuyện khác!

“Hoắc Lâm!”

Cô la lớn, gấp đến độ thở không nổi: “Em không cố ý lừa anh! Em thật sự muốn đến đại học C, nhưng nếu như em nói với anh thì chắc chắn anh sẽ không đồng ý! Anh nhất định sẽ nghĩ ra trăm phương nghìn kế ngăn cản em! Cho nên em bắt buộc phải tiền trạm hậu tẩu!”

“Đây chính là lý do em lừa anh đó hã?”

Hoắc Lâm ghi chặt lấy cô, môi mỏng khẽ cắn cắn cô, thậm chí không thèm ngẩng đầu nhìn cô, có vẻ như không muốn nghe cô nói.

“Hoắc Lâm!”

“Suyt!”

Hoắc Lâm ngẩng đầu, ngón tay thon dài chặn môi Nam Từ: “Bảo bối, đừng nói nữa, bây giờ em có nói gì cũng không thể lừa anh nữa đâu.”

Anh vừa nói, vừa dùng sức cởi bỏ quần áo Nam Từ.

Nam Từ vừa tức vừa gấp, nhưng ngoại trừ việc cô nắm chặt tay đấm người anh hai cái, thì hoàn toàn không có biện pháp gì.

Lúc này Hoắc Lâm chậm rãi đứng dậy, anh đứng ở bên giường, ánh mắt rũ xuống nhìn Nam Từ, đầu ngón tay bắt đầu cời bỏ từng nút áo sơ mi.

“Có lẽ anh đã quá nuông chiều em rồi.”

Giọng nói của anh nhàn nhạt, sắc mặt cũng dần trở nên lạnh đi: “Nuông chiều em đến mức em cảm thấy có thể khiến anh nhiều lần nhẫn nhịn nhượng bộ em.”

Nói xong, anh cời áo sơ mi, hung hăng quăng xuống đất, rồi lại nằm trên thân Nam Từ một lần nữa.

Da thịt hai người không còn gì ngăn cản, Nam Từ có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh cực kỳ nóng, hơi thở của anh không khỏi khiến cô run rẩy.

Cô định mở miệng nói gì đó, nhưng lại bị môi anh hung hăng ngăn chặn.

Nụ hôn của anh cực kỳ tàn bạo, giống như đang trừng phạt cô.

Nói là hôn, nhưng không khác gì gặm cắn, giờ phút này anh giống như một con thú dữ bị mất kiểm soát, đang thỏa thích ăn con mồi của mình.

Nam Từ bị anh hôn đến ngạt thở, lúc anh buông cô ra, thì cô phải thở hổn hển từng chút.

Hoắc Lâm quỳ lên, anh chậm rãi cời bỏ thắt lưng của mình, cuối cùng, anh trực tiếp lấy dây thắt lưng trói tay Nam Từ lại.

Nam Từ không thể tin được: “Hoắc Lâm?”

“Bảo bối, đây là trừng phạt.” Anh cúi người hôn lên đôi môi cô một cái, lẩm bẩm, “Em làm sai thì phải chịu phạt, hiểu chưa?”

Đêm hôm ấy, Nam Từ hét muốn nát cổ họng, toàn thân cô bị anh mút hôn đầy dấu đỏ. Cuối cùng, ý thức của cô bắt đầu có chút mơ hồ, chỉ biết anh vẫn tới tới lui lui trên người cô không ngừng.

Lúc cuối cùng, khi gần tới cực điểm, anh nắm vuốt cầm cô, hung hăng hỏi bên tai cô: “Còn rời xa anh nữa không? Hả?”

Nam Từ không trả lời anh, chỉ hổn hển thở gấp.

“Bảo bối, nói anh nghe, hửm?”

Cô bị anh giầy vò khổ sở, cuối cùng chỉ có thể trả lời lung tung.

Hoắc Lâm hài lòng, yêu thương hôn lên cái trán đầy mồ hôi của cô: “Bảo bối ngoan.”

~

Đêm hôm đó Nam Từ ngủ mê man, lúc hơi tỉnh thì cô cảm thấy toàn thân nóng muốn bùng.

Cô cảm giác có người thử nhiệt độ cơ thể cô, cảm giác có người dùng khăn lông lau người cô, cũng có cảm giác có người chích kim truyền nước biển cho cô...

Nhưng cô lại cảm thấy quá mệt mỏi, mí mắt cực kỳ nặng, không mở lên nổi.

Mà sau một đêm bận rộn, thì lúc này Hoắc Lâm đang trông coi cô, anh lạnh mặt ngồi ở bên giường, một mực cầm tay cô.

Mà bác sĩ đến khám cho Nam Từ chính là bạn cũ của Hoắc Lâm ở nước H, đồng thời cũng là bác sĩ trước kia của Hoắc Lâm do bác sĩ tâm lý David giới thiệu.

Sau khi David tiễn bác sĩ kia ra về, quay lại thì đã thấy Hoắc Lâm vẫn ngồi ở đó, không nhúc nhích nhìn cô gái phương đông xinh đẹp đang nằm trên giường.

“Cô ấy sẽ sớm tỉnh dậy thôi, Hoắc, ra ngoài nói chuyện một chút đi.”

Hoắc Lâm không nhúc nhích, cũng không nhìn David: “Không có gì để nói hết, cậu cũng mau về đi.”

David: “...”

David chưa từng thấy ai qua cầu rút ván như Hoắc Lâm!

David nhin không được, đành kéo ghế đến ngồi xuống bên cạnh anh.

“Đây là cô gái giúp cậu ngủ ngon hằng đêm đó hả?”

Hoắc Lâm vẫn nhìn Nam Từ, không lên tiếng.

David nhớ lại nửa đêm hôm qua lúc Hoắc Lâm điện thoại tới, giọng anh cực kỳ bất an và bối rối, khiến anh ta thầm mừng trong lòng.

Người đàn ông này lúc nào cũng kiêu ngạo, lại có thói quen xem bản thân mình là duy nhất, David làm bác sĩ tâm lý lâu năm như vậy, nếu như không phải bởi vì đạo đức nghề nghiệp và thời gian quen biết Hoắc Lâm rất lâu, thì anh ta đã sớm không nhận được mà mặc kệ Hoắc Lâm rồi.

Đừng nói đến chuyện ở cạnh một người khác hàng ngày.

Cho nên David đã sớm đoán ra hôm qua xảy ra chuyện gì, mặc dù anh ta không biết cụ thể, nhưng có lẽ cô bé kia đã làm gì đó trái ý Hoắc Lâm, nên Hoắc Lâm mới...

Nghĩ đến đây, David ho hai tiếng:

“Hoắc Lâm, còn nhớ trước đó tớ nói gì với cậu không? Nhiều kiểm tra cũng cho thấy cậu là một người vô cùng cực đoan, cũng may là năng lực khống chế của cậu rất mạnh, cho nên mới chưa từng làm chuyện gì đáng sợ. Nhưng mà... Nếu như tình trạng này cứ kéo dài, thì chắc chắn không được.”

Có vẻ như lời nói của David đã động đến chỗ nào đó của Hoắc Lâm, rốt cuộc anh cũng mở miệng:

“Không có chuyện kéo dài đâu.” Hoắc Lâm bình tĩnh nói: “Cô ấy muốn rời xa tớ, ngoại trừ chuyện này ra thì cô ấy có làm gì thì tớ cũng sẽ không trở nên thế này.”

David nhướn mày kinh ngạc: “Chẳng lẽ cô ấy đề nghị chia tay sao?”

Hoắc Lâm im lặng.

“Không nói lời chia tay?” David lại hỏi, “Vậy sao có thể tính là cô ấy sẽ bỏ cậu?”

Hoắc Lâm vẫn không lên tiếng.

“Hoắc...” David bắt đầu, “Cậu không thể tiếp tục như vậy được, người với người chung sống với nhau cần có sự liên kết, mà hai người...”

Rốt cuộc Hoắc Lâm nghe không lọt nữa, cao giọng: “Trợ lý Trương.”

Trợ lý Trương vội vàng tiến đến, Hoắc Lâm không ngần đầu, nói thẳng: “Đưa bác sĩ David về đi.”

Trợ lý Trương có chút bối rối, nhìn ông chủ rồi lại nhìn bác sĩ David.

Một lúc sau, anh ta ngượng ngập cười cười với bác sĩ David: “Bác sĩ David, mời...”

David vừa tức vừa bắt đầu, không còn cách nào khác, Hoắc Lâm đã nói đến mức này thì anh ta ở lại cũng chẳng ích gì.

Thế là anh ta đứng dậy, chuẩn bị rời đi với trợ lý Trương.

Trước khi đi, anh ta lại nói thêm một câu với Hoắc Lâm:

“Hoắc, một mối quan hệ không nhất thiết lúc nào cũng phải nắm chặt, không phải cái gì mình nắm trong lòng bàn tay thì sẽ mang đến cảm giác an toàn. Tin tưởng mới điều quan trọng nhất, hi vọng ngày nào đó cậu có thể hiểu lời tớ.”

Sau khi David về rồi, thì Hoắc Lâm cũng vẫn không nhúc nhích.

Anh vẫn ngồi ở đó lẳng lặng nhìn Nam Từ.

Lúc này cô không còn sự mềm mại giống như tối hôm qua, không còn bộ dáng khiến người ta muốn chiếm hữu và phá hủy, mà chỉ còn bộ dáng đáng thương.

Mỗi cô có chút tái nhợt, nhưng gương mặt lại ửng đỏ, lông mày khẽ nhíu lại, trừ cánh tay đang được truyền nước kia, thì cả người cô đang cuộn tròn co ro.

Hoắc Lâm cảm thấy trái tim mình như bị ai bóp chặt.

Hôm qua Nam Từ khóc dữ dội, giống như vừa tức vừa oan ức.

Nhưng mà cô oan ức chỗ nào? Rõ ràng người bị lừa là anh, mà người bị bỏ rơi cũng là anh.

Mà hôm qua anh quả thật cũng mất kiểm soát, lúc ấy anh hận không thể hủy diệt cả thế giới, rồi khảm Nam Từ vào cơ thể anh.

Như vậy thì cô sẽ không rời khỏi anh, cũng sẽ không còn lừa gạt anh được nữa.

Thế nhưng sau khi nhìn thấy cô, anh cảm giác con tức giận của mình giảm bớt đi phân nửa.

Thậm chí khi anh tiến vào trong cơ thể cô, anh còn nghĩ không được làm cô đau và khó chịu.

Cho nên anh cố nén, khúc dạo đầu lần này còn dài hơn cả lần đầu tiên.

Rốt cuộc đến cuối cùng anh vẫn làm đau cô... Nhớ lại nửa đêm anh tỉnh dậy, sờ thấy cơ thể cô nóng hổi, lần đầu tiên anh hoảng hốt không biết làm sao.

Anh chỉ biết gọi điện thoại cho David ngay lập tức.

David nói anh nên buông tay đứng lúc nào?

Ánh mắt anh dần trầm xuống, cứ một mực nhìn Nam Từ ôm yếu đang nằm đó.

Anh đã bắt đầu buông tay?

Không thể nào.

Cả đời này cũng không thể.

~

Nam Từ cảm thấy mình vừa có một giấc mơ dài.

Trong mơ cô không chỉ là du học sinh trao đổi ở đại học C, thậm chí còn may mắn được nhận lại học cho đến khi tốt nghiệp.

Ngày tốt nghiệp, cô được đại diện lên phát biểu.

Trong giấc mơ, cô trở thành một cô gái mà cô đang cố gắng hướng tới.

Xinh đẹp, tự tin, trí thức, toàn thân đều toát lên một sự chín chắn, trưởng thành.

Cô kể lại những năm qua mình đã trải qua những gì, dùng chuyện của mình để cổ vũ những người ngồi ở dưới.

Mà Hoắc Lâm cũng ngồi ở dưới khán đài, chăm chú theo dõi bài phát biểu của cô.

Lúc kết thúc, cả hội trường tất đèn tối om, tiếp đó, chỉ thấy Hoắc Lâm bình tĩnh đứng dậy, chậm rãi đi về phía cô.

Anh quỳ xuống cầu hôn cô trước mặt toàn thể mọi người, cô cười chấp nhận, lúc ôm nhau, cô hỏi anh: “Đã đi đăng ký kết hôn được vài năm rồi, sao bây giờ anh lại làm chuyện này?”

Hoắc Lâm cười hôn lên trán cô, nói: “Người khác có, thì bảo bối của anh cũng phải có.”

...

Nam Từ bị sốt đến mức mơ màng, trong lúc ngủ mơ mà vẫn rảnh cười cười.

Nhưng tất cả những điều này Hoắc Lâm hoàn toàn không nhìn thấy.

Lúc này anh đang ôm Nam Từ, để cô nằm dựa vào ngực mình.

Anh nghĩ đến chuyện sau khi Nam Từ tỉnh dậy sẽ có phản ứng gì, anh thậm chí đã dự tính đến trường hợp xấu nhất...

Là ép buộc đưa Nam Từ về nước.

Nghĩ tới đây, anh rú mắt xuống nhìn bảo bối trong lòng ngực mình, sau đó cúi đầu xuống hôn lên đôi môi khô khan của cô.

“Bảo bối à, anh không muốn ép buộc em, không muốn làm em buồn. Nhưng mà anh không chịu được việc em rời khỏi anh, cứ cho là chỉ một năm thôi cũng không thể được.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Editor: Trà Đá.

Lúc Nam Từ tỉnh lại, thì phản ứng đầu tiên của cô là cổ họng đau rát.

Mí mắt cũng rất nặng nề, mỗi phần trên cơ thể cũng rất đau nhức, thậm chí cử động tay cũng rất khó khăn.

Sau khi đã ý thức được, cô ráng mở mắt, thì phát hiện thấy mình đang nằm trong ngực Hoắc Lâm.

Có vẻ như anh đã nhận ra cô cử động, nên anh cũng chậm rãi mở mắt, nghiêng đầu nhìn cô.

“ Tỉnh rồi à.” Hoắc Lâm cúi đầu hôn lên môi cô một cái, “Bảo bối, em làm anh sợ muốn chết.”

Nam Từ mặc kệ anh, cố sức giãy dụa muốn đứng dậy, nhưng Hoắc Lâm lại không buông tay.

“Làm gì đó?”

Cô lên tiếng: “Đi vệ sinh.”

Hoắc Lâm không nói gì nữa, anh trực tiếp ôm cô đi thẳng tới toilet.

“Anh đứng ở ngoài cửa, xong rồi thì gọi anh đưa về giường biết chưa?”

Nam Từ cũng không thèm nhìn anh, chỉ gật gật đầu.

Sau khi cửa phòng toilet đóng lại, thì cô mới lặng lẽ thờ ắt ra.

Ban nãy cô chỉ muốn lấy đại lý do để rời khỏi vòng tay anh mà thôi, bây giờ được ở một mình thì đầu óc cô cũng tỉnh táo hơn nhiều.

Cô không biết mình đã ngủ được bao lâu, nhưng nhìn biểu hiện của Hoắc Lâm thì có lẽ bệnh tình của cô cũng không nhẹ.

Bây giờ cô đã tỉnh, sự lo lắng trên gương mặt anh đã dần buông xuống.

Sau đó thì sao...

Nam Từ nghĩ đến đây, cô thậm chí không muốn ra ngoài, chỉ muốn ở lì trong toilet.

Cô không muốn thỏa hiệp, mà nhìn bộ dạng của Hoắc Lâm có vẻ như cũng không muốn thỏa hiệp, hai người cứ tới lui lui như thế, hoàn toàn không có biện pháp giải quyết nào.

Nếu như cô nghiêm túc nói chuyện với anh thì anh sẽ nghe sao?

~

Cô đang suy nghĩ miên man, thì Hoắc Lâm ở bên ngoài bỗng nhiên gõ cửa một cái.

“Em xong chưa?”

Hiện tại Nam Từ không muốn ra ngoài, nhưng cô lại sợ anh xông vào, phát hiện cô nói dối...

Cô suy nghĩ, rồi vội vàng nói: “Em ra ngay đây.”

Lúc mở cửa, vì Nam Từ đi có chút gấp gáp, mà đường huyết cô bây giờ đang rất thấp, mắt tối sầm lại thiếu chút nữa là ngã ra sàn nhà, nhưng may mắn có Hoắc Lâm đỡ cô lại.

Anh nhú mày, bế cô lên.

“Anh gọi điện thoại nói khách sạn bụng chút đồ ăn lên cho em, chiều nay chúng ta bay về nước.”

Trong lòng Nam Từ đột nhiên trầm xuống, cô ngẩng đầu nhìn anh.

“Ý anh là sao?”

Hoắc Lâm không lên tiếng, chỉ một mực bế cô về giường, sau đó gọi điện thoại xuống quầy tiếp tân.

Anh dùng ngữ điệu nói tiếng anh rất trôi chảy của mình, chỉ một lát sau, thì đã có tiếng gõ cửa.

Một nhân viên phục vụ tóc vàng mắt xanh đẩy xe thức ăn vào, sau khi nói “Chúc quý khách ngon miệng” thì cũng xoay người rời khỏi phòng.

Hoắc Lâm cố ý gọi những món nhẹ và dễ ăn, cho nên trên xe thức ăn toàn là súp nóng và cháo.

Anh bung một bát cháo gà, múc một muỗng, thổi nguội rồi đưa tới miệng Nam Từ.

“Ăn đi.”

Nam Từ không nhúc nhích, môi mím chặt, chỉ dùng môi mắt to nhìn anh, mang theo một sự chống cự trong im lặng.

“Sao?” Hoắc Lâm có vẻ như không phát hiện ra ý định của cô, anh không nhìn ánh mắt cô, lại đưa cái muỗng tới gần miệng cô hơn.

Nam Từ vẫn bất động, cứ nhìn anh chằm chằm như vậy.

Hoắc Lâm hết cách, đành đặt chén cháo gà xuống, đưa tay vuốt ve gương mặt cô, cố bình tĩnh nói với cô: “Bảo bối, nơi này không hợp với em, em ở đây thì anh sẽ rất lo lắng, nên em đi về với anh nhé? Chúng ta cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra hết.”

Nam Từ vốn cho là sau buổi tối hôm đó, thì anh sẽ để hai người nói chuyện một cách nghiêm túc.

Nhưng ai mà ngờ anh lại độc đoán tự quyết định thay cho cô.

Nghĩ tới đây, thì suy nghĩ muốn thương lượng với anh cũng thay đổi, lúc cô mở miệng thì thái độ đã cứng rắn hơn nhiều.

“Em không về.”

Hoắc Lâm làm như không nghe cô nói gì, chỉ cười rồi đặt nhẹ lên gương mặt cô.

“Đừng có quậy nữa, ăn trước đã nhé? Em đã không ăn gì hai ngày một đêm rồi.”

Nói xong, anh lại bung chén cháo lên, múc một muỗng đưa tới trước miệng cô.

“Há miệng.”

Nam Từ lùi về phía sau một chút, lần đầu tiên cô dùng ánh mắt lạnh lẽo, cứng rắn nhìn anh.

“Hoắc Lâm, em là một con người độc lập, em yêu anh, nhưng em cũng muốn tự mình lựa chọn, quyết định tương lai của mình, anh không thể tước đoạt hết tất cả tự do của em!”

Hoắc Lâm không thể duy trì nụ cười trên gương mặt được nữa, khóe môi dần dần trầm xuống, nhưng vẫn duy trì tư thế đút cháo cho cô, hỏi: “Vậy nếu như hôm nay anh nhất định đưa em về nước, thì em sẽ chống đối anh sao? Tuyệt thực luôn đúng không?”

Ý chí của Nam Từ đã cứng rắn hơn, cô cắn răng gật đầu: “Đúng.”

Sắc mặt Hoắc Lâm lập tức biến dạng, anh đặt chén cháo gà xuống, sau đó không nhúc nhích nhìn Nam Từ.

“Nói đi, rốt cuộc là vì sao mà em lại cố chấp phải đến đại học C, vì sao lại phải đi nước ngoài rồi xa anh.”

Hoắc Lâm vẫn nghĩ không thông, rõ ràng mọi thứ trong nước vẫn rất tốt, cô muốn tương lai, anh đều có thể giúp cô, anh không hiểu vì sao cô lại chọn một con đường khá gian nan như vậy, hơn nữa lại còn rời xa anh.

Lúc trước trong lòng anh nóng như lửa đốt, anh cũng không muốn nghe Nam Từ giải thích, chỉ muốn trừng phạt cô một trận, sau đó đưa cô về nước, rồi quản cô thật kỹ.

Anh còn tưởng sau khi Nam Từ trải qua lần này sẽ nghe lời anh một chút.

Nhưng không ngờ cô lại bắt đầu chống đối anh? Mà lại còn tuyệt thực nữa?

Nam Từ nhìn ra đáng về không muốn thương lượng của anh, mà chỉ muốn nghe thử lý do của cô mà thôi.

Nhưng cô vẫn chậm rãi mở miệng: “Em muốn trở nên giỏi hơn, trở nên mạnh mẽ hơn, em không muốn cả đời phải dựa dẫm vào anh.”

Nói đến đây, có vẻ như cô nhớ ra gì đó, lại bổ sung: “Hoắc Lâm, lúc còn ở trong thôn, những lời em nói với anh hoàn toàn không phải trò đùa. Em thật lòng yêu anh, em muốn ở bên cạnh anh, nhưng chắc chắn không phải là gánh nặng hoặc phụ thuộc. Em muốn sánh vai với anh, em muốn làm một người ưu tú như anh.”

“Nếu như em không thay đổi, thì về lâu về dài em sẽ giống như những gì Khúc Nghiên nói, ngày càng không xứng đáng với anh, lại không có tương lai. Em hoàn toàn không thích cái cuộc sống đó.”

Cô nói rất nhiều, nhưng Hoắc Lâm chỉ bắt được một trọng điểm.

“Vậy là em bị ảnh hưởng bởi những lời Khúc Nghiên nói hả?”

“Cô ta chỉ là chất xúc tác thôi.” Nam Từ nghiêm túc nhìn anh, “Hoắc Lâm, hiện tại mối quan hệ giữa chúng ta không ổn, nếu như anh vẫn muốn tự mình quyết định tương lai cho em, thì em chỉ cảm thấy anh đang muốn khống chế và chiếm hữu em mà thôi, không phải thật sự yêu em, anh hiểu không?”

Ánh mắt Hoắc Lâm sắc bén và thâm thúy nhìn Nam Từ.

Cuối cùng, anh chỉ trầm giọng hỏi một câu: “Anh hỏi em lần cuối, nếu như anh không đồng ý, thì em sẽ tuyệt thực đúng không?”

Nam Từ cứng rắn: “Đúng.”

Không khí trong phòng ngưng đọng một lát, cả căn phòng bao trùm một sự im lặng và căng thẳng.

Hai người cứ nhìn nhau chằm chằm như vậy rất lâu, không ai chịu nhường ai.

Cuối cùng Hoắc Lâm đứng dậy, anh không nhìn Nam Từ nữa, chỉ lấy áo khoác rồi xoay người ra khỏi phòng.

Sau khi cửa phòng đóng lại, thì căn phòng lại rơi vào trạng thái yên tĩnh một lần nữa.

Nam Từ không biết Hoắc Lâm định làm gì, nhưng cô cũng không nhận được nữa, cô dần thả lỏng cơ thể đang căng cứng, mệt mỏi ngã vật ra giường.

Bây giờ cô cực kỳ đói, nhưng hoàn toàn không muốn ăn gì.

Nam Từ cảm thấy nếu như vấn đề này giải quyết không xong, thì tâm tình của cô sẽ càng ngày càng tồi tệ hơn.

~

David đang dọn dẹp một chút để chuẩn bị tan làm, nhưng Hoắc Lâm lại bất ngờ tới tìm.

Hoắc Lâm không thèm chào hỏi, mà trực tiếp đi vào nằm thẳng lên ghế trị liệu như trước đây.

Hoắc Lâm nhìn có chút mệt mỏi, anh gác tay lên trán, bắt đầu nói: “Vì muốn ở lại đây mà cô ấy bắt đầu tuyệt thực.”

Mặc dù David không biết sự tình từ đầu đến cuối như thế nào, nhưng cũng hiểu được Hoắc Lâm đang nói đến ai.

David cười cười: “Cô ấy bắt đầu phản kháng lại rồi hả? Lợi hại.”

Hoắc Lâm không phản ứng, chỉ trầm mặc thật lâu, rồi mới nói: “Nhưng tôi không muốn buông tay.”

David thờ dãi trong lòng, thật ra anh ta biết rõ bệnh tình của Hoắc Lâm, cũng một mực muốn cố gắng giúp anh thay đổi, nhưng hiệu quả lại quá thấp.

Nếu như chuyện này thay đổi chút “Gram” bệnh tình của Hoắc Lâm, thì cũng là chuyện tốt.

David nghiêm túc mở miệng: “Hoắc, có lúc mối quan hệ giữa người với người không phải cứ càng chặt là bền lâu, đôi khi buông tay thích hợp, mới có thể khiến mối quan hệ càng thêm lâu dài. Bây giờ cậu suy nghĩ thử xem, nếu như lần này cậu không đồng ý cho cô ấy ở lại đây, đương nhiên là tớ không biết cô ấy muốn ở lại đây để làm gì. . . Nhưng nếu cậu không đồng ý thì chuyện này sẽ trở thành nuôi tiếc cả đời của cô ấy.”

“Sau này cho dù hai người có yêu nhau như thế nào, thì chuyện này chắc chắn là điều cô ấy không thể gỡ bỏ trong lòng được, trong tiềm thức của cô ấy sẽ sinh ra sự ngăn cách với cậu, hai người lại trở nên không hiểu nhau. Đây là điều cậu muốn sao?”

...

Nam Từ nằm từ ban ngày đến đêm tối ở khách sạn, cô cảm thấy thân thể rất nặng, nhưng tâm trí lại rất nhẹ.

Cô cứ ngủ rồi tỉnh, tỉnh rồi ngủ, toàn thân đồ không ít mồ hôi, chân tay càng lúc càng nặng nề.

Lúc này, cửa phòng khách sạn mở ra.

Hoắc Lâm mang theo hơi lạnh từ bên ngoài đi vào.

Nam Từ cố sức đứng dậy, nhưng bởi vì cơ thể quá suy nhược, cho nên được nửa đường lại ngã ra giường.

Hoắc Lâm bước nhanh về phía trước, đưa tay diu cô vào lòng ngực mình, sau đó ôm cô ngồi dựa vào đầu giường, tiếp đó lấy điện thoại gọi khách sạn

đưa đồ ăn lên phòng.

Nam Từ vui vào trong lồng ngực anh, nghe giọng anh, cảm nhận được lồng ngực anh rung rung, cũng ngửi ra được mùi rượu và mùi thuốc lá nồng đậm trên người anh.

Cô không nói chuyện, mà cũng chẳng có sức nói, và cũng không biết nên nói gì.

Cô không biết cuối cùng anh quyết định như thế nào, đáy lòng cô thấp thỏm không yên, cô không biết một khi anh nhất quyết muốn đưa cô về, thì tương lai cô phải đối mặt với anh ra sao.

Cô thích anh, yêu anh là sự thật.

Nhưng nếu như tình yêu này không có sự bình đẳng, thì cô cũng không thể tiếp tục được.

Sau khi nhân viên phục vụ bưng đồ ăn lên, thì Hoắc Lâm lại cảm chén cháo, múc muống cháo đưa tới trước miệng cô.

“Ăn đi, cơ thể em yếu quá.”

Nam Từ không há miệng, chỉ ngẩng đầu nhìn anh, yên lặng dùng ánh mắt hỏi câu trả lời từ anh.

Hoắc Lâm lại đưa cái muống đến gần miệng cô chút nữa, nói: “Em ăn trước đi, ăn xong rồi anh nói quyết định của anh cho em nghe.”

Lúc này Nam Từ mới hơi thả lỏng, ăn từng ngụm cháo anh đưa tới.

Cháo nấu rất nhừ, hầu như không cần phí sức cũng có thể nuốt xuống, nếu như đổi lại là bình thường, cô nhất định sẽ từ từ nhắm nháp một chút, nhưng lúc này cô hoàn toàn không có ý định đó.

Cô ăn vội vàng hết nửa chén cháo, sau đó đẩy tay anh ra, biểu hiện không ăn nữa.

Hoắc Lâm cũng không ép cô, đặt chén cháo xuống, sau đó lại ôm chặt lấy cô.

“Anh sẽ cho em ở lại đây.”

Nam Từ vui mừng, ngẩng đầu nhìn anh: “Thật sao?”

Anh chôn mặt trong cổ cô, hít lấy hít để mùi hương trên người cô, sau một lúc khá lâu, anh mới trầm giọng nói: “Nhưng nếu như em ở lại đây, thì chúng ta cắt đứt liên lạc.”

Nam Từ giật mình, hoàn toàn không thể tin nổi: “Hoắc Lâm, ý anh là...”

“Bảo bối, anh để quyền lựa chọn lại cho em.” Anh ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn cô, “Muốn về với anh hay ở lại đây đều do em quyết định.”

Lúc nói ra lời này, trong lòng Hoắc Lâm đang có con sóng lớn cuộn cuộn không ngừng, nhưng ngoài mặt anh lại cực kỳ bình tĩnh.

Cảm giác giống như đang đứng bên bờ vực, dùng hết vốn liếng cuối cùng để đổi lấy một lần được cứu rỗi.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Editor: Trà Đá.

Ba năm sau.

Tầng cao nhất ở chung cư trong trung tâm thành phố.

Sáng sớm, ánh nắng xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào trong phòng, khiến căn phòng màu trắng đen trở nên trông ấm áp hơn.

Cà phê đang được nấu trong bếp, cả căn nhà tràn ngập mùi thơm.

Lúc này trong phòng tắm còn đang vang lên tiếng nước chảy “Rào rào”, thì bây giờ đã ngừng lại, chưa được bao lâu thì Hoắc Lâm đi ra ngoài.

Trên người anh chỉ quấn độc một chiếc khăn tắm, cả lồng ngực và cơ bụng săn chắc được phô bày hết ra ngoài.

Hoắc Lâm không sấy khô tóc, anh chỉ dùng khăn lông lau qua loa trên đỉnh đầu.

Anh đi thẳng một mạch đến phòng bếp, đầu tiên là mở Wechat nghe tin nhắn thoại, sau đó xoay người cầm lấy ấm cà phê chuẩn bị rót vào tách.

Giọng nói mềm mại của Nam Từ vang lên trong Wechat, có vẻ hơi ngái ngủ:

“Em mới dậy nè, hôm nay em được tốt nghiệp rồi, cảm giác đã có quá nhiều chuyện xảy ra.”

“À, hôm nay em gọi hành lý về nước trước, ban đầu tính gọi đến nhà anh... Nhưng anh vẫn không thêm đề ý đến em, sợ anh nhỏ mọn không chịu nhận hành lý, cho nên em đã nhờ Cô Phấn giúp rồi.”

“Giờ này chắc anh cũng dậy rồi ha. Có phải là đang nấu cà phê đúng không! Nè, em nói anh biết, buổi sáng không nên uống cà phê lúc dạ dày đang rỗng, mấy năm gần đây dạ dày anh không tốt lắm, coi chừng bệnh nặng hơn đó!”

Nghe đến đây, động tác đưa tách cà phê đến miệng đột nhiên dừng lại.

Trong Wechat lại truyền đến giọng nói của Nam Từ.

“Nếu như anh vẫn muốn uống, thì phải thêm nhiều sữa vào! Không được uống cà phê đen đâu đó!”

Cách một lúc lâu, Nam Từ lại gọi thêm một tin mới.

Lần này cô gọi tin nhắn chữ, ánh mắt Hoắc Lâm nhìn lướt qua, gương mặt anh trông vẫn rất bình tĩnh, nhưng trong lòng đã có chút gợn sóng.

“Hoắc tiên sinh, hôm nay em cũng rất rất nhớ anh.”

Cả người Hoắc Lâm bất động một lúc lâu, cuối cùng ánh mắt chuyển sang tách cà phê đang cầm trên tay, sau đó xoay người đổ đi.

~

Trợ lý Trương đã đi cùng lái xe đến đợi một lúc ở phía dưới nhà Hoắc Lâm, cuối cùng đứng tám giờ kém mười, anh xuất hiện ở dưới nhà với thân hình thẳng tắp và anh tuấn.

Trợ lý Trương cung kính mở cửa xe cho Hoắc Lâm, sau khi anh ngồi vào xe rồi, thì trợ lý Trương nhanh chóng ngồi vào ghế lái phụ.

Lúc xe đang đi trên đường, thì trợ lý Trương quay đầu đưa tài liệu cho Hoắc Lâm.

“Ông chủ, buổi trưa này có hẹn với tổng giám đốc công ty XX để bàn về hạng mục mới, buổi chiều có cuộc họp cần ngài chủ trì, buổi tối...”

Trợ lý Trương còn chưa nói dứt lời, Hoắc Lâm đã lên tiếng: “Hủy hết lịch buổi tối.”

Trợ lý Trương cũng không quá bất ngờ, chỉ gật gật đầu: “Vâng, tôi sẽ sắp xếp.”

Nói đến đây, anh ta giống như nhớ đến chuyện gì đó, lặng lẽ nhìn sắc mặt Hoắc Lâm, không biết nên nói lời kế tiếp hay không.

Do dự nửa ngày, có vẻ như Hoắc Lâm đã nhận ra, anh không ngẩng đầu, một tay chống trán, một tay lật tài liệu, lên tiếng: “Nói.”

Trợ lý Trương sờ mũi, giọng nói có chút ngượng ngùng: “Người ở nước H báo tin về, ngày mai bà chủ sẽ về nước ạ.”

Hoắc Lâm không có biểu hiện gì, vừa lật dở tài liệu, vừa mở miệng: “Tôi biết rồi.”

Trợ lý Trương nhìn thấy phản ứng này của ông chủ, thật sự là không biết nên nói gì cho phải.

Anh ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, ba năm trước anh ta đi cùng ông chủ đến nước H tìm bà chủ, anh ta còn tưởng rằng hai người sẽ về nước cùng nhau, nhưng ai mà ngờ cuối cùng chỉ có một mình ông chủ về nước.

Vào lúc anh ta chuẩn bị tan làm, thì ông chủ lại bảo anh ta tìm vài người thân thủ lanh lẹ theo sát bảo vệ bà chủ, rồi bà chủ có tin tức gì thì phải báo lại cho ông chủ ngay lập tức.

Ba năm qua anh ta cực kỳ cẩn cù thông báo tin tức cho ông chủ, nhưng có vẻ như mỗi lần có chuyện gì quan trọng của bà chủ, thì ông chủ cũng không có biểu hiện gì kinh ngạc, có vẻ như đã sớm biết.

Nhưng nói đi thì cũng nói lại, bà chủ vừa đi, thì ông chủ cũng thay đổi rất nhiều...

Trước kia đối với người ngoài, ông chủ chỉ ít sẽ khoác lên mình dáng vẻ lịch sự lễ độ, nhưng bây giờ thì ngoài cái dáng vẻ anh tuấn ra, thì biểu hiện trên mặt anh không thay đổi.

Quanh thân anh lúc nào cũng toát ra một cỗ khí lạnh, khiến cho những ai đứng cạnh cũng đều hết sức cẩn thận, sợ làm chuyện gì không đúng rồi chọc giận anh.

Mỗi lần trợ lý Trương nghĩ đến cái này, thì trong lòng đều có chút thâm oán trách bà chủ.

Hai người ở bên nhau tốt bao nhiêu, nhờ bà chủ mà ông chủ mới dễ chịu với tất cả mọi người hơn!

Hiện tại lại khiến ông chủ biến thành một người còn đáng sợ hơn trước, mà thỉnh thoảng còn bộc phát khiến bọn họ sống khổ chết khổ.

Nhưng anh ta có suy nghĩ nhiều như thế nào thì cũng không thay đổi được gì.

Thế là trong lòng anh ta thầm thở dài, lại thấy Hoắc Lâm không nói gì, nên lên tiếng hỏi: “Vậy ngài có cần tôi sắp xếp...”

“Không cần.” Hoắc Lâm lên tiếng chặn họng anh ta.

Trợ lý Trương bị nghẹn, gật gật đầu: “Tôi biết rồi.”

~

Sở dĩ Hoắc Lâm đề lịch buổi tối trong, là bởi vì bọn Trần Tiến lôi kéo anh tới quán bar của Chu Khởi tụ tập.

Ban đầu anh định từ chối, nhưng nghĩ lại bọn họ cũng đã quá lâu không gặp nhau, nên tụ tập một chút cũng tốt.

Mà bọn Trần Tiến cũng thật là... Hoắc Lâm còn chưa tới, thì ba người còn lại đã nhanh chóng uống rượu trên tầng hai của quán bar rồi.

Trần Tiến thấy Hoắc Lâm chưa tới, nhìn không được hỏi hai người còn lại: “Hai người nói xem rốt cuộc Hoắc Tam nghĩ cái gì vậy? Tôi nghe nói cậu ấy sắp xếp người ở nước H trông coi bảo vệ con bé Nam Từ, nhưng sao lại cắt đứt mọi liên lạc với Nam Từ? À đúng rồi, hôm bữa tôi tới công ty cậu ấy, thấy cậu ấy vừa đọc tài liệu vừa nghe tin nhắn thoại Nam Từ gọi tôi.”

Nghĩ tới đây, Trần Tiến dừng một chút, rồi nói: “Lúc đó tôi còn nghe thấy Nam Từ nói gì mà Hoắc Lâm sao nhỏ mọn quá, không thèm để ý đến cô ấy, thật sự cậu ấy không định quan tâm gì đến Nam Từ cả đời luôn sao? Chắc chắn, tôi nghĩ Nam Từ vẫn không biết Hoắc Tam ở bên này đang lên làm gì đâu.”

Chu Khởi vừa chống tay lên trán, ánh mắt có chút lơ đãng.

“Chắc cậu ấy muốn hưởng thụ cảm giác được tiểu Nam Từ theo đuổi đó mà.”

Thẩm Mộ Ngạn thường ngày im lặng cũng phát biểu ý kiến của mình: “Ừ, Hoắc Lâm chưa bao giờ cảm thấy an toàn.”

Trần Tiến “Chặc” một tiếng: “Tại sao tôi lại không có cảm giác gì nhỉ, tôi chỉ cảm thấy cậu ấy đang giả vờ là một con sói đáng thương, cố tiếp cận một bông hoa thuần khiết bằng cách lạt mềm buộc chặt.”

Đang nói tới đây, thì anh ta thấy Hoắc Lâm đang chậm rãi lên lầu.

Trần Tiến lập tức im lặng, giống như vừa mới nói xấu sau lưng người khác, cảm thấy chột dạ, nên chủ động mở miệng chào hỏi.

“Hoắc Tam tới rồi hả, mấy tháng rồi không gặp nhau. Tối đây giải thích chút đi.”

Hoắc Lâm vừa đi về phía bàn vừa liếc mắt nhìn Trần Tiến.

“Đúng là mấy tháng rồi không gặp, nhưng mới gặp lại mà cậu đã ồn ào vậy rồi sao?”

Trần Tiến: “...”

Cái quỷ gì đây! Cái gì mà tình huynh đệ... Giả dối! Tất cả là giả dối hết!

Chu Khởi nhìn không được cong môi cười, đợi sau khi Hoắc Lâm ngồi xuống rồi mới hỏi: “Uống gì để tôi gọi?”

“Gì cũng được.” Hoắc Lâm trả lời nhàn nhạt.

Chu Khởi nghe xong, gọi người mang một bình rượu tây đến, sau đó lấy bốn cái ly, sau khi mở nắp bình rượu rồi rót cho mỗi người một ly.

Lúc này Thẩm Mộ Ngạn lên tiếng: “Nam Từ gọi hành lý về bên nhà tôi, Cố Phán ký nhận rồi. Cần tôi cho người chở tới nhà cậu không?”

Hoắc Lâm cự tuyệt: “Không cần.”

Trần Tiến nhìn thấy bộ dạng lạnh nhạt của Hoắc Lâm, nhìn không được lại hỏi: “Tôi nói nè, rốt cuộc là cậu đang nghĩ gì vậy Hoắc Tam? Cậu rõ ràng vẫn

đang để ý đến tiểu Nam Từ, vậy tại sao cứ làm khổ nhau thế hả?”

Hoắc Lâm không có biểu hiện gì, đưa ly rượu lên uống hết nửa ly, nhưng từ đầu đến cuối cũng không trả lời câu hỏi của Trần Tiến.

Trước khi đi, Chu Khởi vỗ vỗ vai Hoắc Lâm: “Tớ biết cậu nghĩ gì, nhưng cũng đã nhiều năm như vậy rồi, điều cậu muốn kiểm tra thì chắc cũng có đáp án rồi, nếu cứ tiếp tục thì chỉ lãng phí thời gian của nhau thôi. Lúc nào nên dừng thì dừng đi.”

Đêm đó, Hoắc Lâm uống có chút nhiều.

Lúc anh ngồi trên xe, trong đầu anh vẫn đang văng vẳng lời nói của Chu Khởi, suy nghĩ của anh có chút hỗn loạn.

Lúc này, điện thoại bỗng vang lên tiếng chuông từ Wechat.

Nam Từ gọi tin nhắn thoại cho anh.

“Em nghe Cố Phán nói hôm nay anh đi uống rượu với nhóm bạn của anh à? Về đến nhà rồi thì phải pha nước mật ong uống, không thôi thì sáng mai ngủ dậy sẽ đau đầu lắm đó.”

“Hôm nay là lễ tốt nghiệp của em, có thể anh không biết chứ trước kia em đã từng có một giấc mơ, trong mơ cũng là ngày diễn ra lễ tốt nghiệp của em, còn anh thì ngồi dưới khán đài nghe em đọc diễn văn tốt nghiệp. Nhưng đáng tiếc đời không như là mơ.”

“Em lập tức về nước ngay, chờ em nhé!”

Lúc tin nhắn thoại kết thúc, thì Hoắc Lâm thoáng một mồi tháo mắt kính gọng vàng xuống, rồi bóp bóp trán.

Nam Từ thật ra không biết, mặc dù anh không trực tiếp có mặt ở đó, nhưng cũng gián tiếp dự hết lễ tốt nghiệp của cô qua điện thoại.

Người của anh trực tiếp gọi video call cho anh, Nam Từ được chọn là người đại diện lên đọc diễn văn tốt nghiệp.

Trên bục phát biểu, cô có sự hài hước, dí dỏm, tự tin và chín chắn mà trước đây cô không có. Phát âm tiếng anh của cô rất chuẩn như người bản xứ, nhìn qua thì có vẻ cô đã thay da đổi thịt.

Năm đó cô đi trao đổi sinh viên ở đại học C, bởi vì năng lực xuất sắc nên trúng tuyển đại học C, chính thức trở thành sinh viên trường đại học C danh tiếng.

Cô thật sự đã làm được như lời cô nói năm đó, thời gian ba năm đủ để cô trở nên ưu tú và mạnh mẽ hơn.

Hơn nữa, cô hoàn toàn không nhờ anh giúp đỡ dưới bất kỳ tình huống nào.

~

Ngày Nam Từ trở về nước, Cố Phán và Đường Uyển cùng ra sân bay đón cô.

Lúc Nam Từ đi ra, Cố Phán suýt chút nữa không nhận ra.

Nam Từ mặc một áo khoác da dê màu nâu nhạt, bên trong phối một cái áo màu trắng và váy màu xám, mái tóc đen dài của cô được uốn thành những gợn sóng lớn, trên gương mặt cô cũng trang điểm rất nhẹ nhàng.

Nhìn không lờ lợc, mà thậm chí còn khiến ngũ quan của cô càng thêm nổi bật.

Lúc Nam Từ bước đi, cô ưỡn thẳng lưng, khẽ nâng cái cằm, cả người nhìn qua trông rất có khí chất.

Lúc Cố Phán xác nhận cô gái xinh đẹp đó chính là Nam Từ, thì lập tức đi vòng vòng quanh Nam Từ.

“Ghê thật, tiểu Nam Từ của chúng ta từ một cô bé đáng yêu, bây giờ đã biến thành một cô gái trưởng thành, xinh đẹp và ưu tú hẳn ra.”

Nam Từ bị chọc cười bởi lời nói có cánh của Cố Phán: “Thôi được rồi.”

Đường Uyển cũng bắt đầu tiến lên phía trước, mở miệng khen ngợi: “Quả thật là rất xinh đẹp.”

Ba cô gái đều rất xinh đẹp, cho nên trên đường ra khỏi sân bay, đã thu hút không ít ánh mắt của mọi người.

Ba người đón một chiếc taxi ven đường, sau khi lên xe thì Cố Phán bắt đầu phàn nàn: “Lúc đầu chị định lái xe tới, nhưng Thẩm Mộ Ngạn không cho, còn bảo đường tuyết quá trơn mà kỹ thuật lái của chị không tốt. Anh ấy còn định gọi người chở chúng ta, mà chị cảm thấy anh ấy muốn gọi người đến trông coi chúng ta thì có... Nên chỉ có thể để em đi taxi thế này thôi.”

Nam Từ lắc đầu: “Không sao đâu, mấy năm qua ở nước ngoài em còn phải chen chúc trên tàu điện ngầm nữa đó.”

Cố Phán kinh ngạc nhủ mảy: “Không phải chứ? Hoắc Tam không cho em tiền à? Người đàn ông đó tuyệt tình đến vậy sao?”

“Không phải.” Nam Từ vội vàng giải thích: “Anh ấy có đưa thẻ cho em, nhưng em không dùng. Dù sao em tiêu xài cũng không nhiều, lúc nào không có lớp thì em ra ngoài đi làm thêm, mà tiền lương bên đó cũng cao nữa, nên em xài cũng dư dả.”

Đường Uyển nghe Nam Từ nói đến đây, bỗng nhiên nhớ ra gì đó, hỏi: “Nghe nói em tham gia thi thiết kế quốc tế, mà còn đạt giải nữa à?”

Cố Phán nghe thấy cũng vội tiếp lời: “Đúng đúng, chị cũng có nghe nói, hình như bản thiết kế của em còn được một thương hiệu ô tô cao cấp mua lại nữa à?”

Nam Từ cười cười, gật đầu: “Dạ, hãng FX mua lại bản thiết kế của em.”

“Bọn họ không mời em đến làm việc ở tập đoàn sao?” Đường Uyển hỏi.

“Ngày trao giải bọn họ cũng có đề nghị chuyện này, nhưng em từ chối.”

“Vì sao?” Cố Phán nói xong rồi mới sực nhớ ra đáp án: “À... Vì Hoắc Tam.”

Nam Từ chỉ cười cười, không trả lời lại.

“Nè, lúc đó em bỗng nhiên chuyển sang ngành thiết kế, chị đã cảm thấy không đúng lắm, sau đó thấy em học thiết kế ô tô, thì biết ngay là em vì Hoắc Tam, dù sao mấy năm qua công ty của anh ấy cũng bắt đầu triển khai dự án ô tô năng lượng mới.”

Cố Phán dựa ra ghế, nhìn Nam Từ: “Em nói xem, em đã chủ động đến mức này rồi, thì người đàn ông nào cũng sẽ cảm động, nhưng anh ấy vẫn không chịu để ý đến em. Chị nghĩ là em đừng chủ động tiếp cận anh ấy, phải khiến cho anh ấy biết em cũng biết tức giận!”

Đường Uyển liếc Cố Phán một cái: “Cậu đừng có bày kế bày bạ.”

Nam Từ bật cười, giả vờ bày ra bộ dáng đồng cảm: “Em cũng muốn như chị nói, nhưng em không thể khống chế bản thân được.”

Cô yêu Hoắc Lâm, từ đầu đến cuối chưa từng thay đổi, cho dù cô ở lại nước H học ba năm đại học, cho dù ba năm qua anh chưa từng bay qua gặp cô, cũng chưa từng nói với cô một câu nào.

Nhưng cô vẫn yêu anh.

Cô biết năm đó anh đã rất khó khăn khi lựa chọn buông tay, cho nên cô đều hiểu những phản ứng sau đó của anh.

Hiện tại cô đã đạt được những gì cô muốn, thì tiếp đó cô sẽ đáp ứng những điều Hoắc Lâm muốn.

Nghĩ tới đây, Nam Từ nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Trong lòng cô đột nhiên có chút mong chờ khoảnh khắc gặp lại anh.

~

Cố Phán đã sớm đặt phòng ăn, ba người bước vào phòng riêng, sau khi cởi áo khoác ra, thì Nam Từ đứng dậy nói đi toilet.

Lúc từ toilet đi ra, thì đúng lúc đụng phải con nuôi nhà họ Hoắc, Hoắc Tu Thần.

Hắn trông có vẻ hơi say, cảm xúc nhìn không ổn lắm, trên mặt còn cười cười.

Hắn nhìn thấy Nam Từ, đầu tiên là sững sờ, sau đó bước đến gần cô.

“A... Ai đây, cô đây không phải là người phụ nữ của chú ba nhà tôi sao? À... Xin lỗi, tôi quên mất, cô là người phụ nữ bị chú ba đá đi mới đúng.”

Trong lòng Nam Từ tràn đầy sự đáng ghét, định đi vòng qua hắn, nhưng hắn lại duỗi tay chặn cô lại.

“Đừng có đi vội mà.” Hoắc Tu Thần nhìn cô, cười cười: “Nè, có phải cô biết chú ba không may mắn nên mới chia tay hắn đúng không? Mà tôi cũng thật không ngờ là hắn lại có thể khiến ba tôi phải nằm trong phòng ICU, thân thể ba tôi tốt bao nhiêu... Nắc...”

Nam Từ vốn định rời đi, nhưng khi nghe thấy những lời này, bước chân cô dừng lại, lạnh lùng nhìn hắn.

“Tôi cứ nghĩ tổng giám đốc Hoắc là người đọc nhiều sách, vậy mà cũng tin mấy chuyện mê tín dị đoan sao? Có vẻ như Hoắc phu nhân không dạy bảo ngài tốt lắm, trừ những chuyện tào lao ra, thì hình như ngài cũng chưa học qua những phép lịch sự căn bản.”

Hoắc Tu Thần nhủ nhủ mắt, một lát sau, lại nở nụ cười: “Được rồi, bây giờ nhìn cô em đã xinh đẹp hơn xưa rất nhiều, nên anh đây sẽ không so đo với cô em nữa.”

Nói xong, hắn vươn bàn tay tới trước, có vẻ như muốn bắt lấy cổ tay Nam Từ.

“Đi theo tôi uống hai ly, nói không chừng tôi cao hứng thì có thể cho phép cô em đặt điều kiện với tôi. Hiện tại Nam lão gia tử đã mặc kệ cô rồi đúng không? Cô cũng chẳng còn Hoắc Lâm làm chỗ dựa nữa... Ai da, chắc chắn là cô rất khó khăn!”

Nam Từ chán ghét lùi về phía sau né tránh, vừa định mở miệng gọi người, thì Hoắc Tu Thần bỗng nhiên bị một người đứng phía sau hung hăng bắt được.

Cô giương mắt, thì một thân hình quen thuộc đập vào tầm mắt cô.

Hốc mắt Nam Từ hơi cay, cô nhìn anh không nhúc nhích.

Cô chỉ thấy Hoắc Lâm hung hăng nắm lấy tay Hoắc Tu Thần, vừa nhếch môi vừa nói:

“Tôi uống cùng với anh hai ly nhé?”

Hoắc Tu Thần chỉ cảm thấy như có một thùng nước lạnh đổ xuống đầu, trong nháy mắt tỉnh táo trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79

Editor: Trà Đá.

Hai năm qua Hoắc Lâm rất ít khi đến nhà họ Hoắc, trừ mấy lần đến bệnh viện xem ba Hoắc như thế nào, thì anh hoàn toàn không chạm mặt Hoắc Tu Thần.

Hơn nữa mỗi lần muốn đến thăm ba Hoắc, hắn đợi cấp dưới báo cáo Hoắc Lâm đã rời đi, thì hắn mới vội vàng chạy qua.

Nhưng mỗi lần Hoắc Lâm gặp hắn thì đều nhìn hắn như nhìn thấy một con chó.

Trước kia hắn có thể nhẫn nhịn vì ba Hoắc vẫn còn đó.

Nhưng bây giờ ba Hoắc đã đổ bệnh, nên hắn cũng đã mất đi cái cảm giác vốn có trước đó với Hoắc Lâm, mặc dù Hoắc Lâm vẫn là một bóng ma ám ảnh hắn, nhưng ít ra hiện tại... Hắn mới là kẻ nắm quyền chính thức trong Hoắc Thị!

Hắn không có lý do gì để sợ Hoắc Lâm!

Nghĩ tới đây, mặc dù trong tiềm thức Hoắc Tu Thần đang dâng lên một nỗi sợ hãi với Hoắc Lâm, nhưng hắn cũng cố nén.

Hắn tránh khỏi tay của Hoắc Lâm, làm bộ sửa sang lại quần áo.

“Sao lại trùng hợp quá vậy chú ba, tôi tận đây ăn cơm cũng gặp được cậu. Cậu ăn xong rồi hả?”

Bộ dáng của hắn thật sự khiến người khác mắc ói, Nam Từ không nhìn nổi nữa, định lên tiếng nói mấy câu, thì Hoắc Lâm đã lên tiếng trước.

“Anh vẫn còn tâm trạng ở đây ăn cơm uống rượu, xem ra đạo gần đây Hoắc Thị bị trục trặc cũng không khiến anh lo lắng nhiều nhỉ?”

Sắc mặt Hoắc Tu Thần trầm lại, bỗng nhiên trở nên khó coi.

Có thể nói điều gì khiến hắn không hài lòng nhất, đó chính là từ sau khi hắn trở thành người nắm quyền, thì có rất nhiều hạng mục chẳng hiểu sao lại bị chấm dứt hoặc thâm hụt tiền. Điều này khiến những cổ đông khác bắt đầu nghi ngờ năng lực của hắn.

Mà dù vậy cũng chẳng sao, hắn vẫn còn Hoắc phu nhân giúp đỡ.

Trong tay bà ta có cổ phần công ty, mà cổ phần của ba Hoắc tương lai cũng thuộc về bà ta...

Mà Hoắc phu nhân lại cực kỳ thương hắn.

Nghĩ tới đây, Hoắc Tu Thần bắt đầu đắc ý trở lại.

“Vậy thì sao? Tôi có mẹ ủng hộ, cuối cùng thì cái ghế chủ tịch cũng là của tôi thôi. Còn cậu thì... Ai da.”

Nói đến đây, Hoắc Tu Thần dời ánh mắt sang phía Nam Từ.

“Tôi nói Nam nhị tiểu thư nghe nè, những lời tôi vừa nói hoàn toàn không phải đùa giỡn, mặc dù chú ba nhìn rất được, nhưng vận khí lại rất xấu. Tương lai của cô... A!”

Hoắc Tu Thần còn chưa dứt lời, thì đã có cảm giác bị người sau lưng đập một phát ngay lưng, sức lực cực kỳ lớn khiến hắn ngã xuống đất!

Hắn theo bản năng chống hai tay lên mặt sàn, phòng ngừa bị đập mặt xuống sàn.

Nhưng không ngờ Hoắc Lâm lại giẫm lên tay hắn.

Lúc đầu anh chỉ nhẹ nhàng nhấn tới nhấn lui trên tay Hoắc Tu Thần, sau đó lại nghiêng người, vừa cười vừa nhìn hắn.

“Có vẻ như chủ tịch Hoắc mới nhậm chức nhưng lại không biết lời gì nên nói và không nên nói nhỉ.”

Ánh mắt anh vẫn lạnh tanh như cũ, nhưng sức lực nơi gót giày anh càng lúc càng mạnh.

Hoắc Tu Thần cảm thấy xương ngón tay sắp bị Hoắc Lâm giẫm gãy rồi, cực kỳ đau đớn kêu rên trên mặt đất, sau một lúc khá lâu, Hoắc Lâm mới hờ hững nhấc chân ra.

Anh đứng thẳng nhìn xuống Hoắc Tu Thần: “Nếu không muốn Hoắc Thị gặp rắc rối nữa, thì anh cứ tiếp tục im lặng làm con chó ngoan đi. Còn nếu như muốn trở mình thì... A.”

Lời nói của Hoắc Lâm có ý thâm sâu, khiến Hoắc Tu Thần phải suy nghĩ...

“Cậu có ý gì? Chẳng lẽ chuyện gần đây... Là do cậu làm?!”

Hoắc Lâm không thèm liếc hắn một cái, xoay người rồi đi.

Anh đi được hai bước thì dừng lại, quay đầu nhìn Nam Từ vẫn còn đang đứng im tại chỗ.

“Không đi hả?”

Thật ra lúc anh vừa xoay người rồi đi thì Nam Từ đã muốn đi theo anh, nhưng lại có chút ngại ngùng, có chút không biết phải chung đụng với anh như thế nào.

Mặc dù trong Wechat thì cô rất mạnh mẽ, nhưng lúc này...

Nhưng Hoắc Lâm đã lên tiếng, cô cũng không thể không đi theo anh.

Thế là cô cười với anh, bước mấy bước đến trước mặt anh.

Hoắc Tu Thần thấy bọn họ đi xa rồi, mùi rượu trên cơ thể có vẻ như cũng tan hết, hắn vẫn còn duy trì tư thế nửa quỳ, hung hăng nhìn chằm chằm bóng lưng Hoắc Lâm.

Cuối cùng, hắn lấy điện thoại di động ra, nhấn vào một dãy số.

“Alo, về chuyện lần trước, chúng ta nên tìm thời gian thương lượng một chút.”

~

Nam Từ sánh vai đi cùng với Hoắc Lâm đến hành lang chỗ phòng ăn.

Hành lang cực kỳ yên tĩnh, trên mặt đất cũng được trải một lớp thảm dày, cho nên hoàn toàn không phát ra tiếng vang khi bước đi, khiến bầu không khí càng lộ rõ sự tĩnh mịch.

Nam Từ mấy lần định mở miệng nói gì đó, nhưng lời vừa tới khóe miệng, thì cô lại thấy Hoắc Lâm vẫn nhìn thẳng phía trước, hoàn toàn không để ý đến cô, cho nên cô đành nuốt xuống.

Cuối cùng, Nam Từ thấy đã gần đến phòng ăn, cô nhịn không được, mở miệng:

“Hoắc Lâm!”

Bước chân Hoắc Lâm dừng lại, quay đầu nhìn cô.

“Ừ?”

Nam Từ có chút căng thẳng, cô nín thở, một lúc sau cô mới dám nói: “Em đã nộp hồ sơ xin việc ở công ty anh rồi, ngày mai sẽ tới phỏng vấn.”

Ánh mắt Hoắc Lâm rất hồ hững, có vẻ như không có phản ứng gì lớn.

Cuối cùng, anh đáp: “Cứ theo quy định mà làm, chuyện phỏng vấn không liên quan đến anh.” Sau đó anh lập tức xoay người rời đi.

Nam Từ nhìn bóng lưng anh, trong lòng mau chóng trầm xuống.

Cô còn tưởng mặc dù anh không nhận điện thoại của cô, không trả lời tin nhắn của cô, nhưng ít ra khi gặp lại cũng không lạnh lùng với cô như vậy.

Cô cho là anh biết cô vì anh nên mới chuyển ngành, về nước sẽ đến công ty anh xin việc ngay lập tức... Nghĩ anh sẽ có chút xúc động.

Nhưng sự thật thì sao, tất cả đều là do một mình cô tự thêu dệt lên mà thôi.

Cô quay lại phòng ăn với tâm trạng rối bời, Cố Phán và Đường Uyển đang trò chuyện rôm rả, thấy nét mặt cô không đúng nên vội vàng hỏi thăm.

Nam Từ trầm mặc nói thật: “Em vừa mới gặp Hoắc Lâm ở bên ngoài.”

“Hả? Trùng hợp như vậy sao?” Cố Phán nói, “Chỉ có một mình anh ấy sao?”

“Không phải... Có lẽ còn có người khác nữa, nhưng ban này trong hành lang thì em chỉ thấy một mình anh ấy.”

Đường Uyển hỏi: “Rồi sao nữa?”

“Hoắc Tu Thần cũng tới đây ăn cơm, em vừa trong nhà vệ sinh đi ra thì chạm mặt hần, hần muốn kiếm chuyện với em, cũng may Hoắc Lâm kịp thời đi tới đuổi hần đi, rồi sau đó em và anh ấy ai về phòng này...”

Đường Uyển nhú mày: “Chỉ vậy thôi sao? Không nói gì hết hả? Không làm gì hết á?”

Nam Từ thở dài: “Anh ấy không hề lên tiếng, chỉ có em lên tiếng thôi.”

Cố Phán hiếu kỳ: “Em nói gì?”

“Em nói sáng mai sẽ đến công ty anh ấy phỏng vấn.”

“Sau đó thì sao? Có phải Hoắc Tam xúc động lắm đúng không?” Cố Phán lên giọng hưng phấn.

Nam Từ lắc đầu: “Không hề, anh ấy chỉ nói anh ấy không quản chuyện phỏng vấn nhân sự, bảo em cứ theo trình tự mà làm.”

Cố Phán: “...”

Đường Uyển: “...”

“Đàn ông quả nhiên toàn là móng heo! Khốn kiếp!” Cố Phán oán hận mở miệng, “Em cũng đã cố gắng đến nước đó rồi, mà anh ấy còn làm bộ làm tịch vậy sao!”

Ngược lại Nam Từ không nghĩ anh sẽ đối xử với cô như trước đây, nhưng cũng không nghĩ anh lại trở nên lạnh lùng với cô như vậy.

Trái tim vốn dĩ đang nóng hổi, thì bỗng nhiên dần dần có cảm giác nguội lạnh.

Ngược lại, Đường Uyển lại không có suy nghĩ giống như hai người còn lại, cô ta suy nghĩ, bỗng nhiên thốt lên: “Có khi nào Hoắc Lâm có ý không?”

Nam Từ hơi kinh ngạc nhìn Đường Uyển, Cố Phán cũng tò mò, hỏi: “Có ý?”

“Chỉ là suy đoán thôi, nhưng tớ cảm thấy trước kia Hoắc Lâm yêu Nam Từ nhiều bao nhiêu, làm gì có chuyện dễ dàng nói bỏ là bỏ.”

Cố Phán nghe xong, cũng cảm thấy có lý.

Trước kia Hoắc Lâm yêu Nam Từ nhiều thế nào, người nào có mắt cũng nhìn ra được.

Mặc dù mấy năm vừa qua Nam Từ ở nước ngoài, không biết chuyện trong nước, nhưng Cố Phán cũng có vài lần đi cùng với Thẩm Mộ Ngạn đến gặp nhóm bạn anh ta, còn trông thấy Hoắc Lâm.

Lúc đó nhìn Hoắc Lâm giống như hoàn toàn biến thành người khác.

Ngày càng lạnh lùng hơn, khí lạnh tỏa ra quanh thân, càng khiến cho người ta có cảm giác khó mà tiếp cận.

Sau khi trở về, Cố Phán còn trầm trồ với Thẩm Mộ Ngạn, nói Nam Từ thật sự thay đổi Hoắc Lâm.

Làm sao cô gái của anh vừa trở về, mà Hoắc Lâm vẫn giữ cái bộ dáng lạnh lùng đó chứ?

Nếu như nói Hoắc Lâm thật sự không quan tâm đến Nam Từ, thì Cố Phán cũng không tin.

Cho nên càng nghĩ càng thấy lời Đường Uyển nói rất có lý.

Thế là Cố Phán thần bí nhìn Nam Từ.

“Chị nói nè, nếu anh ấy đã lơ em như vậy, thì em cũng lơ anh ấy luôn đi.”

Đường Uyển liếc Cố Phán, nói: “Cậu đừng có bày trò tào lao nữa, coi chừng đến lúc đó Nam Từ lại bị tổn thương.”

“Không không, lần này tuyệt đối không phải kể sách tào lao.” Cố Phán nhìn hai người, cười hi hi nói: “Đôi khi mối quan hệ nam nữ cũng cần phải có một chút xiu kích thích mới có thể tiến xa cùng nhau được. Tớ không chỉ bày bạ đâu, cái này thật sự vì tiểu Nam Từ mà.”

“À thì ra trước đó cậu cũng kích thích Thẩm Mộ Ngạn, cho nên ba ngày sau đó không bước xuống giường được chứ gì?” Đường Uyển nói.

Cố Phán: “...”

“Cái đó không phải là kích thích! Tớ thật sự muốn chia tay anh ấy!” Cố Phán bĩu môi, “Chỉ là rốt cuộc cũng chẳng chia tay được...”

Nói tới đây, tinh thần của Cố Phán lại tăng cao: “Nhưng tiểu Nam Từ và tớ không giống nhau, hiện tại Hoắc Tam lạnh lùng với Nam Từ! Tớ cảm thấy chỉ cần Nam Từ kích một phát là có hiệu quả ngay!”

Nam Từ nghe Cố Phán nói cũng có một chút căng thẳng, mấp máy môi hỏi: “Ý chị là sao?”

“Chị nghe Thẩm Mộ Ngạn nói, tối mai Hoắc Lâm sẽ đến dự tiệc rượu ở đâu đó, đến lúc đó chị sẽ kiếm cho em một bạn nam đi cùng.” Cố Phán phấn chấn nói: “Ngày đó em chỉ cần ăn mặc thật xinh đẹp, đứng bên cạnh một người đàn ông khác, chị không tin Hoắc Tam sẽ còn lạnh nhạt với em!”

Đường Uyển nghe xong cũng có chút do dự: “Cách này cũng được, nhưng Tiểu Từ tuyệt đối không được có động tác thân mật với người đàn ông đi cùng, nếu không thì rất có thể...”

Đường Uyển nói chưa hết câu, nhưng Nam Từ nghe ra có ý gì, cô vội vàng lắc đầu: “Không có đâu, em chắc chắn sẽ không khoác tay với người đàn ông đi cùng đâu.”

Cố Phán gật gật đầu: “Đúng đúng, tớ thấy Hoắc Lâm lúc nào cũng muốn độc chiếm Nam Từ làm của riêng, Nam Từ chẳng cần làm gì, chỉ cần đứng bên cạnh một người đàn ông khác trước mặt anh ấy, thì anh ấy chắc chắn sẽ không chịu nổi. Lúc đó xem còn lạnh với nhạt nổi không, hừ!”

Đường Uyển bị Cố Phán chọc cười, nhìn hỏi: “Cậu có quen biết ai không? Đáng tin không?”

“Là anh trai của một cô bé trong ban nhạc của tớ, chỉ là hai người họ không có quan hệ máu mủ gì.”

Cố Phán dừng một chút, lại bổ sung: “Nhưng hai người yên tâm, chắc chắn đáng tin, người kia tớ đã từng gặp qua, trông cực soái, hơn nữa là còn là thương nhân mới nổi, năm trước đã thành lập một công ty riêng khi chưa tốt nghiệp đại học, hiện tại quy mô kém hơn Hoắc Lâm và Thẩm Mộ Ngạn, nhưng cũng được giới chuyên môn đánh giá là một con ngựa đen, tương lai rất sáng giá.”

Nam Từ nghe nói đến người đó cũng không có hứng thú gì, cô chỉ muốn xem ngày mai gặp được Hoắc Lâm sẽ khiến anh có phản ứng gì.

...

Đối diện với phòng ăn của các cô, chính là phòng ăn của Hoắc Lâm.

Phòng ăn to như vậy mà cũng chỉ có Hoắc Lâm và trợ lý Trương, mà sau khi Hoắc Lâm ra ngoài trở về, thì cũng không nói tiếng nào, chỉ trầm mặc ngồi ở đằng kia.

Trong lòng trợ lý Trương cực kỳ thấp thòm.

Anh ta hoàn toàn không biết rốt cuộc ông chủ đang nghĩ gì.

Rõ ràng là quan tâm bà chủ muốn chết, biết bà chủ hôm nay về nước, nên thẳng tay hủy bỏ một buổi hội nghị quan trọng, lại còn ra sân bay sớm hai tiếng.

Nhưng cuối cùng chỉ đứng ở khoảng cách xa nhìn bà chủ một chút, rồi lại quay về.

Xe đi được nửa đường, lại ra lệnh anh ta đi thăm dò bà chủ và bạn bè đi đâu, biết được các cô tới đây ăn cơm, thì lập tức bắt anh ta đặt một phòng ăn gần sát.

Sau đó thì sao? Ngồi ngây ngốc ở đây?!

Còn nữa, ông chủ ra ngoài rõ ràng là gặp trúng bà chủ, có cơ hội để nói chuyện... Kết quả thì ông chủ lại giả vờ như vô tình gặp mặt?!

Trợ lý Trương không nhịn được, mở miệng nói: “Ông chủ, hay là tôi gọi vài món nhé? Cả ngày nay ngài không ăn gì rồi...”

Hoắc Lâm rũ mắt im lặng nửa ngày, cuối cùng rút thuốc nghiêng đầu nhóm lửa, vừa hút thuốc vừa nói: “Đi hỏi xem phòng đối diện gọi món gì rồi gọi y chang như vậy cho tôi.”

Trợ lý Trương: “...”

Ông chủ à, nếu ngài còn tiếp tục như vậy, thì có thể chết người đấy!

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Editor: Trà Đá.

Nam Từ và hai người còn lại vừa trò chuyện vừa ăn uống, đại khái mất khoảng ba tiếng.

Lúc ra khỏi quán ăn, đèn đường bên ngoài đã lên đèn, Thẩm Mộ Ngan tự mình đến đón Cố Phán, cô ta không muốn về thì cũng đành chịu, cuối cùng chỉ có thể liếc anh ta vài cái, sau đó lưu luyến tạm biệt Nam Từ và Đường Uyển.

Trước khi đi, Thẩm Mộ Ngan thần nhiên nhìn Nam Từ một chút, sau đó nhanh chóng liếc qua bên kia đường một chút.

Nam Từ bất giác nhìn theo, chỉ phát hiện nơi đó có một chiếc xe đang đậu bên ven đường mà thôi, không có gì đặc biệt.

Đường Uyển cũng nhìn thoáng qua, trong ánh mắt cô ta lập tức hiểu ra vấn đề.

Sau khi tiễn Thẩm Mộ Ngan và Cố Phán xong, Đường Uyển trầm mặc một lát, tiếp đó nói với Nam Từ: “Chị định đưa em về, nhưng nhà chị vừa nhắn tin nói có việc, cần chị về gấp. Em tự về được không? Địa chỉ chỗ ở em nhớ rồi chứ?”

Nam Từ liên tục gật đầu: “Em nhớ rồi, Cố Phán cứ nhắn đi nhắn lại trong Wechat cho em, nhắc nhở em không được quên.”

“Vậy được rồi, chị đi trước nhé.”

Nói xong, Đường Uyển quay người lại, nhìn chằm chằm chiếc xe đậu ven đường kia.

Sau đó, cô ta đưa tay bắt một chiếc taxi rồi rời đi.

Trợ lý Trương nhìn thấy hết tất cả, kích động mở miệng: “Ông chủ ông chủ! Hai người họ đi rồi, bây giờ chỉ còn lại một mình bà chủ thôi!”

Trợ lý Trương điên cuồng ám chỉ, chỉ còn thiếu nắm lấy đầu Hoắc Lâm ném tới chỗ Nam Từ mà thôi.

Nhưng Hoắc Lâm vẫn không có động tác gì khác, cũng không lên tiếng, chỉ thần nhiên nhìn Nam Từ qua cửa kính xe.

Trợ lý Trương: “...”

“Ông chủ, thời tiết hôm nay cũng khá lạnh, hay là chúng ta qua đón bà chủ về nhà được không?”

Hoắc Lâm vẫn không nhúc nhích, chỉ nhẹ đáp anh ta: “Cảm ơn.”

Trợ lý Trương: “...”

Làm sao bây giờ, anh ta bắt đầu chờ mong bà chủ đừng thêm chủ động đến tìm ông chủ nữa! Ha ha ha, để coi ông chủ sẽ kìm nén thế nào! Để xem ông chủ sẽ chịu đựng tới khi nào!

Lúc này chỉ còn lại một mình Nam Từ, cô cũng không vội vàng đón xe, mà ngược lại đi bộ nhàn nhã trên đường.

Ba năm rồi cô không về thành phố này, lúc còn học ở đại học C, cô thật sự nhiều lần muốn về, nhưng mỗi lần như vậy thì đều có lý do ngăn lại.

Ban đầu là vé máy bay mắc quá, mặc dù trước đó mọi chuyện cô nói với Cố Phán và Đường Uyển nghe có vẻ nhẹ nhàng, nhưng cô thật sự rất nghèo lúc

còn đi học ở đại học C.

Cô thật sự không muốn phụ thuộc, cho nên cô chưa từng dùng qua số tiền trong thẻ ngân hàng Hoắc Lâm để lại cho cô.

Đoạn thời gian đó, mỗi ngày ngoại trừ lên lớp thì cô đi làm thêm, cách phát âm của cô cũng được rèn luyện qua công việc làm thêm rất nhiều.

Cô thoát khỏi sự ngượng ngùng, thoát khỏi sự tự ti... Nhưng nhờ vậy, cô lại thu hoạch được rất nhiều.

Ngoại trừ quả thật rất nghèo, thì mọi thứ cũng không đến nỗi quá tồi tệ.

Cũng may cô đã quen sống cảnh nghèo từ nhỏ, cũng không có thói quen mình là tiểu thư nhà giàu, cho nên dù cuộc sống tương phản rất lớn, nhưng cô cũng có thể tiếp nhận và thích nghi được.

Rồi sau đó cô thật sự có tiền, trừ tiền làm thêm, thì cô cũng nhận được không ít học bổng, còn tham gia nhiều cuộc thi tranh tài, cũng giành được giải thưởng.

Nhưng lúc này cô lại không có ý định quay về.

Từ khi cô ở lại nước H, thì cô hàng ngày vẫn nhắn tin với Hoắc Lâm, nhưng anh không bao giờ nhắn đáp trả lại cô.

Thật sự cũng không đến mức quá đau lòng khổ sở, chẳng qua là cô cảm thấy nếu như cô về nước, Hoắc Lâm lại dùng thái độ lạnh nhạt đó đối mặt với cô, thì cô sợ mình sẽ khó chịu.

Cô lựa chọn cắt đứt để đổi lấy cơ hội tốt, cô không muốn uổng phí những đấu tranh khổ sở của cô.

Với lại... Cô cũng muốn, nếu như có thể, cô muốn bản thân ở trong một thân thái tốt nhất để gặp lại Hoắc Lâm.

Cho nên, cô quyết định kéo dài việc học cho tới khi tốt nghiệp.

Ba năm rồi mới đi dạo trên đường phố này, lâu lâu nhìn bên đường có một tòa nhà mới, quả thật có chút bất ngờ. Nhưng sự thay đổi này cũng không quá lớn, có thể tiếp nhận được.

Cũng giống như Hoắc Lâm vậy.

Nghĩ đến đây, Nam Từ dừng chân lại, đứng ở bên đường như đang suy nghĩ một cái gì đó.

Mà chiếc xe đi theo sau cô cũng nhanh chóng đạp phanh dừng lại, trợ lý Trương nhìn Nam Từ một chút, rồi lặng lẽ nhìn ông chủ qua gương chiếu hậu một chút.

Lời anh ta muốn nói lại nuốt xuống bụng.

Anh ta cảm thấy... Nếu vẫn cứ tiếp tục như thế, thì coi như ông chủ không chết, thì anh ta cũng sắp chết rồi!

Trợ lý Trương thật sự nhịn không được: “Ông chủ...”

Nhưng lời còn chưa dứt, thì Nam Từ ở bên ngoài đã có động tác tiếp theo.

Cô nhanh chóng bắt một chiếc taxi, vội vàng ngồi lên. Lúc này không cần đợi trợ lý Trương lên tiếng, thì Hoắc Lâm đã mở miệng trước:

“Đi theo.”

Xe đi một đường theo chiếc taxi, mới đầu trợ lý Trương cho là Nam Từ về nhà, anh ta nghe nói tiểu thư Đường Uyển và tiểu thư Cố Phán đã giúp Nam Từ thuê một căn hộ, mà anh ta cũng đã hỏi thăm được địa chỉ.

Nhưng không nghĩ xe taxi kia càng chạy càng không đứng, càng về sau càng giống...

“Ông chủ...” Trợ lý Trương có chút do dự, có vẻ như không tin vào chính mắt mình: “Hình như bà chủ đang đi về phía chỗ của ngài.”

Đây rõ ràng là đường về nhà Hoắc Lâm!

Mà trước đó bà chủ đã từng ở đó, cho nên vẫn còn lưu lại dấu vân tay.

Trợ lý Trương nghĩ tới đây, lại lên nhìn trộm ông chủ.

Với tính tình của ông chủ, thì nhất định sẽ không xóa dấu vân tay của bà chủ.

Mà bà chủ muốn lên đó làm gì?

Má ơi, nghỉ đi nghỉ lại vẫn có chút đáng chờ mong!

Đáy mắt Hoắc Lâm không hiện chút gợn sóng nào, nhưng phản ứng của anh cũng không quá rõ ràng, anh cũng không nói gì.

Xe Nam Từ đi một đường rồi dừng lại, cuối cùng thật sự là dừng trước chung cư nhà Hoắc Lâm.

Trợ lý Trương giương mắt nhìn Nam Từ đi vào trong, lại thấy ông chủ mình không nhúc nhích gì, nhất thời sốt ruột:

“Ông chủ, ngài không lên xem một chút sao?”

Hoắc Lâm không lên tiếng, chỉ hạ cửa xe xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía cửa sổ nhà anh.

Quả nhiên, chưa đầy năm phút sau, bên trong cửa sổ đã sáng đèn.

Hoắc Lâm vẫn ngồi trên xe, không có động tác nào.

Đại khái qua khoảng một tiếng rưỡi, đèn nhà anh lại tắt, cũng không lâu lắm lại thấy Nam Từ đi ra khỏi tòa chung cư.

Trợ lý Trương quan sát sắc mặt Nam Từ một chút, cũng không biết là do đứng quá xa hay do trời tối, nhưng quả thật Nam Từ trông... Không có gì là thất vọng hay đau khổ, thậm chí còn có chút vui vẻ?

Trợ lý Trương: “...”

Anh ta cảm thấy mình thật sự không thể xen vào đôi này nữa, tâm trí của anh ta sắp bị hai người này làm cho tàn phế rồi, hai con người này không thể giải quyết vấn đề theo một cách thông thường được hay sao!

Sau đó anh ta chở ông chủ đi theo bà chủ đến tận chỗ ở của Nam Từ, sau khi thấy bà chủ lên nhà an toàn rồi, thì ông chủ lập tức ra lệnh quay đầu xe về.

Thời điểm đi trên đường còn bắt anh ta lái xe nhanh hơn một chút.

Vừa đến nơi, Hoắc Lâm cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp đẩy cửa xe lao ra ngoài.

Trợ lý Trương nhìn theo, ái chà, hai chân ông chủ như muốn bay lên rồi, uy lực của bà chủ quả nhiên là rất lớn.

~

Lúc vào nhà, Hoắc Lâm lập tức bật hết đèn lên.

Sau đó anh mở hồ tủ thấy mùi thức ăn trong không khí, trong nháy mắt anh cũng đoán được Nam Từ tới đây làm gì.

Thế là anh không gấp gáp, mà chậm rãi đi về phía bàn ăn.

Quả nhiên, trên bàn ăn đầy ắp đồ ăn, có hết thấy năm cái bát, mỗi bát đều được bọc lại, có vẻ như sợ đồ ăn bị nguội đi.

Hoắc Lâm mở từng cái bát, bên trong có vài món đơn giản và rau xào, cơm và một bát canh.

Nam Từ còn viết lại một tờ giấy để bên cạnh, nét chữ của cô cũng có chút thay đổi, trừ việc chữ viết của cô vẫn đẹp, thì trong đó dường như chưa một chút khiếm khuyết.

“Đồ trong tủ lạnh quá ít, còn có vài thứ bị hư nữa!! Coi như anh không dọn, thì cũng phải nói đi giúp việc làm chứ. Em làm mấy món đơn giản cho anh, tối về nhớ ăn nhé.”

Không có đề tên, nhưng có vẻ cũng đoán được anh nhất định sẽ biết là ai đã tới đây.

Hoắc Lâm cởi áo khoác đặt lên ghế dựa, sau đó cởi hai cúc áo trên cùng, chậm rãi ngồi xuống bàn ăn.

Nam Từ có lẽ không biết, sau khi anh về nước, mặc dù vẫn ở đây, nhưng không hề cho người ngoài đặt chân đến.

Thậm chí ngay cả một góc nhỏ cô đã từng động vào, anh cũng để nguyên như lúc cô còn ở đây.

Đồ trong tủ lạnh cũng là do anh vô tình đi ngang qua siêu thị, nhớ tới cô nên lặng lẽ mua về.

Nhưng anh cũng không làm gì, chỉ đợi đồ ăn mục nát rồi lại đổi một món khác.

Nghĩ tới đây, anh bắt đầu cầm đũa, gấp một miếng rau xào, tiếp đó lại gấp một miếng cơm đưa vào miệng.

Động tác ăn cơm của anh không tính là nhanh, trong lúc vung tay nhấc chân vẫn còn giữ nét yên tĩnh trầm ổn của ngày thường.

Nhưng nếu như trợ lý Trương có mặt ở đây, chắc chắn trong lòng sẽ rất vui sướng. Anh ta suốt ngày khuyên ông chủ mình ăn nhiều một chút, nhưng ông chủ không nghe, vậy mà bà chủ vừa làm mấy món đơn giản, thì ông chủ đã ăn như hổ đói!

Rốt cuộc Hoắc Lâm cũng quét sạch toàn bộ thức ăn Nam Từ nấu.

Lúc đứng dậy, anh hơi nhú mào, sau đó ôm bụng đi vào phòng khách bắt đầu tìm thuốc dạ dày.

Anh vừa uống một hộp thuốc, thì điện thoại vang lên tiếng tin nhắn Wechat.

Anh mở ra, quả nhiên là Nam Từ nhắn tới.

“Không biết hôm nay anh có thể về nhà hay không, em chỉ sợ những món ăn cô nương ốc đồng nấu sẽ bị hư mất... Anh làm việc xong thì nhớ về chỗ chung cư nhé, cô nương ốc đồng giúp anh nấu cả một bàn ăn ngon đó!”

Hoắc Lâm ngồi dựa ra ghế sofa, một tay khoác trán, một tay khác thì nhẹ nhàng bóp dạ dày.

Một lúc lâu sau, anh thấp giọng thì thào: “Cuối cùng thì cô nương ốc đồng cũng chịu bỏ về rồi.”

~

Ngày thứ hai đi làm, lúc vừa vào đến văn phòng, câu đầu tiên Hoắc Lâm nói với trợ lý Trương: “Hôm nay Nam Từ đến công ty, có gì nói người bên dưới báo cho tôi biết ngay lập tức.”

Trợ lý Trương ngăn người, nghĩ thầm bà chủ tự đứng đến công ty làm gì?

Nhưng anh ta cũng không dám hỏi nhiều, thậm chí còn mong chờ bà chủ nhanh tới!

Anh ta đã bị hai con người này dày vò tới lui, rõ ràng là có thể ở bên nhau, nhưng vì có gì lại cứ tra tấn lẫn nhau, tiện thể còn tra tấn luôn người bên cạnh chứ!

Anh ta chính là ví dụ! Mấy năm qua bà chủ ở nước ngoài, anh ta ở đây mệt mỏi sứt mẻ mười bảy mười tám cân, thậm chí có vẻ như sắp hói đầu...

Ban đầu còn tưởng rằng chỉ cần bà chủ trở về thì tình huống sẽ tốt lên nhiều, ai ngờ ông chủ vẫn còn mặt nặng mày nhẹ.

Cho nên lúc này trợ lý Trương đã bắt đầu cầu nguyện, hi vọng ngày hôm nay bà chủ có thể tranh thủ thời gian giải quyết với ông chủ, hai bên vui vẻ ngọt ngào như lúc ban đầu mới được.

Nhưng ai mà ngờ, đợi cả ngày vẫn không thấy dấu hiệu Nam Từ tới công ty.

Lúc trợ lý Trương báo cáo lần thứ sáu cho Hoắc Lâm, thì sắc mặt anh đã không tốt lắm.

Chờ giây lát, Hoắc Lâm chậm rãi đứng dậy, vừa cầm áo vừa nói:

“Đi thôi.”

Trợ lý Trương biết ông chủ nói đi đâu, buổi tối có tiệc rượu cần anh có mặt, trợ lý Trương nhìn chằm chằm thời gian, sao giờ này mà bà chủ còn chưa tới...

“Ông chủ, không chờ nữa ạ?”

Hoắc Lâm không lên tiếng, mà trực tiếp đi vào trong thang máy.

Anh lấy điện thoại ra mở Wechat, cả ngày hôm nay Nam Từ không hề nhắn tin cho anh.

Ánh mắt Hoắc Lâm có chút mất mát, anh nhìn chằm chằm tin nhắn tới qua cửa của cô, một lúc lâu sau lại cất điện thoại di động vào túi quần.

Tiểu lửa gát không có kiên nhẫn.

~

Mà ở bên này, Nam Từ thật sự có chút chột dạ.

Bởi vì đây là lần đầu tiên cô không nhắn tin Wechat cho Hoắc Lâm lâu như vậy.

Cô phải ngồi yên để làm tóc, trang điểm, cô nhìn Cổ Phán qua gương.

“Chị cảm thấy như vậy có được không? Hoắc Lâm có tức giận hay không...”

“Chủ yếu là muốn anh ta tức giận mà, sau đó ghen tuông đến mất khống chế!” Cố Phán càng nói càng hưng phấn, “Chị đã nói với em, đã đến nước này rồi thì càng không thể mềm lòng! Nếu không thì đợi anh ta mở miệng đến khi nào đây!”

Nam Từ có chút khó xử: “Nhưng hôm qua em... Có nói với anh ấy là hôm nay em đến công ty anh ấy phỏng vấn, bây giờ lại không đến, sợ rằng không tốt lắm”

“Không phải anh ta không muốn nhúng tay vào sao? Em sợ cái gì? Chuyện hẹn em là việc của phòng nhân sự, nếu như anh ta không nghe ngóng thì làm sao biết em có tới hay không. Yên tâm đi.”

Mặc dù cảm thấy Cố Phán nói có lý, nhưng Nam Từ vẫn có chút bất an, nhưng cô cũng không nói thêm gì nữa, im lặng tiếp tục phối hợp làm tóc và trang điểm.

Hôm nay việc ăn mặc của cô đều do một tay Cố Phán giúp đỡ, mấy lần trước đi dự tiệc, Nam Từ lúc nào cũng trông ngọt ngào đáng yêu.

Nhưng ngày hôm nay, Cố Phán lại chọn cho cô một cái váy đen dài cực kỳ khiêu gợi, kiểu dáng cúp ngực, có thể loáng thoáng nhìn thấy đường cong khiêu gợi của Nam Từ. Váy dài phủ xuống đất, bên trên váy còn phủ kín những viên ngọc trai hết sức xinh đẹp chói mắt.

Cố Phán dám cá chỉ cần hôm nay Nam Từ tiến vào bữa tiệc, thì lập tức trở thành tâm điểm của bữa tiệc.

Đúng lúc này, có người gõ cửa.

“Tiểu thư, khách đã tới ạ.”

Cố Phán nghe xong, lập tức vui vẻ đứng dậy, nói với Nam Từ: “Em cứ chuẩn bị cho xong, chị đi tiếp khách, chính là người mà chị nhờ đi cùng em đó! Lát nữa em nhất định sẽ rất hài lòng!”

Nam Từ miễn cưỡng cười cười, hiện tại trong lòng cô chỉ toàn là hình ảnh của Hoắc Lâm, người khác cho dù có tốt đến mấy cũng không thể khiến cô vui vẻ được.

Nhưng lúc cô xuống lầu, thì cô thật sự kinh ngạc.

Nam Từ nhìn người đàn ông trước mặt, có chút không dám tin nên lên tiếng thăm dò: “Tần Dư?”

Tần Dư nhếch khóe môi: “Đã lâu không gặp, Nam nhị tiểu thư.”

~

Có đánh chết Nam Từ cũng không ngờ người mà Cố Phán dẫn tới lại chính là Tần Dư.

Và lại Cố Phán cũng không chịu nói cho cô biết trước, nếu cô biết là Tần Dư thì nhất định sẽ không chấp nhận!

Cố Phán nói: “Nếu chị nói là Tần Dư thì em chịu nghe chị sao? Ngoan, phải nhìn mục đích xa hơn. Hướng hồ chị còn thấy người này trông cũng có duyên, sau đó cô bé chị chơi thân cũng quen cậu ấy, cảm giác là người tốt. Lần này chị nói giúp em, nên cậu ấy không từ chối mà đồng ý ngay.”

Nam Từ lúng túng ngồi ghé sau cửa xe, cơ thể cố gắng dính chặt bên cửa, còn hạ miếng ngăn cách ở giữa hai người.

Tần Dư có chút buồn cười: “Tôi đâu làm gì cô, cô sợ như vậy làm gì?”

Nam Từ xấu hổ cười cười, lắc đầu: “Nhưng cũng không nên có những hiểu lầm không cần thiết.”

Tần Dư nhướn mày: “Không phải hôm nay chúng ta đến bữa tiệc là muốn người khác hiểu lầm sao?”

Nam Từ: “...”

Trong lòng cô cực kỳ hối hận, hận không thể nhảy xuống xe ngay lập tức, nhưng mà xe cũng đã gần đến hội trường buổi tiệc, hơn nữa nhìn tình huống này thì đã đâm lao phải theo lao, cô hết đường lựa chọn.

Mà giờ khắc này, Hoắc Lâm đã có mặt ở buổi tiệc.

Đi cùng anh còn có Trần Tiến, anh ta đang cười đùa vui vẻ với một cô gái, nhìn thấy Hoắc Lâm tới, vội vàng nói câu “Trò chuyện sau” rồi đi thẳng đến chỗ Hoắc Lâm.

“Tớ nghe nói tiểu Nam Từ về rồi à?” Trần Tiến nhìn anh, mở miệng hỏi câu đầu tiên.

Hoắc Lâm cầm lấy một ly rượu Champagne, thản nhiên lên tiếng: “Ừ.”

“Haizza.” Trần Tiến buồn chán nhìn Hoắc Lâm: “Đến chết cũng không bỏ được cái tính nết này, cậu không sợ tiểu Nam Từ thật sự bỏ cậu rồi tìm một thanh niên trẻ tuổi hơn à... Cô bé...”

Trần Tiến có vẻ như nhìn thấy cái gì, lời chưa nói xong đã bị cấm ở trong họng.

Anh ta khẽ nhếch miệng, ánh mắt nhìn ngoài cổng một chút, sau đó lại nhìn Hoắc Lâm, một lúc lâu sau, anh ta mở miệng nói: “Hoắc Tam, cậu quay đầu lại nhìn xem.”

Hoắc Lâm nghe lời quay đầu lại, thần nhiên nhìn bên kia, một lát sau, ánh mắt bắt đầu thay đổi.

Giữa hội trường, Nam Từ đang được một người thanh niên trẻ tuổi khoác vai đi vào, thần thái của cô trông tự tin và chín chắn, thậm chí ăn mặc còn thể hiện sự tương phản rất lớn so với trước kia.

Hoắc Lâm nhìn vạt áo phía trên không được che kín, lộ ra làn da trắng như tuyết, xương quai xanh tinh xảo cùng với đường cong mập mờ, quanh thân anh lập tức tỏa ra khí lạnh khiến người khác e ngại.

Lúc này Trần Tiến cũng không dám nói gì nữa, nghĩ nghĩ, thử mở miệng thăm dò: “Hay là tiểu Nam Từ tới đây tìm cậu...”

Nhưng lời này do người khác nói thì anh sẽ không tin.

Đến đây tìm Hoắc Lâm mà còn đi cùng với người đàn ông khác?

Mà ở phía xa, Nam Từ có vẻ đã nhìn thấy Hoắc Lâm.

Nhưng cô có chút chột dạ, không dám nhìn anh quá lâu, mặc dù trên mặt nở nụ cười, nhưng kỳ thật lại nhỏ giọng nói với Tần Dư: “Bỏ tay ra.”

Tần Dư không làm theo, nói: “Tôi đâu có thật sự động vào cô, chỉ là bày tư thế thôi mà. Dù sao chúng ta đều biết mục đích đến đây hôm nay, nếu không diễn thì cô nghĩ Hoắc Tam thiếu sẽ tin sao?”

Nam Từ không thèm để ý đến lời nguy hiểm của Tần Dư, dừng một chút, cô lặng lẽ giương mắt nhìn Hoắc Lâm.

Nhưng ai mà ngờ lúc này Hoắc Lâm đã rời khỏi chỗ cũ, vị trí anh đứng bây giờ chỉ còn lại mỗi Trần Tiến và mảnh ly rượu vỡ đầy dưới mặt đất.

Cô có chút gấp gáp, nhìn bốn phía một chút, cuối cùng khó khăn phát hiện bóng dáng Hoắc Lâm sắp biến mất trong tầm mắt.

Cô cũng không nghĩ nhiều nữa, mặc kệ Tần Dư, nhanh chóng túm váy chạy theo hướng Hoắc Lâm.

Phía sau cánh cửa hội trường là một hành lang tối đen như mực, trong lòng cô có chút sợ hãi, đang do dự không biết có tiến lên nữa hay không, thì lúc này cổ tay cô bỗng nhiên bị một người khác hung hăng nắm lấy.

Tiếp đó, cả người cô đều bị ép sát bên tường, hai cổ tay bị giam trên đỉnh đầu, ép vào tường.

Đối phương hoàn toàn không cho cô có cơ hội phản kháng, một giây sau lại cường thế bá đạo chặn môi cô.

Hơi thở mát lạnh quen thuộc tiến vào xoang mũi, trái tim Nam Từ đang nhảy loạn xạ cũng dần bình ổn trở lại.

Cô thuận theo tiếp nhận lấy nụ hôn sâu của Hoắc Lâm, cuối cùng, cô cảm thấy bản thân sắp bị anh hôn đến ngạt thở rồi, thì anh mới thả cô ra.

Hô hấp anh nặng nề, môi mỏng khẽ thều thào bên tai cô:

“Em có ý? Hừm?”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81

Editor: Trà Đá.

Nam Từ bị hôn đến mức không thở nổi, lúc cô mở mắt ra nhìn anh, thì phía trước là một tầng sương mù mỏng.

Cái gì mà quyến rũ, chín chắn, lúc này ở trước mặt Hoắc Lâm, cô hoàn toàn bị anh đánh gục.

Lúc này cánh cửa bỗng dịch ra một khe nhỏ, ánh sáng trong hội trường lọt qua khe cửa tiến vào hành lang đen tối.

Tia sáng chiếu đến chỗ bọn họ rất ít, nhưng đủ để Nam Từ nhìn rõ thần sắc đáy mắt Hoắc Lâm.

Lúc ánh mắt hai người giao nhau, thì ánh mắt Hoắc Lâm lại sâu thêm một chút.

Anh nghiêng đầu, cắn môi dưới của cô một chút, cô khẽ rên lên vì đau, tiếp đó lại hỏi: “Sao?”

“Hả?”

“Em cố ý?”

Nam Từ nháy nháy mắt: “Anh nói gì... Em không hiểu...”

Hoắc Lâm nhìn cô, chậm rãi nhếch môi cười: “Không hiểu? Vậy chi bằng để anh đi tìm Tần Dư tâm sự? Xem thử hần lấy lá gan ở đâu mà dám động đến người của anh.”

Nam Từ sợ anh thật sự nổi giận, nên vội vàng nín cánh tay anh.

“Em sai rồi.”

Cô không giải thích, chỉ trực tiếp nhận sai, thật sự lúc Cố Phán đưa ra kế này, cô có chút do dự. Vừa thấy đối tượng đi cùng cô là Tần Dư, thì cô càng muốn đổi ý.

“Tần Dư là do chị Cố Phán nhờ giúp em, trước đó em thật sự không bị người đi cùng là hần, nếu không thì em nhất định không đồng ý.” Nam Từ nói gấp gáp, “Cho nên anh đừng làm khó hần, em với hần thật sự không có quan hệ gì hết.”

Hoắc Lâm nhíu mắt, trong giọng nói mang theo tia nguy hiểm: “Quan tâm hần vậy sao? Bệnh vực nữa?”

“Không có! Chắc chắn là không có!” Nam Từ nghe xong lập tức có cảm giác không hay, vội vàng nói: “Em chỉ không muốn anh phí thời gian với loại người như hần thôi.”

Cô vừa nói vừa lắc lắc cánh tay anh, giống như kiểu cô hay những nhéo với anh trước đây.

Hoắc Lâm không đáp lại, mà lại cúi đầu định hôn cô.

Lần này Nam Từ có phòng bị, đưa tay che miệng mình.

“Không nói rõ ràng không cho hôn!”

“Nói gì?”

Giọng nói Nam Từ rầu rĩ: “Anh rõ ràng vẫn chưa tha thứ cho em, chúng ta cứ như vậy sao được coi là làm hòa được.”

Hoắc Lâm lẳng lặng nhìn cô nửa ngày, tiếp đó mạnh bạo kéo tay cô ra, sau đó cúi đầu hôn cô một chút, rồi xoay người rời đi.

Nam Từ đứng nguyên một chỗ sững sờ, anh có ý gì? Chỉ tùy tiện hôn vậy thôi? Không định cùng cô làm hòa sao?

Nghĩ tới đây, cảm xúc thất vọng lại tràn ra, Nam Từ đứng ngây ngốc một chỗ rất lâu không nhúc nhích.

Cửa bên hông hội trường lại được mở ra lần nữa, Hoắc Lâm quay đầu cau mày nhìn cô: “Không đi hả?”

“Anh đi trước đi, lát nữa em ra rồi về nhà luôn.” Nam Từ rù mắt, cũng không nhìn Hoắc Lâm, nói.

Đáy mắt Hoắc Lâm hiện lên gọn sóng chấp trùng, cuối cùng, anh trực tiếp bước đến trước người cô, bàn tay anh ôm eo cô, cũng không cần biết cô có đồng ý hay không, trực tiếp bế cô ra ngoài hội trường.

Một lần nữa bước vào hội trường bữa tiệc, tâm tình Nam Từ rất phức tạp. Nhưng nơi này có gần trăm ánh mắt đang ngó chừng, cho nên cô cũng không tiện gây dấy phản kháng Hoắc Lâm.

Thế là cô nhỏ giọng hỏi anh: “Rốt cuộc anh muốn gì? Đã không chịu làm hòa với em, bây giờ lại còn bế em nữa là sao?”

“Về nhà rồi nói.”

Hoắc Lâm hoàn toàn không để ý đến cảm xúc của cô, anh vẫn bế cô hướng về phía hội trường, người ở chỗ này đều bị giật mình.

Không phải nghe đồn Hoắc Tam thiếu và nhị tiểu thư nhà họ Nam đã chia tay rồi sao? Sao mới đến đã dính lấy nhau rồi?

Tần Dư vừa đến đã mất bạn gái, có ồn nổi không.

Chỉ là lúc này ánh mắt mọi người nhìn hắn có chút mờ ám, dù sao ngay từ đầu Nam Từ cũng tới cùng với hắn, chưa đến nửa tiếng, lại trở thành người ở bên cạnh Hoắc Lâm.

Trước sau tương phản...

Cũng may mọi chuyện cũng nằm trong sự suy đoán của Tần Dư, cho nên khi thấy Hoắc Lâm và Nam Từ đi về phía hắn, hắn lập tức nở nụ cười.

“Tổng giám đốc Hoắc.” Tần Dư cười chào hỏi.

Ánh mắt Hoắc Lâm nhàn nhạt nhìn hắn: “Nghe nói cậu tham dự đấu thầu dự án mới nhất của công ty tôi?”

Tần Dư tiếp tục mỉm cười: “Tổng giám đốc Hoắc thật là sắc bén, tôi chỉ muốn đến chỗ ngài kiếm miếng cơm.”

Hoắc Lâm không thêm đề ý đến mấy lời lấy lòng của hắn, lại nói: “Nếu không muốn tôi gây sức ép với công ty nhỏ của cậu, thì sau này nhớ cách xa người của tôi ra. Tôi biết cậu có ý định gì, nếu việc như hôm nay lặp lại một lần nữa, thì điều kiện năm năm cũng coi như chấm hết.”

Tần Dư bị ghen không nói nên lời.

Cho đến khi Hoắc Lâm bế Nam Từ rời đi, thì hắn vẫn còn đứng sững sờ một chỗ không nhúc nhích.

Hoắc Lâm biết hắn có ý định gì?

Tần Dư cười tự giễu một cái, đến chính bản thân hắn còn không biết mình có ý định gì với Nam Từ, sao Hoắc Lâm lại biết chứ?

Những năm qua hắn đang trên đà phát triển, người bên cạnh đều nói hắn là thiên tài, nhưng chỉ có hắn biết, thật ra hắn đang liều mạng muốn vượt qua người đàn ông đó.

Còn về phần tại sao thì hắn cũng không rõ lắm.

Chỉ là nửa đêm bất giác tỉnh mộng, hắn sẽ thấy bóng dáng Nam Từ trong giấc mơ của mình.

Trong giấc mơ, Nam Từ giống như lúc trước, một thân hình nho nhỏ, mặc váy trắng, sắc mặt lạnh nhạt với hắn, nhưng tại thời điểm mấu chốt lại giúp hắn.

Nghĩ tới đây, Tần Dư khẽ nâng mí mắt, mắt thấy Nam Từ và Hoắc Lâm hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của những người xung quanh.

Hắn lại khôi phục dáng vẻ ngày thường, với cặp mắt đào hoa vui vẻ.

Được rồi, dù sao hắn cũng chưa bắt đầu, thì lấy đầu ra kết thúc.

Còn những chuyện khác.

Hắn dõi theo Nam Từ biến mất trong tầm nhìn, trong đầu phác họa bóng dáng của cô.

Thôi thì chúc Nam Từ mãi mãi hạnh phúc vậy.

~

Lúc Hoắc Lâm bế Nam Từ ra ngoài, thì bên ngoài đã bắt đầu rơi tuyết.

Nam Từ chỉ mặc một cái áo khoác da dê màu nhung, nhưng bởi vì nhiệt độ bên ngoài quá thấp, nên cô vẫn không ngừng run một chút.

Chỉ một lát sau, một cái áo khoác mang theo nhiệt độ cơ thể ấm áp được choàng lên người cô.

Hoắc Lâm cẩn thận cài từng nút áo cho cô, cuối cùng, thân nhiên liếc cô một cái: “Lần sau còn dám ăn mặc phong phanh như vậy ra ngoài không?”

Nam Từ: “...”

Chẳng lẽ cô muốn sao! Không phải vì anh à!

Trong lòng cô bực bội, nhưng cũng không muốn phản kháng lại anh.

Sau khi lên xe, Hoắc Lâm nói cô ngồi yên ở ghế phụ, tiếp đó anh nói với trợ lý Trương và tài xế: “Tôi tự lái xe, hai cậu tan làm đi.”

Hai người cũng không có phản ứng gì, chỉ cảm thấy ông bà chủ đã làm hòa rồi, nên tâm trạng lập tức vui vẻ trở lại.

Trợ lý Trương nịnh hót, cười hi hi với Nam Từ: “Chào bà chủ, gặp lại bà chủ thật tốt quá.”

Nam Từ cười cười xấu hổ, không biết nói gì cho phải, hiện tại cô không biết mình còn có thể tiếp tục làm bà chủ anh ta được hay không, dù sao Hoắc

Lâm vẫn chưa nói chuyện rõ ràng với cô.

Xe chạy trên đường, hai người cũng không nói gì với nhau.

Bên trong xe hầu như đều không nghe thấy một âm thanh nào, bên ngoài tuyết rơi là tả, xe và người trên đường cũng đi chậm chậm lại, cho nên xung quanh trông thiếu đi một phần ồn ào náo động của thường ngày, nhưng bù lại rất bình yên.

Thâm tâm Nam Từ vốn đang mang theo nhiều phiền muộn, lúc này cũng lắng lại không ít.

Đầu cô tựa vào cửa sổ xe, nhìn xem tuyết rơi bên ngoài, mí mắt dần dần nặng đi.

Nam Từ ngủ một giấc trên đường, một lúc sau thì bị một con gió mát lạnh thổi tỉnh cả ngủ.

Lúc này Hoắc Lâm một tay nâng đầu cô, một tay bế cô ra khỏi xe.

Nam Từ ngủ mê man, cũng không biết bây giờ đang ở đâu, nhưng khi ngửi thấy mùi hương quen thuộc của Hoắc Lâm, thì cô cũng yên tâm phần nào.

“Lạnh quá.” Cô nhỏ giọng lầm bầm.

Hoắc Lâm ôm cô: “Lát nữa em sẽ cảm thấy nóng.”

~

Hoắc Lâm lái xe ra ngoại ô thành phố, nơi đó đều là đất trống đang đợi phân lô, ban ngày còn có người qua lại, đến buổi tối thì hầu như không có xe đi ngang qua đây.

Mà lúc này nếu có người tới, có lẽ nhìn một chút sẽ thấy, một chiếc xe màu đen dừng ở một bên góc đang thi công, cửa sổ xe một màu đen kịt, không nhìn thấy được bên trong, nhưng thân xe lại động lên động xuống không ngừng.

Nam Từ cảm giác cả người đều bị kích thích, cô cắn môi ngược cổ lên trời, biểu hiện có chút khó nhịn.

Váy của cô đã sớm bị xé rách nát ném sang một bên, lúc này cái cổ trắng như tuyết xuất hiện trong tầm mắt của Hoắc Lâm.

Anh thở gấp, ôm eo cô, hung hăng vừa hôn vừa mút lấy cái cổ trắng ngần.

“Còn rời xa anh nữa không?”

Vừa nói, anh vừa tàn nhẫn kích thích cô, khiến cô nhịn không được khẽ khóc.

“Hà?”

“Không... Em không đi nữa...” Cô bị anh kích thích đến nói cũng không rõ, suy nghĩ cực kỳ hỗn loạn, “Em không đi nữa, không xa anh nữa...”

Hoắc Lâm hài lòng, nhẹ nhàng hôn lên cái chóp mũi đầy mồ hôi của cô.

“Ngoan.”

~

Lúc kết thúc, Nam Từ cảm thấy cơ thể hoàn toàn không còn chút sức lực nào.

Cơ thể cô đầy mồ hôi dựa vào ngực Hoắc Lâm, vừa nhắm mắt vừa thở dốc.

“Anh xấu lắm.”

Hoắc Lâm cong môi cười cười: “Không thích mà lúc nãy còn như vậy...”

Nam Từ biết anh muốn nói gì, cô vội vàng đưa tay che miệng anh.

Khi ánh mắt hai người giao nhau, cô cảm thấy ánh mắt Hoắc Lâm lại bắt đầu trở nên thâm trầm nóng bỏng.

Cô cũng không muốn thêm lần nào nữa ở bên ngoài, cho nên vội vàng nói sang chuyện khác.

“Anh... Anh... Không cho phép anh động đến em nữa!” Cô giả vờ hung hăng, nhìn anh chăm chăm, “Không chịu nói rõ trắng đen đã đưa em đến đây hành hạ em, rốt cuộc là anh muốn gì? Anh có còn muốn quay lại với em nữa hay không?”

Hoắc Lâm ôm lấy bàn tay nhỏ của cô, khẽ hôn một cái: “Tới bây giờ anh vẫn không có cảm giác chúng ta rời xa nhau, thì làm sao nói đến chuyện quay lại?”

Nam Từ ngẩn người, nhìn anh có chút không tin.

“Không phải sao?” Giọng nói Hoắc Lâm nhàn nhạt, “Năm đó em lựa chọn ở lại, anh có đề nghị chia tay sao?”

Nam Từ kịp phản ứng, tiếp đó đánh anh một cái: “Gì vậy, thế sao nhiều năm qua anh vẫn không chịu để ý đến em?”

“Đã làm sai mà chẳng lẽ không bị phạt?” Hoắc Lâm cười cười, lại khề hôn cô, “Đó là trừng phạt.”

Nam Từ bị nghẹn, phì cười, lại nằm xuống ngực anh một lần nữa: “Anh quả nhiên là rất xấu tính.”

Nói xong, cô giống như nhớ ra gì đó, bỗng nhiên ngồi thẳng lên.

“Không đúng, Hoắc Lâm! Anh vừa mới...”

“Hà?”

“Không mang cái đó!”

Hoắc Lâm rất thân nhiên, ôm chặt lấy cô: “Ừ, anh cố ý đó.”

“...”

“Bảo bối, em ở nước ngoài ba năm, anh ngày nào cũng suy nghĩ sau khi em về sẽ trừng phạt em thế nào, làm cách nào để có thể trói chặt em ở bên anh.”

Nói đến đây, môi mông của anh lại lưu luyến nơi cổ cô một lần nữa, mang theo hơi thở nóng bỏng mập mờ.

“Chúng ta sinh một đứa đi, có em bé rồi thì em sẽ không đi đâu được nữa.”

Nói xong, tay anh lại bắt đầu hướng xuống phía dưới, bắt đầu châm lửa.

Nam Từ bị anh giày vò đến không còn sức lực, vừa phản kháng vừa nhỏ giọng nói: “Về nhà rồi nói... Chúng ta về nhà đi anh...”

“Không kịp nữa rồi.”

~

Xe lại một lần nữa chuyển động lên lên xuống xuống không ngừng nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82

Editor: Trà Đá.

Sau đêm hôm đó, Nam Từ khắc sâu được việc Cố Phán nói “Kích thích” trước đó, hậu quả về sau thì...

Cô cảm thấy mình còn thảm hơn Cố Phán, cô nằm trên giường mất mấy ngày, mấy lần cô muốn đi toilet, mà chân vẫn còn run, rốt cuộc anh phải bế cô.

Nhưng cũng may, sau khi hai người về nhà, cô nói cô không muốn có con trước khi kết hôn.

Anh nghe xong cũng không phản đối gì, chỉ nói gần đây có thời gian thì đi đăng ký kết hôn, sau đó chuẩn bị hôn lễ.

Nam Từ thật sự không nghĩ tới anh sẽ nghe theo ý kiến của cô, cô cũng chỉ muốn biểu đạt chút tâm nguyện của mình, nhưng nếu như Hoắc Lâm không đồng ý, anh cảm thấy có con rồi mới có thể mang lại cho anh cảm giác an toàn, thì cô cũng đồng ý.

Nhưng cô không ngờ anh lại thuận theo ý của cô.

Một hôm, cô uốn mình trong lòng anh khề thở, cái đầu nhỏ gối lên ngực anh, bên tai nghe tiếng tim trong lồng ngực anh đập, sau đó vô ý mở miệng:

“Em cảm thấy anh có chút thay đổi.”

Anh vuốt ve bờ vai của cô: “Hửm?”

“Anh có vẻ không còn độc tài như trước nữa.”

Đáy mắt Hoắc Lâm hiện lên một tia âm trầm, một lúc sau, anh cúi đầu hôn trán cô: “Không tốt sao?”

“Không hẳn... Chỉ là sợ anh thay đổi vì em.”

Nam Từ nghĩ tới đây, ngẩng đầu nhìn anh: “Hoắc Lâm, em sẽ không đi đâu nữa, thật sự sẽ không rời xa anh nữa đâu. Em yêu anh, từ đầu đến cuối vẫn yêu anh, anh tốt anh xấu với em thế nào thì em vẫn yêu anh. Cho nên nếu như thật sự vì em, thì anh không cần làm nhiều như vậy đâu.”

Hoắc Lâm nhìn cô thật sâu, nửa ngày không nói gì.

Thật sự cô sai rồi, anh hoàn toàn không thay đổi, thậm chí chấp niệm đối với cô còn sâu đậm hơn trước.

Nếu như có thể, anh càng muốn giam cô lại, hoặc là còng tay cô và anh lại ở chung một chỗ.

Nhưng David đã nói, nếu như anh cứ tiếp tục tình trạng này, thì có thể sẽ dọa cô chạy mất.

Có đôi khi để đạt được một mục đích gì đó, thì cần phải hi sinh một chút.

David khuyên anh phải khống chế được lòng ham muốn chiếm hữu và dục vọng.

Cho nên những năm qua, anh nỗ lực học hỏi, học cách nghe theo ý nghĩ của cô, học cách biến thành người bình thường.

Không ai dạy anh cách làm một người bình thường là như thế nào, nhưng bên ngoài mặt, việc anh làm cũng không phải quá khó.

Nam Từ thấy anh này giờ không nói gì, lập tức nâng mặt hôn lên cằm anh một cái.

“Em biết anh vì em nên đã thỏa hiệp quá nhiều lần, cho nên từ bây giờ để em thỏa hiệp vì anh đi.”

Ước vọng cao nhất của Nam Từ đã thành hiện thực, hiện tại nếu như nói còn tâm nguyện gì, thì đó chính là hoàn thành tâm nguyện của Hoắc Lâm.

Ánh mắt Hoắc Lâm trở nên sâu hơn, lẳng lặng nhìn cô, cuối cùng thân thể cao lớn lộn một vòng, lần nữa ép cơ thể cô dưới thân thể anh.

“Xem ra em vẫn còn sức, chúng ta thêm lần nữa nhé.”

Nam Từ hoảng hốt, tâm trí vẫn còn suy nghĩ về chuyện ban nãy, cho đến khi anh cắn cắn môi cô, thở gấp bảo cô chuyển tâm một chút, cô mới khép hai mắt lại, đưa tay ôm cổ Hoắc Lâm.

~

Ngày thứ năm ở nhà Hoắc Lâm, Nam Từ cự tuyệt chuyện vận động sáng sớm với Hoắc Lâm, hơn nữa lại ra sức từ chối.

“Một tuần rồi anh chưa đến công ty đó! Và lại mấy ngày qua em cũng không liên lạc gì với bên chị Cổ Phán, sợ mọi người lại nghĩ em bị mất tích!”

Hoắc Lâm lơ đãng, thuận miệng nói: “Em cho là bọn họ bị mù hả? Chắc chắn là biết em đang ở chỗ anh.”

“...” Nam Từ trừng mắt liếc anh: “Coi như em không sao, nhưng anh cũng phải đến công ty, chắc chắn có rất nhiều chuyện quan trọng chờ anh xử lý!”

“Không có chuyện gì quan trọng bằng em.” Anh vừa nói vừa hôn lên đầu vai cô.

Nam Từ bị anh nói đến nóng mặt, sau đó đảo đảo mắt, có vẻ có chút xấu hổ, buông thõng mí mắt, nói: “Vậy thì cũng phải đi siêu thị... Hết cái kia rồi...”

Hoắc Lâm cũng không trì hoãn nữa, mà lập tức nhảy từ trên giường xuống.

“Đi thôi.”

“Hả?”

“Không phải em nói đi siêu thị à?”

“...” Sao chuyện khác lại không thấy anh tích cực như vậy!

~

Lúc ra cửa, chân Nam Từ vẫn còn run một chút.

Trước kia cô không hề tin mấy chuyện này, Cố Phán lâu lâu cũng đề cập đến chuyện này, cô còn cảm thấy quá sức khoa trương.

Nhưng bây giờ chuyện này do chính cô trải nghiệm, cô đột nhiên cảm giác được... Trước kia Hoắc Lâm thật đúng là kiếm ché rất giỏi.

Mấy ngày gần đây, anh hoàn toàn đã hóa thân thành cầm thú, hơn nữa là một cầm thú với thể lực rất tốt!

Hoắc Lâm thấy cô đi đứng khó khăn, nên muốn ôm cô, Nam Từ lên tiếng từ chối, đồng thời còn nói muốn anh cách xa cô hai mét.

Hoắc Lâm bị cô chọc cười, cũng không thêm đề ý đến cô, vươn tay ôm eo cô.

“Bộ em tưởng nói anh giữ khoảng cách là anh sẽ nghe sao? Không phải trước đó nói là muốn thỏa hiệp vì anh sao?”

Nói xong, anh hơi nghiêng người, môi mỏng tiến đến bên tai cô, nhẹ giọng hà hơi: “Anh chỉ muốn tiến gần em hơn thôi.”

Nam Từ lập tức quay đầu nhìn xung quanh, thấy không ai nghe thấy, cô nhẹ thở hắt ra, tiếp đó hung hăng đập anh một cái cho hả giận.

~

Đến siêu thị, Hoắc Lâm muốn đi đến khu bán đồ dùng, nhưng lại bị Nam Từ đồ mặt kéo đi tới khu hải sản và rau quả trước.

Nam Từ vừa lựa đồ ăn vừa nhỏ giọng lầu bầu: “Tù lạnh ở nhà quả thật quá ít đồ ăn, di giúp việc cũng thật là, sao không giúp anh mua thêm chút? Có nhiều đồ còn bị hư nữa chứ, hôm đó em nấu cơm mà chỉ lựa được một ít có thể sử dụng được thôi.”

Hoắc Lâm biểu lộ lười biếng đi sau lưng cô, thuận miệng đáp: “Không có người giúp việc.”

“Hả?” Nam Từ ngừng chân: “Vậy di giúp việc trước đó đâu?”

“Sau khi em đi, anh để di giúp việc qua bên biệt thự.”

“Tại sao?”

Vừa hỏi xong, Nam Từ lập tức đoán được câu trả lời.

Chẳng lẽ Hoắc Lâm sợ có thêm một người khác, sẽ phá vỡ đi những vết tích nơi cô từng ở đó?

Nghĩ đến đây, Nam Từ có chút buồn.

Suy nghĩ một chút, thì năm đó cô cũng rất nhẫn tâm, biết rõ Hoắc Lâm yêu mình sâu đậm bao nhiêu, vậy mà vẫn bỏ rơi anh để đi nước ngoài.

Đương nhiên, cô không cảm thấy mình có lỗi, chỉ là nhớ tới... Lại suy nghĩ một chút về phản ứng của anh, tóm lại là có chút áy náy.

Giống như lời cô nói trước đó, Hoắc Lâm đã vì cô mà thỏa hiệp rất nhiều lần.

Nghĩ đến đây, Nam Từ tiến đến ôm anh, cô không quan tâm đến ánh mắt người xung quanh, chôn sâu gương mặt vào trong lồng ngực anh.

“Hoắc Lâm, lần này thật sự em không đi đâu nữa, mà lúc đi học ở nước ngoài em đã chuyển ngành, em biết anh chuẩn bị có một hạng mục ô tô với nguồn năng lượng mới, em muốn giúp anh.”

Đáy mắt Hoắc Lâm có sóng nhỏ đang lấp ló, anh cúi đầu xuống, khẽ hôn lên mái tóc cô.

“Ừ, bảo bối của anh rất ngoan.”

“Không chỉ ngoan, mà sau này đổi lại để em cưng chiều anh đi, em thích nhất là cà chua bi, sau này cho anh hết.”

“Cà chua bi coi như xong.” Hoắc Lâm nhẹ giọng cười cười, lúc mở miệng, giọng nói khàn khàn mang theo một tia mờ ám, “Nhưng có lẽ anh thích ăn em hơn.”

“...”

Quả nhiên, đàn ông một khi đã trở thành cầm thú, thì nói cái gì cũng quay về đề tài kia.

Nam Từ ghét bỏ đẩy anh ra, không thêm đề ý đến anh nữa, tiếp tục đẩy giỏ hàng đi.

Đến khu vực đồ dùng sinh hoạt, Nam Từ biết mục đích của Hoắc Lâm, thế là không suy nghĩ nhiều, mặt ửng hồng đi cùng anh đến kệ phía trước.

Cô định lấy đại hai hộp ném vào giỏ hàng, nhưng lại có quá nhiều kích cỡ khiến cô không biết lấy cái nào.

Hoắc Lâm có vẻ đọc được suy nghĩ của cô, tiện tay lấy mấy hộp, sau đó hững hờ nói: “Cỡ lớn nhất.”

“...” Cô cũng đâu muốn tìm hiểu kích cỡ của anh!

... Mặc dù cảm nhận của cô cũng không khác biệt lắm...

Cuối cùng, Nam Từ cũng không biết chuyện gì xảy ra, mà mua đầy một xe đồ to to nhỏ nhỏ, đồ vật chứa đầy bốn túi lớn, mà vẫn dư một bình dầu ô liu.

Lúc tính tiền, Hoắc Lâm định lấy điện thoại ra quét mã trả tiền, lại bị Nam Từ ngăn lại.

“Đề em!”

Cô vừa nói, vừa móc điện thoại di động của mình ra.

Tất cả hết 1,360 đồng, Nam Từ cầm phiếu tính tiền cười híp mắt với Hoắc Lâm: “Ở nước ngoài em cũng kiếm không ít tiền đó, sau này chi tiêu trong nhà chúng ta để em lo!”

Bốn chữ “Trong nhà chúng ta” khiến trái tim Hoắc Lâm lồi nhịp, mà lúc này Nam Từ đã cầm hai túi đồ đi trước.

Thấy anh vẫn còn đứng đó, cô nói: “Sao vậy anh? Về nhà thôi.”

Hoắc Lâm nhìn cô chằm chằm, sau đó xách hai túi đồ nặng còn lại, chậm rãi đi theo cô.

“Ừ, về nhà thôi.”

~

Nam Từ hoàn toàn không nghĩ tới lúc vừa đến trước cổng chung cư, thì lại gặp mẹ Nam.

Cô nhìn thấy bóng dáng mẹ Nam có chút hoảng hốt, luôn cảm thấy những chuyện đối nghịch trước kia giữa cô và Nam Châu đã là chuyện của đời trước.

Cô không muốn dây dưa với mẹ Nam, cũng không biết tại sao bà ta lại tới đây, bà ta biết cô trở về nên cố ý đến gây chuyện, hay là vô tình đi ngang qua nơi này.

Cho dù là vì lý do gì, thì cô đều không cảm thấy hứng thú.

Đương nhiên Hoắc Lâm cũng trông thấy mẹ Nam, anh khẽ nhủ mày.

Nam Từ sợ anh tức giận, không muốn tâm tình của anh bị ảnh hưởng bởi loại người như mẹ Nam, thế là cô nhanh chóng kéo cánh tay anh.

“Chúng ta đi thôi, đừng để ý đến bà ta.”

Hoắc Lâm không nói gì, chỉ xách lấy túi đồ trong tay Nam Từ, sau đó khoác bờ vai cô, chuẩn bị đi ngang qua mẹ Nam vào chung cư.

Nhưng ai ngờ mẹ Nam vừa thấy bọn họ, thì thần sắc lo lắng đã chuyển thành vui mừng.

Sau đó bà ta bước nhanh đến trước mặt Nam Từ, nắm lấy tay cô: “Tiểu Từ! Tiểu Từ, con thật sự trở về rồi à!”

Động tác bất chợt của mẹ Nam thật sự khiến cô càng chán ghét.

Cô cau mày dùng sức rút tay ra, lạnh nhạt nhìn bà ta: “Bà tới đây có chuyện gì?”

“Tiểu Từ, con mau cứu ba con, cầu xin con, mau cứu ba con đi!”

Ba Nam?

Ba Nam làm sao?

Nam Từ chưa hiểu chuyện gì, đang định đặt câu hỏi, thì nghe Hoắc Lâm lên tiếng trước.

“Có phải là chuyện tôi làm còn chưa đủ mạnh, cho nên bà mới có dũng khí đến đây tìm Nam Từ.”

Giọng nói Hoắc Lâm nhàn nhạt, nhưng lại mang theo khí lạnh khiến người ta e ngại.

Nhưng lúc này mẹ Nam giống như người đắm thuyền bắt được khúc gỗ nổi trên nước, nên bà ta hoàn toàn không muốn buông tay.

Bà ta khế cắn môi, lập tức quỳ “Phịch” xuống trước mặt Nam Từ.

“Tiểu Từ! Hoắc Lâm vì con mà đẩy ba con vào tù! Cầu xin con nói Hoắc Lâm bỏ qua cho ba con đi có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Cố Chắp Ngọt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Editor: Trà Đá.

Mẹ Nam quỳ xuống thật sự khiến Nam Từ bị giật mình.

Cô hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, cái gì mà vào tù? Ba Nam lại làm chuyện gì nữa?

Trong ấn tượng của cô, ba Nam là một người đàn ông có chút khúm núm, không tàn nhẫn với mẹ Nam, cũng không có ý định sâu xa gì với Nam lão gia tử. Đối xử với cô rất đúng quy củ, mặc dù trong hoàn cảnh đó ở nhà họ Nam, ông ta cũng không coi thường lợi dụng cô, coi như là đối xử với cô rất tốt...

Tại sao ba Nam lại bị như vậy? Sao lại khiến Hoắc Lâm nổi giận đến vậy?

Nam Từ nghi ngờ quay đầu nhìn Hoắc Lâm.

Hoắc Lâm hơi dùng sức bóp bả vai Nam Từ, ánh nhìn xuống mẹ Nam, ánh mắt lạnh đến mức không còn nhiệt độ, giống như xem thường hành động luống cuống quỳ xuống của mẹ Nam.

“Lúc đầu tôi đã nói, đừng có tới làm mấy chuyện ghê tởm này với Nam Từ, hay là bà sợ thẩm phán phán số năm ngồi tù của ông ta quá ít, vậy thì để tôi nói luật sư đi thu thập thêm bằng chứng nhé?”

Anh cũng không biết mẹ Nam nghĩ tới điều gì, sắc mặt bà ta trợn trắng, sau đó khôi phục lại bộ dáng độc ác thường ngày.

Bà ta hung tợn trừng mắt với Nam Từ và Hoắc Lâm: “Các người độc ác như vậy mà không sợ bị báo ứng sao?”

Nội tâm Nam Từ hoàn toàn không có chút gợn sóng nào, lúc này cô còn cảm thấy có chút kinh tởm.

Gương mặt cô rất bình tĩnh, từ góc độ nào đó, thần thái của cô vào lúc này có chút giống Hoắc Lâm.

“Báo ứng? Giống như bà sao?”

Nói xong, cô lập tức kéo Hoắc Lâm lách qua mẹ Nam vẫn đang quỳ ở đó.

Lúc vào trong, Nam Từ quay đầu lại nhìn một chút, thấy mẹ Nam không đuổi theo, mới ngẩng đầu hỏi Hoắc Lâm: “Rốt cuộc chuyện là sao? Tại sao em có cảm giác anh đang giấu giếm em một chuyện gì rất ghê gớm?”

Hoắc Lâm bật cười, hớn lên trán cô một cái: “Về nhà rồi nói.”

Nam Từ thấy bộ dáng của anh, cảm thấy chuyện chắc không có gì to tát, cho nên cũng không gấp.

Cô cũng không quá quan tâm đến ba Nam hoặc người nhà họ Nam, đối với bọn họ mà nói, cô chỉ là một người xa lạ kém cỏi mà bọn họ dùng trăm phương ngàn kế để lợi dụng mà thôi.

Mà mấy năm qua ở nước ngoài, toàn bộ tiền cô thắng giải thưởng đều chuyển khoản cho Nam lão gia tử.

Xem như cô còn có chút coi trọng bọn họ, trả ơn nửa năm qua đã cho cô chỗ ở ăn học.

Đương nhiên, cô chuyển khoản chỉ nhiều chứ không ít, cô không tin Nam lão gia tử không biết ý của cô là gì.

Cho nên cô suy đoán đây chính là lý do Nam lão gia tử không tới tìm cô, mặc dù đã biết cô về nước rồi.

Mà ban nãy cô cũng có chút căng thẳng, chỉ sợ Hoắc Lâm làm chuyện gì quá đáng, nếu như vì cô mà anh trừng phạt nhà họ Nam, đến lúc đó liên lụy đến anh thì chắc chắn mất nhiều hơn được.

Nhưng bây giờ nhìn phản ứng của Hoắc Lâm, cho rằng chắc cũng không phải chuyện gì quá lớn, nên sau khi về nhà cũng không vội vã hỏi, tiện tay sắp xếp hết tất cả đồ mới mua được vào tủ.

Cuối cùng đổi mới toàn bộ đồ ăn trong tủ lạnh, cô vứt hết toàn bộ những rau quả đã héo, thay vào đó là những đồ ăn tươi mới.

Làm xong hết việc, cô cắt hai quả cam rồi ngồi bên cạnh Hoắc Lâm.

“Ăn không?” Cô giờ một miếng cam tới trước miệng anh, cười híp mắt, giống như một con thỏ đầy mưu mẹo.

Hoắc Lâm nhìn ra được trò đùa của cô, nhưng vẫn phối hợp há to miệng.

Quả nhiên, một giây sau Nam Từ lập tức rút tay về, nhanh chóng nhét miếng cam vào miệng mình.

Vừa ăn vừa đắc ý: “Ai da, nhìn anh có vẻ không thích ăn cam, nên em không làm khó anh nữa.”

Hoắc Lâm nhìn điệu bộ của cô, có chút nghiêng người, nắm cầm cô, rồi chặn môi cô.

Sau một lúc khá lâu, miếng cam mới qua miệng Hoắc Lâm, anh nuốt miếng cam và phần môi ngọt ngào của cô xuống bụng.

Cuối cùng, anh khẽ hôn cánh môi có chút sưng đỏ của cô: “Thình thoảng làm khó thì vẫn được.”

Nam Từ: “...”

Sao cô lại không nhớ ra! Lúc nào cô bày trò treu chọc anh, thì cuối cùng người chịu khổ vẫn là cô!

Nam Từ vui vào trong ngực anh, nhắm mắt nhỏ giọng lầm bầm: “Mấy năm qua em đã bớt cái tính trẻ con rồi, không biết vì sao gặp anh lại biến thành dạng này. Phiền quá đi.”

Hoắc Lâm buồn cười, ôm chặt lấy cô: “Nếu như ở bên anh mà em còn xử xử như đối với người khác, thì thế mới phiền.”

Nam Từ nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng có lý.

Người với người yêu nhau, chắc hẳn sẽ lộ ra bộ mặt mà người bên ngoài không biết.

Xấu tính một chút cũng được, cũng có lòng ham muốn chiếm hữu, có ngây thơ, có nhếch nhác... Hết thấy đều không cần ngại trang cảm xúc thật, toàn thể giới không thể thấy, duy chỉ có bọn họ là cảm nhận được cả ngày lẫn đêm.

Thế là cô an tâm, cong môi cười giống con thỏ nhỏ, sau đó lại vui mình trong lồng ngực anh.

Tiếp đó, giống như nhớ ra gì đó, cô bỗng nhiên trừng to hai mắt.

“Đúng rồi, anh chưa nói cho em biết ban nãy rốt cuộc là có chuyện gì.”

Nụ cười trên mặt Hoắc Lâm dần nhạt đi, giữa lông mày xuất hiện một tia lạnh.

“Em còn nhớ trước đó có nhờ anh điều tra chuyện mẹ em không?”

Nam Từ gật gật đầu, cô đương nhiên nhớ kỹ, hiện tại cô vẫn còn nghi ngờ, tại sao mẹ lại chấp nhận không danh không phận ở với ba Nam, rồi vì sao sau khi sinh cô lại bị bệnh trầm cảm dẫn đến nhảy sông tự vẫn.

“Hai chuyện này có liên quan đến nhau sao?”

“Ừ.” Hoắc Lâm cầm tay cô, lòng bàn tay ấm áp truyền qua bàn tay cô, “Anh điều tra ra kết quả là năm đó lúc mẹ em đang đi học đại học, thì bị... cưỡng hiếp, mẹ em có báo cảnh sát, nhưng bởi vì mẹ em không giữ lại chứng cứ ở hiện trường, và lại qua sau mười mấy ngày mới đi báo cảnh sát, cho nên...”

Cả người Nam Từ cứng đờ, cô vô ý xiết chặt tay anh.

“Những gì anh nói là sự thật sao?”

Hoắc Lâm nhìn cô: “Hai tháng trước anh đã đưa người làm chứng và vật chứng đến đồn cảnh sát, Nam... Hẳn cũng bị tạm giam một khoảng thời gian.”

Năm đó không có cách nào kiểm tra mọi chuyện, bởi vì Nam lão gia tử đã phái người bưng bít hết tất cả. Mà khi đó mẹ Nam Từ chỉ là một cô gái mới bước chân vào cửa đại học, gặp chuyện sốc như vậy nên không thể sáng suốt nghĩ ra cách giải quyết cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng mẹ cô vẫn kịp phản ứng, suy nghĩ cho bản thân nên làm chút gì đó, nhưng lại không có bằng chứng.

Mà năm đó những đoạn ghi chép giám sát ở khách sạn đều được người của Nam lão gia tử tiêu hủy.

Nhưng ai mà ngờ người năm đó được phái đi lại bí mật giữ lại một bản sơ của.

Lúc Hoắc Lâm tìm tới, trùng hợp người kia đang trốn nợ vì bài bạc, sau khi biết mục đích của Hoắc Lâm, hắn ta lập tức đưa ra giao dịch, đòi hỏi mấy chục triệu để đổi lấy đoạn phim.

Hoắc Lâm không quan tâm đến chút tiền nhỏ này, mà chỉ muốn biết sự thật, nên chi nhiều một chút cũng không sao.

Cũng may đối phương không khiến anh thất vọng.

Điều anh nói ra khiến Nam Từ ngây người, cuối cùng cô cũng hiểu rõ, tại sao mỗi lần cô nhắc đến mẹ, thì ánh mắt bà ngoại luôn né tránh lại còn mang theo một tia đau đớn.

Lý do không phải mẹ cô khiến bà ngoại mất thể diện, mà vì bà ngoại lực bất tòng tâm.

Mà bà ngoại lựa chọn không nói cho cô biết, chắc chắn cũng không muốn cuộc sống của cô sau này ngập tràn oán hận, thật sự có thể tưởng tượng ra nếu như từ nhỏ cô đã biết nguyên nhân mình có mặt trên đời này, thì chắc hẳn sẽ ghét bỏ bản thân mình.

Cô không hiểu tại sao con người ta lại có thể đổi trắng thay đen, rõ ràng là người bị hại, vậy mà qua cả chục năm vẫn mang tiếng người ác?

Nam Từ cắn răng, nhớ lại chuyện lúc nhỏ, lại nhớ khoảng thời gian cô mới tới thành phố này, nghe được vô số lần từ “Con hoang”.

Cuối cùng, ánh mắt cô dần dần lạnh đi, nói với Hoắc Lâm “Em muốn đến gặp hắn.”

“Hắn” - Không cần nói cũng biết là ai.

Hoắc Lâm không do dự: “Ừ, anh đưa em đi.”

~

Bởi vì vụ án vẫn còn đang trong quá trình điều tra, cho nên những ngày này ba Nam đang bị tạm giam, cũng không bàn giao đến cơ quan cao hơn.

Hoắc Lâm đưa Nam Từ tới, còn có luật sư đi cùng tới khu tạm giam.

Ba Nam nghe Hoắc Lâm tới, trong lòng có chút căm hận và sợ hãi, nhưng lúc ra lại thấy có Nam Từ nên đột nhiên vui mừng.

“Tiểu Từ, con về rồi à!”

Cảm xúc của ba Nam cực kỳ kích động, ông ta thậm chí còn đứng dậy, muốn vượt qua cái bàn đèn đến gần Nam Từ.

Cảnh sát kịp thời chặn ông ta lại: “Đề nghị ông nghiêm túc!”

Ba Nam cười ngượng ngùng, cũng không có phản ứng gì khác, vẫn nhìn Nam Từ: “Tiểu Từ, cuối cùng thì con cũng về rồi, ba... Ba thật sự rất nhớ con.”

Nam Từ lạnh lùng nhìn ông ta, đáy mắt mang theo tia lạnh lẽo: “Muốn tìm tôi để khuyên Hoắc Lâm rút đơn kiện sao?”

Ba Nam cười ha ha, giống như có chút xấu hổ, nhưng vẫn nói tiếp: “Ba biết, con giận ba vì không nói sự thật cho con biết, nhưng chuyện năm đó thật sự là hai bên tình nguyện... Ba thề! Hơn nữa con xem, nếu như ba thật sự ngồi tù oan, thì phận làm con gái là con không phải sẽ không còn mặt mũi nào sao? Cho nên, chúng ta đều là người một nhà, người một nhà thì có gì đóng cửa bảo nhau, cần gì phải làm lớn chuyện như vậy? Đúng không?”

Nam Từ cong môi trào phúng: “Trước kia tôi chỉ thấy ông là một người nhu nhược vô dụng, sao bây giờ lại khiến cho người khác có chút ghê tởm vậy?”

“Hai bên tình nguyện? Nếu hai bên tình nguyện thì vì sao sau khi sinh tôi ra, mẹ tôi bị bệnh trầm cảm nghiêm trọng đến mức nhảy sông tự vẫn?!”

Biểu hiện của ba Nam nhàn nhạt, sau một lúc lâu mới nhỏ giọng đáp: “Vì tâm lý mẹ con yếu... Mà cũng phải chuyện gì to tát, hơn nữa lúc trước ba cũng cho mẹ con một khoản tiền, đủ cho mẹ con sinh sống, ai bảo mẹ con nghĩ quẩn, rồi sinh ra con.”

Nam Từ đã không biết hình dung tâm trạng bây giờ như thế nào, nếu như không phải ở cục cảnh sát, không phải vì tôn trọng những nhân viên cảnh sát, thì cô thật sự muốn tát cho người đàn ông đó một cái!

Cái gì mà tâm lý yếu?

Rốt cuộc ông ta có biết là chính ông ta đã hủy hoại một đời người còn gái không!

“Trước đó không lâu tôi có về nhà, còn tìm một quyển nhật ký của mẹ, ban đầu tôi xem không hiểu, nhưng bây giờ có vẻ như tôi đã hiểu mẹ tôi muốn nói gì... A, tôi nghĩ giao quyển nhật ký này cho cảnh sát, thì sẽ khiến ông mau ra hầu tòa hơn đó.”

Hốc mắt Nam Từ đỏ lên, hình như đang cố nén gì đó, nhìn ba Nam: “Ông làm chuyện ác, thì sớm muộn gì cũng phải trả.”

Nói xong, cô ghê tởm không muốn nhìn thấy ông ta nữa, cũng không nhìn Hoắc Lâm, mà trực tiếp quay người rời đi.

Hoắc Lâm lạnh lùng liếc ba Nam một cái, sau đó cũng rời đi.

Lúc ra ngoài, Nam Từ đột nhiên ngã vào lòng ngực Hoắc Lâm.

Cô cũng không nhận được nữa, bật khóc thành tiếng.

“Hắn biến em thành người dơ bẩn nhất thế giới, nếu như không có em, thì mẹ có lẽ đã không thành ma... Nhưng vì sự tồn tại của em, từng giây từng phút đều nhắc nhở bà ấy đã từng gặp chuyện gì. Em được sinh ra là một sai lầm... Sự tồn tại của em chính là sai lầm!”

Nam Từ càng khóc càng mất khống chế, áo sơ mi trước ngực Hoắc Lâm đều bị nước mắt của cô thấm ướt.

Anh đau lòng ôm cô, hôn một cái lên đỉnh đầu cô.

“Không có đâu, bảo bối của anh là người sạch sẽ nhất thế giới này, sự tồn tại của em không bao giờ sai.”

Lúc này, cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc.

“Tiểu Từ, Hoắc Lâm.”

Hoắc Lâm giương mắt nhìn sang, sau đó ánh mắt lập tức lạnh đi.

Người kia đang chống gậy đi về phía này, không phải ai khác mà chính là Nam lão gia tử.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Editor: Trà Đá.

Có lẽ vì dạo gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, mặc dù Nam lão gia tử đã lớn tuổi, vẫn luôn giữ được tinh thần cõi mở, nhưng cũng tránh xuất hiện nét mệt mỏi.

Ngay cả bước đi cũng có vẻ khập khiễng hơn một chút.

Ông làm như không biết chuyện gì, đi đến trước mặt Nam Từ và Hoắc Lâm, cười cười nói nói với Nam Từ: “Tiểu Từ, con về rồi sao không về thăm nhà, thăm ông nội một chuyến? Mấy năm qua con ở nước ngoài, ông nội cũng hay nhắc đến con.”

Nam Từ đột nhiên có cảm giác người này có quan hệ máu mủ với cô nhưng lại quá mức đáng sợ.

Chuyện năm đó, nếu như ai nói không phải do ông làm, thì Nam Từ chắc chắn sẽ tin.

Hiện tại mọi chuyện đã bại lộ, vậy mà ông vẫn còn điềm nhiên đối mặt với cô như không có chuyện gì.

Cô nháy mắt lại cảm thấy mình có lẽ vẫn còn may mắn.

Ít ra vừa đến nhà họ Nam chưa được bao lâu, thì cô đã gặp Hoắc Lâm. Ban đầu anh khiến cô rung động bao nhiêu, thì sau này lại mang đến cho cô rất nhiều áp lực.

Nếu như không nhờ anh đưa cô ra khỏi nhà họ Nam, thì cô không dám tưởng tượng bản thân còn phải trải qua những chuyện gì.

Nghĩ đến đây, Nam Từ cũng không trốn tránh, lạnh lùng giương mắt nhìn Nam lão gia tử.

“Không cần phải nói thêm lời dư thừa, tôi không còn là con bé nhà quê mới lên thành phố nữa, ông có lời gì thì nói thẳng, đừng lãng phí thời gian của nhau.”

Trước kia, Nam Từ một là gọi “Ngài” hai là gọi “Ông nội”, nhưng lần này cô không nói gì, thái độ và giọng điệu cũng xa lạ hơn thường ngày, Nam lão gia tử là người trải đời, sao lại có thể không phát hiện ra được.

Ông suy nghĩ, lúc mở miệng lại nói những lời “Thăm thía” khiến người khác ghê tởm.

“Tiểu Từ à, ông nội biết con trách ông nội, nhưng có lúc chuyện không phải đen thì là trắng... Giống như lần này, ba con nếu như bị phán tội, thì con

được lợi gì chứ? Ông nội già rồi, nhà họ Nam sớm muộn gì cũng là của con, bây giờ chị con...”

Nam lão gia từ nhấc đến Nam Châu, giống như nghĩ tới điều gì, dừng một chút, rồi lại nói tiếp: “Ông nội biết con bây giờ đang có tâm tình ra sao, ông nội hiểu hết. Nhưng ông nội vẫn muốn nói, chuyện đã xảy ra nhiều năm như vậy rồi, con không thể nghĩ thoáng hơn một chút sao? Mẹ con đã mất, chẳng lẽ con còn muốn mất luôn ba sao?”

Ánh mắt Nam Từ lạnh băng, trong lòng cô toàn cảm giác ghê tởm đối với Nam lão gia tử.

“Hắn đâu phải ba tôi, là súc sinh mới đúng.” Cô lạnh nhạt đáp.

Nam lão gia tử bị ghen, ông cũng đoán ra Nam Từ sẽ tức giận, nhưng cũng cảm thấy lòng dạ của cô sẽ dễ mềm, nhưng ai mà ngờ...

Nghĩ nghĩ, ông lại nhìn Hoắc Lâm một chút: “Hay là như vậy đi, dù sao ông nội cũng già rồi, nhà họ Nam sớm muộn gì cũng là của con, nếu như lần này con lựa chọn rút đơn kiện, thì ông nội sẽ chuyển một phần trăm cổ phần của Nam Thị cho con, thế nào?”

Nam Từ còn chưa lên tiếng, thì Hoắc Lâm đã cướp lời trước.

“Lão gia tử, chỉ có chút tiền đó sao xoay chuyển được cô bé nhà tôi.” Giọng nói Hoắc Lâm lạnh lạnh, ánh mắt cũng mang theo chút khí lạnh: “Nếu ban đầu đã dám làm, thì đương nhiên cũng nên chịu được hậu quả chứ, ông nói đúng không?”

Nam lão gia tử cảm giác bất an với ánh mắt của Hoắc Lâm, ông cảm thấy lời này của anh có thâm ý khác... Chẳng lẽ anh đã biết thêm chuyện gì nữa sao?

Nam Từ không suy nghĩ nhiều như vậy, hiện tại cô cảm thấy đứng hít chung bầu không khí với Nam lão gia tử chỉ khiến cô buồn nôn thêm thôi.

Thế là cô lôi kéo Hoắc Lâm: “Đi thôi anh.”

Hoắc Lâm cười với cô: “Ừ.”

Nam lão gia tử thấy bọn họ sắp đi, nên có chút vội vàng: “Mười phần trăm! Trong tay ông chỉ có 55% cổ phần của Nam Thị, ông nội cho con mười phần trăm! Con mau rút đơn kiện đi!”

Nam Từ dừng bước, nhưng vẫn không quay đầu lại.

“Ông có đưa hết tất cả cổ phần Nam Thị cho tôi, thì tôi cũng không rút đơn kiện đâu.” Lần đầu tiên trên mặt Nam Từ xuất hiện một tia tàn nhẫn, “Có lỗi có thể tha thứ, nhưng đã phạm pháp, thì đáng xuống địa ngục!”

~

Trên đường trở về, cảm xúc Nam Từ rất rối bời, hốc mắt cô ửng đỏ, giống như một con thỏ uể oải.

Hoắc Lâm đặt cô ngồi lên đùi mình, nhẹ nhàng vuốt lưng cô an ủi.

“Trên thế gian này sao lại có thể có người một nhà bại hoại đến như vậy chứ?”

Nam Từ càng nghĩ càng thấy khó chịu.

“Hoắc Lâm, ban đầu lúc em mới đến thành phố này, trong nhà có hai người phụ nữ nói em là con hoang, loại như em được đến nhà họ Nam hưởng thụ những vinh hoa phú quý kia đã cực kỳ may mắn rồi... Nhưng bây giờ em cảm thấy, nếu như có thể, em nguyện không sinh ra trên cõi đời này!”

Hoắc Lâm rất yêu thương cô, anh hôn lên tóc cô một cái: “Em không sinh ra thì anh biết đi đâu tìm bảo bối của anh?”

Nam Từ không để ý tới anh, mà dùng sức lắc cánh tay anh, nhìn anh rất chân thành: “Hoắc Lâm, nếu tội danh của hắn được lập, thì hắn sẽ bị phán bao nhiêu năm?”

Hoắc Lâm lắc đầu: “Tạm thời chưa biết được, nhưng luật sư công ty chúng ta đều là những người xuất sắc, em yên tâm, chắc chắn sẽ không để hắn yên thân.”

Cô nhếch nhếch môi, nhẹ gật đầu.

Lúc này, điện thoại Hoắc Lâm bỗng nhiên vang lên, anh lấy ra nhìn, là trợ lý Trương.

Tưởng là chuyện công ty, cho nên Hoắc Lâm không muốn nghe.

Nhưng Nam Từ lại nhấn nút nghe giúp anh, sau đó đưa điện thoại đến bên tai anh, nhỏ giọng nói: “Coi chừng là việc gấp, anh nghe chút đi.”

Hoắc Lâm đưa tay捏 má cô một cái, lên tiếng: “Nói.”

Bởi vì Nam Từ ở khoảng cách rất gần, cho nên những gì trợ lý Trương nói, cô đều nghe được.

“Ông chủ... lão Hoắc tỉnh lại rồi, nói là muốn gặp ngài.”

Trợ lý Trương ở đầu bên kia nói cẩn thận từng ly từng tí, bởi vì ban đầu ba Hoắc tề xui ở công ty Hoắc Lâm, cũng không biết là gặp phải chuyện gì kích động, cho nên sau đó Hoắc phu nhân lập tức lấy chuyện này làm lý do quở trách Hoắc Lâm rất lâu, còn đến công ty Hoắc Lâm làm loạn.

Lúc ấy công ty kẻ trên người dưới đều thấy được bộ mặt thật của Hoắc phu nhân, các công nhân viên ban đầu vốn rất ngưỡng mộ ông chủ của mình, nhưng lúc đó trong lòng cũng thâm có ít nhiều suy đoán.

Cho nên theo trợ lý Trương, tất cả đều do ba Hoắc không hiểu sao đột nhiên té xui, nếu như không vì việc đó, thì mặc dù mối quan hệ giữa ông chủ và Hoắc phu nhân vốn rất căng, nhưng cũng không đến mức náo loạn đến vậy, thậm chí còn đến công ty gây rối.

Hoắc Lâm nghe xong, mất một lúc lâu vẫn không nói gì.

Nam Từ không biết chuyện gì xảy ra, cho nên giương mắt nhìn anh.

Lúc này anh rũ mắt xuống nhìn cô, thái độ tùy ý hỏi một câu: “Em theo anh đến bệnh viện nhé?”

Nam Từ không hề do dự, trực tiếp gật đầu: “Được.”

~

Cũng không biết có phải ba Hoắc cố ý đuổi người ra ngoài hay không, mà lúc bọn họ đến bệnh viện lại không thấy Hoắc phu nhân.

Nam Từ vô tình thở hắt ra, cô thật sự có chút sợ Hoắc phu nhân, lão phu nhân kia rõ ràng đối với ai cũng rất ra dáng vẻ lễ độ quý phái, nhưng không biết vì sao lại day nghiêng cảm hận con ruột mình.

Trạng thái của ba Hoắc trông cũng không tệ lắm.

Ông ta nhìn thấy Hoắc Lâm và Nam Từ đi vào, cảm xúc có chút kích động, một mực khoa tay, gọi người tháo chụp hô hấp trên mặt xuống.

Hoắc Lâm hỏi bác sĩ bên cạnh: “Có thể tạm thời lấy ra được không? Có vẻ như ông ấy có chuyện muốn nói.”

Bác sĩ gật đầu, đưa tay tháo chụp hô hấp xuống.

Lúc này ba Hoắc nhìn Hoắc Lâm với ánh mắt rất phức tạp, một lúc lâu sau, ông ta mới thờ hờn hờn, mở miệng: “Hoắc Lâm...”

Hoắc Lâm lẳng lặng nhìn ông ta, ánh mắt rất nhạt, giống như không để ý đến ông ta muốn nói cái gì, cũng không đáp lại, chỉ trầm mặc.

Ba Hoắc có vẻ cũng không nghĩ anh sẽ tới thăm, ông ta chỉ nhìn Hoắc Lâm, cảm xúc càng lúc càng kích động: “Ba... Ba có lỗi với con...”

“Rốt cuộc là ông muốn nói gì?” Hoắc Lâm nhàn nhạt mở miệng hỏi.

“Ba... Ba biết con cố ý để ba biết được chuyện năm đó... Con... Con đã điều tra rõ ràng như vậy, mà sao không đến nói cho ba biết?”

Ba Hoắc vừa nói, bên khóe mắt tuôn trào nước mắt: “Nếu như ba biết sớm hơn một chút... Sớm biết một chút... Thì ba chắc chắn sẽ không để mẹ con như vậy... Khụ khụ!”

Ba Hoắc càng nói càng kích động, nhẹn không được ho hai tiếng, bác sĩ thấy tình hình không ổn, vội vàng chụp máy hô hấp vào.

“Ông không cần nhiều lời, dù sao chuyện đó tôi cũng mới tra ra được gần đây. Đối với tôi mà nói, hấn là ai, hấn vào nhà họ Hoắc như thế nào, tại sao lại ở lại nhà họ Hoắc... Hoàn toàn không liên quan gì đến tôi.”

Trong lòng Nam Từ đánh “Thích” một cái, cô nhìn ba Hoắc, rồi lại nhìn Hoắc Lâm, cuối cùng vẫn lựa chọn không lên tiếng.

Ba Hoắc vẫn khua tay, có vẻ như muốn nói gì nữa, bác sĩ nhẹn không được, lại tạm thời tháo chụp hô hấp xuống.

“Hoắc Lâm...” Ba Hoắc cố hết sức để nói, “Con muốn làm gì... Muốn làm gì thì cứ làm, không cần kiêng dè... Về phần mẹ con, có ba...”

Hoắc Lâm cong môi chế giễu, không trả lời lại.

Lúc ra khỏi bệnh viện, trời bên ngoài bắt đầu thổi gió lạnh, trong gió còn kèm theo tuyết, khiến Nam Từ tỉnh táo hơn một chút.

Đáy lòng cô vốn có chút bi thương và bức bối, nhưng lúc này hoàn toàn chuyển thành bất an.

Cô lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Hoắc Lâm, thấy nét mặt của anh không có gì bất thường, rốt cuộc nhẹn không được, mở miệng hỏi ah: “Hoắc lão gia nói... Là có ý gì?”

Hoắc Lâm thấy cô bị lạnh, tiện tay cởi nút áo khoác, kéo cô vào trong lồng ngực mình, hững hờ nói: “Không có gì, chỉ là lúc ông ta đến công ty tìm anh, thì nhìn thấy chút tư liệu mà cấp dưới của anh mới điều tra về.”

Dừng một chút, anh lại bổ sung: “Là chuyện lúc anh còn nhỏ.”

Biểu cảm Nam Từ ngây ra, tiếp theo cô xoay người lại, căng thẳng nhìn anh: “Chuyện gì xảy ra?”

Hoắc Lâm không đáp lại cô, mà trực tiếp đưa cô vào xe, sau đó tiện tay lấy ra một xấp tài liệu trong góc đưa cho Nam Từ.

Nam Từ chỉ đọc được một nửa, thì lập tức chịu không nổi nữa.

“Đây là ý gì... Chẳng lẽ chuyện anh bị bắt cóc, ông nội em... Không, Không phải, người nhà họ Nam đều biết hết? Sau đó trở mặt nhìn anh bị bắt cóc?!”

Hoắc Lâm không để ý lắm, giống như chuyện Nam Từ nói không phải chuyện của anh vậy.

“Ừ, ban đầu anh chỉ có cảm giác, nhưng mà nhắc điều tra sâu hơn thôi. Chẳng qua vì điều tra chuyện mẹ em, sau đó tra ra được người kia, hần lập tức khai báo, lúc còn trẻ, hần xác thật là người mà Nam lão gia từ coi trọng.”

Nam Từ không nói gì, mà lựa chọn tiếp tục đọc, kết quả... Càng về sau càng khiến cô kinh hãi.

“Con nuôi nhà họ Hoắc là do nhà họ Nam sắp đặt?!”

Hoắc Lâm dựa ra ghế, tay khoác bên hông Nam Từ, biểu hiện hờ hững: “Ừ, có lẽ đây là lý do mà lúc đó ông ta không muốn cứu anh, sau đó lại có lý do để “Tìm” anh về.”

Nam Từ tưởng tượng cũng hiểu được những lời Hoắc Lâm nói.

Năm đó Nam lão gia từ lợi dụng việc Hoắc Lâm bị bắt cóc, tìm được thì có thể dễ dàng làm thân với nhà họ Hoắc, nên ông sắp xếp cho người con nuôi vào nhà họ Hoắc, đồng thời cũng ra sức cho người tìm Hoắc Lâm.

Đợi đến khi hai bên bắt đầu quen dần rồi, thì ông lại đưa Hoắc Lâm về, đồng thời cũng nhắc nhở đứa con nuôi, mọi thứ là do ai cho hần, khiến hần cảm thấy có cảm giác nguy hiểm, từ đó càng ra sức phối hợp với ông.

Kế hoạch của Nam lão gia từ cũng coi như là thành công, chỉ ít trên phương diện lợi ích của công ty, nhiều năm như vậy, nhà họ Hoắc cũng dứt bỏ nhiều dự án vì nhà họ Nam.

Mà sau khi người con nuôi đến Hoắc Thị làm, thì cũng bắt đầu thiên về hợp tác với Nam Thị.

Những chuyện này không cần điều tra, người trong cuộc hầu như đều thấy rõ như ban ngày.

Còn Hoắc Lâm thì sao, bởi vì nhà họ Nam có ân tình cứu anh về, cho nên cũng ít nhiều sẽ có mối mật thiết với nhà họ Nam.

Ít ra thì đối với người bên ngoài nhìn vào thì là vậy.

Nghĩ đến đây, Nam Từ cảm thấy Nam lão gia từ thật sự rất thâm độc, ông có thể trở mặt ra nhìn một đứa nhỏ bị lừa gạt bắt cóc đến vùng núi, lại trở mặt phái người theo dõi anh sống khổ cực nhiều năm mà vẫn thờ ơ!

Không chỉ như vậy, ông thậm chí còn có thể yên tâm gài người của mình vào, rồi hưởng thụ không ít lợi ích từ nhà họ Hoắc.

Cuối cùng, lại có thể bình tĩnh đảo lộn cục diện, sau đó lại trở mặt nhìn Hoắc phu nhân yêu thương con nuôi mà bài xích cả con ruột mình là Hoắc Lâm, tạo nên cục diện như ngày hôm nay!

Nam Từ không biết người có chung huyết thống với cô là hạng người gì, rốt cuộc tim của ông được làm bằng gì...

Loại chuyện này nếu như không phải Hoắc Lâm đã thật sự trải qua, thì cô hoàn toàn không dám tưởng tượng ra.

Nghĩ đến đây, cô ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Hoắc Lâm: “Hoắc Lâm, anh không được bỏ qua cho ông ta, bất kể là vì em, hay vì chính bản thân anh, anh cũng không được bỏ qua!”

Nói đến đây, giống như nhớ ra điều gì đó, cô bổ sung: “Còn có cả con chó kia nữa! Anh cũng không được bỏ qua cho hần!”

Hoắc Lâm nhìn đáng vẻ dửng dưng của cô, không khỏi buồn cười: “Yên tâm, anh không bỏ qua cho bất cứ ai đâu.”

~

Nửa tháng sau, chuyện Hoắc Tu Thần tham ô tiền bạc của Hoắc Thị đã bị bại lộ.

Hắn vốn còn tự tin đắc ý với hội đồng quản trị, nếu cỗ phần trong tay ba Hoắc và mẹ Hoắc không xảy ra chuyện gì thì hắn là sẽ chuyển giao toàn bộ cho hắn, lúc đó hắn sẽ là chủ tịch mới của Hoắc Thị.

Nhưng không ngờ trợ lý Trương lại dẫn theo cảnh sát đến dẹp tan mộng đẹp của hắn.

Hắn tham ô tài chính của Hoắc Thị, hơn nữa còn làm ăn phi pháp với Nam lão gia tử, bọn họ cho là mình đã làm việc hết sức bí mật kín kẽ, nhưng thật ra Hoắc Lâm đã sớm phát người theo dõi bọn họ, nhất cử nhất động của bọn họ đều nằm trong lòng bàn tay anh.

Ngoài Hoắc Tu Thần ra thì Nam lão gia tử cũng bị cảnh sát đưa về đồn, ông không chỉ mắc tội danh làm ăn phi pháp, mà vụ án mẹ Nam Từ bị cưỡng bức, ông cũng trở thành đồng phạm bao che, cảnh sát thay nhau thẩm vấn.

Sau khi biết được hết chân tướng sự việc, Hoắc phu nhân có chút không chịu nổi.

Bà ta hoàn toàn không tin người con nuôi hiền lành nghe lời, một mực hiểu thuận với bà ta lại là một quân cờ do người nhà họ Nam gài vào.

Cho nên bà ta nhân lúc bệnh tình ba Hoắc chuyển biến tốt hơn, lén lút đi tìm Hoắc Lâm.

Phản ứng đầu tiên khi bà ta gặp Hoắc Lâm vẫn là gương mặt lạnh lùng độc ác.

“Có phải mày lại giờ trò gì đúng không?! Tu Thần không thể nào là người như vậy! Nhất định là mày không muốn nó trở thành chủ tịch của Hoắc Thị, cho nên mới làm chuyện vu khống hãm hại nó đúng không!”

Đúng lúc ấy Nam Từ đang ở văn phòng Hoắc Lâm làm bản thiết kế, nhìn thấy bộ dáng cố chấp của Hoắc phu nhân, thậm chí còn dùng những lời lẽ cay nghiệt với Hoắc Lâm, cô không khỏi bực mình.

“Hoắc phu nhân, nếu bà không tin Hoắc Lâm thì có thể đi hỏi Hoắc lão gia, còn vẫn không tin Hoắc lão gia thì có thể đến đồn cảnh sát để hỏi, đến lúc tội danh được đưa ra, thì bà không muốn tin cũng phải tin thôi. Bây giờ còn chưa rõ ràng, lại tới đây la mắng Hoắc Lâm, tôi thật sự nghi ngờ không biết Hoắc Lâm có phải con ruột của bà không nữa!”

Hoắc phu nhân nghe xong, không khỏi bị kích động: “Nếu như có thể thì tôi hi vọng chưa bao giờ sinh ra nó!”

Hoắc phu nhân có vẻ như sắp chịu không nổi nữa, vừa nói vừa run: “Từ lúc nó về thì mọi thứ đều thay đổi... Chính nó... Tất cả đều là lỗi của nó... Rõ ràng cuộc sống của bọn tôi rất tốt, nếu như nó không trở về...”

“Câm miệng!!”

Cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát lớn, Nam Từ giương mắt nhìn, chính là ba Hoắc đang chống gậy vội vã đi tới.

Ông không mắng Hoắc phu nhân ngay lập tức, mà xấu hổ nhìn Hoắc Lâm: “Hoắc Lâm, ba xin lỗi, ba không trông coi mẹ con cẩn thận, để bà ấy đến đây gây náo loạn.”

Biểu hiện của Hoắc Lâm rất hồ hững, không có phản ứng gì.

Ngược lại là Hoắc phu nhân, bắt đầu la lớn: “Tôi làm gì sai?! Ông nhìn thử xem? Tôi làm sai sao? Tôi không hề làm gì sai! Mà chính là nó...”

Ba Hoắc liếc mắt với người bên cạnh, bên kia lập tức hiểu ý, nhìn thì có vẻ cung kính, nhưng thật ra đang dùng sức kéo Hoắc phu nhân ra ngoài.

Tiếng la hét của Hoắc phu nhân xa dần, ba Hoắc thở dài: “Mẹ con cố chấp nhiều năm như vậy đã ăn sâu vào máu rồi, con đừng để ý.”

Hoắc Lâm thân nhiên nói: “Xưa nay tôi chẳng quan tâm đến chuyện không liên quan đến mình. Người thì ông cũng đã đưa về rồi, không còn việc gì khác thì tôi tiếp tục làm việc.”

Ba Hoắc xấu hổ, có chút không biết làm sao, Nam Từ cũng không biết nói gì, mặc dù tất cả mọi việc không phải do ông chủ đạo, nhưng ông cũng dung túng cho những hành động và sự việc xảy ra.

Cho nên mặc dù ông trông rất đáng thương, nhưng so với Hoắc Lâm, thì sự đáng thương của ông không đáng nhắc tới.

Ba Hoắc cười ngượng ngùng, nói tiếp: “Vây ba về đây, nếu con rảnh thì dẫn Nam Từ về nhà... Gần đây sức khỏe của ba cũng khá hơn, khi nào các con đến thì ba sẽ đích thân xuống bếp nấu một bàn ăn ngon cho mấy đứa.”

Hoắc Lâm cúi đầu đọc tài liệu trong tay, đáp lại cách lạnh nhạt: “Không cần đâu, sau này nếu như không có việc gì quan trọng thì chúng ta không cần gặp nhau.”

Ba Hoắc bị ghen, đáy mắt lập tức xuất hiện tia khổ sở, lần này Nam Từ nhìn không được nữa, đứng dậy, nói với ba Hoắc: “Hoắc lão gia, để cháu tiễn bác xuống lầu.”

Đầu ngón tay lật tài liệu của Hoắc Lâm dừng lại, nhưng cũng không ngăn cản Nam Từ đưa ba Hoắc xuống lầu.

Trong thang máy, ba Hoắc cứ muốn nói lại thôi, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Là nhà bác có lỗi với Hoắc Lâm.”

Trong lòng Nam Từ thầm “Dạ.” một tiếng, nhưng cuối cùng nhin không được, chỉ có thể cười cười với ba Hoắc: “Bác yên tâm, sau này Hoắc Lâm còn có cháu, cháu sẽ đối xử tốt với anh ấy, bác không cần lo lắng.”

Thật ra Nam Từ nói những lời này cũng coi như phân rõ giới hạn với nhà họ Hoắc.

Nhưng cô cũng không muốn thấy nét mặt buồn bã của ba Hoắc, cho nên mới đi theo ra ngoài, an ủi hai câu.

Cô cũng không làm được chuyện để Hoắc Lâm bắt tay giảng hòa với bọn họ, nhưng ít ra có thể đảm bảo mình sẽ cố hết sức để mang lại hạnh phúc cho Hoắc Lâm.

Hạnh phúc có thể đền bù hết thấy những gì anh còn thiếu thốn lúc nhỏ.

Ba Hoắc đương nhiên nghe hiểu ý cô, có chút thờ dãi khổ sở.

“Trước kia Hoắc Lâm thật sự đã quá cực khổ, cháu là đứa bé ngoan, bác tin cháu, hai đứa... Hai đứa giữ sức khỏe.”

...

Sau khi quay trở lại văn phòng Hoắc Lâm, Nam Từ chỉ nhìn thấy Hoắc Lâm đứng lẳng lặng bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

Cô chậm rãi tiến lên, ôm lấy anh từ phía sau.

“Anh đừng buồn nữa.” Cô nhỏ giọng lên tiếng.

Hoắc Lâm bật cười: “Không có, bọn họ không đáng để anh buồn.”

Nam Từ mỉm môi, suy nghĩ, rồi nói: “Nếu không thì chúng ta tìm đám Chu Khởi và tổng giám đốc Thẩm đi! Trước đó chị Cố Phán có nói là muốn hẹn mọi người đón năm mới.”

Hôm nay là ngày 31 tháng 12, ngày mai sẽ là ngày đầu năm mới, Cố Phán thích náo nhiệt, nên đã sớm lên tiếng, nhưng chỉ là không ai đáp lại mà thôi.

Nói xong, Nam Từ chạy qua lấy điện thoại.

CCCCCC I: Tối nay cả nhóm đón giao thừa chung với nhau hả?

Trần Tiến Tài tiến bảo: Ủ! Để coi! Đây là ai! Tiểu Nam Từ? Trời ạ, tên cầm thú Hoắc Tam lại sẵn sàng đồng ý đón năm mới chung với nhóm sao? Trước đó anh có hỏi thì cậu ấy bảo không đi, chỉ muốn đón năm mới cùng với em thôi!

Nam Từ đọc những lời này, giống như nghĩ đến gì đó, mặt hơi ửng hồng.

Trước đó đúng là Hoắc Lâm có nói qua, tối hôm nay chỉ muốn hai người ở với nhau, hơn nữa còn chuẩn bị... Khụ, anh cũng nói đã chuẩn bị không ít đồ, muốn hôm nay thử một lần.

Nhưng với không khí bây giờ, thì có vẻ càng có nhiều người càng náo nhiệt thì mới vực dậy được cảm xúc.

CCCCCC I: @Toàn thể thành viên, ra ngoài đón năm mới?

Cố Phán lên tiếng trước, không ngừng nói, sau đó Chu Khởi cũng nói sẽ dẫn theo Hứa Nùng, Trần Tiến là người thích náo nhiệt nhất, sao có thể vắng mặt được.

Thế là việc tụ tập cũng đã bàn thành công, Nam Từ còn có chút hưng phấn.

Một tay Nam Từ cầm áo khoác của hai người, tay kia lôi kéo Hoắc Lâm ra ngoài.

Hoắc Lâm cũng không phản bác, anh biết Nam Từ đang cố gắng giúp anh vui vẻ, mặc dù anh cảm thấy biện pháp này có hay không có thì cũng không khác biệt lắm.

Nhưng anh cũng khá yêu thích cảm giác bị cô dẫn dụ.

Thế là biểu bộ lười biếng, hững hờ đi theo cô xuống lầu.

Bên ngoài tuyết đang bay bay, lúc này bọn họ đang đứng trước cổng công ty chờ lái xe đến đón.

Nam Từ thấy Hoắc Lâm không nói gì, nên lập tức ôm anh.

“Hôm nay là ngày cuối cùng của năm, ngày mai sẽ là một khởi đầu mới, mọi thứ chắc chắn sẽ tốt hơn.”

Hoắc Lâm cười cười, cúi đầu xuống hôn lên mái tóc cô.

“Ừ.”

Dù sao năm mới hay năm cũ, đối với anh thì cũng như nhau.

Chỉ cần có cô ở bên cạnh, thì mỗi ngày đều là ngày tốt.

Hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chắp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Ngoại truyện 1

Editor: Trà Đá.

Đêm nay mọi người tụ tập ở quán bar của Chu Khởi để đón năm mới.

Sau khi đi vào quán bar, Nam Từ lập tức nhìn ra bên trong đã thay đổi.

“Chu Khởi mới làm lại nơi này à?” Nam Từ nhỏ giọng hỏi Hoắc Lâm.

“Ừ.” Hoắc Lâm ôm eo cô, đi vào bên trong: “Mà chắc là vì bạn gái, Trần Tiến nói Chu Khởi vì muốn cô gái kia vui vẻ, cho nên âm thầm chuẩn bị rất lâu.”

Nam Từ nghe xong, bĩu môi, bước hai bước về phía trước, sau đó quay người ôm lấy anh, rồi ngửa đầu nhìn anh.

“Sao mà bạn trai nhà người ta đều dành hết tâm tư để nghĩ cách cưng chiều bạn gái.” Nam Từ nhỏ giọng oán trách, “Còn nhà mình thì toàn là em phí hết tâm tư để dành cưng chiều anh là sao?”

Hoắc Lâm nhướn mày, đáy mắt bắt đầu xuất hiện tia nguy hiểm.

“Sao vậy? Mới có vài ngày mà em đã không nhận được nữa à?”

Nam Từ cố ý chọc giận anh: “Đúng vậy, coi chừng em quãng anh đi tìm người khác đó!”

Đáy mắt anh càng lúc càng nguy hiểm, độ cong bên môi càng lúc càng sâu.

“Vậy em thử xem” Anh đưa tay sờ lấy gương mặt trắng nõn mềm mại của cô, “Anh không nỡ đụng đến em, nhưng người khác thì anh vẫn ra tay được. Nếu ai dám tiếp cận em, thì chỉ bằng để anh gọi người đánh gãy chân hắn thì thế nào?”

Hoắc Lâm vừa nói vừa thân mật cọ cọ chóp mũi cô, giọng điệu cực kỳ dịu dàng: “Lúc đó để xem hắn sẽ đến gặp em bằng cách nào.”

Nam Từ: “...”

Lời nói dọa người kiểu này cũng không phải một hai lần, nhưng lúc này cô lại không coi đó là thật, chỉ cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Từ sau khi cô về nước, Hoắc Lâm rất ít khi bày ra biểu hiện khiến người khác e ngại, cô chỉ thuận miệng đùa một chút thôi, sao anh lại có biểu hiện như vậy?

“Anh giận à?” Nam Từ cẩn thận nhìn anh.

Hoắc Lâm không nói gì, sắc mặt dần trầm đi.

“Ai da, em chỉ nói đùa thôi.” Nam Từ ôm anh, cọ xát lồng ngực anh, nửa nhõng nhẽo nửa dỗ dành anh: “Hoắc tiên sinh tốt với em như vậy, thì sao em có thể bỏ anh chứ.”

Lời nói này của cô khiến sắc mặt Hoắc Lâm dần dần trở nên ảm áp.

“Bảo bối, sau này đừng có đùa như vậy.” Anh ôm cô, trầm giọng bấm lăm, “Nếu như em không muốn anh nổi điên lên rồi khóa em trên giường.”

“...”

“Rồi rồi, từ lúc vào cửa đã bắt đầu âu âu yếm yếm rồi, chưa xong nữa à!”

Tầng hai bỗng nhiên truyền đến giọng của Trần Tiến, sau khi Nam Từ nghe thấy, cô quay đầu nhìn lên trên.

Chỉ thấy Trần Tiến và Cố Phán đang vui vẻ dựa sát đầu vào lan can tầng hai, còn Thẩm Mộ Ngan, Chu Khởi và Hứa Nùng cũng đều ngồi dán chặt trên ghế sofa, lúc này đang chăm chú nhìn hai người bọn họ.

Nam Từ: “...”

“Bọn họ nhìn bao lâu rồi?”

Hoắc Lâm rất hứng hờ, giống như không quan tâm: “Từ lúc chúng ta bước vào là bọn họ đã thấy rồi.”

Lúc ấy anh nhìn lên trên một chút, đúng lúc chạm mắt với Trần Tiến.

“Vậy mà anh không nói em biết! Nếu sớm biết bọn họ xem kịch thì em đã không thèm ôm anh rồi!”

Hoắc Lâm nheo mắt nguy hiểm: “Có người nhìn thì em không ôm anh?”

Nam Từ biết anh đang suy nghĩ bậy bạ, cho nên vội vàng nói: “Ý em không phải vậy, chỉ là em thấy hơi ngượng.”

Hoắc Lâm ôm eo cô, vừa đi vừa nói: “Không cần để ý ánh mắt người khác, trừ anh ra, thì những thứ khác không quan trọng.”

Nam Từ: “...”

Lúc đến lầu hai, thì những người kia đã chuẩn bị xong đồ uống và đồ ăn vặt.

Cố Phán chỉ chỉ đĩa cà chua bi trên bàn, nhìn Nam Từ nói: “Chị đã chuẩn bị món em thích nhất rồi nè.”

Nam Từ nhìn đĩa cà chua bi trên bàn, gương mặt không khỏi nóng lên, trong đầu nhớ lại ký ức tối hôm qua.

Hoắc Lâm nhìn thấy đĩa cà chua cũng nhẹ cong môi cười.

“Tối hôm qua ăn nhiều rồi, chắc hôm nay không ăn được nữa đâu ha.”

Hoắc Lâm thật sự cũng không nói gì quá đáng, nhưng Nam Từ như người làm chuyện xấu vội vàng đưa tay che miệng anh.

Nụ cười trên mặt anh càng đậm, anh tiện tay giữ lấy tay cô, khẽ hôn một cái.

Cố Phán nhìn thấy tình huống này, chán ghét lùi về phía sau một chút, xích lại gần Hứa Nùng.

“Sao chị cứ thấy hôm nay hai người đó cứ có mấy cử chỉ buồn nôn kiểu gì á.”

Chu Khởi ngồi bên cạnh Hứa Nùng, thấy Cố Phán lên tiếng, anh ta trực tiếp ôm chầm lấy Hứa Nùng, rồi bịt tai Hứa Nùng.

“Muốn nói gì thì tìm lão Thẩm nhà em á, đừng có làm hư cô bé nhà anh.”

Thẩm Mộ Ngan biểu hiện nhàn nhạt ngồi ở ghế sofa đối diện, lẳng lặng nhìn Cố Phán: “Qua đây.”

Cố Phán có chút không muốn, ngày nào cũng dính chặt lấy nhau, hôm nay vất vả lắm mới được ra ngoài vui chơi một chút, cô cũng không muốn dính bên cạnh Thẩm Mộ Ngan, ngạt chết người!

Nghĩ đến đây, ánh mắt cô đảo tới đảo lui, sau đó đứng dậy kéo cánh tay Nam Từ.

“Tổng giám đốc Hoắc, cho em mượn tiểu Nam Từ một chút, mọi người cứ tiếp tục uống đi!”

Nói xong, cũng không cho Hoắc Lâm cơ hội lên tiếng, mà trực tiếp dắt Nam Từ xuống lầu.

Thẩm Mộ Ngan và Hoắc Lâm đều nhũn mày.

Đầu tiên Cố Phán kéo Nam Từ đi vào toilet, sau khi rửa tay xong, Cố Phán lấy son môi ra bắt đầu nhìn gương tô son.

“Lúc nãy xảy ra chuyện gì vậy? Nghĩ đến chuyện gì mà mặt em lại đỏ hết lên thế.”

Cố Phán vừa cười vừa nhìn Nam Từ trong gương.

Lúc đầu Nam Từ đã quên, nhưng lúc này Cố Phán nhắc tới, cảnh tượng của buổi tối hôm qua lại hiện ra trước mắt cô.

Thật ra cũng không có gì, dạo gần đây cô vẫn luôn cắt trái cây ăn sau bữa tối, hôm qua trùng hợp là đến cà chua bi, cô cố ý trêu đùa Hoắc Lâm, cầm một quả cà chua bi giơ đến trước mặt anh.

“Em cho anh món em thích nhất, tặng kèm cả em nữa, anh có muốn không?”

Cô cười tủm tỉm, vốn chỉ định trêu anh, nhưng không ngờ ánh mắt Hoắc Lâm nhìn cô càng ngày càng sâu.

Sau đó anh lập tức đứng dậy, khom người, trực tiếp bế cô lên.

Bước chân anh từ tốn tiến về phòng ngủ, nói: “Muốn, nhưng anh muốn đổi cách ăn.”

Đêm hôm đó... Hoắc Lâm thật sự ăn hết cà chua bi, nhưng trên người Nam Từ cũng bị dính đầy nước cà chua.

Sau đó anh bế cô vào phòng tắm, cô nhỏ giọng oán trách anh: “Sau này em mà còn để anh thấy quả cà chua bi nào nữa, thì em nhất định theo họ anh!”

Kết quả... Còn chưa tới 24 giờ sau, thì món đồ ăn quen thuộc lại xuất hiện trước mắt bọn họ.

Cô nhớ lại gương mặt cười cười của Hoắc Lâm lúc này, cô vừa xấu hổ lại vừa giận.

Nhưng những chuyện này sao có thể nói cho Cố Phán biết được!

Thế là cô chỉ lắc đầu: “Không có gì.”

Cố Phán đương nhiên không tin, nhưng cũng không hỏi nữa, dù sao cô ta cũng đã lờ mờ đoán ra chuyện gì, nhưng với tính cách của Nam Từ thì có hỏi thế nào cũng không cạy miệng cô được.

Lúc này, trên sân khấu quán bar cũng bắt đầu có ca sĩ lên hát.

Cố Phán hưng phấn: “Đi đi, chúng ta mau giành lấy vị trí đầu, chị rất thích ca sĩ này, cực kỳ soái lại còn dịu dàng!”

Nam Từ có chút không muốn, chủ yếu là vì Hoắc Lâm còn ở trên lầu, cô sợ anh lại hiểu lầm gì cô nữa.

“Thôi chị ơi...”

Cố Phán chỉ muốn vui chơi, nhiệt tình lôi kéo cô: “Ai da, em giúp chị đi mà, nếu chỉ có một mình chị đi, thì chắc chắn ông già nhà chị lại chinh chị nữa, nhưng có em đi cùng thì đỡ hơn!”

“...” Nam Từ sợ nếu cả cô cũng đi theo, thì lúc về cả hai sẽ bị chinh.

Bầu không khí dưới quán bar rất náo nhiệt, lúc bọn họ vừa tới thì chưa có nhiều người, nhưng bây giờ đã chật kín người.

Nam Từ bị Cố Phán lôi kéo vất vả mới tới được hàng đầu, chưa kịp định thần thì nghe ca sĩ trên sân khấu lên tiếng nói: “Hôm nay là ngày cuối cùng của năm, tôi muốn mời người may mắn lên đây hát song ca với tôi một bài, thế nào ạ?”

Dưới khán đài la hét um sùm, Cố Phán cũng hưng phấn hét lên.

Nam Từ chỉ cảm thấy đau đầu, đang suy nghĩ tìm cách thoát thân, thì cảm giác trước mắt có gì đó bay tới.

Cô vô thức vươn tay...

Âm thanh vang lên một tiếng chói tai, Nam Từ cúi đầu nhìn thấy micro trong tay cô, khiến cô có chút choáng váng.

Trên sân khấu, nam ca sĩ nở nụ cười mê người, nhìn Nam Từ, nói: “Cô gái may mắn của đêm nay đã có rồi.”

Dưới khán đài hò hét dữ dội, bầu không khí càng lúc càng bị đẩy lên cao, Cố Phán không ngờ lại xuất hiện màn này, theo bản năng nhìn lên lầu.

Quả nhiên, Hoắc Lâm và Thẩm Mộ Ngan đang lăng lẳng nhìn xuống dưới lầu.

Nhất là Hoắc Lâm, mặc dù cách xa nên không nhìn rõ biểu hiện gì, nhưng chắc chắn không phải phản ứng bình thường.

Cô ta nhỏ giọng nói với Nam Từ: “Khụ... Tổng giám đốc Hoắc nhà em đang nhìn em đó, em tự cầu phúc đi.”

Nam Từ khóc không ra nước mắt, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn, ngay lập tức chạm phải ánh mắt với Hoắc Lâm.

Biểu hiện của anh hờ hững, nhưng khóe môi có vẻ hơi nhếch, Nam Từ lập tức cảm thấy lạnh sống lưng.

Cô biết, nếu chuyện này không giải quyết rõ ràng, thì đoán chừng sáng mai cô không thể bước xuống giường được.

Cho nên vì không muốn bị run chân, nên cô phải nghĩ cách làm thế nào mới được!

Suy nghĩ nửa ngày, cô không do dự nữa, nhìn Cố Phán một cái, rồi cầm micro đi lên sân khấu.

Trong lòng Cố Phán thầm “Chắc chắc” hai lần, thầm than tiểu Nam Từ đúng là dũng sĩ, dưới tình huống này mà còn dám bước lên sân khấu đương đầu với nguy hiểm.

Nam ca sĩ trên sân khấu đã ngắm đến Nam Từ, anh ta cảm thấy cô gái này nhìn rất vừa mắt, cho nên cố ý ném micro về phía cô.

Lúc này cô lên sân khấu, đứng nhìn ở khoảng cách gần mới thấy cô xinh đẹp hơn.

Anh ta nở nụ cười tươi hơn.

“Cô là...”

Anh ta vẫn chưa nói hết câu, Nam Từ bỗng nhiên thì thầm to nhỏ với anh ta.

Anh ta kinh ngạc nhìn cô một chút, cuối cùng suy nghĩ một chút, mới không cam lòng gật gật đầu.

Sau đó chỉ thấy nam ca sĩ kia lùi về sau mấy bước, trực tiếp ôm lấy cây đàn ghita, sau đó nói vào micro.

“Cô gái này không muốn hát song ca với tôi, mà muốn tôi đệm nhạc cho cô ấy.”

Nói xong, tiếng ghita vang lên, sau đó là tiếng dương cầm và trống cũng đồng loạt đánh theo.

Nam Từ chọn hát một bài hát tiếng anh nhẹ nhàng, giọng hát của cô rất trong trẻo, phát âm lại êm tai đúng chuẩn, cho nên bầu không khí vốn đang bị chìm xuống bây giờ lại sinh động lên không ít.

Cố Phán là người đầu tiên giơ hai cánh tay lên vẫy qua vẫy lại, sau đó người bên cạnh thấy thế cũng làm theo Cố Phán.

Nam Từ như được tiếp thêm sức mạnh, mạnh dạn hát hết từ đầu đến cuối.

Sau đó hát đến câu cuối cùng, cô vô thức nhìn lên lầu hai, đối mắt với Hoắc Lâm.

“For you, a thousand times over.”

“Dành cho anh cả hàng ngàn lần.”

Cô cố ý ép giọng mình rất thấp, giống như là thuận miệng hát lên, cũng giống như là thật lòng hứa hẹn đối với ai đó.

Lúc quay trở lại lầu hai, Trần Tiến cực kỳ hưng phấn.

“Tiểu Nam Từ, không ngờ em hát hay đến vậy? Chắc chắc, còn câu cuối “For you, a thousand times over” nữa chứ, chắc chắn Hoắc tam đang vui như hội.”

Nam Từ không để ý đến lời trêu chọc của Trần Tiến, chỉ cẩn thận nhìn Hoắc Lâm, thấy anh không có biểu hiện gì tức giận, cho nên thoáng thả lỏng một chút.

Cô sợ anh ăn giấm bảy bạ, may mắn là lúc này cô nghĩ ra cách, nếu không thì đêm nay cô xác định sẽ bị anh giày vò đến chết.

Nghĩ tới đây, cô bày ra vẻ mặt muốn được khen, tiến sát lồng ngực anh, ngẩng mặt nhìn anh.

“Lúc này biểu hiện của em được không? Em hát dễ nghe chứ?”

“Ừ, rất êm tai.” Hoắc Lâm cúi đầu, gương mặt tuần tú dán chặt lấy gương mặt cô, “Nhưng mà bảo bối à, em nói xem, lúc này sao em lại đứng gần người đàn ông khác như thế?”

“...”

“Humm? Vì sao nói chuyện lại phải ghé sát lỗ tai người kia?”

“...”

Giọng nói của anh rất trầm thấp, mang theo từ tính chết người.

“Cho nên, em nói xem, anh có nên phạt em không? Hửm?”

Bạn đang đọc truyện *Cố Chắp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Ngoại truyện 2

Editor: Trà Đá.

Ngày đó sau khi tan cuộc chơi thì đã hơn hai giờ sáng.

Tất cả mọi người đều uống một chút rượu, kể cả Nam Từ.

Nhưng cô đã trải qua mấy lần kinh nghiệm xương máu, cho nên lần này không dám uống nhiều, chỉ tùy tiện nhấp chút bia rồi để xuống, bắt đầu đổi đồ uống.

Lúc rời đi, Hoắc Lâm có chút say, Nam Từ nhìn anh, ngoại trừ ánh mắt có chút không giống ngày thường, còn lại nhìn có vẻ như không biết anh uống nhiều hay không.

Chỉ là sau khi lên xe... Cô mới cảm giác được là anh có chút say.

Bởi vì cô vừa lên xe thì anh đã trực tiếp đề cô xuống, không quan tâm đến xung quanh, bắt đầu hôn cô, thì cô có cảm giác anh không giống bình thường...

Lái xe nhanh trí, cảm giác bầu không khí không đúng, lập tức nâng tấm che lên.

Hoắc Lâm khi say hoàn toàn biểu lộ sự ham muốn chiếm hữu cô ngày càng lớn, bình thường anh kiềm chế bao nhiêu, thì bây giờ lại không nhịn được nữa.

Bình thường anh lúc nào cũng dịu dàng hôn cô, lúc này lại dùng sức mút môi cô, Nam Từ có cảm giác đầu lưỡi bị anh mút đến tê dại rồi, mà cô rõ ràng không uống rượu, bây giờ bị anh hôn đến mức khoang miệng cô cũng đầy mùi rượu.

Lúc anh buông cô ra, Nam Từ bị anh giằng vò đến mức hai mắt mờ mịt, ngược lại cô không có cảm giác giận, mà chỉ vui đùa nhõm nhõm phàn nàn anh: “Anh chỉ giỏi bắt nạt em khi không có ai xung quanh.”

Hoắc Lâm cười cười, mái tóc được chải chỉnh tề ngay ngắn, lúc này cũng xốc xếch rơi thõng vài sợi, gọng kính vàng anh mang vốn khiến gương mặt tuấn tú của anh thêm phần nghiêm nghị và nhã nhặn, bây giờ lại khoác thêm một tia tà khí.

“Anh cũng muốn bắt nạt em khi có người ở xung quanh đó chứ, em cho phép sao?”

“...”

“Hứa, sau này không được gần người đàn ông khác như vậy nữa.” Anh ôm eo cô, đầu ngón tay vuốt ve, tùy ý nói ra một câu.

Mặc dù giọng điệu của anh rất hững hờ, nhưng Nam Từ nghe ra mùi nguy hiểm.

Cô nhỏ giọng lầm bầm: “Cũng có quen biết gì đâu, người xa lạ mà... Với lại em nghĩ ra trăm phương nghìn kế từ chối nên mới nói chuyện với người đó mà.”

“Tóm lại là không được.” Hoắc Lâm cúi đầu khẽ hôn lên trán cô: “Từ anh ra, sau này không được để người đàn ông khác gần em nửa bước chân.”

“...”

Nam Từ lén liếc anh, cô không biết bạn trai nhà người ta thế nào, nhưng bạn trai nhà mình thì thật sự ghen tuông đến mức khó hiểu.

Nhưng cũng may đây chỉ là chuyện nhỏ, cô cũng có thể chấp nhận được.

Mà thôi cô vì anh một chút vậy, dù sao anh cũng đã thỏa hiệp nhiều việc vì cô rồi.

Ngẫm lại những chuyện này thì cô cũng tha thứ cho cái sự bá đạo khó hiểu của anh.

Thế là cô cong môi cười, giống như một con thỏ nhỏ, ôm cổ anh, dụi dụi đầu vào lồng ngực anh.

“Lúc này em hát thế nào? Có phải rất êm tai không? Ha ha ha, thật ra bài hát này em hay nghe lúc còn ở nước ngoài, cũng có cố gắng học thuộc, chỉ là để sau này về hát cho anh nghe.”

Hoắc Lâm nở nụ cười yếu ớt: “Ừ, vậy lát nữa em phải hát cho anh nghe thêm mấy lần nữa.”

Nam Từ không hiểu lắm, nhưng vừa về đến nhà, cô đã bị anh ép ở trong phòng ngủ tới tới lui lui, lại bị anh bắt ép hát câu “Dành cho anh hàng vạn lần.”, thì lúc đó cô mới hiểu ý của anh rốt cuộc là gì...

Sau đó cô mơ mơ màng màng, nghe thấy Hoắc Lâm lần thứ tư lật người ra mép giường, có tiếng thứ gì đó như bị xé rách.

Cô suy nghĩ một chút, ôm lấy anh từ phía sau.

“Đừng dừng nữa.” Giọng nói của cô vẫn còn mang theo chút khàn khàn, cũng có chút mềm mại.

Động tác Hoắc Lâm dừng lại, nghiêng đầu nhìn cô: “Hà?”

Cô dừng lại một lúc, sau đó mới đáp ứng: “Hay là chúng ta sinh một đứa đi.”

Lúc mới về nước, cô cảm thấy chưa đủ ổn định, chính cô còn cảm thấy tâm tư cô bất ổn, cho nên mới không muốn có con.

Nhưng bây giờ mọi chuyện hết thảy đã kết thúc, cuộc sống của cô ngày càng ổn định, cô cũng quyết định từ nay về sau sẽ mãi ở bên cạnh anh, vậy chỉ bằng có một đứa con đi.

Ít ra... Cũng cho anh có chút cảm giác an toàn?

Hiện tại cô luôn cảm thấy anh vẫn còn chút nghi ngờ cô, nghi ngờ cô vẫn còn giống như lúc trước, có thể rời bỏ anh bất cứ lúc nào.

Thật ra hôm qua lúc Hoắc phu nhân và ba Hoắc đến công ty Hoắc Lâm, thì suy nghĩ này cũng xẹt qua trong đầu cô.

Cô không biết nên nói thế nào, nhưng ý của cô là Hoắc Lâm từ nhỏ đến lớn chưa từng biết đến mùi vị của gia đình, của người thân.

Bao gồm cả ba Hoắc.

Ba Hoắc nhìn có vẻ rất đau xót Hoắc Lâm, cũng xấu hổ với anh, nhưng nhiều năm trôi qua ông cũng chẳng làm được gì cho Hoắc Lâm.

Mà đương nhiên Hoắc Lâm chỉ có sự tôn trọng đối với ông, chứ không có một chút tình cảm cha con nào.

Nghĩ tới đây, Nam Từ lập tức cảm thấy đau lòng cho Hoắc Lâm.

Vậy nên cô suy nghĩ nếu như anh đã không có người thân, thì cô sẽ tặng cho anh một người thân, bao gồm tặng kèm cả cô.

Sau này có cô và con rồi, thì thế giới của anh cũng sẽ không còn khổ sở và âm u.

Với tính cách cố chấp và không có cảm giác an toàn như anh, thì như vậy có lẽ sẽ có thay đổi lớn.

Cô muốn mang lại hạnh phúc cho anh, muốn anh cũng có tất cả hạnh phúc mà một người bình thường nên có.

Cho nên cô gạt hết bỏ mọi ngượng ngùng, nói ra câu kia.

Cô còn tưởng rằng anh sẽ thuận theo ý cô, coi như không nói gì, nhưng động tác thực tế cũng sẽ ngăm đồng ý với cô.

Nhưng ai mà ngờ...

Hoắc Lâm nghe xong chỉ dừng lại, sau đó tiếp tục động tác trong tay, rồi anh quay người ôm cô, hôn lên trán cô một cái.

“Chờ thêm một chút nữa.”

“...”

Nam Từ không hiểu, trước đó anh còn vội vàng muốn cô sinh con, sao bây giờ cô đã chịu rồi thì anh lại bảo chờ?!

Nhưng sự nghi ngờ của cô chưa tồn tại được bao lâu, thì đã bị anh lôi kéo vào một phen trầm luân mới.

Lúc cô bị anh giằng vò hung ác đến mức nắm chặt ga trải giường, Nam Từ vẫn còn thắc mắc tại sao anh lại đòi ý?

...

Sau khi hoàn toàn kết thúc cuộc vui, Hoắc Lâm ôm Nam Từ vào lòng, để cho cô lấy lại hơi thở, rồi anh hôn lên đỉnh đầu cô.

“Ngủ đi.”

Trong đầu Nam Từ toàn là thắc mắc về chuyện lúc này, hoàn toàn không buồn ngủ.

Cách nửa ngày, Nam Từ nhìn Hoắc Lâm trong bóng đêm, lúc này hô hấp của anh đã ổn định, giống như đã rơi vào trạng thái ngủ.

Cô lặng lẽ dịch chuyển khỏi lồng ngực anh, tiến sát đến mép giường mở điện thoại di động.

Độ sáng quá lớn khiến cô bị chói mắt, tiếp đó cô sợ ánh sáng quá mạnh khiến Hoắc Lâm tỉnh giấc, cho nên vội vàng điều chỉnh.

Cô mở Wechat, ban đầu định tìm Cố Phán và Đường Uyển để tâm sự.

Nhưng suy nghĩ lúc này Cố Phán chắc chắn đang ở cạnh Thẩm Mộ Ngan, nói không chừng đến lúc đó Thẩm Mộ Ngan ở bên cạnh đọc được thì... Cô mất mặt thì không nói, nhưng chỉ sợ anh ta nói lại với Hoắc Lâm.

Không được, không thể nói bây giờ, coi như muốn hỏi thì cũng phải chờ hôm nào hẹn nhau gặp mặt rồi hỏi.

Thế là cô rối rắm hết nửa ngày, cuối cùng vẫn lựa chọn từ bỏ, mở trình duyệt tìm kiếm ra, trực tiếp bấm “Bạn trai vốn rất nhiệt tình, vội vàng muốn sinh con, nhưng tại sao bỗng nhiên lại bỏ ý định...”

Vấn đề của cô không thể tìm ra đáp án chính xác, nhưng ngược lại có những từ khóa không khác biệt lắm.

Ví dụ như cô nhấn vào một trang web, tiêu đề chính là “Bạn trai vốn rất nhiệt tình, bỗng nhiên lạnh nhạt, tại sao?”

Phía dưới là hàng loạt bình luận của cư dân mạng, đều là “Tiêu đời cô rồi.” cộng thêm một loạt hình mũ xanh ngay hàng thẳng lối.

Nam Từ giật mình, vô ý liếc nhìn Hoắc Lâm, nhớ lại anh vừa nhiệt tình quyết tâm chiếm hữu cô, cho nên trong lòng thầm bỏ qua đáp án này.

Đối với người đàn ông này, thì cô tin tưởng sự trung thành của anh là 120%.

Dù sao anh trông cũng giống như một con sư tử chưa được ăn no...

Sau đó cô đọc thêm mấy bài viết nữa nhưng cũng không đáng tin cho lắm.

Trong lòng Nam Từ có chút mất kiên nhẫn, cuối cùng ném điện thoại qua một bên, không muốn nghĩ nhiều nữa, quay đầu lặng lẽ dựa vào lồng ngực Hoắc Lâm, nhắm mắt đi ngủ.

Đại khái qua nửa tiếng sau, hô hấp của cô bắt đầu ổn định, thì trong bóng đêm, Hoắc Lâm chậm rãi mở mắt.

Đáy mắt anh không hề buồn ngủ, anh cúi đầu xuống nhìn Nam Từ một lát, sau đó trực tiếp duỗi cánh tay với lấy điện thoại di động của cô.

Lúc ra khỏi phòng ngủ, anh đốt một điếu thuốc, sau đó lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, trong tay anh là điện thoại di động của Nam Từ, tiếp đó anh trực tiếp mở khóa điện thoại, bởi vì Nam Từ chưa đóng trang web, cho nên vừa mở khóa thì anh đã trực tiếp đọc thấy những gì Nam Từ vừa tìm kiếm.

Lúc đọc thấy những gì cô tìm kiếm, thì đuôi lông mày Hoắc Lâm có chút nhướn nhướn.

Sau một lúc, anh trực tiếp dùng điện thoại của Nam Từ, gọi cho trợ lý Trương.

Bà chủ cơ bản đã đổi số điện thoại, đồng thời cũng mấy lần tự mình liên lạc với trợ lý Trương, cho nên lúc này năm giờ sáng lại thấy bà chủ gọi đến, khiến anh ta nhất thời bị giật mình.

Thời gian này, bà chủ phải đang ngủ say trong vòng tay của ông chủ, sao lại gọi điện thoại cho anh ta vào giờ này?

Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ ông chủ lại nổi điên?

Chẳng lẽ... Ông chủ đã làm chuyện gì đó có lỗi với bà chủ?

Càng nghĩ càng thấy không hợp lý, tiếp đó anh ta mới hắng giọng một cái, ấn nút nghe.

“Alo... Bà chủ?”

Ở bên này Hoắc Lâm không quan tâm đến xưng hô của anh ta, nhàn nhạt mở miệng: “Chuyện tôi bảo cậu chuẩn bị làm đến đâu rồi?”

Trợ lý Trương nghe thấy giọng của ông chủ, chẳng hiểu sao nổi lo lắng trong lòng rơi xuống hơn một nửa.

Anh ta thử thăm dò: “Ông chủ, chuyện ngài nói là... Chuyện cầu hôn sao?”

“Ừ.”

“À thì tôi cũng có tìm được mấy kiểu cầu hôn trên mạng, sau đó lại...”

Hoắc Lâm cắt ngang: “Tôi chỉ muốn nghe kết quả.”

Trợ lý Trương bị nghẹn: “Kết quả là chưa có phương án nào đạt đủ điều kiện ngài muốn.”

Hoắc Lâm nhũn mày, một lát sau lại nói: “Cho cậu thêm ba ngày.” Sau đó anh trực tiếp cúp điện thoại.

Đầu bên này, Trợ lý Trương khóc không ra tiếng, ông chủ cho là anh ta không điên cuồng tìm kiếm sao? Còn không phải là do ông chủ yêu cầu quá cao sao!

Không được, đợi sau khi ông chủ cầu hôn bà chủ thành công, thì nhất định phải ám chỉ cho bà chủ biết, để bà chủ thủ thi bên gối với ông chủ tăng tiền lương cho anh ta!

...

Sau khi trở về giường, Nam Từ mê man trở mình, có vẻ như nửa tỉnh nửa mê, ôm lấy anh một lần nữa, nhỏ giọng hỏi: “Anh đi đâu về...”

Hoắc Lâm cúi đầu hôn lên trán cô, hai tay ôm cô thật chặt: “Không có gì, ngủ đi.”

Nam Từ không trả lời lại, mà hô hấp càng lúc càng ổn định hơn.

Lúc này sắc trời bên ngoài đã sớm chuyển sáng, Hoắc Lâm nhìn ánh sáng xuyên qua khe hở của tấm rèm chui vào phòng, trong đầu không khỏi nhớ tới đáng về lúc cô bảo sinh con.

Anh biết Nam Từ nghĩ gì, cũng biết cô muốn dùng cách này để chứng minh là cô yêu anh, cô sẽ không rời khỏi anh nữa.

Nhưng chính bởi vì như vậy, nên anh mới càng muốn đặc biệt chú ý đến ước muốn của cô.

David đã nói nếu anh muốn duy trì mối quan hệ tình cảm với Nam Từ, thì anh nên tôn trọng ý kiến và suy nghĩ của cô.

Mặc dù nhiều khi anh vẫn không khống chế nổi việc chiếm hữu và độc chiếm cô, nhưng anh nghĩ ít ra với những chuyện khác thì anh sẽ từ từ thay đổi vì cô.

Bảo bối của anh đáng giá nhất trên đời này.

Mà anh cũng muốn vì cô mà từ từ trở nên thành một người bình thường, từ từ học cách yêu một người.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Ngoại truyện 3

Editor: Trà Đá.

Ngày thứ hai, Nam Từ không rời giường đi làm với Hoắc Lâm.

Cô chơi xấu nằm sấp trên giường, mái tóc đen trải dài tán loạn, có mấy sợi xoắn xếch dính trên gương mặt cô.

Lúc này cô vút hết về trường thành chín chắn, chỉ còn lại sự ngây thơ khi ở chung với anh.

Cô mở nửa mắt, đáng về chưa tỉnh ngủ: “Không đi, hôm nay em muốn trốn việc, anh xin phép trưởng phòng giúp em, nói là... Em bị ‘Tai nạn lao động’ rồi! Phải ở nhà tĩnh dưỡng!”

Hoắc Lâm bị cô chọc cười, anh cúi người ôm cô và chặn mền, cũng không thèm quan tâm cô đã rửa mặt hay chưa, thân mật khẽ hôn lên khóe môi cô.

“Không phải em nói lúc còn ở nước ngoài có rèn luyện cơ thể sao, sao bây giờ lại muốn tĩnh dưỡng?”

Nam Từ liếc anh: “Anh còn dám nói nữa hả?”

Nam Từ thật sự chịu thua anh.

Cô thật sự cảm giác thân thể mình đã ổn định hơn trước, bây giờ phải nói là rất siêu đẳng.

Khụ... Dù sao Hoắc Lâm cũng đã từng nói đến chuyện này.

Lúc đó mỗi lần cô bị anh hôn thì đều bị hôn đến ngạt thở, đừng nói chi đến chuyện khác. Cô còn nghĩ là do cô vận động, rèn luyện không đủ.

Nhưng sự thật chứng minh... Cứ cho là cô ra sức rèn luyện cơ thể đi, tu luyện đến mức hô hấp thượng thừa đi, nhưng gặp phải Hoắc Lâm thì vẫn bị anh giãy vò đến mức cần phải tĩnh dưỡng!

Nhớ lại sức lực và tần số tối hôm qua của anh, cô không muốn tốn sức cũng không được.

Hoắc Lâm đương nhiên hiểu ý cô nói, nụ cười trên môi càng đậm, lại cúi đầu hôn cô: “Thật sự không đến công ty với anh sao?”

“Không đi! Nhất định không đi!” Nghĩ nghĩ, Nam Từ giống như nhớ ra gì đó, lại bổ sung: “Lát nữa em sẽ gọi điện thoại đến văn phòng, cứ làm theo quy trình, xin nghỉ phép thì bị trừ lương, em cũng đã chính thức đi làm rồi, không nên được thiên vị quá.”

Hoắc Lâm không quá để ý, chỉ hững hờ đáp: “Bà chủ mà cũng cần làm theo quy trình sao?”

Nam Từ liếc anh: “Bà chủ thì cũng là người làm công, cũng cực khổ kiếm tiền nuôi gia đình vậy.”

Hoắc Lâm chớp chớp mắt: “Anh cần em ra ngoài kiếm tiền nuôi gia đình lúc nào?”

“Không phải tiền đi siêu thị hàng tuần đều do em chi trả sao? Còn có... Khụ, đồ tối qua anh dùng nữa! Không phải do em mua sao? Anh nên nhớ là đồ đạc trong nhà đều là em mua cho anh!”

Nói xong, cô còn đắc ý vênh mặt lên với anh, bổ sung thêm: “Một xu một hào đều là tiền em kiếm được đó!”

“Vậy là giỏi đó hả? Nếu vậy thì hôm nay em nghỉ ngơi cho tốt, sau đó đi siêu thị mua thêm đồ dùng, chỉ còn lại nửa hộp, có vẻ như không đủ dùng cho đêm nay.”

“...”

“Tiện đường thì mua cho anh thêm áo sơ mi, hiệu gì thì em biết rồi đó.”

“...”

Hoắc Lâm trêu đùa cô xong, lại nhìn bộ dáng nhỏ của cô, lặp lại câu hỏi:

“Vậy có đến công ty với anh không?”

“Không đi, gặp lại anh sau.” Nam Từ khom người lặn ra khỏi lòng ngực anh, lại tiếp tục nằm sấp trên giường.

Hoắc Lâm đứng lên, vừa mặc áo vừa nhìn cô, nói: “Nhớ bôi thuốc.”

“...” Nam Từ không thể nhịn được nữa, ném cái gối tới chỗ anh: “Anh đi làm được chưa!”

Hoắc Lâm thấy cô bị chọc đến mức xù lông nhín, đáy mắt anh toàn là ý cười, tiếp đó anh cúi xuống hôn lên trán cô một cái.

“Chờ anh về nhé.”

Sau khi anh rời đi, Nam Từ lập tức nhảy xuống giường.

Cô lấy điện thoại ra trực tiếp gọi cho Cố Phán.

Cố Phán có vẻ như chưa tỉnh ngủ, giọng nói có chút khàn khàn: “Tiểu Nam Từ?”

“Em quấy rầy chị đang ngủ hả?” Nam Từ có chút tội lỗi.

“Không sao, chị cũng mới dậy, em nói đi.”

“À... Tổng giám đốc Thẩm có ở bên cạnh chị không?”

“Anh ấy đi làm rồi.” Cổ Phán nghe Nam Từ có vẻ do dự, cảm thấy có chuyện gì đó, thế là tinh thần cũng tỉnh táo hơn: “Sao vậy? Hoắc Tam làm gì em à?”

“Không phải, không phải.” Nam Từ vội vàng nói: “Thì... Thì chị cũng biết rồi đó, trước đó em có tâm sự với chị là anh ấy muốn có một đứa con, dùng đứa bé để trói chân em.”

“Ừ, sau đó thì sao?”

“Tôi hôm qua em nhắc đến chuyện này, em nói hay là chúng ta sinh một đứa đi, anh ấy lại không chịu, bảo em chờ một thời gian nữa.” Nói đến đây, Nam Từ mím mím môi, có vẻ như hơi ngượng ngùng: “Mà từ lúc em về đến giờ, anh ấy cũng chẳng đề cập đến chuyện kết hôn.”

Cổ Phán đảo mắt, thật ra thì cô ta có nghe Thẩm Mộ Ngạn nói là Hoắc Tam đang lên kế hoạch cầu hôn.

Nhưng nếu như chuyện này để Nam Từ biết trước thì đâu còn gì vui?

Cổ Phán không thể nói, tuyệt đối không thể nói!

Thế là cô ta suy nghĩ, cố ý nói: “Ừ, nghe em nói vậy có vẻ như mọi chuyện không thích hợp lắm, theo lý mà nói thì Hoắc Tam không nên có biểu hiện như vậy chứ nhỉ...”

“Đúng không, chị cũng cảm thấy vậy hả?” Nam Từ nhỏ giọng thì thào: “Nhưng nếu nói là có ý gì khác cũng không hợp lý, trước đó em có tra trên mạng thì bọn họ đều nói có thể em bị đội mũ xanh gì gì đó, nhưng...”

Cổ Phán là người từng trải, đương nhiên hiểu ý Nam Từ nói, thế là cười hi hi: “Hiểu hiểu, nhưng mà phương diện kia vẫn rất nhiệt tình đúng không?”

Nam Từ không ngờ Cổ Phán lại nói trực tiếp như vậy, cô hơi giật mình, ho hai tiếng rồi nhỏ giọng đáp: “Dạ.”

Cổ Phán ở bên này cười trộm, một lát sau, cũng hắng giọng một cái, bắt đầu “Nghĩ biện pháp” giúp Nam Từ.

“Đàn ông mà, em cứ nhõng nhẽo, dụ dỗ, chắc chắn sẽ chiều theo ý em ngay. Mà Hoắc Tam yêu em nhiều như vậy, nếu em cứ nhiệt tình dẫn dụ thì chắc anh ấy sẽ đồng ý thôi.”

Nói đến đây, Cổ Phán dừng một chút, sau đó cố ý đề thấp giọng, nói: “Hay là em cứ làm như vậy đi...”

Lúc nghe Cổ Phán nói xong, Nam Từ lập tức nóng hết cả người.

“Chị chắc chứ? Biện pháp này thật sự hiệu quả sao?” Nam Từ đỏ mặt hỏi.

“Chị chắc chắn 80%, hơn nữa trường hợp này cũng rất quan trọng, chị nhớ văn phòng của Hoắc Tam không cho người lạ vào đúng không?”

“Dạ... Có khóa vân tay, bình thường phải được gọi mới được phép vào, còn không thì sẽ không cho người ngoài tự tiện vào.”

“Vậy là quá được rồi, có chỗ rồi, chị không nghĩ anh ấy sẽ có mấy đồ dùng đó ở văn phòng đâu, em cứ làm theo lời chị bảo, đầu tiên phải dụ dỗ một chút, nếu không được thì, trực tiếp... Khụ, em hiểu ý chị chứ.”

...

Sau khi cúp điện thoại, Nam Từ lại nằm ườn ra giường, trong đầu vẫn đang suy nghĩ về những gì Cổ Phán nói.

Rối rắm cả buổi, cuối cùng cũng có dũng khí, trực tiếp xuống giường rửa mặt thay quần áo chuẩn bị ra ngoài.

Bên ngoài có chút lạnh, cô cũng không bảo tài xế đến đón, mà đầu tiên là đi đến cửa hàng mua áo sơ mi cho Hoắc Lâm, ban đầu cô chỉ mua áo sơ mi màu đen anh hay mặc, sau đó lại nghĩ nghĩ mua thêm một cái áo màu trắng.

Sau khi mua áo sơ mi xong, cô cố ý chuẩn bị hai hộp đồ ăn trưa, rồi mang đến công ty ăn cùng với anh.

Cô cũng không chào hỏi, mà đi thẳng một đường đến thang máy riêng, quét dấu vân tay rồi đi thẳng lên lầu.

Sau khi phát hiện trên văn phòng không có một ai, mắt nhìn sơ qua lịch trình của anh, có vẻ như anh đang họp dưới lầu.

Thế là cô cũng không gấp, ngồi trên ghế sofa xem ti vi chờ anh về.

Xem tivi một lúc thì cô buồn ngủ, thấy anh còn chưa về, cô lấy áo khoác đắp lên người, vừa nghe tivi vừa ngủ.

Lúc Hoắc Lâm đi họp bị một cấp dưới đưa ra phương án tào lao khiến anh tức giận đến lạnh người, vừa mở cửa văn phòng ra thì lập tức thấy Nam Từ.

Thân thể nhỏ bé của cô đang co rúc trên ghế sofa, gương mặt yên tĩnh lại mê người, sự bức tức của Hoắc Lâm cũng dần dần bị dập tắt.

Anh cởi nút áo trên cùng, tùy tiện quăng áo vest lên thành ghế sofa, sau đó nửa quỳ trước mặt cô, cúi đầu cọ xát gương mặt cô.

Cô ngủ cũng không quá sâu, cho nên khi anh vừa chạm vào gương mặt cô thì cô lập tức tỉnh dậy, thấy anh về, cô mơ mơ màng màng ôm cổ anh.

“Anh hợp xong rồi à?”

“Ừ.” Anh cúi đầu hôn cô một cái, “Không phải nói là không ra khỏi nhà sao?”

“Em nói không đi làm, dù sao cũng bị trừ tiền lương rồi, nên em muốn đến đây tìm bạn trai đó, không thể lãng phí một ngày nghỉ quý giá được!”

Hoắc Lâm bị đáng về của cô chọc cười, ban đầu anh thật sự không thích cô chơi cùng với Cố Phán, bởi vì cô gái của Thẩm Mộ Ngạn quá điên.

Con thỏ của anh rất ngoan, anh không muốn cô bị Cố Phán dạy hư cô.

Nhưng nhìn điệu bộ của cô lúc này thì cảm thấy để các cô ở gần một chút cũng không có gì không tốt.

Ít ra so với trước kia thì Nam Từ hoạt bát hơn nhiều, nói chuyện đùa giỡn cũng khác trước.

Nghĩ tới đây, anh lại nói theo cô: “Vất vả lắm mới có một ngày nghỉ, em định làm gì với bạn trai đây?”

Nam Từ không chém gió nữa, ngược lại đẩy anh đứng dậy: “Em mua áo sơ mi cho anh rồi, anh thử đi!”

Cô vừa nói vừa lôi áo sơ mi ra, kiểu dáng và kích thước giống như, trừ màu sắc ra thì không có gì khác biệt.

Hoắc Lâm trông thấy áo sơ mi màu trắng, đuôi lông mày anh hơi nhướn.

Nam Từ cũng không quan tâm đến biểu hiện của anh, trực tiếp lấy áo sơ mi màu trắng ra, còn áo màu đen thì tạm thời đặt qua một bên.

“Em giúp anh thay áo nhé?”

Cô giương mắt chăm chú nhìn anh, khiến đáy lòng anh cực kỳ vui vẻ.

Đồng thời Hoắc Lâm cũng tò mò, sao con thỏ của anh lại đột nhiên ân cần như vậy, có phải đã có chuyện gì không?

Nghĩ tới đây, anh cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng đối mắt với cô, sau đó vừa cởi cúc áo sơ mi vừa hỏi: “Giúp anh thế nào?”

Anh vừa nói vừa cởi từng nút áo sơ mi, lồng ngực săn chắc mê người từ từ lộ ra rơi vào tầm mắt của Nam Từ.

Dù đã ở trên giường thấy vô số lần, nhưng lúc này đường đường chính chính nhìn thì lại khiến Nam Từ có chút xấu hổ.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng cũng không thể không thừa nhận, trên cơ thể Hoắc Lâm mỗi một chỗ đều rất hoàn mỹ, bất kể là màu da hay là đường cong, tóm lại... Mỗi một chỗ đều có thể trở thành điểm yếu thích của cô.

Cô nhanh chóng dời ánh mắt, hai gò má nóng ran, chờ sau khi anh cởi áo sơ mi ra, cô bắt đầu giúp anh mặc áo sơ mi trắng vào.

Cả quá trình Nam Từ cực kỳ ân cần, thậm chí vạt áo sơ mi phải nhét vào trong quần tây... Cô cũng làm rất tốt.

Cuối cùng, cô cài từng nút áo sơ mi lại cho anh, sau đó ngược mắt cười với anh.

“Hoắc tiên sinh có hài lòng với sự phục vụ của em không?”

Hoắc Lâm vươn tay ôm eo cô, một tay khác thì nắm bàn tay nhỏ của cô, đưa lên miệng hôn một cái.

“Nói đi, rốt cuộc là sao.”

Nam Từ chuẩn bị nói, thì vào đúng lúc này, trên tivi bỗng nhiên truyền đến một giọng nói:

“Tần tiên sinh, đầu tiên tôi muốn hỏi một vấn đề mà tôi tin đông đảo quý vị xem đài đều muốn biết, mối tình đầu của ngài như thế nào?”

Trong tivi, Tần Dư mặc âu phục, vẻ bất cần và trẻ con của anh ta đã không còn, lúc này nhìn hoàn toàn khác so với trước đây.

Chỉ thấy anh ta hướng người về phía MC cười cười đến mê người.

“Tạm thời còn chưa có mối tình đầu, à... Nếu như phải nói thì tình đơn phương có tính là mối tình đầu không?”

“Cũng được, chỉ cần kể về chuyện người ngài từng thích, hoặc bây giờ vẫn còn thích.” Nói đến đây, MC quay đầu về phía khán đài, nói với khán giả: “Như vậy thì mọi người cũng có phương hướng để cố gắng, các vị nói có đúng không ạ?”

Dưới khán đài, cả đám con gái hò hét: “Đúng!!”

Chỉ thấy Tần Dư nhếch nhếch môi, nụ cười càng sâu hơn. Anh ta nói: “Tôi không thích người con gái quá chủ động, tốt nhất là nên lạnh lùng một chút, thích mặc váy trắng, trong thời khắc quan trọng sẽ lựa chọn đứng bên cạnh tôi.”

...

Nam Từ: “...”

Ánh mắt Hoắc Lâm cũng dời về phía tivi, anh khẽ nhếch môi.

“Cho nên, đây chính là nguyên nhân hôm nay em chủ động đến vậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Ngoại truyện 4

Editor: Trà Đá.

Nam Từ cũng không biết tại sao sự tình này lại biến thành như vậy...

Cô nhìn tivi, MC đương nhiên không muốn buông tha Tần Dư, có vẻ như còn muốn hỏi gì đó.

Nam Từ sợ anh ta lại nói gì kinh thiên động địa, thế là vội vàng xoay người cầm điều khiển tắt tivi.

Nhưng cô lại bị Hoắc Lâm ngăn lại, anh trực tiếp lấy điều khiển tivi trong tay cô, nhẹ nhàng quăng lên bàn làm việc, đương nhiên là không cho cô tắt tivi.

Nam Từ: “...”

Cô cảm thấy nếu như cứ tiếp tục như vậy, thì mọi chuyện sẽ đi theo hướng mất kiểm soát.

Nam Từ vừa nghĩ vừa cầu mong người MC đừng có yêu cầu hay hỏi gì quá đáng, cô càng hy vọng Tần Dư đừng nói gì lung tung!

Trên tivi, MC nhìn vào màn hình máy tính, trong đó là những yêu cầu và câu hỏi của bạn xem đài, có vẻ như MC đã tìm được một câu hỏi thú vị, cho nên mở miệng lần nữa:

“A, có một bạn xem đài đề nghị ngài có thể gọi điện thoại cho cô gái đó ngay bây giờ được không ạ? Tò tình luôn càng tốt. Bạn đó còn nói nếu tranh thủ cơ hội không chừng sẽ thành công.”

Nghe lời này, Tần Dư chưa đáp lại, nhưng mối lo sợ của Nam Từ đã dâng lên tới cuồng hống.

Hiện tại cô không dám nhìn sắc mặt Hoắc Lâm, trong lòng không ngừng cầu nguyện Tần Dư đừng có đồng ý làm theo yêu cầu.

Nhưng ai mà ngờ...

“Được.” Tần Dư mỉm cười mê cười, nhẹ giọng đáp lại.

Nam Từ: “...”

Ở bên này Hoắc Lâm cũng cười, khóe môi đã cong sâu hơn một chút: “Em đã cho hắn số điện thoại sao?”

Cô đương nhiên nghe ra mùi vị nguy hiểm, vội vàng lắc đầu: “Không có, anh đừng nghe hắn nói linh tinh.”

Một giây sau, trên tivi xuất hiện một nhân viên sân khấu, đưa điện thoại cho Tần Dư, cũng không lâu lắm, thì điện thoại của Nam Từ đổ chuông.

Nam Từ: “...”

Hoắc Lâm cười càng lúc càng sâu, anh lấy điện thoại Nam Từ, rũ mắt nhìn màn hình, chỉ thấy một dãy số, cũng không có ghi chú gì.

“Nghe máy đi.” Hoắc Lâm đưa điện thoại cho Nam Từ.

Nam Từ không biết Hoắc Lâm nói thế là có ý gì, cô vội vàng lắc đầu: “Em không nghe, em cũng chẳng có gì để nói với hần.”

Hoắc Lâm nhìn thì có vẻ bình tĩnh, nhưng thật ra rất ương bướng đưa điện thoại cho Nam Từ.

“Nghe máy đi, bảo bối, từ chối hần ngay trước mặt anh.”

Hoắc Lâm nói xong, lại giương mắt nhìn Tần Dư trong tivi, thấy anh ta vẫn còn đang cố chấp chờ, bởi vì người bên này không bắt máy cho nên MC cảm thấy khá bối rối, nhưng Tần Dư lại trông có vẻ rất thoải mái.

Nam Từ cũng không còn lo lắng nhìn Tần Dư, cô nghe lời Hoắc Lâm, nhẹ nhàng thở hắt ra, sau đó bấm nút nhận cuộc gọi.

“Tổng giám đốc Tần, anh đừng có làm vậy, tôi có bạn trai...” Nam Từ vừa nói vừa nhìn biểu hiện của Hoắc Lâm, lại vội vàng sửa lại, “Chồng sắp cưới, có chồng sắp cưới rồi.”

Đầu bên kia im lặng một chút, sau đó, một giọng nói trầm khàn lạ lẫm vang lên: “A, xin hỏi có phải là số điện thoại của Nam Từ không? Cô có chuyển phát nhanh, tôi đã để ở chỗ bảo vệ rồi, nhờ cô xuống lấy nhé?”

Nam Từ: “...”

Mà cùng lúc đó, Tần Dư cũng nhẹ nhàng tắt điện thoại.

“A, tôi quên mất, cô ấy không dùng số này nữa.”

Lúc nói chuyện, anh ta còn cố ý chọc cười, khiến người ngồi dưới khán đài bị chọc cười không ít, bầu không khí lập tức sôi động hẳn lên.

Nam Từ không nhịn được nữa, sau khi trả lời với nhân viên chuyển phát nhanh xong, cô trực tiếp đi đến bàn làm việc cảm điều khiển từ xa, không quan tâm Hoắc Lâm có đồng ý hay không, trực tiếp tắt tivi.

Trong văn phòng lại rơi vào trạng thái yên tĩnh, tâm tư Nam Từ có làm bằng đá cũng có chút hồi hộp, cô không sợ gì khác, chỉ sợ Hoắc Lâm ăn dấm chua bấy bạ, sau đó lại làm gì đó nữa.

Cô tiến lên mấy bước, hai tay ôm eo Hoắc Lâm, cơ thể dính sát lấy anh, ngược mắt lên nhìn anh.

“Anh đừng có âm thầm lên kế hoạch phá nát sự nghiệp của Tần Dư nhé? Tần Dư chắc chắn là đang nói bừa, năm đó em đã nói với anh mọi chuyện xảy ra rồi, làm gì khiến hần khắc sâu như vậy, em chỉ tùy tiện giúp hần nói hai câu thôi.”

Lúc này nụ cười trên mặt Hoắc Lâm biến mất, thay vào đó là ánh mắt anh hơi sắc, rũ mắt nhìn cô.

“Anh còn chưa nghĩ tới chuyện đó đấy...” Anh nhếch môi, “Nhưng nghe thấy bảo bối của anh nhắc đến tên một người đàn ông khác, có vẻ như cũng để ý đến hần quá nhỉ? Hay là anh gây chút phiền phức cho công ty của hần nhỉ?”

Nam Từ nhón chân, chủ động hôn lên môi anh một cái.

“Không có hần, cũng không có người khác, em không quan tâm đến ai hết, em chỉ quan tâm mỗi anh thôi.”

Cô rất hiếm khi tỏ tình trực tiếp như vậy, Hoắc Lâm nghe xong đương nhiên sắc mặt chuyển biến tốt hơn, anh nhìn cô chăm chăm, sau đó nắm cầm cô, hung hăng in một dấu hôn thật sâu trên môi cô.

Hoắc Lâm hôn cô không giống ngày thường, bá đạo hung ác khiến người khác run rẩy, giống như bất luận là trong cuộc sống anh thỏa hiệp, anh thay đổi vì cô thế nào, thì chuyện vừa rồi hoàn toàn không khống chế nổi sự quyết tâm của anh.

Ngày thường anh rất giỏi khống chế sự ham muốn chiếm hữu mãnh liệt trong lòng, nhưng ngay bây giờ anh lại vứt bỏ hết.

Nhưng ngày hôm nay Nam Từ cũng không bị động giống thường ngày nữa, cô nhớ rõ lời Cố Phán nói với cô.

“Hoắc Tam chắc chắn không thể có mấy món đồ đó ở văn phòng được, hay là em đến công ty đi... Khụ khụ, sau đó bắt lấy anh ấy, đến lúc đó nói không chừng có tin vui ngoài ý muốn.”

Nghĩ tới đây, lần đầu tiên Nam Từ chủ động vươn tay, vừa thăm dò vừa run rẩy, lặng lẽ cởi nút áo sơ mi Hoắc Lâm, từng nút từng nút.

Đây là lần đầu tiên Hoắc Lâm thấy Nam Từ chủ động nhiệt tình, anh khó giấu đi được sự hưng phấn khiến máu huyết toàn thân sôi trào, môi mọng của anh bắt đầu mập mờ phía dưới, lưu luyến nơi cổ cô, anh dùng tay hung ác xé rách quần áo trên người cô.

Quần áo được cắt may tinh xảo trong nháy mắt biến thành một đồng vải rách, Nam Từ cảm giác một con lạnh người, cô đắm nhẹ lên ngực anh.

“Vào... Vào phòng nghỉ.”

Hoắc Lâm không đáp lại, trực tiếp bế cô lên, chân dài vũng vàng tiến vào phòng nghỉ ở bên cạnh.

Màn cửa phòng nghỉ được thả xuống, mờ tối, Nam Từ phát hiện động tác của Hoắc Lâm dừng lại một chút, có vẻ do dự.

Vài giây sau, anh không do dự nữa mà trực tiếp xông vào.

...

Sau khi kết thúc, Nam Từ bị anh hành hạ đến mức vừa mệt vừa buồn ngủ, cô vui mình ở trong lồng ngực Hoắc Lâm, nửa tỉnh nửa mê nhỏ giọng lầm bầm: “Anh quá đáng lắm, về nhà lại phải bôi thuốc nữa...”

Hoắc Lâm cười cười, cúi đầu nhẹ hôn lên cái trán còn thấm ướt mồ hôi của cô.

“Về nhà rồi anh giúp em.”

Nam Từ ngáp một cái: “Không thêm, anh càng giúp em thì càng nghiêm trọng hơn thôi.”

Nói xong, cô xoay người ngủ say.

Hoắc Lâm thấy cô ngủ say rồi, anh xoay người choàng áo rồi xuống giường, đi đến cửa phòng nghỉ, anh liếc ngán tù một chút, sau đó đi tới kéo hộc tủ ra, lấy ra hai hộp đồ dùng.

Ban đầu anh chuẩn bị sẵn hai hộp vì cô, bây giờ xem ra không cần nữa.

Anh không do dự trực tiếp ném vào thùng rác.

Sau khi ra ngoài, anh ngồi vào bàn làm việc, nghiêng đầu đốt điếu thuốc, đại khái hút hơn nửa điếu, anh cầm điện thoại nhấn số điện thoại của trợ lý Trương.

Trợ lý Trương biết Nam Từ tới, cho nên một mực ở lầu dưới, không muốn lên trên làm kỳ đà cản mũi.

Anh ta đang vui vẻ nói chuyện với mấy cô gái xinh đẹp ở lầu dưới, nghe thấy tiếng chuông điện thoại, anh ta lập tức thu hồi về cột nhà, hắng giọng một cái, nhấn nút nghe: “Tôi nghe đây, ông chủ?”

“Bỏ hết mấy cái phương án đi, ngày mai trực tiếp đi đến cục dân chính.”

Lời nói của Hoắc Lâm rất ngắn gọn, nhưng lại khiến trong lòng trợ lý Trương nổi sóng.

Ngày mai là ngày 14 tháng 11, gần đây anh ta luôn tìm hiểu mấy chuyện tình yêu, cho nên rất rõ ngày mai là ngày lễ tình nhân màu cam.

Mặc dù không phải là ngày gì đặc biệt, nhưng ngày mai là ngày người ta đến cục dân chính để đăng ký kết hôn cực kỳ nhiều, ông chủ nói trước để anh ta đặt hẹn sao...

Nghĩ tới đây, anh ta không nhịn được gào thét trong lòng.

Rốt cuộc ông chủ cũng không nhịn được nữa sao!

Rốt cuộc thì bà chủ đã gạt đầu đồng ý ông chủ rồi sao!

Trời ơi! Sao anh ta không thể vui được, nhân lúc ông chủ đang vui vẻ, tranh thủ nhắc đến chuyện tiền lương xem thế nào!

Không đúng, nói với ông chủ cũng vô dụng, đợi sau khi bà chủ qua cửa, thì quyền lực tài chính sẽ rơi vào tay bà chủ, anh ta vẫn nên nói với bà chủ trước!

Nghĩ tới đây, trợ lý Trương không nhịn được tán dương bản thân.

Dừng một chút, anh ta lại hỏi: “Cái đó... Ông chủ, ngài còn cần chuẩn bị gì khác không?”

Hoắc Lâm dừng một chút, sau đó lên tiếng: “Cậu...”

~

Sau khi cúp điện thoại, trong lòng trợ lý Trương tràn đầy vui sướng, anh ta hoàn toàn không khống chế nổi, ngay lập tức báo tin này cho tất cả đồng nghiệp.

“Ông chủ và bà chủ sắp kết hôn!!! Những ngày an nhàn của chúng ta sắp tới rồi!!!”

Tin tức này vừa được tung ra, thì con sóng náo loạn bắt đầu nổ ra, cũng bắt đầu tò mò hỏi sâu hơn.

Mà trợ lý Trương cũng không ngờ, anh ta vừa mới nhắn xong “Ừ, mọi chuyện cũng là điều dễ đoán, mọi người đừng tung tin ra ngoài...” Thì bên kia có người chưa đọc được, đã trực tiếp nhắn cho Nam Từ.

Người nhắn Wechat cho Nam Từ chính là đồng nghiệp trong bộ phận thiết kế, cũng coi Nam Từ là người lãnh đạo trực tiếp. trước đó có biết qua mối quan hệ giữa Nam Từ và ông chủ, khiến cô ta cũng buồn một khoảng thời gian.

Sau đó không ngờ bà chủ trương lại rất tốt tính, mà năng lực nghiệp vụ cũng rất chuyên nghiệp, đồng nghiệp ban đầu còn tưởng rằng cô chỉ ra nước ngoài học để đánh bóng tên tuổi, không ngờ bản thiết kế của Nam Từ lại thật sự rất xuất sắc.

Thế là mọi người lập tức bỏ qua mọi khúc mắc, triệt để đối đãi rất tốt với Nam Từ như một đồng nghiệp ưu tú, bình thường cũng hay trò chuyện riêng tư, cũng được coi là thân thiết.

Vì vậy, sau khi thấy tin nhắn Wechat của trợ lý Trương, thì trực tiếp nhắn hỏi Nam Từ.

[Tiểu Từ, em thật sự kết hôn với ông chủ sao?]

Bên này, Hoắc Lâm lại quay trở về phòng nghỉ, nửa nằm nửa ngồi dựa vào đầu giường, vươn tay kéo Nam Từ vào lòng ngực anh.

Tiếng chuông Wechat vang lên, Nam Từ có chút bị giật mình, lông mày nhíu lại, sau đó mơ hồ lẩm bẩm: “Ai vậy...”

Hoắc Lâm cúi đầu hôn lên trán cô: “Ngủ đi, để anh kiểm tra cho.”

Sau đó anh trực tiếp lấy điện thoại di động của cô, mở khóa Wechat, tiếp đó đọc thấy dòng tin nhắn thì khẽ cau mày.

Tiếp theo, anh trực tiếp dùng Wechat của Nam Từ nhắn cho trợ lý Trương.

[Từ sạch tiền thưởng cả năm.]

Bên kia không hiểu nhắn lại: [Bà chủ???!!!]

[Không phải.]

[... Ông chủ.] Sau đó hai giây lại nhắn [Ông chủ, tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi!]

Hoắc Lâm không nhắn lại, định bỏ điện thoại xuống rồi ôm Nam Từ ngủ một chút, ai dè Wechat của Nam Từ có tin nhắn mới đến.

Là Cố Phán.

[Thế nào rồi? Biện pháp của chị ổn chứ? Có tác dụng không?]

[Chị đoán đúng rồi phải không? Văn phòng của Hoắc Tam chắc chắn không có máy đồ phòng hộ đầu đúng không? Ha ha, nói không chừng bây giờ trong bụng em có em bé rồi đó!]

Hoắc Lâm đọc xong, thần sắc hơi thay đổi.

Sau đó anh quay đầu liếc nhìn Nam Từ đang say giấc nồng, khóe môi khẽ cong lên.

“Con thô lừa gạt.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Ngoại truyện 5: Kết hôn 1

Editor: Trà Đá.

Nam Từ không biết có phải Hoắc Lâm bị chuyện ban ngày kích thích hay không, còn tưởng rằng lúc ở phòng nghỉ công ty anh đã ăn no rồi, ai dè về đến nhà anh còn đè ép cô tới tới lui lui hai lần nữa.

Lúc kết thúc, Nam Từ vừa hít thở sâu vừa ngơ ngác không hiểu.

Chẳng lẽ Hoắc Lâm đã quên? Trong nhà rõ ràng có đồ bảo hộ... Tại sao anh lại không dùng?

Nhưng cô bị anh giầy vò quá mệt, nên cũng không nghĩ được nhiều, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, cô có cảm giác có người dùng khăn ướt lau người cô.

Khi tỉnh lại, cơ thể cô hoàn toàn cảm thấy nhẹ nhàng sáng khoái, quả nhiên đêm qua Hoắc Lâm lau người cho cô.

Cô không thể mở mắt nổi, vươn tay sang bên cạnh, sờ thấy nệm bên cạnh trống rỗng mới phát hiện ra Hoắc Lâm đã thức dậy.

Cô cũng không vội, uể oải lên tiếng: “Hoắc Lâm?”

Tối hôm qua bị anh giầy vò quá mệt, nên giọng nói lúc này có chút khàn, vừa mềm mại vừa bất lực.

Hoắc Lâm vừa mới rửa mặt xong, nghe thấy giọng cô gọi, anh vươn tay lấy mắt kính đeo lên rồi ra ngoài.

Anh ôm lấy cô, thấy cô chưa mở mắt, hỏi: “Chưa tỉnh ngủ à?”

“Ừ...” Cô dựa vào lồng ngực anh, được một nửa thì cô bỗng nhiên có cảm giác không đúng, vội vàng mở mắt, đổi giọng: “Em tỉnh rồi, hôm nay em không xin nghỉ nữa, không thể chậm trễ tiến độ công việc được.”

Lúc đầu cô đến công ty làm nhưng không hề giấu diếm mối quan hệ của hai người, mặc dù đồng nghiệp không nói gì, nhưng chắc chắn trong lòng sẽ nhìn cô bằng một con mắt khác.

Cô muốn vạch rõ việc công và tư, cô muốn mọi người nhớ đến cô qua năng lực và cách cô làm việc, chứ không phải là cái danh vợ sắp cưới của Hoắc Lâm.

Cho nên việc xin nghỉ phép một ngày thì được, chứ nghỉ thường xuyên thì không được.

Hoắc Lâm nghe cô nói, cười cười: “Hôm nay không đến công ty.”

Nam Từ mơ mơ màng màng nhìn Hoắc Lâm nghi ngờ: “Không đến công ty?”

“Ừ.” Hoắc Lâm cười hôn cô một cái, ánh mắt anh dịu dàng: “Anh cần một nhân viên đi ra ngoài với anh, nên quyết định chọn em.”

Nam Từ bấu môi, rõ ràng là anh chỉ muốn đi chơi.

Cô suy nghĩ, lại hỏi: “Đám Chu Khởi tìm chúng ta sao?”

Nam Từ nghĩ không ra, ngoại trừ đám bạn tốt của anh, thì anh còn vì chuyện gì mà không đi làm, hơn nữa còn dẫn cô đi cùng!

Hoắc Lâm chỉ thuận miệng đáp: “Đến rồi sẽ biết.”, sau đó anh bế cô vào phòng tắm.

Anh xịt kem đánh răng lên bàn chải, rồi đưa tới trước miệng cô.

“Há miệng.”

Nam Từ cũng không thẹn thùng, há miệng ra để anh đánh răng thay cô.

Đánh răng xong thì trên miệng cô dính đầy bọt kem, nhân lúc Hoắc Lâm đang không để ý lấy nước cho cô súc miệng, thì cô cố ý hôn lên mặt anh một cái.

“Ai da, bẩn rồi, anh phải rửa mặt lần nữa rồi đó.” Cô cười tủm tỉm, bộ dáng rất đắc ý.

Hoắc Lâm tiếp tục động tác trong tay, cũng không nhìn cô, nói: “Nhớ cho kỹ, coi chừng ban đêm anh trả thù.”

Nam Từ: “...”

Sau đó Hoắc Lâm lại gọi đầu rửa mặt cho cô, lúc ra ngoài sấy tóc, thì đúng lúc đi giúp việc gõ cửa.

“Vào đi.” Hoắc Lâm thân nhiên mở miệng.

Đi giúp việc cầm vào một cái áo sơ mi trắng và một cái áo len nữa màu trắng. Hai bộ quần áo đều sạch sẽ trắng tinh, nhìn rất xứng đôi.

Nam Từ nhìn là biết đi giúp việc chuẩn bị quần áo cho bọn họ, nhưng khi nhìn thấy màu sắc áo sơ mi thì không khỏi kinh ngạc.

Mặc dù hôm qua cô có mua áo sơ mi trắng cho anh, nhưng bình thường anh chỉ mặc áo sơ mi đen.

Cô lên tiếng hỏi: “Dì có cảm nhảm áo sơ mi không ạ?”

Dì giúp việc chưa lên tiếng, thì Hoắc Lâm đã lên tiếng trước: “Không nhảm đâu, là anh nói dì chuẩn bị đó.”

Nói xong, anh ra hiệu bằng ánh mắt với dì giúp việc, dì giúp việc hiểu ý, trực tiếp đặt quần áo lên giường ngủ.

Lúc rời đi, dì giúp việc nhìn Nam Từ và Hoắc Lâm với ánh mắt khang khác. Có vẻ như muốn nói lại thôi, rốt cuộc cũng không nói gì hết.

Sau khi Nam Từ thấy dì giúp việc đóng cửa phòng, cô quay đầu nhìn Hoắc Lâm.

“Anh tăng lương cho dì ấy rồi à?”

Nói xong lại cảm thấy không đúng, mọi chi tiêu trong nhà đều do cô quyết định, bao gồm cả tiền lương của dì giúp việc, cô cũng đâu có làm gì... Tại sao nhìn dì giúp việc có vẻ rất vui vẻ.

Hoắc Lâm không để ý đến cô, lại mở máy sấy, đầu ngón tay dịu dàng len lỏi qua từng khe tóc ẩm ướt.

Gió từ máy sấy tóc thổi ra rất ấm áp, động tác của Hoắc Lâm cũng rất nhẹ nhàng, khiến cho Nam Từ có chút buồn ngủ trở lại. Lúc anh tắt máy sấy, cô ưỡn oải ôm lấy eo anh.

“Mau nói cho em biết rốt cuộc là đi đâu, nếu không thì em không đi với anh đâu. Hiện tại em đã là nhân viên chuyên nghiệp, tiền lương mỗi tháng cũng rất cao, em muốn nghe thử xem là anh định đưa em đi đâu, nếu không quan trọng thì em không muốn phí một ngày làm việc đâu.”

“Không đi với anh thì được quy vào tội bỏ bê công việc, em chắc chưa? Tháng này coi như không có ngày nghỉ nào, nếu như còn bỏ bê công việc nữa, thì tiền lương cuối tháng đủ nuôi gia đình sao?”

Nam Từ: “...”

Cô phát hiện Hoắc tiên sinh nhà cô bây giờ rất giỏi thâm thọt.

Nam Từ oán hận, lầm bầm: “Nhà tư bản độc ác.”

“Nhà tư bản này cái gì cũng hưởng chung với em, cho nên em không được tính là độc ác sao.” Hoắc Lâm nói, rồi hôn lên đỉnh đầu cô, “Ngoan, mau đi thay đồ, rồi ra ngoài với anh.”

Nam Từ cũng không trì hoãn nữa, cô ngoan ngoãn thay cái áo len màu trắng, sau đó lại mặc thêm một cái áo khoác màu đỏ rượu ở bên ngoài.

Gương mặt cô vốn trắng như tuyết, hơn nữa không biết có phải do dạo gần đây được “Vận động” thường xuyên hay không, mà khí sắc cũng tốt lên rất nhiều, mơ hồ mang theo chút hồng hào.

Hoắc Lâm nhìn cô, ánh mắt dần dần biến sâu.

Trước khi ra cửa, dì giúp việc đi tới, cầm mấy hộp thuốc lá đưa ra.

Dì giúp việc giống như muốn xác nhận một lần nữa, nên hỏi: “Tiên sinh, ngài muốn tôi xử lý những thứ này sao? Vứt hết toàn bộ luôn à?”

“Ừ.” Hoắc Lâm nhận nhặt trả lời.

Nam Từ có chút kinh ngạc, Hoắc Lâm nghiện thuốc rất nặng, cô đã từng định khuyên anh cai thuốc lá, nhưng chưa kịp nói thì anh đã tự mình bắt đầu rồi sao?

Cô ôm lấy cánh tay anh, hỏi: “Sao tự dưng cai thuốc lá vậy?”

“Đến lúc rồi.”

Nam Từ không hiểu, cai thuốc lá mà cần phải đến lúc sao? Nhưng cô cũng không hỏi nhiều, dù sao đây cũng là chuyện tốt, cô ủng hộ anh 100%.

~

Lúc xuống lầu, trợ lý Trương và tài xế đã chờ sẵn.

Anh ta lúc nào cũng rất vui vẻ và ân cần với Nam Từ, lúc nói chuyện với cô cũng cực kỳ chủ động.

Nhưng hôm nay là lần đầu tiên anh ta bày ra dáng vẻ buồn chán, lên tiếng yếu ớt “Chào bà chủ.”

Nam Từ cảm thấy lạ, thế là sau khi lên xe, cô lặng lẽ hỏi Hoắc Lâm.

“Anh ta bị sao vậy?” Cô suy nghĩ, nghĩ đến một khả năng duy nhất, lại hỏi anh: “Đừng nói là anh trừ tiền lương của anh ta rồi nhé?”

Hoắc Lâm lơ đãng, kéo cô đến gần mình, hững hờ đáp: “Ừ.”

Nam Từ nhún mày: “Anh ta lại làm gì sai à? Hay là anh vô duyên vô cớ phát cáu đó?”

Trợ lý Trương ngồi phía trước nghe thấy hai người nói chuyện, nghe thấy bà chủ đang gặng hỏi ông chủ, anh ta hận không thể vỗ tay cổ vũ cho bà chủ.

Tiếp tục đi! Bà chủ! Đừng có ngừng lại! Ông chủ vô duyên vô cớ phát cáu! Người trợ lý như anh ta vô tội! Anh ta hàng ngày đều cần cù chăm chỉ chịu đựng mệt mỏi! Sao lại có kết cục như thế này được! Anh ta không phục!

Ông chủ phải được dạy dỗ lại! Bà chủ! Đừng có dừng lại!

Đương nhiên, nếu như có thể tiện giúp anh ta lấy được tiền thưởng thì càng tốt hơn.

Hoắc Lâm không quá để ý, nghe Nam Từ nói xong anh vẫn biểu lộ lười biếng, nói: “Cậu ấy dám bàn tán sau lưng chuyện của chúng ta.”

Nam Từ nhún mày: “Hả, vậy thì quả thật đáng trách.”

Mỗi ngày cô đến công ty đều cố gắng khiêm tốn, không muốn mọi người quá quan tâm đến mối quan hệ giữa cô và Hoắc Lâm.

Vậy mà trợ lý Trương còn dám bàn tán sau lưng bọn họ!

Thế là cô suy nghĩ, còn nói: “Nhưng mà anh cũng đừng trừng phạt anh ta quá nghiêm khắc, lần này đưa anh ta đến nước nào đó gần gần đây thôi, ít ra anh ta còn được về thăm nhà.”

Trợ lý Trương vốn chỉ bị trừ tiền thưởng, cũng đâu có bị phạt ra nước ngoài: “...”

Anh ta tuyệt vọng, còn tưởng có chút may mắn, nhưng lúc này cũng hết sạch hoàn toàn.

Được rồi, anh ta chờ mong cái gì nữa đây?

Bà chủ ở chung với ông chủ lâu như vậy, chắc chắn cũng bị lây tính của ông chủ rồi! Anh ta sao dám ôm hy vọng đây!

Cái gì mà tình bạn bè! Tất cả đều là giả, giả hết! Bà chủ và ông chủ mới là người một nhà, còn anh ta suy cho cùng cũng chỉ là người làm công thôi.

Nghĩ tới đây, trợ lý Trương không khỏi chua xót trong lòng.

Quá đáng, mệnh của anh ta quá khổ mà.

Mà bên này, Hoắc Lâm nghe Nam Từ nói xong, cũng có chút cười cười: “Ừ, nghe lời em.”

Nam Từ cười hi hi vui vào lồng ngực anh, bàn tay nhỏ không an phận di chuyển lên xuống, trong lúc vô tình đụng phải túi áo khoác của anh, cảm giác đụng trúng một vật cứng nên có chút tò mò.

“Anh mang theo cái gì vậy?”

Trước kia, ngay cả điện thoại hay ví tiền anh đều ném tán loạn, lần này mang theo cái gì mà lại coi trọng như vậy, bỏ ngay ngăn trong túi áo?

Hoắc Lâm bắt lấy cái tay không an phận của cô, nhỏ giọng nói: “Không có gì đâu. Em ngủ một chút đi, đến nơi anh sẽ gọi em đây.”

Nam Từ cũng không từ chối, lại vùi vào lồng ngực anh, cũng không biết dạo gần đây cô bị anh giày vò quá nhiều không, mà cô thật sự cảm thấy mình bị thiếu ngủ.

Lúc đến cục dân chính cũng mất một tiếng.

Nam Từ vùi mình trong lồng ngực Hoắc Lâm, chậm rãi mở mắt, nhìn thấy bằng hiệu cục dân chính thì hơi kinh ngạc một chút.

Cô nháy mắt nhớ lại nụ cười đầy thâm ý trên gương mặt di giúp việc sáng nay, còn chuyện anh cũng không nói cho cô biết là đi đâu. . .

“Vậy bên trong túi áo là giấy tờ của em và anh?”

“Ừ.”

“Cai thuốc... Cũng bởi vì muốn kết hôn, sau đó sẽ sinh con?”

“Không phải em muốn vậy sao?” Hoắc Lâm thần nhiên nói: “Hôm qua dám to gan đến công ty dụ dỗ anh, vậy mà không nghĩ đến đây sao?”

Nam Từ bị ghen: “Em đơn giản chỉ muốn có con thôi.”

Hoắc Lâm liếc cô: “Ý em là chỉ muốn có con, không muốn kết hôn?”

Nam Từ đương nhiên nghe ra được mùi nguy hiểm trong câu chữ của anh, nghĩ thầm nếu còn tiếp tục nữa thì anh sẽ suy nghĩ lệch hướng, thế là vội vàng bổ sung: “Sao thế được! Em còn nghĩ là anh chưa muốn kết hôn.”

Hoắc Lâm thân mật dùng chóp mũi cọ xát gương mặt cô: “Hôm nay cũng là ngày tốt, anh cho người chuẩn bị kế hoạch cầu hôn, nhưng anh chưa vừa ý, cho nên hôm nay tới đây đăng ký kết hôn trước.”

Nam Từ ngằm liếc nhìn anh, trong lòng không tin lời anh nói.

Cô suy đoán có lẽ do chuyện của Tần Dư kích thích anh, nếu không thì sao anh lại xáo trộn kế hoạch anh đưa ra được.

Nghĩ tới đây, tâm tình cô chuyển biến tốt hơn, sự rối rắm trước đó đã hoàn toàn biến mất.

Cô ôm cổ anh, cười híp mắt nhìn anh, nói: “Hoắc tiên sinh thật đúng là... Sao lại thay đổi kế hoạch, rõ ràng hai ngày trước anh còn nói em chờ, sao mới qua một ngày đã không đợi nổi nữa sao?”

Hoắc Lâm thấy cô nói có vẻ đặc ý, cho nên anh không nói gì, chỉ vươn tay sờ bụng cô.

“Nói không chừng ở đây đã có em bé rồi, em không định đăng ký kết hôn để nhập hộ khẩu cho em bé à?”

Nam Từ đương nhiên không tin lời anh, vẫn cười tủm tỉm nhìn anh.

Hoắc Lâm nắm cầm cô: “Đừng làm mất thời gian nữa, xuống xe thôi.”

Nam Từ đâu dễ gì đồng ý, cô lại nói: “Hoắc tiên sinh cũng quá đáng rồi, coi như không cầu hôn, thì đến cái nhẫn cũng không có, vậy mà đòi gạt em đi đăng ký kết hôn sao?”

Hoắc Lâm có vẻ như đã sớm đoán được cô sẽ nhắc đến cái này, mắt không di chuyển, trực tiếp nói với trợ lý Trương: “Lấy ra đây.”

Trợ lý Trương cẩn thận đưa tới một hộp bọc bằng vải nhung, Hoắc Lâm trực tiếp nhận, rồi mở ra trước mặt Nam Từ.

Nam Từ cúi đầu nhìn cũng cực kỳ kinh ngạc.

Cái nhẫn này rõ ràng viên kim cương còn chưa đánh bóng, hơn nữa kích cỡ...

Cũng quá khoa trương rồi!

Nam Từ bĩu môi, một lúc sau mới nói: “Anh thật sự để em đeo cái nhẫn này sao?”

“Đúng ra là sẽ có một nhà thiết kế người nước ngoài đến đây, rồi sẽ thiết kế sửa sang chiếc nhẫn lại cho hoàn chỉnh, nhưng bây giờ không có thời gian, chờ mấy ngày nữa nhà thiết kế đến rồi anh dẫn em đi gặp.”

Hoắc Lâm còn cho là anh giải thích đã chi tiết, nhưng vẫn thấy Nam Từ ngây ngốc ra đó, anh còn tưởng cô có ý gì khác, nhú mày, hỏi: “Em không thích?”

Nói xong, anh liếc nhìn trợ lý Trương, khiến đối phương bị dọa ngồi thẳng người, anh ta nói:

“Bà chủ, viên kim cương này là viên đắt giá và giá trị nhất trong cuộc đấu giá gần đây, bà chủ...”

“Không phải.” Nam Từ thấy bọn họ hiểu lầm, nên vội nói: “Thích, em rất thích, cảm ơn anh, Hoắc tiên sinh.”

Nói xong, cô ôm eo anh, lại vùi vào lồng ngực anh.

“Em rất vinh hạnh được trở thành bà xã của Hoắc tiên sinh.”

Hoắc Lâm hơi nhếch môi, đáy mắt cũng tràn đầy ý vui vẻ.

“Ừ, anh cũng rất vinh hạnh được trải qua một đời với Nam tiểu thư.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Ngoại truyện 6: Kết hôn 2.

Editor: Trà Đá.

Đúng như những gì trợ lý Trương đoán, hôm nay có rất nhiều người đến đăng ký kết hôn, may thay anh ta đã đặt hẹn trước cho ông bà chủ, cho nên không chờ quá lâu đã đến lượt bọn họ.

Trước tiên, bọn họ nộp giấy tờ tùy thân theo quy định, sau đó đến chỗ chụp ảnh.

Lúc đến phòng chụp ảnh, trước bọn họ có một cặp đôi vừa mới chụp xong, nên bọn họ được người chụp hình sắp xếp vào chụp, đứng trước một phong nền màu đỏ nhung, chuẩn bị chụp ảnh.

Nam Từ có chút hồi hộp, ban đầu thì không cảm thấy gì, nhưng nghĩ đến chuyện qua hôm nay, thì cuộc đời cô đã rẽ sang một hướng mới, cô không không chế được việc suy nghĩ vẩn vơ.

Nhưng mặt khác cô lại cảm thấy vui vẻ, mặc dù cuộc sống phía trước vẫn còn mờ mịt, nhưng cũng may người đi cùng cô hết chặng đường là người mà cô yêu nhất.

Nghĩ tới đây, sự bối rối của cô cũng dịu đi không ít.

Thợ chụp hình đứng ở phía trước hô hào: “Cười một cái, đứng, cười tươi lên nào.” Đầu này, bàn tay của Hoắc Lâm cũng di chuyển nắm lấy bàn tay Nam Từ.

Lòng bàn tay ấm áp dính chặt lấy bàn tay cô, Nam Từ cũng bất giác nắm chặt tay anh, đáy mắt tràn đầy niềm hạnh phúc và nụ cười càng lúc càng tươi hơn.

Thợ chụp hình ở cục dân chính coi như đã chụp qua cho rất nhiều cặp đôi mới cưới, nhưng lúc này lại không ngừng cảm thán trong lòng, đôi này bất kể là dáng dấp hay khí chất đều hoàn toàn xứng đôi.

Lúc ảnh chụp được in ra, nhân viên cười nhẹ nhàng giao tấm ảnh cho bọn họ.

“Rất xứng đôi, chúc hai bạn hạnh phúc.”

Nam Từ cũng cười tủm tỉm đáp: “Cảm ơn.”

Đứng bên cạnh họ là một cặp, hai người còn đang cho là trình độ chụp hình ở đây quá kém, khiến bọn họ trông vừa già vừa xấu.

Nhưng lúc thấy ảnh chụp của Hoắc Lâm và Nam Từ, thì ý định muốn chụp lại cũng bỏ qua.

Cô gái có chút bất mãn nhìn chàng trai: “Anh nhìn nhà người ta kìa, rồi nhìn lại anh kìa, ai da, thật sự là quá khập khiễng.”

Chàng trai cũng không phục, trả lời: “Nhìn vợ người ta cũng đẹp hơn cả em đó!”

“Anh có ý gì hả?”

...

Hoắc Lâm nghe được câu “Nhìn vợ người ta cũng đẹp hơn cả em”, lòng mày không kiềm được nhúu một cái, nhưng cũng may Nam Từ nhanh chóng kéo anh đi, không để anh nghe thấy nữa.

Đi một đoạn khá xa, Nam Từ quay đầu lại liếc nhìn, thấy cặp đôi kia vẫn còn đang àm ỉ, cô chỉ nhẹ nhàng thở hắt ra.

“Hoắc tiên sinh, tướng mạo của anh có thể khiến gia đình người khác bất hòa, thân là bà xã tương lai của anh, em muốn bày tỏ sự kháng nghị mãnh liệt.”

Hoắc Lâm nhìn bộ dáng tình nghịch của cô, không khỏi bật cười: “Kháng nghị cái gì?”

“Yêu cầu anh sau này ngoại trừ em, thì không cho phép lộ mặt với người phụ nữ khác.” Nam Từ cười tủm tỉm đùa giỡn, ngẩng đầu nhìn anh, “Hay là sau này ra ngoài đường anh đeo khẩu trang đi, giống như lúc anh đưa xe á. Dạng yêu cầu nhỏ này anh đáp ứng được không?”

Hoắc Lâm nhướn mày, nhìn cô.

“Vậy thì thân là chồng tương lai của em, có phải cũng nên có chút yêu cầu nho nhỏ được không nhì?” Hoắc Lâm cầm tay cô, đưa lên môi hôn một cái, “Hay là anh nói người làm một cái công tay, sau này cho dù là ở nhà hay ra ngoài, chúng ta công tay lại với nhau, như hình với bóng?”

“...” Nam Từ không nói gì, cô không thể đo với độ biến thái của anh được. Cô thật sự là không thể tưởng tượng ra.

Hoắc Lâm nhìn thấy phản ứng của cô thì cực kỳ vui vẻ, sau đó lại mở miệng: “Sao nào?”

“Sao cái mà sao.” Nam Từ lôi kéo anh đi, “Nhanh đi làm thủ tục cho xong.”

Sau khi có ảnh chụp xong, thì đợi chưa bao lâu đã đến lượt lên ký tên xác nhận.

Sau khi hai người ký tên xong, thì nhân viên đóng một con dấu chạm nổi lên giấy đăng ký kết hôn, chứng nhận hai người là vợ chồng rồi giao cho bọn họ.

“Chúc hai bạn trăm năm hạnh phúc.”

Lúc cầm giấy chứng nhận kết hôn ra khỏi cục dân chính, Nam Từ vẫn còn đang sửng sốt.

Cứ như vậy là gả rồi sao?

Từ nay về sau, cô không còn là Nam Từ, mà là bà Hoắc rồi.

Cô còn chưa kịp hết bàng hoàng, thì bên cạnh có tiếng hét lên:

“Trời ơi! Anh mau nhìn phía đối diện!”

Người hét lên là một đôi vợ chồng mới cưới khác, cô gái cầm giấy chứng nhận kết hôn che miệng, một tay chỉ về phía tòa cao ốc đối diện.

Nam Từ cũng nhìn theo hướng cô gái chỉ, sau đó, hai mắt cô lập tức trừng to hơn.

Bên trên tòa cao ốc đối diện, vị trí lúc nào cũng được phát quang cáo những thương hiệu xa xỉ, thì lúc này chỉ đơn giản xuất hiện vài chữ.

Bảo bối, tân hôn hạnh phúc.

Nhưng mà không chỉ có vậy, đại khái qua một hai giây sau, màn hình quảng cáo trên đầu xe taxi cũng xuất hiện dòng chữ ‘Bảo bối, tân hôn hạnh phúc.’

Cô gái vừa hét chói tai ở bên cạnh, lúc này ghen tỵ sắp khóc, cô nói với chồng mới cưới: “Ghen tỵ quá đi, cũng là một đôi đi đăng ký kết hôn cùng ngày, mà nhà người ta thì quảng cáo cho toàn thành phố biết, còn em chỉ được đãi một bữa bít tết mà thôi...”

Người chồng bên cạnh trông chất phát thật thà, lúc này nhìn thấy cô vợ nhỏ nhõng nhẽo cũng đành bó tay.

Nghĩ nghĩ, anh ta mở miệng thăm dò: “Hay là anh gọi thêm một phần trứng cá muối cho em nhé?”

Cô gái kia nhìn anh ta một chút, sau đó yếu ớt nói: “Còn có cả thịt cừu và gan ngỗng nữa.”

“Ừ ừ, cho em hết.”

“Sau đó em còn muốn hai ký cherry loại ngon nhất nữa.”

“Được, mua cho em hết!”

“À... Còn có...”

Cặp vợ chồng kia đi xa dần, tiếng nói chuyện cũng dần dần biến mất.

Nam Từ trầm mặc nửa ngày, giả bộ buồn bã nói: “Anh nhìn xem chồng người ta kìa! Đáp ứng tất cả luôn!”

Hoắc Lâm hơi nhú mồm: “Cô ta chỉ là đang ‘lợi dụng’ thôi.”

Nam Từ đương nhiên biết ‘Cô ta’ ở đây là ai.

Nghĩ nghĩ, cô ôm lấy Hoắc Lâm, chỉ chỉ vào dòng xe taxi có dòng chữ ‘Bảo bối, tân hôn vui vẻ’.

Cô ngẩng mặt lên, nhõng nhẽo với anh: “Em không biết đâu, sau này em nói gì anh cũng phải đáp ứng hết đó.”

“Được.” Anh đáp không chút do dự, nhưng chốc lát giống như nhớ ra gì đó, bổ sung tiếp: “Trừ việc ly hôn với anh.”

“Anh hay quá ha.” Nam Từ cười híp mắt nhìn anh: “Cưới thì cũng cưới rồi, sao có thể ly hôn được, mà coi như em có rời đi, thì cũng là do anh dọa em bỏ chạy! Đến lúc đó, em phải lấy được một nửa tài sản của anh mới được! Hứ!”

Hoắc Lâm ôm eo cô, khóe môi có chút cong cong, cúi đầu hôn lên chóp mũi hơi lạnh của cô.

“Cho em hết, đến lúc đó em có thể coi anh là ăn mày.”

“A, là anh nói đó nhé.”

“Ừ, ngày mai anh sẽ dẫn em đi công chứng, anh sẽ chuyển hết tất cả cổ phần, nhà cửa và tài sản sang tên của em.”

Mặc dù Nam Từ không quá giàu, nhưng cũng không thiếu tiền, nhưng nghe Hoắc Lâm nói thì trong lòng cũng có chút đắc ý.

“Vậy thì anh phải cẩn thận, sau này mà em làm nổi giận, thì em sẽ cắt tiền tiêu vặt một tháng!”

“Được.”

“Nếu như dám nhìn lên người phụ nữ khác, thì cắt tiền tiêu vặt nửa năm!”

“Được luôn.”

“Không cho phép anh lên hút thuốc, nếu có tiệc xã giao cần uống rượu thì cũng phải báo trước với em!”

“Ừ.”

“À... Còn những điều khác tạm thời chưa nghĩ ra! À đúng rồi, phải toàn tâm toàn ý yêu em!”

Nam Từ nói xong, giống như đã đạt được ý nguyện, cười híp mắt nhìn anh.

Lần này Hoắc Lâm không cười, mà yên lặng nhìn cô, sau đó cầm tay cô, trịnh trọng hôn một cái.

“Anh thề bằng cả tính mạng của anh.”

Anh thâm trầm nhìn cô, nói gần từng chữ.

Ánh mắt Nam Từ nhìn thẳng vào mắt anh, nhìn trong con ngươi màu đen thâm thúy của anh phản chiếu lại hình bóng của chính mình, hốc mắt cô chợt nóng lên.

Cô vui mặt vào lồng ngực anh, hít hít mũi: “Hoắc tiên sinh, chúc anh tân hôn hạnh phúc.”

Hoắc Lâm ôm cô, cười yếu ớt, không nói gì.

“Vội lại...”

“Humm?”

“Em cũng toàn tâm toàn ý yêu anh.”

Cô cố ý dừng lại, sau đó học anh, trịnh trọng nói ra từng chữ: “Em thề bằng cả tính mạng của em.”

~

Sau khi trợ lý Trương đưa ông bà chủ đến cục dân chính xong, thì lập tức rời đi trước theo như ông chủ báo.

Anh ta không phải đi làm chuyện khác, mà là...

Anh ta nhìn kẹo mừng ở trong tay, lại ngẩng đầu nhìn công ty khoa học kỹ thuật Tàn thị, trong lòng không ngừng kêu ca.

Hôm nay ông chủ đi đăng ký kết hôn, lại còn gởi kẹo mừng cho tình địch nữa, chuyện thất đức như vậy lại muốn anh ta làm! Chẳng lẽ ông chủ đã quên anh ta bị trừ tiền thưởng lại còn suýt bị đẩy ra nước ngoài làm sao!

Độc ác với anh ta như vậy! Tại sao lại còn bắt anh ta làm mấy chuyện nguy hiểm này!

Anh ta lại nhìn hộp kẹo mừng trong tay, trong lòng thầm nhớ lại, trước đó ông chủ và tình địch đã đánh tay đôi với nhau... Mặc dù thực lực không bằng ông chủ, nhưng cũng không phải yếu kém.

Bây giờ anh ta đi lên như vậy có bị đánh hay không?

Nghĩ tới đây, anh ta lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho ông chủ.

[Ông chủ, nếu như hôm nay tôi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có được tính là tai nạn lao động không ạ?]

Nhưng đáp lại anh ta chỉ có sự im lặng lạnh lùng.

Trợ lý Trương muốn khóc, anh ta biết ông chủ nhà mình không có nhân tính! Không! Ông chủ hoàn toàn không phải là người!

Thảm quá rồi, anh ta chỉ là một chấm nhỏ... Á, cũng không tính là một chấm nhỏ, dù sao anh ta vì đồng lương, mà mỗi ngày đều đi sớm về khuya, bây giờ lại bị đặt vào tình huống nguy hiểm.

Ngắm lại bà chủ cũng rất tốt với anh ta, cho nên anh ta thả lỏng, sẵn sàng hy sinh, đi vào bên trong công ty khoa học kỹ thuật Tần thị.

Cô gái ở trước sảnh rất nhiệt tình, biết thân phận anh ta thì gọi lên văn phòng tổng giám đốc, sau khi được cho phép rồi lại tự mình đưa trợ lý Trương đến thang máy.

Tần Dư cũng có ấn tượng nhất định đối với trợ lý Trương, dù sao năm đó chính anh ta là người dẫn Tần Dư đến sân boxing gặp Hoắc Lâm.

Thấy anh ta xuất hiện, Tần Dư nở nụ cười đẹp mê người.

“Tiểu Tư, giúp tôi pha một ly cà phê cho khách quý.”

Ngũ Tiểu Tư gật đầu, vừa định ra ngoài thì bị trợ lý Trương ngăn lại.

“Không cần, tôi không định ngồi lâu.”

Nói xong, anh ta đẩy hộp quà tới trước mặt Tần Dư, mở miệng nói:

“Tổng giám đốc Tần, đây là kẹo mừng ông chủ tôi muốn gửi đến ngài, hôm nay ông bà chủ nhà tôi đi đăng ký kết hôn.”

Nói xong, anh cũng không cho đối phương có phản ứng, trực tiếp chào tạm biệt: “Không còn việc gì hết, chào tổng đốc Tần.”

Sau đó, anh ta rời khỏi văn phòng Tần Dư.

Ngũ Tiểu Tư không hiểu lắm, nhìn bóng lưng trợ lý Trương, lại nhìn Tần Dư, cuối cùng lựa chọn im lặng không lên tiếng.

Tần Dư nhìn chằm chằm hộp quà, sau một lúc lâu mới nhướn mày cười cười.

“Kết hôn à.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Ngoại truyện 7: Kết hôn 3

Editor: Trà Đá.

Lúc lên xe, Nam Từ vui mừng trong ngực Hoắc Lâm, lật tới lật lui tờ giấy chứng nhận kết hôn, cuối cùng cô lấy điện thoại ra chụp hai bức, rồi gửi cho Cố Phán.

Trong lúc đang bận Wechat, cô thuận tay đặt giấy chứng nhận kết hôn lên đùi mình, không ngờ Hoắc Lâm lấy lại bỏ vào túi áo.

Nam Từ cũng không quá để ý, vừa gõ chữ vừa nói: “Cất vào túi em đi, anh giữ không tiện.”

“Không sao, anh giữ được.”

Nam Từ dừng động tác lại, gương mặt nhỏ hất lên, nhìn anh một cái.

Trong lòng cô xẹt qua một suy nghĩ, nhưng còn chưa kịp nói ra thì điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Là Cố Phán.

Nam Từ nhấn nút nghe, cười nói: “Em còn đang định nhắn Wechat cho chị.”

“Nhắn cái gì mà nhắn! Có phải em định nhắn là em và Hoắc Tam đã đi đăng ký kết hôn rồi chứ gì!”

Trong lòng Nam Từ kinh ngạc, định hỏi tại sao Cố Phán lại biết, nhưng nghĩ lại mấy cái quảng cáo chạy khắp đường thế kia, lại còn ‘Bảo bối, tân hôn hạnh phúc’ nữa...

Có lẽ Cố Phán cũng đoán ra được?

“Sao chị biết?” Cô vẫn hỏi.

“Trên Weibo đã truyền âm lên hết rồi, nói không biết đại gia sến rện nào đó vì yêu mà vùng tiền như rác, lúc chị xem video thì có cả lão Thẩm nhà chị coi chung nữa, anh ấy nói là Hoắc Tam làm.”

...Đại gia sến rện?

Nam Từ yên lặng nhìn Hoắc Lâm một chút, trộm cười.

Cố Phán nói xong, cũng không chờ Nam Từ đáp lại, tiếp tục nói: “Đúng rồi, có phải Hoắc Tam cũng giữ luôn giấy chứng nhận kết hôn có phải không?”

“Đúng rồi, sao chị biết.”

“Cái này cần phải hỏi sao! Anh ấy yêu em đến cỡ nào chứ, chắc chắn là không muốn em thấy được giấy chứng nhận kết hôn, để em không bao giờ được nghĩ đến chuyện ly hôn chứ sao.”

Nam Từ: “...”

Hai người nói chuyện hai ba phút nữa mới cúp máy, tiếp đó Nam Từ ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Hoắc Lâm, nói:

“Cố Phán nói tối nay mời mọi người tụ tập, chúc mừng chúng ta đã đăng ký kết hôn.”

Hoắc Lâm bắt giác nhũn mày, hỏi lại: “Em muốn đi hả?”

“Thì người ta cũng có ý tốt, không đi thì hơi bất lịch sự quá.”

“Ừ, em muốn đi thì đi.”

Cô nhìn anh, con mắt chớp chớp, vươn tay ra: “Giấy chứng nhận kết hôn đâu? Đưa em giữ.”

Anh thuận thế nắm tay cô: “Không cần đâu, anh giữ được rồi.”

Nam Từ trừng mắt, hỏi anh: “Đừng nói là anh sợ em nghĩ đến chuyện ly hôn nhé? Cho nên mới không để e giữ. Ai da, em chắc chắn không nghĩ đến chuyện đó đâu, anh đưa em giữ đi!”

“Vậy em giữ làm gì?”

“Thì lâu lâu em lấy ra nhìn thôi.”

Hoắc Lâm thân nhiên đáp: “Em vừa chụp hình rồi đó thôi.”

“...”

Anh nhìn cô, cười cười: “Ngoan, xem ảnh trong điện thoại cũng được.”

“...”

~

Chạng vạng tối, một đám người lại tụ tập, Cố Phán lôi kéo các cô gái tụ tập ở chỗ ghế dài, tách ra khỏi mấy người đàn ông.

Mấy ngày trước Chu Khởi cãi nhau với bạn gái, còn cực kỳ nghiêm trọng, hôm nay vừa mới làm hòa xong cho nên không muốn tách xa bạn gái, gương mặt giận dữ muốn phản bác, Trần Tiến đá anh ta một cái.

“Đánh với nhau cả ngày còn chưa chán à, coi chừng con gái nhà người ta chán ghét cậu.”

Chu Khởi liếc Trần Tiến một cái, cuối cùng cũng không nói gì.

Sau khi đám con gái tách ra rồi, thì bên này chỉ còn lại bốn người đàn ông.

Khó lắm mới gặp nhau, lại trùng ngày vui của Hoắc Lâm, thế là Trần Tiến gọi người mở một chai rượu tây.

Anh ta vừa lấy rượu vừa mở miệng: “Hoắc Tam, cậu thật là... đang yên đang lành tự dung thông báo cho toàn thiên hạ biết. Quảng cáo chỗ tòa cao ốc đó cũng là do cậu kêu trợ lý Trương thuê sao? Hôm nay có người gọi điện thoại cho tớ, hỏi rốt cuộc là ai vùng tiền lớn như vậy, tớ mờ mịt có biết gì đâu, về sau hỏi người công ty mới biết chuyện gì xảy ra.”

Nói đến đây, Trần Tiến nhìn Hoắc Lâm, lại hỏi: “Sao cậu không nói với tớ, để tớ sắp xếp là được rồi, mắc gì sai trợ lý Trương đi thuê.”

“Không cần.” Hoắc Lâm lười biếng đáp, “Cũng đâu có gì, không muốn mắc nợ ân tình.”

Trần Tiến: “...”

Trần Tiến phát hiện gần đây Hoắc Tam càng lúc càng bình thường, tính tình cũng không còn đáng sợ âm u như trước nữa, lại còn thường xuyên nói đùa.

Tâm tình của Trần Tiến rất phức tạp, nghĩ nghĩ lại nói: “Chuyện này có sớm quá không? Lỡ như cậu và tiểu Nam Từ...”

Lời còn chưa dứt, Hoắc Lâm lập tức liếc anh ta, Chu Khởi cũng cảm giác không thích hợp, đập Trần Tiến một cái.

“Sau này ra ngoài để tớ khóa cái miệng cậu lại.”

Trần Tiến cũng phát hiện mình hơi quá lời, nhưng cũng biết Hoắc Lâm hiểu rõ mình, chắc sẽ không giận, cười hi hi nói: “Ý tớ là tớ cảm thấy hai người quyết định quá sớm. Ai da, đời người còn dài, mỗi một lựa chọn đều rất quan trọng.”

“Cậu chỉ quan tâm sự vật trước mắt, nên mới mâu thuẫn về việc lựa chọn cẩn thận.” Thẩm Mộ Ngan chen vào nói.

Hoắc Lâm cười cười, mở miệng: “Đúng, đối với tớ mà nói thì từ trước đến nay Nam Từ chưa bao giờ là một sự lựa chọn.”

Cô là độc nhất, một khi anh đã nhiễm độc thì không cách nào bỏ được.

~

Đầu bên kia, sau khi Cố Phán lời kéo Nam từ và Hứa Nùng ngồi chung một chỗ, thì Cố Phán rót cho mỗi người một ly rượu.

Nam Từ trực tiếp từ chối, không phải là cô không muốn uống, mà là không thể uống.

“Em không uống, chị biết là... Gần đây bọn em, khụ, muốn có em bé.”

Cố Phán “A” một tiếng, nhớ lại, thế là quay đầu nói với nhân viên phục vụ: “Cho tôi một ly nước ép trái cây.”

Sau khi nhân viên phục vụ đi rồi, Cố Phán vừa chống cằm cười nhìn Nam Từ cười hi hi: “Bây giờ em là nữ nhân vật chính khiến tất cả con gái ở thành phố này ghen tỵ đó.”

Nam Từ cũng mỉm cười, trong lòng vừa vui vừa xấu hổ, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Ghen tỵ cái gì? Ghen tỵ vì em được gả cho đại gia sến rện sao?”

“Ha ha ha, em đừng có nói vậy, trên mạng có rất nhiều người suy đoán, nói đại gia này đốt tiền kiểu sến quá, chắc chắn phải thuộc dạng cha nuôi mới có thể nghĩ ra được. Lúc ấy chị đọc mấy cái bình luận mà cười đau cả bụng.”

Hứa Nùng cũng cười nói: “Chuyện này đã khiến trường em cũng ầm ĩ cả lên.”

“Đúng không đúng không?” Cố Phán cười chen vào nói.

Nam Từ đáp: “Em nghĩ chuyện này không phải do anh ấy nghĩ ra đâu, chắc là cách của trợ lý Trương.”

“Mà cũng có gì đâu, sến mà có tiền là được rồi, Hoắc Tam là người ưu tú như vậy, nếu để các cô gái khác biết thì cũng không nên.”

Nam Từ không hề để tâm, chỉ đơn giản đáp lại: “Không sao, em hoàn toàn tin tưởng anh ấy.”

Cố Phán “Chặc” một tiếng, nhìn Hứa Nùng: “Em nhìn thấy chưa, đây chính là một cô gái điển hình cho việc yêu đương đến mù quáng ngu ngốc không cứu nổi nữa.”

Hứa Nùng cũng vui vẻ cười theo.

Tiếp đó Cố Phán giống như nhớ ra gì đó, bỗng nhiên trộm hỏi: “Rồi cuối cùng em có giữ bản chứng nhận kết hôn không?”

Nhắc đến cái này, Nam Từ mếu méo: “Không có, chắc có lẽ như lời chị nói, anh ấy không muốn em có ý nghĩ đó...”

“Thấy chưa! Đàn ông đều là móng heo hết!”

Cố Phán nói, có chút không phục: “Mặc dù Hoắc Tam có chút thay đổi, nhưng có một số việc vẫn bá đạo như trước. Không được, người đàn ông này tuyệt đối không thể nói chuyện nhẹ nhàng được, nếu không thì sau này sẽ được nước lấn tới! Chị chính là một ví dụ!”

Nghĩ tới đây, Cố Phán nhìn Nam Từ: “Hay là chúng ta làm chuyện gì đó đi!”

~

Nam Từ nhân lúc Cổ Phán và Hứa Nùng đang tán gẫu vui vẻ, cô đứng dậy đi toilet.

Nhưng cô không ngờ lại gặp Khúc Nghiên ở đây.

Khúc Nghiên uống có chút say, có vẻ như đang rửa mặt cho tỉnh, trong lúc ngẩng đầu thì vô tình chạm mặt Nam Từ.

Cô ta đương nhiên cũng không ngờ sẽ gặp phải Nam Từ, nên biểu hiện hơi ngưng lại.

Nhưng chỉ trong vài giây ngắn ngủi, sau đó, cô ta dựa vào bên tường, cong môi cười nhìn Nam Từ.

“Cô đắc ý lắm đúng không?”

Mấy năm qua cô ta vẫn làm việc ở trong nước, cho nên phát âm cũng tiến bộ rất nhiều, ít ra bây giờ Nam Từ nghe cũng không phát hiện ra cô ta là Hoa kiều.

Nam từ không muốn tranh chấp với người đang say, cô xoay người rửa tay, định rửa xong rồi mau rời khỏi đó.

Khúc Nghiên đương nhiên không buông tha cho Nam Từ, tiếp tục nói: “Cô vênh vào cái gì? Cô cho rằng học trưởng thật sự yêu cô sao? Bây giờ tôi nhìn thấy cô quá đáng thương.”

Nam Từ hoàn toàn không muốn nhiều lời với Khúc Nghiên, cô lau khô tay chuẩn bị ra ngoài.

“Nè! Cô cho rằng tôi gạt cô sao? Tôi đã hỏi bác sĩ tâm lý của học trưởng rồi, anh ta nói cô chỉ là một viên thuốc ngủ của học trưởng mà thôi!”

Lời này khiến Nam Từ dừng bước chân.

Rốt cuộc Nam Từ nhìn cô ta: “Cô có ý gì?”

Khúc Nghiên cười chế giễu: “Học trưởng mắc bệnh khó ngủ trầm trọng, nhưng không hiểu sao ôm cô lại có thể ngủ rất ngon... À, lần này thì cô hiểu rồi chứ? Học trưởng kết hôn với cô không hoàn toàn là vì yêu cô đâu!”

Khúc Nghiên vừa nói vừa khó khăn dựa vào tường.

Nam Từ khẽ cau mày, cô không thêm đề ý đến Khúc Nghiên nữa, quay người ra khỏi toilet.

Lúc trở về, lời nói của Khúc Nghiên không ngừng quanh quẩn trong đầu cô, thậm chí sau khi lên xe về nhà, cô cũng có chút thất thần.

Đêm nay Hoắc Lâm uống không nhiều, mặc dù hơi thở có mùi rượu, nhưng cũng không có đáng về say xỉn.

Anh ôm Nam Từ, gương mặt tuấn tú sát lại gần mặt cô, môi mỏng ngậm lấy vành tai cô.

“Em đang nghĩ gì đó?”

Anh trầm giọng hỏi cô, giọng nói có chút khàn, mang theo từ tính mê người mà gợi cảm.

Nếu như là ngày thường, thì Nam Từ chắc chắn sẽ bị mềm nhũn bởi anh, nhưng hôm nay đầu óc cô hơi hỗn loạn, nên không hề rơi vào trạng thái bị mê hoặc.

Hoắc Lâm cảm thấy cô né tránh, đáy mắt anh hiện lên một tia lạnh lẽo, anh nắm cầm cô, ép cô quay đầu lại.

“Sao?”

Nam Từ thật ra cũng không phải hiểu lắm gì, Hoắc Lâm yêu cô, cô cảm nhận được.

Lợi dụng và yêu là hai cách thức hoàn toàn khác nhau, về điều này thì cô hiểu rõ.

Chỉ là điều khiến cô đề ý chính là...

“Hoắc Lâm, em hỏi anh, anh bị mắc chứng khó ngủ rất nghiêm trọng à?”

Nam Từ cảm thấy có suy nghĩ mãi cũng không biết được đáp án, thì chỉ bằng trực tiếp hỏi Hoắc Lâm, sự tin tưởng là điều quan trọng nhất trong một mối quan hệ, bọn họ muốn nắm tay nhau đi hết quãng đời còn lại, thì phải đặt niềm tin lên hàng đầu.

Hoắc Lâm nghe xong, nhú mày: “Ai nói với em?”

Ngược lại Hoắc Lâm không nghĩ nhiều, chỉ đoán là Cổ Phán đã nghe ngóng được điều gì từ Thẩm Mộ Ngạn cho nên mới truyền đến tai con thỏ nhà anh.

Cho nên sau khi biết cô vì chuyện này mà thất thần, anh lại khôi phục trạng thái lười biếng.

“Đừng có nghe Cổ Phán nói mò, cô ấy nổi tiếng bị điên, lời nói ra chưa chắc đã là sự thật đâu.”

“Không phải Cổ Phán, chị ấy không biết gì hết.” Nam Từ nghiêm túc nhìn anh, “Hoắc Lâm, em muốn nghe anh thành thật với em.”

Thấy cô nghiêm túc như vậy, anh cũng tùy ý đáp lại, anh ôm cô thật chặt, mở miệng nói:

“Ừ, anh bị bệnh mất ngủ.”

“Bây giờ gì sao? Đã đỡ hơn chưa?”

Hoắc Lâm rũ mắt nhìn cô, cảm thấy cô rất lạ: “Bảo bối, rốt cuộc là ai đã nói gì với em? Sao em lại cố chấp muốn biết sâu hơn về chuyện này?”

“Anh đừng có quan tâm là ai nói với em, bây giờ em chỉ muốn nghe anh nói thật với em thôi.” Nam Từ dừng một chút, lại nói: “Em muốn nghe chính miệng anh nói, không được giấu em bất cứ điều gì.”

Thần sắc Hoắc Lâm dần nhạt đi, một lát sau, anh mở miệng: “Anh thật sự đã bị mất ngủ rất nhiều năm, nhưng sau khi gặp em thì không còn nữa.”

“Cho nên... Ban đầu anh mới lôi kéo em về biệt thự ngủ với anh, chính là muốn xác nhận chuyện này?”

“Ừ.”

“Vậy tại sao không nói em biết?”

Ban đầu cô hoàn toàn không thích anh, anh cũng không muốn nhiều lời, cô có thể hiểu.

Nhưng sau khi yêu nhau lâu như vậy mà anh vẫn không hề nhắc đến chuyện này.

“Chuyện này cũng đâu có gì quan trọng.”

Nam Từ lẳng lặng nhìn anh, ánh mắt có chút phức tạp, sau một lúc lâu mới mở miệng: “Quan trọng chứ, Hoắc Lâm, chuyện liên quan đến anh, mặc kệ là tốt hay xấu thì đều quan trọng với em. Cũng giống như anh muốn biết hết tất cả mọi chuyện của em, thì em cũng muốn biết hết tất cả mọi chuyện của anh.”

“Bảo bối, không phải chuyện gì em cũng cần biết đâu.” Hoắc Lâm cúi đầu hôn lên gương mặt cô, “Anh muốn tặng em hết tất cả mọi thứ tốt đẹp trên thế gian này, em chỉ cần ở bên anh, vui vẻ hạnh phúc là được rồi. Còn những chuyện khác...”

“Không, Hoắc Lâm, anh không nên như vậy.” Nam Từ hoàn toàn không nghe lọt tai, “Em không phải đồ dễ vỡ, em cũng muốn san sẻ mọi chuyện cùng anh. Huống chi bây giờ chúng ta đã kết hôn rồi, chẳng lẽ anh cứ như vậy mãi sao, vẫn luôn muốn xây dựng cho em một lâu đài tốt đẹp, còn bên ngoài mưa to gió lớn chỉ một mình anh gánh lấy sao?”

Hoắc Lâm nhìn cô, nói: “Cái này thì có gì không được?”

“Hoàn toàn không được!”

Nam Từ thật sự bị anh chọc đến bực mình, nhưng nghĩ lại hai người vừa mới kết hôn, bầu không khí đang rất đẹp, cho nên cũng không muốn nổi giận.

Đúng lúc này xe đã dừng trước cửa chung cư, cô đẩy anh ra, mở cửa xuống xe trước.

Lúc này điện thoại vang lên một tiếng “Ding”, là âm thanh của Wechat, Nam Từ mở ra coi, là tin nhắn của Cổ Phán.

[Nghĩ xong chưa? Thứ bảy tuần này, không ảnh hưởng đến công việc của em! Nhớ tới nhé!]

Ánh mắt Nam từ ngừng lại, cuối cùng trả lời lại:

[Dạ, em sẽ tới.]

Bạn đang đọc truyện *Cổ Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Ngoại truyện 8: Kết hôn 4

Editor: Trà Đá.

Đêm đó Khúc Nghiên về đến nhà thì lập tức tỉnh táo trở lại, bắt đầu có cảm giác sợ hãi.

Năm đó những lời cô ta nói với Nam Từ, trực tiếp khiến Nam Từ giấu diếm Hoắc Lâm ra nước ngoài...

Sau khi Hoắc Lâm về nước, trực tiếp hủy tất cả hạng mục hợp tác với công ty cô ta, đồng thời những công ty khác cũng gọi đến chấm dứt hạng mục hợp tác, sau này cấp trên điều tra ra mới biết sau lưng có người nhúng tay vào.

Ba của Khúc Nghiên ở nước ngoài có làm ăn, lần này Khúc Nghiên về nước cũng đầu quân vào một công ty là bạn của ba mình, cho nên lần trước vì cô mà công ty đã tổn thất biết bao nhiêu tiền, cấp trên giận nhưng không dám nói gì, sợ đắc tội với con gái của bạn tốt.

Khúc Nghiên coi như cũng hiểu chuyện, cô ta tự động từ chức, nhưng vẫn tiếp tục ở trong nước.

Cô ta từ chức bởi vì không muốn mang thêm nhiều phiền toái cho công ty của bạn ba mình, thứ hai cũng muốn quay lại theo đuổi Hoắc Lâm.

Cô ta vẫn tin chắc đàn ông đều là động vật, huống chi lúc đó Nam Từ không ở trong nước, nên đó chính là cơ hội tốt nhất để tiếp cận Hoắc Lâm.

Nhưng ai mà ngờ, ba năm Nam Từ ở nước ngoài, cô ta thậm chí không thể đến gần Hoắc Lâm!

Cô ta trực tiếp đến công ty thì bị bảo vệ ném ra ngoài, mấy lần trước còn lịch sự mời cô ra ngoài, nhưng sau khi được cho phép, thì trực tiếp lôi cô ta ra khỏi công ty.

Lúc đó cô ta còn ăn mặc cực kỳ gọi cảm, kết quả thì không thấy người đâu, còn bị té đến trầy đầu gối.

Sau đó cô ta lại đổi đường khác, không gặp mặt ở công ty được thì đến những bữa tiệc, nhưng mà...

Bây giờ chỉ cần nhớ lại cảnh tượng ngày hôm đó thôi cũng khiến Khúc Nghiên hít thở không thông, cảm giác lạnh buốt từ đầu đến chân.

Hôm đó cô ta bám theo Hoắc Lâm đến chỗ góc cầu thang ở bữa tiệc, sau khi xác định chỉ có một mình anh, thì cô ta sửa sang quần áo rồi tiến lên.

Lúc ấy cô ta chỉ nắm một góc áo của Hoắc Lâm, còn chưa mở miệng, thì đã bị anh hắt ra.

Cô ta mang giày cao gót, bị anh hắt ra nên mất thăng bằng, ngã người té xuống cầu thang.

Lúc đó Hoắc Lâm làm gì?

Anh chỉ đứng đó dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô ta, Khúc Nghiên theo bản năng vươn tay nhờ anh giữ lại, nhưng Hoắc Lâm lại nhẹ nhàng lùi về sau né tránh.

Đúng vậy, lúc ấy Hoắc Lâm đứng trơ mắt ra nhìn cô lăn từ trên cầu thang xuống, đến cuối cùng, anh chỉ cho cô ta coi một phản ứng duy nhất, cởi áo vest đã bị cô ta đụng vào ném xuống đất.

Từ đó về sau, Khúc Nghiên hoàn toàn chết tâm với Hoắc Lâm, nhưng vẫn còn chút không cam tâm.

Mà phần không cam tâm này càng mạnh mẽ hơn khi Nam Từ về nước, thậm chí sau khi hai người kết hôn thì cô ta càng đổ kỵ rõ rệt hơn.

Cô ta cũng không phải muốn làm gì, chẳng qua là... Cô ta không thoải mái, thì cũng không muốn Nam Từ dễ chịu hơn.

Cho nên cô ta mới xúc động nói ra những lời kia.

Sau khi tỉnh táo lại thì cô ta bắt đầu thấy hoảng sợ, sợ dĩ Hoắc Lâm không động đến cô ta cũng bởi vì cô ta chưa động đến Nam Từ.

Bây giờ cô ta như vậy...

Không được, cô ta không thể ở đây được nữa! Phải quay về nhà!

Sau khi ý thức được những điểm này, Khúc Nghiên bắt đầu đặt vé máy bay rồi thu dọn hành lý, vừa mới đến sân bay, thì đã gặp phải người cha đáng lẽ đang ở nước ngoài mới phải.

Cô ta rất vui, muốn kể những khổ sở và tủi thân cô ta gặp phải, nhưng ai ngờ...

Bốp!

“Ba?” Khúc Nghiên không tin được.

Ba Khúc trừng mắt, la lớn: “Không phải ba đã nói rồi sao, đã bảo con đừng có trêu chọc Hoắc Lâm nữa mà! Con có biết nhà chúng ta bây giờ...”

~

Lúc trợ lý Trương đi vào văn phòng Hoắc Lâm thì thấy anh đang nhú mày đọc tài liệu.

Đương nhiên, mấy ngày nay trợ lý Trương đã quen với việc hi nộ ái ố của ông chủ, ai bảo ông chủ chọc giận bà chủ.

Mặc dù... Anh ta làm trợ lý thì thỉnh thoảng cũng gặp nạn, nhưng lần này anh ta có bị mắng thì trong lòng vẫn vui.

Ít ra... Ông chủ cũng không thoải mái!

Anh ta biết suy nghĩ của mình rất nguy hiểm, nhưng thật sự không thể không thừa nhận, ông chủ bị bà chủ ngược đến thảm hại, nên anh ta rất vui vẻ.

Thỉnh thoảng ông chủ cũng nên trải nghiệm sự gầy vò nội tâm giống như cấp dưới đi!

Nếu như có thể! Anh ta đồng ý dùng một... À không, nửa tháng tiền lương để được thấy bà chủ ngược ông chủ dài dài nữa!

Đương nhiên những điều này anh ta không dám nói ra, anh ta sống chưa đủ, cũng không điên tự động đi tìm cái chết.

Thế là mặc dù trong lòng vui sướng cực hạn, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh nói: “Ông chủ, mọi chuyện đã làm xong rồi, nhà họ Khúc tới đón Khúc Nghiên về rồi.”

“Ừ.” Hoắc Lâm có vẻ không quan tâm lắm, chỉ nhàn nhạt đáp.

Một lát sau, Hoắc Lâm lại nói: “Phu nhân tới công ty chưa?”

Từ sau khi đăng ký kết hôn, Hoắc Lâm lập tức gọi Nam Từ thành “Phu nhân”, trợ lý Trương cũng nghe quen tai rồi, trong lòng thì vui mừng, nhưng ngoài miệng vẫn giả vờ ra vẻ khó xử, nói: “Ông chủ... Hôm nay là thứ bảy.”

Hoắc Lâm nhú mày.

Anh đương nhiên biết hôm nay là thứ bảy, nhưng thứ bảy thì sao, chỉ cần anh tới công ty, thì Nam Từ ở nhà một lúc rồi cũng đến công ty tìm anh, sau đó sẽ ở trong văn phòng với anh cả ngày.

Nhưng lần này...

Nghĩ đến đây, Hoắc Lâm lại đau đầu nhéo nhéo sóng mũi.

Trước đó bởi vì chuyện anh mất ngủ, mà quan điểm của hai người không thống nhất.

Hoắc Lâm thì thấy đây không phải là vấn đề gì lớn, anh cũng không biết Nam Từ có khúc mắc gì trong lòng, thật sự trong mắt anh, những chuyện đó chỉ là chuyện nhỏ, không cần cô phải lo lắng.

Nhưng Nam Từ lại không hiểu, mà tính khí của Nam Từ càng lúc càng ương bướng, nếu là trước kia, thì cô tuyệt đối không dám giận anh nhiều ngày đến vậy.

Bỗng nhiên, điện thoại vang lên một tiếng “Đing”, là tin nhắn của Trần Tiến.

Trần Tiến Tài tiến bảo: Hoắc Tam, hôm nay tớ dẫn bạn gái mới đi xem ca nhạc... Sau đó, cậu đoán ra tớ gặp ai ở phía hậu trường không?

Trần Tiến Tài tiến bảo: Có Phán!! Còn có...

Trần Tiến Tài tiến bảo: Còn có Nam Từ vợ cậu nữa!

~

Lần này là lễ hội âm nhạc, bởi vì muốn ban nhạc có một tên trong danh sách biểu diễn, mà Cố Phán đã nhõng nhẽo đòi hỏi sống chết với Thẩm Mộ Ngan, thậm chí còn hi sinh nhan sắc, mất rất nhiều công phu và thời gian mới đổi được sự cho phép của anh ta.

Ban đầu người hát chính là Cố Phán, nhưng cô ta lại muốn lôi kéo Nam Từ tham gia để chọc tức Hoắc Lâm, thế là Cố Phán nhượng bộ thành tay đánh ghita, còn Nam Từ sẽ là người hát chính.

Nam Từ thật sự cũng rất căng thẳng, trước đó cô chỉ tùy tiện đồng ý, cũng bởi vì đêm đó Hoắc Lâm khiến cô tức giận mà thôi.

Nghĩ đến chuyện cô đã ngoan ngoãn ở bên anh, nhưng anh vẫn không chịu mở lòng với cô 100%. Nếu đã vậy thì cô sẽ quậy một lần, để cho anh nếm mùi bị người khác giấu diếm là như thế nào.

Dù sao anh cảm thấy những chuyện đó chỉ là chuyện nhỏ, nếu vậy thì cô làm những thứ này cũng là chuyện nhỏ.

Nhưng vừa đến hiện trường thì Nam Từ bắt đầu có chút hối hận.

Cố Phán nói là sân khấu lần này cũng không khác sân khấu trong quán bar là bao, chỉ là một lễ hội âm nhạc nhỏ mà thôi, nhưng bây giờ xem ra hoàn toàn không phải!

Nam Từ đang được làm tóc, nói với Cố Phán: “Phán Phán, hay là thôi đi, lễ hội âm nhạc quy mô lớn thế này, chắc chắn ban nhạc của chị có rất nhiều fan hâm mộ tới, nếu bọn họ phát hiện chị thay ca sĩ chính thì sẽ thất vọng lắm.”

Cố Phán thờ ơ trả lời: “Không có đâu, ban nhạc của chị chỉ là một ban nhạc nhỏ, lấy đâu ra fan hâm mộ, nếu không thì em cho rằng vì sao nhà chị không cho chị làm nhạc, lần nhạc hội này chị đã phải bỏ ra trăm phương ngàn kế mới được Thẩm Mộ Ngạn đồng ý, bởi vì người tổ chức là công ty anh ấy, cho nên phải đi cửa sau rồi.”

Nói đến đây, Cố Phán lại liếc Nam Từ một chút.

“Đừng nói em chưa làm trận đã trốn né? Chị nói với em, hôm nay em nhất định là nhân vật chính, đến lúc chuyện này truyền đến tai Hoắc Tam thì anh ấy sẽ ăn đầy giám! Để coi anh ấy còn bá đạo nữa được không, đám móng heo này nhất định phải trừng trị một chút mới được!”

Trong lòng Nam Từ cực kỳ ngờ vực, trên cổ Cố Phán đầy dấu hôn và môi cô ta thì hơi sưng đỏ, giống như là đang nhắc nhở bản thân, lời Cố Phán nói... Có vẻ như cũng không quá đáng tin.

Sau khi trang điểm làm tóc xong chưa được bao lâu, thì người tổ chức thông báo đến lượt các cô lên sân khấu.

Nam Từ căng thẳng hít một hơi thật sâu, chân tay có chút cứng lại.

Cố Phán ở bên cạnh bảo cô đừng căng thẳng quá, an ủi được một chút thì đã đến lượt các cô lên sân khấu.

Lúc Nam Từ đi đến chính giữa sân khấu, thì đập vào mắt cô chính là đám người ở phía dưới.

Lúc này sắc trời đã hơi tối, nơi đằng xa chân trời tràn đầy một màu xanh đậm, nhìn kỹ một chút thì còn có mấy vì sao điểm xuyết trên không trung.

Vì để bản thân không quá căng thẳng, nên sau khi lên sân khấu thì cô lập tức đưa mắt nhìn về một phía. Âm nhạc vang lên, cô nghe tiết tấu rồi chậm rãi mở miệng.

“Can’t you see you are (Anh không nhìn thấy à)”

“The one I’m always thinkin of. (Người mà em luôn nhớ đến)”

...

Giọng hát của cô vừa ngọt lại vừa chuẩn, mới đầu bởi vì ban nhạc của các cô không nổi, cho nên khán giả chỉ hờ hững nói chuyện phiếm không quan tâm, nhưng lúc này cũng dần dần tập trung lại tiếng hát trên sân khấu.

Nam Từ hát được vài câu, cảm giác không còn căng thẳng nữa, cũng dần thả lỏng, vô thức đưa mắt nhìn một lượt dưới khán giả.

Kết quả, không biết có phải là thần giao cách cảm hay không, mà ánh mắt cô trực tiếp dừng lại nơi một người ở phía dưới.

Mà người kia không ai khác chính là Hoắc Lâm.

Nam Từ bị ngừng trệ, lời cô hát không khớp với tiết tấu ban nhạc, nhưng cô cũng mau chóng chỉnh đốn để khớp với ban nhạc.

Một giây sau, bốn phía sân khấu bắn lên tia lửa, đột sáng một khoảng mờ tối, cũng bắt đầu đốt cháy bầu không khí ở đó.

Mọi người bắt đầu la hét chói tai, Nam Từ nhìn Hoắc Lâm, ánh mắt hai người cách xa nhau, nhưng ở giữa tiếng huyên náo, còn có ánh sáng chói lọi từ ngọn lửa, nhưng kỳ quái nhất là giờ phút này, cô chỉ có thể nhìn thấy Hoắc Lâm.

Tiếp đó, Nam Từ hát:

“Look at me now, (Nhìn em này)”

“Can’t you see all the love in my eyes (Anh có thấy được tình yêu trong mắt em không)”

...

Lúc kết thúc, lòng bàn tay Nam Từ đầy mồ hôi.

Đến khu vực hậu trường, Cố Phán và ban nhạc còn mãi nói chuyện, không để ý đến cô, Nam Từ lập tức lấy ghế chui vào một góc treo đầy quần áo biểu diễn.

Sau khi ngồi xuống, cô hoàn toàn mất đi dáng vẻ bình tĩnh ngày thường, tay cũng đề lên ngực, hít sâu để điều hòa lại nhịp tim.

Bỗng nhiên, trên đỉnh đầu cô tối đi, trước mắt cô cũng xuất hiện một bóng người.

Cô còn chưa kịp ngẩng đầu, thì đã bị người kia nắm cằm, ép cô ngẩng đầu, trơ mắt nhìn một gương mặt tuấn tú quen thuộc áp sát mặt mình.

Môi của Nam Từ bị anh hùng hăng ngậm chặt, điên đảo khuấy sâu khoang miệng cô, khiến nhịp tim và hô hấp vốn đã điều hòa của cô lại trở nên tăng tốc một lần nữa.

Hoắc Lâm luôn luôn cố chấp, giờ khắc này cũng giống vậy, anh ngang ngược mút lấy môi lưỡi cô, hơi thở mát lạnh của anh nhanh chóng xâm lược nơi chóp mũi cô, anh không cho cô có một cơ hội nào để phản kháng hoặc từ chối.

Lúc tách ra, Nam Từ đánh Hoắc Lâm một cái.

“Đây là hậu trường! Còn có người khác ở đây nữa!”

Hoắc Lâm cúi người, ngón cái vuốt ve đôi môi hơi sưng đỏ của cô, nhỏ giọng nói: “Cố Phấn đuổi ra ngoài hết rồi.”

Vừa nghe đến đây, Nam Từ cảm thấy yên tâm hơn.

“Sao anh lại đến đây?” Nam Từ hỏi.

Cô biết Hoắc Lâm sớm muộn gì cũng biết, nhưng không nghĩ anh lại biết nhanh đến vậy, lại còn tới tận đây.

“Nếu như anh không đến, thì sao có thể biết được con thỏ anh không ngoan?” Ánh mắt anh càng lúc càng sâu, “Lá gan càng ngày càng lớn nhỉ?”

Nghe xong anh nói, Nam Từ sức nhớ ra mình đang giận anh, cho nên không chịu thua.

Cô ngẩng đầu đối mắt với anh, ngôn ngữ cũng bắt đầu không khách khí.

“Anh xem, em chỉ mới giấu anh chuyện này, mà anh đã phản ứng nghiêm trọng như vậy. Thì anh nghĩ anh giấu em nhiều chuyện sẽ khiến em vui vẻ được sao?”

“Những chuyện đó chỉ là chuyện nhỏ.”

“Vậy thì chuyện này cũng là chuyện nhỏ! Không chừng sau này còn rất nhiều chuyện nhỏ khác mà em không cần phải nói cho anh biết!”

Ánh mắt Hoắc Lâm càng lúc càng sâu, anh nhìn cô, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Bảo bối, anh không muốn cãi nhau với em.”

Nam Từ sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy, thế là nói tiếp: “Vậy thì anh phải chấp nhận yêu cầu của em, sau này bất kể là chuyện gì anh cũng phải nói cho em biết, không thể một người hưởng còn một người khổ cực được.”

Hoắc Lâm không lên tiếng, mà nghiêng mặt định hôn cô.

Nhưng lần này Nam Từ không cho anh cơ hội, cô vươn tay ra che miệng, nói: “Không đồng ý thì không cho hôn!”

Sau đó, lại bổ sung: “Sau này cũng không cho hôn luôn!”

Hoắc Lâm sắp bị bộ dáng của cô chọc cười, anh kéo tay cô xuống.

Nam Từ thấy thế, vội vàng hỏi: “Vậy là đồng ý sao?”

Hoắc Lâm hôn cô, dịu dàng triền miên, mặt mò “Ừ” một tiếng.

Thôi được, mạng sống cũng giao cho cô rồi, còn yêu cầu gì mà không đáp ứng được chứ?

Nam Từ tranh thủ lúc tách ra, cười híp mắt: “Đồng ý có nghĩa là anh thừa nhận anh sai sao?”

Hoắc Lâm không lên tiếng, chỉ hơi nhướn mày nhìn cô.

“Sao?” Nam Từ bắt chước dáng vẻ trước kia của anh, “Nhận sai chưa?”

Hoắc Lâm buồn cười: “Sai thì sao?”

Nam Từ ôm chầm lấy cổ anh, chủ động cắn môi anh.

“Sai thì phải bị phạt, biết chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Cố Chắp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Ngoại truyện 9: Kết hôn 5

Editor: Trà Đá.

Mặc dù Nam Từ chủ động hôn anh, nhưng trong quá trình, cô cũng không thể chiếm thế thượng phong, hơn nữa còn bị anh hôn đến mức thâm hại.

Lúc kết thúc, cô thậm chí còn bị anh hôn đến mức tàn nhẫn, ban đầu cô chỉ định cắn anh một chút, cũng coi như là đã hả dạ, kết quả...

“Anh có thể bớt dùng sức được không! Mối em bị anh làm sưng hết rồi nè!” Nam Từ phàn nàn, nhẹ tròng mắt liếc anh một cái.

Hoắc Lâm không có phản ứng gì, ngược lại còn chậm rãi nghiêng người, môi mông di chuyển đến bên tai cô.

Anh nhẹ giọng mở miệng, cũng không biết là cố ý hay vô tình, lúc nói chuyện còn hà hơi vào trong tai cô, khiến cô vừa ngứa ngáy vừa khó chịu.

“Không phải nói là phạt anh sao? Em định phạt như thế nào?”

“...???” Người đàn ông này, sao lại có thể dùng một giọng điệu kích động đến như vậy, bây giờ tình huống là sao đây?

“Hả?” Anh lại hỏi một lần nữa, cuối cùng còn hôn lên vành tai cô, làm cho cô nhột cực kỳ.

Nam Từ cảm thấy Hoắc Lâm càng ngày càng không biết xấu hổ, nhưng cô lại không có biện pháp nào trị anh, bây giờ phải ứng phó tạm thời đã.

Cho nên cô đẩy anh, nói: “Về nhà... Về nhà rồi nói...”

Hoắc Lâm lại cười cười, tiếng cười phát ra từ giữa cuống họng, trầm thấp nặng nề, mang theo tia mờ ám.

“Ừ, về nhà rồi phạt.”

Nam Từ: “...”

~

Ban đêm, Nam Từ ngồi trên người Hoắc Lâm, hai tay chống đỡ trên cơ bụng của anh, cắn cắn môi, ngược cổ khó chịu.

Hoắc Lâm ôm eo cô, dẫn cô theo tiết tấu của anh.

Nhưng nếu nhìn từ xa, thì có vẻ như Nam Từ đang ở thế chủ động.

“Bảo bối, em có hài lòng với kiểu trừng phạt này không?”

Anh vừa thờ dốc vừa nói, động tác lúc mạnh lúc nhẹ, giày vò Nam Từ đến mức biên giới của cô sắp sụp đổ.

Cô không thể nói lên được tiếng nào, trong lòng cũng đang không ngừng mắng anh khốn kiếp.

Cái này mà gọi là trừng phạt sao?! Chỉ là hai người đổi vị trí cho nhau mà thôi! Quyền chủ động vẫn ở trong tay anh! Hơn nữa anh lại nói nhiều hơn bình thường, còn buộc cô phải trả lời anh.

“Hả?” Nói xong, anh lại mạnh bạo đâm cô một cái.

“Em hài lòng, hài lòng! Anh nhanh lên một chút, em không muốn nói nữa, anh nhanh kết thúc đi...”

~

Lúc kết thúc, Nam Từ cảm thấy xương cốt toàn thân như muốn gãy vụn.

Lúc này hai người đã đổi vị trí, Hoắc Lâm ở trên người cô, lồng ngực nóng hổi của anh dán chặt lấy cô, mang theo chút mồ hôi và hơi thở nặng nề.

Cô đẩy anh ra, nói: “Ra ngoài, khó chịu.”

“Chờ một chút.” Anh nhẹ nhàng hôn trán cô: “Nghe nói phải để im như vậy mới dễ có em bé được.”

“...”

Nam Từ bị anh giầy vò đến kiệt sức, cô không chờ anh nữa, nhắm mắt ngủ trước.

Hoắc Lâm nhìn cô ngủ, khẽ hôn lên gương mặt cô.

Sau đó anh xuống giường cầm khăn lông chuẩn bị đi tắm, rồi giúp cô lau chùi một chút.

Vừa mới xuống giường, điện thoại bỗng nhiên sáng lên, anh để chế độ im lặng, cho nên cũng không có tiếng gì vang lên.

Anh cầm lên nhìn, phát hiện là có tin nhắn trong group chat.

Anh mở Wechat, đầu tiên là mấy cái dấu chấm than của Trần Tiến đập vào mắt anh.

Trần Tiến Tài tiến bảo: !!!!!!!!!!!!!!!!

Trần Tiến Tài tiến bảo: !!!!!!!!!!!!!!!!

Trần Tiến Tài tiến bảo: !!! Hoắc Tam!!!! Hoắc Tam!!! Cậu mau ra đây!!!!

Hoắc Lâm vừa mới ăn thịt con thỏ xong, cho nên tâm tình đang rất tốt, cũng có kiên nhẫn nghe Trần Tiến nói nhảm.

Thế là anh lười biếng, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, gõ một ký hiệu “?”

Trần Tiến Tài tiến bảo: Vợ cậu nổi tiếng rồi.

Sau đó, anh ta gửi một đoạn video, chưa mở thì đã thấy hình ảnh trong video chính là Nam Từ.

Hoắc Lâm cau mày, mặc áo ngủ, rồi đi ngoài phòng khách.

Video chắc chắn sẽ có tiếng, mà Nam Từ đang ngủ, cho nên anh chỉ có thể đi ra ngoài.

Lúc đến phòng khách, anh ngồi trên ghế sofa, tiện tay nhấn nút phát video.

Trong video là Nam Từ, khoảng cách không tính quá gần nhưng cũng không quá xa, Nam Từ đứng trên sân khấu, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, gương mặt tinh xảo, tiếng hát lại động lòng người.

Chỉ là...

Anh không rõ ý của Trần Tiến, thế là sau khi xem video xong, anh lại gõ ký hiệu “?” một lần nữa.

Lần này người trả lời không phải là Trần Tiến, mà là Cố Phán.

Năm nay Phán Phán muốn vùng lên: Hoắc Tam không có Weibo hả? Ha ha ha, để em gửi cho anh xem!

Tiếp đó, Cố Phán gửi mười mấy bức ảnh, tất cả đều là bình luận trên Weibo.

@Bạn trên mạng 1: Tìm ra bà xã số 13 rồi!

@Bạn trên mạng 2: A... Nhìn cũng xinh, hát cũng hay đấy chứ.

@Bạn trên mạng 3: Chị gái có Weibo không? Muốn nhắn tin theo đuổi chị gái!

...

Thấy Hoắc Lâm nửa ngày không nói gì, Cố Phán tiếp tục cố gắng, sau đó gửi một hình ảnh chụp hot search Weibo.

Sau đó còn rất “Tận tình”, về một vòng tròn ngay chỗ hot search số bốn.

Cố Phán vòng tiêu đề “Ca sĩ xinh đẹp trong đại nhạc hội”, tiếp đó lại nhắn tin:

Năm nay Phán Phán muốn vùng lên: Ca sĩ xinh đẹp này là ý chỉ Nam Từ! Hiện tại Nam Từ đã lên top bốn trong bảng hot search rồi, mà phía dưới toàn là bình luận của đám thanh niên muốn lấy Nam Từ làm vợ, chắc chắn, anh có sợ không hả Hoắc Tam?

Hoắc Lâm hoàn toàn không để ý tới Cố Phán, mà chỉ coi đi coi lại những bình luận kia, cuối cùng điện thoại cho trợ lý Trương.

Thời gian đã muộn, nhưng có vẻ như trợ lý Trương chưa ngủ, thậm chí lúc nghe máy còn có vẻ vui mừng.

“Ông chủ?”

Trợ lý Trương thật ra đã biết ông chủ sẽ gọi điện cho mình, cho nên anh ta chờ từ lúc chạng vạng tối đến nửa đêm, rốt cuộc điện thoại cũng đã đổ chuông! Anh ta có thể không vui sao!

Sau khi tan làm, anh ta lướt Weibo thư giãn một chút, sau đó phát hiện có người đăng lên đoạn video của bà chủ, mà lượt người xem cũng rất kinh khủng.

Lúc ấy anh ta đọc bình luận phía dưới, nghĩ thầm, có lẽ ông chủ sẽ gọi điện thoại cho anh ta, lệnh cho anh ta phải không chế xóa đi bảng hot search, kết quả là anh ta chờ đến nửa đêm mới thấy ông chủ gọi đến.

Nhưng anh ta vẫn rất vui vẻ! Ha ha! Gần đây ông chủ bị bà chủ ngược đãi, cho nên nếu chuyện gì có thể khiến ông chủ khó chịu thì anh ta sẽ rất vui vẻ!

Ông chủ yêu bà chủ điên cuồng như thế, lại có máu ghen trong người, có thể hình dung ra được phản ứng của ông chủ sau khi biết tin này.

Nổi giận đi!

Khó chịu đi!

Anh ta bị tra tấn lâu như vậy! Lại không thể trả đũa, chỉ có thể gởi hy vọng vào chút chuyện nhỏ nhặt này, cuộc đời anh ta đã quá tuyệt vọng rồi, chỉ sống sót nhờ chút niềm vui nho nhỏ này thôi.

Trợ lý Trương càng nghĩ càng thấy vui, khóe miệng không kìm được cong lên, nhưng trong giọng nói vẫn rất bình tĩnh.

Anh ta hắng giọng một cái, Hoắc Lâm còn chưa mở miệng, anh ta đã lên tiếng: “Ông chủ, ngài muốn tôi xử lý hot search đúng không? Tôi đã thấy tin tức trên mạng, những cư dân mạng này chỉ bình luận mà không suy nghĩ gì hết! Bà chủ đã có chồng rồi, sao lại có thể nói ‘Gả cho tôi’ được, quá nông cạn!”

Nhưng trên thực tế, trợ lý Trương nghĩ là...

Anh ta mà nói thêm nữa thì chắc chưa chết ông chủ! Chưa chết ông chủ đi!

Thế nhưng kết quả lại là Hoắc Lâm nhàn nhạt nói: “Không cần.”

Trợ lý Trương sùng sốt: “Không cần? Không cần xử lý hot search?”

“Không cần.” Giọng nói Hoắc Lâm rất nhẹ, giọng điệu cũng có vẻ không để ý: “Lát nữa tôi đưa cậu một tài khoản, cậu thuê người marketing tung lên mạng, nói là Weibo của Nam Từ.”

Trong đầu trợ lý Trương đầy dấu chấm hỏi, ông chủ lại muốn làm gì? Anh ta không hiểu?

Nhiều thanh niên hô hào gọi bà chủ là bà xã của bọn họ, sao ông chủ lại phản ứng nhẹ nhàng như vậy?

Điều này cũng quá khác thường!

Nhưng anh ta cũng không thể hỏi, dù sao ông chủ cũng không nói, cho nên chỉ có thể nghe theo sự chỉ thị.

“Tôi hiểu rồi, ông chủ, để tôi liên hệ với công ty marketing.”

Sau khi Hoắc Lâm cúp điện thoại, tiện tay mở Weibo, đăng ký một tài khoản.

Nick name là một hàng chữ C, vừa khéo nick name này cũng không có người đăng ký.

Sau khi làm xong hết, anh trực tiếp nhấn cho trợ lý Trương, tiếp đó vứt điện thoại ở phòng khách, không để ý nữa, xoay người đi vào phòng ngủ.

Anh làm ướt khăn lông rồi thay Nam Từ lau cơ thể, anh tới tới lui lui lau chùi mà cô cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

Cuối cùng, anh nhìn không được, cúi đầu khẽ cắn chóp mũi cô một cái.

Nam Từ vô thức nhú nhú mày đưa tay gãi chóp mũi, sau đó lại tiếp tục ngủ.

Hoắc Lâm nhìn ngắm gương mặt đang ngủ của cô, nhẹ giọng lầm bầm: “Sớm biết thì đã không thả em ra ngoài rồi.”

~

Hôm sau Nam Từ đến công ty cùng với Hoắc Lâm, nhân viên trong công ty mỉm cười nhìn cô với thâm ý khác, khiến cho cô không hiểu tại sao.

Cô đi vào thang máy với Hoắc Lâm, lúc lên tới tầng cao nhất, rốt cuộc nhìn không được, mở miệng hỏi: “Nhân viên trong công ty sao vậy anh? Anh lại làm cái gì nữa hả?”

“Không có gì, chắc do hôm nay con thỏ của anh xinh đẹp khác thường.” Hoắc Lâm vừa nói vừa hôn lên gương mặt cô.

Nam Từ: “...”

Sau khi vào văn phòng Hoắc Lâm, cô ngồi lên ghế sofa, bắt đầu vẽ thiết kế.

Nhưng hôm nay cô không có tâm trạng vẽ, trong đầu luôn hiện lên biểu cảm của mọi người ban nãy, cô suy nghĩ, cầm điện thoại nhắn Wechat cho Cố Phán.

[Nam Từ]: Có cái gì đó không đúng lắm đang xảy ra!

[Cố Phán]: ???

[Nam Từ]: Em cảm giác Hoắc Lâm đã làm cái gì đó, hôn nay em mới đến cửa công ty, thì thấy ánh mắt của đồng nghiệp nhìn em rất lạ, mà ai cũng có vẻ như muốn nói gì đó rồi lại thôi.

[Cố Phán]: ???

[Cố Phán]: ??? Em không biết hả???

[Nam Từ]: Em biết gì?

[Cố Phán]: Không phải lúc sáng em mới đăng tin trên Weibo sao? Bây giờ tên em đang nằm trên hot search rồi.

Nam Từ đọc xong tin nhắn thì càng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

[Nam Từ]: Weibo gì? Em đâu có chơi Weibo.

[Cố Phán]: ...

Cách ba bốn giây sau, Cố Phán bỗng nhiên nhắn tin lại.

[Cố Phán]: Chị biết rồi!! Chắc chắn là Hoắc Tam rồi!!! Em mau xem Weibo đi, hot search thứ tư là em đó, nhấn vào đó xem đi!!

Nam Từ nghe xong, lập tức làm theo lời Cố Phán, sau khi nhấn vào, đầu tiên là thấy được đoạn video với lượt xem hơn một trăm ngàn, nhìn sơ qua cũng biết là cô.

Phía dưới là hàng loạt bình luận bảo cô gả cho bọn họ, sau khi nhìn thấy cô lập tức nhú mày, sau đó giương mắt nhìn Hoắc Lâm.

Anh không chú ý đến cô, cũng không ngừng đầu, chỉ tập trung đọc tài liệu.

Thế là Nam Từ lại di chuyển ánh mắt về điện thoại, kéo xuống dưới tìm hiểu, có một nick name tên là [ccccccc] đăng tải lên Weibo, mà số lượt bình luận cũng rất nhiều.

Mà lại đăng rất đơn giản, chỉ đơn giản ba chữ:

Đã kết hôn.

Phía dưới là một tấm hình, trong tấm hình là tờ giấy chứng nhận kết hôn, đặt trên tờ chứng nhận là một cái nhẫn kim cương cực to chưa được thiết kế.

Nam Từ càng nhìn càng cảm thấy quen mắt, cô nhấn vào, phát hiện có người chứng nhận là: Ca sĩ xinh đẹp ở đại nhạc hội.

Giống với tên hot search trên bảng xếp hạng.

Cuối cùng thì cô cũng đã hiểu, tài khoản kia chắc chắn là Hoắc Lâm tạo!

Đoán chừng là hôm qua anh phát hiện ra hot search, sau đó cố ý tạo một tài khoản, tiếp đó kêu căng phát tin tức cô đã kết hôn, mục đích là muốn đánh tiêu tan những suy nghĩ của những thanh niên trên mạng.

Thậm chí còn chụp ảnh cả viên kim cương kia vào nữa, hiển nhiên là muốn dẹp tan những suy nghĩ muốn tranh bà xã với anh.

Nam Từ bó tay, sau khi hiểu rõ mọi chuyện, cô để điện thoại xuống, đứng dậy đi về phía Hoắc Lâm.

Sau khi đến gần, cô ôm cổ anh, lập tức ngồi vào trên đùi anh.

“Hoắc tiên sinh, thùng của ngài vẫn còn tốt chứ?”

Hoắc Lâm rất ấn ý ôm eo cô, cũng không ngẩng đầu, chỉ đáp: “Hả?”

“Thùng dấm đó, có phải tối hôm qua lại bị đổ không? Dù sao lần này cũng phải đối phó với cả đám cư dân mạng trên cả nước, chưa chết đi được.”

Hoắc Lâm nghe nàng nói xong, đương nhiên hiểu cô nói gì, giương mắt nhìn cô.

“Sao? Ngao mạn rồi hả?”

Khuôn mặt tuấn tú của Hoắc Lâm nhướn về phía trước, chớp mũi nhẹ cọ sát gương mặt cô.

“Anh đã sớm đăng lên mạng để cả thế giới biết em là của anh rồi.”

“Á, chưa quá! Anh làm em bị chua theo anh luôn rồi nè!”

Hoắc Lâm hững hờ cười: “Hay là để anh khiến chỗ khác của em cũng chua theo luôn nhé?”

Nói xong, tay anh dần dần di chuyển xuống phía dưới, Nam Từ thấy không đúng nên vội đứng dậy.

“Làm việc, làm việc! Chủ nhật mà phải tới công ty làm việc thiệt quá mệt mà! Thôi em về đây! Đừng quấy rầy em!”

Nam Từ hấp tấp chạy về ghê sofa, Hoắc Lâm nhìn thấy dáng vẻ của cô có chút buồn cười.

Sau đó, anh lấy điện thoại di động ra, nhắn tin cho trợ lý Trương.

[Hoắc Lâm]: Chuẩn bị kế hoạch cho đám cưới.

Trợ lý Trương đương nhiên hiểu rõ lời ông chủ nói, nhắn trở lại.

[Trợ lý Trương]: Ông chủ... Có cần phải marketing lên hot search không ạ? Tiêu đề là... Đám cưới thể kỷ của ca sĩ xinh đẹp khiến người ta phát ghen?

Một lúc lâu sau, Hoắc Lâm mới đáp lại một chữ:

“Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Ngoại truyện 10: Kết hôn 6

Editor: Trà Đá.

Nam Từ hoàn toàn không biết về chuyện hôn lễ mà Hoắc Lâm dặn dò trợ lý Trương.

Nam Từ cũng không suy nghĩ nhiều, cô cảm thấy bọn họ vừa mới đăng ký kết hôn, cũng chưa được mấy ngày, nên có lẽ bước kế tiếp cũng không cần gấp.

Cho nên những ngày này, mỗi lần trợ lý Trương vào văn phòng tìm Hoắc Lâm, bộ dáng lúc nào cũng rất bí ẩn, cô cũng không nghĩ nhiều, cho là bọn họ đang bàn chuyện bí mật của công ty.

Hôm nay, đến giờ tan việc rồi mà Hoắc Lâm còn chưa xong việc, trước đó Nam Từ đã hẹn với Cố Phán, cho nên nhân dịp anh chưa tan làm thì nhắn tin cho anh.

Đầu tiên cô vẫn gọi một ký hiệu con thỏ mà Hoắc Lâm thích nhất, con thỏ với hai lỗ tai cụp xuống, ánh mắt mở to, vừa ngốc vừa đáng yêu.

Trên màn hình, con thỏ vừa vẫy tay vừa nói “Hi”.

Tiếp đó, Nam Từ nhấn nút ghi âm, bắt đầu nói: “Hoắc tiên sinh, vì anh tặng ca, cho nên bà xã anh hẹn ăn cơm với bạn thân. Sau khi anh tan họp, phiền anh nhớ ký lời em, nói trợ lý Trương chuẩn bị cơm tối cho anh, nếu như em phát hiện anh không ăn cơm thì anh sẽ biết tay em!”

Chữ đã được đánh xong, cô lập tức gọi cho Hoắc Lâm.

Sau đó, cô ném di động qua một bên, bắt đầu thu dọn bàn vẽ và đồ đạc trên bàn, chuẩn bị ra về.

Đồng nghiệp ở bên cạnh thấy cô sắp đi, còn kinh ngạc hỏi cô: “Bà chủ tan làm rồi à?”

Xung hô “Bà chủ” này đã được truyền đi rất nhiều ngày, từ sau khi Hoắc Lâm công khai tin tức kết hôn, thì đồng nghiệp trong công ty đã đùa giỡn gọi cô là bà chủ, dần dà mọi người gọi quen miệng nên cũng không đổi lại.

Mới đầu Nam Từ rất ngượng, cô về nói chuyện này với Hoắc Lâm, hy vọng anh có thể nói mọi người đừng gọi khoa trương như vậy.

Kết quả Hoắc Lâm chỉ hững hờ đáp: “Không gọi là bà chủ thì gọi là gì?”

Nam Từ nói gọi gì mà không được, dù sao cô cũng không muốn khoa trương, trong công ty đã đồn ầm lên thế, nói không chừng sẽ có ngày đến tai của công ty đối tác, đến lúc đó... Cô sẽ có cảm giác rất kỳ quái.

Ai dè sau khi Hoắc Lâm nghe lý do cô nói xong, còn lườm cô một chút, đáy mắt còn có tia nguy hiểm.

“Sao? Em không muốn để nhiều người biết, rồi lại để cho người khác hiểu lầm là còn độc thân, rồi người ta lại vô tư gọi em là bà xã sao?”

Nam Từ: “...”

Cô coi như cũng hiểu, chuyện này xem như không được thông qua.

Thấy nói chuyện phải trái với anh không được, nên cô đành từ bỏ.

Mà sau đó trong công ty đổi cách xưng hô với cô, cô cũng dần dần quen, sự xấu hổ ban đầu đã mất, mà thay vào đó là cô cũng đáp lại rất tự nhiên.

Cho nên lúc này, có đồng nghiệp hỏi cô, cô cũng trực tiếp cười đáp trả: “Ừ.”

“À, tôi nghe nói ông chủ còn đang họp trên lầu, cô lên lầu tìm ông chủ sao?”

Nam Từ lắc đầu: “Không, tôi đi gặp bạn.”

Đồng nghiệp nghe xong thì trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Trong công ty không ai mà không biết ông chủ này bình thường rất thích ở chung một chỗ với bà chủ.

Sáng sớm đến công ty, hai người cũng phải nói tới tới lui lui một lúc lâu mới trở về ai làm việc nấy, đến giờ ăn trưa cũng tự mình tới đón bà chủ, có một lần vào giờ nghỉ trưa, bà chủ đi toilet, ông chủ tới không thấy người, sắc mặt lập tức không vui. Vừa quay đầu lại thấy bà chủ về, thì sắc mặt lập tức vui vẻ trở lại.

Cho nên gần đây trong công ty đồn nói bà chủ chính là bùa bảo hộ của mọi người, chỉ cần bà chủ ở công ty, thì cho dù ông chủ có nổi giận, cũng sẽ không đáng sợ như trước.

Nhưng nếu như bà chủ không ở đây...

Người đồng nghiệp này bỗng nhiên cảm thấy thương cảm cho các quản lý cấp cao đang họp với ông chủ, chắc chắn, lát nữa ông chủ biết bà chủ tan làm sớm, không biết có lên con bắt những người kia tăng ca không.

Nam Từ đang nghĩ ngợi đầu đầu, thì điện thoại bỗng nhiên đổ chuông.

Nam Từ nhìn qua, trên màn hình hiện ra ba chữ “Hoắc tiên sinh”, cô có chút bất ngờ, bởi vì cô vừa mới nhắn tin cho anh, và trong lúc họp thì anh thường sẽ không chú ý đến điện thoại, sao lần này lại nhanh như vậy? Chẳng lẽ họp xong rồi?

Cô kẹp điện thoại ở bên tai, vừa nghe vừa thu dọn đồ đạc: “Alo? Anh họp xong rồi à?”

Đầu bên kia, Hoắc Lâm đứng sát cửa sổ, mắt nhìn ra bên ngoài, đáp: “Ừ, đang nghỉ giữa giờ.”

Các vị quản lý: “...”

Cái gì mà nghỉ giữa giờ???

Bọn họ đang họp rất sôi nổi, mà lại rất kích động!!

Kết quả điện thoại ông chủ vang lên! Hón nữa lại không phải điện thoại chuyên dùng cho công việc!

Sau đó chưa tới vài giây, sắc mặt ông chủ lập tức thay đổi, đúng lúc đó có một vị quản lý đang nói đến hạng mục quan trọng, ông chủ trực tiếp giơ tay ý bảo dừng lại, sau đó đứng dậy cầm điện thoại đi đến bên cửa sổ.

Rồi sau đó... Ừ, đại khái là bọn họ cũng đoán được là ai vừa mới nhắn tin cho ông chủ, và ông chủ đang gọi điện thoại cho ai.

Nam Từ nhìn đồng hồ, còn nói: “Vây lát nữa anh họp xong, thì nhớ lời em dặn là phải ăn cơm tối, không được bỏ bữa, anh bị bệnh đau bao tử, phải chú ý giữ sức khỏe.”

Hoắc Lâm yên lặng, mắt nhìn dòng xe cộ đang di chuyển trên đường, nói: “Nhóm quản lý lát nữa tăng ca sẽ có bà xã tới đưa cơm, còn bà xã của anh thì lại vứt anh một bên để đi chơi hả?”

“...” Nam Từ bất đắc dĩ: “Sao lại nói em vứt anh sang một bên, Cố Phán hẹn em mấy ngày trước rồi, mà hôm nay em mới rảnh để gặp. Và lại anh cũng đang họp mà, mau quay lại họp đi, em đi gặp Cố Phán đây!”

Nói xong, cô trực tiếp cúp điện thoại, cũng không cho Hoắc Lâm có cơ hội phản bác.

Hoắc Lâm nhũn nhịu mày, dừng nửa ngày mới quay lại chỗ ngồi.

“Tiếp tục.” Sắc mặt anh không thay đổi.

Nhóm quản lý có thể thấy sắc mặt anh dần nặng nề hơn, nên lúc nói chuyện cũng không còn sôi nổi như lúc nãy, từng lời nói và hành động đều cực kỳ cẩn thận, sợ câu vô ý nào đó làm phật lòng ông chủ.

Cuối cùng, sau khi vị quản lý kia trình bày xong, thử mở miệng thăm dò: “Ông chủ... Ngài cảm thấy phương án này thế nào?”

Hoắc Lâm tay cầm điện thoại, nhẹ đập góc cạnh điện thoại lên mặt bàn, phát ra tiếng “Cộp cộp”.

Tiếp đó, anh khẽ nhếch môi, gương mặt tuấn tú cười như không cười.

Anh nói: “Đây chính là phương án mà các vị muốn tôi lãng phí giờ tan làm để nghe sao?”

Nhóm quản lý nghe xong, lập tức hiểu ra...

Ông chủ chắc chắn vừa bị bà chủ làm gì đó nên không vui, nên giận cá chém thớt qua bên này.

Chưa đầy một giây sau, Hoắc Lâm lập tức chỉ ra những điểm không tốt và nhược điểm chí mạng của phương án, cuối cùng, anh lạnh mặt giương mắt lên nhìn những người kia.

“Đêm nay tăng ca làm lại phương án, nếu như không được thì làm suốt đêm, không được nữa thì trực tiếp đến phòng nhân sự nhận lương tháng này.” Giọng điệu Hoắc Lâm còn lạnh hơn cả ánh mắt, “Công ty tôi không muốn chứa chấp những kẻ vô dụng.”

Nhóm quản lý khóc không ra nước mắt, xem ra lời đồn quả không sai, tâm tính của ông chủ đúng là do bà chủ quyết định mà!!

Bọn họ muốn góp tiền tặng bà chủ chút quà, để bà chủ giúp bọn họ bảo toàn tính mạng.

Thật là đáng sợ!

~

Nam Từ và Cố Phán hẹn gặp nhau ở một quán gần công ty, lúc nói chuyện điện thoại với Cố Phán, cô cũng có nói là sau khi ăn cơm xong sẽ quay về công ty tìm Hoắc Lâm, cho nên Cố Phán hiểu, chọn một quán ăn ở gần công ty Hoắc Lâm.

Lúc đến phòng ăn, Cố Phán đã chờ sẵn ở đó, phía sau cô ta còn có hai người bảo vệ, nhìn biểu hiện của Cố Phán có vẻ không vui.

Nam Từ đi tới, ngồi xuống ghế sofa đối diện Cố Phán.

Cô giương mắt nhìn nhìn, hỏi: “Chuyện là sao đây?”

Không biết Cố Phán đã làm ra chuyện gì kinh thiên động địa, khiến Thẩm Mộ Ngạn lại cho người giám sát cô ta.

Cố Phán liếc mắt, không nhìn Nam Từ, mà ngược lại nói với hai người bảo vệ: “Hai người cách xa tôi mười mét, ok?”

Hai bảo vệ mặt mày rất nghiêm túc, một người trong đó mở miệng: “Đại tiểu thư, tổng giám đốc đã ra lệnh, ngày hôm nay phạm vi hoạt động của tiểu thư phải nằm trong tầm mắt của chúng tôi, xin tiểu thư đừng làm khó dễ.”

“Bộ hai người bị mù hả? Xa mười mét cũng không thấy tôi nữa?” Cố Phán quay đầu lại nhìn: “Lặp lại lần nữa, cách xa bọn tôi ra một chút!”

Nam Từ thấy không khí ngày càng căng thẳng, vội vàng lên tiếng giảng hòa, cười nói với hai bảo vệ: “Bọn tôi chỉ nói chuyện thôi, chắc chắn sẽ không đi đâu hết, hai người đứng xa ra một chút cũng không sao.”

Hai bảo vệ khó xử, liếc mắt nhìn nhau, lại nhìn sắc mặt Cố Phán một chút, lựa chọn lùi lại, đi tới góc tường cách đó không xa.

Nam Từ mắt nhìn hai người kia, rồi lại nhìn Cố Phán: “Rốt cuộc là có chuyện gì rồi?”

“Đừng nói nữa.” Cố Phán bức bối: “Trước đó chẳng phải chị đưa ban nhạc đi biểu diễn ở khắp nơi sao, sau đó chẳng hiểu thế nào lại bị chụp lên lúc chị và một cậu tiểu thí tươ đang đứng gần nhau. . . Có trời mới biết, ngày đó chị mê ca nhạc nên chen lấn vô tình đứng cạnh cậu ta mà thôi!”

Nam Từ có chút buồn cười, nhìn hỏi: “Sau đó bị đưa lên hot search, bị tổng giám đốc Thẩm phát hiện?”

“Làm gì có! Còn chưa tới mức đó! Chỉ là ảnh chụp được đưa tới chỗ anh ấy, anh ấy cứ như vậy!” Cố Phán cực kỳ tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Quả thật mắc bệnh tâm thần mà! Chị giải thích thế nào cũng không nghe! Sau đó còn nói bởi vì quá nuông chiều chị, cho nên sau này không thể tin lời chị nói nữa! Em nói xem có phải người đàn ông đó bị bệnh nặng quá rồi không!”

Nam Từ cong môi cười, ngầm ám chỉ cô rất hiểu vì cũng từng trải qua: “Không phải lúc trước chị khuyên em, Hoắc Lâm hành động như vậy là do lòng ham muốn chiếm hữu quá mạnh, sao bây giờ đến lượt tổng giám đốc Thẩm thì thành bệnh nhân tâm thần rồi”

Cố Phán nhẹ liếc Nam Từ: “Hoắc Tam cũng mắc bệnh tâm thần! Bọn họ đều có bệnh nên mới là anh em tốt được!”

Nam Từ bật cười, chỉ cảm thấy Cố Phán càng lúc càng đáng yêu, nhân viên phục vụ tới, bọn họ vừa nhìn thực đơn vừa nói: “Thôi được rồi, trở về phải tìm tổng giám đốc Thẩm trò chuyện, anh ấy sẽ tin tưởng chị thôi. Lúc trước Hoắc Lâm cũng có kém gì tổng giám đốc Thẩm đâu, sau này không phải tốt hơn rồi sao? Có lẽ là do hai người nói chuyện chưa đủ.”

“Ngược lại chị thật sự rất muốn ngồi xuống nói chuyện với anh ấy! Nhưng nói chuyện chưa ra đầu vào đầu thì anh ấy đã. . . Khụ, thôi được rồi, dù sao đàn ông cũng toàn là móng heo!”

Nói đến đây, Cố Phán làm như nhớ ra gì đó, không nói chuyện của mình nữa, ngược lại hỏi Nam Từ: “Hai người cũng đã đăng ký kết hôn rồi, Hoắc Tam cũng thông báo cho nhân dân cả nước biết em là người đã kết hôn rồi, dự định khi nào đến bước kế tiếp? Hôn lễ như thế nào? Chị nói nè, chị nhất định phải làm phủ dâu! Mặc váy đầm thật đẹp, sau đó quyến rũ hết ánh mắt của những thanh niên có mặt ở đó, để lão Thẩm tức chết đi! Ai bảo anh ấy không tin chị chứ! Hừ!”

Nam Từ cười cười, chọn món cho mình, sau đó lại hỏi Cố Phán ăn gì, cô ta thuận miệng gọi món, sau khi nhân viên phục vụ đi rồi, thấy Nam Từ chưa trả lời, vội vàng hỏi: “Sao sao, bước kế tiếp như thế nào đây?”

Nam Từ lắc lắc đầu, uống một ngụm nước chanh: “Chưa tính gì hết, em cũng không gấp, nên cũng chưa hỏi Hoắc Lâm.”

“Trời ơi, sao em hiền quá vậy!” Cố Phán tiếp tục nói, “Em nghĩ đi, cầu hôn cũng không có, nhẫn thì tạm thời coi như cũng không có luôn, ừ thì. . . Mặc dù viên kim cương rất khiến người khác ghen tỵ, nhưng cũng không thể tính đó là một chiếc nhẫn hoàn chỉnh được! Hiện tại Hoắc Tam lại không để tâm đến chuyện hôn lễ, anh ấy đang suy nghĩ cái gì vậy, không biết hôn lễ là mơ ước cả đời của người con gái sao!”

Nam Từ nhướn mày: “Cũng không phải không để tâm, mà hôm qua. . . Khụ, còn nói muốn mau chóng có em bé.”

Lúc này Cố Phán càng cao giọng hơn: “Cái quái gì vậy! Coi chuyện có em bé quan trọng hơn cả chuyện hôn lễ á?”

“Chắc là do em không vội?” Nam Từ nói: “Em thật ra cũng không vội lắm, em luôn cảm thấy hôn lễ rất phức tạp, mà Hoắc Lâm lại làm ăn lớn, lễ cưới chắc chắn sẽ có rất nhiều người tới tham dự, nghĩ đến đã đủ mệt rồi. Cho nên từ từ rồi làm cũng được.”

Cố Phán chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cuối cùng thờ dài, nói: “Thôi em vui là được rồi.”

Vừa dứt tiếng, điện thoại bỗng vang lên một tiếng “Ding”.

Cố Phán vừa nói chuyện vừa nhìn thoáng qua, nhận thấy là hot search top đầu của Weibo, lúc đầu không có biểu hiện hứng thú gì, kết quả một giây sau, ánh mắt lập tức trợn trừng.

Ngay sau đó, Cố Phán nhìn Nam Từ: “Chị rút lại lời vừa nói.”

“Hả?”

“Hoắc Tam không phải không để ý, mà còn quá sức để tâm đến! Cực kỳ để bụng!” Sau đó đưa di động đến trước mặt Nam Từ: “Em tự coi đi!”

Ánh mắt Nam Từ tập trung trên màn hình điện thoại của Cố Phán, tiếp đó cũng vô thức trợn mắt.

“Đầu tháng sau, ca sĩ xinh đẹp mới nổi trong đêm lễ hội âm nhạc sẽ làm lễ thành hôn với tổng giám đốc bí ẩn.”

Cái kiểu viết khoa trương này chắc chỉ có trợ lý Trương mới nghĩ ra.

Nam Từ nhấn vào, phát hiện còn có một bài báo.

“Theo nguồn tin cho hay, vị tổng giám đốc bí ẩn đã thuê hòn đảo XX ở nước ngoài, chuẩn bị cử hành hôn lễ với Nam tiểu thư. Khách tham dự tiệc cưới sẽ được tặng một viên kim cương một carat!”

Không chỉ như vậy, áo cưới của cô dâu sẽ có tổng cộng mười mấy bộ được thiết kế bởi nhà thiết kế nổi tiếng thế giới, trong đó có mấy bộ sẽ được đính kim cương, cực kỳ xa hoa!

Biên tập viên tôi đây thật sự rất ghen tỵ, ghen tỵ bởi vì Nam tiểu thư lại có thể gả cho một người hoàn hảo đến như vậy, chúc cô hạnh phúc!’

Nam Từ: “...”

Trợ lý Trương thật sự giỏi nịnh hót, cuối cùng vẫn không quên khen ngợi ông chủ của anh ta, Nam Từ quả thật không biết nói sao.

Mà chuyện quái gì đang xảy ra vậy! Nếu như đây là sự thật, chẳng phải là...

Chỉ còn hơn nửa tháng nữa là đến hôn lễ rồi sao?!

Nghĩ tới đây, cô nhện không được, lấy điện thoại gọi cho Hoắc Lâm.

Hoắc Lâm bắt máy rất nhanh: “Xong rồi à?”

“...” Cô mới ngồi chưa được mười phút! Kết thúc cái gì!

Dừng một chút, cô sắp xếp lại lời nói: “Hoắc tiên sinh, em vừa đọc được một tin, không biết là thật hay giả.”

“Sao?”

“Trên mạng nói em đầu tháng sau sẽ kết hôn, nhưng em là người trong cuộc lại không biết gì hết.”

Hoắc Lâm cười cười: “Thì bây giờ em biết rồi đó.”

“...” Nam Từ tức giận đến mức muốn quay về công ty đấm anh một phát, “Anh để trợ lý Trương làm chuyện này sao?!”

“Ừ.”

“Anh làm cái gì vậy, bọn họ vừa khen em mấy câu nữ thần thôi mà, chuyện này cũng quá khoa trương rồi!”

“Khoa trương! Không, bảo bối, điều anh muốn chính là nói cho bọn họ biết, nữ thần của bọn họ đã là người phụ nữ của anh, mà lại còn hợp pháp nữa.” Giọng nói Hoắc Lâm uể oải: “Bảo bối, có một số việc không thể kéo dài, càng để lâu thì người ta lại nuôi hy vọng, chỉ có tự tay bóp chết hy vọng thì mới tốt cho tất cả mọi người.”

Nam Từ: “...”

Rốt cuộc đây là kiểu ngụy biện gì? Những cư dân mạng chỉ tùy tiện gọi vậy thôi, mà Hoắc Lâm đã ăn dấm chua đến mức vậy rồi sao? Còn làm ra mấy chuyện trời ơi này nữa!

“Vậy em hỏi anh, những gì về hôn lễ được viết trong bài báo là sự thật à?”

“Có lẽ vậy, anh giao cho trợ lý Trương xử lý, còn viết gì thì anh không hỏi.”

Nam Từ nghiêng răng nói: “Vậy anh có biết trợ lý Trương viết là mỗi khách mời sẽ được tặng một viên kim cương một carat không?!”

Hoắc Lâm nghe xong cũng không quá để tâm, chỉ thuận miệng đáp: “Vậy sao?”

“Vậy? Sao? Hoắc tiên sinh, mặc dù em biết tài sản của anh nhiều đến đâu không hết, nhưng cũng không thể tiêu xài hoang phí như vậy!”

Cô cũng không biết câu nào đã đâm chọt đến anh, anh lại bật cười: “Bảo bối của anh bắt đầu học được cách quản túi tiền của chồng rồi à.”

Hiện tại Nam Từ cực kỳ hối hận, trước đó Hoắc Lâm có nói là sẽ chuyển hết mọi tài sản sang tên cô, nhưng cô từ chối.

Sớm biết anh tùy tiện để trợ lý Trương tiêu xài như thế, thì không bằng để cô giữ đi! Ít ra cũng không lãng phí quá nhiều như vậy!

Thế là cô nói: “Bây giờ em muốn anh sang tên hết tất cả tài sản cho em còn được không?”

“Được.” Hoắc Lâm vừa nói vừa cười: “Vì bảo bối của anh, anh cam tâm biến thành kẻ nghèo hèn.”

“...”

Cô không ngờ anh lại nói vậy, cảm xúc bức bối bị đình trệ, thay vào đó gương mặt cô đỏ lên vì xấu hổ.

Cô chột dạ nhìn Cố Phán đang cười trộm ở đối diện, hắng giọng một cái, nói: “Được rồi, tiền đã bỏ ra rồi, chút tiền còn lại của anh em xen vào làm gì.”

Hoắc Lâm cũng thuận nước đẩy thuyền: “Ừ, bà xã của anh nói cái gì cũng đúng.”

Hoắc Lâm: “Cho nên tí nữa bà xã của anh sẽ dẫn anh đi ăn tối chứ?”

Tiếp đó, giọng nói của anh rất thấp, mang theo chút nhõng nhẽo khiến người khác tan chảy.

“Bảo bối, anh đói.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Ngoại truyện 10: Kết hôn 6.

Editor: Trà Đá.

Nam Từ hoàn toàn không biết về chuyện hôn lễ mà Hoắc Lâm dặn dò trợ lý Trương.

Nam Từ cũng không suy nghĩ nhiều, cô cảm thấy bọn họ vừa mới đăng ký kết hôn, cũng chưa được mấy ngày, nên có lẽ bước kế tiếp cũng không cần gấp.

Cho nên những ngày này, mỗi lần trợ lý Trương vào văn phòng tìm Hoắc Lâm, bộ dáng lúc nào cũng rất bí ẩn, cô cũng không nghĩ nhiều, cho là bọn họ đang bàn chuyện bí mật của công ty.

Hôm nay, đến giờ tan việc rồi mà Hoắc Lâm còn chưa xong việc, trước đó Nam Từ đã hẹn với Cố Phán, cho nên nhân dịp anh chưa tan làm thì nhắn tin cho anh.

Đầu tiên cô vẫn gọi một ký hiệu con thỏ mà Hoắc Lâm thích nhất, con thỏ với hai lỗ tai cụp xuống, ánh mắt mờ to, vừa ngốc vừa đáng yêu.

Trên màn hình, con thỏ vừa vẫy tay vừa nói “Hi”.

Tiếp đó, Nam Từ nhấn nút ghi âm, bắt đầu nói: “Hoắc tiên sinh, vì anh tặng ca, cho nên bà xã anh hẹn ăn cơm với bạn thân. Sau khi anh tan họp, phiền anh nhớ kỹ lời em, nói trợ lý Trương chuẩn bị cơm tối cho anh, nếu như em phát hiện anh không ăn cơm thì anh sẽ biết tay em!”

Chữ đã được đánh xong, cô lập tức gọi cho Hoắc Lâm.

Sau đó, cô ném di động qua một bên, bắt đầu thu dọn bàn vẽ và đồ đạc trên bàn, chuẩn bị ra về.

Đồng nghiệp ở bên cạnh thấy cô sắp đi, còn kinh ngạc hỏi cô: “Bà chủ tan làm rồi à?”

Xưng hô “Bà chủ” này đã được truyền đi rất nhiều ngày, từ sau khi Hoắc Lâm công khai tin tức kết hôn, thì đồng nghiệp trong công ty đã đùa giỡn gọi cô là bà chủ, dần dà mọi người gọi quen miệng nên cũng không đổi lại.

Mới đầu Nam Từ rất ngượng, cô về nói chuyện này với Hoắc Lâm, hy vọng anh có thể nói mọi người đừng gọi khoa trương như vậy.

Kết quả Hoắc Lâm chỉ hững hờ đáp: “Không gọi là bà chủ thì gọi là gì?”

Nam Từ nói gọi gì mà không được, dù sao cô cũng không muốn khoa trương, trong công ty đã đồn ầm lên thế, nói không chừng sẽ có ngày đến tai của công ty đối tác, đến lúc đó... Cô sẽ có cảm giác rất kỳ quái.

Ai dè sau khi Hoắc Lâm nghe lý do cô nói xong, còn lườm cô một chút, đáy mắt còn có tia nguy hiểm.

“Sao? Em không muốn để nhiều người biết, rồi lại để cho người khác hiểu lầm là còn độc thân, rồi người ta lại vô tư gọi em là bà xã sao?”

Nam Từ: “...”

Cô coi như cũng hiểu, chuyện này xem như không được thông qua.

Thấy nói chuyện phải trái với anh không được, nên cô đành từ bỏ.

Mà sau đó trong công ty đổi cách xưng hô với cô, cô cũng dần dần quen, sự xấu hổ ban đầu đã mất, mà thay vào đó là cô cũng đáp lại rất tự nhiên.

Cho nên lúc này, có đồng nghiệp hỏi cô, cô cũng trực tiếp cười đáp trả: “Ừ.”

“À, tôi nghe nói ông chủ còn đang họp trên lầu, cô lên lầu tìm ông chủ sao?”

Nam Từ lắc đầu: “Không, tôi đi gặp bạn.”

Đồng nghiệp nghe xong thì trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Trong công ty không ai mà không biết ông chủ này bình thường rất thích ở chung một chỗ với bà chủ.

Sáng sớm đến công ty, hai người cũng phải nói tới tới lui lui một lúc lâu mới trở về ai làm việc nấy, đến giờ ăn trưa cũng tự mình tới đón bà chủ, có một lần vào giờ nghỉ trưa, bà chủ đi toilet, ông chủ tới không thấy người, sắc mặt lập tức không vui. Vừa quay đầu lại thấy bà chủ về, thì sắc mặt lập tức vui vẻ trở lại.

Cho nên gần đây trong công ty đồn nói bà chủ chính là bùa bảo hộ của mọi người, chỉ cần bà chủ ở công ty, thì cho dù ông chủ có nổi giận, cũng sẽ không đáng sợ như trước.

Nhưng nếu như bà chủ không ở đây...

Người đồng nghiệp này bỗng nhiên cảm thấy thương cảm cho các quản lý cấp cao đang họp với ông chủ, chắc chắn, lát nữa ông chủ biết bà chủ tan làm sớm, không biết có lên con bắt những người kia tăng ca không.

Nam Từ đang nghĩ ngợi đầu đầu, thì điện thoại bỗng nhiên đổ chuông.

Nam Từ nhìn qua, trên màn hình hiện ra ba chữ “Hoắc tiên sinh”, cô có chút bất ngờ, bởi vì cô vừa mới nhắn tin cho anh, và trong lúc họp thì anh thường sẽ không chú ý đến điện thoại, sao lần này lại nhanh như vậy? Chẳng lẽ họp xong rồi?

Cô kẹp điện thoại ở bên tai, vừa nghe vừa thu dọn đồ đạc: “Alo? Anh họp xong rồi à?”

Đầu bên kia, Hoắc Lâm đứng sát cửa sổ, mắt nhìn ra bên ngoài, đáp: “Ừ, đang nghỉ giữa giờ.”

Các vị quản lý: “...”

Cái gì mà nghỉ giữa giờ???

Bọn họ đang họp rất sôi nổi, mà lại rất kích động!!

Kết quả điện thoại ông chủ vang lên! Hơn nữa lại không phải điện thoại chuyên dùng cho công việc!

Sau đó chưa tới vài giây, sắc mặt ông chủ lập tức thay đổi, đúng lúc đó có một vị quản lý đang nói đến hạng mục quan trọng, ông chủ trực tiếp giơ tay ý bảo dừng lại, sau đó đứng dậy cầm điện thoại đi đến bên cửa sổ.

Rồi sau đó... Ừ, đại khái là bọn họ cũng đoán được là ai vừa mới nhắn tin cho ông chủ, và ông chủ đang gọi điện thoại cho ai.

Nam Từ nhìn đồng hồ, còn nói: “Vây lát nữa anh họp xong, thì nhớ lời em dặn là phải ăn cơm tối, không được bỏ bữa, anh bị bệnh đau bao tử, phải chú ý giữ sức khỏe.”

Hoắc Lâm yên lặng, mắt nhìn dòng xe cộ đang di chuyển trên đường, nói: “Nhóm quản lý lát nữa tăng ca sẽ có bà xã tới đưa cơm, còn bà xã của anh thì lại vứt anh một bên để đi chơi hả?”

“...” Nam Từ bất đắc dĩ: “Sao lại nói em vứt anh sang một bên, Cố Phán hẹn em mấy ngày trước rồi, mà hôm nay em mới rảnh để gặp. Vả lại anh cũng đang họp mà, mau quay lại họp đi, em đi gặp Cố Phán đây!”

Nói xong, cô trực tiếp cúp điện thoại, cũng không cho Hoắc Lâm có cơ hội phản bác.

Hoắc Lâm nhú nhú mày, dừng nửa ngày mới quay lại chỗ ngồi.

“Tiếp tục.” Sắc mặt anh không thay đổi.

Nhóm quản lý có thể thấy sắc mặt anh dần nặng nề hơn, nên lúc nói chuyện cũng không còn sôi nổi như lúc nãy, từng lời nói và hành động đều cực kỳ cẩn thận, sợ câu vô ý nào đó làm phật lòng ông chủ.

Cuối cùng, sau khi vị quản lý kia trình bày xong, thử mở miệng thăm dò: “Ông chủ... Ngài cảm thấy phương án này thế nào?”

Hoắc Lâm tay cầm điện thoại, nhẹ đập góc cạnh điện thoại lên mặt bàn, phát ra tiếng “Cộp cộp”.

Tiếp đó, anh khẽ nhếch môi, gương mặt tuấn tú cười như không cười.

Anh nói: “Đây chính là phương án mà các vị muốn tôi lãng phí giờ tan làm để nghe sao?”

Nhóm quản lý nghe xong, lập tức hiểu ra...

Ông chủ chắc chắn vừa bị bà chủ làm gì đó nên không vui, nên giận cá chém thớt qua bên này.

Chưa đầy một giây sau, Hoắc Lâm lập tức chỉ ra những điểm không tốt và nhược điểm chí mạng của phương án, cuối cùng, anh lạnh mặt giương mắt lên nhìn những người kia.

“Đêm nay tăng ca làm lại phương án, nếu như không được thì làm suốt đêm, không được nữa thì trực tiếp đến phòng nhân sự nhận lương tháng này.” Giọng điệu Hoắc Lâm còn lạnh hơn cả ánh mắt, “Công ty tôi không muốn chứa chấp những kẻ vô dụng.”

Nhóm quản lý khóc không ra nước mắt, xem ra lời đồn quả không sai, tâm tình của ông chủ đúng là do bà chủ quyết định mà!!

Bọn họ muốn góp tiền tặng bà chủ chút quà, để bà chủ giúp bọn họ bảo toàn tính mạng.

Thật là đáng sợ!

~

Nam Từ và Cố Phán hẹn gặp nhau ở một quán gần công ty, lúc nói chuyện điện thoại với Cố Phán, cô cũng có nói là sau khi ăn cơm xong sẽ quay về công ty tìm Hoắc Lâm, cho nên Cố Phán hiểu, chọn một quán ăn ở gần công ty Hoắc Lâm.

Lúc đến phòng ăn, Cố Phán đã chờ sẵn ở đó, phía sau cô ta còn có hai người bảo vệ, nhìn biểu hiện của Cố Phán có vẻ không vui.

Nam Từ đi tới, ngồi xuống ghế sofa đối diện Cố Phán.

Cô giương mắt nhìn nhìn, hỏi: “Chuyện là sao đây?”

Không biết Cố Phán đã làm ra chuyện gì kinh thiên động địa, khiến Thẩm Mộ Ngạn lại cho người giám sát cô ta.

Cố Phán liếc mắt, không nhìn Nam Từ, mà ngược lại nói với hai người bảo vệ: “Hai người cách xa tôi mười mét, ok?”

Hai bảo vệ mặt mày rất nghiêm túc, một người trong đó mở miệng: “Đại tiểu thư, tổng giám đốc đã ra lệnh, ngày hôm nay phạm vi hoạt động của tiểu thư phải nằm trong tầm mắt của chúng tôi, xin tiểu thư đừng làm khó dễ.”

“Bộ hai người bị mù hả? Xa mười mét cũng không thấy tôi nữa?” Cố Phán quay đầu lại nhìn: “Lập lại lần nữa, cách xa bọn tôi ra một chút!”

Nam Từ thấy không khí ngày càng căng thẳng, vội vàng lên tiếng giảng hòa, cười nói với hai bảo vệ: “Bọn tôi chỉ nói chuyện thôi, chắc chắn sẽ không đi đâu hết, hai người đứng xa ra một chút cũng không sao.”

Hai bảo vệ khó xử, liếc mắt nhìn nhau, lại nhìn sắc mặt Cố Phán một chút, lựa chọn lùi lại, đi tới góc tường cách đó không xa.

Nam Từ mắt nhìn hai người kia, rồi lại nhìn Cố Phán: “Rốt cuộc là có chuyện gì rồi?”

“Đừng nói nữa.” Cố Phán bức bối: “Trước đó chẳng phải chị đưa ban nhạc đi biểu diễn ở khắp nơi sao, sau đó chẳng hiểu thế nào lại bị chụp lên lúc chị và một cậu tiểu thư tươi đang đứng gần nhau... Có trời mới biết, ngày đó chị mê ca nhạc nên chen lấn vô tình đứng cạnh cậu ta mà thôi!”

Nam Từ có chút buồn cười, nhìn hỏi: “Sau đó bị đưa lên hot search, bị tổng giám đốc Thẩm phát hiện?”

“Làm gì có! Còn chưa tới mức đó! Chỉ là ảnh chụp được đưa tới chỗ anh ấy, anh ấy cứ như vậy!” Cố Phán cực kỳ tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Quả thật mắc bệnh tâm thần mà! Chị giải thích thế nào cũng không nghe! Sau đó còn nói bởi vì quá nuông chiều chị, cho nên sau này không thể tin lời chị nói nữa! Em nói xem có phải người đàn ông đó bị bệnh nặng quá rồi không!”

Nam Từ cong môi cười, ngầm ám chỉ cô rất hiểu vì cũng từng trải qua: “Không phải lúc trước chị khuyên em, Hoắc Lâm hành động như vậy là do lòng ham muốn chiếm hữu quá mạnh, sao bây giờ đến lượt tổng giám đốc Thẩm thì thành bệnh nhân tâm thần rồi?”

Cố Phán nhẹ liếc Nam Từ: “Hoắc Tam cũng mắc bệnh tâm thần! Bọn họ đều có bệnh nên mới là anh em tốt được!”

Nam Từ bật cười, chỉ cảm thấy Cố Phán càng lúc càng đáng yêu, nhân viên phục vụ tới, bọn họ vừa nhìn thực đơn vừa nói: “Thôi được rồi, trở về phải tìm tổng giám đốc Thẩm trò chuyện, anh ấy sẽ tin tưởng chị thôi. Lúc trước Hoắc Lâm cũng có kém gì tổng giám đốc Thẩm đâu, sau này không phải tốt hơn rồi sao? Có lẽ là do hai người nói chuyện chưa đủ.”

“Ngược lại chị thật sự rất muốn ngồi xuống nói chuyện với anh ấy! Nhưng nói chuyện chưa ra đầu vào đầu thì anh ấy đã... Khụ, thôi được rồi, dù sao đàn ông cũng toàn là móng heo!”

Nói đến đây, Cố Phán làm như nhớ ra gì đó, không nói chuyện của mình nữa, ngược lại hỏi Nam Từ: “Hai người cũng đã đăng ký kết hôn rồi, Hoắc Tam cũng thông báo cho nhân dân cả nước biết em là người đã kết hôn rồi, dự định khi nào đến bước kế tiếp? Hôn lễ như thế nào? Chị nói nè, chị nhất định phải làm phù dâu! Mặc váy đầm thật đẹp, sau đó quyến rũ hết ánh mắt của những thanh niên có mặt ở đó, để lão Thẩm tức chết đi! Ai bảo anh ấy

không tin chị chứ! Hừ!”

Nam Từ cười cười, chọn món cho mình, sau đó lại hỏi Cố Phán ăn gì, cô ta thuận miệng gọi món, sau khi nhân viên phục vụ đi rồi, thấy Nam Từ chưa trả lời, vội vàng hỏi: “Sao sao, bước kế tiếp như thế nào đây?”

Nam Từ lắc lắc đầu, uống một ngụm nước chanh: “Chưa tính gì hết, em cũng không gấp, nên cũng chưa hỏi Hoắc Lâm.”

“Trời ơi, sao em hiền quá vậy!” Cố Phán tiếp tục nói, “Em nghĩ đi, cầu hôn cũng không có, nhẫn thì tạm thời coi như cũng không có luôn, ừ thì... Mặc dù viên kim cương rất khiến người khác ghen tỵ, nhưng cũng không thể tính đó là một chiếc nhẫn hoàn chỉnh được! Hiện tại Hoắc Tam lại không để tâm đến chuyện hôn lễ, anh ấy đang suy nghĩ cái gì vậy, không biết hôn lễ là mơ ước cả đời của người con gái sao!”

Nam Từ nhướn mày: “Cũng không phải không để tâm, mà hôm qua... Khụ, còn nói muốn mau chóng có em bé.”

Lúc này Cố Phán càng cao giọng hơn: “Cái quái gì vậy! Coi chuyện có em bé quan trọng hơn cả chuyện hôn lễ á?!”

“Chắc là do em không vội?” Nam Từ nói: “Em thật ra cũng không vội lắm, em luôn cảm thấy hôn lễ rất phức tạp, mà Hoắc Lâm lại làm ăn lớn, lễ cưới chắc chắn sẽ có rất nhiều người tới tham dự, nghĩ đến đã đủ mệt rồi. Cho nên từ từ rồi làm cũng được.”

Cố Phán chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cuối cùng thở dài, nói: “Thôi em vui là được rồi.”

Vừa dứt tiếng, điện thoại bỗng vang lên một tiếng ‘Đing’.

Cố Phán vừa nói chuyện vừa nhìn thoáng qua, nhận thấy là hot search top đầu của Weibo, lúc đầu không có biểu hiện hứng thú gì, kết quả một giây sau, ánh mắt lập tức trở nên trầm trọng.

Ngay sau đó, Cố Phán nhìn Nam Từ: “Chị rút lại lời vừa nói.”

“Hà?”

“Hoắc Tam không phải không để ý, mà còn quá sức để tâm đến! Cực kỳ dễ bụng!” Sau đó đưa di động đến trước mặt Nam Từ: “Em tự coi đi!”

Ánh mắt Nam Từ tập trung trên màn hình điện thoại của Cố Phán, tiếp đó cũng vô thức trở nên trầm trọng.

“Đầu tháng sau, ca sĩ xinh đẹp mới nổi trong đêm lễ hội âm nhạc sẽ làm lễ thành hôn với tổng giám đốc bí ẩn.”

Cái kiểu viết khoa trương này chắc chỉ có trợ lý Trương mới nghĩ ra.

Nam Từ nhấn vào, phát hiện còn có một bài báo.

‘Theo nguồn tin cho hay, vị tổng giám đốc bí ẩn đã thuê hòn đảo XX ở nước ngoài, chuẩn bị cử hành hôn lễ với Nam tiểu thư. Khách tham dự tiệc cưới sẽ được tặng một viên kim cương một carat!’

Không chỉ như vậy, áo cưới của cô dâu sẽ có tổng cộng mười mấy bộ được thiết kế bởi nhà thiết kế nổi tiếng thế giới, trong đó có mấy bộ sẽ được đính kim cương, cực kỳ xa hoa!

Biên tập viên tôi đây thật sự rất ghen tỵ, ghen tỵ bởi vì Nam tiểu thư lại có thể gả cho một người hoàn hảo đến như vậy, chúc cô hạnh phúc!’

Nam Từ: “...”

Trợ lý Trương thật sự giỏi nịnh hót, cuối cùng vẫn không quên khen ngợi ông chủ của anh ta, Nam Từ quả thật không biết nói sao.

Mà chuyện quái gì đang xảy ra vậy! Nếu như đây là sự thật, chẳng phải là...

Chỉ còn hơn nửa tháng nữa là đến hôn lễ rồi sao?!

Nghĩ tới đây, cô nhện không được, lấy điện thoại gọi cho Hoắc Lâm.

Hoắc Lâm bắt máy rất nhanh: “Xong rồi à?”

“...” Cô mới ngồi chưa được mười phút! Kết thúc cái gì!

Dừng một chút, cô sắp xếp lại lời nói: “Hoắc tiên sinh, em vừa đọc được một tin, không biết là thật hay giả.”

“Sao?”

“Trên mạng nói em đầu tháng sau sẽ kết hôn, nhưng em là người trong cuộc lại không biết gì hết.”

Hoắc Lâm cười cười: “Thì bây giờ em biết rồi đó.”

“...” Nam Từ tức giận đến mức muốn quay về công ty đắm anh một phát, “Anh để trợ lý Trương làm chuyện này sao?!”

“Ừ.”

“Anh làm cái gì vậy, bọn họ vừa khen em mấy câu nữ thần thôi mà, chuyện này cũng quá khoa trương rồi!”

“Khoa trương! Không, bảo bối, điều anh muốn chính là nói cho bọn họ biết, nữ thần của bọn họ đã là người phụ nữ của anh, mà lại còn hợp pháp nữa.” Giọng nói Hoắc Lâm uể oải: “Bảo bối, có một số việc không thể kéo dài, càng để lâu thì người ta lại nuôi hy vọng, chỉ có tự tay bóp chết hy vọng thì mới tốt cho tất cả mọi người.”

Nam Từ: “...”

Rốt cuộc đây là kiểu nguy hiểm gì? Những cư dân mạng chỉ tùy tiện gọi vậy thôi, mà Hoắc Lâm đã ăn đắm chua đến mức vậy rồi sao? Còn làm ra mấy chuyện trời ơi này nữa!

“Vậy em hỏi anh, những gì về hôn lễ được viết trong bài báo là sự thật à?”

“Có lẽ vậy, anh giao cho trợ lý Trương xử lý, còn viết gì thì anh không hỏi.”

Nam Từ nghiêng răng nói: “Vậy anh có biết trợ lý Trương viết là mỗi khách mời sẽ được tặng một viên kim cương một carat không!?”

Hoắc Lâm nghe xong cũng không quá để tâm, chỉ thuận miệng đáp: “Vậy sao?”

“Vậy? Sao? Hoắc tiên sinh, mặc dù em biết tài sản của anh nhiều đếm không hết, nhưng cũng không thể tiêu xài hoang phí như vậy!”

Cô cũng không biết câu nào đã đâm chọt đến anh, anh lại bật cười: “Bảo bối của anh bắt đầu học được cách quản túi tiền của chồng rồi à.”

Hiện tại Nam Từ cực kỳ hối hận, trước đó Hoắc Lâm có nói là sẽ chuyển hết mọi tài sản sang tên cô, nhưng cô từ chối.

Sớm biết anh tùy tiện để trợ lý Trương tiêu xài như thế, thì không bằng để cô giữ đi! Ít ra cũng không lãng phí quá nhiều như vậy!

Thế là cô nói: “Bây giờ em muốn anh sang tên hết tất cả tài sản cho em còn được không?”

“Được.” Hoắc Lâm vừa nói vừa cười: “Vi bảo bối của anh, anh cam tâm biến thành kẻ nghèo hèn.”

“...”

Cô không ngờ anh lại nói vậy, cảm xúc bức bối bị đình trệ, thay vào đó gương mặt cô đỏ lên vì xấu hổ.

Cô chột dạ nhìn Cố Phán đang cười trộm ở đối diện, hắng giọng một cái, nói: “Được rồi, tiền đã bỏ ra rồi, chút tiền còn lại của anh em xen vào làm gì.”

Hoắc Lâm cũng thuận nước đẩy thuyền: “Ừ, bà xã của anh nói cái gì cũng đúng.”

Hoắc Lâm: “Cho nên tí nữa bà xã của anh sẽ dẫn anh đi ăn tối chứ?”

Tiếp đó, giọng nói của anh rất thấp, mang theo chút nhõng nhẽo khiến người khác tan chảy.

“Bảo bối, anh đói.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 96: Ngoại truyện 12: Mang thai 1

Editor: Trà Đá.

Hoắc Lâm càng ngày càng giỏi nói những lời ngọt ngào, nhưng Nam Từ vẫn giống như trước kia, nghe thấy thì toàn đổ mặt tím đập nhanh.

Ở hành lang bệnh viện còn rất nhiều người qua lại, mặc dù không nghe thấy Hoắc Lâm nói gì với Nam Từ, nhưng lúc này thấy hai người ngọt ngào tình cảm, lại nam thanh nữ tú, khiến ai ai cũng rất ghen tỵ.

Mấy y tá đang tụ tập ban này bây giờ nhìn ai cũng thất vọng nào nè, đàn ông vừa đẹp trai vừa nhiều tiền trên đời này hầu như đều có chủ rồi.

Nam Từ không dám nhìn bốn phía, hai gò má cô nóng lên, bàn tay đang ôm eo Hoắc Lâm lặng lẽ néo anh một cái.

“Em phát hiện ra là anh thật sự... Rất biết cách nịnh em!”

Hoắc Lâm cong môi cười, cầm lấy tay cô, đưa lên hôn một cái.

“Bảo bối của anh thì anh đương nhiên phải biết nịnh rồi.”

Nam Từ nổi chút tính trẻ con, nửa đùa nửa không nhéo hỏi: “Bây giờ thì anh nói hay lắm, vậy em hỏi anh, sau khi em bé ra đời, thì em là bảo bối hay con là bảo bối.”

Câu hỏi của cô cực kỳ ngây thơ, nếu như để người lớn nghe thấy thì chắc chắn sẽ dạy dỗ cô, làm gì có người mẹ nào lại ghen tỵ với con của mình.

Nhưng nghe cô hỏi xong, Hoắc Lâm lại cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

Anh vuốt tóc cô, lúc lên tiếng đáp lại thì mang trong đó bao nhiêu sự dịu dàng.

“Em là bảo bối lớn, con là bảo bối nhỏ.”

“Đầu cơ trục lợi.” Nam Từ bĩu môi.

“Không có.” Hoắc Lâm nói, “Anh nói thật đó.”

Nam Từ làm bộ bĩu môi, nhưng đáy mắt lại tràn đầy ý cười.

Lúc này, y tá đi ra khỏi phòng, nhìn bọn cười nói: “Ông bà Hoắc có thể vào xem kết quả rồi ạ.”

Đầu óc Nam Từ căng ra, vốn đã được Hoắc Lâm dỗ dành có chút bình tĩnh lại, bây giờ lại bắt đầu căng thẳng.

Cô theo bản năng nắm chặt tay Hoắc Lâm, ngẩng đầu nhìn anh.

Hoắc Lâm cúi đầu hôn lên trán cô một cái, cũng không nói gì thêm, ngược lại nắm tay cô thật chặt, như muốn truyền năng lượng sang cho cô.

Nam Từ đi theo anh vào phòng bác sĩ, bác sĩ thấy hai người tiến vào thì trên mặt tràn đầy ý cười.

“Chúc mừng Hoắc tiên sinh, căn cứ vào các hạng mục đã kiểm tra, thì vợ ngài đã có thai.”

~

Trên đường trở về, Hoắc Lâm nói tài xế lái chậm thật chậm.

Tài xế cũng là người hiểu chuyện, ông bà chủ vừa từ công ty ra đã vội vã chạy đến khoa phụ sản ở bệnh viện, sau đó lại còn bảo anh ta lái xe chậm rãi, anh ta đương nhiên đoán ra được chuyện gì.

Thế là anh ta nói chúc mừng Hoắc Lâm và Nam Từ, sau đó nhanh chóng chủ động nâng tám che lên.

Lúc này Nam Từ đang ngồi trên đùi Hoắc Lâm, toàn bộ cơ thể cô đều vui vào lòng ngực anh.

Cô theo bản năng dùng hai bàn tay đặt lên phần bụng dưới bằng phẳng, còn Hoắc Lâm dùng một tay đặt trên bàn tay cô.

Lòng bàn tay của anh rất nóng, nhiệt độ truyền qua mu bàn tay cô khiến cơ thể cô cũng nóng lên.

Giờ phút này, Nam Từ cảm giác trái tim mình như được lấp đầy kẹo bông, rất mềm mại lại ngọt ngào.

Một lúc sau, cô bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

“Hoắc Lâm, giấy siêu âm đâu? Anh có cầm về không? Phải giữ lại làm kỉ niệm đó nhé!”

Hoắc Lâm không nói gì, mà trực tiếp lấy giấy siêu âm từ trong túi quần, đưa cho cô.

Nam Từ mở ra xem, là hình ảnh siêu âm lúc này.

Cô nhìn kỹ hình ảnh một chút, trong một hình ảnh toàn màu xám đen có một viên đậu nhỏ. Không biết cái đầu nằm ở đâu, nhìn qua trông vừa đáng yêu lại vừa yếu ớt.

Hốc mắt Nam Từ dần đỏ lên, cô bắt đầu khóc.

Hoắc Lâm được bác sĩ dặn dò, tâm tình của phụ nữ khi mang thai thường sẽ có sự thay đổi rất lớn, khi thì khóc lúc thì cười là chuyện thường ngày.

Cho nên lúc này anh thấy cô khóc, cũng không quá bối rối, chỉ đưa tay dịu dàng thay cô lau nước mắt, hỏi: “Bảo bối, sao vậy? Sao lại khóc?”

“Hoắc Lâm...” Cô vừa khóc vừa nức nở nói.

“Hà?”

“Chúng ta có người nhà rồi.”

Thân thể Hoắc Lâm cứng đờ, những gì muốn nói đều bị cấm lại ở cuống họng.

Nam Từ không nhận ra phản ứng của anh, còn đang vừa khóc vừa tự lẩm bẩm: “Trước đó em muốn có em bé, chỉ là để anh có thêm cảm giác an toàn, nhưng lúc thật sự biết mình đã có thai, thì em mới nhận ra là mình đã sai.”

Đứa bé này tồn tại không phải để trấn an Hoắc Lâm, không phải mang lại cho anh cảm giác an toàn, mà là để cuộc đời của bọn họ trở nên toàn vẹn.

Người nhà của cô đã qua đời, còn những người được coi là có quan hệ máu mủ thì chỉ muốn lợi dụng cô.

Mà Hoắc Lâm lại tệ hơn cô, anh có người nhà, nhưng có cũng như không.

Anh trai Hoắc Lâm sớm qua đời, ba anh lại không chú ý đến anh, còn mẹ anh... Thôi được rồi, Nam Từ cảm thấy Hoắc phu nhân không xứng với một tiếng mẹ của Hoắc Lâm.

Có lẽ cô còn có tình thương của mẹ, còn Hoắc Lâm thì chưa bao giờ được trải nghiệm qua.

Cho nên suy đi nghĩ lại, thì hai người vẫn còn người nhà, nhưng trên thực tế thì lại không có.

Mà đứa bé này vừa vặn đến đến đến bù cho sự thiếu thốn này.

Sau này, giữa cô và anh sẽ có thêm một đứa nhỏ, dòng máu của hai người vĩnh viễn hòa chung làm một, không có cái gì có thể tách biệt bọn họ.

Nam Từ nghĩ đến đây, đưa tay ôm cổ anh, khuôn mặt nhỏ cọ sát lồng ngực anh.

“Hoắc Lâm.”

“Hà?”

“Chúng ta có nhà.”

“Ừ.”

“Còn có con nữa.”

“Ừ.”

“Cho nên những tiệc nuôi trước kia đều không đáng giá nhắc tới.”

“Ừ...”

“Trước kia những gì anh không có được, thì để em và con bù đắp cho anh.”

Hoắc Lâm chỉ cảm thấy trong lòng tràn ngập sự ngọt ngào đến rồi tỉnh rồi mù, khiến hốc mắt của anh cũng có chút nóng lên.

Một lát sau, anh nặng nề đáp lại: “Ừ.”

Nam Từ lại vùi mình vào lồng ngực anh, nước mắt nóng bỏng thấm ướt áo sơ mi của anh.

“Còn trước kia những gì em chưa có, thì anh và con cũng phải bù đắp cho em.”

Hoắc Lâm bật cười, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô.

“Được.”

~

Khi về đến nhà, Nam Từ đã khóc đến mức hai mắt sưng vù, Hoắc Lâm vừa đau lòng vừa buồn cười, nhưng cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ lấy túi chườm đá thay cô xoa mắt.

Ngược lại lúc này tinh thần Nam Từ hoàn toàn tỉnh táo, Hoắc Lâm giúp cô chườm lạnh, cô bắt đầu lấy điện thoại chơi.

Hoắc Lâm nhủ mày, trực tiếp giật lấy điện thoại của cô, ném qua một bên.

“Anh làm gì vậy, em đang định nhắn Wechat cho chị Đường Uyển và Phán Phán mà.”

Nói xong, giống như nghĩ tới điều gì đó, bỗng nhiên trừng mắt nhìn Hoắc Lâm

“Em biết rồi, anh sợ em chơi điện thoại có phóng xạ không tốt cho em bé đúng không? Em hỏi bác sĩ rồi! Bác sĩ nói chỉ cần không dùng quá lâu thì vẫn được! Mà tâm tình em vui vẻ mới là điều quan trọng nhất! Anh đừng có phá!”

Nam Từ càng nói càng cảm thấy tủi thân, hốc mắt lại đỏ lên, khiến trái tim Hoắc Lâm thất lại.

“Không có, anh đương nhiên muốn bảo bối của anh vui vẻ, anh chỉ muốn em chườm mắt xong rồi chơi điện thoại cũng được.”

Nói xong, Hoắc Lâm lại trả điện thoại cho Nam Từ: “Đừng khóc, anh để em chơi mà.”

Nam Từ nghe xong, cũng cảm giác mình vừa rồi hơi quá đáng.

Cô cũng không nhận lại điện thoại, mà trực tiếp ôm anh.

“Hoắc tiên sinh, làm sao bây giờ, hiện tại cảm xúc của em lúc cao lúc thấp, lúc thế này lúc thế kia, em hoàn toàn không khống chế nổi...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cọ xát vạt áo anh: “Em xin lỗi đã lớn tiếng với anh.”

Hoắc Lâm đương nhiên không để ý, thuận thế ôm cô, nói: “Bảo bối, cả đời này em không cần nói ‘Xin lỗi’ với anh. Em làm gì thì anh cũng sẽ tha thứ cho em vô điều kiện.”

Nội tâm Nam Từ vừa ngọt lại vừa mềm, giống như được lấp đầy bởi kẹo bông mềm.

Cuối cùng, cô nhớ ra gì đó, đột nhiên hỏi: “Bây giờ em thế này sợ là không thể cử hành hôn lễ đúng thời hạn được?”

“Ừ.” Hoắc Lâm gật đầu: “Đợi lát nữa anh sẽ gọi cho trợ lý Trương dừng hết mọi chuyện lại.”

Nam Từ cười trộm, khóe môi không nhịn được nhếch lên: “Xem ra đứa bé này cũng muốn thay ba tiết kiệm tiền, nếu không thì sao lại chọn đến vào đúng lúc này chứ.”

Hoắc Lâm cũng cong môi cười, néo má cô một cái: “Sao trước kia anh lại không phát hiện ra em tham tiền như vậy nhỉ? Bây giờ không thể cử hành hôn lễ cũng không thấy buồn luôn?”

“À không, có cái gì mà phải buồn chứ, những cái đó đều làm cho người ngoài nhìn.” Nam Từ hai tay ôm cứng lấy Hoắc Lâm “Em không cần người khác nhìn em ghen tỵ, chỉ cần anh một mực yêu em, thì cả đời này em cũng không buồn.”

~

Buổi tối, sau khi dỗ Nam Từ ngủ xong, Hoắc Lâm đứng dậy ra ngoài phòng khách gọi điện thoại cho trợ lý Trương.

Trợ lý Trương đã sớm nghe tài xế nói về tình hình bà chủ có thai, cho nên biết lúc này tâm tình ông chủ đang rất tốt, nói chuyện chắc cũng không cần quá cẩn thận.

“Chúc mừng ông chủ! Có phải tôi lại sắp có thêm một ông chủ nhỏ không ạ!”

Hoắc Lâm mặc kệ anh ta nịnh hót, chỉ thuận miệng sắp xếp: “Hôn lễ tạm thời dừng lại.”

Trợ lý Trương có chút ngạc nhiên, lập tức hỏi lại: “Hà? Ý ông chủ nói là tạm thời không cử hành hôn lễ nữa á?”

“Đúng.”

Trợ lý Trương vẫn không hiểu, rõ ràng bà chủ vừa mới có thai, coi như có qua mười ngày cũng đâu có thấy gì, vẫn có thể cử hành hôn lễ mà, sao tự dưng lại hủy bỏ.

“Ông chủ... Tôi đã thuê xong hòn đảo rồi, cũng đã trả tiền cho khách sạn ở trên đảo rồi, bây giờ hủy bỏ...”

“Không quan trọng, cứ làm theo lời tôi bảo.”

Hoắc Lâm cũng không cho anh ta có cơ hội phản ứng lại, trực tiếp cúp máy.

Trợ lý Trương ở bên kia cũng sờ một lúc thật lâu.

Chuyện này cũng quá sức hoang đường, mấy chục triệu lận đó... Nói đồ sông đồ biển thì mang đi đồ vậy sao?

Trợ lý Trương khóc thương dùm ông chủ, nhưng suy nghĩ một chút cũng cảm thấy là ông chủ cũng chiều bà chủ thế kia, thì sao có thể để bà chủ vừa có thai lại phải vất vả được.

Mặc dù nói hôn lễ này chỉ có trợ lý Trương là người bận bịu nhất, nhưng ngày cử hành hôn lễ thì bà chủ cũng phải có mặt cả ngày để tiếp khách.

Đến lúc đó lỡ như có chuyện gì xảy ra thì ông chủ chắc chắn sẽ nổi điên.

Nhưng cho dù suy nghĩ như vậy, thì trợ lý Trương vẫn muốn khóc.

Anh ta đã đưa hôn lễ “Thế kỷ” này lên hot search! Bây giờ nói không làm nữa! Đến lúc đó anh ta phải đối mặt với đám phóng viên như thế nào đây!

Bạn bộ còn nói muốn tôi đưa tin trực tiếp, tiếp tục đưa tin này lên trang đầu!

A! Vì sao người hạnh phúc và vui vẻ cũng chỉ có ông bà chủ, mà cuối cùng người bị thương luôn luôn là anh ta!

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Ngoại truyện 13: Mang thai 2.

editor: Trà Đá.

Gần đây Trần Tiến cực kỳ thâm, ở quầy rượu quyền rũ một đối tượng mập mờ, kết quả chưa được mấy ngày đã ngủ cùng nhau rồi bị người ta đá.

Trần Tiến không phục, buổi tối cũng không còn ra ngoài dạo chơi, mỗi ngày trừ việc đến công ty thì lúc nào cũng kiểm tra điện thoại chờ cô gái kia nhắn Wechat.

Ngay từ đầu anh ta đã hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao ngủ xong lại bỏ chạy.

Về sau đối phương cũng không đáp, cũng không chặn Wechat của anh ta, chỉ lơ anh ta, tới tới lui lui mấy ngày thì cô gái kia cũng chịu trả lời.

“Anh quá yếu.”

Trần Tiến đọc thấy, tức giận bốc lên đỉnh đầu, xem chút nữa là đập vỡ điện thoại di động, nhấn đáp trả.

“Cho thời gian địa điểm, hẹn nhau một lần nữa! Để xem anh đây mạnh mẽ cỡ nào!”

Sau đó... Giống như một giọt dầu sôi rót vào mặt biển rộng, nhìn thì đáng sợ, nhưng đối phương lại không thèm để ý đến anh ta.

Cho nên mấy ngày gần đây, Trần Tiến có thời gian rảnh thì sẽ mở điện thoại chờ tin nhắn Wechat.

Kết quả tin nhắn của cô gái kia còn chưa tới, thì anh ta đã đọc thấy mấy tin đồn về Hoắc Tam.

Trong một nhóm chat toàn đám công tử nhà giàu, có người gọi Trần Tiến hỏi có phải vợ của Hoắc Lâm có thai hay không? Nghe nói có người thấy bóng dáng hai người bọn họ ở khoa phụ sản.

Trần Tiến không quan tâm, trực tiếp vào nhóm chat @Hoắc Lâm.

Trần Tiến tài tiến bảo: @Hoắc Lâm, ccccc! Tiểu Nam Từ có thai hả?

Hoắc Lâm chưa lên tiếng, ngược lại người lên tiếng trước là Chu Khởi.

Zq: ...

Zq: Hoắc Tam vượt mặt chúng ta rồi hả?

Trần Tiến tài tiến bảo: Nghe người ta đang đồn ầm lên kia, nếu như là thật... Đã đăng ký kết hôn trước bọn mình, lại còn có con trước luôn! Như vậy thì

con của chúng ta sau này sẽ gọi con của bọn họ là anh là chị mất rồi! Điều này cũng quá lợi thế rồi! Không được, không được, tớ cũng phải mau tìm vợ mới được!

Zq: Bây giờ cậu có tìm thì con cậu cũng phải gọi con của Hoắc Tam nhà chúng ta là anh là chị thôi.

Trần Tiến tài tiến bảo: ...

Thắm: Tiểu Nam Từ có thai á??? Không thể nào! Lúc chiều còn gặp nhau mà, cô ấy cũng không nói gì hết!

Trần Tiến thấy giọng điệu này, lập tức biết ngay là bạn gái Thắm Mộ Ngan, cho nên cũng không quá ngạc nhiên, đáp lại.

Trần Tiến tài tiến bảo: Hay sau khi hai người tách ra rồi mới phát hiện có thai.

Cố Phán cũng không trả lời lại, mà trực tiếp gọi điện thoại cho Nam Từ.

Hoắc Lâm vốn đang ở phòng khách nhìn hình ảnh siêu âm, nghe thấy điện thoại của Nam Từ đổ chuông ở phòng ngủ, anh nhú mày đứng dậy, bước nhanh vào phòng ngủ tắt điện thoại.

Nam Từ bị giật mình, có chút nửa tỉnh nửa mê hỏi Hoắc Lâm “Ai gọi vậy?”

“Không có, là điện thoại công việc của anh.” Nói xong, anh cúi đầu hôn lên trán cô, “Ngủ tiếp đi.”

Nam Từ trở mình, ôm chăn mềm rồi chìm vào giấc ngủ.

Lúc Hoắc Lâm đi ra, trùng hợp trong Wechat có người nhắc đến tên anh, anh yên lặng mở xem một chút.

Anh thấy Thắm Mộ Ngan đang nói chuyện, nhưng giọng điệu thì không phải anh ta.

Thắm: Hoắc Tam! Có phải là anh tắt điện thoại của Nam Từ không! Aaaa em muốn hỏi Nam Từ rốt cuộc chuyện là sao!

Hoắc Lâm kéo lên trên đọc một chút, sau khi biết Cố Phán gọi Nam Từ để làm gì, anh cũng trả lời lại một câu.

Đầu ngón tay anh lướt nhanh trên bàn phím, chỉ đáp lại mấy chữ ngắn ngủi.

[Nam Từ đang ngủ, đừng gọi nữa, chuyện đó là sự thật.]

Lần này đám người thật sự bùng nổ, nhất là Trần Tiến, cứ gào lên không được không được, anh ta cũng phải mau tìm một cô gái để cưới mới được, nếu không thì không chạy đua kịp với Hoắc Tam.

Hoắc Lâm ở bên này chỉ bình tĩnh thưởng thức sự ầm ĩ trong nhóm chat, cũng không có phản ứng lại.

Anh lại đưa mắt nhìn sang hình siêu âm ở trên bàn trà, trong lòng không ngừng nghĩ đến những lời Nam Từ nói lúc trên đường về.

Anh hiểu cô muốn nói gì, cho nên bây giờ anh mới cảm thấy bản thân rất may mắn, may mắn là ông trời đã đưa bảo bối đến bên cạnh anh, để bệnh tình của anh, cuộc đời anh dần đi vào quy củ, cũng chậm chậm trở nên hoàn hảo.

Xưa nay anh chưa bao giờ cảm thấy tiếc nuối và hối hận, nhưng bây giờ lại không ngừng cảm thấy tiếc nuối, tiếc nuối vì anh không thể tìm thấy cô sớm hơn, tiếc nuối khoảng thời gian hai người đã lãng phí.

Mà hối hận... Giống như anh đã từng cười nhạo sinh mệnh và cuộc đời mình, bây giờ nghĩ lại, nếu như trước kia không có chuyện xảy ra, thì hẳn anh cũng sẽ mãi mãi bỏ qua bảo bối của anh.

Anh càng nghĩ càng chìm đắm trong mớ suy nghĩ của bản thân, nhưng lúc này Nam Từ ở trong phòng ngủ gọi anh, anh không nghĩ nhiều nữa, vội vàng để điện thoại xuống, quay trở về phòng ngủ.

Trước khi lên giường, anh cởi áo ngủ, nằm lên giường với lồng ngực trần trụi, sau đó ôm Nam Từ vào lòng.

Lúc này Nam Từ tỉnh táo hơn một chút, mặc dù mắt không mở, nhưng vẫn hỏi anh.

“Anh đi đâu vậy?” Cô vừa ngái ngủ vừa hỏi.

Hoắc Lâm không nói mình đi nhìn hình siêu âm, chỉ nói: “Đám Trần Tiến nhắn trong Wechat, nói là có người thấy chúng ta ở bệnh viện, cho nên về hỏi vài câu.”

Nam Từ hoàn toàn tỉnh táo, cô mở mắt nhìn anh: “Phán Phán cũng ở trong nhóm chat? Có phải chị ấy cũng biết rồi không?”

“Ừ, cô ấy dùng Wechat của Thắm Mộ Ngan để hỏi.”

“Ái da, ghét ghê, em còn đang định tự mình báo cho chị ấy. Trước đó chị ấy còn một mực đòi làm mẹ nuôi của con chúng ta nữa kia.”

Hoắc Lâm nghe xong, lòng mày nhúu lại: “Không được.”

“Hả? Vì sao?”

“Nếu nhận Cố Phán làm mẹ nuôi, thì không phải gián tiếp nhận Thẩm Mộ Ngan làm ba nuôi sao? Mặc gì con chúng ta phải gọi người khác là “Ba” chứ.”

“...” Nam Từ nháy nháy mắt, bất đắc dĩ nói: “Cũng đâu phải là thật.”

“Vậy cũng không được.” Hoắc Lâm ra sức cự tuyệt.

Nam Từ hết cách, nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng nên nói với Cố Phán một câu. Dù sao bây giờ cũng còn sớm, bàn đến chuyện này cũng không có ý nghĩa gì.

Thế là cô ngáp một cái, lại ôm eo Hoắc Lâm, vùi vào lồng ngực anh.

“Em ngủ tiếp đây! Không được quấy rầy em!”

Hoắc Lâm bật cười: “Được.”

“Cũng không cho phép hôn trộm em!”

Trong bóng đêm, Hoắc Lâm cúi đầu, môi mông khê hôn lên gò má cô.

“Ừ, hôn xong rồi, ngủ đi.”

Nam Từ cũng cười cười, sau đó lại vùi đầu vào ngực anh, dần dần thiếp đi.

Hoắc Lâm cũng ôm chặt cô, sau đó cũng chậm rãi nhắm mắt lại.

Đêm nay Nam Từ có một giấc mơ rất đẹp.

Trong mơ, cô ngồi trên xích đu, Hoắc Lâm ở phía sau đẩy cho cô, xích đu của cô không ngừng bay lên không trung, cô cười cực kỳ vui vẻ.

Còn xích đu bên cạnh cô vẽ như có một đứa bé ngồi đó, nhìn như một cục bột, cực kỳ đáng yêu. Không biết giới tính, chỉ ngồi đó buồn buồn, mặt mày ỉu xiu.

“Ba bắt công!” Cục bột nhỏ lăm bằm.

Tiếp đó, giống như đã quá quen thuộc, cơ thể tròn vo nhúc nhích tới lui, xích đu bắt đầu chậm rãi di chuyển lên xuống.

Trong mơ, Nam Từ vừa hết cách vừa buồn cười, có vẻ như cô nói gì đó với Hoắc Lâm, sau đó anh đi đến chỗ cục bột nhỏ, bắt đầu đẩy xích đu.

Hai tay đứa bé nắm chặt hai dây xích đu, lúc xích đu cao đến giữa không trung, thì cục bột nhỏ cười vang lanh lảnh.

Nam Từ vừa mơ vừa cười, lúc tỉnh dậy, cô còn cảm giác được sự vui vẻ trong giấc mơ, lồng ngực tràn đầy cảm giác hạnh phúc.

Sáng sớm ánh nắng bị màn cửa chặn lại hơn phân nửa, chỉ có một chút nắng lọt vào khe hở của tấm rèm, Nam Từ nhúu nhúu mắt, nhìn những hạt bụi đang bay lơ lửng giữa không trung, một lúc lâu sau mới thật sự tỉnh táo.

Cô ngẩng đầu nhìn, Hoắc Lâm còn đang ngủ rất say.

Dáng ngủ của anh rất tốt, không ngáy to, cũng sẽ không trở mình nhiều, thỉnh thoảng cô vùi vào lồng ngực anh cũng có thể ngủ thẳng giấc suốt cả đêm.

Sáng sớm chưa rửa mặt, dưới cằm Hoắc Lâm đã lún phún xuất hiện râu, rất ngắn, không nhìn kỹ thì không phát hiện ra.

Nam Từ định đưa tay lên sờ, nhưng lại sợ đánh thức anh dậy, cuối cùng chỉ có thể nằm ngấm.

Cô lặng lẽ bò ra khỏi lồng ngực anh, xuống giường, lúc ra khỏi phòng ngủ còn quay lại nhìn Hoắc Lâm một chút, phát hiện anh chưa tỉnh, thế là yên tâm đóng cửa lại.

Cô lập tức tìm thấy điện thoại của mình, đêm qua Cố Phán và những người khác đã biết tin cô có thai, chắc chắn rất sốt sắng, cô định nói rõ chi tiết với Cố Phán một chút.

Vừa mở khóa, quả nhiên đã thấy hơn 99 tin nhắn, Nam Từ nhấn vào, không trả lời những người khác, chỉ trực tiếp tìm tới Wechat của Cố Phán.

Cố Phán nhắn rất nhiều tin, nhưng tin cuối cùng lại cực kỳ nổi bật, bởi vì Cố Phán còn nhắn kèm cả một loạt dấu chấm than.

[Em mau vào Weibo coi tin tức một chút đi!!!! Có người viết bài chê bai Hoắc Tam!!!!]

Nam Từ sững sốt một chút, phản ứng đầu tiên là không thể nào có chuyện đó, Hoắc Tam luôn ra tay rất mạnh tay với người ngoài, ai dám đối đầu với anh chứ.

Nghĩ nghĩ, cô vẫn vào Weibo đọc một chút.

Cố Phán gọi đường link cho cô, cho nên cô trực tiếp nhấn vào xem.

Kết quả...

‘Theo nhân viên làm việc trên hòn đảo XX, trước đó có một vị đại gia nào đó dự định tổ chức hôn lễ ở trên đảo và đặt chỗ ở khách sạn, bây giờ đã hủy bỏ toàn bộ. Theo tin tức đáng tin cậy, đại gia này cũng không phải quá mức giàu có, lúc trước chỉ là tự xưng trên truyền thông vậy thôi, hai za, thật sự rất đáng tiếc cho cô gái xinh đẹp kia bị lừa. ‘

Nam Từ: “....???”

Mặc dù trước đây Nam Từ đã được Hoắc Lâm cho xem tài sản anh đang có bao nhiêu, và cô thật sự là rất đau lòng khi nghĩ tới anh phải hủy bỏ số tiền anh đã bỏ ra, nhưng cũng không phải anh không trả nổi...

Nhưng những điều này đâu thể liệt kê ra cho cư dân mạng biết.

Cô im lặng một lát, cuối cùng lấy tờ siêu âm trên bàn trà đặt lên đùi mình, sau đó chụp một tấm hình.

Tiếp đó, cô đăng lên tài khoản Weibo mà Hoắc Lâm đã đăng ký cho cô.

Ccccccccc: 1 + 1 = 3.

Phía dưới là hình chụp tờ siêu âm, chỉ một bài đăng đơn giản nhưng cũng đủ để cho mọi người hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chuyện này thật ra cũng không cần quá để tâm, cô cảm thấy sau khi Hoắc Lâm thức dậy có thể giải quyết được, nhưng cô vẫn không nhận được muốn dùng cách của mình.

Cô biết sức lực của cô rất nhỏ, so với Hoắc Lâm thì sức lực của cô chỉ đáng mấy con số lẻ.

Nhưng cho dù hiệu quả có nhỏ thì cô cũng vẫn phải làm.

Cũng không biết là vì có thai hay không, sau khi cô đăng lên Weibo thì lập tức có cảm giác thỏa mãn tràn đầy lồng ngực.

Hiện tại cô lại cực kỳ muốn gặp Hoắc Lâm.

Thế là Nam Từ không do dự, tiện tay nhấn trả lời cho Cố Phán, sau đó lại nhẹ nhàng quay về phòng ngủ.

Hoắc Lâm có vẻ như vẫn chưa tỉnh dậy, cô im ắng bò lên giường, lại lẳng lặng chui vào lồng ngực anh.

Kết quả còn chưa chui vào được lồng ngực anh thì đã bị anh tóm gọn.

Anh chậm rãi mở mắt nhìn Nam Từ. Có lẽ như vừa tỉnh dậy, cho nên hốc mắt còn mang theo chút ngái ngủ.

“Đi đâu về đó?”

Anh mở miệng, giọng nói lúc sáng sớm trầm khàn, gọi cảm hơn so với ngày thường một phần.

“Đi nhắn Wechat cho Phán Phán.”

Nam Từ không kể chuyện trên Weibo, dù sao sớm muộn gì anh cũng biết, cô không muốn lãng phí thời gian nói chuyện không quan trọng.

Nhưng vừa nghĩ tới bài báo trên Weibo thì trong lòng cô hơi bức bối.

“Ông xã.” Giọng Nam Từ vừa mềm vừa ngọt.

Hoắc Lâm nhìn cô, ánh mắt dần dần biến sâu, con ngươi cũng càng ngày càng nặng.

“Em bây giờ như vậy mà dám dụ dỗ anh hả.”

Nam Từ: “...”

Người đàn ông này suy nghĩ bậy bạ gì đây!

Nam Từ im lặng, nhưng con mắt hơi chuyển động, lại nhìn anh nở nụ cười ngọt ngào.

“Để xem dụ dỗ thế nào?”

Vừa nói, bàn tay cô vừa hướng xuống dưới, sau đó đụng phải bộ vị đã phản ứng của anh.

Hoắc Lâm thấy cô như vậy, nhếch môi cười.

Tiếp đó, anh không để cô rút tay về, mà mau chóng nắm chặt tay cô, mạnh bạo lôi kéo cô tiếp tục.

“Bảo bối, đây là do em chủ động nhé.”

...

Lúc kết thúc, Nam Từ lại bị hành hạ đến toát mồ hôi.

Quần áo trên người đã sớm không biết bị anh ném đi đâu, cái cổ trắng nõn của cô lúc này được trồng đầy dâu tây, đôi môi cũng bị anh hôn đến mức sưng đỏ, không, không đúng, nhớ lại lúc đó...

Anh không hôn cô! Mà ăn cô!

Nam Từ tức giận muốn đánh người, cô nắm tay lại bắt đầu đánh anh.

Hoắc Lâm bắt nạt con thỏ xong, toàn thân đều cảm thấy sảng khoái, cho nên hoàn toàn không quan tâm đến tính khí của cô, mặc kệ cho cô đánh hai cái, sau đó nắm chặt tay cô, bắt đầu xoa xoa lòng bàn tay vừa đỏ vừa nóng của cô.

Lúc đầu lòng bàn tay Nam Từ rất khó chịu, bây giờ được anh xoa bóp cũng cảm thấy đỡ một chút, cho nên cũng không lộn xộn nữa, nắm đó vừa thờ hờn hờn vừa lăm bằm.

“Cầm thú.” Anh nói với cô.

Hoắc Lâm cười cười, cúi đầu hôn cô.

“Cầm thú chỉ yêu em.”

Nam Từ nghe xong câu này, lập tức nhớ lại giấc mơ, thế là vội vàng nói.

“Không được, phải yêu cả con của chúng ta nữa.”

“Đương nhiên.”

Nam Từ hài lòng, cười hi hi ôm anh.

“Hoắc tiên sinh, anh yên tâm nhé, em và con cũng rất rất yêu anh.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Ngoại truyện 14: Mang thai 3

Editor: Trà Đá.

Quả nhiên như Nam Từ dự đoán, chuyện cô đăng bài lên Weibo chưa bao lâu thì Hoắc Lâm biết.

Trợ lý Trương ở bên kia cố ý điện thoại, hỏi Hoắc Lâm có cần hành động gì đó, hay làm một bài báo giải thích gì không.

Sau khi Hoắc Lâm thấy bài đăng của Nam Từ, anh cong môi cười, một lát sau nói: “Không cần.”

Trợ lý Trương kinh ngạc, nghĩ thầm, thôi xong, ông chủ thật sự bị tẩu hỏa nhập ma, bây giờ mặc kệ bà chủ có làm gì thì đều đúng hết!

Mặc dù việc này bà chủ làm vì ông chủ, nhưng cũng chỉ là dôi lực chú ý, nếu như là anh ta, thì anh ta chắc chắn sẽ chứng minh mình không phải là nhà giàu dỏm! Công ty và tài sản cá nhân kia là chuyện đùa giỡn sao!

Bây giờ ông chủ vì bà chủ mà ngay cả thanh danh của mình cũng không cần.

Nhưng nghĩ lại thì... Cư dân mạng đâu có biết người đại gia này là ai? Kiểu này cũng không thể tính là mất thanh danh?

Được rồi, dù sao ông chủ cũng không để ý, anh ta là trợ lý thì quan tâm làm gì!

Sau khi điện thoại cho trợ lý Trương xong, Hoắc Lâm mang bữa sáng và sữa bò nóng về phòng ngủ.

Có lẽ vì sáng sớm nay Nam Từ bị anh giày vò cộng thêm với việc mang thai, cho nên cô ngủ thiếp đi.

Tư thế ngủ của cô không đúng, rõ ràng lúc Hoắc Lâm ra ngoài, cô vẫn đang nằm nghiêng, lúc này lại đổi thành nằm lý trên giường.

Cơ thể cô chui vào chăn, gương mặt nhỏ nhắn cũng lọt thỏm vào gối, có mấy sợi tóc không dài không ngắn rối loạn trước mặt cô, sợi tóc di chuyển theo hô hấp của cô. Hai gò má cũng có chút đỏ ửng, nhìn trông cực kỳ đáng yêu.

Hoắc Lâm nhìn cô có chút mềm lòng. Không nỡ gọi cô rời giường, nhưng lại sợ cô đói bụng.

Anh đặt đồ ăn lên bàn, sau đó ngồi bên mép giường, nhẹ nhàng bế Nam Từ và chần mền vào ngực mình.

Nam Từ đang ngủ say sưa, bỗng nhiên có người kéo dậy, đương nhiên rất cáu kỉnh.

Nhưng lúc này cô giờ tỉnh trẻ con, cũng mang theo chút bối rối, giọng nói lại thấp: “Anh làm gì vậy.”

Hoắc Lâm nhịn không được, cúi đầu khề hôn lên trán cô, sau đó dịu dàng dỗ dành cô.

“Gần trưa rồi, dậy ăn chút gì rồi ngủ tiếp. Đêm qua em cũng không ăn gì, dậy uống chút sữa bò lót dạ.”

Cũng không biết có phải là vì anh nhắc tới, Nam Từ ban đầu không có cảm giác gì, kết quả anh vừa nói xong thì dạ dày cô bắt đầu kêu ùng ục.

Nam Từ có thể nhịn, nhưng cô không muốn để em bé đói.

Thế là cô cau mày, bắt đầu đi mở mắt.

Hoắc Lâm không để cô tự làm, anh quay người lấy ly sữa bò, đưa tới trước miệng cô.

“Uống từ từ thôi.”

Nam Từ ngoan ngoãn nghe lời, khề há miệng, nhấp từng ngụm.

Uống được nửa ly sữa, cô gợn tay đẩy ra.

“Không uống nữa.”

Lúc nói chuyện, trên khóe môi còn đọng lại chút sữa, Hoắc Lâm cúi đầu thay cô mút sạch sẽ, sau đó lại hỏi: “Ăn một chút nhé?”

“Em no rồi.” Nam Từ dụi dụi mắt, cảm giác còn rất buồn ngủ, “Em còn muốn ngủ nữa.”

Hoắc Lâm thấy bộ dạng cô cực kỳ buồn cười, cố ý trêu đùa cô, nói: “Hôm nay không định đi làm sao? Bình thường không phải nói mưa gió cũng không thể cản, chỉ muốn vì công ty mà tận tụy làm việc?”

Nam Từ biết anh trêu chọc mình, cũng muốn đùa lại anh, cô mở to mắt bày ra dáng vẻ đáng thương, nói: “Anh cũng đâu thể ép nhân viên được! Em đang có thai! Sao ông chủ như anh lại có thể có lòng dạ đen tối như vậy! Không được, em muốn sử dụng đặc quyền của bà chủ! Hôm nay em muốn ở nhà ngủ! Anh cho hay không cũng mặc kệ!”

“Cho chứ, sao không cho được.” Hoắc Lâm cười cúi đầu hôn cô, “Sinh mệnh anh có thể cho em, thì những thứ khác sao không cho được.”

Nam Từ hài lòng, ôm cổ anh.

Đang lúc hai người ngọt ngào với nhau, thì điện thoại Hoắc Lâm bỗng nhiên đổ chuông.

Điện thoại đặt trên bàn đầu giường, Hoắc Lâm đưa lưng về phía kia ôm Nam Từ, cho nên cũng không quay đầu lại liền. Ngược lại Nam Từ ngồi ở phía thuận, cho nên vội vàng nhướn qua vai anh nhìn sang bên kia.

Kết quả mới nhìn một chút, thì nét mặt cô lập tức biến đổi.

Tiếp đó, thần sắc của cô hơi phức tạp nhìn Hoắc Lâm, vừa thấp thòm vừa lo lắng.

“Sao vậy?” Anh hỏi.

“Ba anh gọi.” Nam Từ đáp.

Thần sắc Hoắc Lâm trì trệ, một lát sau anh nhú mày, sắc mặt có chút trầm xuống.

Nam Từ nhìn thấy phản ứng của anh, có chút lo lắng, cho nên thử thăm dò: “Hay là để em nghe máy cho?”

“Không cần.” Hoắc Lâm buông tay ra, đặt cô nằm lại trên giường xong, “Em ngủ đi, anh ra ngoài nói chuyện.”

“Không.” Nam Từ vội vàng ngăn anh, “Hoắc Lâm, em cũng muốn nghe.”

Cũng lâu rồi ba Hoắc không có tin gì, hôm nay bỗng nhiên điện thoại tới chắc chắn là có chuyện gì, cô sợ là chuyện gì nghiêm trọng, đến lúc đó Hoắc Lâm lại sợ cô biết, nên sẽ giấu diếm âm thầm chịu đựng.

Cô không muốn anh như vậy, cô muốn chia sẻ gánh nặng với anh. Mặc kệ là chuyện lớn hay nhỏ, cô cũng muốn tiếp nhận cùng với anh.

Hoắc Lâm hết cách, nhưng nhìn thấy ánh mắt buồn bã của cô, lại nhìn thấy bàn tay đang ôm lấy cánh tay anh, cuối cùng anh lựa chọn thỏa hiệp.

Hoắc Lâm nhấn nút trả lời.

Anh còn chưa mở miệng, thì ba Hoắc ở bên kia đã lên tiếng trước.

Giọng điệu ba Hoắc có chút cứng, có vẻ như vừa xấu hổ vừa lo lắng.

“Hoắc Lâm...”

“Có chuyện gì.” Hoắc Lâm nhàn nhạt đáp trả.

Nghe thấy thái độ của Hoắc Lâm xong, ông cảm thấy càng thêm lúng túng.

Ba Hoắc im lặng một lúc lâu, sau đó mới nói: “Ba... Ba nghe người ta nói trên mạng đồn con và Nam Từ đã đăng ký kết hôn, mà Nam Từ còn có thai nữa hả?”

“Rồi sao?” Hoắc Lâm lạnh giọng đáp.

Lúc ba Hoắc trả lời, trong giọng nói có chút suy sụp: “Ba chỉ muốn hỏi là mấy chuyện đó là sự thật hay tin đồn thôi.”

Nam Từ ở bên cạnh nghe màn đối thoại của hai cha con, cô cũng cẩn thận quan sát phản ứng của Hoắc Lâm.

Cô chỉ thấy anh rũ mắt xuống, biểu hiện nhàn nhạt: “Mọi chuyện đều là sự thật, bọn tôi đã đăng ký kết hôn, và vợ tôi cũng đang mang thai.”

Hoắc Lâm không muốn gọi trực tiếp tên của Nam Từ, chính là không muốn có một sự thân mật nào với ba Hoắc, cứ như vậy, bất kể là trong giọng điệu hay câu chữ cũng chỉ toàn thái độ lạnh nhạt của anh.

Ba Hoắc là người từng trải, loại người nào cũng đã từng gặp qua, cho nên lúc này hiểu rõ ý của Hoắc Lâm, cảm thấy có chút đau lòng.

Một lúc lâu sau hai cha con vẫn cứ trầm mặc cầm điện thoại, cuối cùng, Hoắc Lâm lên tiếng trước.

“Còn có việc gì sao?”

“A... Không có, con làm việc tiếp đi.”

Ai mà ngờ, ba Hoắc vừa dứt lời, thì đầu bên kia có tiếng người khác vang lên.

“Không có? Tại sao lại không có? Ông mau đưa điện thoại cho tôi! Ông không nói thì để tôi nói!”

Giọng nói của Hoắc phu nhân có chút ngang ngạnh, mặc dù tiếng nói ở khá xa, nhưng Nam Từ ở chỗ này có thể nghe ra giọng điệu của bà ta.

Nam Từ cau mày, sợ bà ta lại nói mấy lời ghê tởm với Hoắc Lâm.

Ba Hoắc ở đầu bên kia cũng không đưa điện thoại cho bà ta, mà đầu tiên là ngăn cản bà ta, hai người cãi nhau cũng lọt vào ống nghe.

“Bà đừng có làm loạn!” Người nói trước chính là ba Hoắc.

“Làm loạn cái gì? Ông mau đưa điện thoại cho tôi! Tôi phải nói chuyện với nó!”

“Tôi không cho phép bà nói chuyện kia! Bà đừng có gây chuyện với thằng bé nữa!”

Hoắc phu nhân không lên tiếng, ở bên kia ông nghe bắt đầu nghe tiếng ồn ào, giống như là hai người đang giành điện thoại.

Nam Từ cảm thấy không nói không được, cô nhìn Hoắc Lâm, nhỏ giọng nói: “Hay là chúng ta cúp máy đi?”

Ánh mắt Hoắc Lâm có chút lạnh, trên gương mặt bắt đầu xuất hiện biểu hiện đáng sợ, cười như có như không.

“Để xem bà ấy muốn nói gì.”

Ở bên kia ông nghe lại bắt đầu yên tĩnh trở lại, một lát sau, truyền đến giọng nói của Hoắc phu nhân.

“Hoắc Lâm.” Giọng điệu của bà ta vẫn còn rất ngang ngạnh: “Nghe nói mày có con rồi hả?”

Khóe miệng Hoắc Lâm nhếch lên: “Đúng.”

Hoắc phu nhân ở đầu bên kia bỗng nhiên im lặng, chỉ chốc lát sau lại mở miệng, lời lẽ rất hùng hồn: “Chờ sau khi đứa bé sinh ra, nếu là con trai thì đưa tới đây tao nuôi.”

Nam Từ: “...”

Nam Từ nhìn không được, xem chút nữa không để ý đến thân phận mà lên tiếng mắng, cô nhin một chút, vội vàng hỏi: “Tại sao?!”

Hoắc phu nhân ở đầu bên kia cau mày, có vẻ như cũng nhận ra Nam Từ đang nghe bọn họ nói chuyện điện thoại. Nhưng bà ta cũng không muốn nhiều lời, bà ta chỉ muốn nói chuyện này cho Hoắc Lâm biết là được rồi, thế là cũng không phản ứng lại với câu hỏi của Nam Từ, lại nói:

“Chuyện gì xảy ra thì trong lòng mày hiểu rõ nhất mà, mày chính là đứa phản nghịch của nhà này, quậy nhà họ Hoắc đến long trời lở đất... Mày không muốn thừa kế nhà họ Hoắc, thì ít nhất cũng phải bồi thường một người thừa kế cho cái nhà này.”

Hoắc phu nhân đã tính toán, bà ta thật ra không muốn để con của Hoắc Lâm làm người thừa kế của Hoắc Thị, bà ta chẳng qua là cảm thấy đợi đến khi bà ta và ba Hoắc qua đời, thì sẽ chẳng còn ai chăm sóc cho Hoắc Ngọc Trạch.

Thân thể của Ngọc Trạch luôn không ổn định, gần đây mặc dù đã được các bác sĩ nước ngoài điều trị, có chút tốt hơn nhưng cũng không thể làm việc quá sức một nhọc.

Nếu như có thể, bà ta hi vọng có thể đưa Hoắc Thị cho cháu trai mình, nhưng thực tế lại không thể.

Hoắc Thị cần một người thừa kế, Ngọc Trạch cũng cần một người chăm sóc.

Nếu như con của Hoắc Lâm được nuôi dưỡng ở đây, thì bà ta nhất định sẽ dạy dỗ đầu ra đấy, để đứa bé hiếu thuận với người lớn, nhất là phải chăm sóc anh họ mình, cả đời phải hướng về anh họ.

Đến lúc đó, bà ta và ba Hoắc sẽ chuyển hết cổ phần của Hoắc Thị cho Hoắc Ngọc Trạch, sau đó đứa bé có thể là người quản lý công ty, nếu như Ngọc Trạch hài lòng, thì về sau có thể chuyển giao Hoắc Thị cho đứa bé kia.

Bà ta không hẹp hòi, chỉ là muốn phòng ngừa những rắc rối có thể xuất hiện, mà bà ta cũng không cảm thấy có lỗi với đứa bé, chỉ ít chi cần đứa bé hiếu thuận, thì cuối cùng không phải cái gì cũng đạt được sao?

Nếu như suy nghĩ này của bà ta bị Nam Từ nghe thấy, thì nhất định sẽ tức chết mất.

Mà coi như không nghe thấy, thì bây giờ Nam Từ cũng đã tức điên lên rồi.

Cô thậm chí không nhìn phản ứng của Hoắc Lâm, chỉ trực tiếp đáp lại: “Không bao giờ có chuyện đó! Bà đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa! Con của bọn tôi đâu dễ gì đưa cho ai thì đưa!”

Nói xong, cô trực tiếp cúp máy, không để cho Hoắc phu nhân có cơ hội phản ứng lại.

Một lát sau, bên kia lại gọi tới, tiếng chuông tiếp tục vang lên, Nam Từ thậm chí còn tưởng tượng ra Hoắc phu nhân đang tức điên ở bên kia như thế nào.

Cô suy nghĩ, trực tiếp ấn tắt điện thoại của Hoắc Lâm, thế giới lại yên tĩnh trở lại.

Sau khi làm xong hết thấy mọi việc, cô mới nhớ ra Hoắc Lâm, vội vàng ngẩng đầu nhìn anh.

“Hoắc Lâm... Anh không sao chứ?”

Sắc mặt Hoắc Lâm vốn đang lạnh, lúc này lại cong môi cười: “Anh có thể có chuyện gì chứ?”

“Anh đừng có để tâm đến lời của bà ta! Không thể nói lý với bà ta được!”

“Ừ.” Chóp mũi Hoắc Lâm cọ xát lên gương mặt cô: “Anh không để tâm đâu.”

Nam Từ vẫn cảm thấy Hoắc phu nhân rất quá đáng, cô là người ngoài còn cảm thấy khó chịu, đừng nói chi đến Hoắc Lâm là con trai ruột.

Nhớ lại trước kia anh cũng thường xuyên bị Hoắc phu nhân đối đãi không bình đẳng, Nam Từ lập tức cảm thấy đau lòng.

Cô ôm anh, nói: “Hoắc tiên sinh, sau này em sẽ đối xử với anh tốt hơn.”

Hoắc Lâm buồn cười, ôm lấy cô, đáp: “Vậy sau này em bớt làm mấy chuyện khiến anh dờ khóc dờ cười đi.”

“Em biết rồi.” Nam Từ cọ xát anh, “Không cần buồn, bà ta không đáng để anh buồn.”

“Ừ.”

Hoắc Lâm cười cười, mắc gì anh phải buồn? Lúc nghe Hoắc phu nhân nói, anh cũng chỉ mắc cười cảm thấy bà ta quá sức tào lao.

Chỉ là...

Anh ôm chặt Nam Từ.

Bảo bối của anh nói rất đúng, trên đời này trừ cô ra, thì không ai đáng giá cả.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Ngoại truyện 15: Mang thai 4.

Editor: Trà Đá.

Mặc dù Hoắc Lâm nói anh không sao, nhưng Nam Từ vẫn không yên tâm, cho nên vì để đỡ dành anh, cô vẫn ráng chống lại cơn buồn ngủ, chủ động đứng dậy chuẩn bị cùng anh đến công ty.

Hoắc Lâm không nghĩ cô lại như vậy, anh dè dặt lấy bả vai cô.

“Em làm gì vậy?”

“Đi làm với anh.”

“Không cần, em ở nhà ngủ đi, hôm nay anh đã gọi di giúp việc ở bên biệt thự sang bên này rồi, sau này em cứ ở nhà với di ấy.”

Nam Từ kinh ngạc, trừng mắt nhìn anh: “Hoắc Lâm, đừng nói là anh sẽ bắt em ở nhà dưỡng thai chứ?”

“Không được sao?”

“Không được!” Nam Từ nghiêm túc nhìn anh, “Mặc dù em có thai, nhưng cũng không đến mức không làm việc được, em vẫn muốn đến công ty. Ừ thì... Đôi khi sẽ có thể xin nghỉ phép, nhưng ít ra cũng không buồn chán như ở nhà.”

Hoắc Lâm vốn cũng không nghĩ đến những điều này, nhưng hôm nay nghe Nam Từ nói, anh cũng nên cân nhắc đến suy nghĩ của cô.

Bác sĩ cũng đã nói, mọi chỉ số sức khỏe của Nam Từ đều rất tốt, cũng không cần phải tĩnh dưỡng nhiều. Lúc trước anh sợ cô đi tới đi lui mệt người, cho nên mới muốn để cô ở nhà nghỉ ngơi.

Nghĩ nghĩ, anh còn nói: “Nếu như em cảm thấy ở nhà buồn chán, thì có thể đi ra ngoài chơi với đám Cố Phán, lúc đó anh sẽ để lão Trương đưa em đi.”

“Không được đâu, Hoắc Lâm” Nam Từ vẫn dùng giọng điệu rất nghiêm túc, “Em cảm thấy bây giờ em không muốn lệ thuộc vào anh thì cũng quá buồn cười. Nhưng em vẫn muốn nói, em vẫn muốn làm một người độc lập, ít nhất để em thấy ngoài việc yêu anh, còn có những chuyện khác em vẫn có thể làm được. Em hiểu là anh lo lắng cho em, cũng hiểu anh rất thương con, nhưng em đảm bảo với anh, em nhất định sẽ không sao hết!”

Hoắc Lâm thật ra cũng đã dao động rồi, dù sao bảo bối của anh có đưa ra bất kỳ yêu cầu gì, thì anh cũng sẽ thỏa hiệp vô điều kiện. Chỉ là anh muốn bỏ

sung một chút về suy nghĩ của anh, sợ cô hiểu lầm là anh muốn nhốt cô lại.

Nếu cô đã nói đến mức này, thì anh cũng không có lý do gì để ngăn cản cô.

Bác sĩ cũng đã nói, trong lúc phụ nữ mang thai thì tâm trạng cực kỳ quan trọng.

Cho nên Hoắc Lâm cũng gật đầu, cuối cùng còn bỏ sung một chút.

“Em đến công ty làm cũng được, nhưng em không được đến phòng làm việc của em nữa, anh sẽ cho người sắp xếp một cái bàn lớn trong văn phòng anh, em cứ về ở đó.”

Nam Từ bấu môi: “Tại sao?”

“Ồ bên kia có quá nhiều người, lại ồn ào, lỡ như có ai đó vô ý đụng phải em thì làm sao?” Hoắc Lâm hôn lên trán cô: “Anh không thể để em và con xảy ra chuyện gì được.”

Nghe nói như thế, mọi bất mãn của Nam Từ lập tức biến mất, trong lòng còn xuất hiện vài tia ngọt ngào.

Sau đó cô cố ý dè dặt độ cong của môi, ra vẻ miễn cưỡng, đáp: “Cũng được.”

~

Tin tức Nam Từ có thai có lẽ đã truyền ra khắp công ty, cho nên sau khi tới công ty, các nhân viên đều thấy bà chủ không đến bộ phận thiết kế nữa, mà đi một đường lên thẳng văn phòng của ông chủ.

Ngược lại mọi người còn có chút hiếu kỳ, với bản tính của ông chủ, sao có thể để bà chủ tới công ty làm việc?

Mà những ý nghĩ này, Nam Từ hoàn toàn không biết.

Thời gian sau đó, hai người cũng hoàn toàn dính lấy nhau, Hoắc Lâm cũng cố gắng giảm bớt thời gian xã giao, có thể từ chối thì từ chối, không thể thì chỉ tới một chút, sau mười mấy phút thì giao lại cho trợ lý Trương, còn anh thì về với cô.

Nhưng dù vậy, thì trong quá trình mang thai của Nam Từ cũng không ổn lắm.

Cô bị nghén cực kỳ nghiêm trọng, hầu như ăn cái gì ói cái đó, bình thường cũng không có tinh thần gì, mặc dù lúc bắt đầu cô nói rất mạnh mẽ, nhưng bây giờ có chút mất mặt...

Bởi vì ngày nào cô cũng đến công ty, một là ngủ, còn không thì ôm bồn rửa mặt ới.

Hoắc Lâm cực kỳ đau lòng, cũng hỏi qua ý kiến của hết tất cả bác sĩ trong và ngoài nước, nhưng đáp án đạt được lại không vừa ý anh.

Bác sĩ nào cũng nói đây là phản ứng bình thường của phụ nữ trong giai đoạn mang thai, không cần quá lo lắng.

Làm sao có thể không lo lắng được?

Hoắc Lâm nghe mấy vị bác sĩ nói chuyện, thì quanh thân tràn ngập khí lạnh, nhưng cũng không thể làm gì được, chỉ có thể yên lặng ở bên cạnh Nam Từ, chăm sóc cho cô.

Ngoại trừ cái đó ra, thì mỗi ngày anh đều có một nhiệm vụ cực kỳ gian nan: Đỡ Nam Từ ăn cơm.

Khẩu vị của Nam Từ cực kỳ không ổn, ăn cái gì ói cái đó, dẫn đến việc cô không muốn ăn, mỗi ngày nếu như không phải sợ con đói, thì cô có thể nhịn ăn cả ngày.

Nhưng thỉnh thoảng thương con, cô cũng ăn không trôi.

Giống như lúc này.

“Bảo bối, ăn thêm chút nữa đi.” Hoắc Lâm gấp một miếng xương sườn đưa tới bên miệng Nam Từ, dỗ dành cô ăn thêm mấy miếng.

“Không, thật sự không ăn nổi nữa.” Nam Từ lắc đầu cự tuyệt.

Hoắc Lâm nhìn qua những gì cô vừa ăn, chỉ ăn một miếng thịt cá và nửa chén canh, mà buổi sáng và trưa cô cũng chưa ăn gì, mà anh lại không thể tùy ý để cô muốn gì cũng được.

Thế là anh không còn giữ thái độ thỏa hiệp nữa, mà cũng trở nên có chút cứng rắn: “Không được, nhất định phải ăn thêm chút nữa.”

“Ai da! Em đã nói không muốn ăn nữa, anh phiền quá đi!”

Nam Từ hét lên hai câu, sau đó giật mình, Hoắc Lâm ở bên kia chưa có phản ứng gì, nhưng hốc mắt cô đã bắt đầu đỏ lên.

Hoắc Lâm bắt đầu đi thờ dài, gần đây anh bị bảo bối của anh hành hạ đến mức quá quen, anh buông đứa xuống, kéo cô ngồi vào lòng anh.

“Người bị ăn mất là anh, mà sao trông em như sắp khóc vậy.” Hoắc Lâm đưa tay chùi đi chút nước mắt đã tràn ra của cô, “Sao vậy?”

Nam Từ ôm anh, cái đầu nhỏ chôn ở giữa cổ anh, nghe anh hỏi thì lắc đầu.

Thấy cô không nói, anh bắt đầu đi thờ lại: “Thôi được rồi, không ăn thì không ăn, không phải mấy ngày trước em nói là thèm bánh trứng gà anh làm à? Về nhà anh làm cho em ăn, đừng khóc, lúc này anh không nên nói với em như vậy.”

Nhưng không ngờ Hoắc Lâm vừa dứt lời, thì Nam Từ càng khóc nhiều hơn.

Lúc này Hoắc Lâm mới phát hoảng, không biết cô bị làm sao, vội vàng hỏi: “Sao vậy bảo bối? Không thoải mái ở đâu hả? Anh đưa em đến bệnh viện nhé?”

Nói xong, anh định bế cô ra ngoài.

Nam Từ thấy thế, vội vàng ngăn cản.

“Không phải, em không có không thoải mái.” Nam Từ ôm cổ anh, hít hít mũi, “Anh đừng có hoảng, em không sao hết.”

“Vậy sao lại khóc?”

Hoắc Lâm lại ngồi xuống ghế một lần nữa, ôm cô nhỏ giọng dỗ dành: “Anh chỉ sợ em ăn quá ít, không đủ chất dinh dưỡng cho cả em và con. Anh biết bảo bối của anh vất vả, nhưng sức khỏe của em cũng rất quan trọng, cho nên lúc này anh có chút lớn tiếng với em, đừng khóc, là anh không đúng.”

Nước mắt Nam Từ càng lúc càng chảy nhiều hơn, cô sụt sịt mũi, nhỏ giọng lầm bầm: “Không có, là do em cố tình gây sự.”

Hoắc Lâm bật cười, thì ra là cô vẫn còn biết.

Anh hôn lên đỉnh đầu cô, cười nói: “Không có đâu, anh biết bảo bối vất vả, mà bác sĩ cũng đã nói, tâm tình của phụ nữ lúc mang thai thay đổi rất nhiều, bình thường bảo bối của anh rất ngoan, không có cố tình gây sự.”

Nam Từ bĩu môi, còn đang tức giận, nhưng cảm giác tự trách và uất ức cũng giảm đi phân nửa.

“Em biết... Biết anh thương em, không nỡ bỏ em một mình, nhưng em không không chế nổi.” Nam Từ vừa nhắc đến chuyện này, lại muốn khóc, “Làm sao bây giờ, từ lúc em có thai thì tính tình thay đổi khiến mọi người chán ghét thì làm sao?”

“Bảo bối của anh như thế nào thì anh cũng thích hết.” Hoắc Lâm ôm chặt lấy cô, kéo cô sát vào lồng ngực anh, “Còn những người khác thì không quan trọng.”

Nam Từ nghe anh nói, lại khóc một trận nữa, cuối cùng ngẩng đầu nhìn anh với đôi mắt sưng húp.

“Miếng sườn mới này đâu? Em muốn ăn.”

Hoắc Lâm vì cô mà đã nhượng bộ đến mức này, cô cũng không thể lấy lý do tính tình thay đổi mà phát cáu với anh. Huống hồ coi như cô ăn không vô, thì cũng không thể để con bị đói.

Hoắc Lâm nhìn Nam Từ ngoan ngoãn ăn cơm, tâm tình của anh vui vẻ lên không ít.

Bàn tay thon dài xinh đẹp của anh đặt lên bụng Nam Từ, dịu dàng vuốt ve, trong ánh mắt cũng hiện ra sự kiên nhẫn và ôn hòa hiếm thấy.

“Con hư dám giày vò mẹ thế đấy, kiểu này xem ra phải bị ăn đòn mới được.”

Nam Từ nghe xong, nhanh chóng gật đầu: “Đúng, anh đánh một tí, em đánh một tí, còn nhỏ mà đã hành hạ mẹ thế rồi! Không ngoan chút nào!”

Nói đến đây, Nam Từ bỗng nhiên ý thức được chuyện gì đó, vội vàng quay đầu nhìn Hoắc Lâm.

“Hoắc Lâm...”

“Hả?”

“Chắc... Chắc không phải là một đứa con trai bướng bỉnh đâu nhỉ?”

Trước đó hai người cũng đã đoán qua giới tính của em bé, Hoắc Lâm nói anh có dự cảm mãnh liệt em bé trong bụng Nam Từ là một bé gái đáng yêu. Thậm chí sau đó anh còn mua vài đồ dùng con gái, tất cả đều là màu hồng, căn phòng sửa sang lại trong biệt thự cũng là kiểu trang trí công chúa.

Nam Từ cảm thấy đổ ky, cô cảm thấy sau khi em bé ra đời, thì Hoắc Lâm chắc chắn sẽ yêu con hơn yêu cô.

Khi đó Hoắc Lâm bật cười, hôn cô một cái: “Bởi vì em sinh con cho anh, cho nên anh mới yêu con. Điều kiện đầu tiên là anh phải yêu em đã chứ.”

Nam Từ cũng không phải thực sự ghen ghét, cho nên sau khi nghe Hoắc Lâm nói xong, thì trong lòng cô cũng tràn ngập sự ngọt ngào.

Mà trong tiềm thức của cô cũng bị ảnh hưởng bởi suy nghĩ của Hoắc Lâm, cho nên cũng cảm thấy em bé trong bụng cô là con gái.

Hoắc Lâm sau khi nghe cô hỏi, vội vàng phủ định.

“Không đâu, tin anh, trực giác của anh luôn rất chuẩn.”

Nam Từ vẫn không tin lắm, nghĩ nghĩ, thử mở miệng thăm dò: “Hay là qua hai tháng rồi mình đến bệnh viện kiểm tra một chút?”

Cũng không phải là không thích con trai, chỉ là muốn sớm biết để chuẩn bị, dù sao...

Cô cũng đã nghĩ ra vài cái tên cho con như là “Đường Đường” “Quả Quả” “Điềm Điềm”, lại còn mua cả giày dép quần áo các loại, một khi đoán sai, thì phải chuẩn bị một lần nữa, đến lúc đó chắc chắn sẽ rất bối rối.

“Không cần.” Hoắc Lâm vì muốn cô yên tâm, cúi đầu hôn môi cô một cái, còn nói: “Bảo bối yên tâm, chỉ cần là con của chúng ta thì con trai hay con gái anh cũng thích hết.”

Nam Từ nhớ lại thái độ của anh khi nhắc đến con trai và con gái, rồi quần áo giày dép màu hồng và cả búp bê nữa...

Cô hoàn toàn không có một sự tin cậy nào đối với lời anh nói.

Làm sao bây giờ, em bé còn chưa ra đời, cô đã bắt đầu cảm thấy thương cảm.

Cô cầu nguyện ngàn vạn lần là con gái, nếu như là con trai, nói không chừng còn bị ba nó ghét bỏ thì sao.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Ngoại truyện 16: Mang thai 5

Editor: Trà Đá.

Trước giao thừa một ngày, Nam Từ mang thai tuần thứ 20.

Hôm đó, Hoắc Lâm đi cùng với cô đến bệnh viện để kiểm tra tổng quát, sáng sớm Nam Từ đã bị bác sĩ dẫn đi làm nhiều xét nghiệm và khám tổng quát, may mắn là kết quả mọi thứ đều bình thường.

Bởi vì dạo gần đây Nam Từ thường xuyên vào các trang mạng dành cho các mẹ bỉm sữa, thấy một bài đăng có chút sợ hãi, thế là không yên tâm, lại hỏi bác sĩ: “Bác sĩ, con của tôi có vấn đề gì không? Nếu có tin gì xấu thì bác sĩ đừng giấu diếm, cứ nói thẳng.”

Bác sĩ rất bất đắc dĩ, mà không chỉ một mình bác sĩ, mà Hoắc Lâm cũng hết cách.

Anh đứng phía sau cô, hai tay đặt lên bả vai Nam Từ, chủ động mở miệng:

“Xin lỗi, dạo gần đây vợ tôi có đọc thấy vài tin tức không tốt, cho nên hay lo lắng. Em bé hoàn toàn khỏe mạnh đúng không bác sĩ? Còn vợ tôi thì sao? Có phải cũng rất tốt không?”

So với việc Nam Từ lo lắng cho em bé, thì Hoắc Lâm càng đề ý đến sức khỏe của Nam Từ hơn.

Dù sao phụ nữ mang thai rất vất vả và yếu ớt, anh không thể chuyện gì xảy ra với cô được.

Bác sĩ nghe Hoắc Lâm xong, gật gù đầu: “Đúng vậy, tất cả đều rất tốt, thường thì phụ nữ mang thai trong giai đoạn này hay mắc bệnh thiếu máu hoặc là tiểu đường thai kỳ, nhưng vợ của ngài Hoắc lại hoàn toàn không có những triệu chứng bất thường, dinh dưỡng cũng được bổ sung rất cân đối.”

Ngược lại Hoắc Lâm tin tưởng lời này, dù sao so với ba tháng trước, thì bây giờ Nam Từ đã ổn hơn rất nhiều. Ăn gì cũng không cần tốn sức, không cần đồ, nếu cô thèm món gì thì sẽ tự mình đưa ra yêu cầu.

Có vài lần, anh bị cô lay dậy lúc nửa đêm, anh mở đèn ngủ lên nhìn cô một cái, phát hiện cô đang ôm cánh tay anh, mặt mày đáng thương nhìn anh.

“Hoắc tiên sinh, em muốn ăn mì lạnh, loại mà được xối tương vừng dầu cay, còn có hành lá ngâm chua nữa...”

Hoắc Lâm đương nhiên đáp ứng hết mọi yêu cầu của cô, lúc này xuống giường định đi mua cho cô.

Nhưng Nam Từ cũng không phải nhao nhao muốn đi cùng, chỉ nói để anh đi một mình buồn, nên muốn đi cùng với anh.

Mới đầu Hoắc Lâm không chịu, nhưng mới nói vài câu thì miệng Nam Từ bắt đầu vênh lên như sắp khóc, từ lúc cô mang thai, cảm xúc cực kỳ không ổn định, anh hoàn toàn không dám nói gì quá nặng nề, chỉ có thể đáp ứng cô.

Sau đó anh chở cô đi, cũng may mắn là cửa tiệm mở 24 giờ, anh xuống xe đi mua cho cô, lúc quay lại thì Nam Từ đã ngủ thiếp đi.

Trong xe rất ấm, gương mặt lúc ngủ của cô đỏ bừng, sau khi kết thúc giai đoạn nôn nghén, lượng cơm cô ăn cũng nhiều lên một chút, gương mặt có chút hồng hào lúc trước đã được căng tròn hơn, thậm chí trông còn ngây thơ và động lòng người nhiều hơn.

Lúc ấy Hoắc Lâm cũng không nỡ đánh thức cô dậy, cũng không muốn cô khó chịu, thế là rón rén ôm cô ra ghế sau, để cô nằm trong lòng ngực anh ngủ hết đêm.

Sau khi trời vừa sáng, cô tỉnh dậy còn oán trách mì đã bị trương lên, không có cách nào ăn được.

Hoắc Lâm chuẩn bị xuống xe mua lại cho cô một tô khác, thì Nam Từ kéo tay anh lại.

Lúc đó gương mặt cô hồng hồng, có vẻ như có chút xấu hổ, ho hai tiếng: “Thôi được rồi, hay là... Chúng ta đi ăn món xào đi?”

Hoắc Lâm cảm thấy từ sau khi Nam Từ có thai, thì tính tình trở nên rất trẻ con, giống như bây giờ, rõ ràng là cô thèm ăn món khác, nhưng lại không muốn thừa nhận.

Nhưng rất kỳ quái là bảo bối của anh cho dù ở trong trạng thái nào, thì anh cũng yêu hết.

Coi như là anh cam tâm tình nguyện bị cô hành hạ.

~

Lúc ra khỏi bệnh viện, thì tuyết bắt đầu rơi.

Tài xế đứng chờ sẵn ở ven đường, thấy bọn họ ra, vội vàng xuống xe mở cửa xe.

Lúc này bước chân Nam Từ dừng lại.

Cô lắc lắc cánh tay anh, nhõng nhẽo: “Hoắc tiên sinh, em muốn đi tản bộ hít thở không khí một chút.”

Hoắc Lâm cảm thấy thời tiết bên ngoài thật sự hơi lạnh, sợ cô bị cảm, thế là anh nhẹ giọng thương lượng: “Về nhà rồi anh với em xuống tầng trệt đi dạo được không? Dù sao ở đó cũng rất lớn, chỉ có hai người chúng ta.”

“Đâu có giống nhau!” Nam Từ không cam lòng bĩu môi.

“Anh sợ em bị lạnh.”

Nam Từ chớp mắt, cười híp mắt mở nút áo khoác của anh, sau đó cơ thể nhỏ nhắn chui vào trong áo anh.

“Tốt rồi, không lạnh nữa.”

Hoắc Lâm cảm thấy câu nói này rất quen tai.

Nam Từ quay đầu gương mặt nhìn anh: “Anh quên rồi hả? Giao thừa năm đó anh cũng giúp em sưởi ấm như vậy đó.”

Cô cười đắc ý như một con thỏ vừa trộm được cà rốt, đáy mắt tràn đầy ý cười.

Hoắc Lâm cũng cong môi cười, anh dùng áo khoác bọc cả người cô lại.

Sau đó, anh khẽ cúi đầu, gương mặt tuấn tú tiến sát đến mặt cô, môi mỏng hôn lên môi cô.

“Ừ, tốt rồi, không lạnh nữa.”

Thời tiết giống nhau, giọng điệu giống nhau,

Chỉ là tâm tình của Nam Từ khi đó và bây giờ khác nhau.

Khi đó thái độ của cô cũng chưa rõ ràng với Hoắc Lâm, thậm chí còn có chút e ngại anh. Anh che chở cô, yêu chiều cô, là chỗ dựa vững chắc cho cô, nhưng ấn tượng ban đầu của anh đã thực sự như bóng ma ám ảnh cô quá sâu.

Cho nên sau đó, để cho cô có thể tiếp nhận anh nên cũng đã lãng phí một đoạn thời gian rất lâu, cũng may Hoắc Lâm một mực trông coi cô, chờ đợi cô.

Nhưng bây giờ lại khác, hiện tại Nam Từ cực kỳ yêu người đàn ông này, có vẻ như tình yêu của cô tràn ra từ tận đáy lòng cô.

Cô ăn đồ ăn ngon, cũng muốn chia sẻ cho anh, mặc dù đôi khi cô tham ăn đến mức chỉ chừa lại cho anh một chút, nhưng ít nhiều cũng muốn anh nếm thử. Nghe nhạc dưỡng thai êm tai, nếu như anh không ở bên cạnh, thì sẽ ghi âm vào Wechat rồi gọi cho anh nghe, sau đó sẽ nghe được giọng nói trầm thấp của anh đáp lại: “Ừ, bảo bối của anh thích bài này quá thật rất hay.”

...

Có rất rất nhiều chi tiết nhỏ trong sinh hoạt hàng ngày, cảm giác mỗi chuyện cũng không lớn, thậm chí còn không bằng những cơn sóng trước lúc kết hôn, nhưng khắp nơi lại tràn ngập hạnh phúc.

Cô yêu anh, khả năng này cũng nằm trong hạnh phúc, từ từ trở nên càng ngày càng nhiều.

Có lẽ từ đầu tình cảm của hai người cũng không ngang nhau, nhưng hiện tại Nam Từ có thể đảm bảo ít nhất tình cảm của hai người là cân bằng nhau, sẽ không có chuyện người nào yêu người nào hơn.

Hoắc tiên sinh vì cô mà cực kỳ nỗ lực, cô cũng đang dùng cách thức của mình để bù đắp cho anh.

Nghĩ tới đây, hốc mắt Nam Từ lại nóng lên.

Cô được Hoắc Lâm quấn trong áo khoác, tay anh ôm cái bụng có chút to ra của cô, chậm rãi di chuyển về phía trước, cô nhìn dòng xe cộ cách đó không xa, bỗng nhiên mở miệng:

“Nhớ đêm giao thừa năm đó, anh còn dẫn em đi đua xe.”

Hoắc Lâm đương nhiên nhớ kỹ, cho nên nhẹ giọng đáp: “Ừ.”

“Lúc đó em vẫn cảm thấy anh rất đáng sợ, ấn tượng thật sự không thể nào thay đổi, mà anh không chỉ ác với người khác, mà anh còn ác với chính bản thân mình... Không cần quan tâm sinh mạng thể nào mà đua xe nguy hiểm như vậy.”

Nghĩ tới đây, Nam Từ quay đầu nhìn anh.

“Hoắc Lâm, sau này không được như vậy nữa.”

Bất kỳ chuyện nguy hiểm nào hại bản thân đều không được làm.

Anh không còn độc thân nữa, cũng có người lo lắng cho anh, đau lòng vì anh, không được liều mạng như vậy nữa.

Hoắc Lâm đương nhiên hiểu rõ ý cô, cong môi cười.

“Ừ, vì em và con, anh sẽ cố gắng sống lâu trăm tuổi.”

Nam Từ thích nghe lời này, gương mặt có chút ỉu xiu lúc này cũng rạng rỡ hẳn lên.

Đúng lúc này trong không gian bay tới mùi hạt dẻ nướng, cô vừa ngửi ngửi vừa nhìn bốn phía tìm quầy hàng.

Sau đó thấy một cửa hàng bán hạt dẻ nướng ở bên kia đường, người xếp hàng cũng rất dài.

Cô lập tức hưng phấn, ánh mắt nhìn chăm chăm bên kia, vội vã nói: “Hoắc Lâm, bác sĩ nói em sức khỏe rất tốt đúng không?”

“Ừ?”

“Vây em ăn chút đồ ngọt nhé? Anh nhìn cửa hàng bán hạt dẻ nướng bên kia đường kia, người xếp hàng đông như vậy, chắc chắn rất ngon!”

Nói xong, cô lôi kéo Hoắc Lâm chạy qua phía bên kia.

Hoắc Lâm sợ cô chui ra khỏi áo khoác của anh sẽ bị lạnh, nhưng lại thấy cô quá gấp, thế là nghĩ nghĩ, anh trực tiếp cởi áo khoác khoác lên người cô.

Nam Từ không cao lấm, cho nên lúc này mặc áo khoác của Hoắc Lâm, giống như là một đứa bé mặc trộm quần áo của người lớn vậy.

Cô nhìn anh có chút đau lòng, thấy anh chỉ mặc mỗi âu phục, nói: “Hay là em đi xếp hàng, còn anh về xe chờ em?”

“Em nghĩ anh chịu làm vậy sao?”

Hoắc Lâm không nói nữa, nắm tay cô, trực tiếp kéo cô đi qua các cột đèn giao thông xanh đỏ, tiếp đó lại vững vàng đi tới cửa hàng bán hạt dẻ nướng. Xếp hàng khoảng mười phút, thì đã mua được hạt dẻ nướng, Nam Từ cầm túi giấy cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ rất nóng. Cô cực kỳ vui vẻ, trên mặt cũng tràn đầy ý cười. Cô vừa thổi vừa lột hạt dẻ định đưa vào miệng. Cuối cùng, cô đảo mắt, bàn tay đi được nửa đường lại chuyển hướng, đưa tới trước miệng anh. “A, Hoắc tiên sinh cũng đã cực khổ rồi, cho anh ăn trước.” Hoắc Lâm nhướn mày, anh biết cô muốn gì, nhưng vẫn phối hợp há miệng. Quả nhiên, anh vừa cúi đầu thì Nam Từ bỗng rút tay về, cười hì hì với anh. Sau đó vừa nhai hạt dẻ vừa thỏa mãn, nói: “Ai da, ngọt quá đi.” Hoắc Lâm nhìn cô, ý cười ảm áp tràn đầy đáy mắt. Tiếp đó, anh cúi đầu xuống, giữa dòng người âm ỉ náo nhiệt lui tới bên đường, anh hôn lên môi cô. Bởi vì cô còn mang thai, cho nên Hoắc Lâm không dám làm bậy giống ngày thường, chỉ hôn cạn chứ cũng không sâu. Lúc tách ra, cô có chút thờ ơ gấp, hai gò má ửng đỏ, giống như một viên anh đào đẹp mê người. “Anh sống lâu như vậy mà chỉ có chiều này thôi à.” Cô oán trách nhìn anh. Anh cong môi cười, cúi đầu chống lên trán cô. “Vậy sao bảo bối của anh sống lâu như vậy mà vẫn còn ngọt?” Giọng nói của anh trầm thấp, mang theo ý cười, nói với cô. Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net. Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Ngoại truyện 17: Mang thai 6.

Editor: Trà Đá.

Nam Từ mang thai tháng thứ bảy, thì bên nhà họ Hoắc có người gọi điện thoại tới.

Nhưng lần này không phải ba Hoắc hay Hoắc phu nhân, mà là Hoắc Ngọc Trạch.

Lúc Nam Từ nghe nói, sững sốt một chút, ấn tượng của cô về Hoắc Ngọc Trạch chỉ dừng lại lúc Hoắc phu nhân làm náo loạn một trận, còn anh ta thì té xỉu trước mặt mọi người.

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của anh ta vẫn lạnh lạnh bình tĩnh như trước kia, nói được vài câu lại ho khan, Nam Từ nghe thấy có chút thương cảm.

Trong đám người nhà họ Hoắc, nếu hỏi Nam Từ ai là người bình thường nhất, thì đó chắc chắn là Hoắc Ngọc Trạch.

Mặc dù chỉ gặp anh ta vài lần, nhưng cô luôn cảm thấy anh ta là một người tốt.

Mà lần này anh ta gọi điện thoại tới, với mục đích là muốn hẹn Hoắc Lâm và Nam Từ gặp mặt một lần.

“Cô yên tâm, lần này tôi chỉ là muốn hẹn gặp mặt riêng hai người, không còn ai khác cả.” Hoắc Ngọc Trạch cố ý nhắc tới, anh ta chỉ sợ cô hiểu lầm chuyện gì đó.

Làm sao Nam Từ có thể yên tâm được, chuyện lúc trước cô còn nhớ rõ, sắc mặt Hoắc phu nhân đáng sợ như thế nào cô vẫn còn nhớ rất rõ, cho nên cô nghĩ nghĩ, không đồng ý ngay lập tức, hỏi lại.

“VẬY... HOẮC PHU NHÂN CÓ BIẾT ANH HẸN GẶP BẠN TÔI KHÔNG?”

“Bà NỘI...”

Hoắc Ngọc Trạch dừng một chút, có vẻ có chút do dự, một lát sau, lại nói: “Chúng ta gặp mặt rồi nói có được không? Tôi biết là chú không muốn gặp tôi, cho nên tôi mới gọi cho cô, nếu như có thể, tôi hy vọng gặp mặt được hai người.”

Cuối cùng Nam Từ vẫn không trả lời có đồng ý gặp mặt hay không, chỉ nói là sẽ nói với Hoắc Lâm trước, đến lúc đó gặp hay không gặp là do Hoắc Lâm quyết định.

Hoắc Ngọc Trạch cũng không tỏ vẻ thất vọng, giọng nói vẫn nhàn nhạt: “Được, vậy làm phiền cô.”

...

Đêm đó, Nam Từ nói chuyện này với Hoắc Lâm.

Bởi vì dạo gần đây cô rất thích ngủ, mỗi ngày đều ngủ đến giữa trưa, cho nên cũng không ép buộc bản thân đến công ty với anh. Còn Hoắc Lâm vẫn giống như thường ngày, tan việc xong cũng không đi xã giao, mọi bữa tiệc đều đẩy cho trợ lý Trương, còn anh về nhà với Nam Từ.

Ngày đó về nhà, Hoắc Lâm có cảm giác bảo bối của anh cứ như có chuyện muốn nói nhưng lại thôi, anh còn tưởng cô làm gì dờ khóc dờ cười không muốn cho anh biết, dù sao sau khi cô có thai, mọi cử động của cô đều được Hoắc Lâm để ý đến.

Cho nên anh cũng không gấp, chỉ chờ cô chủ động nói cho anh biết.

Nhưng không ngờ điều cô nói ra lại là về chuyện của Hoắc Ngọc Trạch.

Nam Từ kể lại hết nội dung cuộc gọi của Hoắc Ngọc Trạch, sau đó nhìn anh do dự, mở miệng hỏi: “Anh nghĩ chúng ta có nên đi gặp mặt không?”

Ngược lại Hoắc Lâm không để ý, ôm Nam Từ ngồi lên đùi mình, bàn tay vuốt ve cái bụng tròn vo của cô.

“Em muốn đi hả? Nếu em muốn thì chúng ta tới gặp một chút.”

Nam Từ kinh ngạc nhìn anh: “Sao lại liên quan đến em? Người ta chủ yếu là muốn gặp anh kia.”

“VẬY THÔI KHÔNG GẶP.”

“...”

Nam Từ yên lặng nhìn anh, cuối cùng nhịn không được, nói: “Hay là... Tới gặp chút đi? Em nghe giọng của cậu ấy... Có vẻ đáng thương, chắc là sẽ không có ý đồ gì xấu đâu.”

Bây giờ Hoắc Lâm hoàn toàn đồng ý cô vô điều kiện, nghe cô nói, anh khẽ cười nói: “Ừ, vậy thì nghe lời bảo bối, đi gặp một chút vậy.”

~

Ngày gặp mặt, Hoắc Ngọc Trạch đến từ rất sớm, lúc bọn họ đến chỗ hẹn, thì đã thấy ấm nước trên bàn đã uống được phân nửa.

Anh ta trông thấy cái bụng tròn vo của Nam Từ cũng không suy nghĩ gì, thậm chí còn muốn chủ động đứng lên giúp cô kéo ghế, nhưng Hoắc Lâm ở bên cạnh chăm sóc cô rất chu đáo, anh ta hoàn toàn không có cơ hội.

Anh ta biết ở trước mặt hai người bọn họ cũng không thể hàn huyên về mối quan hệ gia đình được, cho nên không muốn lãng phí thời gian, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Bà NỘI NHẬP VIỆN RỒI, BỊ LIỆT NGƯỜI.”

Lúc nói chuyện, Hoắc Ngọc Trạch có vẻ như rất bình tĩnh, nhưng Nam Từ có thể thấy được đáy mắt anh ta có một tia khổ sở.

Cô thật ra cũng hiểu, dù sao Hoắc phu nhân chỉ đối xử tệ bạc với Hoắc Lâm, còn những người khác thì cũng không tệ.

Chỉ ít từ góc độ của Hoắc Ngọc Trạch, bà ta hẳn là một người bà hiền lành.

Nhưng cô có thể hiểu, cũng không đồng nghĩa với việc chấp nhận điều đó.

Cho nên chưa đợi Hoắc Lâm lên tiếng, cô đã mở miệng trước: “Rồi sao? Cậu tìm bọn tôi chỉ để nói điều này thôi sao? Ý cậu là muốn bọn tôi đến trước giường bệnh của bà ta để trả hiếu sao?”

“KHÔNG PHẢI.” Giọng nói của Hoắc Ngọc Trạch lạnh lạnh, “Tôi chỉ muốn... Muốn thay bà nội nói tiếng xin lỗi với hai người.”

Nam Từ ngẩn người, một lát sau quay đầu nhìn Hoắc Lâm, mà mặt mày Hoắc Lâm cũng nặng nề, không có phản ứng gì quá lớn.

Đầu ngón tay Hoắc Ngọc Trạch vân vê tách trà, đôi mắt rũ xuống, không để bọn họ nhìn thấy rõ thần sắc của anh ta.

“Trước đó bà nội muốn đưa con của hai người vào nhà họ Hoắc, cũng chỉ vì tôi.”

Chuyện này anh ta cũng mới biết cách đây không lâu.

Tình cảm của Hoắc Ngọc Trạch đối với người chú là Hoắc Lâm cũng không quá sâu, nói một cách khác, trừ người cha đã qua đời của Hoắc Ngọc Trạch, thì tình cảm của Hoắc Lâm đối với người khác rất lạnh nhạt.

Cho dù bà nội đối với anh ta rất tốt, nhưng anh ta cũng khó mà chấp nhận.

Có thể là do tính tình.

Cho nên sau khi anh ta ốm bệnh, cũng không thích người khác xen vào chuyện của mình.

Anh ta đều nghe qua hết chuyện của nhà họ Hoắc và nhà họ Nam, nhưng cũng không quan tâm lắm. Thậm chí sau khi người chú nuôi Hoắc Tu Thần bị bắt giam, bà nội khóc mấy ngày đêm, còn anh ta cũng không có cảm xúc gì.

Nhưng trước đó không lâu, lúc ông bà nội cãi nhau, anh ta vô tình nghe thấy bà nội nói sẽ đưa con của chú đến nhà họ Hoắc để nuôi, mục đích là muốn sau khi đứa bé lớn lên sẽ chăm sóc bọn họ, và chăm sóc cả anh ta nữa.

Hoắc Ngọc Trạch chỉ cảm thấy quá hoang đường, cũng cãi nhau ầm ĩ với bà nội một trận.

Về sau bà nội vẫn còn đang tức giận, bước xuống cầu thang bị hụt chân, trực tiếp ngã lăn xuống, lúc đưa tới bệnh viện, bác sĩ nói bà nội bị liệt nửa người... Nói trắng ra là bị tai biến.

Anh ta tự trách bản thân, ở trước giường bệnh của bà nội mấy ngày đêm, cuối cùng suýt chút nữa hại cả bản thân.

Sau đó ông nội không chịu nổi, cưỡng chế anh ta phải về nhà nghỉ ngơi.

Mà ngày đó sau khi về nhà, anh ta cũng nghĩ ngay đến việc gọi điện thoại cho Nam Từ, hẹn gặp hai người bọn họ một lần.

Câu “Xin lỗi” này anh ta thay mặt bà nội nói, cũng chính là điều anh ta cũng muốn nói.

“Tôi biết bà nội đối với hai người mà nói thì tội ác tày trời, nhưng đối với tôi thì bà nội là một người thân. Trước kia bà nội đã làm qua rất nhiều chuyện sai, tôi không thể thay bà nội đền bù, nhưng cũng muốn thay bà nội nói một câu “Xin lỗi” với hai người.”

Hoắc Ngọc Trạch vừa nói vừa đứng lên, gấp mình cúi đầu thật sâu trước mặt hai người.

“Hai người yên tâm, sau này bà nội sẽ không làm phiền đến cuộc sống của hai người nữa đâu.”

~

Lúc ba người rời đi, Hoắc Lâm và Nam Từ lên xe trước. Hoắc Lâm đỡ Nam Từ, giống như là che chở cho một bảo bối rất đáng trân quý.

Hoắc Ngọc Trạch nhìn bóng lưng bọn họ, khóe miệng khẽ nhếch lên.

“Quả nhiên những người rời xa tôi mới có thể có cuộc sống hạnh phúc.”

Giọng nói của anh ta có chút lạnh lẽo, mơ hồ xen lẫn một tia cô độc.

Một lát sau, anh ta bình tĩnh xoay người, lại trở về là một Hoắc Ngọc Trạch lạnh nhạt.

~

Lúc lên xe về nhà, Nam Từ cứ một mực nhìn Hoắc Lâm mà đánh giá.

Trong lúc trò chuyện với Hoắc Ngọc Trạch, Hoắc Lâm hoàn toàn không nói một câu, cô cũng không biết anh đang suy nghĩ gì.

Cô không biết nên nói gì, chỉ có thể thay đổi sự chú ý của anh.

Thế là cô dùng một chút, kéo tay anh, đặt lên bụng mình.

“Con vừa mới đạp nè, anh mau sờ xem.”

Hoắc Lâm đương nhiên đoán ra được ý đồ của cô, thế là phối hợp sờ soạng một chút, sau đó cong môi cười: “Bảo bối của anh lại đang suy nghĩ gì đó?”

“Rõ ràng là anh!” Nam Từ có chút phàn nàn nhìn anh: “Sau khi lên xe cũng không nói gì, cũng không biết anh đang suy nghĩ gì!”

“Không có.” Hoắc Lâm nhéo má Nam Từ: “Anh chỉ đang suy nghĩ trước đó có giới thiệu qua một bác sĩ nước ngoài có tay nghề rất cao, thân thể của thằng bé nhìn cứng rắn hơn nhiều.”

Nam Từ đương nhiên hiểu ý anh muốn nói là Hoắc Ngọc Trạch.

Nhưng cô vẫn có chút không tin, nghi ngờ nhìn anh: “Thật không? Anh chỉ đang nghĩ đến điều này thôi hả? Không phải là đang suy nghĩ... Về Hoắc phu nhân đó chứ?”

Hoắc Lâm bật cười: “Anh suy nghĩ đến bà ta làm gì?”

Anh nói xong, cúi người hôn lên bụng Nam Từ, sau đó lại hôn lên trán cô.

“Không phải bảo bố của anh đã nói rồi sao? Sau này ngoại trừ em và con ra, thì anh không cần phải hao tâm tổn sức vì những người không đáng sao.”

“Ừ!” Nam Từ gật gật đầu.

Hoắc phu nhân bị tai biến thì sao? Ở trong mắt cô, mọi chuyện liên quan đến Hoắc phu nhân đều không đáng được thương cảm.

Những người thân khác có thể sẽ cảm thấy đau buồn, nhưng hiện tại Nam Từ chỉ có thể nghĩ đến Hoắc Lâm mà thôi.

Trước khi có cô, Hoắc Lâm chưa bao giờ nhận được tình thương của mẹ, ở nhà họ Hoắc cũng không mang lại cho anh chút ấm áp gì, cho nên cô có thương người ngoài, cũng không thể nào thương cảm nổi với Hoắc phu nhân.

Tóm lại Nam Từ cảm thấy bà ta xứng đáng nhận được những gì bà ta đã làm.

Nhưng những lời này cô cũng không thể nói với Hoắc Lâm, cô cũng thật sự không biết trong lòng anh nghĩ gì, dù sao hai người cũng có quan hệ máu mủ.

Thế là cô không tiếp tục đề tài này nữa, mà nói đến những chuyện khác.

“Tháng sau trợ lý Trương kết hôn, anh nhớ chứ?”

Hoắc Lâm ôm Nam Từ, lười biếng đáp: “Ừ.”

“Anh ta muốn chúng ta đến dự hôn lễ, nghe nói anh ta đã nói với các đồng nghiệp rồi, còn bảo em ngày đó nhất định phải kéo được anh đi.” Nam Từ cười hi hi ngẩng đầu nhìn anh: “Dù sao cũng không mất quá nhiều thời gian, ngày đó chúng ta tới đó đi tản bộ một vòng lộ mặt chút là được rồi.”

Nam Từ muốn làm gì, thì Hoắc Lâm cũng đáp ứng vô điều kiện.

Nhưng lần này...

“Tháng sau, có phải là tháng dự sinh của em đúng không?”

“Em tính hết rồi, ngày trợ lý Trương kết hôn còn dư 10 ngày mới đến ngày dự sinh, em đã hỏi bác sĩ rồi, bác sĩ nói là vận động nhẹ nhàng còn giúp em dễ sinh nữa, không sao đâu.”

Hoắc Lâm vẫn rất lo lắng, nhưng lại không lay chuyển được cô, cuối cùng cũng phải đồng ý.

Nhưng ai mà ngờ, người tính không bằng trời tính, ngày đó em bé trong bụng Nam Từ lại đòi ra sớm hơn so với dự kiến.

Mà ngày đó lại trùng hợp ngày trợ lý Trương kết hôn.

Ngày đó, trợ lý Trương cực kỳ vui vẻ, một là bởi vì đã lừa gạt được bà xã chịu về chung nhà với anh ta, hai là bởi vì ông bà chủ sẽ nể mặt tới tham dự hôn lễ của mình.

Dù sao người trong công ty cũng đã cưới rất nhiều, nhưng cho dù là đám cưới của những quản lý cấp cao, thì ông chủ cũng chưa từng tới tham dự.

Mà tiệc cưới của anh ta lại được ông chủ đến tham dự, đồng thời bà chủ còn tặng một phong bao lì xì siêu dày, đây quả thật là cho anh ta chút mặt mũi.

Mà Nam Từ cũng chưa từng tham dự hôn lễ nào, cho nên sau khi đi vào mới thấy cực kỳ náo nhiệt, tâm tình cũng vui vẻ lên rất nhiều.

Chỉ là sau khi người chủ trì lên tiếng “Chúng ta cùng vỗ tay chào mừng cô dâu...”, cô còn chưa kịp nhìn mặt cô dâu, thì có cảm giác bụng bắt đầu đau đớn không hề bình thường.

Hoắc Lâm mặc kệ những sự náo nhiệt xung quanh, toàn bộ ánh mắt lúc nào cũng tập trung trên người Nam Từ. Lúc cô có phản ứng kỳ lạ, anh cũng lập tức nhận ra ngay.

“Sao vậy?” Anh vịn cô hỏi.

Nam Từ vừa điều chỉnh hô hấp, vừa miết cường đê ép con đau, nói với anh: “Em bé... Em bé có lẽ là đòi ra rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Ngoại truyện 18: Con yêu 1

Editor: Trà Đá.

Nam Từ và Hoắc Lâm là ai?

Có thể nói tại lễ cưới này, ngoại trừ cô dâu và chú rể là nhân vật chính, thì người khác cũng chú ý đến một cặp đôi. Nếu như nói quá phận một chút... Mà cũng có thể nói, thậm chí ở đây có rất nhiều người để ý nhất cử nhất động của bọn họ, tập trung vào bọn họ còn nhiều hơn tập trung vào cô dâu chú rể.

Thật ra trợ lý Trương cũng sớm đoán ra được.

Nhưng hết cách, anh ta cũng đã khoe khoang với người nhà, nói có ông chủ tới tham dự hôn lễ. Mà anh ta vừa mới yêu chưa được bao lâu đã kết hôn, vợ mới cưới của anh ta học tài chính, nên đương nhiên cũng muốn gặp ông chủ trong truyền thuyết của anh ta.

Cho nên anh ta hoàn toàn không có cơ hội lựa chọn, nếu như có thể, ai mà ngờ trong hôn lễ của mình lại không được làm nhân vật chính.

Nhưng chuyện ông bà chủ coi như bỏ qua, tại sao đến thời điểm quan trọng thì ông chủ nhỏ lại ảm ỉ muốn tham gia náo nhiệt!

~

Lúc Nam Từ phát hiện ra thì đã hoàn toàn mất đi không chế, cô chỉ muốn giấu đi sự đau đớn của mình đến mức thấp nhất, nếu như có thể để Hoắc Lâm âm thầm đưa cô ra ngoài, không ảnh hưởng đến buổi hôn lễ là tốt nhất.

Nhưng sự thật không như cô mong muốn, cô hoàn toàn không biết mình và Hoắc Lâm lại bị nhiều người để ý đến như vậy, cô vừa mới có cảm giác đau bụng, vừa mới nói với Hoắc Lâm xong, thì bên kia có hai người nhân viên đi lại.

“Bà chủ, có phải sắp sinh rồi không? Tôi tôi... Xe tôi ở bên ngoài, để tôi đưa bà chủ đến bệnh viện!”

Một người khác đánh bả vai người kia: “Nói gì vậy? Ông chủ đương nhiên có chạy xe tới đây!”

Nói xong, lại nhìn Hoắc Lâm, vội vàng hỏi: “Có cần tôi giúp ông chủ bế bà chủ ra ngoài không?”

Nam Từ: “...”

Cô cũng đau bị tàn tật! Bế cái gì mà bế!

Nam Từ đau đến mức đồ đầy mồ hôi, cau mày định mở miệng từ chối, thì đã cảm giác cơ thể công kênh của cô đã được Hoắc Lâm bế lên.

Hoắc Lâm mặt mày không thay đổi nói với nhóm người vây quanh phía trước: “Tránh ra.”

Anh nhìn có vẻ rất bình tĩnh, nhưng lúc Nam Từ ôm cổ anh, vùi đầu trong lồng ngực anh, lại nghe thấy giọng nói của anh có phần căng thẳng hơn ngày thường.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Nam Từ nhìn thấy anh căng thẳng đến như vậy, trong ấn tượng của cô, bất kể là trước hay sau khi yêu, Hoắc Lâm lúc nào cũng rất giỏi che giấu cảm xúc.

Nghĩ đến đây, trong lòng Nam Từ mềm nhũn.

“Hoắc Lâm.” Cô chịu đựng con đau, nhỏ giọng gọi anh.

“Ừ?”

Lúc Hoắc Lâm đáp lại cô, bước chân anh cũng không hề dừng lại.

“Anh đừng vội, em không đau nhiều lắm đâu.”

Thần sắc Hoắc Lâm ngừng trệ, ánh mắt rủ xuống nhìn cô, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô.

“Ừ, anh không vội.”

Mặc dù nói như vậy, nhưng bước chân anh vẫn nhanh như cũ, chỉ là từng bước chân anh bây giờ ổn định hơn.

~

Lúc Hoắc Lâm và Nam Từ đi ra ngoài, thì khách dự tiệc cũng đi ra theo hơn phân nửa.

Dù sao cũng là nhân viên làm việc dưới tay Hoắc Lâm, bây giờ bà chủ sắp sinh, không cần biết ông bà chủ có cần mình hay không, nhưng họ cũng không thể nào giả vờ giả vịt.

Cho nên trong lúc nhất thời, hiện trường hôn lễ đang rất náo nhiệt, bây giờ lại nhuộm một màu “Thê lương”, khiến trợ lý Trương khóc không ra nước mắt.

Trợ lý Trương hồi hận muốn chết.

Ngày thường anh ta đã phải làm lá xanh bên cạnh ông bà chủ rồi, làm một vai phụ một nhóc lại không có tiếng tăm gì.

Nhưng ngày hôm nay! Ngày hôm nay! Ngày hôm nay!

Hôm nay là lễ kết hôn của anh ta! Cả một đời chỉ có một lần này! Vậy mà anh ta lại làm vai phụ cho ông chủ nhỏ!

Trợ lý Trương nhìn những bàn trống ở phía dưới, cực kỳ mất mặt với gia đình và cô vợ nhỏ, cảm giác buồn từ tận đáy lòng.

Nếu như sang năm anh ta lại bị trừ tiền thưởng vô có nữa! Thì anh ta lập tức từ chức! Từ chức!!

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng anh ta thật sự không muốn.

Anh ta biết ông bà chủ không có người thân, trong thời khắc quan trọng như vậy, nếu như không được nhiều người quan tâm, thì cũng có chút đáng thương.

Cho nên anh ta lập tức lấy điện thoại di động gọi cho Trần Tiến và Chu Khởi, thông báo bà chủ sắp sinh.

Sau khi làm xong những việc này, không chỉ gương mặt cô vợ nhỏ tối sầm, mà ngay cả ba mẹ anh ta và ba mẹ vợ cũng đều nhìn anh ta với vẻ không thể tin được.

Anh ta xấu hổ cười ha ha hai tiếng, sau đó nhướn cổ nhìn ra ngoài một chút, tự nói: “Ai da, đám người này cũng thật là... Xem xong náo nhiệt thì phải quay lại chứ, đi mừng cưới nhiều tiền như vậy mà không định quay lại ăn sao!”

~

Mà bên kia, Nam Từ và Hoắc Lâm đã ngồi lên xe, đương nhiên không biết trợ lý Trương đã trải qua chuyện gì ở bên trong.

Con đau bụng của Nam Từ bắt đầu dồn dập hơn, cô đã tìm hiểu qua, thậm chí Hoắc Lâm cũng biết, trước khi em bé ra đời, thì cứ cách vài phút sẽ đau từng cơn.

Cho nên lúc này cô cũng không quá để ý, khi cảm giác đã bớt đau, cô vui mừng trong ngực Hoắc Lâm, mở miệng nói chuyện để dời đi sự chú ý của anh, để anh thả lỏng một chút.

“Hoắc Lâm.”

“Ừ?”

Nam Từ ôm cổ anh, cọ cọ trong ngực anh: “Trợ lý Trương thật sự rất đáng thương.”

“Ừ.”

“Chuyện quan trọng cả đời người lại bị chúng ta phá hoại.”

“...Ừ.”

Lúc nói chuyện, Nam Từ lại bắt đầu đau bụng, giọng điệu vốn đang bình thường lại trở nên thều thào.

“Chúng ta...”

Hoắc Lâm nhìn không được, cúi đầu cắn nát môi cô, chặn đứng mọi lời cô nói.

“Anh sẽ chi trả hết tất cả chi phí cho hôn lễ và tiệc rượu ngày hôm nay cho cậu ấy. Thôi em đừng nói nữa, giữ sức một chút.”

Nam Từ hài lòng, cô cũng có ý như vậy, bây giờ Hoắc Lâm đã lên tiếng, khiến cô thấy an tâm hơn nhiều.

Đang nghĩ ngợi, thì một cơn đau kịch liệt truyền tới, cô ôm bụng, cau mày, theo bản năng khẽ rên lên.

Hoắc Lâm cực kỳ đau lòng, từ trước đến nay anh rất bình tĩnh, lúc này trong lòng bàn tay anh đầy mồ hôi.

Trước đó anh cũng đã có đọc qua quá trình sinh nở của phụ nữ, giờ khắc này lại không thể suy nghĩ được bất cứ điều gì.

Anh chỉ có thể lau mồ hôi lạnh trên trán Nam Từ, vừa hôn cô, nhẹ giọng an ủi cô.

~

Lúc Nam Từ được đẩy vào phòng sinh, Hoắc Lâm cũng muốn vào cùng.

Nam Từ cực kỳ ương bướng, cô không cho anh vào, cô cảm thấy không thể để cho anh thấy được vẻ chật vật của bản thân mình.

Dù sao cô không muốn để Hoắc Lâm nhìn thấy mặt xấu nhất của cô.

Hoắc Lâm đương nhiên hiểu rõ ý cô, cũng biết giằng co chỉ gây bất lợi cho Nam Từ, cho nên anh không đi theo cô.

Trước khi vào phòng sinh, Hoắc Lâm cầm lấy tay Nam Từ, trầm giọng nói: “Đừng sợ, bảo bối, anh chờ em ở bên ngoài.”

Nam Từ đau đến mức trên trán đầy mồ hôi lạnh, nghe anh nói thì hốc mắt lập tức đỏ lên.

“Chờ em và con.”

Khóc mất Hoắc Lâm cũng dần dần ừng đở, anh cúi người, trịnh trọng hôn lên trán cô.

“Ừ, anh chờ em và con bình an ra ngoài.”

~

Lúc đám Chu Khởi tới nơi, thì Nam Từ đã được đẩy vào phòng sinh hơn một tiếng.

Lúc ấy Hoắc Lâm đang ngồi chờ ở ghế dài bên ngoài phòng sinh, đầu cúi xuống, hai tay vòng trước ngực, thần sắc thu lại, khiến người ta không nhìn ra được anh đang ở trạng thái gì.

Chu Khởi và Trần Tiến nhìn nhau, có vẻ như đây cũng là lần đầu tiên thấy Hoắc Lâm như vậy.

Bọn họ biết Nam Từ quan trọng với Hoắc Lâm bao nhiêu, nhưng cũng biết người anh em kia của bọn họ trước kia mạnh mẽ sắt đá đến cỡ nào.

Có thể nói là đứng trước mặt người chết, Hoắc Lâm cũng không thêm nhũn mày, thậm chí biến hiện cũng không thay đổi.

Cho nên trước kia bọn họ còn thường xuyên nói anh và Thẩm Mộ ngàn là động vật máu lạnh.

Mà bây giờ, động vật máu lạnh cũng có điểm yếu, cũng biến thành một người đàn ông bình thường như bao người đàn ông khác.

Trong lúc nhất thời, đáy lòng hai người cũng cảm thấy xúc động.

Cố Phán và Đường Uyên cũng đã tới nơi, cũng không có suy nghĩ nhiều. Các cô không thêm để ý đến Hoắc Lâm, chỉ toàn tâm toàn ý lo lắng cho Nam Từ.

Cố Phán kéo Đường Uyên đi đến trước mặt Hoắc Lâm.

“Tiểu Nam Từ vào trong bao lâu rồi?” Cô ta vội vàng hỏi.

Lúc Hoắc Lâm ngẩng đầu nhìn thấy hai người bọn họ, vô thức nhũn nhũn mày.

Sau đó nhìn liếc qua, quả nhiên thấy mọi người đều có mặt đông đủ.

Đáy lòng Hoắc Lâm dâng lên một cảm xúc cực kỳ phức tạp, anh dừng một chút, đứng dậy, không trả lời Cố Phán, mà ngược lại đi đến trước mặt mấy người anh em tốt.

“Có thuốc lá không?”

Gần đây Chu Khôi bị cô vợ nhỏ ra lệnh cấm hút thuốc, trong túi chỉ có kẹo bạc hà, Thẩm Mộ Ngạn chỉ hút xì gà, ngày thường cũng không mang theo bên người.

Cuối cùng cũng chỉ có Trần Tiến có mang theo thuốc lá.

Trần Tiến đi theo Hoắc Lâm ra cửa sổ hành lang bệnh viện, đưa hộp thuốc lá và bật lửa cho Hoắc Lâm.

“Không phải đã cai rồi sao? Cậu mà hút rồi khói ám đầy lên người, lát nữa Nam Từ ra chắc chắn sẽ mắng cậu cho mà coi.”

Hoắc Lâm không đáp, chỉ nghiêng đầu đốt thuốc, bàn tay cầm bật lửa của anh không tự chủ được khẽ run.

Trần Tiến nhìn thấy, tặc lưỡi một cái.

Cái này không biết lại còn tưởng Hoắc Tam sinh con, bộ dạng của anh căng thẳng đến mức run tay.

Anh ta đứng ra nên quay phim lại, sau này có cơ hội sẽ đưa cho con của Hoắc Tam xem, để đứa bé cười nhạo ba mình.

Không ngờ Hoắc Lâm còn chưa hút được chút nào, thì bên kia truyền đến một trận ồn ào.

Giọng nói của Cố Phán là lớn nhất, nói: “A! Ra rồi kia!”

Trong nháy mắt, Hoắc Lâm bị kinh hoàng, anh cũng không quan tâm đến gì khác, trực tiếp chạy tới.

Trần Tiến ở phía sau giải quyết hậu quả cho Hoắc Lâm, dọn dẹp đầu thuốc lá, vừa dọn vừa lầm bầm như bà mẹ chồng: “Hoắc Tam này thật là... Ai da, thật sự cũng thay đổi quá lớn. Trước kia mạnh mẽ bao nhiêu, thì bây giờ chỉ là nô lệ của vợ, đoán chừng còn trở thành nô lệ của con nữa.”

~

Lúc y tá ôm đứa bé ra, thì những người đứng chờ ở ngoài ngay lập tức vây lại.

Y tá ngừng đầu bước nhanh tới chỗ Hoắc Lâm, cười chúc mừng: “Chúc mừng tổng giám đốc Hoắc, vợ ngài đã sinh rất thuận lợi, là con trai.”

Hoắc Lâm không hề nghe thấy, chỉ hỏi y tá: “Bây giờ tôi có thể vào trong với vợ tôi được chưa?”

“Được.” Y tá ôm đứa bé nói: “Nhưng mà, ngài không nhìn... A...”

Y tá còn chưa nói xong, Hoắc Lâm đã bước nhanh vào phòng sinh.

Một đám anh em ở bên cạnh chỉ biết cười trù, mà sau khi Hoắc Lâm vào tìm Nam Từ, thì Cố Phán và Đường Uyển cũng dời sự chú ý sang đứa bé.

~

Lúc Hoắc Lâm đi vào, Nam Từ đang nằm đó thở gấp.

Thấy anh vào, cô lập tức xấu hổ, đưa tay che mặt.

“Anh vào làm gì, xấu hổ quá à!”

Hoắc Lâm bật cười, dịu dàng cầm tay cô, tay còn lại thì lấy khăn thay cô thấm mồ hôi.

“Không sao, bảo bối của anh lúc nào cũng đẹp.”

Nam Từ biết anh đang dỗ dành cô, nhưng vẫn không kiềm chế được cong khóe môi.

“Anh nhìn thấy con chưa?”

“Chưa, anh trực tiếp chạy vào đây với em.”

Nam Từ nhún mày, có chút bất mãn: “Đừng nói vì là con trai nên anh ghét bỏ nhé?”

“Không phải, em đừng có đoán mò.”

“Hừ! Có là con trai thì cũng là con em sinh ra, anh cũng không được phép ghét bỏ!”

Hoắc Lâm cười cười: “Ừ, bảo bối cho anh cái gì anh cũng thích hết.”

Nam Từ hài lòng, uể oải vươn tay ra: “Ôm em.”

Hoắc Lâm cúi người ôm cô, để Nam Từ tựa đầu lên vai anh.

“Hoắc Lâm, ban nãy rất đau...”

Đáy lòng Hoắc Lâm thất lại, cảm xúc đau lòng lại một lần nữa tràn ngập khắp lồng ngực.

“Bảo bối của anh cực khổ rồi.”

“Nhưng mà có đau cũng đáng.”

“...”

“Hoắc Lâm, con của chúng ta đã có mặt trên cõi đời này, cuộc đời của chúng ta cũng coi như là đã hoàn hảo rồi.”

Lúc Nam Từ nói chuyện, trong giọng nói của cô mang theo chút nghẹn ngào.

Hoắc Lâm im lặng rất lâu, lúc mở miệng, giọng nói của anh có chút run run.

“Ừ.”

Cô hoàn toàn không biết cái gì gọi là hoàn hảo?

Từ lúc cô bắt đầu yêu anh, thì cuộc đời của anh mỗi ngày đều trở nên hoàn hảo.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Ngoại truyện 19: Con yêu 2.

Editor: Trà Đá.

Con trai chưa có tên chính thức, nhưng Nam Từ đã có tên ở nhà cho con trai.

Đường Đường*.

*Nghĩa từ này là: kẹo đường, kẹo ngọt.

Nhưng mà, khụ... Vì để sau này con trai không trách móc người làm mẹ như cô, cô suy nghĩ thay đổi một tí, đổi thành “Đường Đường**”.

**Mặc dù cách đọc giống nhau, nhưng nghĩa từ này là: có khí thế, khí phách.

Mặc dù nghe giống nhau, nhưng cô cũng vì tương lai của con, lỡ sau này có người hiểu lầm, thì con trai cô cũng có thể giải thích được.

Về phản ý nghĩa?

...Chẳng qua là vì người làm mẹ ngốc nghếch, thật sự không nghĩ ra được tên nào hay hơn. Nhưng dù sao cô cũng cẩn thận suy nghĩ, Đường Đường cũng có ý nghĩa khác là khí phách! Quả thật rất đàn ông rồi!

Mà trước khi quyết định cô cũng hỏi qua Hoắc Lâm, mặc dù Hoắc Lâm luôn luôn cung chiều cô vô điều kiện, không có ý kiến phản đối gì. Nhưng dù sao sau này con trai hỏi tới, thì cô cũng có thể giải thích được.

Sau khi Đường Đường ra đời, hoàn toàn khác lúc còn ở trong bụng cô.

Trước kia còn ở trong bụng, cậu bé cực kỳ tinh nghịch, cách mấy ngày lại muốn đại náo thiên cung một lần, khiến Nam Từ nhiều lần nghĩ cậu bé đang lộn nhào trong bụng cô.

Nhưng từ sau khi ra đời, cậu bé lại thay đổi, cực kỳ dễ tính.

Lúc đói bụng sẽ khóc hai tiếng, bú sữa mẹ no rồi lại ngủ tiếp. Tã bị ướt cũng vậy, chỉ cần có người để ý đến, hơn nữa lại phục vụ tận tình sạch sẽ, thì cậu bé sẽ rất vui vẻ.

Thỉnh thoảng Nam Từ trông thấy Đường Đường ngủ say sưa bên cạnh mình, cô sẽ có chút ngạc nhiên.

Đây thật sự là tiểu ác ma trong bụng cô đó sao?

Có khi nào bệnh viện đưa nhầm con rồi không?

Cô đương nhiên biết suy nghĩ này cực kỳ hoang đường, cô cũng chỉ thoáng suy nghĩ lung tung một chút thôi.

Dù sao, người nào có mắt cũng có thể nhìn ra được, Đường Đường và Hoắc Lâm giống nhau bao nhiêu.

Đường nét ngũ quan trên mặt giống nhau đã không nói, ngay lúc mở mắt ra cũng là đôi mắt của Hoắc Lâm, đen nhánh sâu xa.

Nam Từ có chút không phục, cái này rõ ràng là con trai cô mang thai lâu như vậy, sao sinh ra lại không giống cô một chút nào vậy?

Cô nói cho Cố Phán nghe, giọng điệu có bao nhiêu là oán trách.

Lúc đó Cố Phán đang nắm vuốt bàn tay nhỏ của Đường Đường, gương mặt cười tươi yêu thích, nghe Nam Từ nói xong cũng ngẩn người.

Một lúc lâu sau, cô ta vừa nhìn vừa so sánh hai mẹ con, bỗng nhiên nói một câu: “Sao không giống? Chị nhìn ra được một chỗ nè!”

Nam Từ cực kỳ hào hứng, cũng không để ý đến biểu hiện của Cố Phán, vội vàng hỏi: “Chỗ nào?”

“Thì cả hai đều mềm mại lại đáng yêu nữa! Hoắc Tam làm gì có đáng yêu? Cái này khẳng định không thể di truyền từ anh ấy được!”

“...” Con nhà ai mới sinh ra lại không đáng yêu chứ! Nam Từ vốn đang rất hứng khởi lắng nghe, bây giờ xụ mặt: “Thôi chị đừng nói nữa.”

Cố Phán cười hi hi, lại chơi đùa với cậu bé một chút, mới nhớ tới một chuyện nghiêm túc.

“A, đúng rồi, Hoắc Tam đặt tên cho thằng bé chưa?”

“Chưa, em cũng chưa hỏi qua, cảm giác có lẽ anh ấy đang suy nghĩ, dù sao cũng không vội.”

Cố Phán ghét bỏ: “Hai người làm cha mẹ thế đấy... Con trai cũng đã đầy tháng rồi, chưa tới hai tháng nữa là được 100 ngày rồi đúng không? Vậy mà hai người còn chưa đặt tên cho con nữa! Hơi vô trách nhiệm đấy nhé!”

Lúc đầu Nam Từ không cảm thấy gì, nhưng sau khi bị Cố Phán nói đến như vậy, trong lòng cũng có chút khó chịu.

Nghĩ nghĩ, cô nói: “Thật ra... Thật ra lúc em mang thai Đường Đường, Hoắc Lâm cứ một mực chắc chắn là con gái.”

Cố Phán nhướn mày: “Hoắc Lâm trọng nữ khinh nam?!”

Trời ạ, không thể nào, thường thì những người đàn ông thành đạt như Hoắc Lâm, thì đều thích con trai không phải sao? Sao Hoắc Lâm lại khác người như vậy?

“Không nghiêm trọng như vậy, nhưng em cảm giác anh ấy không quá để tâm đến Đường Đường... À, nói không để tâm cũng không đúng, cái gì nên làm thì anh ấy đều làm, nhưng em luôn cảm thấy anh ấy cứ thiếu thiếu gì đó...”

Cố Phán nghe xong càng gấp hơn, vội nói: “Cái này cũng không được, tiểu Nam Từ, có gì nên nói thì phải nói ngay, bây giờ Đường Đường còn nhỏ chưa biết gì, sau này lớn thêm chút nữa, thằng bé lại nghĩ ba không thương nó. Tâm lý con nít cực kỳ nhạy, lỡ như thằng bé cứ có suy nghĩ là ba không yêu nó thì làm sao?”

Nói đến đây, Cố Phán dừng một chút, lúc mở miệng, nghiêm túc nói: “Dù sao chị cũng cảm thấy em phải nói chuyện với anh ấy.”

~

Tối đó Hoắc Lâm về nhà, cũng phát hiện thấy Nam Từ có điểm không đúng.

Lúc ăn cơm sẽ nhìn Đường Đường trong xe đẩy một chút, rồi lại nhìn anh một lúc, sau đó muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Hoắc Lâm cũng không vội, dù sao anh biết tính tình bảo bối của anh, có chuyện gì thì cũng không thể giấu được lâu.

Sau đó Nam Từ chuẩn bị đi tắm, cô định đưa em bé cho đi giúp việc trông coi, nhưng cô nhớ lại lời Cố Phán nói, bỗng nhiên đảo mắt, trực tiếp đặt Đường Đường lên giường.

“Em đi tắm, anh trông con nhé?”

Thần sắc Hoắc Lâm ngừng trệ, liếc nhìn con trai đang nằm trên giường.

“Hay gọi di giúp việc...”

Nam Từ cắt ngang anh, giọng điệu đanh lại: “Em muốn anh trông con.”

Nói xong quay người đi vào phòng tắm, cuối cùng, trước khi đóng cửa, còn nói với Hoắc Lâm: “Lúc em tắm ra, thì muốn thấy Đường Đường vẫn còn nằm trên giường đó!”

Giống như sợ anh không xem lời cô ra gì, lại bổ sung thêm: “Nếu như em phát hiện anh lén lút bế con ra cho di giúp việc trông, thì em sẽ tức giận đó. Hoắc tiên sinh, em tức giận thì hậu quả rất nghiêm trọng!”

Hoắc Lâm bật cười, hiện tại bảo bối của anh đúng là biết cách đe dọa anh, trước đó lúc cô còn mang thai, bởi vì giận dữ anh một chuyện nhỏ, mà đêm đó trực tiếp khóa trái cửa phòng ngủ, đá anh ra ngủ trên ghế sofa.

Sau đó, cô thường xuyên nói, nếu như chọc giận cô, thì hậu quả của anh là phải ngủ trên ghế sofa! Xem anh có sợ hay không.

Hoắc Lâm mà sợ những thứ này? Chỉ là vì muốn cô vui vẻ, nên giả vờ giả vịt mà thôi.

Kết quả cô lại một mực nhớ đến bây giờ.

Nhưng anh thích cưng chiều bảo bối nhà anh, coi như cô cậy được anh yêu chiều mà khiêu khích anh anh cũng thích, thế là anh nghe lời cô, bắt đầu đi trả lời: “Anh biết rồi.”

Nam Từ hài lòng, cười tủm tỉm đóng cửa phòng tắm lại.

Lúc nghe thấy nước chảy trong phòng tắm, Hoắc Lâm mới chậm rãi đưa mắt nhìn Đường Đường.

Đường Đường vừa mới ngủ dậy, lúc này đang rất có tinh thần, không khóc không quấy, bàn chân nhỏ tùy tiện đạp hai lần, tay cũng đưa lên miệng gặm gặm.

Giống như cảm thấy ánh mắt của ba, Hoắc Lâm nhìn Đường Đường, Đường Đường cũng nhìn sang Hoắc Lâm.

Hai ba con cực kỳ giống nhau, nhất là cặp mắt kia, đều đen nhánh sâu xa cực kỳ mê người.

Hoắc Lâm lẳng lặng nhìn con trai nửa ngày, cuối cùng chậm rãi giơ tay lên, duỗi một ngón tay, định kéo tay Đường Đường ra khỏi miệng.

Nhưng không ngờ Đường Đường mở tay ra, nắm lấy ngón tay của anh.

Lòng bàn tay của Đường Đường vừa mềm vừa ấm, nắm chặt ngón trỏ của Hoắc Lâm, sau đó nở nụ cười với anh.

Đáy lòng Hoắc Lâm có cảm giác như nơi nào đó đang sụp đổ, hô hấp vô thức nhẹ đi.

~

Lúc Nam Từ đi ra, thì Đường Đường vừa bú tay vừa ngủ.

Ngược lại Hoắc Lâm rất nghe lời không bế con trai ra ngoài, nhưng có vẻ như toàn bộ quá trình anh cũng không có giao lưu gì với con trai, chỉ ít lúc Nam Từ đi ra, thì anh đang đọc tài liệu trong tay.

Giờ phút này Hoắc Lâm đối với Nam Từ vẫn giống như trước đây, giống nhau ở chỗ rất giỏi kiềm chế, mạnh mẽ mà lạnh lùng... Dù sao ngoại trừ cảm giác anh không giống như một người ba, nhưng cũng không có gì không đúng.

Trong lòng Nam Từ thờ dài, cảm thấy lời Cố Phán nói cũng có mấy phần có lý.

Hừ, đúng là móng heo! Bởi vì anh không thích con trai! Cho nên mới không thân thiết với con!

Nghĩ tới đây, Nam Từ lập tức tức giận, sắc mặt cũng trầm xuống.

Sau khi lên giường, cô cố ý đẩy đẩy anh: “Dịch ra bên kia.”

Hoắc Lâm nhìn cơ thể anh sắp kề sát mép giường rồi, lại nhìn ở bên kia thấy Nam Từ có thể lật tới ba vòng, trong lòng bắt đầu đi.

Cuối cùng, anh cũng nghe lời cô, xê dịch ra xa, cuối cùng sợ cô còn ghét bỏ, anh thậm chí còn đặt chân xuống giường.

Lúc này Nam Từ vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ “Hoắc Lâm trọng nữ khinh nam, không hề nghĩ cho cô đã vất vả sinh con trai”, loại suy nghĩ này khiến cô tức giận, cho nên cô cũng không thêm đề ý đến tư thế của anh, đắp chăn lại rồi ôm Đường Đường chuẩn bị đi ngủ.

Hoắc Lâm thấy thế, lấy mắt kính xuống, đặt văn kiện ở trên bàn, tắt đèn, cũng nằm xuống, nghiêng người ôm lấy Nam Từ.

“Sao vậy bảo bối?”

Trong bóng tối, khuôn mặt tuần tú của Hoắc Lâm tới gần, môi mỏng ghé sát tai cô, còn khẽ hôn lên vành tai cô.

“Hả?”

Anh còn thuận thế ngậm lấy vành tai cô, khiến tâm tư của Nam Từ có chút rối loạn.

Nhưng cô nhìn Đường Đường đang ngủ trong lồng ngực cô, cảm thấy chuyện hôm nay không thể bỏ qua cho anh.

Thế là cô rón rén ôm Đường Đường đặt ra xa một chút, sau đó trực tiếp ngồi dậy.

Hoắc Lâm thấy thế, cũng ngồi dậy theo, đồng thời mở đèn ngủ.

“Em sao vậy?”

Hoắc Lâm thấy Nam Từ chỉ nhìn mình không nói lời nào, nên mới mở miệng hỏi trước.

“Em hỏi anh, có phải anh không thích Đường Đường đúng không?”

Đầu tiên là Hoắc Lâm sững sờ, tiếp đó cau mày: “Có phải Cố Phán lại nói gì linh tinh với em rồi đúng không?”

“Không liên quan đến người khác! Người khác không cần nói thì em cũng có thể cảm nhận được!”

Nam Từ tức giận nhìn anh: “Anh về nhà cũng không ôm con, chuyện của con cũng không quá để tâm đến, mua thứ gì cho con cũng đều là do em dặn dò liệt kê rõ ràng mới mua được. Bình thường anh bận bịu ở công ty thì không nói, nhưng lúc ở nhà, cũng không gần con. Hoắc Lâm, em không muốn so sánh anh với ai hết, nhưng ít ra... Anh phải có dáng dấp của một người đã làm cha chứ.”

Lần này Hoắc Lâm ngây người, anh hoàn toàn không ngờ chuyện này lại trở nên nghiêm trọng trong mắt Nam Từ như vậy.

Nam Từ đợi một lúc lâu cũng không thấy Hoắc Lâm nói gì, trong lòng cô đang tức giận bỗng nhiên lạnh đi.

Cô nhìn anh thật lâu, sau đó không nói gì nữa, quay người nhích lại gần Đường Đường, ôm con trai ngủ.

Trong lòng Hoắc Lâm thầm thở dài, cũng hiểu rõ ngày hôm nay nếu như anh không dỗ dành bảo bối của anh cho tốt, thì thời gian sau này sẽ rất khó sống.

Thế nhưng anh nên nói như thế nào?

Nói là anh thật sự không phải không muốn thân thiết với con, mà là bởi vì không biết thân thiết như thế nào?

Anh ôm con thì sợ động tác quá mạnh, mua cái gì cũng đều nghe Nam Từ dặn dò bởi vì anh không biết nên mua cái gì, mặc dù trước khi con trai ra đời, anh quả thật có mua rất nhiều đồ cho con nít, nhưng những lúc đó hoàn toàn là vì anh đang có hứng, thấy gì thì mua đó.

Những chuyện này, nếu như không tự mình trải qua thì anh cũng đều không tin.

Hoắc Lâm không gì không làm được, cũng sẽ có lúc e ngại và không biết phải làm sao.

Nghĩ tới đây, Hoắc Lâm thấy Nam Từ đã nhắm mắt, bất đắc dĩ tắt đèn ngủ, sau đó chủ động ôm cô.

Lúc Nam Từ cảm giác tay của Hoắc Lâm đặt lên người mình, cô cũng vùng vẫy một chút, nhưng phát hiện không thể thoát được anh, nên cũng mặc kệ anh.

Dừng một chút, cô quay người lại.

Nam Từ ôm anh, nhẹ nói: “Hoắc Lâm, em thật sự không biết anh nghĩ gì, nhưng con cũng đã ra đời rồi, em không muốn sau này con trai sẽ nghĩ là ba không yêu nó. Chúng ta... Chúng ta đều là người đã trải qua những thiếu thốn, tuổi thơ đã cực khổ rồi, em không muốn con chúng ta phải trải qua những gì giống chúng ta, anh hiểu không?”

Hoắc Lâm đương nhiên không biết Nam Từ lại suy nghĩ như vậy, nhưng lời muốn nói ra lại không biết nói như thế nào.

Thế là anh im lặng nửa ngày, chỉ ôm cô thật chặt, đáp lại: “Ừ.”

~

Lúc nửa đêm, không biết Đường Đường đói bụng hay tả ướt, bỗng nhiên khóc.

Hoắc Lâm tỉnh dậy, anh nhìn thoáng qua Nam Từ, thấy cô vẫn đang ngủ say trong ngực mình.

Thế là anh cũng không gọi cô, chỉ cẩn thận đứng dậy bế em bé lên, sau đó rón rén ra khỏi phòng.

Sau khi anh vừa ra khỏi phòng ngủ một giây, thì Nam Từ cũng mở mắt.

Cô cũng không trì hoãn nữa, lập tức xuống giường mang dép, sau đó lặng lẽ mở cửa phòng.

Sau khi em bé ra đời, bọn họ cũng chuyển về biệt thự, dù sao chung cư có rộng bao nhiêu, thì có thêm em bé cũng có vẻ chật chội.

Cho nên lúc này Hoắc Lâm ôm em bé xuống lầu, Nam Từ không đi theo, mà lặng lẽ đứng ở lan can lầu hai nhìn xem cử chỉ của anh.

Chỉ thấy đầu tiên Hoắc Lâm kiểm tra tả em bé không ướt, động tác có chút vụng về. Sau đó thấy con trai lại khẽ khóc, anh cẩn thận ôm em bé dựa vào vai mình, chậm rãi vỗ nhẹ phần lưng cho con trai.

Vào giờ phút này, Nam Từ cảm thấy tất cả những lạnh lùng và cứng rắn trên thân Hoắc Lâm tan biến, thay vào đó chỉ là sự dịu dàng.

Hoắc Lâm ghé vào tai con trai nói gì đó, nhưng khoảng cách quá xa, nên Nam Từ không nghe rõ.

Nhưng cũng may là cô không nghe thấy, chứ không thì chắc cô sẽ không nhận được mà rơi nước mắt.

Bởi vì Hoắc Lâm nói:

“Ba yêu con cũng nhiều như mẹ yêu con vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Chắp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Ngoại truyện 20: Con yêu 3.

Editor: Trà Đá.

Đường Đường được 100 ngày, rốt cuộc cũng có tên chính thức.

Hoắc Tư Nam.

Lần đầu tiên Nam Từ nghe tên này cực kỳ chán ghét.

Cô đương nhiên biết Hoắc Lâm có ý gì, nhưng cũng không ngờ là anh suy nghĩ lâu như vậy lại cho ra một cái tên tầm thường như vậy.

Kết quả lời vừa nói ra tới miệng, thì cô trực tiếp bị Hoắc Lâm hôn đến ngạt thở. Nếu như Nam Từ không phải hồi phục sức khỏe sau sinh, thì có lẽ anh sẽ “Giải quyết” cô ngay tại chỗ.

Cho nên sau này Nam Từ không dám ý kiến nữa, Tư Nam thì Tư Nam, dù sao cô cũng đặt tên ở nhà cho con là Đường Đường cũng rất trẻ con, lần này tên thật thì cũng y chang như vậy.

Đường Đường được 100 ngày rất đơn giản, thật ra thì Hoắc Lâm cũng không có ý định tổ chức gì.

Nhưng sau khi mẹ Chu Khởi nghe thấy tin này, còn cố ý gọi điện thoại cho Nam Từ, nói cái gì cũng có thể bỏ qua, nhưng 100 ngày của con mình thì nhất định phải tổ chức cho lớn.

Mẹ Chu ở bên kia nói một tràng, mặc dù Nam Từ cảm thấy có chút mê tín. Nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy không nên bỏ qua tâm ý của người lớn.

Thế là cô thương lượng với Hoắc Lâm một chút, chỉ mời một số bạn bè thân thiết, cũng coi như là có bữa tiệc 100 ngày cho Đường Đường.

Bởi vì lúc trước làm náo loạn hôn lễ của trợ lý Trương, cho nên Nam Từ cực kỳ áy náy, lần này coi như cũng là một cơ hội, cô đã sớm gọi điện thoại cho Hoắc Lâm nói trợ lý Trương tan làm thì đến nhà dùng bữa cơm.

Cuối cùng, lại bổ sung thêm một câu, có thể dẫn người nhà theo.

Trợ lý Trương là ai, ông chủ chủ động lên tiếng mời, đương nhiên anh ta hiểu rõ đối phương có ý gì.

Cho nên sau đó Hoắc Lâm và anh ta không nói gì, nhưng trong lòng anh ta tính toán một tí, lập tức biết ngay là ông chủ nhỏ được 100 ngày.

Nghĩ tới đây, trong lòng trợ lý Trương lại cảm thấy cảm động.

Lúc quay về chỗ ngồi còn nhắn Wechat cho cô vợ nhỏ, nói ông chủ cũng không phải là không có tính người, ông chủ nhỏ được 100 ngày còn mời chúng ta qua ăn cơm!

Cô vợ nhỏ của anh ta là người rất thực tế, ở đầu bên kia không có tâm tình vui sướng gì, đợi hơn nửa ngày mới nhắn lại một câu.

[Không cần đi quà gì à?]

[Mua quà không cần bỏ tiền sao?]

[Anh cảm thấy với thân phận của ông chủ nhỏ, thì tiền lương của anh có đủ để mua quà sao?]

[A, ngại thơ, nhà tư bản sẽ không để cho người phía dưới sống dễ dàng đâu!]

[Dù sao thì em cũng không đi, cũng đừng mượn tiền em để mua quà!]

Trợ lý Trương: ...

Anh ta cực kỳ buồn lòng, nhưng trên thực tế, trước khi kết hôn, cô vợ nhỏ của anh ta còn một lòng sùng bái ông chủ của anh, nhưng bởi vì hôn lễ bị sự cố ngoài ý muốn, mà lập tức trở nên như vậy!

Thật là chưa có gặp qua đã sóng to gió lớn!

Nhưng anh ta cũng suy nghĩ, lời của cô vợ nhỏ cũng không phải không có lý, anh ta yên lặng kiểm tra chút tiền để dành của mình, tính toán mua cái gì nhìn cao cấp một tí.

Mà Nam Từ lại hoàn toàn không nghĩ tới anh ta phải xoắn xuýt lên vì việc này.

Có lẽ là do từ nhỏ cô sống ở trong hoàn cảnh nghèo khổ, cũng chưa từng được ai mời dự tiệc tùng gì, cho nên đối với phương diện này cũng không nhạy cảm lắm, cũng không có suy nghĩ quá nhiều.

Cho nên khi thấy đám Cô Phán tới, không tặng chi phiếu thì chia khóa chung cư cho Đường Đường nhân dịp mừng 100 ngày, cô quả thực bó tay.

Chi phiếu là Cô Phán tặng, chia khóa chung cư là Đường Uyển tặng, lúc hai người đưa quà cho Nam Từ, cô vừa kinh ngạc vừa bất đắc dĩ.

“Hai chị làm gì vậy? Thằng bé mới có bao lớn, cần những thứ này sao? Mà bọn em cái gì cũng có, đâu cần các chị tốn kém như vậy!”

Nói xong, cô trả lại quà.

Mà trợ lý Trương cũng đã có mặt ở đó, thấy quà hai vị tiểu thư kia chuẩn bị, lại nhìn mình chỉ mua quần áo trẻ em làm quà, lập tức hơi hối hận.

Quả nhiên anh nên nghe lời cô vợ nhỏ, đến làm cái gì, anh ta chỉ là một người bình thường thì làm gì có cửa được đến dự! Anh ta quả thật là tự rước lấy nhục!

Nam Từ sợ lời nói của mình không thuyết phục, thế là lại nhìn xung quanh một tí để tìm lý do.

Sau đó cô thấy trợ lý Trương chuẩn bị một bộ quần áo trẻ em, cô cười đi qua nhận lấy quần áo.

“Hai chị xem trợ lý Trương nè, đây mới là quà thiết thực nhất, con nít mới nhỏ cần gì dùng nhiều tiền với nhà cửa, một bộ quần áo là quá đẹp rồi!”

Nói xong, còn cười với trợ lý Trương: “Tôi thay mặt Đường Đường cảm ơn chú Trương nhé.”

Trợ lý Trương cảm giác một đầu gối trúng một mũi tên: “...”

Cô Phán không thèm để ý đến những lời Nam Từ nói, lại nhét quà vào trong tay Nam Từ.

“Sao em lại so sánh bọn chị với trợ lý Trương? Bọn chị có tiền, muốn tặng cho Đường Đường thế nào mà chả được? Trợ lý Trương chỉ là một nhân viên, chắc chắn không thể tặng đồ đắt tiền được, bọn chị không có giống vậy.”

Một đầu gối khác của trợ lý Trương trúng một mũi tên: “...”

Cô vợ nhỏ, anh ta muốn về nhà!!!

...

Một đám người cười cười nói nói náo nhiệt một lúc lâu, cuối cùng Đường Đường đã ngủ dậy.

Lúc Nam Từ ôm Đường Đường ra, mọi người đều vây quanh nhìn cậu bé.

Cậu bé không sợ người lạ như những đứa bé khác, bất cứ ai đùa giỡn với cậu bé, thì cậu bé sẽ ngoan ngoãn giương ánh mắt đen láy lên nhìn đối phương.

Nếu tâm tình tốt, thì còn nhếch miệng cười với người đối diện một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa mềm lại vừa non nớt, tất cả mọi người có mặt ở đây đều muốn nựng một phát.

Nhưng cũng may mọi người đều có lý trí, trừ Cố Phán vô tư, còn lại không ai thật sự đưa tay nựng má. Dù sao cha ruột cường thế bá đạo Hoắc Lâm có mặt ở đây, nên cũng không thể tùy tiện nhéo má con trai của người ta được.

Lúc ăn cơm, Trần Tiến uống hơi nhiều.

Anh ta cực kỳ vui vẻ, trước kia lúc mới biết Hoắc Lâm, có đánh chết anh ta cũng không nghĩ tới cuối cùng Hoắc Tam sẽ có ngày này.

Nghĩ tới đây, vành mắt anh ta đỏ hoe.

Anh ta thật sự có chút say, bình thường anh ta sẽ không mạnh miệng như vậy, nhưng hôm nay anh ta lại nói rất nhiều.

Thế là, Trần Tiến lại giờ ly rượu mời Nam Từ.

“Tiểu Nam Từ, anh mời em một ly.”

Nam Từ ngẩn người, còn chưa mở miệng, thì Hoắc Lâm đã lên tiếng từ chối thay cô.

“Cơ thể Nam Từ còn chưa bình phục hoàn toàn, không thể uống được rượu, tớ uống thay.”

Trần Tiến ghét bỏ, nói: “Có ai nói tiểu Nam Từ nhất định phải uống rượu hả? Đây không phải là đồ uống sao? Tớ chỉ muốn cụng ly với cô ấy thôi cũng không được sao? Hoắc Tam cậu tránh ra một tí.”

Hoắc Lâm biết Trần Tiến có chút say, cho nên chỉ nhú mày nhìn anh ta, sau đó quay đầu nhìn Nam Từ.

Nam Từ cười cười lắc đầu với anh, sau đó đứng dậy, rất trịnh trọng giờ ly lên, cụng một ly với Trần Tiến.

Trần Tiến hài lòng, cũng không đòi hỏi gì nữa, nâng ly rượu uống cạn một hơi.

“Thật sự... Hôm nay nếu như tớ không say, thì sẽ không nói những lời này...”

Trần Tiến nhìn Nam Từ với vành mắt đỏ hoe, anh ta dừng một chút, sau đó lại nói rất nghiêm túc, không có vẻ bắt cần đòi như ngày thường.

“Tiểu Nam Từ, cảm ơn em đã cứu Hoắc Tam của bọn anh.”

Hoắc Lâm đã trôi nổi trên biển rất lâu, lúc nào cũng có thể chìm vào làn nước lạnh lẽo, bỗng nhiên có một khúc gỗ nổi trên mặt biển mang lại hi vọng có thể vào bờ.

Sau đó vì anh mà khai phá đảo hoang, cho anh nơi để về, có người thân, khiến cuộc đời của Hoắc Lâm ngày càng viên mãn.

Nghĩ tới đây, hốc mắt Trần Tiến cũng đỏ hơn, anh ta vượt thành ly rượu, một lúc lâu sau lại nói: “Tóm lại, anh em bọn tớ thật sự mừng thay cho hai người.”

Người ở đây đều trầm mặc, Nam Từ đương nhiên hiểu rõ ý của anh ta, khóe miệng cười cười.

“Em cũng cảm ơn mọi người trước kia đã luôn luôn ở bên cạnh anh ấy.”

Ít ra trong cái cuộc đời nát bét của anh, còn có một tia ấm áp và hi vọng.

~

Đêm đó một nhóm người chơi đến tận khuya mới rời khỏi, lúc trợ lý Trương ra về, Nam Từ đã sớm chuẩn bị một tấm chi phiếu cho anh ta.

Nam Từ cực kỳ ngượng ngùng, cô cảm thấy có đền bù bao nhiêu tiền cũng không mua lại được tiếc nuối trước đó.

Thế là lúc cô đưa tấm chi phiếu, vừa xấu hổ vừa nói: “Khụ, à thì... Trước đó bởi vì Đường Đường ra đời mà làm náo loạn lễ cưới của anh. Tôi và ông chủ của anh đã bàn bạc với nhau, nếu như hai người không ngại, thì có thể dùng số tiền này tổ chức lại một bữa tiệc nhỏ, nếu như ngại thì...”

Trợ lý Trương cho là Nam Từ muốn lấy lại tờ chi phiếu, nên vội vàng nói: “Không ngại không ngại! Cảm ơn ông bà chủ! Tôi sẽ dùng số tiền này thích

đáng!”

Nói xong, không chờ Nam Từ phản ứng, anh ta trực tiếp xoay người ra về.

Nam Từ: “...”

Sau khi Nam Từ tiễn hết khách, lúc lên lầu thì phát hiện Hoắc Lâm vừa mới tắm xong cho Đường Đường.

Có thể anh chưa kịp thay quần áo, cho nên anh vẫn mặc áo sơ mi và quần tây trước đó, lúc này áo sơ mi không gài ba bốn nút, lồng ngực rắn chắc lộ ra. Hai ống tay áo cũng hơi ướt, đầu tóc lúc nào cũng được chải chỉnh tề, lúc này lại có vài sợi rũ xuống.

Hiện tại Hoắc Lâm không còn chút dáng vẻ nào của một tổng giám đốc kiêu ngạo, ngược lại Nam Từ lại hi vọng muốn nhìn thấy chút “Hơi thở khói lửa” từ anh.

Nam Từ nhin không được ôm lấy anh, cọ cọ trong lòng ngực anh.

“Hoắc tiên sinh, rốt cuộc anh cũng đã giống người phạm hơn rồi đó.”

Hoắc Lâm bật cười, anh giữ đầu cô, nhẹ hôn lên đỉnh đầu: “Người phạm chỗ nào?”

Nam Từ không muốn giải thích nữa, cho nên cũng không lên tiếng nữa, chỉ ôm anh nhõng nhẽo.

Nhưng cử động này của cô trong mắt Hoắc Lâm lại khác.

Anh ôm lấy eo cô, đầu ngón tay xoa bóp làn da mịn màng của cô, môi mỏng nhẹ ghé sát bên tai cô.

“Muốn hả?”

Lúc anh nói chuyện, hơi thở còn xen lẫn mùi rượu, khiến giọng nói của anh cực kỳ say lòng người.

Nhưng Nam Từ làm gì nghĩ đến chuyện đó, không nghĩ anh lại hiểu lầm, thế là cô vội vàng lắc lắc đầu.

Nhưng Hoắc Lâm hoàn toàn không cho cô có cơ hội giải thích, trực tiếp cúi xuống bế Nam Từ lên, sau đó vững vàng bước vào phòng tắm.

“Anh làm gì vậy?”

“Không phải em muốn sao? Em muốn thì anh cho.”

“Em không có!”

Khóe miệng Hoắc Lâm cong lên, sau đó cúi người hôn lên môi cô một cái: “Không, em có muốn, bảo bối.”

Sau đó, anh trực tiếp đặt Nam Từ vào bồn tắm, mở nước ấm, rồi bắt đầu cởi quần áo thay Nam Từ.

Tính ra hai người đã tròn một năm không thân mật.

Từ lúc Nam Từ có thai, Hoắc Lâm sợ thân thể cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên một mực chịu đựng, thỉnh thoảng sẽ quần lấy cô nhờ cô dùng tay dùng chân giúp anh, nhưng đó chỉ là giải khát tạm thời mà thôi.

Sau khi sinh Đường Đường, anh lại suy nghĩ vì cơ thể Nam Từ cần phải hồi phục lại, cho nên cũng không dám đưa ra yêu cầu gì.

Hiện tại Đường Đường đã được một trăm ngày, anh cũng không cần nhin nữa.

Quần áo trên người Nam Từ đã ướt đẫm, bây giờ cô ra ngoài cũng không được, mà cô lại thấy ánh mắt của Hoắc Lâm như muốn nướng chín cô rồi.

Thế là cô suy nghĩ, không cự tuyệt nữa.

Nam Từ ôm lấy Hoắc Lâm, nhỏ giọng nói: “Vậy anh nhớ phải nhẹ nhàng đó.”

Hoắc Lâm đáp: “Ừ.”

Thế nhưng ở bên trong phòng tắm hai ba tiếng, cuồng hống Nam Từ cũng đã khô, Hoắc Lâm cũng không thể thực hiện “Nhẹ nhàng” như đã hứa.

Cô cực kỳ tức giận, lúc cuối cùng còn trực tiếp cắn lên vai anh.

Nhưng không ngờ động tác của cô lại khiến anh càng hưng phấn, anh ôm lấy một chân của cô, động tác càng tăng mạnh hơn.

...

Lúc kết thúc, Nam Từ thật sự bị anh hành hạ đến thở không ra hơi, cô dựa vào lồng ngực anh thở dốc, cuối cùng, mở miệng nói: “Ban đầu em còn tưởng anh thay đổi, thay đổi chỗ nào chứ... Vẫn cảm thú như trước.”

Thần sắc Hoắc Lâm cực kỳ thỏa mãn, cúi đầu hôn lên đôi môi đã sưng đỏ của cô.

“Nhưng bảo bối của anh thích không?”

“Thích cái...”

Chữ cuối “cái con khỉ” còn chưa kịp nói ra, thì Nam Từ đã cảm thấy anh chuẩn bị ngóc đầu trở lại, thế là nhanh chóng đổi giọng.

“Thích thích, Hoắc tiên sinh của em là số một.”

“Nói lại.”

“...Ông xã của em là tuyệt nhất!”

Nụ cười trên mặt anh càng đậm hơn, ôm cô lật người trong bồn tắm.

“Nếu đã thích thì lần nữa vậy.”

“...”

Nam Từ muốn đánh người!!!

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Ngoại truyện 21: Con yêu 4.

Editor: Trà Đá.

Lúc Đường Đường được khoảng 10 tháng, thì Hoắc Lâm và Nam Từ bàn bạc để cho cậu bé cai sữa mẹ.

Mặc dù Nam Từ đã làm mẹ lâu như vậy, nhưng những chuyện này vẫn rất mơ hồ, đúng như lời Cố Phán nói, cô đúng là một bà mẹ ngốc, cũng may có Hoắc Lâm ở bên cạnh che chở cho cô, những chuyện nên làm cũng thay cô làm tốt, nếu không thì không biết sẽ còn bao nhiêu náo loạn đây.

Lần này cũng giống như vậy, nếu như Hoắc Lâm không nói, thì Nam Từ vẫn không nghĩ tới chuyện cai sữa mẹ cho Đường Đường.

Hoắc Lâm nhìn cô trầm mặc không có phản ứng gì, còn tưởng rằng cô sợ Đường Đường khó chịu, nên anh ôm chặt cô, đặt cô ngồi lên đùi mình.

“Bảo bối, anh biết em thương con, nhưng con nít đứa nào cũng phải trải qua quá trình này. Anh đã hỏi chuyên gia rồi, em bé được mười tháng thì nên cai sữa mẹ, mà sáng mai Đường Đường cũng tròn mười tháng rồi, coi như đủ thương con đến đấy, thì chúng ta cũng nên nghe lời khuyên từ chuyên gia, đó là lựa chọn tốt nhất cho con.”

“Hả? Em biết mà, anh không cần giải thích nhiều như vậy.”

Nam Từ nghe xong, lập tức biết anh hiểu lầm, thế là vội cười nói: “Em không phải không nghe, cũng biết rõ là vì tốt cho con, khụ, em đang nghĩ là sau khi Đường Đường cai sữa mẹ được rồi, thì thời gian mỗi ngày của em cũng thoải mái hơn không?”

Thời gian gần đây không khí ở thành phố không tốt lắm, sương mù cực kỳ nghiêm trọng, Đường Đường lại quá nhỏ, Nam Từ sợ đưa con ra ngoài chơi lại có chuyện gì. Cho nên mấy tháng nay cô chỉ ở nhà cùng đi giúp việc chăm sóc cho Đường Đường.

Sau này không khí tốt hơn, thời tiết cũng lạnh, cô lại sợ mang Đường Đường ra ngoài sẽ bị cảm lạnh, cho nên cũng ở nhà không bước chân ra ngoài.

Đương nhiên là cô vẫn làm việc tại nhà, Đường Đường bình thường rất ngoan, trừ lúc đi ngủ phải bú mẹ, thì chỉ ngồi bò tự chơi trên nệm.

Lúc Đường Đường chơi, Nam Từ còn ngồi bên cạnh vẽ bản thiết kế. Thỉnh thoảng Đường Đường sẽ bò qua, mở to mắt nhìn bản vẽ không chớp mắt.

Suy nghĩ một chút thì chăm sóc Đường Đường rất khỏe, nhưng nếu như thỉnh thoảng có chút thời gian cho bản thân thì có lẽ vẫn sẽ tốt hơn.

Cố Phán thường nhạo báng cô, nói cô có gia đình rồi thì quên bạn bè, lần này nhân dịp Đường Đường cai sữa mẹ, cô cũng có thể ra ngoài chơi với các

cô!

Hoắc Lâm nghe Nam Từ nói xong cũng nhíu mày.

Anh đương nhiên hiểu ý của cô, cũng biết cô muốn làm gì, dùng một chút, nói: “Em muốn ra ngoài chơi với đám Cổ Phán à?”

“Đúng vậy, lâu rồi bọn em không gặp nhau, mặc dù hai chị ấy cũng tới đây chơi, nhưng không giống nhau.” Nam Từ nói đến đây, không ngừng thờ dài, “Thình thoảng em còn cảm thấy so với hai chị ấy, thì em thật sự sắp biến thành bà già rồi.”

Hoắc Lâm bị bộ dáng náo nê của cô chọc cười, rõ ràng mới hai mươi mấy tuổi thôi, thậm chí sau khi cô sinh Đường Đường, thì sự hồn nhiên của thiếu nữ càng lộ rõ hơn. Thình thoảng lúc anh đi làm về, nhìn thấy hai mẹ con chơi bán hàng hoặc xếp gỗ ở phòng khách, anh thậm chí còn ảo giác mình nuôi tới hai đứa nhỏ.

Mà Nam Từ từ lúc mang thai cho đến khi sinh Đường Đường, cho dù là đáng người hay gương mặt vẫn giữ nguyên như vậy.

Sau khi sinh con được nửa năm, thì vòng eo của cô đã thon gọn giống y như trước kia. Gương mặt nhỏ nhắn càng non mềm, khi đầu ngón tay chạm vào hoàn toàn giống y như chạm vào da em bé.

Cho nên anh hoàn toàn không biết Nam Từ lấy đâu ra suy nghĩ thế này.

Nghĩ tới đây, anh ôm cô, cười an ủi: “Bảo bối có phải là hiểu lầm gì rồi không? Em rõ ràng còn trẻ tuổi xinh đẹp hơn bọn họ nữa.”

“Anh chỉ giỏi nịnh vợ, hừ!” Nam Từ hoàn toàn không đồng ý, con mắt đảo đảo, giống như nhớ ra gì đó, quay đầu nhìn anh: “Anh... Đừng nói anh không cho em ra ngoài chứ?”

Hoắc Lâm dịu dàng quá lâu, nên cô cũng nhanh quên đi sự cường thế bá đạo của anh. Lúc này cô lập tức nhớ lại lời anh nói trước kia muốn giam cô lại, một mực khóa cô lại ở trên giường.

“Hoắc tiên sinh, em nghiêm túc cảnh cáo anh, nhốt em ở nhà là điều không thể nào! Anh đừng có cái suy nghĩ đó!”

Hoắc Lâm nhún mày, kỳ thật cô cũng đoán đúng một chút, anh xác thật không muốn để cô ra ngoài, nếu như anh không phải đi làm, thì anh cũng muốn ở bên cạnh cô, dính lấy cô không rời.

Dù sao bảo bối của anh bây giờ trông mê người hơn trước kia, nếu như có thanh niên trẻ tuổi nào không sợ chết nhảy vào, anh cũng không ngại giải quyết, chỉ ngại phiền phức.

Nhưng lần này anh không muốn cô ra ngoài cũng không hẳn là vì nguyên nhân này.

Thật ra Hoắc Lâm không muốn cô tiếp xúc nhiều với Cổ Phán.

Cô gái nhà Thẩm Mộ Ngạn có nhiều ý đồ xấu lắm, trước đó anh đi công tác ở nước ngoài phải ở lại thêm mấy ngày, lúc về đến nhà đã thấy Nam Từ không đứng lắm.

Rốt cuộc tới nửa đêm, anh bị cô gọi dậy, lúc tỉnh lại thì phát hiện toàn thân anh không còn mảnh vải, hai tay cũng bị cột vào đầu giường bằng cả vạt.

Anh bắt đắc dĩ, mềm giọng dỗ dành Nam Từ muốn làm gì?

Biểu hiện của Nam Từ hung dữ, nói là muốn kiểm tra xem anh còn sạch sẽ hay không.

Chỉ là sau đó trận “Kiểm tra” lại biến thành anh gầy vò cô, dù sao lực của Nam Từ cũng yếu, trói bằng cả vạt không chặt lắm, anh chỉ thoáng giãy dụa đã có thể thoát ra ngoài.

Sau đó Nam Từ dựa vào ngực anh khóc lóc, lúc này anh mới hoảng hốt, hỏi cô rốt cuộc có chuyện gì.

Lúc ấy Nam Từ còn đánh anh, càng khóc nhiều hơn, chất vấn anh có phải anh chán cô, có tình nhân ở bên ngoài hay không.

Hoắc Lâm vừa bực mình vừa buồn cười, anh cũng hiểu sau khi sinh xong thì cảm xúc của Nam Từ rất mãnh liệt, cho nên cũng không quá giận dữ, chỉ nhẹ giọng giải thích, cuối cùng cũng khiến cho Nam Từ vui vẻ, lúc đó anh mới hỏi vợ một câu sao cô lại có suy nghĩ như vậy?

Nam Từ nói Cổ Phán nói cô quá ngây thơ, lại ở nhà chăm con cả ngày, hoàn toàn không biết bên ngoài có bao nhiêu là tiêu yêu tinh, nói không chừng thừa lúc cô không chú ý sẽ cạy cửa của chồng cô, bảo cô phải phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện.

Sau đó chuyện cởi quần áo hay trói bằng cả vạt cũng do Cổ Phán dạy cô, đồng thời còn vỗ ngực cam đoan đây là những biện pháp cô ta đã từng dùng qua, cực kỳ hiệu quả.

Nghĩ đến đây, Nam Từ cũng bắt đắc dĩ nói tại sao Cổ Phán lại áp dụng biện pháp này thành công với tổng giám đốc Thẩm, mà cô dùng cho Hoắc Lâm lại không được? Cô rõ ràng cũng học cách trói từ Cổ Phán.

Lúc ấy Hoắc Lâm thầm cười một tiếng, cái gì mà hiệu quả? Thẩm Mộ Ngạn lúc nào cũng yêu chiều vị tổ tông đó, cô ta làm cái gì mà anh ta dám không thuận theo? Loại động tác vụng về này, anh ta đương nhiên cũng sẽ mất nhấm mất mờ phối hợp theo.

Chỉ là chuyện nhà người khác anh không muốn xen vào, nhưng Cố Phán lại dạy cho Nam Từ làm mấy chuyện này khiến anh không khỏi bực mình.

Cho nên sau đó, anh cho người đi điều tra Cố Phán, lại mua được mấy tấm hình cô ta ăn tiệc với ban nhạc, Cố Phán uống quá nhiều bị một tay trống ôm eo.

Tiếp đó anh gọi cho Thẩm Mộ Ngạn, quả nhiên, bên cạnh Cố Phán lập tức có thêm mười vệ sĩ đi theo, sau đó cũng không có tâm tư đến tìm Nam Từ nữa.

Nhưng những chuyện này Hoắc Lâm chưa bao giờ nói với Nam Từ, cô sẽ không có cảm giác an toàn, Cố Phán chỉ là một nguyên nhân, nhưng anh cũng biết, nguyên nhân chủ yếu là do anh làm không đủ.

Cho nên về sau anh hầu như từ chối hết tất cả tiệc xã giao, bình thường nếu không phải chuyện gì quan trọng, thì anh đều làm việc tại nhà, chăm sóc hai mẹ con.

~

Nhưng lại xuất hiện một việc, Nam Từ muốn ra ngoài gặp Cố Phán, anh không muốn nhưng cũng không thể ngăn cản.

Cho nên anh cười cười, cúi đầu xuống với tư thái mập mờ, hôn lên vành tai cô.

“Bảo bối, anh để cho em ra ngoài, nhưng trước đó em nên làm thế nào thì em biết rồi chứ?”

Anh vừa nói vừa ngậm lấy vành tai cô, cố ý dụ dỗ cô.

Mặc dù Nam Từ bị anh giày vò không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn không thể chịu đựng nổi với những hành động này của anh, chưa đầy một lát, cô đã cảm thấy toàn cơ thể nóng nên giống như bị nhen lửa, vừa nóng vừa mất cảm.

Cô nhẹ đẩy anh, nhỏ giọng phản kháng: “Anh đừng làm vậy... Lát nữa Đường Đường tìm em bây giờ.”

“Có dì giúp việc rồi, em lo gì.”

Nói xong, ngón tay anh bắt đầu chậm lửa từ bốn phía, một lúc lâu sau, lại chậm rãi đẩy cô ngã lên giường.

Anh vừa cởi nút áo Nam Từ, môi mọng lưu luyến nơi cái cổ trắng nõn của cô.

“Bảo bối, lâu lắm rồi em không cầu xin anh.”

Nam Từ: “...”

Ồ trên giường cầu xin anh chuyện tốt sao!!!

Vì sao anh lại muốn cô cầu xin anh vào lúc này!!!

Cô không làm!!!

Nhưng chưa được mười phút, Nam Từ đã hoàn toàn quên đi mấy lời nói hùng hồn trong lòng, cố ngược cổ khế nói với anh: “Xin anh... Nhanh lên, xin anh đó...”

Cũng không phải cô muốn nhiều như vậy, chỉ là hành động của Hoắc Lâm quá mức thuận thực, anh còn chưa tiến vào, mà đã giày vò cô khiến cô cảm giác như treo ở trên bầu trời, cô không chịu nổi, chỉ muốn nhanh bắt đầu rồi còn kết thúc.

Mà Hoắc Lâm cũng đã nhận đến cực hạn, anh vừa ôm vừa hôn cô, chuẩn bị tiến vào.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng ngủ bị vang lên tiếng gõ cửa, tiếp đó, một giọng nói non nớt vang lên.

“Ma... Mamama... Ma...”

Là Đường Đường, hiện tại đã biết gọi mẹ, chỉ là phát âm chưa chuẩn.

Một lát sau, ngoài cửa truyền đến giọng dì giúp việc.

“Thiếu gia à, sao cậu lại bỏ tới đây, chơi xếp gỗ với dì nè... Mau tới đây, không được quấy rầy ba mẹ, bọn họ đang làm chuyện không đứng đắn.”

Nam Từ: “...”

Cô nhin không được, không ai phát hiện thì coi như không nói, cô cũng sẽ giầy vò với Hoắc Lâm một trận.

Nhưng lúc này Đường Đường và đi giúp việc đều ở ngoài cửa, nếu như bây giờ tiếp tục chuyện này với anh, thì sau này cô không có mặt mũi nào nhìn đi giúp việc và Đường Đường!

Nghĩ tới đây, cô đẩy Hoắc Lâm ra, sau đó cài lại cúc áo, cũng không nhìn anh nữa, trực tiếp mở cửa phòng ngủ ra.

Đường Đường còn ngồi dưới đất, không chịu rời đi cùng đi giúp việc.

Lúc này trông thấy mẹ ra, gương mặt trầm tĩnh xuất hiện thêm ý cười.

“Ma, mama, mamama...”

Nam Từ nhìn cậu bé, trong lòng tan chảy, cúi người bế cậu bé lên, sau đó nói với đi giúp việc: “Đi đi làm việc tiếp đi, để thằng bé chơi ở đây đi.”

Đi giúp việc có chút xấu hổ, cảm thấy bản thân vừa nói điều không đúng, lúc này nghe Nam Từ nói xong cũng nhanh chóng gật đầu rồi đi xuống lầu.

Nam Từ bế Đường Đường vào phòng ngủ, thì thấy Hoắc Lâm đang gác tay lên trán nằm thờ sâu.

Cô nhìn thấy phía dưới của anh vẫn còn đang phản ứng rất mạnh mẽ, nhất thời có chút hả hê.

Cô đặt Đường Đường lên người anh, một cơ thể tròn vo ngồi đó, hình ảnh lập tức thay đổi.

Trong lòng Nam Từ có chút thoải mái, cảm thấy trước kia Hoắc Lâm hay bắt nạt cô, bây giờ bởi vì con trai mà ăn quả đắng, làm sao có thể làm thành được.

Cô cười hi hi nói: “Anh chơi với con một lát đi.”

Hoắc Lâm hạ tay xuống, ánh mắt nhìn Đường Đường đang ngồi trên người mình.

Hai cha con y một khuôn đúc ra, lúc này một lớn một nhỏ đang đối mặt với nhau, ngay cả thần thái cũng không khác mấy, cho dù ai nhìn vào cũng đều cảm thấy buồn cười.

Sau một lúc lâu, Hoắc Lâm thâm thở dài trong lòng, sau đó ôm Đường Đường, ngồi dậy.

“Đến đòi nợ sao?”

Hoắc Lâm nhìn Đường Đường, trầm tĩnh lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Ngoại truyện 22: Con yêu 5.

Editor: Trà Đá.

Hôm sau Nam Từ ra ngoài.

Trước khi đi, cô liếc mắt bực mình Hoắc Lâm, sau đó lại bôi một lớp phấn lót nơi cổ, nhưng cảm giác những dấu vết anh lưu lại trên cổ cô vẫn thấy rất rõ ràng.

Cuối cùng cô phải buộc một cái khăn lụa quanh cổ để che kín.

“Anh cố ý đúng không?” Nam Từ vừa thu dọn đồ đạc vừa hỏi anh.

Lúc đó Hoắc Lâm đang bế Đường Đường, cười như có như không: “Không ăn bữa chính được thì cũng phải ăn chút điểm tâm chứ.”

Nghe xong, Nam Từ trợn mắt nhìn anh, sau đó cũng không để ý đến anh nữa, cúi người hôn Đường Đường.

“Đường Đường, mẹ ra ngoài tí nhé, bái bai mẹ nào.”

Đường Đường nghe không hiểu, chỉ biết được mẹ hôn, cho nên hai mắt cong lên cười cười.

Tâm Nam Từ mềm nhũn, còn có ý định hủy hẹn với Cố Phán, nhưng cuối cùng vẫn quyết định tranh thủ ra ngoài, không thể nhìn con, nếu không thì không thể đi được.

Sau khi Nam Từ đi, chỉ còn lại Hoắc Lâm và Đường Đường mắt lớn nhìn mắt nhỏ.

Đi giúp việc biết chuyện, sau khi thấy Nam Từ đi rồi, mới chủ động nói với Hoắc Lâm: “Tiên sinh, giao Đường Đường cho tôi, ngài cũng mau đến công ty đi.”

Hoắc Lâm nhìn gương mặt non nớt của Đường Đường, lại thấy thằng bé đang đối mắt với anh, sau đó anh trực tiếp từ chối ý tốt của đi giúp việc.

“Không cần, đi cứ làm việc đi, hôm nay tôi ở nhà với thằng bé.”

Chuyện này hôm qua Nam Từ có đề cập đến, mặc dù từ sau khi có Đường Đường thì Hoắc Lâm dành rất nhiều thời gian làm việc tại nhà, nhưng thời gian hai cha con ở riêng với nhau cũng quá ít.

Nam Từ muốn ra ngoài gặp Cố Phán một chút, cũng là muốn dành thời gian cho hai cha ở riêng.

Cô cũng không giống như những bà mẹ khác, muốn Hoắc Lâm trải nghiệm chăm một đứa bé cực khổ bao nhiêu, chẳng qua là cô cảm thấy người cha cũng cần trở thành người bạn của con trai.

Trước đó cô không để ý lắm, nhưng bây giờ nghĩ lại thấy cô cũng làm không đúng lắm.

Cho nên cô đề nghị với Hoắc Lâm, hôm nay cô ra ngoài, thì anh phải ở nhà chăm sóc Đường Đường một ngày.

Hoắc Lâm không có ý kiến gì, cảm thấy chuyện này chỉ là chuyện nhỏ, cho nên vừa hôn cô vừa đồng ý.

Nhưng hôm nay sau khi Nam Từ thật sự ra ngoài rồi, anh nhìn con trai đang ngồi trong lòng mình, trong lòng anh lập tức sinh ra một gợn sóng khác thường.

Anh học theo Nam Từ, bế Đường Đường xuống lầu.

Phòng khách dưới lầu bày biện một đồng đồ chơi, nhưng Đường Đường cực kỳ ngoan, không giống như những đứa trẻ khác, cầm được thứ gì thì phá hư thứ đó.

Có thể vì tính cách của Đường Đường khá trầm, ngoại trừ khi Nam Từ đùa giỡn thì cậu bé sẽ cười tùm tùm, còn bình thường sẽ rất im lặng.

Lúc này cũng thế, sau khi Hoắc Lâm đặt cậu bé xuống sàn, thì cậu bé nhanh tay bò tới lấy khối rubic mà cậu bé thường hay chơi.

Khối rubic quá lớn, bàn tay cậu bé lại quá nhỏ, phải dùng sức rất nhiều mới có thể di chuyển được một phía của khối rubic, nhưng cho dù khó khăn như vậy, nhưng cậu bé lại im lặng ngồi một chỗ tập trung chơi, nhìn qua có vẻ như “Bình tĩnh” hơn những đứa trẻ bằng tuổi khác.

Trước kia Hoắc Lâm nghe Nam Từ kể qua bình thường Đường Đường chơi như thế nào, nghe cô kể cũng không khác biệt lắm so với bây giờ, cơ bản đều tự chơi, chơi mệt thì sẽ bò đến tìm Nam Từ, sau đó cũng không khóc không quấy, ngoan ngoãn ở bên cạnh nhìn cô vẽ.

Hôm nay anh không có tài liệu quan trọng nào cần phê duyệt, cho nên lúc này cũng ngồi xuống bên cạnh con trai, hai cha con một lớn một nhỏ một dài một ngắn ở chung một chỗ, nhìn trông cực kỳ hài hòa.

“Cần ba giúp không?” Hoắc Lâm nhìn Đường Đường, nhẹ giọng mở miệng.

Đường Đường nghe thấy tiếng nói, ngẩng đầu nhìn Hoắc Lâm, hai con ngươi đen nhánh, trong vắt như mặt hồ, một lát sau, cậu bé nháy nháy mắt, không phản ứng gì, cúi đầu tiếp tục chơi khối rubic trong tay.

Hoắc tiên sinh bị con trai làm ngơ: “...”

Cho tới bây giờ anh chưa bao giờ tiếp xúc với con nít, chỉ có một ký ức ấn tượng là lúc bé có tiếp xúc với Nam Từ.

Trong trí nhớ của anh thì Nam Từ cực kỳ ồn ào, mà lại rất đáng yêu, mặc dù đáng yêu nhưng lúc nào cũng trêu đùa chọc phá anh.

Lúc này nhìn Đường Đường, Hoắc Lâm không ngừng nghi ngờ, chẳng lẽ ngoại hình đã di truyền từ anh, mà ngay cả tính cách cũng vậy? Nếu giống Nam Từ thì không thể yên tĩnh và ngoan ngoãn như vậy được.

Trong lòng Hoắc Lâm có chút nghi ngờ, anh không nhịn được điện thoại cho chuyên gia về trẻ em hỏi một chút.

Mặc dù anh rất hồ hững với những chuyện khác, nhưng chuyện liên quan đến Nam Từ và Đường Đường thì anh luôn luôn cẩn thận.

Đường Đường không có những biểu hiện như những đứa trẻ khác, dù sao anh cũng nên hỏi rõ ràng.

Nhưng cũng may chuyên gia ở bên kia cho ra đáp án là thông minh sớm, nói cách khác chính là thần đồng.

“Tổng giám đốc Hoắc, ngài không cần lo lắng, trước đó phu nhân của ngài có đưa Đường Đường tới gặp tôi, lúc ấy tôi cũng nói đáp án này cho phu nhân, nhưng có vẻ như phu nhân không tin lắm, chỉ nói em bé không bị đau ốm gì là tốt rồi. Hiện tại đã qua hai tháng rồi, tôi cảm thấy phán đoán của mình càng ngày càng chính xác, Đường Đường có vẻ như thông minh hơn những đứa trẻ cùng tuổi. Nếu như có thể, thì ngài và phu nhân có thể sớm bỏ dưỡng, tương lai chắc chắn sẽ rất sáng lạng.”

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Lâm nhìn Đường Đường, mặt mày thâm trầm.

Những lời chuyên gia nói thật sự khiến người ta vui vẻ, nhưng mà có đúng hay không thì cũng có ý là thằng bé này càng lớn... Càng khó bị lừa?

Hoắc Lâm nhớ tới chuyện hôm qua đang tiến hành được một nửa, bỗng nhiên bị cậu bé gõ cửa...

Lần này coi như là trùng hợp, nhưng sau này lớn hơn một tí, không biết còn có ý làm những hành động gì, rồi cướp đoạt hết sự chú ý của Nam Từ?

Nghĩ tới đây, cuối cùng Hoắc Lâm nặng nề nhìn Đường Đường, vờn tay lấy khối rubic trong tay cậu bé.

Đường Đường bị cướp mất đồ chơi, cũng không có la hét, chỉ là giương mắt nhìn ba.

“Nhớ mẹ sao?” Hoắc Lâm hỏi.

Cũng không biết Đường Đường nghe hiểu lời anh nói, hay bởi vì anh cướp mất đồ chơi.

Một cơ thể nhỏ nhoi ngồi đó, trầm tĩnh một lát, miệng nhỏ bắt đầu vênh lên, sau đó trong đôi mắt đen nhánh bắt đầu chứa đầy nước mắt.

Nhìn giống như bị uất ức, không hét không phá, chỉ im lặng giương mắt lên nhìn Hoắc Lâm với đôi mắt đầm nước mắt.

Nhưng trong mắt Hoắc Lâm chính là cậu bé nghe hiểu lời anh nói.

Nước mắt này cũng bởi vì Nam Từ nên mới khóc.

Cho nên Hoắc Lâm không áy náy chút nào, một tay ôm Đường Đường ngồi lên đùi mình, sau đó lau nước mắt cho cậu bé, nói: “Nhớ mẹ đến nỗi khóc luôn sao, vậy ba con mình gọi điện thoại cho mẹ, nói mẹ về nhà nhé?”

Lời chuyên gia nói ban nãy thật sự khiến anh ngạc nhiên, nhưng suy nghĩ một chút thì với một đứa bé thông minh như vậy, hẳn là có rất nhiều chuyện có thể phối hợp tốt với anh.

Giống như bây giờ, Hoắc Lâm có thể để Đường Đường già khóc, sau đó lấy cớ để Nam Từ về nhà.

Ngược lại anh cũng không hẳn không muốn cô ra ngoài chơi, nhưng anh không muốn cô tiếp xúc với Cố Phán quá nhiều, dù sao vị tổ tông nhà Thẩm Mộ Ngạn cũng quá điên, anh sợ bảo bối của anh bị cô ta làm hư.

Nếu như Trần Tiến ở đây, chắc chắn lại chế giễu anh là lão sói vẫy đuôi không biết xấu hổ. Muốn dính lấy Nam Từ thì cứ việc nói thẳng, còn làm những chiêu trò này, ai mà tin!

Mà bên này, không biết Đường Đường có thật sự nghe hiểu Hoắc Lâm nói không, hay chỉ trùng hợp, mà cậu bé thật sự khóc nhiều hơn lúc nãy.

Hoắc Lâm cũng đau lòng, cho nên anh vội vàng lấy điện thoại di động gọi cho Nam Từ.

Nam Từ ở bên kia vừa mới đến chỗ hẹn với Cố Phán, hai người còn chưa nói được vài câu thì đã thấy điện thoại của Hoắc Lâm gọi tới.

Cố Phán rất bất đắc dĩ, nhưng cũng không dám nói gì thêm.

Mấy tháng trước, cô ta lại bị Thẩm Mộ Ngạn bố trí người đi theo cô ta chăm chăm, đoạn thời gian đó cô ta sống không bằng chết, sau đó cô ta lại nhõng nhẽo, rồi lại thề nói sau này cô ta sẽ không đứng gần người đàn ông khác hai mét... Không, năm mét! Dễ hơn nửa ngày, Thẩm Mộ Ngạn mới nhân nhượng cho những vệ sĩ đi theo cô ta rút về.

Nhưng Cố Phán cũng cảm thấy có chút không đúng, những chuyện đó cô ta đã xử lý rất kỹ càng, cũng đã sớm bỏ tiền ra mua lại mấy tấm hình, mấy tên chụp lén kia mặc dù cũng không đạo đức gì, nhưng bình thường vẫn hiểu quy tắc cuộc chơi.

Cô ta bỏ tiền ra, bọn họ phải giữ bí mật, mà cô ta bỏ ra không ít tiền, trừ khi đối phương uy hiếp hoặc dụ dỗ, nếu không thì bọn họ chắc chắn không để lộ.

Cô ta bí mật cho người điều tra cũng không được, sau đó nhện không được, quần lấy Thẩm Mộ Ngạn hỏi rốt cuộc là ai gọi mấy tấm hình cho anh ta.

Lúc ấy thần sắc anh ta nhân nhượng, nhẹ nhàng nói ra tên Hoắc Lâm.

Cố Phán cực kỳ kinh ngạc, Hoắc Lâm sao lại dùng thủ đoạn này chơi cô, trừ việc cô và Nam Từ có mối quan hệ thân thiết, thì bọn họ ngay cả một câu cũng chưa nói qua, sao anh lại làm việc như vậy đối với cô!

Lúc ấy Thẩm Mộ Ngan nhẹ giọng nhắc nhở, hỏi cô có phải đã dạy Nam Từ làm gì không, làm hư bảo bối nhà người ta.

Cố Phán nghe xong, tranh thủ bóng gió hỏi Nam Từ.

Quả nhiên, ngày hôm đó cô gái nhỏ này thật sự khai ra tên cô!

Từ sau lần đó, Cố Phán hiểu rõ được, không thể chọc Thẩm Mộ Ngan, lại càng không thể chọc Hoắc Tam!

Nếu là công khai thì không nói, cô cũng không sợ bọn họ, nhưng quan trọng là bọn họ thật sự biết cách đâm sau lưng! Chẳng hiểu thế nào lại rơi vào cái hố bọn họ đào sẵn.

Cho nên sau lần dạy dỗ đó, đối với chuyện của Nam Từ và Hoắc Lâm, Cố Phán hoàn toàn đứng trung lập, thỉnh thoảng có suy nghĩ gì cũng chỉ thầm giấu trong lòng, tuyệt đối không nói với Nam Từ.

Dù sao... người hung ác như Hoắc Tam, cô càng không thể chọc nổi!

~

Lúc này chuông điện thoại vang lên, Nam Từ cũng có chút ngạc nhiên.

Đường Đường rất nghe lời, rất ít khi quậy phá, cô dám khẳng định, chỉ cần Hoắc Lâm không làm gì, thì hai cha con ở chung với nhau rất hòa bình.

Cho nên khi Hoắc Lâm gọi điện thoại tới, cô ngay lập tức không nghĩ là Đường Đường bị làm sao, mà lại nghĩ Hoắc Lâm lại đổi biện pháp để dụ cô về nhà không?

Dù sao những chuyện kiểu này trước kia anh làm cũng không thiếu.

Thế là cô cũng không vội, chậm rãi nhận điện thoại, sau đó không đợi người đối diện mở miệng, lập tức lên tiếng trước.

“Hoắc tiên sinh, em mới gặp Phán Phán chưa được năm phút nữa.”

Cô không nói rõ, nhưng trong câu chữ đã biểu đạt hết ý tứ, tất cả mọi người nghe đều hiểu.

Hoắc Lâm uể oải, vừa lau nước mắt cho Đường Đường, vừa nói: “Không phải anh, là con nhớ em nên khóc nè.”

Lần này Nam Từ mới hoảng, mặc dù cô cũng còn chút thái độ hoài nghi, nhưng nghĩ lại thì từ sau khi cô sinh Đường Đường thì không rời khỏi thằng bé, mà hôm nay là lần đầu tiên cô ra ngoài lâu đến vậy.

Cho nên cô nghe xong, vội vàng nói: “Anh đưa điện thoại cho con đi, em nói chuyện với con, nghe giọng em thì con sẽ bình tĩnh hơn.”

Hoắc Lâm nhìn Đường Đường vẫn còn đang thút thít khóc, trực tiếp đưa điện thoại đến bên tai cậu bé.

“Mẹ nè con.”

Nói xong, Hoắc Lâm cũng không trông cậy Đường Đường sẽ có phản ứng gì lớn, chỉ cần cậu bé duy trì bộ dáng thút thít đáng thương kia, cũng đủ để Nam Từ mềm lòng.

Chỉ là... Sự việc sau đó phát triển theo hướng anh không kịp trở tay.

Nam Từ ở đầu bên kia một mực dỗ dành “Bảo bối, bảo bối”, mà bên này Đường Đường nghe thấy giọng mẹ, không chỉ ngừng khóc, thậm chí còn...

Cười khanh khách!

Đường Đường còn cười cong cả hai mắt, vừa cười vừa la: “Mama! Mamama!”

Phản ứng này hoàn toàn không phải đáng vẻ đang khóc!!

Nam Từ: “...”

Hoắc Lâm: “...”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Ngoại truyện 23: Con yêu 6.

Editor: Trà Đá.

Ban đầu Nam Từ định ăn bữa cơm với Cố Phán rồi về, nhưng sau khi cúp điện thoại, trong lòng cô lập tức muốn kéo dài hành trình, không vội vã về.

Cho nên khi cô về nhà, trong tay cũng mang theo bao lớn bao nhỏ rất nhiều thứ, có đồ dùng cho Đường Đường, có cả váy của cô, cũng có cả áo sơ mi cho Hoắc Lâm.

Chỉ là sau khi về nhà, đầu tiên cô về phòng ngủ cất đồ đạc, sau đó cũng không nhìn Hoắc Lâm, mà trực tiếp ngồi xuống trước mặt Đường Đường.

Đường Đường cả ngày không nhìn thấy mẹ, bây giờ tâm tình cực kỳ vui vẻ.

Đường Đường vốn im lặng tự chơi, lúc này không chơi xếp gỗ nữa, vội vàng bò về phía Nam Từ.

Đây là lần đầu tiên Nam Từ cảm giác được sự nhiệt tình của con trai, Đường Đường lúc nào cũng ngoan ngoãn lại yên tĩnh, mặc dù có dính cô, nhưng chắc chắn không phải như vậy.

Trong lúc nhất thời, Nam Từ mừng rỡ, ôm chầm lấy Đường Đường, rồi hôn Đường Đường rất lâu.

Hoắc Lâm vốn đang bình tĩnh ở bên cạnh xem tài liệu, lúc này bên tai tràn ngập tiếng cười của hai mẹ con.

Anh nhìn không được, mở miệng trước: “Hôm qua không phải nói chỉ ra ngoài đến trưa rồi về mà?”

Ý chỉ Nam Từ sao lại về muộn như vậy, bây giờ cũng đã bảy giờ tối rồi.

Nam Từ nhìn anh một chút, căn bản không muốn phản ứng, mà vươn tay kéo cái túi tới, lấy ra một bộ quần tây áo sơ mi nhỏ cho Đường Đường.

Quần áo của con nít cực kỳ xinh đẹp, lúc Nam Từ trông thấy đã có thể tưởng tượng được sau khi Đường Đường mặc vào, thì sẽ trông đẹp trai và chứng chạc đến cỡ nào.

“Ai da, bảo bối của mẹ, sao con lại có thể khiến người khác thích nhiều như vậy chứ?”

Nam Từ nhìn không được, vừa nói vừa hôn lên đỉnh đầu Đường Đường một cái, có thể bởi vì bờ môi cô đụng da đầu có chút nhột, cho nên Đường Đường lại nhỏ giọng cười “Khanh khách”.

Hai mẹ con chơi đùa một lúc lâu, thì đi giúp việc bưng một ly nước tới.

“Bà chủ, đây là nước lê mà Hoắc tiên sinh nhờ tôi chuẩn bị cho bà, ngài ấy nói ở bên ngoài bụi bặm, mà bà đi dạo một ngày chắc chắn cổ họng sẽ bị khô, cho nên nói tôi nấu cho bà chủ uống.”

Nam Từ liếc mắt nhìn Hoắc Lâm một chút, cũng không nói gì thêm, cười nhận lấy ly nước lê, nói “Cảm ơn” với đi giúp việc.

Nước lê được nấu rất thanh, cũng không ngọt quá, Nam Từ cảm thấy uống rất ngon, cho nên cũng thuận thế dứt Đường Đường.

Đường Đường miệng nhỏ kề ngay vành ly, rất phối hợp uống, cuối cùng, nước lê theo khóe miệng chảy xuống, cậu bé thậm chí còn tự mình cầm khăn chùi chùi.

Lần này Nam Từ cực kỳ kinh ngạc, cũng không đoái hoài tới việc đang trên Hoắc Lâm, vội vàng kéo ống tay áo anh.

“Anh có nhìn thấy không?”

Hoắc Lâm rời mắt khỏi tài liệu, nhìn về phía bọn họ: “Cái gì?”

“Con trai anh mới vừa tự lấy khăn lau miệng đó! Trời ơi, con nít bây giờ thông minh vậy sao?”

Hoắc Lâm thâm cười lạnh trong lòng, con của anh không chỉ thông minh, mà còn biết diễn kịch.

Nhưng anh cũng không nói với Nam Từ, anh sợ cô không tin, rồi suy đoán sợ anh định làm gì con trai.

Thế là anh ôm Đường Đường về phía mình, nói với Nam Từ: “Em đi tắm trước đi, ra ngoài chơi một ngày chắc chắn rất mệt, để anh trông con cho.”

Nam Từ nhìn Hoắc Lâm, nói: “Rồi sau đó tiếp tục dạy con giả khóc sao?”

Hoắc Lâm: “...”

Nam Từ vừa nhắc tới chuyện này, lập tức có điều muốn nói.

“Hoắc tiên sinh, mặc dù lần này Phán Phán không nói gì, nhưng em cảm thấy trong lòng chị ấy đã không còn tồn tại sự ngưỡng mộ đối với anh nữa.”

Hoắc Lâm cong môi cười, ôm Đường Đường, nghiêng người khẽ hôn Nam Từ một cái.

“Không sao, anh không cần người phụ nữ khác ngưỡng mộ anh, chỉ cần bảo bối của anh không chê là tốt rồi.”

Nam Từ muốn đẩy anh ra, nhưng lại sợ đụng phải Đường Đường, thế là chỉ có thể trừng mắt nhìn anh: “Vậy em cũng ghét bỏ được không!”

Đường Đường bị kẹp ở giữa, nhìn ba mẹ giống như đang chơi đùa, thế là cười tủm tỉm vỗ tay.

Nam Từ thấy, trừng Hoắc Lâm một chút: “Anh xem con trai anh thông minh như vậy! Đừng có bắt thằng bé diễn kịch với anh nữa!”

Nói xong, cô nheo nheo má Đường Đường, mềm giọng nói với cậu bé: “Đường Đường ngoan, hôn ba con một cái, ba nhận nụ hôn này xong thì sau này không được dạy con hư nữa nhé!”

Đường Đường thật sự nghe hiểu Nam Từ, cười tủm tỉm chống đỡ đứng dậy trong lòng Hoắc Lâm, sau đó “Chụt” một cái lên má Hoắc Lâm.

Hoắc Lâm nhẹ nhàng nhìn con trai mình một chút, không nói gì.

Ngược lại Nam Từ cực kỳ vui vẻ, nhìn không được cũng hôn lên gương mặt non nớt của Đường Đường, tán dương: “Con trai ngoan quá.”

Cô nói xong vẫn không thấy Hoắc Lâm có phản ứng gì, lại nhìn không được nói: “Hoắc tiên sinh, con trai hôn anh rồi mà phản ứng của anh bình thản vậy hả, em nói cho anh biết, nếu như anh cứ tiếp tục như vậy, thì em sẽ ghét bỏ anh thật đó!”

Nghe xong, Hoắc Lâm hơi nhướn mày, cười như có như không nhìn cô, mở miệng: “Em chắc chưa?”

Nam Từ: “...”

Biểu hiện này của anh như muốn ngầm ám chỉ cô chỉ giỏi mạnh miệng!

Sự hùng hồn của cô biến mất, cô ho hai tiếng, sau đó thuận tay nựng nựng má Đường Đường.

“Mẹ đi tắm, con chơi với ba ngoan nhé, lát nữa mẹ sẽ đọc truyện cho con nghe.”

~

Lúc Nam từ đã vào phòng ngủ ở tầng hai rồi, Hoắc Lâm nhẹ nhàng thu tầm mắt lại.

Anh đặt Đường Đường ngồi xoay lại, đối mặt với anh, mắt to trừng mắt nhỏ.

“Nói xem, con muốn gì?”

Nếu hình ảnh này để Nam Từ nhìn thấy, cô chắc chắn lại nói Hoắc Lâm không tốt với con trai.

Đường Đường không duy trì vẻ mặt tươi cười ban nãy nữa, cậu bé im lặng, chớp chớp mắt nhìn Hoắc Lâm, có vẻ như dùng ánh mắt hỏi ba đang nói cái gì.

Hoắc Lâm không dễ bị lừa bởi dáng vẻ này của Đường Đường, trước kia anh chỉ nghĩ tính tình con trai anh khá trầm, nhưng ngày hôm nay ở cùng với con trai một ngày, mới phát hiện Đường Đường hoàn toàn không giống ngoan ngoãn và nghe lời như những gì Nam Từ nói.

Buổi sáng sau khi gọi điện thoại cho Nam Từ xong, Đường Đường trong nháy mắt khôi phục lại tâm tình, không khóc cũng không cười, thấy khối rubic ở trong tay Hoắc Lâm, cũng không thèm chơi nữa, mà lại bỏ qua chơi xếp gỗ.

Hoắc Lâm quả thật bị Đường Đường chọc cười, lúc gọi điện thoại cho Nam Từ, anh đang chờ xem con trai anh sẽ có phản ứng gì.

Quả nhiên Đường Đường không khiến anh thất vọng, Nam Từ nói gì thì thằng bé sẽ ngoan ngoãn phối hợp.

Nhưng nếu như Hoắc Lâm nhớ không nhầm, thì ban ngày anh dụ dỗ thằng bé chơi với anh, nhưng Đường Đường lại không thèm để ý đến anh.

Trước sau chưa được mấy giờ, mà phản ứng đạt được lại khác biệt như ngày và đêm.

Hoắc Lâm bỗng nhiên có chút nhức đầu, mới bao lớn mà đã lăm kè như vậy, lớn hơn một chút có phải sẽ không để Nam Từ và anh có thời gian riêng tư?

Nghĩ đến đây, sắc mặt anh bỗng trầm xuống.

“Hoắc Tư Nam.”

Hoắc Lâm trầm giọng gọi thẳng tên của Đường Đường.

Đường Đường vốn đang chơi xếp gỗ, nghe thấy ba gọi, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía anh.

Gương mặt nhỏ nhắn non nớt cực kỳ bình tĩnh, con mắt nhìn rất ngây thơ, nhưng vẫn một mực lẳng lẳng nhìn Hoắc Lâm.

Đại khái nhìn được hai ba giây, Đường Đường bỗng nhiên vênh môi, lớn tiếng khóc ré lên.

Đây là lần đầu tiên Đường Đường khóc đến mức kinh thiên động địa như vậy, di giúp việc đang ở trong phòng bếp hoảng hồn vội vàng chạy ra, hỏi: “Sao? Sao? Đang yên đang lành sao lại khóc?”

Động tĩnh quá lớn, Nam Từ vừa mới lên lầu đều nghe thấy được, cô mới cởi quần áo được một nửa, cũng không quan tâm vội vàng khoác áo ngủ rồi chạy xuống lầu.

“Sao vậy? Đau chỗ nào rồi?”

Bởi vì cô hiểu rõ tính tình Đường Đường, bình thường việc nhỏ cậu bé sẽ không khóc, mà có khóc cũng chưa bao giờ khóc đến thảm thương như vậy.

Cho nên Nam Từ lập tức nghĩ có phải Đường Đường bị đụng vào đâu, bị đau quá nên mới khóc thét lên như vậy.

Đường Đường thấy Nam Từ xuống tới nơi, ngay lập tức duỗi ngón tay chỉ về phía ba.

“Mama, mama... Bo... Ba...”

Nam Từ thấy Đường Đường nước mắt đầy mặt, đau lòng không thôi, trực tiếp xoay người bế cậu bé lên.

Cô vừa dỗ dành vừa lo lắng hỏi: “Sao vậy con? Đang yên đang lành sao lại khóc?”

Hoắc Lâm không nói lời nào, chỉ lẳng lẳng nhìn Nam Từ ôm Đường Đường vào lòng.

Ngược lại di giúp việc nhìn không được, nhỏ giọng lầm bầm: “Chắc không phải vì va vào đâu đâu, tôi vừa nghe thấy tiên sinh gọi thẳng tên của thiếu gia, sau đó lại nghe tiếng khóc... Không được...”

Nam Từ nhú mày, nghĩ nghĩ, hỏi Hoắc Lâm: “Anh muốn con hả?”

Hoắc Lâm không đáp lại, nhưng trong mắt Nam Từ thì phản ứng này chính là chấp nhận, thế là nét mặt của cô bắt đầu trở nên khó coi.

“Hoắc Lâm, em không biết rốt cuộc là anh nghĩ gì, mặc dù con còn nhỏ, nhưng em cũng đã nói với anh, chuyên gia nói thẳng bé rất thông minh, con nít thông minh rất mất cảm, anh biểu hiện không thích hợp một chút thôi là con có thể nhìn ra được, bình thường chúng ta nói chuyện cũng phải chú ý, sao anh lại làm như vậy với con?”

Hoắc Lâm vẫn trầm mặc không nói gì, Nam Từ thấy anh như vậy thì càng tức giận hơn.

Thế là cô ôm Đường Đường, xoay người, chỉ ném lại một câu: “Hôm nay em ngủ với con.”, rồi đi thẳng lên lầu.

Hoắc Lâm quả thật bị hai mẹ con chọc cười, anh vẫn im lặng ngồi im tại chỗ, cuối cùng không có phản ứng gì lớn, yên lặng bắt đầu thu dọn đồ chơi của Đường Đường.

Lúc buổi tối, Nam Từ thật sự không về phòng ngủ chính, mà là ngủ ở bên phòng Đường Đường.

Sau khi Hoắc Lâm tắm xong vẫn không thấy bóng dáng cô đâu, anh quay người đi tới phòng của Đường Đường.

Khi đi tới cửa, anh đưa tay mở cửa, nhưng cửa đã khóa trái.

Lúc này Hoắc Lâm thật sự bất đắc dĩ, bảo bối của anh thật sự càng lúc càng giống con nít, khóa trái cửa phòng để anh không vào được.

Nhưng biệt thự phòng nào mà anh chẳng có chìa khóa dự phòng? Có khóa cửa cũng vô dụng.

Anh cầm chìa khóa mở cửa, lúc đi vào, Nam Từ và Đường Đường đã ngủ. Trong phòng tối om, trong không khí tràn ngập mùi sữa em bé.

Anh nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó đi tới bên giường.

Có lẽ vì hôm nay Nam Từ ra ngoài đi dạo rất mệt mỏi, cho nên lúc này ngủ rất say, ngược lại Đường Đường nằm bên cạnh cô, nghe thấy tiếng động thì mở mắt.

Hoắc Lâm nằm ở bên này giường, nhìn Đường Đường nằm giữa anh và Nam Từ, tâm tình cực kỳ phức tạp.

Cuối cùng, anh thăm thử dài, sau đó ngoắc ngoắc ngón tay, vuốt chóp mũi Đường Đường.

“Thôi được rồi, con trai ba quý kẻ lắm, ba không so đo với con.”

Không biết Đường Đường có nghe hiểu ý anh không, hay bởi vì động tác thân mật của anh, mà lúc này bỗng nhiên nheo mắt lại, nở nụ cười ngọt ngào với Hoắc Lâm.

Hoắc Lâm lại vuốt chóp mũi Đường Đường, biểu hiện cực kỳ dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Ngoại truyện 24: Bá vương hoa 1.

Editor: Trà Đá.

Lúc Đường Đường ba tuổi, Nam Từ mang thai lần hai.

Trước đó hai người thật ra đang tính toán chuẩn bị hôn lễ, bởi vì Đường Đường còn nhỏ, Nam Từ muốn chăm sóc cậu bé cho thật tốt, cho nên nói không có thời gian chuẩn bị những cái kia.

Hoắc Lâm rất bất đắc dĩ, anh dỗ mấy lần, nói hôn lễ không cần cô phải quản, để trợ lý Trương lo là được rồi.

Trước đó Nam Từ bị hù bởi trợ lý Trương “Tặng cho mỗi khách mời một viên kim cương”, nên khi Hoắc Lâm vừa nhắc đến việc để anh ta chuẩn bị hôn lễ, toàn thân trên dưới rùng mình nhớ lại “Một viên kim cương”.

Cho nên cô nhất quyết cự tuyệt, nói một là không làm, hai là để cô tự mình chuẩn bị.

Hoắc Lâm luôn luôn cung chiều vợ vô điều kiện, mặc dù không đồng ý với việc tiếp tục trì hoãn hôn lễ, nhưng cuối cùng vẫn nghe lời Nam Từ.

Nhưng ai mà ngờ, việc trì hoãn này kéo dài tới tận ba năm.

Hôm sinh nhật ba tuổi của Đường Đường, rốt cuộc Hoắc Lâm nhìn không được, đêm đó ở trên giường vừa uy hiếp vừa dụ dỗ cô, ép buộc Nam Từ vội vàng đưa ra thời gian cử hành hôn lễ.

Lúc ấy Nam Từ bị anh hành hạ đến mức thở không nổi, cái cổ trắng hơi ngược, ngôn ngữ có chút không ăn khớp với nhau.

“Vì sao anh cứ muốn vội vã cử hành... Cử hành hôn lễ? Bây giờ chúng ta không... Không tốt sao?”

Cô vừa dứt lời, thì lập tức bị Hoắc Lâm hung hăng đâm vào, chỉ thấy anh thở gấp. Anh hôn môi cô, sau một lúc khá lâu, anh mới áp lên mặt cô nhỏ giọng hỏi.

“Vậy bà Hoắc đây ăn anh mấy năm nay, còn không định cho anh danh phận sao?”

Nam Từ: “...”

Nam Từ cảm thấy, nếu như lúc ấy giọng nói của anh u oán thêm một chút nữa, thì cô thật sự cảm thấy mình là một người xấu xa.

Cô thật sự cũng không hiểu, tại sao Hoắc Lâm lại cố chấp chuyện này như vậy.

Nếu như có thể nói thì Nam Từ hi vọng bọn họ cứ tiếp tục sống như vậy là được rồi, Đường Đường cũng đã lớn rồi, mà bọn họ cũng đã đăng ký kết hôn, ngoại trừ việc cử hành hôn lễ để thông báo cho thiên hạ biết, thì cái gì cũng không thiếu.

Sau đó cô nói sự nghi ngờ này cho Cố Phán và Đường Uyển nghe, ngược lại Đường Uyển không có phản ứng gì lớn, mà Cố Phán tặc lưỡi, sau đó phát biểu ý kiến.

“Hoắc Tam nhà em vẫn không có cảm giác an toàn chứ sao.”

Mới đầu Nam Từ không tin, nhưng sau đó lặng lẽ suy nghĩ một chút, về sau lại biết Hoắc Lâm hành hạ mấy hạng mục của Tần dư, cô đột nhiên cảm giác những lời Cố Phán nói có chút đạo lý...

Tần Dư khiến Hoắc Lâm ăn dấm chua lâu năm như vậy, rõ ràng là anh vẫn không hề cảm thấy an toàn.

Cho nên sau đó, lúc Hoắc Lâm nhắc đến chuyện hôn lễ, Nam Từ cũng thuận miệng đồng ý.

Đếm đó sau khi xác định được ngày tổ chức hôn lễ, Hoắc Lâm rất hưng phấn, giầy vò Nam Từ ở trong phòng ngủ không ít.

Lúc kết thúc, Nam Từ dựa vào ngực Hoắc Lâm khẽ thở, bàn tay anh đang vuốt ve sau lưng cô.

Sau khi hô hấp bình phục trở lại, đầu óc cô mới bắt đầu tỉnh táo, cô lập tức nhớ ra một chuyện.

Cô nhéo eo Hoắc Lâm, nói: “Ngày tổ chức hôn lễ cũng đã quyết định rồi, anh không có được ăn dấm chua bây bạ nghe không?”

Hoắc Lâm nhất thời không hiểu cô nói cái gì, hỏi: “Cái gì?”

“Tần Dư, anh đâu có đầu tư vào truyền thông điện tử, sao anh cứ suốt ngày đoạt mồi làm ăn của người ta vậy?”

Hoắc Lâm nghe xong, sắc mặt anh bỗng trở nên nguy hiểm.

“Ai nói với em? Trợ lý Trương?”

Nam Từ vội vàng lắc đầu: “Không phải, trợ lý Trương nói với em mấy chuyện này làm gì? Phán Phán nói.”

Hoắc Lâm nhíu mày: “Sao cô ta lại biết?”

Anh cảm thấy Thẩm Mộ Ngan không có khả năng nói những chuyện trên thương trường cho Cố Phán, hơn nữa còn có liên quan tới anh, Thẩm Mộ Ngan càng không phải người nhiều chuyện, tại sao Cố Phán lại biết những chuyện này?

“Anh phá rối người ta, nên bạn gái của người ta đến tìm Phán Phán để khóc lóc, anh không biết Tần Dư có bạn gái sao? Là em gái kết nghĩa của Cố Phán.”

Nghĩ tới đây, Nam Từ lại có ý bổ sung thêm: “Em đã nhìn thấy cô gái kia, gương mặt và vóc dáng xinh đẹp, mà sự nghiệp lại rất độc lập, biết nấu ăn ngon, tóm lại là giỏi hơn em rất nhiều, nghe nói Tần Dư theo đuổi rất lâu mới được, là bảo bối của người ta đấy. Cho nên sau này anh đừng có hăm he Tần Dư nữa, bạn gái của người ta tốt hơn em gấp mấy lần, làm gì còn để ý đến em nữa.”

Nam Từ chỉ muốn Hoắc Lâm yên tâm, nhưng lời nói này ở trong tai Hoắc Lâm lại có ý khác.

“Em ghen tỵ sao?”

Nam Từ nghĩ thầm ghen tỵ cái gì chứ? Hai mắt cô chớp chớp, bỗng nhiên hiểu rõ ý anh.

Thế là cô vội vàng hôn lên mặt Hoắc Lâm hai lần.

“Ghen tỵ cái gì, em cũng là bảo bối của Hoắc tiên sinh mà, anh vất vả lắm mới dụ dỗ được em đó thôi. Em chỉ là không muốn anh cứ ép Tần Dư nữa, một là không muốn anh suy nghĩ lung tung, hai là em cảm thấy trên thương trường, có thêm một người bạn vẫn tốt hơn một kẻ địch mạnh?”

Nam Từ nói đến đây, ánh mắt cực kỳ nghiêm túc.

“Hoắc Lâm, bây giờ anh không còn độc thân nữa, anh có em, có Đường Đường, có một gia đình nhỏ. Em không bảo anh phải lo trước lo sau sợ này sợ nọ, nhưng thỉnh thoảng em cũng hi vọng anh bớt gai góc đi một tí. Chúng ta cứ yên bình sống qua ngày là được rồi, anh thấy thế nào?”

Hoắc Lâm nghe thấy cô nói những lời này, bỗng nhiên bật cười.

Một lát sau, anh hôn lên trán cô.

“Bảo bối nói rất đúng.”

Nam Từ dùng dáng vẻ khi cư xử với Đường Đường, cười hì hì hôn lên gương mặt Hoắc Lâm.

“Hoắc tiên sinh của em ngoan quá.”

Hoắc Lâm thấy bộ dạng đắc ý của cô, cũng không để tâm, anh nhướn mày, ý vị thâm trường hỏi: “Vậy bà Hoắc có ban thưởng gì cho anh không?”

Lúc nói chuyện, tay anh đặt trên bờ vai Nam Từ, còn nhẹ nhẹ vuốt lên làn da cô.

Nam Từ: “...”

Cái này chỉ là trò chuyện một chút, sao đột nhiên lại diễn biến như thế này.

Nam Từ bắt đắc dĩ, còn chưa kịp đáp, thì đã bị Hoắc Lâm đè xuống.

Anh trịnh trọng hôn lên trán cô.

“Tặng anh một cô công chúa nhỏ đi.”

Nam Từ ngăn người, cô hoàn toàn không nghĩ Hoắc Lâm lại muốn cái này.

Thật ra cô cũng đã đề cập đến chuyện sinh đứa thứ hai, nhưng Hoắc Lâm vẫn cảm thấy cơ thể cô chưa hoàn toàn bình phục, không muốn để cô mạo hiểm.

Cho nên mấy năm này anh toàn dùng biện pháp an toàn.

Nhưng hôm nay anh bỗng nhiên chủ động nhắc tới chuyện này, thật sự là dọa người.

“Sao anh lại...”

Cô chưa nói hết, nhưng Hoắc Lâm lại hiểu ý.

Anh cười cười, nói: “Hôm qua nhìn thấy tiểu công chúa nhà Chu Khởi, có chút ghen tỵ.”

Nam Từ nghe xong, lập tức biết chắc là Chu Khởi lại khoe khoang con gái với đám anh em, thế là cô nhẹ tặc lưỡi, cố ý nói: “Lỡ như đứa thứ hai là con trai thì sao?”

“Không có đâu, trực giác của anh nói lần này chắc chắn là con gái.”

Nam Từ nhin không được, cười hi hi: “Lần trước anh cũng nói trực giác là con gái, còn mua cả đồng đồ màu hồng, kết quả thì sao?”

Vừa nhắc tới chuyện này, Hoắc Lâm không thể phản bác được, anh trực tiếp hôn môi cô, ngăn chặn cái miệng nhỏ đáng ghét.

Sau khi tinh thần Nam Từ trôi nổi, trong thoáng chốc có vẻ nghe Hoắc Lâm nói một câu:

“Nếu là con trai thì ba người đàn ông ở nhà này sẽ cưng chiều em.”

~

Thời gian bọn họ quyết định cử hành hôn lễ cũng không xa, chỉ còn khoảng một tháng.

Nhưng không ngờ thời gian gần như vậy lại phát sinh vấn đề.

Hôm Nam Từ đi thử váy cưới thì bị té xỉu.

Lúc đó Cổ Phán và Đường Uyển cũng có mặt ở đó, một mặt là chọn váy cưới cho Nam Từ, một mặt là đi thử trang phục phù dâu.

Lúc Nam Từ té xỉu, Cổ Phán đang giúp cô sửa sang váy cưới, mắt thấy thân thể Nam Từ mềm nhũn đi, cuối cùng trực tiếp ngã xuống đất.

Cổ Phán bị dọa sợ, trực tiếp hét chói tai rồi vội vàng gọi người, lúc đó cũng may Nam Từ còn ý thức, kéo tay Cổ Phán, nói mình không có việc gì, chắc là bị tuột huyết áp, bảo Cổ Phán đừng suy nghĩ nhiều quá.

Nhưng lúc đó cũng đã muộn, Hoắc Lâm và đám anh em ở sát vách đang thử trang phục, cũng phải thử trang phục cho Đường Đường nữa, nghe thấy tiếng hét đều chạy qua.

Hoắc Lâm thấy Nam Từ ngã xuống đất thì sắc mặt anh bỗng nhiên lạnh đi.

Anh không nói một câu dư thừa nào, trực tiếp cúi người bế Nam Từ lên, sau đó bình tĩnh đi ra ngoài.

Nam Từ biết mình đuối lý, dù sao gần đây cô muốn có vóc dáng hoàn mỹ trong ngày cưới, cho nên bắt đầu ăn kiêng.

Mà Hoắc Lâm cũng đã nói cô mấy lần, nhưng đều bị cô gạt đi.

Kết quả lần này xảy ra chuyện, hơn nữa còn bị Hoắc Lâm nhìn thấy, cô cũng nghĩ ngờ sau khi về nhà, cô sẽ bị anh ép ăn thêm mấy chén cơm.

Sau khi Hoắc Lâm đưa cô vào xe, lập tức bảo tài xế chở tới bệnh viện.

Nam Từ không nghĩ mình bị gì quá nghiêm trọng, nên nói: “Không cần đi đâu, em chỉ bị tuột huyết áp thôi...”

Hoắc Lâm liếc cô một cái, lạnh lùng nói: “Đừng nói nữa.”

Nam Từ: “...”

Đã rất lâu rồi anh không có hung dữ với cô, cũng rất lâu rồi anh không dùng giọng điệu này để nói chuyện với cô, cho nên lúc này trong lòng Nam Từ cực kỳ uất ức, trên đường đi đều thầm oán trách trong lòng, rõ ràng anh là người muốn cử hành hôn lễ, cô chỉ muốn bản thân hoàn hảo hơn thôi mà, anh có cần phải như vậy không!

Càng nghĩ càng khó chịu, thân thể cũng vô ý thức lùi sát phía cửa, muốn kéo giãn khoảng cách với Hoắc Lâm.

Hoắc Lâm nhìn thấy động tác của cô, cũng không có phản ứng gì, chỉ yên lặng chờ xe đến bệnh viện.

Sau khi đến bệnh viện, Hoắc Lâm còn định bế cô vào, lại bị Nam từ đẩy ra.

Trên người cô còn mặc bộ váy cưới đang thử trước đó, cực kỳ xinh đẹp, nhưng lúc này xuất hiện ở bệnh viện thì khá kỳ cục.

Nhưng Nam Từ đang tức giận, cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp đi tới bàn đăng ký.

Hoắc Lâm ở phía sau giữ chặt cô, sau đó kéo cô đi lên lầu.

“Anh gọi điện thoại đặt hẹn rồi, trực tiếp lên lầu là được.”

Mặc dù Nam Từ đi theo anh, nhưng ngoài miệng vẫn không nói gì, tay cũng giãy dụa muốn thoát khỏi sự trói buộc của anh.

Hoắc Lâm vừa bực mình vừa buồn cười với hành động ngây thơ này của cô, lúc tiến vào thang máy, anh trực tiếp ôm eo cô, tư thế cực kỳ thân mật.

“Được rồi, ban nãy anh không nên mắng em như vậy.”

Nam Từ vốn đang giận, lúc này nghe anh nói, cũng không hiểu thế nào, chớp mũi cay cay, nước mắt không nhịn được tràn đầy hốc mắt.

Lần này Hoắc Lâm thật sự bị dọa sợ, bình thường Nam Từ không phải người thích khóc nhè, cảm xúc cũng không nhạy cảm đến như vậy, lần này anh cũng đâu có nói gì thêm, sao cô lại có biểu hiện khổ sở như vậy?

Trong đầu anh trong nháy mắt hiện lên một loạt khả năng, sau đó anh càng dúng sức ôm eo cô.

“Bảo bối, đừng khóc, nói không chừng lát nữa sẽ có chuyện vui.”

Nam Từ giương hai mắt đẫm nước mắt lên nhìn anh: “Chuyện vui gì?”

~

Sau đó chuyện vui này được chính miệng bác sĩ nói ra.

Bác sĩ cầm một loạt kết quả xét nghiệm và giấy siêu âm, nhìn một chút, sau đó cười híp mắt nói với bọn họ: “Chúc mừng Hoắc tiên sinh, vợ ngài đã có thai, vừa đúng hai tháng tám ngày.”

Nam Từ ngẩn người: “Bác sĩ chắc chứ?”

Trước đó lúc cô mang thai Đường Đường thì dấu hiệu nhận biết cực kỳ rõ ràng, nôn nghén cực kỳ nghiêm trọng, mà lại còn rất thích ngủ.

Nhưng lần này lại không có phản ứng gì, nếu không thì cô cũng sẽ không sợ ý đến mức không phát hiện ra...

Bác sĩ gật đầu xác định, nói với cô: “Bà Hoắc, bất kể là kết quả thử máu hay siêu âm đều cho thấy bà xác thật đã có thai.”

Nam Từ có chút hoảng hốt, một lúc lâu sau, cô mới quay đầu nhìn Hoắc Lâm.

“Hoắc Lâm, em lại có thai.”

“Ừ.”

“Vậy có phải là...”

“Hả?”

Nam Từ méo miệng, mặt buồn hiu: “... Em ăn kiêng mấy ngày nay đều vô ích rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Cố Chấp Ngọt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Ngoại truyện 25: Bá vương hoa 2.

Editor: Trà Đá.

Sau khi hai người từ bệnh viện trở về, thì Đường Đường đã được đưa về nhà rồi.

Bởi vì chuyện xảy ra quá đột ngột, cho nên đầu óc Hoắc Lâm hoàn toàn trống rỗng, sợ Nam Từ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cũng không nhớ đến con trai cũng đang ở đó.

Cũng may lúc ấy bên kia toàn là người một nhà, ngược lại cũng không sợ Đường Đường không có ai chăm.

Lúc bọn họ trở về, Đường Đường đang ngồi ngoan ngoãn đọc sách dạy đánh cờ.

Nói đến sự kỳ quái, thì Đường Đường từ nhỏ cho đến bây giờ có vẻ không giống như một đứa con nít đồng trang lứa khác.

Con nít thì phải quẩn mẹ hoặc là quây phá, còn Đường Đường thì lại cực kỳ trầm tính, sau này lớn hơn một chút, cậu bé cũng không làm phiền ba mẹ nhiều, đưa cho cậu bé một quyển sách hoặc một bộ đồ chơi trí tuệ, thì cậu bé có thể ngồi một chỗ gần nửa ngày.

Một tuổi đã biết tự ăn cơm, đi toilet, chưa đến hai tuổi đã có thể nói chuyện rất lưu loát, bây giờ mới ba tuổi đã có thể biết đánh vần hầu hết các chữ Hán.

Mỗi ngày cũng không giống những đứa trẻ khác đòi xem tivi, mà chỉ cần một quyển sách là có thể yên tĩnh cả ngày.

Đôi bụng cũng không la làng, lại ngoan ngoãn lễ phép gọi di giúp việc nhờ rót một ly sữa bò.

Dáng vẻ ăn cơm của Đường Đường thì khỏi phải nói, nếu như đứa bé này không từ bụng Nam Từ chui ra, thì cô thật sự nghi ngờ mình có nhớ lầm số tuổi của Đường Đường hay không.

Ăn cơm bình thường thì không nói, nhưng lúc ăn đồ tây, động tác còn thuần thục hơn cả mẹ, đừng đánh giá Đường Đường qua thân thể nhỏ bé và non nớt, nhưng trong lúc vung tay nhắc chân cũng đã xuất hiện vài thần thái tao nhã.

Mà sau khi Đường Đường lớn hơn, Nam Từ càng lúc càng khó chịu, cậu bé chỗ nào cũng tốt, nhưng hoàn toàn không có điểm nào giống cô, từ đầu đến chân quả thật chính là bản sao của Hoắc Lâm!

Nam Từ có chút bận tâm, nghĩ con trai giống anh như vậy, có thể cũng kế thừa tính cách của anh hay không.

Di truyền những cái khác thì rất tốt, toàn thân Hoắc Lâm đều là ưu điểm, cái này cô biết rõ.

Nhưng cô chỉ sợ con trai cô được kế thừa tính khí cổ chấp của ba nó thì hỏng bét.

Thế là Nam Từ suy nghĩ mấy ngày, quyết định dùng cách thăm dò xem trong lòng con trai như thế nào.

Ngày đó cô cố ý mua một đồng gấu bông, trong đó có một con thỏ và một con sói cũng tạm coi là hung ác.

Lúc ấy Nam Từ thừa dịp Đường Đường đang đọc sách, đặt một đồng gấu bông trước mặt Đường Đường, sau đó bắt đầu nói nhăng nói cuội.

Cuối cùng Đường Đường nghe không nổi nữa, đặt sách xuống, chậm rãi mở miệng:

“Mẹ, rốt cuộc là mẹ muốn hỏi cái gì?”

Lúc ấy Nam Từ thật sự có cảm giác trí thông minh của mình bị coi thường, mà đối tượng coi thường cô chính là con trai cô, cho nên cô nhin.

Cô nghĩ nghĩ, cuối cùng mở miệng hỏi: “Là như vậy, mẹ muốn hỏi Đường Đường một vấn đề, con thấy con thỏ và con sói này không, hiện tại sói đang rất thích thỏ, muốn ở cạnh thỏ, nhưng thỏ lại không đồng ý, con có biện pháp nào giúp sói không?”

Mặc dù Nam Từ cảm thấy con trai mình thông minh quá sớm, nhưng dù vậy thì cậu bé cũng chỉ là một đứa con nít, cho nên cô suy nghĩ một chút, bổ sung thêm một câu:

“Ý mẹ là... Nếu con là sói, thì con có giam thỏ lại ở bên cạnh mình không?”

Lúc ấy Đường Đường chỉ suy nghĩ một chút, hỏi lại Nam Từ: “Vậy trong thế giới của bọn nó là pháp chế xã hội sao?”

“...”

Nam Từ bất lực, hoàn toàn không nghĩ một đứa bé sao lại biết cái từ này!

Dừng một chút, cô lại đáp: “Đúng, giống y như xã hội chúng ta, phải tuân thủ pháp luật.”

Lần này Đường Đường không suy nghĩ, trực tiếp nói: “Vậy thì không được, mẹ, pháp luật là sự ràng buộc, mỗi người đều phải tuân thủ, nếu như con là sói, thì chắc chắn sẽ không phạm pháp nhốt thú ở bên cạnh mình.”

Nam Từ nghe đến đây thì cực kỳ yên tâm, cũng không hỏi tiếp, chỉ xoa xoa đầu Đường Đường, nói: “Đường Đường nhà mình thật tuyệt!”

Hôm sau trên đường đi làm, sau khi hai vợ chồng đã đưa Đường Đường vào nhà trẻ rồi, thì Nam Từ mới kể lại màn đối thoại với Đường Đường cho Hoắc Lâm nghe.

Cô còn đặc ý nói: “Mặc dù tướng mạo hay cử chỉ giờ tay nhắc chân giống y chang anh, nhưng ở phương diện này thì vẫn giống em”

Hoắc Lâm bị cô chọc cười, bắt đầu đi nhéo nhéo má cô.

“Anh làm chuyện gì phạm pháp?”

“Anh không làm, nhưng trong từng câu chữ của anh lại đầy uy hiếp!” Nam Từ lầm bầm: “Lúc đó không biết là ai suốt ngày nói nếu như em không yêu anh, thì anh sẽ giam em lại, khóa trên giường. Khiến cho em khi đó suốt ngày mơ thấy ác mộng.”

“Đó là bởi vì tốc độ yêu của em quá chậm.”

“Sao? Anh còn muốn nói đạo lý hả?”

Hoắc Lâm nhìn gương mặt hung dữ của cô, khóe môi cong hơn.

“Không có, lỗi của anh.”

“Anh sai ở đâu?”

“Bảo bối nói anh sai thì là anh sai chứ sao.”

“Tào lao, em... Á... Ai da anh phiền quá à... A, nói không lại thì chặn miệng em hả... Đừng cần nữa, sưng hết môi em bây giờ!”

Cũng may tài xế rất linh hoạt, trên thực tế thì mỗi lần hai người lên xe thì anh ta đều nâng tấm che lên, nếu không thì lần này lại phải thấy những thứ không nên thấy.

...

Về sau Nam Từ cũng không suy nghĩ nhiều nữa, nhưng Hoắc Lâm lại biết rõ con trai mình như thế nào, vì vậy thừa dịp Nam Từ ra ngoài gặp đám Cố Phán, thì chỉ còn anh và Đường Đường đơn độc ở chung một chỗ, anh mới nhắc đến chuyện này.

Hoắc Lâm và Đường Đường thường nói chuyện trực tiếp với nhau, trên thực tế chỉ cần có hai cha con ở một chỗ, thì có lời gì anh đều nói thẳng trực tiếp vào vấn đề, trong mắt anh, đứa con trai này đã sớm không còn ngây thơ giống với số tuổi nữa.

Hoắc Lâm đã sớm coi Đường Đường là một thanh thiếu niên với tâm lý ổn định.

Đầu tiên anh kể lại một chút sự tình Nam Từ nói với anh, sau đó lảng lảng nhìn Đường Đường, nói: “Ba biết con ngày đó chỉ nói xạo với mẹ thôi, nói xem, con thật ra là nghĩ như thế nào.”

Lúc đó Đường Đường đang uống sữa bò, nghe ba hỏi cũng không kinh ngạc.

Cậu bé đặt ly xuống, lấy khăn nhả nhặn lau miệng, sau đó bình tĩnh nhìn Hoắc Lâm.

“Dù sao con chắc chắn không giống ba, lúc nào cũng có suy nghĩ giam mẹ lại.”

Hoắc Lâm bị con trai mình vạch mặt, thì còn cái gì không thể làm, cuối cùng, anh bỗng nhiên nhớ lại một việc anh nghe từ cô giáo nhà trẻ.

“Con nhảy lớp lên lớp lớn, có hòa đồng với bạn bè không?”

“Dạ, ngoại trừ việc các bạn hay khóc ra thì những cái khác cũng còn được.”

Đầu ngón tay Hoắc Lâm gõ nhẹ lên mặt bàn, gương mặt cười như có như không.

“Nghe cô giáo nói bây giờ con đang ngồi cùng bàn một cô bé rất đáng yêu, mà lại rất thích quấn lấy con hả?”

“Dạ, cực kỳ phiền phức.”

Hoắc Lâm nhướn mày, ý cười càng đậm: “Nhưng có mấy lần ba đi đón con, vô ý nghe ba mẹ cô bé hỏi cô giáo có phải cho cô bé ăn kẹo nhiều quá không, vì trước khi con chuyển đến lớp lớn thì cô bé không hề sâu răng, ba mẹ cô bé đã cấm cô bé ăn đồ ngọt rồi.”

Đường Đường vẫn duy trì bộ dáng bình tĩnh, nói: “Thật sao? Con không biết.”

“Thật ra thì ba cũng để ý đâu. Nhưng hôm trước chú Trương tới nhà chúng ta, đưa cho ba tất cả hóa đơn trong nhà, bao gồm hóa đơn mua sắm. Trong đó có cả bánh kẹo, mà ba biết con đâu có thích ăn bánh kẹo.”

Hoắc Lâm cười ung dung, nhìn con trai mình, hỏi: “Con thể nói cho ba biết, cuối cùng bánh kẹo đó đi đâu không?”

Đường Đường nhìn Hoắc Lâm vài giây, sau đó thân thể nhỏ bé nhẹ nhàng nhảy xuống ghế, đi tới điện thoại để bàn đặt trong phòng khách.

Cậu bé thuận thực nhấn một dãy số, sau khi chờ hai ba giây, gương mặt bình tĩnh lập tức nhăn lại, nước mắt bắt đầu rơi.

Một lát sau, người bên kia bắt máy, cậu bé vừa khóc nức nở vừa nói: “Mẹ...”

Hoắc Lâm: “...”

Đường Đường ở bên này khóc đến nỗi không nói chuyện được, cũng không nhìn Hoắc Lâm, chỉ đứng đó không ngừng “Khóc”.

“Dạ... Không có, ba không có mắng con... Con... Chỉ là con nhớ mẹ...”

Nói đại khái nửa phút, Đường Đường ngẩng đầu nhìn về phía Hoắc Lâm, nói: “Ba, mẹ muốn ba nghe điện thoại.”

Hoắc Lâm liếc mắt nhìn Đường Đường, sau đó đứng dậy đi qua, nhận lấy điện thoại trong tay Đường Đường.

Lúc ấy Nam Từ bị tiếng khóc của Đường Đường làm cho đau lòng, cho nên khi Hoắc Lâm vừa nghe máy, cô trực tiếp phê bình anh.

Đại khái nói bốn năm phút, Nam Từ mới bỏ qua.

Sau khi cúp điện thoại, Đường Đường đã ở bên kia bắt đầu đọc sách, trên mặt còn nước mắt, nhưng không còn dấu hiệu khóc lóc nữa.

“Dựa vào mẹ nhiều như vậy con không ngán sao?” Hoắc Lâm hỏi Đường Đường.

“Vậy ba suốt ngày cứ truy vấn ngọn nguồn chuyện của con cũng không ngán sao?”

“...” Hoắc Lâm cảm thấy anh không cách nào nói chuyện được với con trai, nên dứt khoát nói thẳng: “Được, ba không hỏi chuyện của con nữa, cũng không nhúng tay vào nữa. Chỉ là ba vẫn muốn con nhớ lấy lời ba nói trước đó, bất kể con như thế nào cũng không được để mẹ biết.”

Lúc này Đường Đường mới cười cười, trên gương mặt non nớt rốt cuộc cũng xuất hiện nét trẻ con.

“Ba yên tâm, con lúc nào cũng có chừng mực đối với mẹ.”

~

Đương nhiên, những chuyện này Hoắc Lâm không bao giờ nói với Nam Từ. Trong lòng Nam Từ, Đường Đường vẫn chỉ là một đứa bé thông minh hơn bạn bè một chút thôi.

Cho nên khi hai người từ bệnh viện về, thấy Đường Đường ngoan ngoãn ngồi đó đọc sách, trong lòng Nam Từ lập tức mềm đi.

“Ái da, Đường Đường nhà mình ngoan quá.”

Nói đến đây, cô hưng dữ nhìn Hoắc Lâm.

“Sau này cho dù có công chúa nhỏ, thì anh cũng không được lơ con trai nghe không?”

Trong lòng Hoắc Lâm không ngừng cười lạnh, nghĩ thầm không chừng con trai đang nghĩ ước gì ba mẹ mình không có việc gì thì đừng làm phiền đến nó, một mình cũng đủ vui vẻ rồi.

Nhưng Nam Từ nói gì thì Hoắc Lâm cũng sẽ không thật sự phản bác, huống chi bây giờ cô còn đang mang thai đứa thứ hai.

Thế là anh hôn lên đỉnh đầu cô, cười cưng chiều: “Ừ, bảo bối nói gì thì anh nghe vậy.”

Cách đó không xa, Đường Đường nhìn thì có vẻ đang tập trung đọc sách, nhưng trên thực tế cũng nghe thấy lời ba mẹ nói.

Nhất là sau khi nghe Hoắc Lâm nói xong, cậu bé không nhịn được yên lặng suy nghĩ vài giây.

Sau đó, cái đầu nhỏ bắt đầu tính toán, nếu như bây giờ mình trốn khỏi nhà, thì khả năng sinh tồn được bao nhiêu.

Dù sao, trong căn nhà này toàn thức ăn cho chó, Đường Đường thật sự ăn không vô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chắp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Ngoại truyện 26: Bá vương hoa 3.

Editor: Trà Đá.

Nam Từ lại mang thai một lần nữa, hôn lễ đành phải dời lại.

Sau khi đám anh em biết thì mọi người đều bật cười, nhất là Trần Tiến, nói Hoắc Lâm rốt cuộc là có số mệnh gì, có phải cả đời cũng không thể như ý muốn?

Hoắc Lâm mặc kệ anh ta, người gặp việc vui, mặc dù chuyện hôn lễ đúng là có hơi tiếc, nhưng so với việc có con gái, thì tiếc nuôi ấy không đáng giá nhắc tới.

...

Lần này Nam Từ mang thai cực kỳ khỏe, không hề giống như lúc mang thai Đường Đường.

Lúc ấy ba tháng đầu, cô ốm nghén cực kỳ nặng, hầu hết ăn gì cũng ói, không ăn cũng ói nước chua, lượng cơm ăn còn ít hơn cả bình thường.

Nhưng lần mang thai này, nếu như không phải trong hình siêu âm có một hạt đậu nhỏ, thì cô còn nghi ngờ mình có thật sự mang thai hay không.

Bởi vì thật sự quá yên bình!

Ngoại trừ cô thích ngủ giống như những thai phụ khác, thì trên cơ bản những phản ứng khác lại không có, không nôn nghén, mà khẩu vị lại càng tốt.

A, nếu như nhất định phải nói gì đó, thì lần mang thai thứ hai này cô ăn rất ngon miệng.

Trước kia thích ăn gì thì bây giờ càng thích, trước kia không thích ăn gì thì bây giờ cũng ăn được một hai miếng, khẩu vị cũng không kiêng cử gì, chua cay mặn ngọt, chỉ cần được ăn ngon thì cô đều thích.

Có thể nói, cơ thể cô càng ngày càng tròn trịa.

Có mấy lần trên bàn ăn, Đường Đường thấy mẹ mình ăn lượng cơm gấp hai lần bình thường, nhin không được định mở miệng nói hai câu.

Nhưng lời còn chưa nói ra, thì đã bị Hoắc Lâm liếc mắt vung đao tới.

Hai cha con có tâm linh tương thông, trên cơ bản Đường Đường nhắc tây nhắc chân thì Hoắc Lâm đều biết cậu bé muốn làm gì, cho nên lúc này cậu bé muốn nói gì, anh đương nhiên hiểu rõ.

Đường Đường há to miệng, muốn nói lại thôi, cuối cùng suy nghĩ một chút dù sao cũng bỏ đi, mẹ có trở thành một người mập mập thì ba cũng một mực yêu mẹ, cậu bé xen miệng vào làm gì?

Lời này không điều, trong mắt Hoắc Lâm, Nam Từ có biến thành dạng gì thì vẫn là bảo bối của anh.

Lần trước Nam Từ mang thai thật sự quá tội nghiệp, mặc dù anh không nói gì, nhưng trong lòng vẫn luôn áy náy và đau lòng.

Lần này phải vất vả lắm Nam Từ mới có thể ăn ngon ngủ ngon, mà thân thể cũng tốt hơn lần trước rất nhiều, anh đương nhiên rất vui vẻ.

Cho nên anh tuyệt đối không cho kẻ nào làm phá hư bầu không khí này, con của anh cũng không được.

Hôm đó sau khi ăn xong chưa được bao lâu, Nam Từ lập tức lên lầu đi ngủ.

Hoắc Lâm tự mình đưa Đường Đường đi nhà trẻ, lúc xe chạy trên đường, Hoắc Lâm cực kỳ nghiêm túc nói với Đường Đường.

“Lo chuyện của con cho tốt, chuyện của người lớn thì đừng nhúng tay vào, nhất là chuyện của mẹ con.”

Đường Đường nghiêng đầu, đảo đảo mắt.

Tiếp đó, cậu bé ngẩng đầu nhìn Hoắc Lâm.

“Ba, bây giờ con nghỉ ngơi ba cố ý?”

“Cái gì?”

“Cố ý vỗ béo mẹ, sau đó để mẹ không thể ra ngoài tìm các chú khác.”

Hoắc Lâm nhíu mày: “Ai nói với con mẹ muốn ra ngoài tìm các chú khác?”

Đường Đường ngồi thẳng người, sắc mặt cực kỳ bình tĩnh: “Không ai nói hết, nhưng con cảm thấy nếu như ba cứ tiếp tục ngược đãi con, nếu như mẹ phát hiện ra thì chắc chắn sẽ đi tìm người khác.”

Hoắc Lâm bị tên nhóc này chọc cười, vươn tay xoa cái đầu nhỏ, mỉm cười nhưng bên trong lại mang theo một tia nguy hiểm.

“Vậy chỉ bằng để ba đưa con vào ký túc xá của trường, nếu như hai mẹ con không gặp nhau nhiều, thì mẹ con sẽ không suy nghĩ nhiều đâu?”

“...” Đường Đường nhìn Hoắc Lâm: “Gian thương.”

Hoắc Lâm không thèm để ý con trai lên án mình, còn nói: “Vậy nên, hiện tại con chưa có năng lực để chiến thắng đối phương, nên đừng có khiêu khích. Còn nữa, lần sau mẹ con có ăn ba chén cơm, thì con cũng phải giả bộ như không nhìn thấy, hiểu chưa?”

...

Về sau Đường Đường cũng không dám ý kiến gì với lượng cơm Nam Từ ăn, chỉ là Nam Từ tự mình ý thức được điều này.

Dù sao cô từ nhỏ đến lớn, cân nặng không bao giờ vượt qua ba con số, lần trước mang thai Đường Đường, cô cũng chỉ duy trì chín mươi mấy cân, chưa tới một trăm.

Nhưng lần này, mới chỉ mang thai năm tháng mà cân nặng của cô đã lên tới một trăm lẻ mấy cân.

Cái này sao cô chấp nhận được?

Thế là sau khi bước xuống cái cân, cô ngồi trên sàn nhà đắn đo suy nghĩ phải giảm béo thế nào.

Lúc Hoắc Lâm đi vào, trông thấy cô ngồi dưới đất, anh khẽ nhíu mày.

Anh bước mấy bước đến gót chân cô, lập tức bế cô lên.

“Nói bao nhiêu lần rồi, mặc dù mùa hè nhưng cũng không được tùy tiện ngồi trên sàn nhà.”

Nam Từ còn đang đắm chìm trong sự bi thương về cân nặng, hoàn toàn không nghe lọt tai những gì Hoắc Lâm nói, cách thật lâu, cô mới bày ra bộ dạng đáng thương nhìn Hoắc Lâm.

“Hoắc Lâm...”

“Hà?”

“...Em mập.”

“...” Hoắc Lâm nhìn gương mặt tròn trịa của Nam Từ, nhưng vẫn xinh đẹp mê người như trước, bình tĩnh nói trái lương tâm: “Không có, bảo bối của anh vẫn giống y như lúc trước.”

“Anh nói vậy, em mập hơn hai mươi cân, hiện tại còn nặng hơn lúc trước sinh Đường Đường, làm sao bây giờ, không xong rồi, em không thể ra ngoài gặp mọi người được.”

Hoắc Lâm ôm Nam Từ, sau khi để cho cô thoải mái dựa vào lồng ngực anh, bàn tay bắt đầu vuốt ve cái bụng có chút to ra của cô.

Tiếp đó, anh chớp chớp mắt, mở miệng: “Cái cân này mua lâu rồi đúng không?”

“Ừ... Chúng ta mua lúc đăng ký kết hôn đó.”

“Vậy có lẽ là nó bị hư rồi.”

Nam Từ chớp chớp mắt, quay đầu nhìn Hoắc Lâm, có vẻ như có chút bị thuyết phục, do dự nửa ngày, mở miệng: “Anh chắc không...”

“Sao không chắc?”

Hoắc Lâm vừa nói chuyện, vừa dùng chớp mũi thân mật cọ xát gương mặt của Nam Từ: “Mỗi ngày anh đều ở chung với em, em có béo hay không thì anh phải nhìn ra chứ, mà bình thường em cũng đâu được gọi là ăn nhiều, đứa bé trong bụng đã hấp thụ hơn một nửa, coi như em có lên cân một tí, thì

cũng là do Quả Quả.”

Quả Quả là tên ở nhà Nam Từ đặt cho đứa thứ hai, vừa vặn góp thành một đôi với Đường Đường, người khác nghe thấy thì sẽ biết hai đứa chắc chắn là anh em.

Nam Từ nghe Hoắc Lâm, cũng có chút nửa tin nửa ngờ, suy nghĩ kỹ càng nửa ngày, cô mới nhếch miệng, ôm cổ anh, nhích lại gần trong ngực anh.

“Vậy ngày mai anh đi làm về, ghé siêu thị mua cho em một cái cân mới đi.”

“Được.” Hoắc Lâm vui vẻ đồng ý, tiếp đó còn nói: “Đi giúp việc nấu nướng sườn hầm, không phải món em thích ăn sao? Chúng ta xuống ăn cơm?”

“A... Hay là em ăn nhiều rau xanh một chút?”

“Không được, em và con phải cân cân bằng dinh dưỡng, ngoan.”

Nam Từ còn muốn phân bác gì đó, nhưng đúng lúc này Quả Quả trong bụng bỗng nhiên nhúc nhích, cô bày ra vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Hoắc Lâm.

“Hoắc Lâm, anh... Anh có cảm thấy không?”

Bàn tay Hoắc Lâm vẫn luôn đặt lên bụng Nam Từ, cho nên cũng cảm thấy được, thế là cười cười, hôn lên trán Nam Từ một cái.

“Nhìn xem, con cũng phản đối kia, yêu cầu mẹ phải ăn nhiều thịt.”

Nam Từ cũng vui vẻ hơn, cười híp mắt nói: “Được, vì Quả Quả nên hôm nay mẹ sẽ ăn nhiều một chút.”

Lúc xuống lần ăn cơm, Đường Đường nhìn lượng cơm của mẹ ăn cũng giống những ngày trước, trong lòng không ngừng cảm thán.

Với trí thông minh của mẹ, thì có thể sinh ra một đứa em như thế nào đây, nói không chừng lại bị ba xoay vòng vòng lừa ăn quả ngọt?

Đường Đường ghét người không thông minh, nhưng mà nếu như đáng yêu thì cậu bé có thể miễn cưỡng tiếp nhận.

Được rồi, mặc kệ là dạng gì, dù gì cũng là người thân của mình, nếu như sinh ra quả thật kém cỏi, thì cậu bé sẽ giúp dạy bảo.

~

Cuối năm, đầu tháng mười hai, Quả Quả muốn ra nhìn thế giới.

Bởi vì lần này em bé quá lớn, chuyên gia của bệnh viện đề nghị sinh mổ, Nam Từ nghe xong vừa tức vừa lo, một mực đánh Hoắc Lâm.

“Tại anh hết, dứt em ăn nhiều đồ ngon như vậy, bây giờ thì sao? Không thể sinh thường được!”

Hoắc Lâm bất đắc dĩ, cười cười: “Bảo bối đừng sợ.”

“Sao không sợ được? Bọn họ nói em bé sinh mổ thì thể chất rất yếu, với lại...”

Nói đến đây, sắc mặt Nam Từ có chút mất tự nhiên, một hồi lâu mới thấp giọng nói: “Với lại nếu như sinh mổ, trên bụng em để lại sẹo thì làm sao?”

Mặc dù bây giờ có mổ thẩm mỹ, nhưng Nam Từ vẫn rất lo lắng, nếu quả thật để lại sẹo, thì sau này... Cô không thể nghĩ thêm được gì nữa!

Hoắc Lâm nhìn ra lo lắng của cô, hôn môi cô một cái, nhẹ giọng trấn an: “Không sao hết, bảo bối của anh như thế nào thì anh cũng thích hết.”

Nam Từ đương nhiên biết anh chỉ đang dỗ ngọt cô, nhưng cũng không không chế nổi sự ngọt ngào tràn ngập trong lòng.

Kết hôn đã lâu, cũng sắp sinh đứa thứ hai, nhưng Hoắc Lâm xác thật vẫn đối xử với cô rất ân cần như ngày đầu, cho dù thời gian cô mang thai chật vật khó coi bao nhiêu, nhưng lúc anh nhìn cô thì ánh mắt anh đầy sự yêu thương chưa bao giờ giảm bớt.

Có lẽ đây chính là kết quả khi gả cho người thật sự yêu mình.

...

Về sau, Nam Từ muốn mình lựa chọn ngày sinh cho Quả Quả.

Cũng không phải cô mê tín gì, nhưng vẫn tìm hiểu qua ngày hoàng đạo, quyết định sinh đứa bé vào đầu tháng mười hai.

Dù sao so sánh giữa cung Nhân Mã và cung Ma Kết, thì cô vẫn hy vọng con mình thuộc cung Nhân Mã.

Chòm sao này có tính cách nhiệt tình lại hào phóng, cực kỳ có năng lượng, cô hy vọng con mình sẽ như vậy.

Đương nhiên rồi, không phải nói cung Ma Kết không tốt, chỉ là... Cô nghe nói Ma Kết đều là người cuồng công việc, trong nhà đã có một Đường Đường, cô vẫn hy vọng đứa thứ hai sẽ có tính cách hoạt bát nào nhiệt một chút.

Lời này sau khi Hoắc Lâm nghe thấy, anh cười cô nói cái này mà không tính là mê tín sao?

Nam Từ xấu hổ, nói đây là chiêm tinh học! Chiêm tinh học! Không giống mê tín!

Hoắc Lâm vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, cảm thấy cũng không cần tranh cãi quá nhiều, thế là vừa dỗ dành cô vừa đồng ý với cô.

Dù sao đứa bé sinh tháng mấy, tính cách gì, anh đều cảm thấy không quan trọng, chỉ cần Nam Từ vui vẻ là được rồi.

~

Ngày 9 tháng 12, Nam Từ bị đẩy vào phòng sinh.

Sau một tiếng, Quả Quả ra đời, là một cô công chúa nhỏ tròn trịa tám cân bảy.

Giờ phút này, Hoắc Lâm đã có một trai một gái, trải qua một quá khứ đen tối và cực khổ, ngay lúc này mọi thứ đều góp thành một chữ “Tốt”.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chắp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Ngoại truyện 27: Bá vương hoa 4.

Editor: Trà Đá.

Quả Quả xem ra quý giá hơn anh trai Đường Đường nhiều, mới sinh được hai ngày đã có tên chính thức.

Hoắc Niệm Từ.

Nam Từ suy nghĩ một chút, đoán chừng Hoắc Lâm cũng bối vì lần trước không có kinh nghiệm, cho nên mới suy nghĩ lâu như vậy. Sinh tới đứa thứ hai thì tư duy phát triển hơn, cũng giỏi sử dụng tên cô.

Về sau Nam Từ mượn chuyện này trêu chọc Hoắc Lâm, nói nếu như là sinh đôi, thì có lẽ anh sẽ còn suy nghĩ rất lâu, bởi vì tên cô chỉ có hai ký tự, hoàn toàn không đủ dùng.

Lúc ấy Hoắc Lâm mặt mày dịu dàng ôm Quả Quả, cười cười, không nói chuyện.

Nam Từ ngay lập tức nhìn ra, Hoắc Lâm đã được xếp trong hàng ngũ nô lệ của con gái.

Nhưng cô thật sự không biết là Hoắc Lâm thích Quả Quả, bởi vì con gái có gương mặt cực kỳ giống Nam Từ.

Có lẽ Nam Từ có ấn tượng rất mơ hồ với những chuyện lúc nhỏ, dù sao khi đó cô cũng còn quá nhỏ, nhưng anh không giống vậy, anh hoàn toàn nhớ rõ từng sự kiện lúc nhỏ.

Anh càng nhớ kỹ bộ dáng nhỏ của Nam Từ, mềm mại, có chút ngốc nghếch lại đáng yêu.

Hiên tại mặc dù Quả Quả chưa có rõ nét, nhưng mặt mày đã có vài phần tương tự Nam Từ. Chỉ điểm này thôi cũng đủ cho Hoắc Lâm cưng chiều vô hạn.

Trong nhà từ ba người lập tức biến thành bốn người, Nam Từ và Hoắc Lâm đã sớm thích ứng, ngược lại là Đường Đường, Nam Từ có chút lo lắng.

Nhất là... Hoắc Lâm suốt ngày ôm hôn và chơi đùa với Quả Quả.

Nam Từ cũng bí mật nói với anh rất nhiều lần, nói Hoắc Lâm kiềm chế một chút, ngoài miệng thì anh đồng ý, nhưng mỗi lần ở chung với Quả Quả thì hoàn toàn không khống chế được.

Thời gian trôi qua mấy tháng, Nam Từ cảm thấy tiếp tục như thế cũng không phải là biện pháp, thế là nói lớn không nghe, vậy thì tâm sự với người nhỏ.

Thế là cô tranh thủ lúc Hoắc Lâm đang chơi đùa với Quả Quả, kéo Đường Đường qua bên cạnh.

Cô sợ lời nói của mình quá thẳng, sợ rằng Đường Đường nhạy cảm lại suy nghĩ nhiều hơn.

Thế là nghĩ nghĩ, cô quanh co hỏi một câu: “Nè, Đường Đường, gần đây trong nhà có thêm em gái, bởi vì em gái vừa mới ra đời, cơ thể còn yếu, cho nên cần chăm sóc nhiều hơn, có chút lơ là con, con có trách ba mẹ không?”

Giương mặt Đường Đường cực kỳ trầm tĩnh, có vẻ như đã đoán ra được mẹ sẽ nói ra những lời này.

Chỉ là phản ứng của Đường Đường không quá lớn, trực tiếp đáp: “Mẹ, có phải mẹ nghĩ con sẽ cảm thấy bị tủi thân hả?”

“Ài da... Mẹ chỉ muốn biết suy nghĩ thật sự của Đường Đường thôi.”

Đường Đường nghiêm túc lắng đầu: “Mẹ, nếu như mẹ sợ con bị tủi thân rồi ghét Quả Quả, thì mẹ lo lắng nhiều quá rồi. Thật ra con còn rất thông cảm với em gái...”

“Hả? Thông cảm?”

Nam Từ kinh ngạc, căn bản không hiểu Đường Đường nói gì.

“Bảo bối, con nói cho mẹ nghe đi, rốt cuộc là con đang suy nghĩ gì?”

Thông cảm? Tại sao Đường Đường lại có suy nghĩ này? Thông cảm Quả Quả được ba thích hơn? Thông cảm Quả Quả được yêu chiều?

Cái này... Hoàn toàn không đúng!

Chỉ thấy sắc mặt Đường Đường nhàn nhạt quay đầu, nhìn về phía Hoắc Lâm và Quả Quả đang chơi đùa.

“Mẹ không cảm thấy, em gái ngoài việc mỗi ngày chỉ biết vui chơi và cười ngây ngô ra, thì không biết làm cái gì hết sao?”

Nam Từ nghe thấy, theo bản năng nhìn thoáng qua Quả Quả, quả nhiên, cô gái nhỏ bị Hoắc Lâm chọc cười ha ha, trong tay còn cầm một miếng bánh quy mài răng dính đầy nước bọt, so với Đường Đường thì cô bé quả thật...

Nam Từ: “...”

Nam Từ cũng không biết tại sao mọi chuyện lại phát triển theo chiều hướng này, cô vốn đang muốn an ủi con trai, sao kết quả lại biến thành cô muốn phân bác thay cho con gái rồi?

Thế là cô nghĩ nghĩ, thay Quả Quả nói chuyện.

“Em gái còn nhỏ, chẳng lẽ con muốn con bé phải giống con sao?”

Đường Đường nháy mắt vô tội: “Nhưng lúc con lớn cỡ con bé, đã có thể tự chơi rubic lại còn bắt đầu tập nói nữa, không phải sao ạ? Con nhớ mẹ kể con nghe như vậy mà.”

Nam Từ: “...”

Thật sự đúng là như vậy! Nhưng... Cũng không thể lấy điều này để so sánh, Đường Đường sinh ra đã nổi trội hơn những đứa bé khác, sao có thể so đo với Quả Quả được?

Nghĩ tới đây, Nam Từ hơi bực, nói: “Con không thể nghĩ như vậy được Đường Đường, không phải em gái con không giỏi, mà là con quá thông minh. Trên đời này cũng hiếm có đứa bé nào thông minh như con, con hiểu không?”

Đường Đường gật gù đầu: “Đa, con biết rồi, kẻ mạnh luôn thương cảm kẻ yếu, mà em gái lại rất yếu, cho nên con sẽ thông cảm cho em ấy.”

Nam Từ: “...”

Cô không phản bác được, căn bản không biết tới lui thế nào lại xoay quanh vấn đề Quả Quả yếu đuối.

Đêm đó, cô kể chuyện này cho Hoắc Lâm...

Lúc ấy Hoắc Lâm vừa tắm rửa xong đang lau tóc, nghe Nam Từ nói, bàn tay cầm khăn có chút dừng lại.

Trên mặt anh không có biểu hiện gì, chỉ trầm giọng mờ mờ: “Thằng bé nói Quả Quả yếu?”

Nam Từ nghe thấy giọng nói này của anh, lập tức ý thức được mình gặp rắc rối.

Trên thực tế, anh đối xử với con trai và con gái cực kỳ khác nhau, tại sao cô lại ngu ngốc đi thảo luận những vấn đề này với anh.

Thế là cô vội vàng lắng đầu, bổ sung nói: “Không có, không nói là con bé yếu, ý của Đường Đường là so với em gái thì thằng bé mạnh hơn một chút, sau này sẽ nhất định chăm sóc cho con bé.”

Hoắc Lâm biết phản ứng của anh khiến cô sốt ruột, thế là anh thay đổi giọng điệu, cũng dời chủ đề khác.

“Thằng bé là anh trai, đương nhiên phải chăm sóc em gái rồi.”

“Đứng đứng.”

Hoắc Lâm cẩn thận nhìn bộ dáng nhỏ nhắn của cô, khỏe môi cong cong, tiếp đó, ném khăn mặt qua một bên.

“Cho nên chúng ta không phải nên làm chuyện khác rồi sao?”

Anh vừa nói, thân thể của anh lập tức lên giường tới trước mặt cô, mùi sữa tắm mát lạnh dễ chịu cộng thêm hơi thở của anh, trong nháy mắt ngập tràn xoang mũi cô.

Cơ thể Hoắc Lâm phủ lên người cô, môi mỏng ngậm nhẹ vành tai Nam Từ, sau đó, giọng anh trầm thấp khêu gợi:

“Bảo bối, anh muốn em.”

Nam Từ đương nhiên biết anh có ý gì, chỉ là lúc này cô đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

“Anh chờ chút.” Cô đẩy ngực anh ra, ngẩng đầu nhìn anh, “Mấy ngày trước em có nghe trợ lý Trương nói anh đến bệnh viện hả? Sao anh về nhà mà không nói cho em biết? Có phải sức khỏe anh có vấn đề gì không?”

Nam Từ nói đến đây, sắc mặt nghiêm túc hẳn lên: “Hoắc Lâm, em đã nói với anh rồi, mặc kệ là anh gặp chuyện gì, thì phải nói cho em biết, cho dù là tình hình có tồi tệ đến thế nào, thì em cũng muốn cùng anh đối mặt với nó.”

Hoắc Lâm bật cười: “Xem ra phải trừ lương trợ lý Trương để cậu ta khỏi nhiều chuyện.”

“Anh dám!” Nam Từ trợn mắt: “Anh trừ thì em trả anh ta gấp đôi, và lại anh ta cũng đâu có nói gì về bí mật công việc, mà chỉ là vấn đề cá nhân của anh. Hơn nữa còn hỏi em!”

Hoắc Lâm bất đắc dĩ, hôn lên trán cô: “Cơ thể của anh không có bệnh tật gì hết, có lẽ sẽ sống lâu trăm tuổi để chăm sóc cho em.”

“Vậy tại sao anh lại đi bệnh viện?” Nam Từ nhìn anh, “Đừng nói là đi kiểm tra sức khỏe, hai tháng trước cả nhà chúng ta đều đi khám sức khỏe tổng quát hết rồi, trí nhớ em có kém cũng còn nhớ!”

“Không phải kiểm tra sức khỏe.” Hoắc Lâm cong môi cười, “Chẳng qua là anh cảm thấy bình thường làm biện pháp an toàn chưa đủ, chúng ta có Đường Đường và Quả Quả là quá đẹp rồi, không cần có thêm ngoài ý muốn nữa, cho nên anh đi làm biện pháp an toàn.”

Trước đó Nam Từ cũng cảm thấy kỳ quái, từ sau khi sinh Quả Quả, Hoắc Lâm không chủ động đề cập đến chuyện thân mật của hai người.

Có một lúc cô còn tưởng rằng dáng người của cô thay đổi, không còn hấp dẫn Hoắc Lâm nữa, buồn rầu một khoảng thời gian.

Về sau Hoắc Lâm thấy cô như vậy, mới nói lời thật, mặc dù Quả Quả là đứa con anh mong chờ, nhưng cũng là điều ngoài ý muốn.

Anh không hy vọng lại có việc ngoài ý muốn xuất hiện trên người cô nữa, mà bây giờ bọn họ đã có cả trai lẫn gái, hạnh phúc đã tròn đầy, không cần cô phải nhận thêm nguy hiểm và đau khổ nữa.

Nam Từ cũng đã nói, nếu như không muốn sinh con nữa, không yên tâm... Khụ, không yên tâm những sản phẩm kia, thì sau khi cô cai sữa cho Quả Quả có thể uống thuốc.

Nhưng Hoắc Lâm nghe xong thì lập tức phản đối, còn nói bất cứ chuyện gì liên quan đến cơ thể cô, anh đều sẽ không đồng ý.

Cho nên lúc này Nam Từ nghe Hoắc Lâm nói thì lập tức hiểu ra.

“Anh...”

“Ừ, sau này bảo bối của anh sẽ không chịu khổ nữa.”

Trong nháy mắt, tâm tình Nam Từ trở nên phức tạp, cô lẳng lặng nhìn Hoắc Lâm một lúc lâu, sau đó ôm lấy anh.

“Hoắc Lâm.”

“Ừ.”

“Em sẽ tốt với anh.” Giọng nói của cô không cao, nhưng giọng điệu thì cực kỳ nghiêm túc, “Sau này và mãi mãi, em sẽ đối tốt với anh.”

Hoắc Lâm bật cười, cúi đầu hôn lên mặt cô: “Vậy chi bằng tối nay chịu đựng vì anh một chút nhé? Dù sao anh cũng nhịn lâu rồi, đêm nay có thể sẽ mất không chế.”

Nam Từ đỏ mặt gật gật đầu, chủ động hôn lên môi anh.

...

Buổi tối hôm đó, Quả Quả vẫn một mực đi theo đi giúp việc, cũng may tuổi còn nhỏ, cũng đúng như Đường Đường nói, cho ăn cho chơi một chút, thì lập tức trở nên ngoan ngoãn không biết gì.

Cho nên coi như ba mẹ không xuất hiện cả đêm cũng không phát hiện ra.

Ngược lại sáng hôm sau, cô bé mở to mắt không thấy mẹ đến bé, cũng không thấy ba đến hôn, bỗng nhiên ý thức được không thích hợp.

Thế là cô bé vênh môi, bắt đầu vừa khóc vừa la: “Ba mẹ.”

Nhưng phòng của Nam Từ và Hoắc Lâm có chút xa phòng ngủ của Quả Quả, ngược lại lại đánh thức Đường Đường ở phòng ngủ sát vách.

Đường Đường đẩy cửa đi vào, thân thể còn rất nhỏ, nhưng bước chân lại có chút trầm ổn như người lớn.

Ngược lại Quả Quả không nhất thiết phải thấy ba mẹ, cô bé chỉ có chút cảm giác không an toàn.

Lúc này nhìn thấy anh hai, nên cảm xúc cũng chuyển biến tốt hơn.

Vừa khóc vừa nói: “An... Anhanh...”

Đường Đường thở dài, bắt đầu đi lên trước, bộ dáng có chút giống như một người lớn đang nhìn một đứa con nít.

“Khóc cái gì? Ba mẹ không ở đây là khóc à? Nói em ngoan ngoãn cũng đúng mà.”

Đường Đường vuốt tay nhỏ, lau nước mắt trên mặt Quả Quả, tiếp đó thuận tay lấy đồ ăn vặt trên bàn, đưa cho cô bé một cái.

Quả Quả thấy được ăn, ngược lại quên hết phiền não, cười tủm tỉm ăn say sưa ngon lành, cuối cùng, còn đưa tay về phía Đường Đường, muốn cậu bé ăn một miếng.

“An anh... an...”

Đường Đường nhìn miếng bánh bích quy dính đầy nước bọt trong tay Quả Quả, yên lặng lui về phía sau một chút, sau đó lấy một túi khác.

“Anh hai ăn cái này.”

Quả Quả cũng không ép, thấy Đường Đường cũng có đồ ăn, lại cười tủm tỉm bắt đầu ăn đồ ăn của mình.

Đường Đường nhìn bộ dáng của em gái, lại thở dài một hơi.

“Em ngoan ngoãn như vậy, sau này phải làm sao hả?”

Đường Đường bày ra bộ dáng ông cụ non nhìn Quả Quả, cuối cùng ánh mắt rơi vào bàn chân trần của em gái, bắt đầu đi lấy đôi tất, chậm rãi mang vào cho cô bé.

“Được rồi, sau này anh hai sẽ quan tâm em một chút, hết cách rồi.”

...

Ngoài cửa, Hoắc Lâm vốn nghe tiếng khóc nên chạy qua, khi nghe thấy Đường Đường ở trong phòng dỗ dành Quả Quả, bước chân lập tức dừng lại không bước vào.

Anh dựa nghiêng ở bên tường, hai tay khoanh trước ngực, trên thân còn mặc áo ngủ, mang theo một chút lười biếng.

Lúc này nghe thấy lời nói của Đường Đường, không khỏi cong môi cười.

Tiếp đó, anh bước nhẹ chân quay về phòng ngủ, không muốn vào quấy rầy hai anh em.

Trong phòng ngủ, Nam Từ nửa tỉnh nửa mê, nghe thấy Hoắc Lâm về, vội vàng hỏi một câu: “Quả Quả sao rồi anh? Còn khóc không?”

“Không có, Đường Đường qua dỗ rồi.”

“Hả? Thằng bé đang chăm Quả Quả á?”

“Ừ.”

“Ai da, thằng bé cũng là con nít mà, sao lại có thể yên tâm để thằng bé chăm Quả Quả chứ!”

“Bảo bối, anh hiểu rõ con chúng ta nhất, ngoan, đừng lãng phí thời gian, giúp anh lần nữa đi...”

Nam Từ không muốn, giãy giụa: “Không muốn, em muốn đi chăm sóc Quả Quả... Á, anh nhẹ một chút được không!”

Hoắc Lâm hôn cô thật sâu, thở hắt ra nói với Nam Từ: “Bảo bối, em vẫn nên “Chăm sóc” cho anh một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Cháp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Ngoại truyện 28: Bá vương hoa 5.

Editor: Trà Đá.

So với Đường Đường, thì quá trình lớn lên của Quả Quả “Long đong” hơn nhiều.

Dù sao không phải đứa bé nào cũng giống Đường Đường, từ nhỏ đã biết nông sâu, cái gì nên động cái gì không, cái gì nên ăn cái gì không nên.

Nhưng Quả Quả không giống vậy, cô bé không sớm thông minh như anh trai, mà là “Chuột bạch” như những đứa trẻ khác.

Ví dụ như Nam Từ dạy rất nhiều lần không được gặm tay, không thể gặm chân, nhất là không được gặm vớ!

Nhưng mỗi ngày cô bé lại gặm rất vui, thừa dịp mọi người không chú ý, cười tủm tỉm đưa tay rồi chân lên miệng gặm.

Thỉnh thoảng mang vớ còn đưa lên miệng gặm, đôi vớ nhỏ bị cắn tuột ra khỏi chân, cơ thể nhỏ bé trong nháy mắt mất thăng bằng, ngã ngửa ra phía sau.

Đường Đường thấy bộ dáng ngốc nghếch của em gái nhiều lần, mỗi lần đều muốn lấy tấm gương chững chạc đảng hoàng dạy dỗ cô bé vài câu, nhưng những lời muốn nói lúc nào cũng bị hòa tan trước nụ cười đáng yêu của Quả Quả.

Quả Quả thật sự rất đáng yêu, coi như cả đời có ngốc nghếch, thì đoán chừng cũng không có ai nổi lên tiếng dạy dỗ cô bé.

Cho nên Đường Đường đều bắt đắc dĩ dỗ cô bé dậy, sau đó lấy đi đôi vớ cô bé cầm trong tay, rồi lấy một đôi vớ mới mang vào cho cô bé.

Nam Từ thấy cảnh tượng này rất nhiều lần, mỗi lần như vậy thì trong lòng mềm nhũn, nghĩ thầm mặc dù ngoài miệng Đường Đường đều nói ghét em gái ngốc nghếch, nhưng trên thực tế vẫn rất yêu cô bé.

...

Nhưng so với việc gặm vớ, thì một vấn đề khác cũng quan trọng không kém.

Đó chính là lượng cơm Quả Quả ăn.

Mặc dù Hoắc Lâm cảm thấy bình thường, nhưng Nam Từ và đi giúp việc đều kinh ngạc.

Bởi vì bọn họ thật sự chưa thấy qua một đứa bé thích ăn đến như vậy!

Nam Từ cũng chưa gặp nhiều con nít, ngoại trừ hai đứa con thì chỉ mới tiếp xúc với con gái nhỏ nhà Chu Khởi.

Con gái nhà người ta như tiểu tiên nữ, mỗi ngày chỉ muốn mặc đẹp, mới hai ba tuổi đã muốn giảm cân thon gọn, khiến cho Chu Khởi và Hứa Nùng đau đầu.

So với người ta thì con gái nhà mình mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng không hiểu sao sức ăn lại có chút kinh người.

Gần đây Nam Từ đã cai sữa mẹ cho Quả Quả, cho nên cô bé chỉ một mực ăn.

Mới đầu Nam Từ còn tưởng rằng cô bé sẽ không vui về ăn, thậm chí còn nhịn đói, đây đều là kinh nghiệm của những bà mẹ trên mạng bàn tán, Nam Từ còn cố ý nhớ kỹ các biện pháp ứng phó.

Nhưng kết quả thì ngược lại, những biện pháp kia hoàn toàn không dùng được, bởi vì cô bé nhà cô hoàn toàn không có dấu hiệu cáu kỉnh chướng ăn.

Không được uống sữa mẹ nữa, nhưng chỉ cần nấu một chén mì mềm mềm nát nát thì có thể vừa ăn vừa cười tủm tỉm. Một chén không đủ, cô bé còn cầm thìa gõ lên mặt bàn, mồm miệng phát âm không rõ: “Hai. ... Fanfan, fanfan. ...”

Di giúp việc còn tưởng vì mới biết ăn nên cô bé mới ăn ngon miệng vậy, cho nên cũng không để ý, thế là lại cho cô bé thêm một chén nữa. Kết quả chưa được vài phút, cô bé đã ăn không còn một miếng bên trong, thậm chí còn húp sạch nước canh.

Tiếp đó, cô bé giương đôi mắt to sáng lấp lánh nhìn di giúp việc, đáng vẻ tràn đầy mong chờ.

Di giúp việc: “...”

Di giúp việc nói cho Nam Từ biết, nhưng cô cũng không quá để ý, dù sao khi còn bé cô cũng rất thích ăn, trong nhà nghèo, bà ngoại chỉ có thể làm cho cô chút đồ ăn, nhưng cô vẫn ăn một cách say sưa ngon lành.

Nhưng cô hoàn toàn không ngờ bởi vì mình không để ý, cho nên về sau Quả Quả càng lúc càng nghiêm trọng.

Từ hai chén mì biến thành ba chén, thỉnh thoảng còn muốn ăn thêm trái cây hoặc miếng bánh gato nhỏ, cho nên sau này chỉ cần ăn ít một chút xiu, thì Quả Quả lập tức cáu kỉnh.

Nam Từ thật sự kinh ngạc, nói chuyện này với Hoắc Lâm, cuối cùng cực kỳ hoang mang.

“Mặc dù lúc nhỏ em rất thích ăn, nhưng cũng không ăn nhiều như con bé? Không biết con bé giống ai nữa?”

Lúc ấy Hoắc Lâm đang đọc tài liệu, nghe cô nói, bất đắc dĩ bật cười, đưa tay nhéo nhéo má cô.

“Vậy ai ăn một lần ba cái bánh bao, không phải là em sao?”

Nam Từ bị nghẹn, cẩn thận nhớ lại một chút, giống như mơ hồ có chuyện này, nhưng... Mặc dù ba cái bánh bao cũng nhiều, nhưng cũng không ăn nhiều như Quả Quả!

Cô nghiêm túc nói ra suy nghĩ trong lòng: “Ba cái bánh bao cũng có nhiều đâu, mà em ăn xong thì cả ngày cũng không ăn gì nữa, nhưng Quả Quả không giống vậy, sáng trưa chiều tối lúc nào cũng nhai nhóp nhép!”

Lúc Nam Từ nói chuyện, vì biểu hiện tính nghiêm trọng, cho nên bày ra vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Nhưng cô lại không biết, trong mắt Hoắc Lâm, bộ dáng này của cô lại cực kỳ đáng yêu mê người.

Thế là Hoắc Lâm đặt tài liệu xuống, nhẹ nhàng tiến gần lại bên cô, sau đó thân mật dựa lên trán cô, nói: “Yên tâm, anh cũng hỏi chuyên gia về chuyện của Quả Quả, mặc dù không phổ biến, nhưng không phải không có. Mà mấy ngày trước em đi công tác ở nước ngoài, anh có đưa con bé đến bệnh viện kiểm tra, mọi chỉ số sức khỏe đều bình thường, không có bất cứ vấn đề gì.”

Nam Từ nghe đến đây thì nỗi lo lắng cũng buông xuống được một chút, chỉ là...

“Anh đưa con bé đi bệnh viện mà sao không nói với em? Hại em lo lắng lâu như vậy.”

Hoắc Lâm cong môi cười: “Anh còn tưởng em nhớ rõ lúc nhỏ sức ăn của mình như thế nào, so sánh với con gái một chút thì cũng không quá kinh ngạc như vậy.”

“...” Nam Từ trừng mắt nhìn anh, “Anh có ý gì? Anh chê em lúc nhỏ ăn nhiều hả? Em có ăn nhiều cũng không bằng con gái anh!”

Hoắc Lâm vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, đưa tay kéo eo cô, đặt cô ngồi trên đùi anh.

“Ừ, bảo bối của anh ăn không nhiều, bảo bối của anh lúc nhỏ ngoan nhất.” Vừa nói, đầu ngón tay anh đã bắt đầu châm lửa bốn phía dọc người cô, giọng nói cũng dần trở nên trầm thấp gợi cảm, giống như đang cố ý trêu chọc cô: “Cho nên, bảo bối ngoan của anh, gần đây đi công tác ở nước ngoài có nhớ anh không?”

Trước đó mấy ngày, Nam Từ đi công tác ở nước ngoài, lúc trở về lại trùng hợp Hoắc Lâm mới thành lập công ty ở nước ngoài, anh phải tự mình đi xem.

Hai người đã không gặp nhau khoảng mười ngày, nếu như không phải hôm nay Nam Từ bận rộn quan sát tình hình của Quả Quả, và Hoắc Lâm không bận đọc tài liệu, thì có lẽ hai người đã sớm... Khụ.

Nam Từ vẫn còn đang canh cánh chuyện bị anh chế giễu, lăm lăm không chịu thuận theo ý anh.

Hoắc Lâm cũng không vội, chậm rãi phóng lửa ở trên người cô, môi mòng đi một đường từ trên xuống dưới, sau khi cô bị hôn sắp hóa thành một vũng nước, thì đầu ngón tay anh mới bắt đầu cời cúc áo cô.

Mà đúng lúc này, cửa phòng ngủ đột nhiên bị mở ra, hai người trong nháy mắt giật mình, Nam Từ trực tiếp đẩy anh nhảy xuống khỏi người anh.

Nhìn qua, phát hiện là Quả Quả đi vào.

Hoắc Lâm: "..."

Nam Từ nhìn sắc mặt anh tái đi, cuối cùng chỉ có thể nhin con nóng trong người, trong lòng cô cực kỳ đặc ý.

Muốn có công chúa nhỏ sao? Thích công chúa nhỏ sao? Kết quả thì sao?

Quả Quả hoàn toàn không ý thức được việc mình vừa quấy rầy ba mẹ, một tay cầm bịch dâu tây, một tay cầm một quả dâu tây đưa về phía ba mẹ.

"Hong hong, hong hong..."

Bây giờ Quả Quả đã nhận biết màu sắc, cô bé tương đối nhạy cảm với màu sắc.

Đường Đường bình thường dạy cô bé đồ đạc, nhưng cô bé không nhớ được. Duy chỉ có mấy tấm thẻ xanh đỏ thì cô bé lập tức nhớ kỹ, hơn nữa còn có thẻ dùng trong sinh hoạt hàng ngày.

Ví dụ như muốn ăn chuối, bình thường con nít sẽ nói ăn chuối, còn Quả Quả thì lại nói ăn vàng vàng.

Ăn việt quất sẽ nói ăn lam lam, còn dâu tây chính là hồng hồng.

Nam Từ mấy lần muốn sửa thói quen này của cô bé, nhưng nói rất lâu cũng không có hiệu quả gì, thế là về sau lại thuận theo tự nhiên.

Dù sao trong nhà cũng có một thần đồng rồi, còn công chúa nhỏ này thì cứ để người khác cưng chiều vô hạn vậy, suy nghĩ gì thì làm cái đó.

Thế là lúc này, Nam Từ nhìn quả dâu tây trong tay Quả Quả, trực tiếp ngồi xổm xuống, sau đó cũng không nhận lấy, mà thăm dò cắn một miếng dâu tây trong tay Quả Quả.

"Ừ, ngọt quá, Quả Quả ngoan quá! Bây giờ ăn hồng hồng cũng muốn chia sẻ cho ba mẹ nữa!"

Quả Quả vui vẻ cười một tiếng, mắt to khê cong, lại phối hợp với hai đuôi ngựa hai bên, quả thật khiến người ta mềm nhũn.

Ban này Hoắc Lâm bị cô bé quấy rầy nên cảm xúc không tốt lắm, nhưng lúc này khó mà phát cáu với gương mặt nhỏ này,

Thấy Nam Từ ăn, Quả Quả lại cười ngọt ngào nhìn Hoắc Lâm.

Hoắc Lâm vươn tay về phía Quả Quả: "Qua đây với ba."

Quả Quả cười tủm tỉm đi qua, đứng vững trước mặt Hoắc Lâm, giơ tay nhỏ ra, đưa dâu tây đến bên miệng anh.

"Hong hong... Ba, hong hong..."

Hoắc Lâm thấy gương mặt Quả Quả giống y đúc gương mặt Nam Từ lúc nhỏ, biểu lộ cực kỳ cưng chiều, trực tiếp ôm lấy cơ thể nhỏ bé của Quả Quả, đặt ngồi lên đùi mình.

Gương mặt tuần tú hơi cúi thấp, cắn một miếng dâu tây trong tay cô bé, quả thật rất ngọt rất ngon.

Quả Quả thấy ba mẹ đều ăn, thế là cũng yên tâm thoải mái lấy ra hai quả dâu tây từ trong túi, thỏa mãn bắt đầu ăn.

Nam Từ: "..."

Con bé này, thức ăn cũng giấu đầy người? Cũng không biết lớn lên có bỏ được tật xấu này hay không?

Khi còn bé thì cô bé vẫn thích ăn, ăn nhiều lại trở nên mập mạp thì làm sao? Một khi trưởng thành, thích chưng diện, đến lúc đó giảm béo sẽ rất khó khăn!

Rồi lỡ như lên đến đại học, gặp được người mình thích, nhưng lại bị từ chối vì dáng người, thì không phải Quả Quả sẽ khóc rất thảm sao?

Suy nghĩ của Nam Từ đều là suy nghĩ của những người mẹ, coi như vấn đề này chưa xảy ra, nhưng cô có vẻ cũng có thể đoán ra được, ở tương lai xa, sau khi Quả Quả bị người ta từ chối, anh trai và ba sẽ tức giận, đến lúc đó...

Nam Từ không dám nghĩ tiếp, cảm thấy dạng này không được, cô nhất định phải nghĩ cách, nếu như không khống chế được sức ăn của Quả Quả, vậy thì bắt cô bé vận động!

Với lại gần đây cô cũng lên không ít thịt, vừa đúng lúc có thể vận động chung với Quả Quả.

Hoắc Lâm đương nhiên không biết tâm tư cô nhảy vọt tới đó nhanh đến vậy, mới vài phút thôi mà đã muốn giảm béo với con gái rồi.

So với việc quan tâm đến đáng người của Quả Quả, thì anh để ý đến những chuyện khác.

“Quả Quả, nói ba nghe, tại sao con lại lên đây đưa dâu tây cho ba mẹ ăn?”

Thật ra không chỉ có một mình anh, mà Nam Từ cũng có chút hiếu kỳ.

Mặc dù Quả Quả bình thường không hẹp hòi, nhưng cũng không chủ động đến mức đút cho người khác ăn, hôm nay có lẽ là lần thứ hai ăn được đồ ăn từ trong tay Quả Quả.

Lần đầu tiên là do Nam Từ chủ động muốn ăn.

Nhưng không biết Quả Quả nghe hiểu hay không, chỉ không ngừng ăn dâu tây, bên miệng còn tràn đầy nước dâu tây, nghe thấy ba nói cũng chỉ ngẩng đầu nhìn một cái, cười ngọt ngào một chút, sau đó lại tiếp tục đắm chìm trong thế giới ăn hàng của mình.

Hoắc Lâm cũng không làm khó cô bé, rút khăn giấy lau miệng cho Quả Quả, tiếp đó gọi dì giúp việc tới.

Sau khi dì giúp việc lên tới, anh hỏi thẳng vào vấn đề: “Đường Đường đâu?”

“Tiểu thiếu gia đi học chơi cờ rồi ạ, vừa mới đi.” Dì giúp việc cười đáp lại.

Hoắc Lâm còn chưa lên tiếng, ngược lại Nam Từ kinh ngạc nhưn mảy: “Không phải chiều tối nay mới đi học cờ sao? Bây giờ mới hơn ba giờ, sao lại đi sớm như vậy?”

Hoắc Lâm cười lạnh: “Gây họa đương nhiên là muốn chạy trốn rồi, chẳng lẽ ở nhà chờ ăn mắng?”

Nam Từ nghe xong, tâm tư xoay chuyển vài vòng lập tức hiểu rõ Hoắc Lâm có ý gì, Đường Đường xác nhận có năng lực lợi dụng Quả Quả, nhưng mà tại sao thẳng bé lại làm vậy?

“Anh lại chọc con gì hả? Tại sao thẳng bé lại làm chuyện này?”

Lúc này Quả Quả đã ăn xong túi dâu tây, tay nhỏ bần thủ, Hoắc Lâm lại lấy giấy lau tay cho cô bé, trả lời Nam Từ:

“Trước đó anh có trừ tiền trong thẻ của thẳng bé.”

“Mắc mớ gì anh trừ tiền của con? Anh...” Nam Từ nói nói, lập tức ý thức được chỗ không thích hợp: “Không đúng, anh làm thẻ ngân hàng cho thẳng bé á? Thẳng bé còn nhỏ, sao anh lại làm như vậy?!”

...

Về sau vì vấn đề thẻ ngân hàng, Nam Từ nói Hoắc Lâm rất lâu, đến lúc buổi tối đi ngủ vẫn còn cảm râm chuyện anh làm không đúng.

Hoắc Lâm bắt đầu đi, lúc đầu muốn cô đứng về phía mình, dạy dỗ tên nhóc kia một chút, kết quả không ngờ cô lại chinh anh trước.

Nghĩ nghĩ, Hoắc Lâm trực tiếp viện một lý do.

“Mặc dù Đường Đường và Quả Quả đều là người thừa kế của anh, nhưng anh cảm thấy với tính cách của Quả Quả, sau này chắc sẽ không thể làm ở công ty. Anh lại không muốn con gái quá mệt mỏi, tài sản của chúng ta dư dả, đủ để con bé sống sung sướng cả đời. Cho nên, suy nghĩ lại thì Đường Đường 99% sẽ trở thành người thừa kế công ty, hiện tại anh thành lập công ty ở nước ngoài, tương lai đều sẽ để thẳng bé quản lý.”

Nam Từ: “...”

Suy nghĩ lại? Đường Đường nhà cô là một thần đồng! Ưu tú như vậy! Kết quả trong mắt Hoắc Lâm, thì thẳng bé chỉ là một người dự bị!

Còn không nói trọng nữ khinh nam, trong lòng Nam Từ không phục.

Nhưng Nam Từ cũng không phản bác ngay lập tức, ngược lại cô muốn xem một chút rốt cuộc Hoắc Lâm sẽ bịa ra những gì nữa.

“Cho nên anh muốn thẳng bé tập làm quen với con số và tính toán.”

Nam Từ cứ nhìn anh: “Xạo, anh cứ bịa chuyện tiếp đi.”

Hoắc Lâm bật cười, tiến lên ôm cô, nói: “Mọi người đều nói phụ nữ một khi có con rồi sẽ trở nên ngoan ngoãn ba năm, sao bảo bối của anh vẫn thông minh như vậy? Hoắc tiên sinh của em không lừa được em rồi.”

Nam Từ thấy Hoắc Lâm cố ý khen cô để nói sang chuyện khác, anh rõ ràng là không tranh luận với cô về chuyện của Đường Đường.

Thế là cô néo hông anh thật mạnh, xem như là trừng phạt anh.

Cuối cùng, cô vẫn cảm thấy không yên lòng, dặn dò anh: “Em chỉ sợ con còn nhỏ lại cảm nhiều tiền như vậy, sẽ hình thành một tính cách kiêu căng, đến lúc đó tâm lý trưởng thành bị sai lệch thì hỏng bét. Nhưng anh cũng đã cho con tiền rồi, hiện tại cũng không tiện lấy lại, nhưng hạn mức cũng không thể quá lớn.”

“Không lớn, mỗi tháng chỉ có một trăm ngàn thôi.”

“...” Nam Từ nổi giận, một tháng một trăm ngàn mà không lớn! “Đường Đường chỉ là một cậu bé, mỗi ngày ăn ở nhà, quần áo giày dép đều do em mua, thằng bé cần nhiều tiền như vậy làm gì!”

Trong lòng Hoắc Lâm cười lạnh, nghĩ thầm con trai cô bình thường đều dẫn dụ con gái nhỏ nhà người ta, sao không cần tiền.

Nhưng những lời này anh tuyệt đối không nói với Nam Từ, làm không tốt thì cô lại càng cảm thấy tình hình nghiêm trọng, lại làm ra chuyện không biết nên khóc hay cười nữa.

Thế là nghĩ nghĩ, anh tránh nặng nhẹ, mở miệng nói: “Đường Đường cảm tiền để đầu tư.”

Nam Từ kinh ngạc: “Đầu tư?!”

“Ừ, mà kết quả cũng không tệ, bởi vì thằng bé còn nhỏ tuổi nên không thể tự mình làm được, cho nên dùng thân phận của trợ lý Trương, chọn công ty tốt, quăng vào đó một triệu, bây giờ đã sinh lời hơn gấp năm lần rồi.”

Nam Từ: “...”

Trong lòng Nam Từ một mối, cảm thấy mình quả thật lo bò trắng răng, con trai nhiều ưu tú như vậy sao cô lại không nhớ ra chứ!

Hoắc Lâm nhìn về mặt của cô, lập tức biết cô đang suy nghĩ gì.

Thế là anh cũng không nói ra, một bên thân mật dè lên người cô, một bên chậm rãi mở miệng: “Vậy nên, bảo bối, về sau em nên đặt chú ý lên anh nhiều một chút, chuyện bọn nhỏ không cần em phải quan tâm quá như vậy.”

Nam Từ trừng mắt liếc anh, còn định mở miệng phản bác vài câu, cuối cùng lại bị hòa tan dưới đầu ngón tay dịu dàng và bờ môi của anh.

~

Đối với Nam Từ mà nói, cô có thể mặc kệ chuyện của Đường Đường, nhưng về đáng người của Quả Quả thì lại khác.

Trước đó cô đã suy nghĩ muốn Quả Quả giảm béo, tuyệt đối không phải trò đùa, chưa được mấy ngày cô đã mua một đồng máy tập thể dục ở trên mạng, trong nhà cơ bản đã có máy chạy bộ và thảm tập yoga, coi như cũng đầy đủ.

Đương nhiên đều là cho cô dùng, Quả Quả còn quá nhỏ, nhiều lắm chỉ có thể đi bộ trên máy chạy bộ một chút.

Nhưng vì kích thích sự hưng phấn của Quả Quả, cho nên Nam Từ cũng mua một chút đồ tập hình thú, đặt ở phòng tập trong nhà, Quả Quả chạy qua chạy lại một chút, có lẽ hai ngày cũng có thể gầy đi không ít.

Nhưng sự thật không tốt đẹp như cô tưởng tượng.

Nam Từ vốn cho rằng những đồ tập tạo hình thú vị đẹp đẽ, thì con nít sẽ cảm thấy mới lạ và thích thú, nhưng không nghĩ vừa mang về đến nhà, mới mở hộp, đưa tới trước mặt mà cô bé chỉ nhìn thoáng qua một chút.

Sau đó lập tức chớp chớp mắt, nhìn Nam Từ.

“Mẹ..... Ăn ăn....”

Nam Từ: “...”

Nam Từ quyết định thay đổi cách tiếp cận, cô lấy một đồng váy nhỏ bày ra trước mặt Quả Quả.

“Quả Quả, mẹ hỏi con, con có muốn mặc những cái váy xinh đẹp này không?”

Quả Quả cười tủm tỉm gật đầu.

Nam Từ rất hài lòng, nói tiếp: “Vậy để mặc được những cái váy nhỏ xinh đẹp này, thì chúng ta đi tản bộ một chút nhé? Sau này Quả Quả lớn lên mới có thể trở thành người đẹp, trên người không có mỡ, cũng không bị người khác chế giễu.”

Nam Từ cũng không phải ghét bỏ con mình, cô chỉ không muốn Quả Quả gặp nhiều phiền não trong quá trình trưởng thành của mình, bây giờ cô có thể kiểm soát, phải phòng ngừa những rắc rối có thể xuất hiện.

Mà bên kia, sau khi Quả Quả nghe mẹ nói xong, vẫn cười tủm tỉm gật đầu như trước, sau đó nói: “Dạ! Đẹp, đẹp.... Ăn, ăn....”

Nam Từ: “...”

~

Đêm đó, Nam Từ kể chuyện này cho Hoắc Lâm, cuối cùng còn trịnh trọng nói: “Quả Quả thật sự không được, không thể để con bé ăn uống vô tội vạ như vậy được, bây giờ tuổi còn nhỏ, mập mạp một chút thì đáng yêu, nhưng lớn một chút, lên cấp hai cao trung thậm chí là đại học, lỡ như không chế không nổi thì hậu quả sẽ rất khó tưởng tượng!”

Hoắc Lâm thật sự bị cô chọc cười, anh vừa bắt đầu dĩ vừa nhìn cô cung chiêu: “Quả Quả mới có bao lớn, em nghĩ nhiều như vậy làm gì.”

“Anh không hiểu đâu! Con gái sau khi lớn lên sẽ để ý đến ánh mắt người khác nhìn mình! Bây giờ con bé còn nhỏ nên chưa hiểu, sau này trưởng thành rồi, lỡ như con bé trách móc chúng ta không giúp con bé giữ gìn dáng vóc từ khi còn nhỏ thì làm sao!”

Nam Từ sợ lời nói của mình không đủ nghiêm túc, lại bổ sung: “Rồi lỡ như đến lúc đó con bé gặp được người mình thích, lại tự ti về dáng người nên không dám tỏ tình, đến lúc đó không phải sẽ rất đau khổ sao?”

Hoắc Lâm nghe đến đó, mặt mày trong nháy mắt lạnh đi.

“Con gái chúng ta không cần chủ động thích người khác, sau này con bé lớn lên, chắc chắn sẽ có nhiều thanh niên ưu tú thích con bé.”

“Lỡ như không có thì sao?”

“Không thể không có được.”

“Ai da, anh nói lời này cũng bá đạo quá rồi? Mà sao em lại nghe ra ý tứ của anh là... Sao? Nếu như lúc đó con gái anh thật sự thích ai đó, nhưng đối phương không thích con bé, thì anh định dùng biện pháp cũ hử? Đe dọa người ta hử?”

Giọng điệu Hoắc Lâm thản nhiên: “Cũng không có gì là không thể, chỉ cần Quả Quả thích.”

“...” Nam Từ bó tay, nhìn anh chăm chăm: “Em vốn còn sợ Đường Đường đi theo anh sẽ biến thành một ông chủ nhỏ độc tài ngang ngược, bây giờ xem ra, anh muốn chiều chuộng Quả Quả thành một công chúa ương bướng!”

Hoắc Lâm bị cô chọc cười, biểu hiện lạnh lùng trong nháy mắt tan biến.

“Bảo bối, đây chỉ là việc nhỏ, mà em lại suy nghĩ quá xa. Không phải Chu khởi cũng một mực nói muốn tìm một con rể ở rể sao? Nếu như Quả Quả muốn, thì chúng ta cũng có thể dùng cách này.”

Một lát sau, anh bổ sung: “Tóm lại, anh hi vọng Quả Quả của chúng ta, sau này có trưởng thành cũng sẽ sống hạnh phúc, con bé không cần phải phiền não về bất kỳ điều gì, chỉ cần hưởng thụ là được rồi.”

Nam Từ biết Hoắc Lâm cưng chiều con gái vô hạn, cho nên lời anh nói cũng không khiến cô quá ngạc nhiên.

Lúc hai người ôm nhau ngủ, Nam Từ vẫn còn mơ màng suy nghĩ, lỡ như Quả Quả lại thích một cậu bé nhà có tiền thì phải làm sao?

Đến lúc đó tiền không dùng được, người ta cũng không đi vào khuôn phép, thì Quả Quả chỉ còn cách khóc nhè thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Có Chắp Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Ngoại truyện 29: Hôn lễ.

Editor: Trà Đá.

Lúc Quả Quả được ba tuổi, cuối cùng hôn lễ của Hoắc Lâm và Nam Từ cũng được tổ chức.

Sau khi quyết định ngày tổ chức hôn lễ, đám anh em lại bùng nổ trong Wechat.

Trần Tiến tài tiến bảo: Ai da, Hoắc Tam lại muốn kết hôn? Chúc mừng chúc mừng!

Trần Tiến tài tiến bảo: Sáng mai tờ đi chùa, lạy Bồ Tát thay cậu, cầu xin Bồ Tát phù hộ lần này không được xảy ra chuyện gì nữa, ha ha ha!

Trần Tiến không thấy ai để ý đến anh ta, cũng không giận, lại cọt nhả thêm vài câu.

Trần Tiến tài tiến bảo: Có phải mọi người muốn tẩy chay tớ không hả? Đáng tiếc, tớ là chủ phòng.

Trước đó chuyện này đã xảy ra một lần, Trần Tiến lanh miệng chọc Hoắc Lâm, Hoắc Lâm trực tiếp gọi Chu Khởi đá Trần Tiến ra khỏi phòng chat, Chu Khởi nghiên cứu nửa ngày, mới phát hiện phòng chat này do Trần Tiến lập ra, chỉ có anh ta đá người khác, còn người khác không có cơ hội đá anh ta ra khỏi phòng.

Cho nên sau đó, Trần Tiến càng có dịp mạnh miệng, thỉnh thoảng lại mở miệng khiêu khích đám anh em trong phòng chat, nhưng trên thực tế thì không có ai phản ứng lại.

Vậy mà hôm nay, Hoắc Tam lại có thái độ khác thường, mặc dù không nói đá Trần Tiến ra, nhưng cũng làm một hành động ngầm thò.

Chủ động thoát ra, đồng thời chặn Trần Tiến.

Trần Tiến: "..."

Sau đó anh ta điện thoại tới kể lể với Nam Từ, nhưng lúc tiếng chuông vang lên, Nam Từ đang bận tay làm đồ ngọt cho Đường Đường và Quả Quả, cho nên gọi Đường Đường nhìn một chút.

Đường Đường vừa thấy tên Trần Tiến, chủ động nhận thay mẹ.

Bên này Đường Đường còn chưa lên tiếng, thì đã nghe Trần Tiến khóc lóc, nói một đồng, mà trong câu chữ còn có ý thăm thương, nếu Nam Từ nghe thật, đoán chừng sẽ cảm thấy anh ta rất đáng thương.

Nhưng tiếc là người nghe máy là Đường Đường.

Trần Tiến nói một lúc lâu vẫn không thấy bên này đáp lại, lập tức hỏi: "Alo? Tiểu Nam Từ? Có đang nghe máy không?"

"Chú Trần Tiến, là cháu, Hoắc Tư Nam." Đường Đường cực kỳ lễ phép: "Lời chú vừa nói cháu cảm thấy là đừng để mẹ cháu nghe thấy. Mẹ cháu tương đối ngây thơ, chú nói cái gì thì mẹ cháu sẽ tin cái đó, nhưng qua những gì chú nói, trong câu chữ đều có lỗ hổng, một khi mẹ cháu kể lại cho ba cháu nghe, thì cháu cảm thấy chú Trần Tiến sẽ còn thê thảm hơn, cho nên cháu đề nghị chú vẫn nên giữ yên lặng thì hơn."

"..."

Trần Tiến thật sự cứng họng, sau khi cúp điện thoại, vẫn còn ngơ ngác nghĩ mãi không ra, rốt cuộc anh ta sao lại bị một đứa nhóc bảy tám tuổi nói đến mức á khẩu?

Mà bên này, sau khi Đường Đường thay ba chính Trần Tiến, lại chạy qua bên Nam Từ đóng vai một thiên sứ nhỏ.

Nam Từ hỏi chú Trần Tiến gọi có chuyện gì, Đường Đường chỉ nói cũng không có chuyện gì, chỉ là nghe ngóng một chút về hôn lễ.

Sau đó, nhìn Quả Quả đang chăm chăm nhìn bánh kem chảy nước miếng ở bên cạnh, trong lòng thầm thở dài, lấy khăn ướt lau tay cho em gái.

Hai năm nay Quả Quả càng lúc càng đáng yêu, mặc dù so với những cô bé khác thì Quả Quả có phần mập mập hơn, nhưng lại không ảnh hưởng đến tướng mạo của cô bé.

Hơn nữa, do được hưởng gen trội từ cha mẹ, cho nên càng lớn càng xinh đẹp, quả thật là phiên bản thu nhỏ của Nam Từ.

Lúc này bàn tay nhỏ bị anh trai cầm, nhưng ánh mắt vẫn một mực nhìn bánh kem ở trên bàn.

Nhưng Quả Quả biết, con nít phải lễ phép, bất luận là ăn cái gì cũng phải được người lớn cho phép, bánh kem là do mẹ làm, cho nên mẹ là chủ nhân của bánh kem, mẹ chưa lên tiếng thì cô bé không thể động tay.

Thế là cô bé ngoan ngoãn ngồi ở đó, mắt lom lom nhìn, ngửi thấy trong không khí mùi ngọt ngào mê người, ngồi yên không nhúc nhích.

Đường Đường hết cách, nhìn không được, trực tiếp đặt bánh kem trước mặt Quả Quả.

"Ăn đi, ngay từ đầu mẹ đã nói là làm cho chúng ta, em quên sao?"

Nam Từ đang ở bên kia dọn dẹp, nghe xong câu này, vội vàng quay đầu lại.

Cô nhìn thấy đôi mắt trong veo mong chờ của Quả Quả, trong lòng mềm nhũn.

"Đúng đó, mẹ làm bánh kem này cho hai anh em, ăn đi."

Quả Quả tùm tùm dùng sức gật đầu: "Dạ!"

Tiếp đó, bàn tay mập mạp cầm cái nĩa, bắt đầu thỏa mãn ăn.

Mắt thấy mình đã ăn xong miếng bánh, cô bé lại đưa mắt liếc nhìn miếng bánh của Đường Đường, Nam Từ nhìn không được, ho hai tiếng.

“Quả Quả, có nhớ trước đó mẹ nói gì với con không? Cuối tuần này ba mẹ cử hành hôn lễ, con và anh hai đều tham gia, mẹ còn đặt cho con một cái váy nhỏ xinh đẹp, đến ngày đó mặc nhé.”

“Dạ, Quả Quả biết!”

“Nên để mặc vừa cái váy nhỏ, thì hôm nay Quả Quả chỉ ăn một miếng bánh kem thôi nhé?”

Quả Quả khó xử, nhìn Nam Từ một chút, lại nhìn bánh kem một chút, cuối cùng rất khó khăn vờn ra một ngón tay.

“Quả Quả chỉ ăn thêm một miếng nhỏ nữa thôi có được không mẹ, Quả Quả chỉ ăn một miếng nhỏ thôi.”

Bộ dáng của con gái vừa mềm vừa đáng yêu, lúc này đang cầu xin cô khiến lập trường của cô cũng bị con bé làm dao động.

Đêm đó trước khi ngủ, Nam Từ nhớ tới chuyện này, chui vào lòng ngực Hoắc Lâm thở dài.

Hoắc Lâm hôn lên đỉnh đầu cô, hỏi: “Sao vậy bảo bối?”

“Không có gì, chỉ là em cảm thấy... Ai da, em chỉ muốn anh cưng chiều Quả Quả, còn em sẽ nghiêm khắc với con bé một chút, nhưng kết quả là em cũng bị biến thành người không có nguyên tắc.”

Hoắc Lâm cong môi cười: “Tiểu thiên sứ của chúng ta khả ái như vậy, ai mà nỡ nghiêm khắc với con bé chứ.”

Nam Từ trong nháy mắt lại nhớ đến gương mặt đáng yêu của Quả Quả, cũng cảm thấy Hoắc Lâm nói đúng, thế là cũng không còn xoắn xuýt nữa, ngược lại nhớ tới một chuyện khác.

“Lần này trợ lý Trương không có làm chuyện gì lộn xộn chứ?”

Hoắc Lâm biết cô muốn chuẩn bị hôn lễ, nhưng bởi vì gần đây Nam Từ quá bận rộn, vừa chăm sóc hai đứa nhỏ, lại còn vẽ bản thiết kế kiểu xe mới cho công ty, cho nên chuyện này được giao lại cho trợ lý Trương.

“Không có, không phải em đã nói rồi sao, nên cậu ấy không dám làm bậy đâu, nếu vượt quá mức em đưa ra thì cậu ấy phải tự bỏ tiền túi.”

Mặc dù ngoài miệng Hoắc Lâm nói vậy, nhưng trên thực tế anh vẫn ra lệnh cho trợ lý Trương chuẩn bị một lễ cưới xa hoa, bất kể là Nam Từ hay khách mời đến dự đều cảm thấy cả đời khó quên.

Dù sao trước đây anh cũng đã nói, bảo bối của anh là đáng giá nhất.

~

Một ngày trước hôn lễ, Nam Từ còn đang say trong giấc mộng, thì đã bị Hoắc Lâm bế ra khỏi chăn.

Cô mơ mơ màng màng để anh rửa mặt, sau khi lên máy bay rồi, cô mới có cảm giác là lạ.

“Không phải nói chi tổ chức ở khách sạn XX sao? Bây giờ là sao anh?” Nam Từ nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay: “Cái này là xuất ngoại à?”

“Ừ, trợ lý Trương tìm được một hòn đảo nhỏ, nghe nói chi phí thấp hơn khách sạn, cho nên anh suy nghĩ tổ chức hôn lễ ở đó.”

“...”

Cô tin anh mới là lạ!

Nhưng lúc này ván đã đóng thuyền, mà lại nói không chừng người tham dự cũng đã được mời đến đó, cô phản bác nữa thì cũng hơi quá đáng.

Cuối cùng, cô rất trịnh trọng mở miệng: “Những cái khác em có thể chấp nhận. Nhưng có một điều là không được!”

“Hả?”

“Không thể tặng cho mỗi khách mời một viên kim cương một carat được!”

Hoắc Lâm: “...”

~

Đến đảo, Nam Từ trực tiếp được sắp xếp vào tầng cao nhất của khách sạn.

Trên đoạn đường đi gặp không ít đối tác làm ăn của Hoắc Lâm, mọi người thấy bọn họ đến, đều rất vui vẻ chúc mừng hai người.

Sau khi đến tầng cao nhất của khách sạn, Nam Từ đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn xung quanh hòn đảo tràn ngập cây xanh, trong lòng không ngừng tính toán chỉ tiêu cho buổi lễ.

Hoắc Lâm hiếm khi thấy bộ dáng tham tiền của cô, cười cười rồi ôm lấy cô từ đằng sau.

“Thôi được rồi, đời người chỉ có một lần, đương nhiên là phải dành cho em những thứ tốt nhất rồi.”

Nói xong, cánh tay vòng quanh eo cô hơi dùng lực, kéo cả người cô dính sát vào lồng ngực anh.

Gương mặt tuần tú hướng về phía trước, môi mỏng nhẹ đặt lên cái cổ trắng như tuyết của cô.

“Thay vì suy nghĩ những chuyện nhỏ nhặt kia, thì chi bằng làm chút chuyện chính với anh đi.”

Nam Từ xoay người đắm lên bờ vai anh một cái: “Sau khi về nhà, anh phải ngủ trên ghế sofa! Khi nào kiếm đủ số tiền bỏ ra cho hôn lễ, thì anh mới được vào phòng ngủ.”

Hoắc Lâm không thèm để ý, đôi môi lại phủ lên môi cô, dụ dỗ, vừa gặm vừa cắn mút, hỏi một câu: “Em chịu được sao?”

Nam Từ không đáp, chỉ “Hừ” một tiếng.

Có thể bởi vì trong lòng còn lo lắng cho hôn lễ, cho nên ngày hôm sau cô tỉnh ngủ từ rất sớm, lúc rời giường đã không còn thấy Hoắc Lâm ở bên cạnh.

Nam Từ gọi hai tiếng, không thấy anh vào, ngược lại là Cố Phán, Đường Uyển và Hứa Nùng đi vào.

“Đậy rồi hả, lúc Hoắc Tam đi còn dặn là không được quấy rầy em, để cho em ngủ.” Cố Phán mở miệng trước.

Nam Từ cũng không để ý, dụi dụi mắt, hỏi: “Hoắc Lâm đâu?”

“Đương nhiên là ra ngoài chào khách và phóng viên rồi, hôn lễ này được tổ chức cực kỳ long trọng, trực tiếp trên mạng, hiện tại trên mạng chỉ toàn là tin tức của hai người.”

Lần này Nam Từ hoàn toàn tỉnh táo, hỏi Cố Phán: “Phát sóng trực tiếp?”

Đường Uyển và Hứa Nùng nhìn phản ứng này của cô, lập tức biết cô không biết chuyện gì xảy ra, thế là vội vàng kéo Cố Phán, ý bảo đừng nói nữa.

Nhưng Cố Phán vẫn không nhịn được, cô ta cảm thấy nếu như mình không nói thì trước sau gì Nam Từ cũng biết.

Thế là cô ta trực tiếp mở miệng: “Hoắc Lâm mua quảng cáo và làm marketing trên Weibo, hiện tại trên mạng ai ai cũng biết hôm nay có một cô gái sẽ được gả cho tổng giám đốc.”

Cố Phán nói xong còn cười hi hi tiến tới: “Sao? Cảm động lắm đúng không? Chị vừa mới đọc một chút bình luận trên mạng, bạn trên mạng đều đang ghen tỵ đến chết, đoán chừng sau khi xem trực tiếp xong, bọn họ lại càng ghen tỵ đỏ mắt.”

Dù sao trên đảo cũng đã bố trí xong xuôi, từng chi tiết đều rất xa hoa.

Nam Từ không biết có khiến người khác đỏ mặt hay không, nhưng con mắt của cô cũng muốn đỏ lên rồi.

Tại sao Hoắc Lâm cứ phải lãng phí như thế, đăng ký kết hôn cũng đã sáu bảy năm rồi, lần này chỉ là hình thức, có cần phải phô trương như vậy đâu.

Đường Uyển thấy Cố Phán nói xong rồi, cũng nhỏ giọng khuyên Nam Từ.

“Tiểu Từ, cả đời chỉ có một lần, tổng giám đốc Hoắc cũng chỉ muốn em vui vẻ, em đừng suy nghĩ nhiều.”

Trong lòng Nam Từ thờ dãi, có ngạc nhiên, nhưng vui thì... Bình thường.

Nhưng về sau tất cả tâm tình đều bị bận rộn làm quên hết.

Cô làm theo sự hướng dẫn của các cô bạn tốt, trang điểm rồi làm tóc, cuối cùng là mặc áo cưới.

Áo cưới vẫn là váy cưới trước đó đã thử, chỉ là Hoắc Lâm cho người đính thêm nhiều kim cương ở vạt áo phía trên, Nam Từ cử động một chút cũng khiến những viên kim cương nhỏ kia phát ra ánh sáng chói mắt.

Trừ việc ngày hôm nay cô là một cô dâu mới, thì chỉ cần nhìn vào cái áo cưới này, cô cũng sẽ khiến mọi người được một phen rửa mắt.

Tập tục ở thành Bắc là gả cưới vào buổi sáng, cho nên sau khi Nam Từ chuẩn bị xong thì cũng sắp đến giờ.

Lúc xuống lầu, trong lòng Nam Từ đầy thấp thòm, cô vốn còn cho là bản thân sẽ không mong chờ gì nhiều hoặc quá nhiều cảm xúc đối với hôn lễ này, nhưng bây giờ xem ra cô vẫn quá ngây thơ.

...

Lúc xuống lầu, Đường Đường và Quả Quả đang ngồi ở ghế salon trên đại sảnh chờ Nam Từ.

Mái tóc bông bênh của Quả Quả được búi cao, tóc mái cũng được chải lên, lộ ra cái trán xinh đẹp.

Cô bé mặc một cái váy công chúa màu trắng, ngoan ngoãn ngồi ở đằng kia nghe anh hai nói chuyện.

“Lát nữa khi mẹ đi về phía ba, chúng ta đi phía sau có nhiệm vụ tung hoa, nhớ chưa? Đến lúc đó em phải ngoan, hoàn thành nhiệm vụ cho tốt, ban đêm anh hai sẽ kiểm đồ ăn ngon cho em”

Vừa nghe thấy được ăn ngon, hai mắt Quả Quả sáng rực, gật gật đầu: “Dạ, Quả Quả sẽ ngoan ngoãn hoàn thành nhiệm vụ.”

Vừa dứt lời, cô bé lập tức thấy Nam Từ đi về phía này.

Quả Quả tròn mắt, nhảy xuống ghế xô pha, chạy về phía Nam Từ.

“Mẹ, hôm nay mẹ đẹp quá!” Giọng nói của Quả Quả mềm mại ngọt ngào, khen Nam Từ.

Nam Từ cười cười, rất muốn cúi xuống ôm cô bé một cái, nhưng váy cưới mặc trên người quả thật không tiện.

Thế là chỉ đáp lại: “Quả Quả của chúng ta hôm nay cũng rất xinh đẹp.”

“Ha ha, anh hai cũng vừa mới khen con.” Quả Quả giống như nhớ ra gì đó, cô bé vỗ ngực cam đoan, “Mẹ yên tâm, hôm nay Quả Quả nhất định sẽ ngoan ngoãn giúp mẹ tung hoa, không nghịch ngợm.”

Trong lòng Nam Từ mềm nhũn.

Lúc này, Cố Phán bỗng nhiên nhìn thấy ánh mắt lo lắng của cô gái chuẩn bị buổi lễ, suy nghĩ một chút lập tức biết chắc gần đến giờ, lại không dám đi lên thúc giục, thế là vội vàng nói với Nam Từ: “Được rồi, hai mẹ con khen nhau vậy đủ rồi, hôn lễ sắp bắt đầu, em cũng mau qua đi.”

...

Lúc Nam Từ đến hội trường, phóng viên đứng bên ngoài thấy cô đến thì vội vàng chụp ảnh, trong lúc nhất thời đứng ở giữa vòng vây ánh đèn flash, Nam Từ cũng không biết phải làm sao.

Chỉ thấy ở phía bên kia thảm đỏ, Hoắc Lâm mặc một bộ âu phục tinh xảo đứng ở đó, giờ phút này nhìn về phía Nam Từ, tươi cười vờn tay về phía cô.

Một khắc này, bốn phía giống như bị cách âm, trong mắt Nam Từ chỉ còn sót lại một mình Hoắc Lâm.

Cô bước từng bước một về phía anh, từng bước chân giống như mang theo những quá khứ nặng nề rũ bỏ, mỗi một bước đều cực kỳ trịnh trọng.

Mười mấy giây sau, cô đứng vững trước người anh, ánh mắt quét qua cánh tay kia của anh, sau đó cô chậm rãi vờn tay cầm lấy tay anh.

Lòng bàn tay sát vào nhau, nhiệt độ của hai người hòa chung, Nam Từ giương mắt nhìn vào mắt Hoắc Lâm.

Cô không thể hình dung ra được tâm tình lúc này của mình, nặng trĩu, nhưng cõi lòng đầy hạnh phúc.

“Bà Hoắc.”

“Hả?”

“Cuối cùng thì em cũng đã tới.”

Câu nói này nói cho Nam Từ ở hiện tại, cũng nói cho Nam Từ trước kia.

Năm tháng dài lâu như vậy, một mình anh cô độc tiến về phía trước, không một chút lưu luyến hay mong đợi với cái thế giới này. Có thể tiếp tục sống, cũng có thể mặc kệ mà kết thúc.

Mà đúng lúc này, rốt cuộc Nam Từ cũng đã đến, mang theo ánh sáng đủ để chống cự sự đen tối và nhiệt độ lạnh lẽo của anh, dẫn dắt anh từng chút trở thành một người bình thường.

Hoắc Lâm khiến Nam Từ cay mũi, hốc mắt cô ửng đỏ, nén nước mắt nhìn anh.

“Ừ, cũng còn may là anh chưa đi.”

...

Hôn lễ của Nam Từ và Hoắc Lâm thật sự bùng nổ trên mạng, ngày đó hầu hết toàn dân đều nóng lên, có mấy người phát ngôn của mình tình quảng cáo cho sản phẩm công ty của Hoắc Lâm cũng viết bài chúc phúc cho bọn họ.

Cộng đồng mạng chia làm hai phái, một bên là không tin hào môn thế gia, một bên là hâm mộ chúc phúc.

Mà trong đám người hâm mộ chúc phúc, bao gồm cả Tần Dư đang đi công tác ở nước ngoài.

Anh ta lập tức viết trên Weibo:

[Chúc hai người trăm năm hạnh phúc. À, áo cưới là do nhà thiết kế nào thiết kế? Cầu phương thức liên lạc.]

Mấy năm gần đây, công ty của Tần Dư phát triển mạnh, mặc dù mối quan hệ giữa anh ta và Hoắc Lâm, Nam Từ không có ai đào bới, nhưng mọi người vẫn bất ngờ khi anh ta bỗng nhiên viết lên một câu như vậy.

Dù sao trước đó... Hoàn toàn nhìn không ra Tần Dư và Hoắc Lâm có quen biết! Thậm chí Hoắc Lâm còn thường xuyên cướp những hạng mục của anh ta, cảm giác hai người hẳn là tình địch mới đúng.

Nhưng cái này chỉ dựa trên những phán đoán của cư dân mạng, chỉ sợ cuối cùng cũng không biết được chân tướng của sự việc, dù sao... Mặc dù khen Tần Dư, nhưng người đăng Weibo không phải là anh ta.

Sau khi Tần Dư biết được chuyện này, có chút bất đắc dĩ nhìn về phía Ngũ Tiểu Tư: “Bà cô nhỏ, chuyện gì xảy ra vậy?”

Ngũ Tiểu Tư có chút xấu hổ, nhưng cũng không quá quan tâm, thân mật tiến sát đến cánh tay anh ta.

“Không có gì, em tưởng là Weibo của mình nên đăng nhầm. Mà cũng tại anh, mắc mớ gì động đến điện thoại của em, nếu không thì em sẽ không nhầm lẫn như vậy đâu.”

Tần Dư bất đắc dĩ, cuối cùng hét cách: “Được rồi, anh không chọc bà cô nhỏ nữa. Mà em thích cái váy cưới kia hả? Thích thì đến khi chúng ta kết hôn, anh cũng sẽ mời nhà thiết kế làm cho em một bộ.”

Ngũ Tiểu Tư gật đầu: “Tổng giám đốc Tần nhà ta là số một!”

Khóe miệng Tần Dư hơi cong lên, đáy mắt bỗng nhiên trỗi lên một tia tà khí: “Tối hôm qua em còn nói anh lưu manh?”

“...”

~

Ở trên đảo, bữa tiệc náo nhiệt đến khuya mới kết thúc.

Lúc ấy Quả Quả đã mệt đi ngủ trước, trước khi ngủ còn mơ màng nói, sáng mai muốn ăn tôm bự xộp giòn.

Đường Đường tự giác chăm sóc em gái, dù sao cậu bé biết, nếu như đêm nay ba lại bị quấy rầy, thì hậu quả chắc chắn còn thảm hơn bình thường rất nhiều lần.

Nam Từ tắm xong ra ngoài, gương mặt không biết bị xấu hổ hay vì nước nóng mà ửng hồng.

Ngược lại Hoắc Lâm đi phía sau thì mặt mày thỏa mãn, đi mấy bước tới bên người cô.

“Ra ngoài đi dạo một chút.”

Nam Từ nhớ lại bản thân mới bị anh giày vò một hồi, sợ lúc lên giường anh lại như thế, nên vội vàng đáp ứng: “Được.”

...

Gió biển ban đêm lạnh hơn một chút, nhưng cũng sáng khoái hơn rất nhiều.

Nam Từ vốn bị Hoắc Lâm quấy nên suy nghĩ có chút rối loạn, nhưng lúc này hoàn toàn tỉnh táo. Giống như nhớ ra gì đó, cô xoay người, dờ dẫm nhìn Hoắc Lâm.

“Sau khi về nhà, anh phải chuyển tên hết tài sản của anh cho em, anh chỉ được phép giữ một trăm ngàn trong thẻ ngân hàng thôi.”

Đáy mắt Hoắc Lâm mỉm cười, giống như không quan tâm: “Được, bảo bối của anh nói gì thì anh nghe nấy, dù sao đồ của anh cũng là của em.”

Nam Từ liếc mắt nhìn anh, cũng không muốn nói lời yêu thương với anh, quay người đi về phía trước, trong miệng còn đang lầm bầm: “Lần này coi như bỏ qua, nhưng sau này tuyệt đối không được, chúng ta còn phải nuôi hai đứa nhỏ, Quả Quả lại thích ăn như vậy, sau này lỡ như muốn tìm con rẻ ở rẻ, thì phải có tiền!”

Hoắc Lâm thật sự không muốn đả kích cô, cho nên cũng không nói chuyện mấy ngày trước Đường Đường đầu tư lại tăng lên gấp mười lần, cuối cùng, anh tiến lên ôm eo cô.

“Đừng nghĩ những chuyện này nữa, nè, bà Hoắc, mau nói cho Hoắc tiên sinh biết, hôm nay có hài lòng không?”

Nam Từ nghĩ tới ngày hôm nay, trong lòng không tự chủ được mà tràn ngập hạnh phúc, cô quay người nhào vào lồng ngực anh, ghéch đầu lên nhìn anh cười ngọt ngào.

“Hài lòng, đặc biệt cực kỳ hài lòng với Hoắc tiên sinh.” Nam Từ nói đến đây, đáy mắt hiện lên một tia cười xấu xa: “A, với sự hài lòng này thì có thể yêu anh thêm mười năm nữa.”

Hoắc Lâm hí híp mắt, ánh mắt mang theo tia nguy hiểm: “Chỉ có mười năm?”

Nam Từ thấy anh như vậy thì bất chợt run chân, mặc dù bây giờ đang ở bên ngoài, nhưng không chừng lúc quay về phòng thì anh lại biến thành cảm thú, thế là cô vội vàng đổi giọng: “Hai mươi năm! Hai mươi năm!”

“Hai mươi năm?”

“...Cả một đời!”

“Hả?”

“...À thì, cả kiếp sau nữa.”

Hoắc Lâm hài lòng, khẽ hôn lên đỉnh đầu cô: “Ngoan.”

Cách đó không xa, Đường Đường và Quả Quả bỗng nhiên chạy ra từ cổng khách sạn.

“Ba! Mẹ!”

Nam Từ kinh ngạc, cô cho là hai đứa bé đã đi ngủ, sao lúc này lại bỗng nhiên chạy ra tìm ba mẹ rồi?

Đường Đường cũng rất bất đắc dĩ, nhìn Quả Quả, mở miệng nói: “Em gái nhện không được, nói dối bụng, muốn ăn. Lúc chạy qua phòng ba mẹ thì không thấy ba mẹ đâu, nên gọi con dẫn đi tìm ba mẹ.”

Lúc này Quả Quả vênh miệng, trách móc nhìn Hoắc Lâm và Nam Từ: “Ba mẹ xấu, tại sao lại ra ngoài chơi riêng? Không dẫn theo anh hai và Quả Quả.”

Hoắc Lâm cười cúi người bế Quả Quả, chớp mũi thân mật cọ xát gương mặt nhỏ nhắn của cô bé.

“Ba hứa với con, sau này sẽ không như vậy nữa, cho nên lần này Quả Quả tha thứ cho ba mẹ được không?”

Quả Quả nghe xong, trên mặt lại nở nụ cười.

“Dạ!”

“Bây giờ Quả Quả muốn ăn gì nè?”

“Con muốn ăn tôm bự giòn giòn, à, còn có bánh ngọt nữa.”

“Được, ba kêu người làm cho con ăn.”

...

Hoắc Lâm vừa nói chuyện, vừa bế Quả Quả, còn một tay khác cầm tay Nam Từ, đưa cô trở về.

Mà bên cạnh Nam Từ, Đường Đường cầm hai tay vào túi quần, lẳng lặng đi theo bên cạnh mẹ.

Gió nhẹ chậm chậm thổi, có vẻ Hoắc Lâm nói gì đó khiến Quả Quả cười ha ha, giọng cười êm tai thổi tới trong gió, nổi bật lên bầu không khí thoải mái trên đảo khiến người ta vui vẻ.

“Hoắc Lâm.”

“Hả?”

“Cảm ơn anh đã tìm thấy em.”

“Ừ.”

“Em yêu anh.”

“Anh cũng yêu em.”

Từng ngày từng tháng, cả ngày lẫn đêm.

Sáng sớm mở mắt, đêm khuya chợp mắt, tất cả năm tháng, em cũng sẽ một mực yêu anh.

Kéo dài không thôi.

Hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Cố Chắp Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.